

อนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

วิทยานิพนธ์

ของ

นฤพนธ์ สุริฉาย

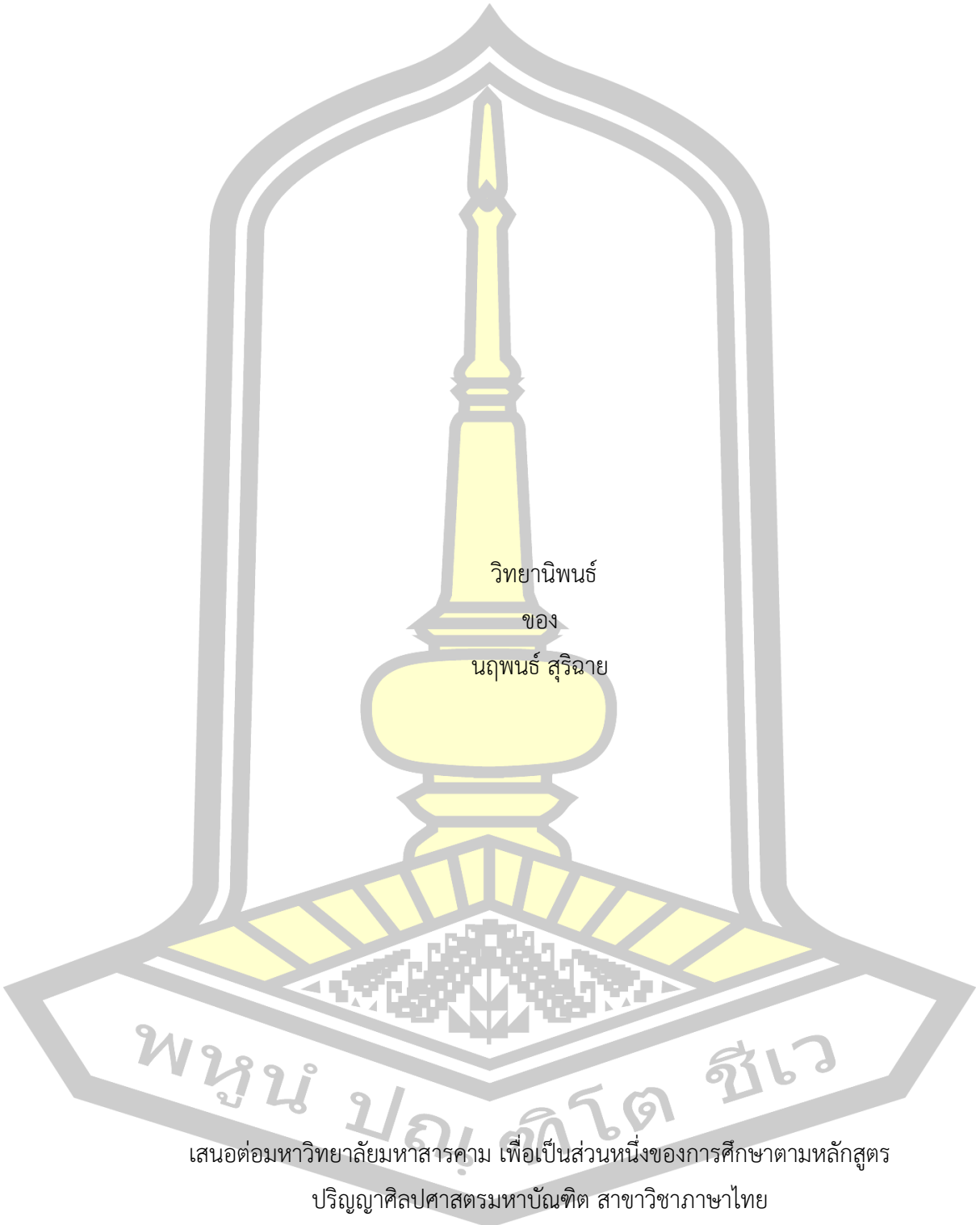
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

สิงหาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

วิทยานิพนธ์

ของ

นฤพนธ์ สุริฉาย

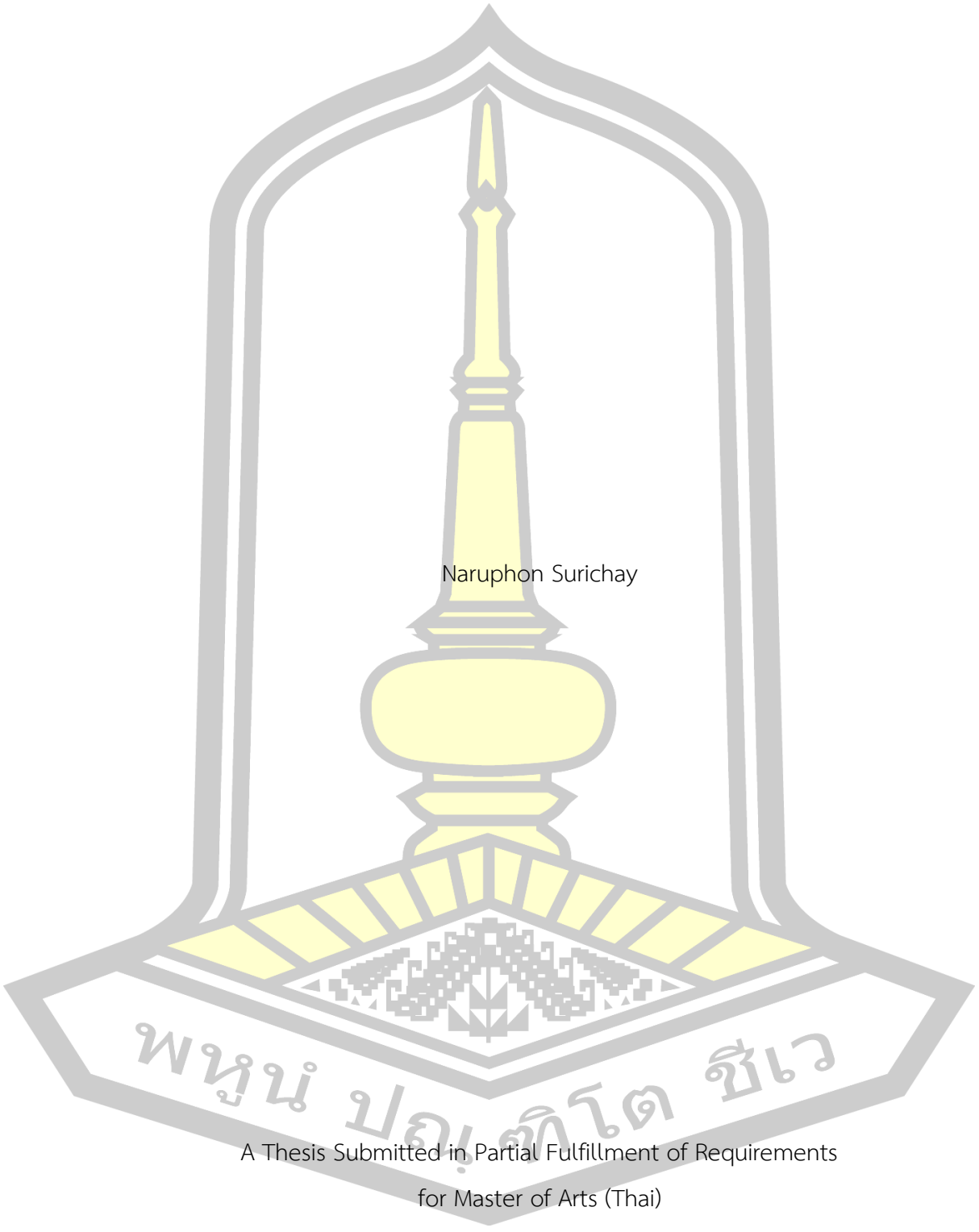
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

สิงหาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Motifs and Strategies of Presentation in Thai Yaoi Fantasy Novels

Naruphon Surichay

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements

for Master of Arts (Thai)

August 2025

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายนฤพนธ์ สุริฉาย แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รศ. ดร. นิตยา วรรณกิตร์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ศ. ดร. ปฐม หงษ์สุวรรณ)

.....กรรมการ
(ผศ. ดร. กีรติ ธนะไชย)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผศ. ดร. มารศรี สอทิพย์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. กิตติพงษ์ ประพันธ์)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

.....
(ผศ. ดร. พลเดช เชาวรัตน์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

พหุน ปณฺฑิโต ชีเว

ชื่อเรื่อง อนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย
ผู้วิจัย นฤพนธ์ สุริฉาย
อาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร. ปฐม หงษ์สุวรรณ
ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต **สาขาวิชา** ภาษาไทย
มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม **ปีที่พิมพ์** 2568

บทคัดย่อ

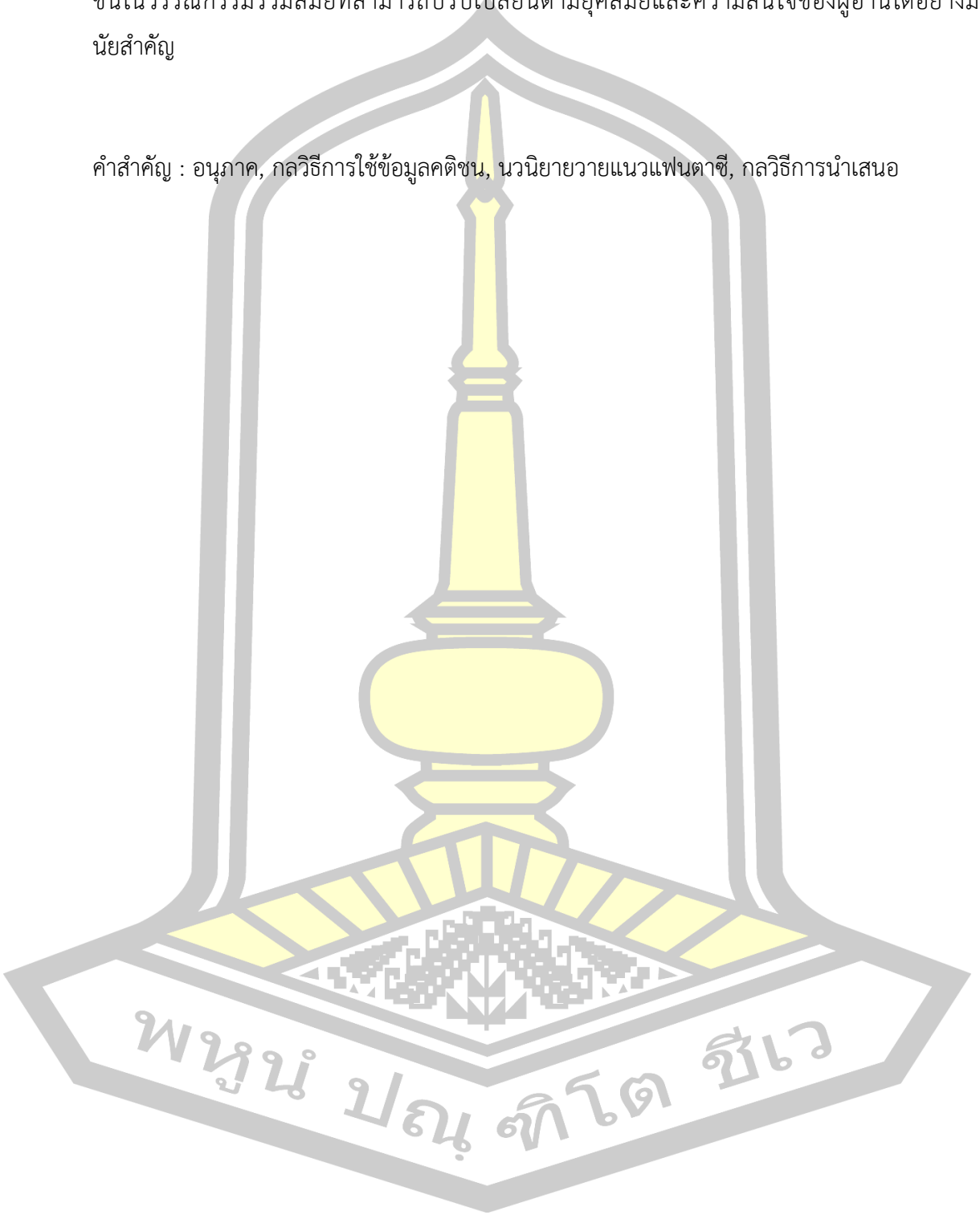
วิทยานิพนธ์เรื่อง “อนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยและเพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย วิทยานิพนธ์นี้ใช้แนวคิดทางคติชนวิทยามาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์ โดยเน้นการศึกษาอนุภาค ได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาควัตถุสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม และอนุภาคฉากและสถานที่ รวมถึงศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคที่ใช้ข้อมูลคติชนประเภทต่าง ๆ ทั้งในด้านวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาและการนำข้อมูลคติชนไปใช้ในการนำเสนอผ่านตัวบทในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจำนวน 20 เรื่อง ที่ได้รับการตีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2561–2564 โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพในลักษณะพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีการนำอนุภาคที่มีที่มาจากคติชน เช่น ตัวละครมนุษย์ นาค ครุฑ ยักษ์ จระเข้ สมิง กินนร และสิ่งของวิเศษต่าง ๆ อาวุธยุทโธปกรณ์ เครื่องประดับและเครื่องรางของขลัง อีกทั้งยังพบการนำเสนอเหตุการณ์แฟนตาซี ได้แก่ การสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ และอนุภาคที่ตัวละครแสดงถึงความท้าทายต่อขนบสังคมเรื่องเพศ ทั้งในแง่การตั้งครรภ์ของเพศชาย และการแต่งงานของชายรักชาย นอกจากนี้ยังพบการใช้ฉาก สถานที่ และองค์ประกอบจากนิทานพื้นบ้านและตำนานมาผสมผสานกับการดำเนินเรื่องในโลกเหนือจริง อีกทั้งยังปรากฏกลวิธีการนำเสนอที่สะท้อนมุมมองทางเพศภาวะและการต่อรองอำนาจของวาทกรรมในสังคมไทยร่วมสมัย โดยอาศัยข้อมูลจากนิทานพื้นบ้าน ตำนาน ขนบธรรมเนียม และพิธีกรรมเป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์องค์ประกอบทางวรรณกรรมผ่านกลวิธีทางภาษา ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การตั้งชื่อตัวละคร การใช้รูปภาพประกอบและการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม

การศึกษาอนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีแสดงให้เห็นถึงการสืบทอดและดัดแปลงข้อมูลทางคติชนเพื่อสร้างความหมายใหม่ผ่านบริบทของวัฒนธรรมร่วมสมัย โดยเฉพาะในประเด็นที่

เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศ ความรัก และอัตลักษณ์ของตัวละคร ซึ่งชี้ให้เห็นถึงพลวัตของคติชนในวรรณกรรมร่วมสมัยที่สามารถปรับเปลี่ยนตามยุคสมัยและความสนใจของผู้อ่านได้อย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ : อนุภาค, กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชน, นวนิยายวายแนวแฟนตาซี, กลวิธีการนำเสนอ

TITLE Motifs and Strategies of Presentation in Thai Yaoi Fantasy Novels
AUTHOR Naruphon Surichay
ADVISORS Professor Pathom Hongsuwan , Ph.D.
DEGREE Master of Arts **MAJOR** Thai
UNIVERSITY Mahasarakham University **YEAR** 2025

ABSTRACT

This thesis entitled “Motifs and Strategies of Presentation in Thai Yaoi Fantasy Novels” aimed to examine folkloric motifs found in Thai yaoi fantasy novels and the narrative strategies used to present them. Using folkloristics as the analytical framework, the study focused on four key types of motifs: character motifs, object motifs, event or behavioral motifs, and setting motifs. It also analyzed linguistic strategies and methods of incorporating various types of folklore into the narrative structure of Thai yaoi fantasy novels.

Data were collected from 20 Thai yaoi fantasy novels published between 2018 and 2021, employing a qualitative descriptive analysis. The findings revealed a wide range of folkloric elements, such as mythological beings including humans, nāgas, garudas, giants, crocodiles, weretigers, and kinnaree as well as magical objects, weapons, ornaments, and talismans. Fantastical events such as interspecies unions and motifs in which characters challenge traditional gender norms through male pregnancy, and same-sex marriage. Settings and narrative components often derive from folktales and legends, blended with supernatural and imaginary realms. The study identified narrative strategies that reflected gender perspectives and negotiations of power within contemporary Thai social discourse. These narrative elements were creatively constructed through linguistic strategies, grounded in folktales, legends, customs, and ritual traditions such as title and character naming, the incorporation of illustrative imagery, and the use of group-specific language.

The study of motifs in Thai yaoi fantasy novels illustrated the inheritance and adaptation of folkloric sources to construct new meanings within contemporary cultural contexts, particularly in relation to gender diversity, love, and character identity. This highlights the dynamic nature of folklore in modern literature, demonstrating its capacity to evolve with changing times and readers' interests.

Keyword : Motifs, strategies, Yaoi Fantasy Novels, Folklore, representation

กิตติกรรมประกาศ

ตลอดระยะเวลา 5 ปี ที่ได้อุทิศแด่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทั้งภาพความสุข ความทรงจำ ความกดดัน ความพยายาม และความเมตตาที่สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความอนุเคราะห์และสนับสนุนจากบุคคลหลายท่านที่มีส่วนสำคัญยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ปฐม หงษ์สุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ครูผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ปรับแก้ ตลอดจนให้กำลังใจในทุกขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ อันเป็นเสมือนแสงนำทางในการดำเนินงานทางวิชาการจนสำเร็จลุล่วง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรรณกิตร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และเป็นครูผู้มอบความรู้ทางศาสตร์ด้านคติชนและวรรณกรรมที่กรุณาให้คำแนะนำอันทรงคุณค่าในการพัฒนางานวิจัยให้สมบูรณ์ พร้อมทั้งขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กีรติ ธนะไชย ครูผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ทางวรรณกรรมให้ผู้วิจัยได้แตกฉานทางความคิดเพื่อต่อยอดให้งานวิจัยพัฒนายิ่งขึ้น และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มารศรี สอทิพย์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ครูผู้มอบโอกาสต่าง ๆ ในการเป็นต้นทางให้ผู้วิจัยสำเร็จได้จนถึงปัจจุบัน ทั้งคอยให้กำลังและถามไถ่ผู้วิจัยเสมอมา อีกทั้งยังได้กรุณาให้คำชี้แนะและเสนอแนะ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้สั่งสอนมาตั้งแต่ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ปริญญาตรีปริญญาโท และ ป.บัณฑิต โดยเฉพาะคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามและมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่มอบโอกาสในการศึกษาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์ทางภาษาไทย ตลอดจนเพื่อนร่วมรุ่นทุก ๆ คน (พี่เอ๋ พี่มิ้วก์ พี่หลิว พี่เตอร์ พี่หนึ่ง พี่อ้อม พี่ลูกปลา พี่ยุ) ที่ฟันฝ่าอุปสรรคและความสุขมาด้วยกันตั้งแต่วันแรก และขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วยไมตรีจิตเสมอมา ขอขอบพระคุณเพื่อนร่วมงานตั้งแต่วันแรกที่ได้เดินตามความฝันจนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน โรงเรียนสะอาดโนนงามวิทยา วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น โรงเรียนบ้านกุดขุ่น ทุกท่านที่ผ่านเข้ามาในชีวิตล้วนเป็นครูและผู้สนับสนุนให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขออุทิศผลผลิตทางความรู้อันเป็นผลงานแด่ครอบครัว ผู้เป็นรากฐานแห่งกำลังใจและความอบอุ่นที่มั่นคง ผู้วิจัยซาบซึ้งในความเข้าใจ ความอดทน และแรงสนับสนุนทั้งทุนทรัพย์และทุกสิ่งทุกอย่างแบบไม่มีเงื่อนไขที่ครอบครัวได้มอบให้มาโดยตลอด ไม่ว่าจะในยามท้อแท้หรือประสบความสำเร็จ ทุกคนจะอยู่เคียงข้างเสมอมา บิดามารดา คุณพ่ออุทัย คุณแม่ปิ่นอนงค์ สุริฉาย น้องสาว ตายาย น้า ๆ และบุคคลทั้งหลายที่คอยช่วยให้กำลังใจ หากปราศจากบุคคลที่กล่าวนามมาทั้งหมดนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ย่อมไม่อาจดำเนินไปและเป็นรูปธรรมได้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกในพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความซาบซึ้งอย่างหาที่สุดมิได้

นฤพนธ์ สุริฉาย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ฉ

กิตติกรรมประกาศ ..... ช

สารบัญ ..... ฌ

สารบัญตาราง ..... ฒ

สารบัญรูปภาพ ..... ณ

บทที่ 1 บทนำ 1

1.1 ภูมิหลัง 1

1.2 คำถามหลักของการวิจัย 5

1.3 ความมุ่งหมายของการวิจัย 5

1.4 ความสำคัญของการวิจัย 5

1.5 ขอบเขตของการวิจัย 5

1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย 7

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ 8

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น 9

1.9 กรอบแนวคิดหลักในการวิจัย 9

1.9.*1 แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาอนุภาค* 9

1.9.*2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวข้องกับกลวิธีการนำเสนอ* 10

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 14

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน 14

2.1.1 *เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน* 14

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน 16
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเภทของข้อมูลคติชนและการศึกษาคติชนในวรรณกรรม 25
2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเภทของข้อมูลคติชน 25
2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคติชนในวรรณกรรม 28
2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแฟนตาซี 30
2.3.1 *เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแฟนตาซี* 30
2.3.2 *งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแฟนตาซี* 34
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย 37
2.4.1 *เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย* 37
2.4.2 *งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย* 41
บทที่ 3 อนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 54
3.1 อนุภาคตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 54
3.1.1 *อนุภาคตัวละครมนุษย์* 55
3.1.1.1 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอก 55
3.1.1.2 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอก 58
3.1.1.3 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้าย 66
3.1.1.4 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ 66
3.1.2 *อนุภาคตัวละครยักษ์* 69
3.1.2.1 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอก 70
3.1.2.2 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอก 76
3.1.2.3 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ร้าย 81
3.1.2.4 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ 82
3.1.3 อนุภาคตัวละครนาค 84
3.1.3.1 อนุภาคนาคในฐานะพระเอก 86

3.1.3.2 อนุภาคนาคในฐานะนายเอก 90
3.1.3.3 อนุภาคนาคในฐานะผู้ร้าย 94
3.1.3.4 อนุภาคนาคในฐานะผู้ช่วยเหลือ 95
3.1.4 *อนุภาคตัวละครครุฑ* 98
3.1.4.1 อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะพระเอก 98
3.1.4.2 อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้าย 102
3.1.4.3 อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ช่วยเหลือ 106
3.1.5 *อนุภาคตัวละครจระเข้* 109
3.1.5.1 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอก 109
3.1.5.2 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะนายเอก 113
3.1.5.3 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ร้าย 115
3.1.5.4 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ช่วยเหลือ 116
3.1.6 *อนุภาคตัวละครสมิง* 117
3.1.6.1 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะพระเอก 118
3.1.6.2 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะนายเอก 120
3.1.6.3 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ร้าย 121
3.1.6.4 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ช่วยเหลือ 123
3.1.7 *อนุภาคตัวละครกินนร* 125
3.1.7.1 อนุภาคตัวละครกินนรในฐานะนายเอก 125
3.2 อนุภาควัตถุสิ่งของที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 130
3.2.1 อนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์ 130
3.2.2 อนุภาคสิ่งของวิเศษ 136
3.2.3 อนุภาคเครื่องประดับ 141
3.2.4 อนุภาคเครื่องรางของขลัง 144

3.3 อนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรมที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 152
3.3.1 *อนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์* 152
3.3.1.1 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับงูและนาค 152
3.3.1.2 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับจระเข้ 159
3.3.1.3 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับสมิง 163
3.3.1.4 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับยักษ์ 167
3.3.1.5 อนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับนาค 168
3.3.1.6 อนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับกินนร 169
3.3.2 *อนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชาย* 172
3.3.3 อนุภาคการแต่งงานของชายรักชาย 178
3.4 อนุภาคฉากและสถานที่ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 185
3.4.1 *อนุภาคฉากป่าหิมพานต์* 185
3.4.2 *อนุภาคฉากวิมานฉิมพลี* 189
3.4.3 อนุภาคฉากเมืองบาดาล 190
3.4.4 อนุภาคฉากเมืองมนุษย์ 192
บทที่ 4 กลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 198
4.1 กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร 198
4.1.1 กลวิธีการนำเสนอตำนานเกี่ยวกับครุฑและนาค 199
4.1.2 กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี 200
4.1.3 กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 204
4.1.3.1 การตั้งชื่อตามแนวคิดสำคัญของเรื่อง 204
4.1.3.2 การตั้งชื่อตามตัวละครเอกของเรื่อง 207
4.1.3.3 การตั้งชื่อตามเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง 208
4.1.3.4 การตั้งชื่อตามวัตถุสิ่งของสำคัญของเรื่อง 209

4.1.4 *กลวิธีการตั้งชื่อตัวละคร* 210
4.1.4.1 กลวิธีการตั้งชื่อตัวละครพระเอก 210
4.1.4.2 กลวิธีการตั้งชื่อตัวละครนายเอก 215
4.1.5 *กลวิธีการใช้รูปภาพประกอบ* 218
4.1.6 กลวิธีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม 223
4.2 กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ 226
4.2.1 กลวิธีการนำเสนอการใช้วัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้าน 226
4.2.2 กลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี 229
4.2.3 กลวิธีการนำเสนอวัตถุสิ่งของในฐานะตัวเชื่อมระหว่างภพชาติ 230
4.2.4 *กลวิธีการนำเสนอวัตถุแห่งโชคชะตาในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี* 232
4.3 กลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม 235
4.3.1 กลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำต้องห้ามในเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร 235
4.2.1.1 คำเลี่ยง “หัวนม” 236
4.2.1.2 คำเลี่ยง “อวัยวะเพศชาย” 238
4.2.1.3 คำเลี่ยง “ทวารหนัก” 245
4.2.1.4 คำเลี่ยง “อสุจิ” 250
4.2.1.5 คำเลี่ยง “เพศสัมพันธ์” 253
4.3.2 กลวิธีการนำเสนอการใช้คำสาปและการกลับชาติมาเกิด 257
4.4 กลวิธีการนำเสนอฉากและสถานที่ 258
4.4.1 *กลวิธีการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซี* 259
4.4.2 *กลวิธีการใช้ฉากโลกจริงรองรับโลกจินตนาการ* 259
4.4.3 กลวิธีการนำเสนอพื้นที่ผ่านข้อมูลทางคติชน 261
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ 281
5.1 สรุปผลการวิจัย 281

5.1.1 อนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 281

5.1.2 กลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย 290

5.2 อภิปรายผลการวิจัย 294

5.3 ข้อเสนอแนะ 298

บรรณานุกรม 299

ประวัติผู้เขียน 311

พหูน ปณ ฑิโต ชีเว

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 นวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่นำมาศึกษา 6
ตารางที่ 2 อนุภาคตัวละครมนุษย์ 69
ตารางที่ 3 อนุภาคตัวละครยักษ์ 84
ตารางที่ 4 อนุภาคตัวละครนาค 97
ตารางที่ 5 อนุภาคตัวละครครุฑ 108
ตารางที่ 6 อนุภาคตัวละครจระเข้ 117
ตารางที่ 7 อนุภาคตัวละครสมิง 124
ตารางที่ 8 อนุภาคตัวละครกินนร 129
ตารางที่ 9 อนุภาควัตถุสิ่งของ 151
ตารางที่ 10 อนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ 171
ตารางที่ 11 อนุภาคฉากและสถานที่ 195
ตารางที่ 12 กลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี 229

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

สารบัญรูปภาพ

หน้า

รูปภาพที่ 1 *ผังมโนทัศน์การวิจัย* 12

รูปภาพที่ 2 *ปกนวนิยาย King of nagas (ด้านซ้าย)* 219

รูปภาพที่ 3 *ปกนวนิยายบ่วงนาคบาศ (ด้านขวา)* 219

รูปภาพที่ 4 ปกนวนิยายอุบายกินรา (ด้านซ้าย) 219

รูปภาพที่ 5 ปกนวนิยายฤๅฤทธิ์คล้องนาคา (ด้านขวา) 219

รูปภาพที่ 6 ปกนวนิยายแก้วอสุรา (ด้านซ้าย) 220

รูปภาพที่ 7 ปกนวนิยายเสน่หากุมภัณฑ์ (ด้านขวา) 220

รูปภาพที่ 8 ปกนวนิยายสิเน่หาชาละวัน (ด้านซ้าย) 221

รูปภาพที่ 9 ปกนวนิยายแก้วมรุลา (ด้านขวา) 221

รูปภาพที่ 10 ปกนวนิยายเมื่อผมเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ (ด้านซ้าย) 221

รูปภาพที่ 11 ปกนวนิยายวัจนาเสี่ยงมาลัย (ด้านขวา) 221

รูปภาพที่ 12 ปกนวนิยายครุฑฉุดนาค (ด้านซ้าย) 222

รูปภาพที่ 13 ปกนวนิยายล่ามรักอสุรา (ด้านขวา) 222

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

ในปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญกับสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาคเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้นกว่าในอดีต จึงเกิดกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศที่เริ่มมีพื้นที่ในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างเปิดเผยมากยิ่งขึ้น การนำเสนอเรื่องราวและแง่มุมชีวิตของกลุ่มคนเหล่านั้น มีหลายช่องทาง เช่น มีการนำเสนอเรื่องราวผ่านละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ การ์ตูน นิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่การจัดเวทีเพื่อให้คนกลุ่มเหล่านี้ได้แสดงออกก็กำลังเป็นที่ได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป (บงกชกร ทองสุก, 2560: 16) นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอเรื่องราวผ่านนวนิยายซึ่งเปรียบดังกระจกเงาบานใหญ่ที่สะท้อนตัวตนของมนุษย์และสังคมได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้นวนิยายจึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ปรากฏเรื่องราวของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศอันเป็นการสร้างสรรค์องค์ประกอบการสื่อสารผ่านมุมมอง ทัศคติ ภาพชีวิต และแนวคิดทางสังคมแห่งยุคสมัย ซึ่งนักเขียนก็ได้เลือกนำเสนอเรื่อง “เพศ” ในมิติหนึ่งทางสังคมที่มีความน่าสนใจในยุคปัจจุบัน

กลุ่มงานเขียนที่ถือเป็นวรรณกรรมจากการนำเสนอเรื่องเพศ โดยเฉพาะวรรณกรรมรักร่วมเพศหรือความรักของเพศเดียวกันปรากฏในงานเขียนประเภท นวนิยายยาโออิ (yaoi) หรือที่นิยมเรียกอย่างย่อในภาษาไทยว่า “นวนิยายวาย” คือประเภทวรรณกรรมที่พัฒนามาจากวัฒนธรรมประชานิยมของญี่ปุ่น ลักษณะพื้นฐานที่สุดของยาโออิคืองานเขียนหรืองานสร้างสรรค์ที่นำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่ม กลุ่มผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภคงานยาโออิส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ในระยะแรกยาโออิปรากฏในรูปแบบการ์ตูนและนิยายภาพ แต่งานของนักเขียนหรือนักวาดการ์ตูนผู้หญิงที่ได้นำเสนอโรมานซ์ระหว่างชายรักชายยังมีประเภทอื่นอีกด้วย (Mizoguchi, 2003: 49 อ้างอิงจาก นัทธนัย ประสานนาม, 2564: 29) การนำเสนอเรื่องราวความรักของชายหนุ่มได้พัฒนาจากรูปแบบการ์ตูนสู่การนำเสนอในรูปแบบนวนิยายยาโยอิหรือเรียกโดยย่อว่านวนิยายวาย

นวนิยายวายได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักอ่านที่หลากหลายช่วงวัย จึงเกิดการสร้างสรรค์เนื้อหานวนิยายวายที่มีหลากหลายประเภทแตกต่างกันออกไป จากการสำรวจกลุ่มข้อมูลนวนิยายวาย ผู้วิจัยพบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่สามารถแบ่งประเภทย่อย (Subgenre) ของนวนิยายวาย ออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ 1.นวนิยายวายแนวรักใส ๆ ในวัยรุ่น 2.นวนิยายวายแนวแฟนตาซี 3.นวนิยายวายแนวสยองขวัญ 4.นวนิยายวายแนวนักสืบ 5.นวนิยายวายแนววิทยาศาสตร์ 6.นวนิยายวายแนวกำลังภายใน 7.แฟนฟิกชั่นแนววาย

จากการจัดประเภทย่อยของเนื้อหานวนิยายวายข้างต้น กลุ่มข้อมูลที่มีความน่าสนใจที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาศึกษา คือตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ถูกนำเสนอเนื้อหาโดยนำเอาข้อมูลทางคติชน เช่น นิทานและตำนานพื้นบ้าน เรื่องราวผจญภัยและความเชื่อเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ที่ใช้ข้อมูลทางคติชนเป็นองค์ประกอบ โดยผู้วิจัยได้จัดข้อมูลเหล่านั้นอยู่ในหมวดหมู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทั้งนี้ข้อมูลทางคติชนที่ปรากฏในตัวบทนวนิยายวายนั้นมีตัวบทที่หลากหลายแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับตัวผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้น ๆ ได้ประกอบสร้างตัวละคร ฉาก เหตุการณ์และอนุภาค (Motif) อันเป็นแนวทางการศึกษาตามมุมมองทางคติชนประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ทำให้เห็นถึงความแปลกใหม่และการสร้างสรรค์ที่ยังไม่พบเห็นมากนักในการศึกษาทางวรรณกรรมและคติชนของไทย

การสร้างสรรค์วรรณกรรมแนวแฟนตาซีได้รับการสืบทอดองค์ประกอบพื้นฐานของนิทานพื้นบ้านและเทพนิยายอันมีลักษณะผิดธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นยักษ์ แม่มด สัตว์พูดได้หรือแม้กระทั่งการสาปคนให้เป็นสัตว์ ตลอดจนแก่นเรื่องมักเน้นที่การต่อสู้ระหว่างความดีความชั่ว (วิศิษฎ์ ศุภางคะรัตน์, 2549: 9) ส่วนนวนิยายแนวโรแมนติกแฟนตาซีเป็นประเภทย่อยของนวนิยายแนวแฟนตาซี นวนิยายดังกล่าวมีลักษณะเป็นนวนิยายแนวแฟนตาซีที่ใช้องค์ประกอบและขนบหลายประการของนวนิยายแนวโรแมนติก จะเห็นได้ว่านวนิยายถือเป็นตัวบททางวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ได้รับความนิยมในสังคมร่วมสมัย ผู้วิจัยพบว่าตัวบทวรรณกรรมประชานิยมที่เป็นตัวบทที่มีลักษณะบางประการที่น่าสนใจ ได้แก่ นวนิยายวายที่ได้นำเสนอข้อมูลทางคติชนผ่านเรื่องราวที่น่าติดตาม ทำให้เห็นความสัมพันธ์กันระหว่างศาสตร์ทางคติชนกับวรรณกรรมที่มีความเชื่อมโยง และสัมพันธ์กันดังที่ ธัญญา สังขพันธานนท์ (2541:35) กล่าวถึง การนำข้อมูลเชิงคติชนมาสร้างสรรค์ในนวนิยายจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เพราะการนำข้อมูลคติชนมาใช้ในวรรณกรรมย่อมมีหน้าที่ต่อกลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมขึ้นมาด้วย การเข้าใจบทบาทของการนำข้อมูลคติชนมาประกอบสร้างวรรณกรรมจะทำให้เราเห็นคุณค่าและเข้าใจวรรณกรรมมากยิ่งขึ้น จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าข้อมูลทางวรรณกรรมล้วนต่างสัมพันธ์กับข้อมูลทางคติชนทั้งในด้านเนื้อหาและองค์ประกอบอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะตัวบทนวนิยายวายของไทยที่ได้นำเอาตัวละครหรือเรื่องราวบางตอนมาจากตำนานและนิทานพื้นบ้านถูกนำมาผูกเรื่องราวให้น่าสนใจผ่านการสร้างสรรค์องค์ประกอบและเนื้อหาเข้ากับความร่วมสมัยเปลี่ยนตัวละครจากค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิมที่เชื่อว่ามีเพียงเพศชายและเพศหญิง กลับกลายมาเป็นเรื่องราวของคนรักเพศเดียวกันโดยเฉพาะความรักระหว่างเพศชายที่รักเพศชายด้วยกัน ถือเป็นการต่อรองวาทกรรมทางสังคมโดยอาศัยข้อมูลที่เป็นขนบ แบบเก่าผ่านศาสตร์ทางคติชนมาเล่าใหม่ด้วยมุมมองความคิดของนักเขียนรุ่นใหม่ โดยสร้างสรรค์อนุภาคต่าง ๆ ลงไปตามจินตนาการที่สร้างสรรค์อย่างน่าสนใจ

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาวิธีการศึกษาทางคติชนวิทยามาใช้ศึกษานวนิยายวายในประเด็นการศึกษาอนุภาคและกลวิธีการใช้ข้อมูลทางคติชนที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจากข้อมูลทางคติชนและนวนิยายวาย ซึ่งเกิดการสร้างสรรค์งานรูปแบบใหม่แต่ยังคงเค้าเรื่องราวบางส่วนในมิติเดิมที่ยังคงอยู่และเกิดการสร้างสรรค์โดยนำเอาอนุภาคของตัวละครฉาก เหตุการณ์ อาวุธ สิ่งของวิเศษและเวทมนตร์คาถา เป็นต้น ซึ่งเป็นลักษณะข้อมูลที่พบเฉกเช่นเดียวกับเรื่องราวในนิทานและตำนานพื้นบ้าน ในทางคติชนวิทยาจะเรียกองค์ประกอบย่อย ๆ ว่าอนุภาค (Motif) ที่เป็นหน่วยย่อยหรือองค์ประกอบที่เล็กที่สุดในนิทานและมีลักษณะเด่น พิเศษ แปลก สะดุดตา หรืออาจเป็นเรื่องธรรมดาสามัญแต่มีพลังจนสามารถกระทบใจหรือดึงดูดใจให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังนึกถึงซ้ำ ๆ กระทั่งทำให้เกิดการจดจำและเล่าสืบทอดต่อมา ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเอาแนวคิดอนุภาคของนิทานมาประยุกต์ใช้เพื่อพิจารณาข้อมูลคติชนที่ปรากฏในนวนิยายวายของไทย โดยจะศึกษาจากลักษณะอนุภาคต่าง ๆ ที่มีลักษณะเด่นจากเรื่องราวที่นักเขียนได้นำเสนอนำมาสร้างสรรค์ผ่านข้อมูลคติชนเป็นเรื่องเล่า (Narrative) และนำมาใช้ในการศึกษาอนุภาคร่วมกันของข้อมูลคติชนที่ปรากฏในนวนิยายวายของไทย

จากการศึกษาเนื้อหาจากตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในเบื้องต้นพบว่ามีการนำเอาอนุภาคจากตัวละครในตำนานและนิทานพื้นบ้าน เช่น นาค ครุฑ ยักษ์และตัวละครอมนุษย์อื่น ๆ มาสร้างสรรค์ให้ตัวละครพระเอก (hero) และนายเอก (heroine) ได้ออกไปผจญภัยและทำให้มีเหตุการณ์ที่ทั้งสองได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน นอกจากนี้ยังทำให้พบอนุภาคที่น่าสนใจในหลายประเด็น เช่น การอนุภาคการร่วมรักกันระหว่างนาคกับมนุษย์เป็นการแสดงให้เห็นการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละครระหว่างตัวละครนาคและมนุษย์ที่มีเพศสภาพเป็นชายทั้งคู่ ซึ่งถือเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายวายแฟนตาซีที่จะมีฉากที่แสดงความสัมพันธ์ในการร่วมรักกันหรือมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน ยิ่งโดยเฉพาะเป็นตัวละครที่ต่างเผ่าพันธุ์กันยิ่งมีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก ดังเช่นตัวละคร จ้าวฤทธิ์นาคราช นาคผู้ซึ่งมีปมในใจจากนาคีสาวที่หลอกลวงให้เขาหลงรักแต่กลับไปมีชายอื่นจนถูกประหารชีวิต แต่เมื่อเวลาผ่านไปกลับมีมนุษย์หนุ่มผู้ซึ่งมีหน้าตาละหม้ายคล้ายกับหญิงคนรักผู้นั้นถูกจับมาอยู่ใต้นครบาดาล ทำให้เขาต้องแก้แค้นด้วยการขืนใจชายหนุ่มผู้ไร้เดียงสา ดังตัวบท

> *“กลางกายถูกสอดเข้ามาภายในช่องทางที่ยังคงปิดสนิทอย่างแรงโดยไม่มีการปลอบประโลมใด ๆ กลิ่นเลือดลอยฟุ้งพร้อมเรียวขาสองข้างของทิวาที่สั่นไหวราวกับแบกรับแรงกระแทกกระทั้นเพราะความโกรธนี้ไม่ไหว จ้าวฤทธิ์นาคราชเร่งเร้าความดุดันเข้าใส่เรือนร่างของมนุษย์ที่สู้พลังของตนไม่ได้เลยสักเศษเสี้ยว ยิ่งทิวาเบือนหน้าหนีทั้งน้ำตา หทัยของเขาก็ยิ่งเจ็บปวดกว่าเป็นร้อยเท่า*
>
> *ภาพในวันวานที่เขาเคยร่วมรักกับนางผู้นี้ยังคงฝังใจเป็นรากลึก ไม่ต่างอะไรกับในเวลานี้ที่เขากำลังร่วมรักกับนางในร่างบุรุษแทน เสียงครวญครางดังลั่นห้อง*

ความเจ็บปวดไล่ลามไปทั่วทั้งตัวจนไม่อาจต้านทานไหว ทิวาได้แต่ปล่อยตัวให้พญานาคหนุ่มแสนเอาแต่ใจล่วงเกินตนจนกว่าจะพอใจ”

(rolisrose, 2562: 48-49)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นการร่วมรักกันระหว่างบุรุษที่เป็นมนุษย์ซึ่งมีหน้าตาที่คล้ายคลึงกับคนรักของพญานาคในอดีต ซึ่งเป็นการร่วมรักกันโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ยินยอมแต่อย่างใด การร่วมรักในครั้งนี้ทำให้เห็นถึงความรุนแรงที่ถูกสื่อสารผ่านฉากการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละคร อีกทั้งยังพบลักษณะความสัมพันธ์ที่ซับซ่อนจากการที่นาคได้ย้อนภาพเก่าของตนในขณะร่วมรักกับนาคีสาว หากแต่ร่างกายนั้นกลับเป็นร่างของบุรุษแทน ซึ่งถือเป็นลักษณะพิเศษที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก

สำหรับอนุภาคการสมพาสระหว่างนาคกับมนุษย์สะท้อนให้เห็นถึงภาพความสัมพันธ์ของตัวละครจากนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่นำเสนอฉากการร่วมรักกันระหว่างนาคกับมนุษย์ ยิ่งโดยเฉพาะตัวละครทั้งสองเป็นชายทั้งคู่ จึงถือเป็นการนำเสนอภาพการร่วมรักที่มีความลึกซึ้งและสามารถนำเสนอได้อย่างโจ่งแจ้งมากกว่าภาพการร่วมรักกันของชายและหญิง ซึ่งถือได้ว่าอนุภาคดังกล่าวแสดงให้เห็นความหมายที่ถูกสื่อสารผ่านนักเขียนที่ต้องการนำเสนอการยอมรับในความแตกต่างและความรักไม่ได้วัดที่เพศหรือเผ่าพันธุ์ หากเป็นความรักก็เป็นเรื่องที่ควรยินดีและชื่นชมในที่สุด ซึ่งถือได้ว่าเป็นการนำเสนอเรื่องราวที่นำเอาตัวละครในตำนานมาสร้างสรรค์ ให้เกิดความน่าสนใจที่สามารถนำมาศึกษาต่อไปได้

จากการรวบรวมและสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชนและวรรณกรรม พบว่า โดยส่วนใหญ่มักจะมุ่งศึกษาลักษณะอนุภาคที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านที่เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นถึงลักษณะร่วมที่เป็นสากลอันเป็นลักษณะเฉพาะของนิทานพื้นบ้านของไทย ดังเช่น การศึกษาเชิงวิเคราะห์แบบเรื่องและอนุภาคในปัญญาสชาดกของเอื้อนทิพย์ พีระเสถียร (2529) ที่ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคมาศึกษาตัวบทนิทานพื้นบ้าน เช่นเดียวกับการศึกษาเรื่องอนุภาคสมพาสที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทยของปรียารัตน์ เชาวลิตประพันธ์ (2547) ที่ทำให้เห็นลักษณะอนุภาคเด่นที่ปรากฏในนิทานไทยได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งการศึกษาอนุภาคเหนือธรรมชาติในนิทานเรื่องสังข์ทองของเสาวลักษณ์ อนันตศานต์ (2558) ต่างก็นำเอาแนวคิดอนุภาคมาเป็นกรอบในการศึกษาเพื่อทำให้เห็นความเหนือจริงจากเรื่องราวในนิทานพื้นบ้านอีกด้วย ในด้านการศึกษาอนุภาคจากตัวบทที่เป็นวรรณกรรมปัจจุบัน เช่น นวนิยายจะมุ่งอธิบายลักษณะของอนุภาคที่ปรากฏในเรื่องเช่นการศึกษาเรื่อง ลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาคของอวยพร แสงคำ (2557) ที่ใช้แนวคิดองค์ประกอบทางวรรณกรรมร่วมกับแนวคิดอนุภาคทางคติชนในการวิเคราะห์ตัวละครครุฑและนาคที่มาจากตำนานต่าง ๆ นอกจากนี้ยังพบการศึกษาเรื่อง คติชนในนวนิยายของพงศกรของศรัณย์ภัทร์ บุญฮก (2558) ที่ได้ประยุกต์ใช้ข้อมูลทางคติชนนำมาศึกษาตัวบทนวนิยายได้อย่างน่าสนใจ โดยการศึกษาต่าง ๆ ข้างต้นได้นำแนวคิดเกี่ยวกับอนุภาค

และกลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนมาใช้ในนวนิยาย เช่นเดียวกับในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ที่จะนำลักษณะประเภทของอนุภาคที่ปรากฏในตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่เป็นวรรณกรรมรักร่วมเพศนำมาวิเคราะห์ให้เห็นอนุภาคต่าง ๆ ทั้งอนุภาคตัวละคร อนุภาควัตถุสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม รวมถึงอนุภาคฉากและสถานที่ อีกทั้งมีการวิเคราะห์ที่จะทำให้เห็นกลวิธีการการเสนออนุภาคโดยใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้มองเห็นได้ว่าการศึกษาข้อมูลทางคติชนและอนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจะสามารถแสดงให้เห็นถึงความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ อุดมการณ์ หรือลักษณะทางวัฒนธรรมบางประการที่ถูกนำมาเล่าใหม่ในพื้นที่ของวรรณกรรมร่วมสมัยที่จะทำให้สามารถเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศที่หลากหลายในบริบททางสังคมไทยที่สัมพันธ์กับข้อมูลทางคติชนมากยิ่งขึ้น และถือเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องเพศกับความเชื่อและวัฒนธรรมในมิติต่าง ๆ ของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นการขยายขอบเขตและต่อยอดการศึกษาทางคติชนวิทยาออกไปสู่กลุ่มข้อมูลสมัยใหม่และเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาคติชนในบริบทสังคมวัฒนธรรมปัจจุบันให้กว้างขวางยิ่งขึ้นและเป็นตัวอย่างหนึ่งของการศึกษาทางคติชนกับวรรณกรรมไทยร่วมสมัยได้ต่อไป

1.2 คำถามหลักของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีคำถามหลักคือ อนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยมีลักษณะอย่างไร และนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยมีการนำเสนออนุภาคต่าง ๆ อย่างไร

1.3 ความมุ่งหมายของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

1.3.2 เพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

1.4 ความสำคัญของการวิจัย

1.4.1 ทำให้เข้าใจลักษณะของอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

1.4.2 ทำให้เข้าใจกลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

1.4.3 เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาทางคติชนวิทยากับวรรณกรรมไทยร่วมสมัยได้ต่อไป

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่มตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2561-2564 โดยนวนิยายวายที่นำมาใช้ศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกข้อมูลแบบ

เจาะจงว่าจะต้องมีเรื่องราวและเนื้อหาที่มีการนำเสนอข้อมูลทางคติชน ได้แก่ นิทานและตำนานพื้นบ้านรวมถึงเรื่องราวผจญภัยและความเชื่อเหนือธรรมชาติที่ใช้ข้อมูลทางคติชนเป็นองค์ประกอบและอยู่ในหมวดหมู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกข้อมูลแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์การเลือกข้อมูล ดังนี้

เกณฑ์ที่ 1 ตัวบทนวนิยายต้องเป็นนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มีเนื้อหาการนำเสนอเรื่องที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับข้อมูลทางคติชน โดยการนำเสนอเรื่องราวที่มาจากตำนาน นิทานพื้นบ้านหรือการนำเอาข้อมูลทางคติชนมานำเสนอในรูปแบบนวนิยายแนวแฟนตาซี ซึ่งผู้วิจัยได้คัดสรร มาจากการรีวิวจากเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อประมวลเนื้อหาโดยใช้วิธีการเลือกข้อมูลแบบเจาะจง และได้คัดสรรตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีทั้งหมด 20 เรื่อง เพื่อที่จะนำมาศึกษาต่อไป

เกณฑ์ที่ 2 ตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีต้องเป็นนวนิยายที่ได้ตีพิมพ์เป็นรูปเล่มหนังสือนวนิยายและมีการตีพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2561-2564 อันเป็นช่วงเวลาที่หนังสือนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีการตีพิมพ์เพื่อจำหน่ายตามร้านหนังสือทั่วไปและตามสื่อออนไลน์ที่มีจำนวนเพียงพอต่อการนำมาศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้คัดสรรมาจำนวน 20 เรื่อง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 นวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่นำมาศึกษา

ลำดับที่	ชื่อเรื่อง	ผู้แต่ง	สำนักพิมพ์	พ.ศ.ที่ตีพิมพ์
1	แก้วอสุรา	หนูแดงตัวน้อย	รักคุณ	2561
2	ลิขิตกุมภีล์	KuFei-TanZ	KuFei-TanZ	2561
3	สิเน่หาชาละวัน	Blueฯ	B2S	2561
4	เสน่หากุมภัณฑ์	หนูแดงตัวน้อย	รักคุณ	2561
5	King of nagas	พาพา	พาพา	2561
6	บ่วงนาคบาศ	Bacteria	Nabu Publishing	2562
7	วุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์ เล่ม 1 ครุฑฉุดนาค	หย่งช่าง	คิดนี่-วาย	2562
8	นาคราชวิวาทรัก	rolisrose	Sense Book	2562
9	ยาใจกุมภีล์	KuFei-TanZ	KuFei-TanZ	2562
10	วุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์ เล่ม 2 ล่ามรักอสุรา	หย่งช่าง	คิดนี่-วาย	2562
11	สมิงพาฬ	นามอนัญ	รักคุณ	2563
12	สมิง เจ้าสมิงพลาย ภาค1	Blueฯ	B2S	2563

ลำดับที่	ชื่อเรื่อง	ผู้แต่ง	สำนักพิมพ์	พ.ศ.ที่ตีพิมพ์
13	สมิง เจ้าวาสุกรี ภาค 2	Blueฯ	B2S	2563
14	แก้วมรุลี	Phaki9	Phaki9	2564
15	กำราบกุมภีล์	KuFei-TanZ	KuFei-TanZ	2564
16	ตะวันนาคราช	lalinkiss	Lalinkiss	2564
17	เมื่อผมเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ	Sunday 11 AM.	Sunday 11 AM.	2564
18	วัจนาเสี่ยงมาลัย	Queendust	มีนเซอร์วิส	2564
19	อุบายกินรา	littlebbear96	Hermit Books	2564
20	ฤๅฤทธิ์คล้องนาคา	Avery Pie	สถาพรบุ๊คส์	2564

1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยยึดหลักข้อมูลที่มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับความมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อให้สามารถตอบคำถามของการวิจัยได้ตามที่กำหนดไว้โดยใช้วิธีเก็บข้อมูล ดังต่อไปนี้

1.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลชั้นต้น คือตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มีการนำเสนอข้อมูลเชิงคติชน โดยคัดเลือกจากเรื่องที่ถูกนำมาตีพิมพ์เป็นหนังสือ ช่วงปี พ.ศ.2561-2564 จำนวน 20 เรื่อง

1.2 การเก็บรวมรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา อนุภาคทางคติชน

1.3 การเก็บรวมรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางคติชนในวรรณกรรม

1.4 การเก็บรวมรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซี

1.5 การเก็บรวมรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย

2. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งนวนิยาย โดยเชื่อมโยงกับแนวคิดที่ศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่กำหนดไว้ แบ่งเป็นประเด็น ได้แก่

2.1 วิเคราะห์อนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้การแบ่งประเด็นได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาควัตถุสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรมและอนุภาคฉากและสถานที่

2.2 วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยมีประเด็นศึกษาได้แก่ กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ กลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม และกลวิธีการนำเสนออนุภาคฉากและสถานที่

3. ขั้นนำเสนอผลการวิจัย

3.1 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

3.2 นำเสนอโดยใช้รูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

อนุภาค หมายถึง ส่วนประกอบที่เล็กที่สุดในนวนิยายซึ่งมีความโดดเด่นหรือมีความแปลกมหัศจรรย์ตามแนวคิดการศึกษาด้านคติชนวิทยา โดยมี 4 ประเภท ได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาคสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม และอนุภาคฉากและสถานที่

กลวิธีการนำเสนอ หมายถึง วิธีการในการนำเสนออนุภาคเพื่อถ่ายทอดความคิดของนักเขียนส่งต่อไปยังผู้อ่าน โดยใช้องค์ประกอบทางวรรณกรรมได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉากและสถานที่ และลีลาการใช้ภาษาของผู้เขียน เพื่อนำเสนออนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย โดยแบ่งออกเป็น กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ กลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม และกลวิธีการนำเสนออนุภาคฉากและสถานที่

ข้อมูลคติชน หมายถึง ข้อมูลที่ถูกสร้างสรรค์ผ่านกลวิธีที่นักเขียนนำเสนอจากการนำข้อมูลทางคติชนประเภทต่าง ๆ เช่น ตำนาน นิทานพื้นบ้าน เรื่องเล่าพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้านและข้อมูลประเภทใดประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทรวมกันแล้วนำมาผสมผสานผ่านจินตนาการถูกนำเสนอผ่านเรื่องราวในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทำให้เกิดเป็นตัวบทนวนิยายที่นำเสนอข้อมูลคติชนของไทยที่ยังไหลเวียนอยู่ในสังคมจนถึงปัจจุบัน

นวนิยายวายแนวแฟนตาซี หมายถึง งานเขียนที่บอกเล่าความสัมพันธ์ของตัวละครระหว่างเพศชายกับเพศชายโดยมีความรู้สึกต่อกันและถูกสร้างจากนักเขียนและถูกตีพิมพ์เป็นหนังสือและมีลักษณะการนำเสนอที่เป็นเรื่องราวที่เหนือจริงผ่านการผสมสานจากข้อมูลคติชน ในการศึกษาครั้งนี้จะหมายถึงนวนิยายวายที่มีตัวละครเอกเป็นผู้ชายกับผู้ชายเท่านั้น โดยไม่รวมถึงนวนิยายวายที่เป็นหญิงรักหญิงด้วย

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น

การอ้างอิงตัวบทนวนิยาย การวิเคราะห์เนื้อหาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ผู้วิจัยจะใช้การอ้างอิงระบบนาม – ปี หมายถึง การอ้างอิงเอกสารโดยใส่รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อของผู้แต่ง ซึ่งโดยส่วนใหญ่ปรากฏเป็นนามแฝงของนักเขียนมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจะเลือกใช้การอ้างอิงตามชื่อที่ปรากฏในตัวบทนวนิยายต้นฉบับ ซึ่งในบางชื่ออาจจะไม่ถูกต้องตามหลักทางภาษา และตามด้วยข้อมูลปีที่พิมพ์และระบุเลขหน้าของตัวบทในนวนิยาย การอ้างอิงนี้จะใส่ไว้ในวงเล็บและแทรกอยู่ใต้เนื้อหาของตัวอย่างข้อความที่ยกมา ดังตัวอย่าง

> *ผู้เฒ่าบัญชา ฝ่ายพญาชาละวันหนุ่มแน่นก็ได้แต่เอนหลังและหันหนีออกไปมองนอกถ้ำซึ่งมีเหล่าปูปลาแหวกว่าย ถ้ำทองนี้เป็นดังศาลสถิตของเหล่าวงศ์กุมภีล์ ซึ่งครอบครองลูกแก้ววิเศษ ลูกแก้วนี้มีอิทธิฤทธิ์เปล่งแสงสว่างดั่งแสงอาทิตย์แม้อยู่ในถ้ำใต้บาดาล นอกจากนั้นลูกแก้วยังเสกให้จระเข้ใหญ่น้อยที่กายกระทบแสงกลายเป็นมนุษย์ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาแสงแก้ว แต่เขาก็ไม่คิดจะใช้อาคมเพื่อแปลงกายยามขึ้นไปเที่ยวเหนือน้ำ ด้วยเพราะขึ้นไปด้วยกายจระเข้ทำให้ผู้คนหวาดกลัว สนุกมากกว่ากัน*
>
> (Blueฯ, 2561: 10)

1.9 กรอบแนวคิดหลักในการวิจัย

การศึกษาเรื่องอนุภาคและการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางและเป็นเครื่องมือในการศึกษา ดังนี้

1.9.1 แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาอนุภาค

สติธ ทอมป์สัน (Stith Thompson) อธิบายความหมายของคำว่าอนุภาค (Motif) ไว้ว่า ในทางคติชนวิทยา อนุภาคคือหน่วยย่อยหรือองค์ประกอบที่เล็กที่สุดในนิทาน (Smallest element) ซึ่งมีลักษณะเด่น พิเศษ แปลก สะดุดตา หรืออาจเป็นเรื่องราวธรรมดาสามัญก็ได้ แต่ต้องมีพลังจนสามารถกระทบใจหรือดึงดูดใจให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังนึกถึงซ้ำ ๆ กระทั่งทำให้เกิดการจดจำ และเล่าสืบทอดต่อมา เหตุที่องค์ประกอบในนิทานดังกล่าวได้รับการสืบทอดและการดำรงอยู่ในสังคมหนึ่ง ๆ ได้ก็เพราะอนุภาคมีความไม่ธรรมดาและมีความน่าสนใจทางความคิดและจินตนาการแฝงอยู่ (Thompson, 1997: 415-416)

อนุภาคแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ 1. อนุภาคตัวละคร ได้แก่ ตัวละครที่มีคุณสมบัติหรือลักษณะพิเศษ อาจเป็นคน สัตว์ อมนุษย์ ต้นไม้ เช่น แม่มด ยักษ์ นางฟ้า กินรี แม่เลี้ยงใจร้าย แมวพูดได้ เป็นต้น 2. อนุภาควัตถุสิ่งของ ได้แก่ วัตถุสิ่งของที่มีลักษณะพิเศษหรือแปลกผิดธรรมดา เช่น ตะเกียงวิเศษ ดาบ วิเศษ ไม้เท้าวิเศษ เป็นต้น 3. อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม ได้แก่ เหตุการณ์หรือ

พฤติกรรมที่มีลักษณะพิเศษ เช่น การแปลงร่าง การสาปคนทั้งเมืองให้หลับ น้ำท่วมโลก นกประหลาดจับคนกิน เป็นต้น (ประคอง นิมมานเหมินท์, 2551: 38-39)

งานวิจัยที่เป็นแนวทางการศึกษาอนุภาคที่สำคัญได้แกการศึกษาอนุภาคของสติธ ธอมปสัน (Stith Thompson) (1989) นักคติชนวิทยาชาวอเมริกันที่ได้รวบรวมนิทานจากภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลกมาจัดจำแนกอนุภาคและจัดหมวดหมู่ ซึ่งจัดพิมพ์ไวในหนังสือชุด ดัชนีอนุภาคนิทานพื้นบ้าน (Motif-Index of Folk Literature) นับเป็นหนังสือที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาอนุภาคในนิทานพื้นบ้านหรือวรรณคดีทั้งในด้านการศึกษาเปรียบเทียบอนุภาคต่าง ๆ การศึกษากลุ่มความคิดที่ปรากฏในอนุภาคและการศึกษาโครงสร้างของนิทาน

การศึกษาอนุภาค (Motif) ถือเป็นประเด็นหนึ่งในการศึกษาทางคติชนวิทยาอันเป็นหน่วยข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาเรื่องเล่าและตำนานและทำให้เห็นองค์ประกอบย่อย ๆ ที่สามารถทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของกลุ่มชนผู้เป็นเจ้าของตำนานได้ ดังที่ ศิราพร ณ ถลาง (2557) กล่าวไว้ว่า “แม้การศึกษาอนุภาคจะไม่ได้มีทฤษฎีรองรับ แต่หากการวิเคราะห์อนุภาคจะนำไปสู่ความเข้าใจธรรมชาติของข้อมูลที่เป็นนิทาน ธรรมชาติของมนุษย์และวัฒนธรรมของมนุษย์ การศึกษาอนุภาคจึงเป็นวิธีการอันหนึ่งที่จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิเคราะห์ทางคติชนและมนุษยศาสตร์”

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาแนวคิดอนุภาคทางคติชนมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาตัวบทนวนิยายวาย โดยจะใช้ค้นหาลักษณะอนุภาคต่าง ๆ ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยแบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 1) อนุภาคตัวละคร 2) อนุภาควัตถุสิ่งของ 3) อนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม และผู้วิจัยได้เพิ่มประเด็นการศึกษาในประเด็นที่ 4) อนุภาคฉากและสถานที่ เพราะถือเป็นอนุภาคที่มีลักษณะพิเศษที่นักเขียนได้สร้างสรรค์ความแปลกใหม่ที่น่าสนใจ จึงสามารถนำมาศึกษาอนุภาคฉากและสถานที่ในงานวิจัยเรื่องนี้ได้ต่อไป

1.9.*2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวข้องกับกลวิธีการนำเสนอ*

การศึกษาตามแนวคิดกลวิธีการนำเสนอ ประกอบด้วย 3 แนวคิดย่อย ได้แก่ แนวคิดองค์ประกอบทางวรรณกรรม แนวคิดกลวิธีทางภาษาและแนวคิดเกี่ยวกับประเภทของข้อมูลคติชน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบทางวรรณกรรม เป็นกลวิธีการสร้างวรรณกรรม ซึ่งเป็นหลักการเบื้องต้นที่ผู้เขียนใช้เป็นแนวทางในการสร้างวรรณกรรม โดยองค์ประกอบทางวรรณกรรมจะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการส่งสาร เพื่อให้เนื้อเรื่องมีความสมจริงเป็นธรรมชาติ ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) โครงเรื่อง (plot) คือ ลำดับเหตุการณ์ที่จัดเรียงกันอย่างมีเหตุผลในเรื่องราว ซึ่งแต่ละเหตุการณ์จะส่งผลต่อเหตุการณ์อื่น ๆ และเชื่อมโยงกันเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ โครงเรื่องจะช่วยให้เรื่องราวมีความน่าสนใจและเข้าใจง่ายขึ้น 2) แก่นเรื่อง (Theme) คือ แนวคิดหลักหรือสาระสำคัญของเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึงผู้อ่านหรือผู้ชมเป็น

แนวคิดที่ครอบคลุมและสะท้อนคุณค่าหรือข้อคิดที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง 3) ฉากและสถานที่ (Setting) หมายถึง ช่วงเวลาและสถานที่ที่เรื่องราวเกิดขึ้น ฉากไม่ได้เป็นเพียงแค่ฉากหลัง แต่ยังเป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลต่ออารมณ์ของเรื่องราวและตัวละคร 4) ตัวละคร (Character) คือ บุคคลในเรื่องที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไป เช่น ตัวละครเอก ผู้ร้าย ผู้ช่วยเหลือ เป็นต้น

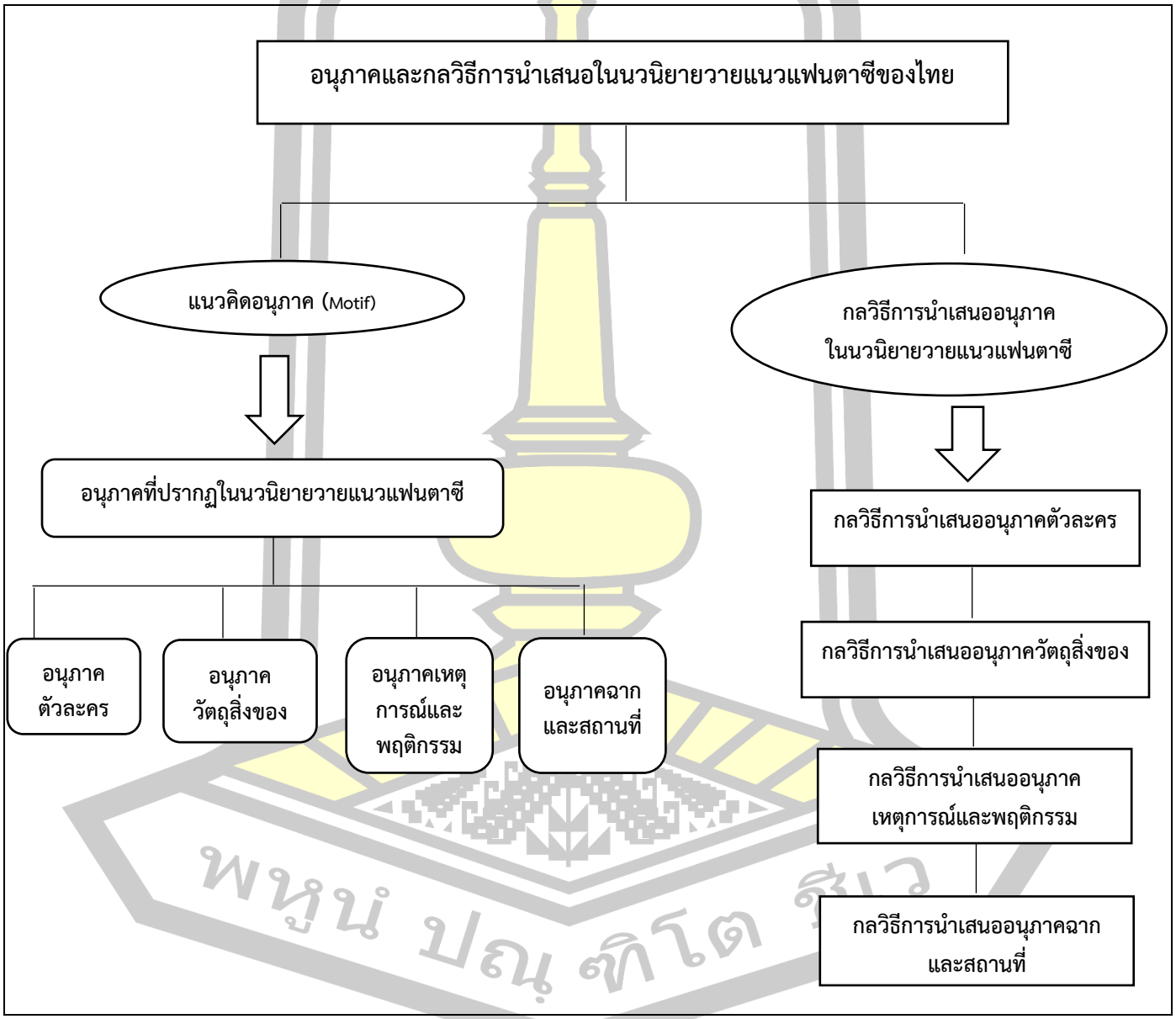
แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีทางภาษา โดยนำแนวคิดของ จันทิมา อังคพณิชกิจ (2561) ที่กล่าวถึงกลวิธีทางภาษาว่าเป็นการศึกษาภาษาในฐานะที่ภาษาเป็นภาพตัวแทนหรือภาพสะท้อนความคิดความจริง ของบุคคลและวัตถุสิ่งของ มีความเกี่ยวข้องกับการควบคุมสังคม ดังนั้น ภาษาจึงมีบทบาทหน้าที่ทางสังคม และการกระทำของสังคมก็ไม่สามารถแยกออกจากการใช้ภาษาได้ กลวิธีทางภาษา จึงเป็นการวิเคราะห์ภาษาผ่านการนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของวัยรุ่นกับสิ่งต่าง ๆ ในสังคมอย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งนี้จากการศึกษาพบกลวิธีหลัก ๆ ที่ใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อความ ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ คือ การตั้งชื่อ การใช้คำเลี่ยง การใช้รูปภาพประกอบ และกลวิธีการใช้ภาษารูปแบบต่าง ๆ

นอกจากนี้กลวิธีการนำเสนออนุภาคยังปรากฏการนำเสนอข้อมูลคติชน ผู้วิจัยจึงใช้แนวคิดประภทของข้อมูลคติชนมาเป็นแนวคิดเสริมในการวิเคราะห์ ดังที่ ปฐม หงษ์สุวรรณ (2554: 137) ได้กล่าวถึงวิธีการจำแนกข้อมูลคติชนวิทยาสามารถทำได้หลายลักษณะ ดังเช่นการแบ่งตามวิธีการถ่ายทอดข้อมูลดังที่นิยมกัน นั่นก็คือ แบ่งตามประเภทมุขปาฐะ ประเภทอมุขปาฐะ และประเภทผสม คติชนแต่ละประเภทนั้นยังแบ่งเป็นรูปแบบต่าง ๆ ได้อีกหลายประเภท ตัวอย่างเช่น คติชนประเภทมุขปาฐะ แบ่งออกเป็นนิทาน เพลง ภาษิต ปริศนาคำทาย พิธีกรรมและความเชื่อ หรือคติชนประเภทอมุขปาฐะ ซึ่งได้แก่ศิลปะพื้นบ้าน ไม่ว่าจะเป็นผ้าทอ วัสดุพื้นบ้านและเครื่องใช้ เป็นต้น สำหรับการแบ่งประเภทข้อมูลคติชนสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ ข้อมูลประเภทการถ่ายทอดด้วยถ้อยคำวาจา (verbal folklore) ข้อมูลประเภทการละเล่นและการแสดง (performing folklore) ข้อมูลประเภทศิลปะและวัตถุสิ่งของ (material folklore) และข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม (customary folklore)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวคิดทางคติชนโดยเฉพาะการแบ่งประเภทข้อมูลที่พบในการศึกษาทางคติชนร่วมกับการศึกษาทางวรรณกรรม ผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวทางจากการศึกษาของ ปฐม หงษ์สุวรรณ (2554) ที่ได้จัดจำแนกกลุ่มข้อมูลทางคติชนออกเป็น 4 กลุ่มได้แก่ 1) ข้อมูลประเภทการถ่ายทอดด้วยถ้อยคำวาจา (verbal folklore) 2) ข้อมูลประเภทการละเล่นและการแสดง (performing folklore) 3) ข้อมูลประเภทศิลปะและวัตถุสิ่งของ (material folklore) และ 4) ข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม (customary folklore) ซึ่งจะนำไปวิเคราะห์ ในประเด็นกลวิธีการการนำเสนออนุภาคผ่านข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยในบทที่ 4 ต่อไป

การศึกษาเรื่อง อนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ผู้วิจัยจึงได้ใช้แนวคิดอนุภาค แนวคิดกลวิธีการนำเสนอที่มีแนวคิดย่อย ได้แก่ แนวคิดองค์ประกอบทางวรรณกรรม แนวคิดกลวิธีทางภาษาและแนวคิดเกี่ยวกับประเภทของข้อมูลคติชน นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ นอกจากนั้นยังใช้จะแนวคิดอื่น ๆ มาประกอบการวิเคราะห์ ตามความเหมาะสม โดยผู้วิจัยได้แสดงผังมโนทัศน์ของการใช้แนวคิดทฤษฎีและประเด็นการศึกษา ดังนี้

รูปภาพที่ 1 *ผังมโนทัศน์การวิจัย*

จากผังมโนทัศน์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยได้ใช้ตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีเป็นข้อมูลในการศึกษา โดยจะประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดเพศภาวะมาใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะ ตัวละคร นอกจากนั้นผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดอนุภาค และกลวิธีการนำเสนอเพื่อช่วยในการวิเคราะห์ การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นใหญ่ ในประเด็นแรกเป็นการใช้แนวคิดอนุภาค เพื่อศึกษา อนุภาคที่ปรากกฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี แบ่งได้เป็น 1) อนุภาคตัวละคร 2) อนุภาควัตถุสิ่งของ 3) อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม และ 4) อนุภาคฉากและสถานที่ ซึ่งจะนำไปวิเคราะห์ในบทที่ 3 ต่อไป ประเด็นที่สองใช้แนวคิดกลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยมีประเด็นศึกษาได้แก่ 1) กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร 2) กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ 3) กลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม 4) กลวิธีการนำเสนออนุภาคฉากและสถานที่ ซึ่งจะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ในบทที่ 4 ต่อไป

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาอนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ลักษณะอนุภาคและกลวิธีการใช้ข้อมูลทางคติชนที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย โดยแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเภทของข้อมูลคติชนและการศึกษาคติชนในวรรณกรรม

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเภทของข้อมูลคติชน

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคติชนในวรรณกรรม

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซี

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซี

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซี

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน

2.1.1 *เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน*

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษา โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงอนุภาคทางคติชน ได้แก่ เสาวลักษณ์ อนันตศานต์ (2543) ได้เขียนหนังสือทฤษฎีคติชนวิทยาและวิธีการศึกษา โดยให้ความหมายของอนุภาคว่า อนุภาค (Motif) คือส่วนประกอบที่เล็กที่สุด (Smallest Element) ในนิทานซึ่งมีความเด่นและมีพลังพอที่จะคงอยู่ได้ในประเพณีปรัมปรา ในการที่จะมีพลังนี้ได้อนุภาค

จะต้องมีความแปลกและความน่าสะดุดตาสะดุดใจ อนุภาคส่วนใหญ่จะจัดอยู่ในประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. ตัวละครในเรื่อง ซึ่งจะมีลักษณะแปลกหรือพิเศษผิดแผกไปจากคนธรรมดาสามัญ เช่น เทพเจ้า สัตว์หรือสิ่งมีชีวิตที่แปลกพิสดาร เป็นต้นว่า แม่มด รากษส นางฟ้า หรือ ตัวละครมนุษย์ที่มีบทบาทซ้ำ ๆ กัน เช่น ลูกคนสุดท้องที่พ่อแม่รักมากที่สุด แม่เลี้ยงใจร้าย เป็นต้น

2. วัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะปรากฏอย่างสม่ำเสมอในการดำเนินเรื่อง เช่น ของวิเศษ ธรรมเนียมประเพณีที่ผิดไปจากธรรมดา ความเชื่อที่แปลกประหลาดและสิ่งอื่น ๆ ที่มีลักษณะแบบเดียวกัน

3. เหตุการณ์เดี่ยว ๆ ที่เกิดขึ้นและคงอยู่อย่างอิสระซึ่งมีเป็นจำนวนมาก เหตุการณ์เหล่านี้นี่เองทำให้มีอนุภาคเกิดขึ้นอย่างมากมาย อนุภาคเหล่านี้จะกลายเป็นแบบเรื่องที่แท้จริง ซึ่งต่อมาทำให้มีแบบเรื่องดั้งเดิม จำนวนมากที่ประกอบด้วยอนุภาคเดี่ยว ๆ เหล่านี้

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2551) ได้แบ่งอนุภาคในนิทานพื้นบ้าน ออกเป็น 3 ประเภท คือ 1. อนุภาคตัวละคร ได้แก่ ตัวละครที่มีคุณสมบัติหรือลักษณะแปลกหรือพิเศษในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ฐานะ รูปร่าง นิสัยใจคอ มีความสามารถพิเศษ เป็นต้น ตัวละครที่จัดเป็นอนุภาคอาจเป็นคน สัตว์ อมนุษย์ ต้นไม้ที่มีลักษณะพิเศษ เช่นแม่มด ยักษ์ นางฟ้า กินรี แม่เลี้ยงใจร้าย คนหลังค่อม เด็กอยู่ในหอยสังข์ แมวพูดได้ มังกร พญานาค เป็นต้น 2. อนุภาควัตถุสิ่งของ ได้แก่ วัตถุสิ่งของซึ่งมีลักษณะพิเศษหรือแปลกผิดธรรมดา เช่น ตะเกียงวิเศษ ดาบวิเศษ พรมพิเศษ บ้านทำด้วยขนม ต้นโพธิ์ทอง รวมทั้งประเพณีหรือความเชื่อที่แปลก ๆ เช่น การเลือกคู่ด้วยการเสี่ยงพวงมาลัย การฆ่าลูกบวงสรวงเทพเจ้า เป็นต้น 3. อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม ได้แก่ เหตุการณ์ หรือพฤติกรรมที่มีลักษณะเด่นหรือพิเศษ เช่น การแปลงร่าง การสาปคนทั้งเมืองให้หลับพร้อมกัน น้ำท่วมโลก นกประหลาดจับคนกินทั้งเมือง พ่อแม่นำลูกไปทิ้งในป่า เป็นต้น

ต่อมา ศิราพร ณ ถลาง (2557) ได้เขียนหนังสือ ทฤษฎีคติชนวิทยา วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน กล่าวถึง การศึกษาอนุภาค (Motif) ที่ถือเป็นประเด็นหนึ่งในการศึกษาทางคติชนวิทยาอันเป็นหน่วยข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาเรื่องเล่าและตำนานและทำให้เห็นองค์ประกอบย่อย ๆ ที่สามารถทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของกลุ่มชนผู้เป็นเจ้าของตำนานได้ ดังที่ ศิราพร ณ ถลาง (2557) กล่าวไว้ว่า “แม้การศึกษาอนุภาคจะไม่ได้มีทฤษฎีรองรับ แต่หากการวิเคราะห์อนุภาคจะนำไปสู่ความเข้าใจธรรมชาติของข้อมูลที่เป็นนิทาน ธรรมชาติของมนุษย์และวัฒนธรรมของมนุษย์ การศึกษาอนุภาคจึงเป็นวิธีการอันหนึ่งที่จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิเคราะห์ทางคติชนและมนุษยศาสตร์”

ศิราพร ณ ถลาง (2557) ยังอธิบายให้เห็นว่า ในทางคติชนวิทยา อนุภาค (Motif) หมายถึงหน่วยย่อยในนิทานที่ได้รับการสืบทอดและดำรงอยู่ในสังคมหนึ่ง ๆ และเหตุที่ได้รับการสืบทอดก็เพราะมีความไม่ธรรมดามีความน่าสนใจทางความคิดและจินตนาการ อนุภาคอาจเป็นตัวละคร วัตถุสิ่งของ พฤติกรรมของตัวละครหรือเหตุการณ์ในนิทาน เช่น แมงมุมสร้างโลก ม้าเหาะได้ น้ำเต้าวิเศษ

ที่มีเมล็ดข้าวเลี้ยงคนได้ ทารกที่เกิดมาแล้วพูดได้เลย แม่เฒ่าที่กินดอกกุหลาบแล้วตั้งครรภ์ เป็นต้น การศึกษาอนุภาคจึงเป็นการศึกษาความคิดและจินตนาการของมนุษย์ซึ่งนับเป็น ความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งในความเป็นมนุษย์ที่มีจินตนาการอันเสรีและสามารถคิดถึงเรื่องที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ได้มากมายทั้ง ๆ ที่ไม่มีอยู่ในความเป็นจริงและไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ในซีกโลกใดในวัฒนธรรมใดก็อาจคิดสิ่งที่ไม่ธรรมดาเหล่านี้

อีกทั้ง ศิราพร ณ ถลาง (2557) ยังได้กล่าวถึงวิธีวิทยาในการศึกษาความคิดที่เป็นสากลของมนุษย์ โดยอธิบายถึงความคิดและจินตนาการของมนุษย์เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ มนุษย์สามารถคิดถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ในชีวิตจริงได้มากมายและสามารถผูกเรื่องราวเป็นนิทานที่เต็มไปด้วยอนุภาคที่เกี่ยวกับความเหนือจริง เช่นเรื่องของมังกร ยักษ์ แม่มดผู้มีอำนาจวิเศษ มีของวิเศษมีพฤติกรรมที่เหนือจริง เรื่องเหนือเชื่อต่าง ๆ ความคิดและจินตนาการเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งไร้สาระ แต่เป็นสิ่งที่น่าตั้งคำถามว่าความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์นั้นมีอะไรบ้าง มีความคิดมากมายที่มนุษย์คิดตรงกันอย่างเป็นสากล เช่น การแต่งงานระหว่างมนุษย์กับสัตว์ การแปลงร่างจากมนุษย์เป็นสัตว์จากสัตว์เป็นมนุษย์ ตัวเอกที่มักเกิดมาพร้อมกับของวิเศษ ตัวละครที่เป็นสัตว์มักทำหน้าที่ผู้ช่วยพระเอก ตัวละครชั่วร้าย ซึ่งมักมาในรูปยักษ์ อสูร หรือการที่พระเอกต้องถูกทดสอบให้ทำงานยากกว่าคนธรรมดาเพื่อพิสูจน์ในเรื่องความรัก อนุภาคต่าง ๆ เหล่านั้นล้วนเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไปในนิทานทั่วโลก

จากการนิยามความหมายของอนุภาคข้างต้นผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคเพื่อนำมาศึกษาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีอันเป็นวรรณกรรมรักร่วมเพศที่สามารถทำให้เห็นถึงความแปลกใหม่และความสัมพันธ์ระหว่างคติชนกับวรรณกรรมได้เป็นอย่างดี โดยตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ผู้วิจัยได้คัดสรรตัวบทที่มีเรื่องราวมหัศจรรย์ประเภทแฟนตาซีเพื่อทำให้เห็นอนุภาคที่สัมพันธ์กับความเป็นเพศที่นอกเหนือจากความรักของชายหญิงทั่วไป โดยได้แบ่งประเด็นการศึกษาอนุภาคออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาควัตถุสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรมและผู้วิจัยได้เพิ่มประเด็นอนุภาคฉากและสถานที่อันเป็นอนุภาคที่มีลักษณะเด่นในการนำเสนอเรื่องราวแฟนตาซีที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก จึงได้นำเอาอนุภาคฉากและสถานที่เข้ามาเพิ่มในการศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคทางคติชน

ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัย วิทยานิพนธ์ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษา โดยในประเด็นแรกพบงานวิจัยที่ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคมาศึกษานิทานพื้นบ้านและตำนานต่าง ๆ งานวิชาการของไทยในยุคแรกที่ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคมาศึกษา ตัวบททางคติชน ได้แก่งานของ เอื้อนทิพย์ พีระเสถียร (2529) ที่ได้นำเอาแนวคิดอนุภาคมาใช้ในการศึกษาเชิงวิเคราะห์แบบเรื่องและอนุภาคในปัญญาสชาดก มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาวิเคราะห์แบบเรื่องและอนุภาคในปัญญาสชาดกฉบับหอสมุดแห่งชาติ จำนวน 61 เรื่อง รวมถึงเปรียบเทียบกับดัชนีแบบเรื่อง

นิทานพื้นเมือง (The Types of the Folktale) และดัชนีอนุภาคนิทานพื้นเมือง (Motif-Index of Folk Literature) ซึ่งเป็นดัชนีที่รวบรวมและจัดจำแนกแบบเรื่องและอนุภาค ของนิทานพื้นเมืองหลายประเภทจากดินแดนสำคัญทั่วโลก การวิเคราะห์อนุภาคกระทำตามบทบาท พฤติกรรมของตัวละครและความมหัศจรรย์ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในนิทานแต่ละประเภท เปรียบเทียบกับอนุภาคในดัชนีอนุภาคนิทานพื้นเมือง ผลการวิเคราะห์อนุภาค ทำให้เห็นถึงค่านิยมและวัฒนธรรมของชนผู้เป็นเจ้าของนิทาน ได้แก่ ความปรารถนาจะประสบความสำเร็จโดยง่ายดาย ความปรารถนาจะเอาชนะธรรมชาติ ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับเทพเจ้า ความเชื่อในสวรรค์ว่าเป็นสถานที่สวยงามสุขสบาย ความเชื่อในเทพเจ้าว่ามีอำนาจลิขิตชีวิตมนุษย์ ธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ อย่างเช่น การออกป่าบำเพ็ญพรต การสร้างโรงทาน การเสี่ยงราชรถเลือกกษัตริย์ ความนับถือพราหมณ์และความเชื่อทางโหราศาสตร์ ค่านิยมดังกล่าวแสดงสัญชาตญาณและความปรารถนา ของมนุษย์ทั่วไป ส่วนวัฒนธรรมแสดงลักษณะสังคมอินเดียโบราณอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่าผู้เรียบเรียงปัญญาสชาดก ซึ่งนำนิทานมาจากคัมภีร์ภาษาบาลีและสันสกฤตนั้น มิได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขนิทาน จากของเดิมมากนัก วิทยานิพนธ์ข้างต้นถือเป็นงานวิจัยเรื่องแรก ๆ ของไทยที่ได้นำเอาแนวคิดอนุภาคมาศึกษาตำนานได้อย่างน่าสนใจและสามารถนำแนวคิดและวิธีการศึกษาดังกล่าวมาต่อยอดในการศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัยต่อไปได้

ต่อมา วัชราภรณ์ ดิษฐป้าน (2544) ศึกษาอนุภาคน้ำเต้าในตำนานน้ำท่วมโลกและตำนานกำเนิดมนุษย์ โดยวิเคราะห์บทบาทของอนุภาคน้ำเต้าในตำนานน้ำท่วมโลกและตำนานกำเนิดมนุษย์ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และทางตอนใต้ของจีน น้ำเต้าในตำนานมีบทบาทสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรกใช้เป็นเรือน้ำเต้าที่หลบภัยในยามน้ำท่วมโลก ประการที่ 2 น้ำเต้าเป็นแหล่งกำเนิดของมนุษย์ชาติพันธุ์ต่าง ๆ การศึกษาครั้งนี้จึงช่วยชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของตำนานน้ำเต้าในฐานะที่เป็นบันทึกความอยู่รอดของชาติพันธุ์ต่าง ๆ และเป็นตำนานที่อธิบายลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมของชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การศึกษาดังกล่าวทำให้เห็นการวิเคราะห์ตำนานที่เชื่อมโยงกับบริบททางวัฒนธรรมได้อย่างน่าสนใจ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาวรรณกรรมสมัยใหม่ได้เป็นอย่างดี

อีกทั้ง ปรียารัตน์ เชาวลิตประพันธ์ (2547) ยังได้ศึกษาเรื่องอนุภาคสมพาสที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทย เป็นงานวิจัยที่มีการศึกษาอนุภาคของนิทาน งานวิจัยเรื่องนี้ได้ใช้มุมมองจากหลายด้านไม่ว่าจะเป็นคติชนวิทยา สัญวิทยา จิตวิทยาสังคมและประวัติศาสตร์มาวิเคราะห์เพื่อให้เข้าใจอนุภาคการสมพาสที่ผิดธรรมชาติได้ดีขึ้น แม้ว่าอนุภาคการสมพาสค่อนข้างจะล่อแหลม แต่ปฏิเสธไม่ได้ ว่าเป็นอนุภาคสากลที่พบมากในนิทานไทย ผลการวิจัยพบว่าสามารถจัดระบบอนุภาคสมพาส ที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทยได้เป็น 5 หมวดใหญ่คือ อนุภาคคนสมพาสกับสิ่งเหนือธรรมชาติ อนุภาคคนสมพาสกับสัตว์ อนุภาคสิ่งเหนือธรรมชาติสมพาสกับสัตว์ อนุภาคสัตว์สมพาสกับสัตว์ต่างชนิดกัน อนุภาคสมพาสที่ผ่านการกินและพบว่าอนุภาคที่ปรากฏในนิทานไทยมากที่สุด ได้แก่

อนุภาคคนสมพาสกับยักษ์ อนุภาคคนสมพาสกับนางที่ถือกำเนิดจากดอกบัว อนุภาคคนสมพาสกับกินรี อนุภาคคนสมพาสกับงูและนาค อนุภาคคนสมพาสกับสัตว์ที่ต่อมาถอดร่างเป็นคน อนุภาคการดื่มน้ำหรือน้ำปัสสาวะในรอยเท้าช้างแล้วตั้งครรภ์ในการวิเคราะห์หาความหมายพบว่าอนุภาคสมพาสที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทยเป็นอนุภาคที่มีความหมายในเชิงสากลและในมิติทางวัฒนธรรมในด้านความหมายเชิงสากล อนุภาคสมพาสที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทยยังสะท้อนคติความเชื่อและค่านิยมของคนไทยที่เกี่ยวกับสถาบันครอบครัว ตลอดจนสะท้อนความขัดแย้งของสมาชิกในครอบครัวและยังสื่อสารความหมายที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยได้อีกหลายมิติ ซึ่งการศึกษาข้างต้นสามารถเชื่อมโยงไปกับตัวบทนวนิยายวายที่ส่วนใหญ่ก็มุ่งนำเสนอการสมพาสหรือการร่วมรักกันของตัวละครที่มีทั้งการสมสู่ต่างเผ่าพันธุ์และการร่วมรักอันผิดธรรมชาติที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ต่อการศึกษาตัวบทนวนิยายวายที่ผู้วิจัยจะนำไปต่อยอดและอภิปราย ร่วมกับงานวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ต่อไป

นอกจากนี้ รัญชนีย์ ศรีสมาน (2547) ยังได้ศึกษาการวิเคราะห์อนุภาคการเปลี่ยนรูปลักษณ์ตัวละครในนิทานประโลมโลมของไทย โดยใช้กรอบตามดัชนีอนุภาคนิทานพื้นเมืองของสติธ ทอมป์สัน พบว่าอนุภาคส่วนใหญ่ของนิทานประโลมโลกของไทยมีความเหมือนและคล้ายคลึงในดัชนีอนุภาคนิทานพื้นเมืองของสติธ ทอมป์สัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นสากลทางพื้นฐานความคิดบางประการร่วมกันของมนุษยชาติ นอกจากนี้อนุภาคดังกล่าวยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นลักษณะของนิทานประเภทนิทานมหัศจรรย์ได้อย่างชัดเจน ส่วนอนุภาคบางประการที่แตกต่างนั้นเป็นรายละเอียดปลีกย่อย ด้านรายละเอียดนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความคิด จินตนาการและบริบททางวัฒนธรรมของผู้เล่านิทาน ในแต่ละพื้นที่ การศึกษาความสัมพันธ์ทางความคิดของผู้เล่าในการสร้างอนุภาคการเปลี่ยนรูปลักษณ์ตัวละครในนิทานประโลมโลกของไทยนั้นปรากฏว่าตัวละครในเรื่อง ได้แก่ ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์และตัวละครประกอบสามารถเปลี่ยนรูปลักษณ์ได้โดยมีจุดประสงค์หลักของการเปลี่ยนรูปลักษณ์เพื่อต้องการปิดบังรูปลักษณ์ที่แท้จริงไว้เพื่อหลอกหรือตบตาบุคคลอื่นให้เข้าใจผิดและมีจุดประสงค์อื่น ๆ อีกรวมทั้งสิ้น 23 จุดประสงค์ เช่นเพื่อทดสอบลองใจ เพื่อแสดงความสามารถหรือเพื่อต่อสู้ เป็นต้น การศึกษาข้างต้นถือเป็นตัวอย่างของการศึกษาที่ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคมามองตัวละครได้อย่างน่าสนใจ เช่นเดียวกับตัวบทที่ผู้วิจัยได้คัดสรรมาศึกษาผ่านนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ปรากฏการแปลงกายที่มีลักษณะอันน่าสนใจเช่นเดียวกัน โดยจะนำมาวิเคราะห์และอธิบายให้เห็นลักษณะที่ปรากฏว่ามีการแปลงกายในรูปแบบใดบ้าง

ในขณะที่ ณีรนุช แมลงภู่ (2552) ได้ศึกษาอนุภาคการให้รางวัลและการลงโทษในนิทานพื้นบ้านไทย : ลักษณะและความหมายเชิงวัฒนธรรม เป็นการศึกษาอนุภาคการให้รางวัลและการลงโทษในนิทานพื้นบ้านไทยที่รวบรวมได้จาก สารานุกรมวัฒนธรรม จำนวน 897 เรื่อง มีอนุภาคทั้งสิ้น 1,961 อนุภาค เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและความหมายเชิงวัฒนธรรมจากอนุภาคดังกล่าวทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับสังคมไทยโดยรวม ผลการศึกษาพบว่า อนุภาคดังกล่าวสะท้อนลักษณะร่วม

ทางความคิดว่า 1) ผู้ให้รางวัลและผู้ลงโทษมักเป็นเพศชายที่เป็นชนชั้นสูงและเป็นพ่อหรือสามีและสิ่งเหนือธรรมชาติ นอกจากนั้นยังมีอนุภาคที่ไม่กล่าวถึงผู้ให้รางวัลหรือผู้ลงโทษแต่กล่าวว่าตัวละครได้รับรางวัลหรือถูกลงโทษจากผลแห่งการกระทำหรือผลกรรมของตนเอง 2) ผู้รับรางวัลและผู้ถูกลงโทษมักเป็นตัวละครชนชั้นล่าง 3) การกระทำที่ได้รับรางวัลและการกระทำที่ถูกลงโทษเน้นเรื่องการทำดีและการทำความผิดทางพุทธศาสนา ความผิดเรื่องชู้สาวและการกระทำผิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ 4) รางวัลที่ได้รับมักเป็นรางวัลเกี่ยวกับความร่ำรวยและการได้คู่ครอง ส่วนการลงโทษมักเป็นการลงโทษให้ถึงแก่ความตาย เนรเทศและการลงโทษด้วยอำนาจวิเศษ 5) เงื่อนไขของการได้รับรางวัล เน้นว่าจะได้รับรางวัลหากปกป้องบ้านเมือง ช่วยชีวิตสิ่งเหนือธรรมชาติและทำความดีทางพุทธศาสนา ส่วนเงื่อนไขของการถูกลงโทษเน้นว่าหากผู้หญิงคบชู้หรือผู้ใดลบหลู่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะถูกลงโทษ ผลการศึกษาดังกล่าวเป็นประเด็นที่สามารถต่อยอดนำไปวิเคราะห์ ตัวบทนวนิยายวายที่มีเหตุการณ์อันนำไปสู่การลงโทษและการให้รางวัลที่ปรากฏและผู้วิจัย จะนำวิธีการศึกษาของณีรนุชไปประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยายวายต่อไป

นอกจากนี้ วีระ บัวงาม (2553) ได้ศึกษาอนุภาคแปลงกายในการแสดงละครไทย เพื่อวิเคราะห์อนุภาคการแปลงกายในการแสดงละครไทยและจำแนกวัตถุประสงค์ของการแปลงกายในละครไทย ผลการศึกษาพบว่า การแปลงกายในละครไทยได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อในเรื่อง การใช้ไสยศาสตร์และเวทมนตร์คาถา อิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์และสิ่งมหัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นศาสตร์ อย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดสำหรับวิถีชีวิตของคนไทย จากการวิเคราะห์การแปลงกายในการแสดงละครไทย จะเห็นได้ว่าละครไทยนั้น ตัวละครมักจะใช้วิธีการแปลงกายที่ชัดเจนโดยส่วนใหญ่ตัวละครเป็นผู้แปลงกายด้วยตนเอง จากร่างหนึ่งไปสู่อีกร่างหนึ่ง ซึ่งจะใช้เวทมนตร์คาถาและอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ในการแปลงกายมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการแปลงกายด้วยตนเองโดยใช้ของวิเศษในการแปลงกาย ส่วนการแปลงกายโดยมีผู้อื่นมาแปลงกายให้นั้นปรากฏน้อยที่สุด อนุภาค การแปลงกายยังปรากฏในนวนิยายวายที่เป็นวรรณกรรมสมัยใหม่ที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้ ในการวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายของการวิจัยต่อไป

ประเด็นการศึกษาอนุภาคในตำนานและนิทานพื้นบ้านยังปรากฏในการศึกษาของ นิตยา วรรณกิตร์ (2555) ได้ศึกษาอนุภาคการกำเนิดเหนือธรรมชาติในชาดก ตำนาน และนิทานพื้นบ้านไทย มุ่งอธิบายลักษณะอนุภาคการกำเนิดเหนือธรรมชาติและอนุภาคในอรรถกถาชาดก ปัญญาสชาดก ตำนาน นิทานพื้นบ้านไทย ได้แก่ อนุภาคการกำเนิดในดอกบัวและอนุภาค การกำเนิดจากการกินน้ำปัสสาวะ เพื่อให้เข้าใจแนวคิดและจุดมุ่งหมายของการใช้อนุภาคการกำเนิดเหนือธรรมชาติในกลุ่มข้อมูลดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่าวัตถุประสงค์ของการใช้อนุภาคการกำเนิดเหนือธรรมชาติทั้ง 2 อนุภาคสอดคล้องกับแก่นเรื่องและประเภทของวรรณกรรม ด้านที่มาของแนวคิดในการสร้างสรรค์อนุภาค สันนิษฐานว่า น่าจะเป็นแนวคิดที่ปรากฏในพระไตรปิฎกและคัมภีร์ ชั้นอรรถกถาเป็นเบื้องต้น

ก่อนจะแผ่ขยายความคิดไปยังกลุ่มวรรณกรรมที่เป็นตำนาน ชาดก นอกนิบาตและนิทานพื้นบ้านในชั้นหลัง โดยเป็นการประยุกต์ให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม และวัฒนธรรม

อีกทั้ง เสาวลักษณ์ อนันตศานต์ (2558) ยังได้ศึกษาอนุภาคเหนือธรรมชาติในนิทานเรื่องสังข์ทอง มีอนุภาคที่แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มแรกได้แก่ตัวละครในนิทาน เช่น เทพเจ้า สัตว์แปลกพิสดารหรือสัตว์โลกมหัศจรรย์หรือมนุษย์ที่มีความแปลกพิสดาร กลุ่มที่สองคือวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะปรากฏอย่างสม่ำเสมอในการดำเนินเรื่อง เช่น ของวิเศษ ธรรมเนียมประเพณีที่ผิดไปจากปรกติธรรมดา ความเชื่อที่แปลกประหลาดและอื่น ๆ ในลักษณะเดียวกัน กลุ่มที่สาม คือเหตุการณ์เดี่ยว ๆ ที่เกิดขึ้นและคงอยู่อย่างอิสระ ซึ่งทำให้เกิดอนุภาคขึ้นเป็นจำนวนมาก ผลการวิจัยพบว่า นิทานเรื่องสังข์ทองเล่าเกี่ยวกับตัวเอกแบบเหนือธรรมชาติที่ได้เผชิญหน้ากับความแปลกประหลาดของโลกเหนือธรรมชาติ ทำให้เขามีคุณสมบัติและความสามารถ ในการกระทำแบบเหนือธรรมชาติ ตัวเอกมีการกำเนิดที่ผิดปรกติและดังนั้นจึงถูกกำจัดออกจากบ้านเมืองมีสัตว์แปลกพิสดารและแม่ที่เป็นตัวละครเหนือธรรมชาติเลี้ยงดู เขาได้ปฏิบัติภารกิจที่ยากยิ่งและได้เดินทางเพื่อค้นหาประสบการณ์ เขาแข็งแกร่งขึ้นมีรูปโฉมงดงามขึ้นและมีคุณค่ามากขึ้น เรื่องยังประกอบด้วยอำนาจเหนือธรรมชาติและความรู้ที่เหนือธรรมชาติมีของวิเศษและการเน้นในเรื่องเหนือธรรมชาติอื่น ๆ ซึ่งแสดงว่ามนุษย์หลงใหลในการเดินทางผจญภัยซึ่งอยู่ในกรอบของความเหนือธรรมชาติด้วย ผู้วิจัยได้นำแนวทางการศึกษาดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ศึกษา โดยแบ่งกลุ่มอนุภาคใหม่ออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาควัตถุสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรมและได้เพิ่มอนุภาคฉากที่มีความน่าสนใจเข้าไปอีกด้วย

นอกจากนี้ อนันต์ ลากุลและอุมารินทร์ ตุลารักษ์ (2560) ได้ศึกษาแบบเรื่องและอนุภาคสัตว์สีเผือกในตำนานเมืองล่มภาคอีสาน มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแบบเรื่องและอนุภาคสัตว์สีเผือกในตำนานเมืองล่มที่แปรสภาพเป็นบึงน้ำในภาคอีสาน โดยใช้กรอบแนวคิดแบบเรื่องและอนุภาคทางคติชนวิทยา จากการศึกษาพบว่า ตำนานเมืองล่มพบทั้งหมด 10 เรื่องจาก 30 สำนวน จัดอนุภาคได้ 5 ประเภท คือ อนุภาคการกินปลาไหลเผือก อนุภาคการกินกระรอกเผือก อนุภาคการจับปลาดุกเผือก อนุภาคการกินเก้งเผือกและอนุภาคการกินปลาฝาเผือก โดยสาเหตุของเมืองล่มทั้งหมดนั้นเกิดจากการกระทำของสัตว์เผือกและเหล่านาค กล่าวได้ว่า สัตว์สีเผือกจึงมีลักษณะแทนสัญญะของ “นาค” และ “การทำลาย” อย่างไรก็ตามในตำนานเมืองพานนั้นได้ให้พังพอนเผือกแทนสัญญะของสัตว์ที่คอยคุ้มครองบ้านเมือง ซึ่งต่างจากตำนานเมืองล่มฉบับอื่น ดังนั้น นิยามของสัตว์สีเผือกในภาคอีสานจึงมีลักษณะแทนลางบอกเหตุหรือสิ่งผิดปกติมีความหมายสองนัย กล่าวคือ สัตว์สีเผือกนัยยะของการทำลาย และสัตว์สีเผือกนัยยะของการคุ้มครอง อนึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า ตำนานเหล่านี้มีการเล่าเรื่องกระจายอยู่ในพื้นที่ภาคอีสานตอนบนและตอนกลางเท่านั้น การศึกษาดังกล่าวทำให้เห็นนัยที่ถูกสื่อผ่านตำนานได้อย่างน่าสนใจ ผู้วิจัยจึงได้นำการศึกษาดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการอธิบายนัย

ของตัวละครนาคที่ปรากฏในนวนิยายที่สามารถอธิบายให้เห็นถึงการใช้ตัวละครในตำนานมาตีความใหม่ได้อย่างน่าสนใจ

ในระยะต่อมา จิรภิญญา คำเผ่าและตุลาภรณ์ แสนปรน (2563) ได้ศึกษาตำนานหนองเล็งทราย : อนุภาคและบทบาทที่มีต่อชุมชนบ้านสันขวาง ตำบลศรีถ้อย อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา จากการศึกษาพบว่า อนุภาคของตำนานหนองเล็งทรายมี 2 อนุภาค ได้แก่ อนุภาคเหตุการณ์และอนุภาคสถานที่โดยอนุภาคเหตุการณ์ ที่พบคือ เหตุการณ์กินปลาไหลเผือก เหตุการณ์เมืองล่ม พบว่าลักษณะที่ใช้ร่วมกัน คือ อนุภาคของสัตว์สีเผือก เหตุการณ์ภัยธรรมชาติ มีเหตุการณ์ที่คล้ายกัน เริ่มด้วยการกล่าวถึงสภาพบ้านเมือง วิถีชีวิต หลังจากนั้นชาวเมืองไปหาปลาไหลเผือกนำมาถวายท่านเจ้าเมือง หรือนำมาแบ่งให้คนในชุมชนกินทั่วทั้งเมือง หลังจากนั้นบ้านเมืองล่มสลายกลายเป็นบึง ลักษณะที่แตกต่างกัน คือ เหตุการณ์ของแม่หม้ายโมโหเอาเท้าเหยียบหัวปลาไหลเกิดอาเพศแผ่นดินถล่มจมกลายเป็นบึงและอนุภาคสถานที่ คือ ศาลเจ้าพ่อหนองเล็งทราย บทบาทหน้าที่ต่อชุมชนบ้านสันขวาง มี 3 บทบาท ได้แก่ บทบาทตำนานกับการอธิบายพิธีกรรม บทบาทในการถ่ายทอดเรื่องราวท้องถิ่นของตนในรูปแบบจิตรกรรมฝาผนัง บทบาทด้านความเชื่อพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ การศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยได้นำวิธีการศึกษาอนุภาคสถานที่มาประยุกต์ใช้ในการศึกษาอนุภาคฉากที่ปรากฏในนวนิยายวายที่มีลักษณะต่าง ๆ ตามเรื่องราวที่ถูกเล่าโดยจะวิเคราะห์ ในผลการศึกษาต่อไป

ในส่วนของ อติวิชญ์ เชี่ยงคิ้วและภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ (2563) ได้ศึกษาตำนานนักบุญ : การศึกษาอนุภาคและแบบเรื่องตำนานบุคคลศักดิ์สิทธิ์ในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก มุ่งศึกษาแบบเรื่องและอนุภาคของตำนานนักบุญในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในบริบทสังคมไทยตามแนวทางการจำแนกแบบเรื่องนิทานพื้นบ้านสากลของสติธ ทอมป์สัน โดยรวบรวมตำนานนักบุญที่อยู่ในบริบทของสถานศึกษา จำนวน 13 สำนวน มาวิเคราะห์อนุภาคและแบบเรื่องในฐานะตำนานบุคคลศักดิ์สิทธิ์ ผลการศึกษาพบว่า ตำนานนักบุญที่นำมาศึกษาปรากฏอนุภาคที่สำคัญ 8 อนุภาค ได้แก่ อนุภาคอัครทูตสวรรค์ อนุภาคการทำนายอนาคต อนุภาคการตั้งครรภ์ที่ผิดธรรมชาติ อนุภาคการยอมรับความยากจน อนุภาคการเป็นมรณสักขี อนุภาคการสร้างกุศล อนุภาคความกล้าหาญ อนุภาคความมีศรัทธาอย่างแรงกล้า อนุภาคเด่นเหล่านี้เป็นตัวอย่างของผู้มีศรัทธาอย่างแรงกล้าดำเนินตามรอยของพระเยซูเจ้าและเป็นตัวอย่างการดำเนินชีวิตศักดิ์สิทธิ์ให้แก่นักเรียนในสถานศึกษาซึ่งมีชื่อสถานศึกษาเกี่ยวเนื่องด้วยนักบุญแต่ละองค์ได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคในนิทานและตำนาน ทำให้เห็นถึงการประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคที่นำมาศึกษาความแปลกพิเศษในนิทานและตำนานของไทย โดยเฉพาะนิทานพื้นบ้านที่มีผู้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคมาศึกษาจำนวนมาก แต่สิ่งที่เห็นได้ชัดคือโดยส่วนใหญ่มักจะเป็นงานที่ศึกษาโดยมุ่งเน้นไปที่อนุภาคใดอนุภาคหนึ่งซึ่งเป็นอนุภาคเด่น อีกทั้งยังเป็นการศึกษา

ตัวบทที่เป็นเรื่องเล่าตำนานอันเป็นข้อมูลประเภทมุขปาฐะอยู่ ผู้วิจัยจึงจะนำเอาแนวคิดอนุภาคมาศึกษาตัวบทที่เป็นลายลักษณ์โดยเฉพาะตัวบทที่เป็นวรรณกรรมประชานิยมนั่นคือนวนิยายแนววาย

ประเด็นต่อมาที่พบจากการรวบรวมงานวิจัยที่ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาคมาใช้ศึกษาตำนานและนิทานพื้นบ้านคือการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ ดังที่ พิดสะพง วงพะจันและปฐม หงษ์สุวรรณ (2561) ได้ศึกษาอนุภาคสิ่งของและปฏิสัมพันธ์ทางการเมืองในสินไซลาวกับสินไซลาวดวงเดือน ผลการวิจัยพบว่า 1. อนุภาคสิ่งของในวรรณคดีเรื่องสินไซลาวปรากฏอนุภาคย่อยแปรเปลี่ยนเมื่อวรรณกรรมเรื่องเดียวกันได้รับการนำเสนอในสินไซลำลาวดวงเดือน อนุภาคสิ่งของในสินไซลำลาวดวงเดือน สะท้อนให้เห็นว่า ผู้แต่งได้เชื่อมโยงอนุภาคสิ่งของของนางสุมุณฑาเข้ากับมิติการเมืองผ่านภาพของพรรคและรัฐบาล อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นตัวบทสินไซลาวที่มีปฏิสัมพันธ์กับสินไซ ลำลาวดวงเดือน ผ่านเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ทางการเมือง คือการกอบกู้เอกราชของประเทศชาติ รวมถึงการสื่อความหมายทางการเมืองในธงประจำพรรคของพรรคปฏิวัติประชาชนลาวซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์รวมชาติบ้านเมืองในนามของพรรคและรัฐบาล 2. อนุภาคสิ่งของทั้งในสินไซลาวและสินไซลำลาวดวงเดือนต่างแสดงให้เห็นอนุภาคย่อย ปฏิสัมพันธ์และการสื่อความหมายทางวัฒนธรรม และการเมืองในตัวบทสินไซลาว ทั้งตัวละครเอก สีโห สังข์ทอง เครื่องนุ่งห่ม เครื่องแต่งกายและเหตุการณ์แย่งชิงของตัวละครนางสุมุณฑาได้รับการปรับเปลี่ยนและเสริมสร้างให้มีมิติ ทางการเมือง และภาพของความมั่นคงทางการเมืองของลาวเมื่อวรรณกรรมสินไซไปอยู่ในลำลาวดวงเดือน การศึกษาดังกล่าวเป็นตัวอย่างงานที่นำเอาแนวคิดอนุภาคมาอภิปรายกับบริบท ทางสังคมทำให้เห็นถึงความน่าสนใจของตัวบทนิทานพื้นบ้านกับการเมืองที่สัมพันธ์กัน

นอกจากนี้ วชิรวิชญ์ มั่งมูล (2562) ยังได้ศึกษาอนุภาคในนิทานคำกลอน เรื่องพระคาวุต : การศึกษาเปรียบเทียบกับอนุภาคในนิทานไทย โดยมุ่งศึกษาอนุภาคในนิทานคำกลอนเรื่อง พระคาวุต และเปรียบเทียบอนุภาคที่มี ลักษณะเหมือนคล้ายกับอนุภาคในวรรณกรรมนิทานของไทย เพื่อศึกษาลักษณะร่วมของอนุภาคในนิทานไทย ผลการศึกษา พบว่า นิทานคำกลอนเรื่องพระคาวุตมีอนุภาคที่มีลักษณะร่วมกับอนุภาคในนิทานไทย ทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ อนุภาคด้านตัวละคร อนุภาคด้านวัตถุสิ่งของและอนุภาคด้านเหตุการณ์ อนุภาคที่มีลักษณะร่วมกันแสดงให้เห็นว่านิทานคำกลอน เรื่องพระคาวุตได้เลือกเอาอนุภาคที่น่าสนใจ ซึ่งเหมือนคล้ายกับอนุภาควรรณกรรมนิทานเรื่องอื่น ๆ มาสร้างเรื่องเพื่อทำให้เกิดความสนุกสนานและอบรมสั่งสอนคนในสังคมต่อไป

ในส่วนของ ปรมินทร์ ศรีรัตน์และจารุวรรณ ธรรมวัตร (2563) ได้ศึกษาเปรียบเทียบอนุภาคของวิเศษที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทยกับเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมรมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอนุภาคของวิเศษที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่องสังข์ทอง ฉบับภาษาไทยกับเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมรมีขอบเขตในการศึกษาโดยใช้บทละครนอกเรื่องสังข์ทองฉบับพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยและเรื่องขยองสังข์ฉบับ ภาษาเขมร

ของสถาบันพุทธศาสนบัณฑิต (แปลโดยผู้วิจัย) มาเป็นหลักในการศึกษาเปรียบเทียบ ผลการศึกษาพบว่า อนุภาคของวิเศษที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทยกับเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมร แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) อนุภาคของวิเศษที่มีเหมือนกันในวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทยกับวรรณคดีเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมร ได้แก่ หอยสังข์ รูปเงาะ เกือกแก้ว ไม้เท้า บ่อเงินบ่อทอง (สระโบกขรณี) และสำเภาทอง โดยในวรรณคดีเรื่องขยองสังข์ ฉบับภาษาเขมร ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับอนุภาคของวิเศษแต่ละอย่างมากกว่าในวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทย 2) อนุภาคของวิเศษที่มีเฉพาะในวรรณคดีเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมร โดยไม่พบในวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทยแต่อย่างใด ได้แก่ ต้นไทร ดอกบัวทองและน้ำอมฤต ถึงแม้ว่าวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทยกับเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมรจะมีที่มา จากที่เดียวกัน คือมาจากคัมภีร์ปัญญาสชาดก แต่เนื่องด้วยสภาพทางสังคม ความเชื่อ ค่านิยมของทั้งสองประเทศที่แตกต่างกันทำให้รายละเอียดเกี่ยวกับอนุภาคของวิเศษมีทั้งความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันออกไป

ในประเด็นการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคเชิงเปรียบเทียบทำให้เห็นการเปรียบเทียบตัวบทโดยเฉพาะนิทานพื้นบ้านไทยกับนิทานพื้นบ้านของต่างประเทศที่มีความสัมพันธ์กัน ผู้วิจัยได้เอาวิธีการศึกษาดังกล่าวมาอภิปรายเพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวบทที่อิทธิต่อกันซึ่งถือเป็นการศึกษาอีกแนวทางที่สามารถนำมาประยุกต์ในการศึกษาครั้งนี้ได้

สริตา ปัจจุสานนท์และทัศนีย์ ทานตวณิช (2560) ได้ศึกษาการสร้างสรรค์อนุภาคความวิเศษในนวนิยายมหัศจรรย์เรื่อง เดอะไวท์โรด ผลการวิจัยมีดังนี้ เรื่อง เดอะไวท์โรด มีอนุภาคความวิเศษ 162 ชนิด จำแนกเป็นของวิเศษ 113 ชนิด และอำนาจวิเศษ 49 ชนิด รวมจำนวนอนุภาคทั้งสิ้น 1,386 อนุภาค เมื่อเปรียบเทียบอนุภาคความวิเศษกับดัชนีอนุภาคนิทานพื้นบ้านของสติธ ทอมป์สัน พบว่ามีอนุภาคของวิเศษที่ปรากฏตรงกัน จำนวน 53 อนุภาคและที่ปรากฏเฉพาะในเรื่อง เดอะไวท์โรด จำนวน 60 อนุภาค อนุภาคอำนาจวิเศษปรากฏตรงกัน จำนวน 42 อนุภาคและที่ปรากฏเฉพาะในเรื่อง เดอะไวท์โรด จำนวน 7 อนุภาคการสร้างสรรค์อนุภาคความวิเศษในเรื่อง เดอะไวท์โรด ได้แก่ การสร้างสรรค์ที่มาของอนุภาคความวิเศษ พบ 4 ลักษณะ ได้แก่ การสร้างสรรค์อนุภาคโดยดัดแปลงจากนิทานมหัศจรรย์ เกมนิทานสวมบทบาท ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและจินตนาการการนำเสนออนุภาคความวิเศษ พบ 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาสื่อจินตภาพการใช้ความเปรียบหรือภาพพจน์ การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้คำที่มีความหมายไม่ตรงตามพจนานุกรม การใช้ภาษาบรรยาย และการใช้ภาษาอธิบาย บทบาทของอนุภาคความวิเศษ พบ 2 ลักษณะ ได้แก่ เพื่อใช้ดำเนินเรื่องและเพื่อใช้ประกอบเรื่อง การสร้างสรรค์อนุภาคความวิเศษดังกล่าว ทำให้เรื่องเดอะไวท์โรด ประสบความสบผลสำเร็จในฐานะของนวนิยายมหัศจรรย์

ต่อมา สุดารัตน์ มาศวรรณา (2561) ได้ศึกษา ROV : เรื่องเล่าของเหล่าฮีโร่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องเล่าในตัวละครในเกมออนไลน์ ROV ทั้งหมด 60 ตัว โดยใช้แนวคิดทางคติชนคือ

แนวคิดเรื่องอนุภาคและแนวคิดการแพร่กระจายของนิทาน ผลการศึกษาพบว่าตัวละครในเกม ROV จะถูกเรียกว่าฮีโร่ มีการแบ่งตัวละครออกเป็น 6 ประเภท คือ แทงค์ ไฟเตอร์ แอสซาซิน นักเวทย์ แคร์รี่ และสนับสนุน โดยตัวละครทั้ง 6 ประเภท มีกลวิธีการสร้างรายละเอียดของตัวละคร ดังนี้ 1) การอ้างมาจากตานานและนิทานปรัมปรา 2) การอ้างจากวรรณกรรม 3) การอ้างมาจาก สื่อสมัยใหม่ 4) การสร้างตัวละครผ่านการเลือกชื่อ และ 5) การสร้างรายละเอียดของตัวละครขึ้นมาใหม่ จากการศึกษาเรื่องเล่าของฮีโร่ในเกม ROV ทำให้เห็นการผลิตซ้ำตำนาน นิทาน ซึ่งเป็นการอิงเอาข้อมูลพื้นฐานทางวัฒนธรรมอันเป็นสากล เพื่อก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในการค้าและธุรกิจเกมออนไลน์ การศึกษาดังกล่าวถือเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เนื่องจากทำให้เห็นการนำเอาเรื่องราวจากนิทาน มานำเสนอในสื่อที่เป็นเกมออนไลน์ยอดนิยม ทำให้เห็นการวิเคราะห์ที่สื่อให้เห็นอิทธิพลของตัวบท สู่ตัวบทและทำให้เห็นอนุภาคย่อยของเรื่องราวที่น่าสนใจอีกด้วย

ภาณุวัฒน์ สกุลสืบ (2564) ได้ศึกษาอนุภาคไสยศาสตร์และบทบาทของอนุภาคไสยศาสตร์ที่มีต่อการสร้างตัวละครเอกเรื่อง การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์ ผลการศึกษาด้านอนุภาคไสยศาสตร์พบว่ามีอยู่ 3 ลักษณะ คือ อนุภาคที่เป็นตัวละคร รวมจำนวนทั้งสิ้น 25 ตัว อนุภาคที่เป็นวัตถุสิ่งของเครื่องมือมี 10 ชนิด และอนุภาคที่เป็นเหตุการณ์มี 10 เหตุการณ์ รวมอนุภาคทั้งสิ้น 53 แบบ โดยอนุภาคไสยศาสตร์ทั้งหมด ปรากฏบทบาทในเรื่อง 3 ลักษณะ คือ เพื่อการทำร้ายศัตรูเพื่อการป้องกันตนเองและเพื่อการรักษา ส่วนการศึกษาบทบาทของอนุภาคไสยศาสตร์ที่มีต่อการสร้าง ตัวละครเอกพบ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความเป็นเหตุเป็นผลเชิงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตัวละครเอก ด้านการเป็นเครื่องมือเพื่อทำร้ายหรือป้องกันตัวและด้านการผลักดันตัวละครเอกให้เผชิญกับเหตุการณ์อาถรรพ์ต่าง ๆ ผลการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ยังคงอยู่ในความสนใจของคนไทยเสมอมา ทั้งยังสามารถปรากฏร่วมกับบริบทสังคมไทยร่วมสมัยได้อย่างเหมาะสม เช่น อนุภาคไสยศาสตร์ตัวละครที่เป็นผีอยู่ในเกมผีถ้วยแก้วออนไลน์ เป็นต้น

นัฐพงษ์ ภูภักดี (2564) ได้ศึกษา ความสำคัญและความหมายของอนุภาควัตถุสิ่งของในวรรณกรรมนิทานพื้นบ้านอีสาน ซึ่งปรากฏ 4 อย่าง คือ 1. ความสำคัญที่มีต่อแก่นเรื่อง คือ แก่นของเรื่องที่เกี่ยวกับหลักธรรม และแก่นของเรื่องที่เกี่ยวกับความเชื่อและทัศนะ 2. ความสำคัญที่มีต่อโครงเรื่อง 3. ความสำคัญที่มีต่อตัวละคร คือ ความสำคัญที่มีต่อตัวละครเอก ความสำคัญที่มีต่อตัวละครร้าย และความสำคัญที่มีต่อตัวละครประกอบผู้ช่วยเหลือ 4. ความสำคัญที่มีต่อฉาก คือ พระรางวังอาศรม บ้าน ทุ่งนา ป่า ริมฝั่งน้ำ สระน้ำ ทะเล สนามรบ และตลาด ส่วนความหมายของอนุภาควัตถุสิ่งของในวรรณกรรมนิทานพื้นบ้านอีสาน พบว่ามี 3 ความหมาย คือ 1. ความหมายที่เชื่อมโยงกับประเด็นเรื่องชนชั้น คือ วัตถุสิ่งของที่แสดงให้เห็นอำนาจบารมีของกษัตริย์วัตถุสิ่งของที่แสดงให้เห็นอำนาจบารมีของผู้มีบุญบารมีวัตถุสิ่งของที่แสดงให้เห็นอำนาจบารมีของผู้ที่ลงมาเกิดจากสวรรค์วัตถุสิ่งของที่แสดงให้เห็นอำนาจบารมีของผู้ที่มีวิชาอาคม วัตถุสิ่งของที่แสดงให้เห็นอำนาจบารมีของ

อมนุษย์ 2. ความหมายที่เชื่อมโยงกับประเด็นเรื่องการเมือง 3. ความหมายที่เชื่อมโยงกับประเด็นเรื่องความเชื่อศาสนา คือ การใช้วัตถุสิ่งของเพื่อการเสี่ยงทาย การใช้วัตถุสิ่งของเพื่อการอธิฐาน การใช้วัตถุสิ่งของเพื่อทำศพ

จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนุภาคในสื่อสมัยใหม่ ถือเป็นประเด็นที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการศึกษาอนุภาคจากวรรณกรรมร่วมสมัยที่จะทำให้เห็นพลวัตและวิธีการเล่าเรื่องที่แปลกใหม่หรือการนำเอาเรื่องราวเก่ามาเล่าใหม่ในพื้นที่ใหม่ที่เข้าถึง กลุ่มคนรุ่นใหม่ได้โดยเฉพาะ ยิ่งการนำเอาแนวคิดอนุภาคมาศึกษาตัวบทวรรณกรรมวายที่เป็นตัวบทยอดนิยมของกลุ่มคนที่ชื่นชอบความรักของเพศเดียวกันก็ยิ่งจะทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ

ทั้งนี้ในประเด็นการศึกษาอนุภาคทางคติชน โดยส่วนใหญ่พบว่างานวิจัยจะมุ่งศึกษาลักษณะอนุภาคที่พบในประเด็นเฉพาะหมวดหมู่ เช่น ศึกษาอนุภาคความวิเศษหรืออนุภาคเหนือธรรมชาติ เป็นต้น ผู้วิจัยเห็นว่าหากศึกษาลักษณะอนุภาคที่ปรากฏในภาพรวมก็จะทำให้เห็นลักษณะบางประการที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังพบว่ายังไม่มีงานที่ศึกษาโดยใช้แนวคิดอนุภาคในตัวบทนวนิยายมากเท่าใดนัก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาแนวคิดอนุภาคมาศึกษาตัวบทนวนิยายวายต่อไป

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเภทของข้อมูลคติชนและการศึกษาคติชนในวรรณกรรม

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเภทของข้อมูลคติชน

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษา ในส่วนแรกจะเป็นการรวบรวมคำนิยามของนักวิชาการที่ได้กล่าวถึงประเภทของข้อมูลคติชน โดยนักคติชนคนสำคัญของไทยคืออาจารย์กิ่งแก้ว อัตถากร (2519) ได้จำแนกกลุ่มข้อมูลคติชนออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ โดยใช้ถ้อยคำเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่ง กลุ่มแรกเป็นข้อมูลประเภทมุขปาฐะ ได้แก่ บทเพลง นิทาน ปริศนา ภาษิต คำพังเพย ภาษาถิ่น และความเชื่อ ส่วนกลุ่มที่สองเป็นข้อมูลประเภทอมุขปาฐะ ได้แก่ ศิลปะ หัตถกรรมและสถาปัตยกรรมและส่วนที่สามเป็นข้อมูลประเภทผสม ได้แก่ การร้องรำ การละเล่นละคร พิธีกรรมและประเพณี

ส่วนเสาวลักษณ์ อนันตศานต์ (2543) ได้กล่าวถึงการจำแนกประเภทของข้อมูลคติชนในหนังสือ ทฤษฎีคติชนและวิธีการศึกษา อธิบายให้เห็นว่ามีข้อมูลคติชนที่มีอยู่เป็นจำนวนมากและมีอยู่ในทุกสังคม นอกจากนี้ยังมีลักษณะที่แตกต่างและหลากหลาย นักวิชาการจากบางประเทศได้พยายามจัดจำแนกข้อมูลคติชน โดยเฉพาะข้อมูลที่เป็นมุขปาฐะ ดังเช่น แจน แฮโรลด์ บรุนแวนด์ (Jan Harold Brunvand, 1968 อ้างอิงจาก เสาวลักษณ์ อนันตศานต์, 2543 : 113-114) ได้แบ่งข้อมูลคติชนวิทยาออกเป็น 3 ประเภท ใหญ่ ๆ ดังนี้

1) คติชนที่ใช้ถ้อยคำ (Verbal folklore) บรุนแวนด์ระบุว่าข้อมูลประเภทนี้มีการศึกษากันมากในสหรัฐอเมริกาและสามารถจัดได้อย่างเป็นระบบจากกลุ่มที่ง่ายที่สุดไปกลุ่มที่ยากและซับซ้อนและหลากหลายที่สุด เริ่มจากคำพูดของปัจเจกชนคือคำกล่าวพื้นบ้านหรือคำพูดพื้นบ้าน (folk speech) รวมถึงภาษาถิ่นและการตั้งชื่อ ต่อจากนั้นก็มีวลีหรือประโยคที่สืบทอดกันมาตามแบบประเพณีกำหนดคือ สุภาษิตและคำพังเพย (proverb and proverbial saying) ส่วนคำถามที่เป็นประเพณีเก่าแก่ปรัมปราคือปริศนา (riddle) ต่อไปเป็นบทประพันธ์ที่มีเสียงสัมผัส (rhyme) และบทประพันธ์หรือกวีโบราณอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีเรื่องเล่า (narrative) และเพลงพื้นบ้าน (folksong)

2) คติชนที่ใช้ถ้อยคำบางส่วน (partly verbal folklore) คือคติชนที่ประกอบไปด้วย ส่วนที่ใช้ถ้อยคำและส่วนที่ไม่ใช้ถ้อยคำ ความเชื่อและคติในเรื่องโชคลาง (popular belief and superstition) บรุนแวนด์กล่าวว่าความเชื่อจะเกี่ยวข้องกับการใช้ถ้อยคำและเกี่ยวกับการไม่ใช้ถ้อยคำแต่ใช้ภาษาท่าทาง เช่น การไขว้มือ และเกี่ยวข้องกับวัตถุ นอกจากนี้ยังมีคติชนแบบที่ใช้ถ้อยคำไปพร้อมกับการออกท่าทางคือ การละเล่นพื้นบ้าน (folk game) การละครพื้นบ้าน (folk drama) การร่ายรำพื้นบ้าน (folk dance) ซึ่งในการร่ายรำมักจะมีเพลงประกอบอาจมีคำร้อง และมีการร้องเรียกกันในระหว่างผู้ร่ายรำ และยังมีขนบธรรมเนียมประเพณี (folk custom) และเทศกาลรื่นเริงพื้นบ้าน (folk festival)

3) คติชนที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (non-verbal folklore) คือคติชนที่รวมไว้ซึ่งข้อมูลเก่าแก่สืบทอดมาตามประเพณี เช่น สถาปัตยกรรมพื้นบ้าน (folk architecture) ศิลปะ (art) หัตถกรรม (craft) เครื่องแต่งกาย (costume) และโภชนาการ (food) ที่เป็นของพื้นบ้านทั้งหมดและข้อมูลบางชนิดก็ไม่ใช่วัตถุ เช่น การแสดงท่าทาง (gesture) และดนตรีพื้นบ้าน (folk music)

บรุนแวนด์ยังกล่าวว่า การจำแนกประเภทของข้อมูลเหล่านั้นได้ยึดข้อมูลของชาวอเมริกันเป็นหลัก ซึ่งบางประเภทยังคาบเกี่ยวกันอยู่ แต่การแบ่งข้อมูลออกเป็นสามกลุ่มนั้นเป็นการเน้นถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ที่เป็นคติชนและยังแสดงให้เห็นว่าข้อมูลแต่ละชนิดนั้นสามารถนำไปจัดไว้อย่างคร่าว ๆ แต่ก็สามารถนำข้อมูลเหล่านั้นมาศึกษาได้อย่างเป็นระบบมากขึ้น การจัดจำแนกประเภทเหล่านั้นเป็นเพียงวิถีทางที่ทำให้เห็นข้อมูลกระจ่างชัดมากขึ้นและเป็นการจัดระเบียบให้กับข้อมูลที่ผู้ศึกษาจะต้องเก็บรวบรวมและนำมาวิเคราะห์ต่อไป

นอกจากนี้ ปฐม หงษ์สุวรรณ (2554: 137) ได้กล่าวถึงวิธีการจำแนกข้อมูลคติชนวิทยาสามารถทำได้หลายลักษณะ ดังเช่นการแบ่งตามวิธีการถ่ายทอดข้อมูลดังที่นิยมกัน นั่นก็คือ แบ่งตามประเภทมุขปาฐะ ประเภทอมุขปาฐะและประเภทผสม คติชนแต่ละประเภทนั้นยังแบ่งเป็นรูปแบบต่าง ๆ ได้อีกหลายประเภท ตัวอย่างเช่น คติชนประเภทมุขปาฐะ แบ่งออกเป็นนิทาน เพลง ภาษิต ปริศนาคำทาย พิธีกรรมและความเชื่อหรือคติชนประเภทอมุขปาฐะ ซึ่งได้แก่ศิลปะพื้นบ้าน ไม่ว่าจะเป็นผ้าทอ วัสดุพื้นบ้านและเครื่องใช้ เป็นต้น สำหรับการแบ่งประเภทข้อมูลคติชนสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม

ใหญ่ ๆ ได้แก่ ข้อมูลประเภทการถ่ายทอดด้วยถ้อยคำวาจา (verbal folklore) ข้อมูลประเภทการละเล่นและการแสดง (performing folklore) ข้อมูลประเภทศิลปะ และวัตถุสิ่งของ (material folklore) และข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม (customary folklore)

ในหนังสือ Folklore and Folklife ริชาร์ด ดอร์สัน (Richard Dorson, 1972 อ้างอิงจาก ศิราพร ณ ถลาง, 2557 : 424-425) ได้ใช้คำว่า folklife เป็นคำรวมในการศึกษาการศึกษาข้อมูลทางคติชนวิทยา โดยจัดกลุ่มข้อมูลประเภทต่าง ๆ ในขอบเขตของการศึกษาวิถีชีวิตของกลุ่มคน (folklife studies) โดยจัดหมวดหมู่ประเภทข้อมูลทางคติชนออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1) ประเภทที่ใช้ถ้อยคำ (Oral Folklore) ได้แก่ เรื่องเล่าของชาวบ้าน (Folk Narrative) ร้อยกรอง/บทเพลงของชาวบ้าน (Folk Poetry) ภาษิต (Proverbs) ปริศนาคำทาย (Riddles) และคำพูดของชาวบ้าน (Folk Speech)

2) ประเภทประเพณีพื้นบ้าน (Social Folk Custom) ได้แก่ ประเพณีและงานฉลอง (Festivals and Celebrations) การละเล่น (Recreations and Games) ยาพื้นบ้าน (Folk Medicine) ความเชื่อและศาสนาพื้นบ้าน (Folk Religion)

3) ประเภทวัฒนธรรมวัตถุ (Material Culture) ได้แก่ หัตถกรรมพื้นบ้าน (Folk Crafts) สถาปัตยกรรมพื้นบ้าน (folk architecture) เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายพื้นบ้าน (Folk costume) อาหารพื้นบ้าน (Folk Cookery)

4) ประเภทศิลปะพื้นบ้าน (Folk Arts) ได้แก่ การแสดงพื้นบ้าน (Folk Drama) ดนตรีพื้นบ้าน (Folk Music) การเต้นรำพื้นบ้าน (folk dance)

ดังนั้น ข้อมูลทางคติชนที่นักคติชนวิทยาโดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันใช้ในการสอนและการทำวิจัยทางคติชนวิทยาจึงได้ขยายขอบเขตออกไปอย่างกว้างขว้าง เพราะต้องการให้ครอบคลุมวิถีชีวิตโดยรวมของ Folk แต่ละกลุ่มที่ศึกษา

จะเห็นได้ว่าข้อมูลคติชนมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในกลุ่มชนต่าง ๆ จนกลายเป็นผลิตผลทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะเมื่อสังคมเริ่มเกิดการเติบโตมุ่งสู่ความเจริญเป็นสังคมเมืองมากขึ้น ข้อมูลทางคติชนต่างเกิดการปรับตัวและพัฒนารูปแบบและเนื้อหาไปไปตามบริบททางสังคมมากยิ่งขึ้น ดังที่ศิราพร ณ ถลาง (2557, 449-462) ได้กล่าวถึงแนวโน้มความสนใจคติชนสมัยใหม่ (Modern Folklore) เมื่อสังคมเปลี่ยนไป เนื้อหาของคติชนก็เปลี่ยนไปตามบริบททางสังคม โดยได้ยกตัวอย่างจากสังคมอเมริกาที่ก้าวสู่ความทันสมัย ชีวิตผู้คนเปลี่ยนแปลงไปอยู่ในสังคมเมืองมากขึ้น จึงเกิดมี “เรื่องเล่าสมัยใหม่” แต่คงความคล้ายคลึงกับข้อมูลคติชนในอดีต โดยถูกถ่ายทอดโดยอาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างคอมพิวเตอร์ อินเตอร์เน็ต อีเมล์ ฯลฯ ที่ได้เข้ามาเป็นสื่อกลางผ่านการนำเสนอข้อมูลคติชนสมัยใหม่ที่เป็น “lore” อันสะท้อนทัศนคติของ “folk” ที่มีวิถีชีวิตอยู่ในเมืองหรือวิถีชีวิต

สมัยใหม่ การศึกษาเรื่องเล่าสมัยใหม่จึงสามารถทำให้เราเข้าใจผู้คนในสังคมปัจจุบันที่มีชีวิตความเป็นอยู่เปลี่ยนไปจากสังคมประเพณีเดิม

จากการทบทวนเอกสารที่กล่าวถึงประเภทของข้อมูลคติชนทำให้เห็นถึงความหลากหลายของข้อมูลคติชนในลักษณะต่าง ๆ ที่มีความน่าสนใจโดยเฉพาะการนำข้อมูลต่าง ๆ เหล่านั้นมานำเสนอในรูปแบบใหม่ผ่านวรรณกรรมประเภทนวนิยายที่มีลักษณะเป็นวรรณกรรมประชานิยม การศึกษาข้อมูลคติชนในนวนิยายวายของไทยจึงจะทำให้เห็นถึงพลวัตที่เกิดจากการสืบทอดและการสร้างสรรค์ผ่านข้อมูล ทั้งนี้ข้อมูลคติชนในวิทยานิพนธ์เล่มนี้หมายรวมถึงข้อมูลที่ถูกสร้างสรรค์ผ่านกลวิธีที่นักเขียนนำเสนอจากการนำข้อมูลทางคติชนประเภทต่าง ๆ เช่น ตำนาน นิทานพื้นบ้าน เรื่องเล่าพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้านและข้อมูลประเภทใดประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทรวมกันแล้วนำมาผสมผสานผ่านจินตนาการ ทำให้เกิดเป็นตัวบทนวนิยายที่นำเสนอข้อมูลคติชนของไทยที่ยังไหลเวียนอยู่ในสังคมจนถึงปัจจุบัน

โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ประเภทของข้อมูลคติชนตามทัศนะของ ปฐม หงษ์สุวรรณ (2554: 137) ที่ได้กล่าวถึงวิธีการจำแนกข้อมูลคติชนวิทยาสามารถทำได้หลายลักษณะ ดังเช่นการแบ่งตามวิธีการถ่ายทอดข้อมูลดังที่นิยมกัน นั่นก็คือ แบ่งตามประเภทมุขปาฐะ ประเภทอมุขปาฐะและประเภทผสม คติชนแต่ละประเภทนั้นยังแบ่งเป็นรูปแบบต่าง ๆ ได้อีกหลายประเภท ตัวอย่างเช่น คติชนประเภทมุขปาฐะ แบ่งออกเป็นนิทาน เพลง ภาษิต ปริศนาคำทาย พิธีกรรมและความเชื่อหรือคติชนประเภท อมุขปาฐะ ซึ่งได้แก่ศิลปะพื้นบ้าน ไม่ว่าจะเป็นผ้าทอ วัสดุพื้นบ้านและเครื่องใช้ เป็นต้น สำหรับการแบ่งประเภทข้อมูลคติชนสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ ข้อมูลประเภทการถ่ายทอดด้วยถ้อยคำวาจา (verbal folklore) ข้อมูลประเภทการละเล่น และการแสดง (performing folklore) ข้อมูลประเภทศิลปะและวัตถุสิ่งของ (material folklore) และข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม (customary folklore) ซึ่งผู้วิจัย จะวิเคราะห์ในบทที่ 4 ต่อไป

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคติชนในวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัย วิทยานิพนธ์ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษา การศึกษาในประเด็นที่มีความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลคติชนกับตัวบทวรรณกรรม ธัญญา สังขพันธานนท์ (2541) ได้เขียนบทความเรื่องบทบาทของข้อมูลทางคติชนในเรื่องสั้นของนักเขียนอีสาน โดยอธิบายให้เห็นว่าข้อมูลทางคติชนที่นำเสนอโดยนักเขียนอีสานมักจะนำภูมิหลังของตนมาสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อและวิถีแห่งการดำรงชีวิตของชาวอีสาน วรรณกรรมที่นักเขียนอีสานถ่ายทอดออกมาจึงทำหน้าที่บันทึกร่องรอยของชีวิตและวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประโยชน์และมีคุณค่า ผลงานของนักเขียนรุ่นเยาว์ อย่างรมย์ รติวันและลาว คำหอม เป็นตัวอย่างที่ดีของการเรียนรู้และนำข้อมูลด้านนี้ไปใช้ เพราะการสร้างสรรค์วรรณกรรมการให้ความสำคัญ แต่ด้านเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยละเลยรูปแบบและกลวิธีทางวรรณศิลป์ต้องระวังอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ จีรณัทย์ วิมุตติสุข (2550) ได้ศึกษาการใช้วรรณคดีไทยและวรรณกรรมพื้นบ้านในนวนิยายของแก้วเก้า มุ่งศึกษานวนิยายของแก้วเก้าที่ปรากฏอิทธิพลจากวรรณคดีไทยและวรรณกรรมพื้นบ้าน ตลอดจนกลวิธีที่แก้วเก้าใช้ในการนำวรรณคดีเหล่านั้นมาสร้างสรรค์นวนิยาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นวนิยายของแก้วเก้ามีลักษณะเป็นจินตนิยายที่ผสมผสานกับเหตุการณ์ในโลกปัจจุบันอย่างกลมกลืน แก้วเก้าไม่ได้นำวรรณคดีไทยหรือวรรณกรรมพื้นบ้านมาเล่าใหม่ แต่ได้นำเค้าเรื่องจากวรรณคดีเหล่านั้นมาสร้างโครงเรื่องใหม่ ด้านตัวละคร แก้วเก้าจำลองภาพขุนแผน จากเสภาขุนช้างขุนแผน ให้มาแสดงบทบาทในเรื่อง ปลายเทียน บางครั้งก็สร้างตัวละครย้อนยุคให้คล้ายตัวละครจากเรื่องเดิม และที่น่าสนใจอีกวิธีหนึ่งคือสร้างตัวละครปัจจุบันให้คล้ายตัวละครจากเรื่องเดิม แก้วเก้าสร้างฉากโดยมีพื้นฐานจากวรรณคดีเพื่อส่งเสริมความน่าเชื่อของเนื้อเรื่องและตัวละครแก้วเก้านำวรรณคดีมาใช้สร้างสร้างสรรค์จินตนิยายได้อย่างน่าสนใจ โดยปรับเปลี่ยนและเพิ่มเติมรายละเอียดให้สมเหตุสมผล มีความเป็นไปได้และสอดคล้องกับปัจจุบัน เพื่อให้ผู้อ่านที่เป็นคนในปัจจุบันยอมรับเนื้อหาจากวรรณคดีได้ง่ายขึ้น ในขณะเดียวกันก็นำประเด็นบางเรื่องจากวรรณคดีมาเสนอแนวคิดและขยายมุมมองใหม่ของเรื่องและของตัวละครในจินตนิยายได้อย่างกว้างขวางและสมเหตุสมผล เช่นเดียวกับตัวบทที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาศึกษาคือนวนิยายวายที่ต่างก็นำเอาเรื่องเล่าพื้นบ้านมานำเสนอใหม่ผ่านโครงเรื่องที่ปรับเปลี่ยนไปตามบริบทอันจะทำให้เห็นถึงความน่าสนใจของตัวบทได้เช่นเดียวกัน

ประเด็นที่น่าสนใจต่อมาการศึกษาที่เน้นไปที่การนำเอาแนวคิดด้านองค์ประกอบทางวรรณกรรมมาใช้ศึกษาตัวละครที่มาจากตำนานและนิทานพื้นบ้าน ดังตัวอย่างงานของ อวยพร แสงคำ (2557) ที่ศึกษาลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาค มุ่งวิเคราะห์องค์ประกอบและลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาคที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ พ.ศ 2529 - 2555 จำนวน 11 เรื่อง โดยชี้ให้เห็นว่าจินตนาการของผู้แต่ง การสร้างงานแนววัฒนธรรมประชานิยมและอิทธิพลจากวรรณกรรมและภาพยนตร์ทั้งไทยและต่างชาติเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการสร้างสรรค์นวนิยายไทยกลุ่มนี้ออกมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2548 ถึงปัจจุบัน งานวิจัยข้างต้นถือเป็นตัวอย่างงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยจะได้ต่อยอดวิธีการศึกษาทั้งด้านโครงเรื่องที่มีการนำเอาตำนานครุฑและนาคมานำเสนอผ่านตัวบทนวนิยายวาย อีกทั้งยังจะทำให้เห็นลักษณะที่น่าสนใจระหว่างนวนิยายรักต่างเพศกับนวนิยายรักร่วมเพศว่าจะมี การสร้างสรรค์ลักษณะของตัวละครแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ซึ่งจะนำไปวิเคราะห์ในผลการศึกษาต่อไป

นอกจากนี้ ศรัณย์ภัทร์ บุญฮก (2558) ยังได้ศึกษาคติชนในนวนิยายของพงศกร มุ่งศึกษาข้อมูลเชิงคติชนและวิเคราะห์กลวิธีการนำข้อมูลเชิงคติชนมาประกอบสร้างเป็นนวนิยายจากผลงานของพงศกร ผลการวิจัยพบว่า พงศกรประกอบสร้างข้อมูลเชิงคติชนจากข้อมูลหลายประเภท ได้แก่ เรื่องเล่าพื้นบ้าน ความเชื่อและขนบธรรมเนียมพื้นบ้าน วรรณคดีและวรรณกรรมไทย ประวัติศาสตร์

และข้อมูลเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ โดยพงศกรใช้ข้อมูลเหล่านี้เป็นฐานแล้วจินตนาการต่อยอดอย่างสมจริง และนำเสนอเป็นเรื่องเล่าเชิงคติชนที่แทรกอยู่ในนวนิยาย เรื่องเล่าเชิงคติชนที่แทรกอยู่นี้มีเนื้อหาสัมพันธ์กับการลงโทษที่มาจากการกระทำผิดของมนุษย์ การบ่งบอกความเป็นมาของคนและชุมชน และการอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างกลมกลืน พงศกรนำเอาข้อมูลเชิงคติชนมาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการประกอบสร้างนวนิยาย ทั้งในด้านของการสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก นวนิยายของพงศกรมีโครงเรื่องหลักที่เน้นการเดินทางเพื่อหาคำตอบของชีวิต โดยความขัดแย้งในเรื่องเล่าเชิงคติชนที่แทรกอยู่ในนวนิยายเป็นส่วนสำคัญต่อการสร้างความขัดแย้งในโครงเรื่องหลัก ด้านการประกอบสร้างตัวละคร การเดินทางทำให้ตัวละครผู้เดินทางได้เรียนรู้คำตอบจากปฏิสัมพันธ์กับตัวละคร ผู้อาศัยในพื้นที่ โดยตัวละครผู้เดินทางมักกลับชาติมาเกิดจากตัวละครในเรื่องเล่า เชิงคติชนที่แทรกอยู่ในเรื่องส่วนตัวละครที่อาศัยในพื้นที่ซึ่งส่วนใหญ่มีลักษณะลึกลับเหนือธรรมชาติมักมีที่มาจากตัวละครในเรื่องเล่าเชิงคติชนเช่นกัน ด้านการประกอบสร้างฉาก วิทยานิพนธ์ข้างต้นถือเป็นแนวทางที่สามารถนำไปต่อยอดเพื่อศึกษาตัวบทนวนิยาย แนววาย โดยประยุกต์วิธีการศึกษาที่เชื่อมโยงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับข้อมูลเชิงคติชนได้อย่างน่าสนใจและสามารถนำเอาวิธีการศึกษาตามประเด็นที่ค้นพบไปต่อยอด เพื่อใช้ในการศึกษาในงานวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ได้

การศึกษาทางคติชนในวรรณกรรม พบว่า มีงานวิจัยบางส่วนที่ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดทางคติชนมาใช้ในการศึกษาตัวบททางวรรณกรรม ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาโดยประยุกต์ใช้แนวคิดทางคติชนมาศึกษาตัวบทวรรณกรรมโดยเฉพาะวรรณกรรมร่วมสมัยจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจที่สามารถนำมาศึกษาต่อยอดต่อไปได้

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแฟนตาซี

2.3.1 *เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแฟนตาซี*

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบประเด็นและมีผู้ให้คำนิยามความหมายเกี่ยวกับนวนิยายแนวแฟนตาซี ซึ่งนวนิยายแนวแฟนตาซีถือเป็นวรรณกรรมที่เน้นความเหนือจริงหรือจินตนาการของผู้แต่ง ถูกสร้างสรรค์เรื่องราวที่มีความแปลกใหม่จากสิ่งที่โลกความเป็นจริงไม่สามารถเกิดขึ้นได้ จึงนำไปสู่การสร้างจินตนาการที่เหนือจริง ของผู้ประพันธ์โดยการเล่าเรื่องราวเหนือจริงทั้งการผจญภัย การข้ามมิติ การอยู่ในโลกแห่งจินตนาการและเรื่องราวมหัศจรรย์ทั้งหลายทั้งปวงที่จะนำพาความคิดของผู้อ่านไปสู่โลกใหม่ผ่านงานวรรณกรรมที่น่าตื่นตาตื่นใจและสนุกสนาน

ต้นกำเนิดคำว่า Fantasy นั้นได้รับการเสนอไว้จากฮาวีโรวา (Havirova, 2007: 25-32 อ้างอิงจาก อรวรรณ ฤทธิ์ศรีธร, 2562: 54-55) ซึ่งอธิบายเกี่ยวกับวรรณกรรมแนว Fantasy หรือภาษาไทยจะใช้ว่าจินตนิมิต โดยมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินในคำว่า “Phantastics” แปลว่า

“การทำให้กระจ่าง” ซึ่งแสดงให้เห็นความเป็นอิสระที่จะพูดถึงความมหัศจรรย์ในฐานะภาพที่ถูกสร้างขึ้นมาหรือจินตนาการ ในทางวรรณกรรมนั้นนวนิยายแนวแฟนตาซีถูกอธิบายในฐานะเรื่องแต่งจินตนาการที่ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของฉากประหลาด อาจเป็นโลกอื่นหรือช่วงเวลาอื่นและมีตัวละครที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติ นักวิชาการหลายคนพยายามจะนิยามคำว่าแฟนตาซีทั้งในฐานะที่เป็นประเภทหนึ่งของวรรณกรรมและประเภทย่อย ๆ วรรณกรรมแนวแฟนตาซีจึงถูกเรียกว่าเป็นวรรณกรรมแห่งความไม่สมจริงหรือวรรณกรรมที่ไม่อาจเกิดขึ้นในโลกแห่งความจริงหรือเป็นวรรณกรรมแห่งความปรารถนาซึ่งค้นหาสิ่งที่แฝงเร้นภายในจิตใจและขาดหายในสังคม ต้นกำเนิดนวนิยายแนวแฟนตาซีเริ่มมาจากนิทานมุขปาฐะ ดังนั้นความเป็นแฟนตาซีจึงสามารถสืบสาวไปถึงตำนานโบราณ บุคคลในตำนาน หรือข้อมูลคติชนอื่น ๆ ได้ บางครั้งผู้คนเข้าใจว่านวนิยายแนวแฟนตาซีเป็นวรรณกรรมหลีกหนีความจริง แต่แท้จริงแล้วนวนิยายแนวแฟนตาซีกลับเป็นนวนิยายที่เปิดเผยความจริงให้ผู้คนได้รับรู้ผ่านการตีความนั่นเอง

สุพรรณี วราทร (2519: 9-12) สรุปคำกล่าวของเก็ตแมน (Gettman) ว่า จินตนิมิตหรือ Novel of Fantasy เป็นนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องตื่นเต้นสนุกสนานตามจินตนาการของผู้ประพันธ์ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ นวนิยายเชิงสังคมวิทยาและนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ หากพิจารณาแล้วพบว่าแนวแฟนตาซีอาจจัดอยู่ใน “นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ประเภทนวนิยายแสดงเบื้องหลัง” ซึ่งเก็ตแมนกล่าวไว้ว่ามี 3 ประเภท ได้แก่ นวนิยายลึกลับสมัยโกธิค นวนิยายวิทยาศาสตร์ และอาชญนิยาย เนื่องจากแนวจินตนิมิตส่วนใหญ่มักมีเนื้อหาอิงกับตำนานหรือเรื่องเล่าสมัยอดีตและมีความลึกลับซับซ้อน

รัชนีกร รัชตกรตระกูล (2549: 3-4) สรุปว่านวนิยายแนวจินตนิมิตหรือแฟนตาซีเป็นเรื่องแบบเหนือวิสัย (Fantasy) เนื้อเรื่องเกินไปจากลักษณะที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงหรือผู้เขียนใช้จินตนาการของตนผสมผสานกับประสบการณ์ชีวิตแล้วสร้างเหตุการณ์ขึ้นมาเพื่อให้ผู้อ่านสนใจ ตื่นเต้น ชวนให้ระทึกใจและสนุกสนานตามจินตนาการของผู้ประพันธ์ นวนิยายแนวแฟนตาซีมีเนื้อหาที่เหนือจริงต่าง ๆ เช่น การเดินทางไปในอวกาศมีฉากเป็นโลกหรือดาวดวงอื่น แทรกความรู้ เรื่องมิติทางวิทยาศาสตร์ ตลอดจนเรื่องวิญญาณ ภูตผีปีศาจ การคืนชีพหรือการเดินทางย้อนอดีต นอกจากนั้นนวนิยายแนวแฟนตาซียังได้สร้างจินตนาการใหม่ ๆ เพื่อแต้มสีสันให้โลกวรรณกรรมได้อย่างน่าทึ่ง

การจัดแบ่งประเภทนวนิยายแนวแฟนตาซียังปรากฏในข้อสรุป ของสุกุลภา วิเศษ (2554: 14-15) ที่ได้จัดนวนิยายแนวแฟนตาซีออกเป็น 8 ประเภท ได้แก่ 1) นิทานพื้นบ้านสมัยใหม่มักมีตัวละครน้อยและมีประเด็นความขัดแย้งชัดเจน ดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว ลักษณะคล้ายนิทานพื้นบ้านแต่ปรากฏชื่อผู้แต่ง 2) นวนิยายแนวแฟนตาซีที่มีตัวละครเป็นสัตว์ ซึ่งสัตว์ได้จำลองพฤติกรรมของมนุษย์ 3) นวนิยายแนวแฟนตาซีที่มีของเล่นหรือวัตถุที่มีชีวิตลุกขึ้นมาใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ 4) นวนิยายแนวแฟนตาซีที่มีตัวละครและสถานที่ประหลาดหรือมีตัวละครที่ตกอยู่ในสถานการณ์

มหัศจรรย์ 5) นวนิยายแนวแฟนตาซีที่มีมนุษย์ย่อส่วน 6) นวนิยายแนวแฟนตาซีที่มีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติและการเดินทางทะลุมิติ 7) นวนิยายแฟนตาซีแนววิทยาศาสตร์โดยอาศัยข้อเท็จจริงจากวิทยาศาสตร์มาสร้างเรื่องราว 8) นวนิยายแนวแฟนตาซีที่มีการผจญภัยของวีรบุรุษมีการเดินทางเพื่อปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายและเป็นการค้นหาตัวตนของตัวละคร

นวนิยายแฟนตาซี (Fantasy Novels) จึงถือเป็นงานเขียนที่ถูกสร้างขึ้นมาจากจินตนาการของผู้แต่ง โดยภายในเรื่องของแฟนตาซีนั้นจะมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างจากโลกแห่งความจริงเป็นโลกที่เต็มไปด้วยความลึกลับ น่าค้นหา และมีการนำเอาตำนานต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องราว เหนือธรรมชาติมาผูกร้อยเรื่องราวที่น่าสนใจ เช่น การผจญภัยของเหล่าผู้กล้า การกำเนิดของเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ที่ไม่สามารถพบเห็นทั่วไปบนโลกแห่งความจริง เวทมนตร์ของเหล่าพ่อมดแม่มดและสัตว์ประหลาดในตำนาน ซึ่งคำว่า “แฟนตาซี” ถือเป็นคำที่มักจะพบเห็นได้ทั่วไป เช่นในภาพยนตร์ การ์ตูน และนวนิยาย

ในนวนิยายแฟนตาซียังสามารถพบเห็นการนำเสนอเนื้อหาแนวแฟนตาซีออกไปได้หลายรูปแบบเช่น ดาร์กแฟนตาซี (Dark Fantasy) ที่จะนำเสนอเรื่องราวความโหดร้ายมหัศจรรย์ต่าง ๆ นอกจากนั้นยังพบ แฟนตาซีอิงประวัติศาสตร์ (Historical Fantasy) ที่มักจะเป็นเนื้อหาของประวัติศาสตร์ที่ได้อธิบายเรื่องราวในยุคนั้น ๆ และสอดแทรกความเป็นแฟนตาซีเข้าไป เช่น เรื่องเหนือธรรมชาติ พลังพิเศษ หรือกระทั่งสัตว์ในตำนานที่น่าสนใจอีกด้วย ต่อมาเป็นแฟนตาซีวีรบุรุษ (Heroice Fantasy) เป็นเรื่องราวการปราบมารร้ายเพื่อยกย่องฮีโร่หรือวีรบุษที่เป็นพระเอก อีกทั้งยังปรากฏในแฟนตาซีเวทมนตร์ (Magical land) ที่เน้นเรื่องราวการนำเสนอเกี่ยวกับเวทมนตร์ พ่อมด แม่มด โดยจะมีสภาพแวดล้อมในโลกเป็นดินแดนเวทมนตร์หรือโรงเรียนเวทมนตร์ เป็นส่วนใหญ่ อีกทั้งยังพบแฟนตาซีวิทยาศาสตร์ (Science Fantasy) เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ ทั้งในโลกปัจจุบันหรือกระทั่งโลกอนาคตที่ใช้วิทยาศาสตร์เป็นการเล่าเรื่องโดยจะผสมผสาน ความเป็นแฟนตาซีเข้าไปด้วย นอกจากนี้ยังพบการ์ตูนแฟนตาซี (Comic Fantasy) ประเภทนี้จะเป็นการ์ตูน นิทานอีสปหรือนวนิยายที่ถูกดัดแปลงเพื่อล้อเลียนเรื่องราวต่าง ๆ ให้เป็นมุกตลกและเพิ่มความแฟนตาซีเข้าไป และต่อมาคือกลุ่มยาโออิแฟนตาซี (Yaoi Fantasy) ที่ได้นำเอาเรื่องราวความเชื่อและตำนานต่าง ๆ มาสร้างสรรค์ให้ตัวละครเพศเดียวกันได้พบรักและมีเหตุการณ์ผจญภัยเหนือธรรมชาติเข้าไปด้วย

ผู้วิจัยได้สรุปข้อค้นพบจากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปว่า นวนิยายวายได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักอ่านที่หลากหลายช่วงวัย จึงเกิดการสร้างสรรค์เนื้อหานวนิยายวายที่มีหลากหลายประเภทแตกต่างกันออกไป จากการสำรวจกลุ่มข้อมูลนวนิยายวาย ผู้วิจัยพบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่สามารถแบ่งประเภทย่อย (Subgenre)ของนวนิยายวาย ออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรกคือ นวนิยายวายแนวรักใส ๆ ในวัยรุ่นนวนิยายในกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรักของวัยเรียนและเนื้อหาจะเน้นไปที่ความหวานแหววของความรักที่โรแมนติก กลุ่มต่อมาพบการนำเสนอเรื่องราวที่เป็นนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีการนำเสนอแก่นเรื่อง

หลัก เช่น แดนนรก แดนสวรรค์การใช้คาถาเวทย์มนต์เรื่องราวของสัตว์ในตำนาน หรือเรื่องราวผจญภัยเหนือธรรมชาติซึ่งนวนิยายวายกลุ่มนี้มีทั้งการนำเสนอเรื่องราวแนวแฟนตาซีแบบสากลและการนำเสนอเรื่องราวแฟนตาซีที่ใช้ข้อมูลกลุ่มข้อมูลประเภทต่อมาคือ นวนิยายวายแนวสยองขวัญ เนื้อหามักจะกล่าวถึงความสยองขวัญ เรื่องราวภูตผีปีศาจ นวนิยายแนวนี้เกี่ยวข้องกับความลึกลับและมีฉากที่น่าสะพรึงกลัวบรรยากาศภายในเรื่องหดหู่ มืดมน สิ้นหวังและตัวละครต้องเผชิญกับหายนะบางอย่างและพบเจอกับความน่ากลัวต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ยังพบกลุ่มข้อมูล นวนิยายวายแนวนักสืบ อาจเรียกอีกชื่อว่าอาชญนิยาย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรม คดีอาชญากรรม เนื้อเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องที่คลี่คลายคดีเพื่อหาตัวคนร้ายและมีเหตุการณ์สืบสาวหาผู้ร้ายมาลงโทษ อีกทั้งยังปรากฏเนื้อหาที่พบในกลุ่มนวนิยายวายแนววิทยาศาสตร์ที่ถือเป็นนวนิยายที่ดำเนินเรื่องอยู่บนสมมติฐานทางวิทยาศาสตร์โดยวิทยาศาสตร์ได้สร้างผลกระทบต่อมนุษยชาติภายในเรื่อง เพื่อหาข้อพิสูจน์ด้วยเหตุและผลได้อย่างน่าสนใจ

ข้อมูลนวนิยายวายที่พบในกลุ่มต่อมาคือ นวนิยายวายแนวกำลังภายใน ถือเป็นนวนิยายวายแนวจีนโบราณที่มีการต่อสู้ด้วยวิทยายุทธ์ต่าง ๆ ที่มีลักษณะเฉพาะตัว เช่น การต่อสู้ด้วยศาสตร์จีนโบราณและตัวละครต้องมีความกล้าหาญ มีคุณธรรม เนื้อเรื่องจึงแสดงถึงวีรกรรมต่าง ๆ และได้รับการยกย่อง โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นนวนิยายแปลที่มาจากภาษาจีนและมีเรื่องราวที่เน้นความเป็นจีนโบราณสอดแทรกกับเรื่องราวความรักและสุดท้ายพบการนำเสนอในรูปแบบ แฟนฟิกชั่นแนววายหรือแฟนฟิกแนวยาโออิมีลักษณะสำคัญคือ เป็นผลงานสร้างสรรค์ที่ผู้แต่งได้นำเอาเรื่องราวของศิลปินดารานักร้องหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ตนชื่นชอบมาสร้างเป็นตัวละครในแฟนฟิกวายที่ถูกแต่งขึ้นหรือการจับคู่ศิลปินที่เป็นเพศเดียวกันมาคู่กันทำให้เป็นเรื่องราว เพื่อต้องการสร้างเรื่องราวไว้เผยแพร่กับกลุ่มแฟนคลับศิลปินด้วยกัน จึงเป็นประเภทที่มีกลุ่มผู้อ่านเฉพาะตัว แฟนฟิกชั่นยังรวมถึงการเขียนนวนิยายโดยใช้ตัวละครหรือฉากต่าง ๆ จากนวนิยายเรื่องอื่นมาต่อยอดตามจินตนาการที่นักเขียนต้องการอีกด้วย

จากการนิยามความหมายและรายละเอียดเกี่ยวกับนวนิยายแนวแฟนตาซีข้างต้น ทำให้พบว่านวนิยายในประเภทนี้มีการเชื่อมโยงเรื่องราวกับโครงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโลกอื่น ซึ่งอาจเป็นโลกในจินตนาการมีการนำเสนอฉากที่แปลกใหม่มีตัวละครสัตว์ประหลาดและมีความเชื่อมโยงกับเรื่องราวที่นำเสนอข้อมูลทางคติชนในนิทานและตำนานพื้นบ้านและนวนิยายแนวแฟนตาซีที่ปรากฏเนื้อหาในไทยส่วนใหญ่ก็จะนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวกับภูตผีปีศาจ การผจญภัย การเดินทางข้ามมิติหรือการใช้ฉากเหนือจริงที่ไม่ใช่โลกปัจจุบัน ซึ่งก็มีความน่าสนใจในประเด็นที่ผู้วิจัยจะนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มีการนำเสนอเนื้อหา โดยใช้ข้อมูลทางคติชนมาผูกร้อยเรื่องราวผ่านตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ที่มีความมหัศจรรย์อย่างน่าสนใจ

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแฟนตาซี

ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัย วิทยานิพนธ์ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษานวนิยายแฟนตาซี พบว่ามีงานที่ได้ศึกษาการวิเคราะห์ความเหนือธรรมชาติในนวนิยาย ดังพบในผลงานของวิระวัลย์ ดีเลิศ (2549) ที่ได้วิเคราะห์เรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของภูเตศวร ผลการศึกษาปรากฏนวนิยายของภูเตศวร พบการนำเสนอโดยใช้ความเชื่อเรื่องวิญญาณ ภูตผี อำนาจของเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งที่น่าสนใจชื่อเรื่องเหนือธรรมชาตในนวนิยายมักผูกโยงกับหลักพุทธศาสนา ที่สำคัญคือหากยึดหลักพุทธศาสนาในการดำเนินชีวิตและประกอบกิจทางศาสนาอยู่เป็นนิจก็อาจก่อให้เกิดพลังเหนือธรรมชาติได้ เช่น การมีสัมผัสพิเศษ ซึ่งถือเป็นการนำเสนอเรื่องราวแฟนตาซีที่ผูกโยงเรื่องราวกับความเชื่อที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก

ต่อมา ดุษฎี แซ่ตัน (2551) ได้ศึกษา นวนิยายจินตนิมิตของแก้วเก้า: การศึกษาด้านกลวิธีการสร้างเรื่องและการนำเสนอเรื่อง พบว่าแก้วเก้ามีลักษณะเด่นในการนำเสนอนวนิยายแนวแฟนตาซี โดยนำหลักวิทยาศาสตร์มาใช้เพื่อความน่าเชื่อถือและใช้ความเป็นวิทยาศาสตร์มาสนับสนุน ความเป็นแฟนตาซี กลวิธีการสร้างความเหนือจริงพบว่ามีการสร้างผ่านโครงเรื่อง ฉาก ตัวละครและของวิเศษหรือของอาถรรพณ์ที่ผสมผสานผ่านจินตนาการ โดยใช้โครงเรื่อง ฉากและเล่าเรื่อง โดยใช้ตัวละครเหนือธรรมชาติในการดำเนินเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

นอกจากนั้นยังพบว่ามีงานศึกษาความเหนือธรรมชาติกับจิตวิเคราะห์ เช่นในงานของกาญจนา เจษฎาคม (2552) ที่ได้ศึกษาการวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของ เหม เวชกร โดยได้ศึกษาสิ่งเหนือธรรมชาติที่ปรากฏในเรื่องสั้น ผลการศึกษาพบว่าสิ่งเหนือธรรมชาติ ในเรื่องสั้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อของคนไทยและทำให้เห็นการสร้างสรรค์ให้ตัวละครผีกับตัวละครมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา ถือเป็นการแสดงถึงปมเอดิปัสของตัวละครซึ่งเป็นมุมมองที่น่าสนใจในแง่ของการใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์มาศึกษาความเหนือจริงในวรรณกรรม

งานวิจัยที่ได้ศึกษาโดยใช้ตัวละครเหนือธรรมชาติมาใช้เป็นสัญญะเพื่อแสดงความหมายบางประการ พบในงานจิณณะ รุจิเสนีย์ (2554) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร โดยได้วิเคราะห์ตัวละคร ฉาก และเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติว่ามีส่วนทำให้เรื่องราวสนุกสนานน่าติดตาม อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นจินตนาการของผู้แต่งและความรอบรู้ของผู้แต่งที่ได้นำเอาตำนานหรือความเชื่อโบราณมาผสมผสานเป็นนวนิยาย ผู้วิจัยยังได้ชี้ให้เห็นว่า ตัวละครเหนือธรรมชาติบางตัวแสดงถึงสัญญะ เช่น กีรณะ นกจโกระที่ดื่มแสงจันทร์เป็นอาหาร พงศกรได้สร้างตัวละครนกเพื่อแสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองจากอดีตกาลเป็นผู้ช่วยมนุษย์คอยปกปักรักษาสมบัติของชาติ อีกทั้งยังเป็นตัวละครที่คลี่คลายปมแต่อดีตชาติให้กับตัวละครซึ่งมีความน่าสนใจว่าตัวละครที่เป็นสัตว์หรือต้นไม้เหนือธรรมชาตินั้น พงศกรสร้างขึ้นเพื่อให้มนุษย์แสดงกิเลสของตนได้เด่นชัดเพราะตัวละครประเภทนี้จะคอยช่วยเหลือมนุษย์ทั้งในด้านดีและด้านชั่ว

ด้านฉากเหนือธรรมชาติพบว่าพงศกรต้องการสื่อว่ากิเลสมนุษย์ไม่สิ้นสุดแม้จะอยู่ในดินแดนใดก็ตาม การศึกษาดังกล่าวทำให้พบว่าตัวบทนวนิยายแนวแฟนตาซีจะมีการนำเสนอเนื้อหาที่ซ้อนสัญญะต่าง ๆ เอาไว้ให้ผู้อ่านได้วิเคราะห์ ซึ่งถือเป็นความน่าสนใจอย่างมาก ถ้ามีการศึกษาที่ได้นำเอาแนวทางดังกล่าวมาวิเคราะห์ร่วมกับการศึกษาตัวบทนวนิยายแนวแฟนตาซี ซึ่งผู้วิจัยจะนำเอาวิธีการศึกษาจากการวิเคราะห์สัญญะในตัวบทไปอธิบายการนำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ ที่ถูกนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีต่อไป

นวนิยายแฟนตาซียังพบว่าในหลาย ๆ เรื่องได้นำเสนอการผจญภัยของตัวละคร ถือเป็นเนื้อหาที่พบเห็นทั่วไปในนวนิยายแฟนตาซี ซึ่งมีผู้ศึกษาเช่นในการศึกษาของธิดารัตน์ ปานบารุง (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติ ในนวนิยายเรื่องล่องไพรและเรื่องเพชรพระอุมา วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ศึกษาสิ่งเหนือธรรมชาติ หลายลักษณะ หนึ่งในนั้นคือสิ่งเหนือธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เนื่องจากเป็นนวนิยายแนวผจญภัย นักเขียนจึงได้สร้างตัวละครเหนือจริงที่อาศัยอยู่ในป่า เช่น เทพารักษ์ ผีกองกอย เป็นต้น และให้ตัวละครมนุษย์ซึ่งเดินทางเข้าไปในป่าไปพบเจอสิ่งต่าง ๆ อีกทั้งยังพบบทบาทของสิ่งลึกลับเหล่านี้ว่ามีส่วนทำให้เนื้อเรื่องสนุกสนานเป็นการผูกเรื่องให้ชวนติดตามและทำให้เห็นข้อมูลที่น่าสนใจ

การศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซียังพบในเนื้อหาวรรณกรรมร่วมสมัย เช่นการศึกษาของนนท์กมล ลิ้มธนะกุลและนิธิอร พรอำไพสกุล (2560) ได้ศึกษาเรื่อง สิงหไกรภพ Lion Heart Chronicle: การสร้างเนื้อหาแอคชัน แฟนตาซี (Action-Fantasy) ในรูปแบบการ์ตูนญี่ปุ่น เพื่อศึกษาเนื้อหาแอคชันแฟนตาซี (Action-Fantasy) ของหนังสือการ์ตูนสิงหไกรภพ Lion Heart Chronicle ในรูปแบบการ์ตูนญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่าแอคชันแฟนตาซี (Action-Fantasy) ของการ์ตูนสิงหไกรภพสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ เนื้อหาแอคชันในการ์ตูนสิงหไกรภพและเนื้อหาแฟนตาซีในการ์ตูนสิงหไกรภพ ด้านเนื้อหาแอคชันในการ์ตูนสิงหไกรภพ ปรากฏผ่านการต่อสู้แบบตัวต่อตัวและการทำสงคราม ส่วนด้านเนื้อหาแฟนตาซีในการ์ตูนสิงหไกรภพพบแฟนตาซีด้านตัวละครและแฟนตาซีด้านของวิเศษ ได้แก่ ต้นสรรพยา และดาบเพชรเจ็ดสี แอคชันแฟนตาซี (Action-Fantasy) ของหนังสือการ์ตูนสิงหไกรภพ Lion Heart Chronicle แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างนิทานคำกลอนของไทยกับรูปแบบการนำเสนอของการ์ตูนของญี่ปุ่น

นอกจากนี้ สุพิชญา จันทราช (2561) ได้ศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษากัลยาณี สุขษาสุณี โดยมุ่งศึกษาวิเคราะห์จากกรอบแนวคิดในการกำหนดกลวิธีการแต่งนวนิยายแนวแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะนวนิยายแฟนตาซีของกัลยาณี สุขษาสุณี มี 4 ลักษณะ คือ 1) เป็นนวนิยายที่อยู่ในเรื่องราวของโลกสมมติ 2) เป็นนวนิยาย ที่อยู่ในเกณฑ์ของความเป็นแฟนตาซี ระดับสูง หรือ High Fantasy 3) เป็นนวนิยายที่ตัวละครเอก มีการเดินทางทะลุมิติ และ 4) เป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยของวีรบุรุษ วีรสตรี หรือผู้กล้า โดยนวนิยาย

แฟนตาซีของ กัลยาณี สุขษาสุณี ได้ใช้กลวิธีการแต่งที่หลากหลาย ได้แก่ การเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉากและ บรรยากาศ การเปิดเรื่องโดยการบรรยายบุคลิกของตัวละคร การเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ ในส่วนของการดำเนินเรื่องนั้น ผู้เขียนได้มีการสร้าง ความขัดแย้งในการดำเนินเรื่องเป็นการใช้ความ ขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อมและความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง นอกจากนี้ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกความเชื่อตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาลงไปในนวนิยาย ได้แก่ 1) ความเชื่อเรื่องกรรมและ 2) ความเชื่อเรื่องอริยสัจสี่ โดยผู้เขียนได้มีการผสมผสานความเชื่อลงไปในเรื่องราวของนวนิยายได้อย่างเนียบเนียนและสมเหตุสมผลไปอีกด้วย

อรวรรณ ฤทธิ์ศรีธร (2562) ได้ศึกษาภาพแทนและการประกอบสร้างความจริงเรื่องธรรมชาติในนวนิยายแนวจินตนิมิตของไทย ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายแนวจินตนิมิตที่นำมาศึกษาถูกนำไปใช้ในการประกอบสร้างความจริงเรื่องธรรมชาติหลายชุดความจริง ซึ่งมีทั้งการสถาปนาให้ธรรมชาติเหนือกว่ามนุษย์และการนิยามความหมายให้มนุษย์มีอำนาจเหนือกว่าธรรมชาติ การศึกษาครั้งนี้ยังทำให้เห็นว่า อำนาจของมนุษย์และอำนาจของธรรมชาติต่างก็ไม่ได้นำมาซึ่งชัยชนะต่อกันและกันอย่างเบ็ดเสร็จ กล่าวคือ แม้ธรรมชาติจะมีอำนาจในการบงการชีวิตมนุษย์ แต่มนุษย์ก็มักสามารถเอาชนะได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์มีอำนาจเหนือธรรมชาติเสียทีเดียว เนื่องจากมนุษย์อาจต้องจำยอมให้ธรรมชาติเข้ามามีอำนาจเหนือตนก่อน จึงสามารถกำจัดธรรมชาติได้ ทำให้เห็นการเชื่อมโยงการศึกษาแฟนตาซีที่สัมพันธ์กับธรรมชาติได้อย่างน่าสนใจ

ต่อมา ธรรมจักร ฉิมพลีวัฒน์และใกล้รุ่ง อามระดิษ (2564) ได้ศึกษา ความรุนแรงและความตายในแฟนตาซีกับการขัดเกลาเยาวชน: กรณีศึกษานวนิยายเยาวชนชุด การิน ปริศนาอาถรรพ์ การศึกษาพบว่า เรื่อง “ความลับของกระจกเงา” มีวัตถุประสงค์ที่จะปลูงฝังเยาวชนผู้อ่านให้รู้จักควบคุมตนเองไม่ให้ใช้ชีวิตตามความต้องการของตนมากนัก เพราะอาจจะสร้างปัญหาและความเดือดร้อนให้กับทั้งตนเองและสังคม นักเขียนสร้างแฟนตาซีที่มีลักษณะโหดร้ายรุนแรง และเกี่ยวเนื่องกับความตายเพื่อแสดงให้เห็นอันตรายของการดำเนินชีวิตตามความปรารถนาส่วนตนได้อย่างชัดเจน ประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวที่ตัวละครหลักได้รับเปรียบได้กับบทลงโทษ ของการละเมิดกติกาของสังคมแฟนตาซีจึงมีบทบาทเป็นเครื่องมือในการขัดเกลาตัวละครให้เด็ก มีความสำนึกและให้โอกาสแก่ตัวละครอีกครั้งในการพิสูจน์ตนเองในฐานะเยาวชนที่ผ่านการขัดเกลาแล้วและยินดีที่จะประพฤติตนตามกติกาของสังคมความรุนแรงและความตายในแฟนตาซี จึงมีความสำคัญต่อการปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อสร้างเยาวชนต้นแบบกับผู้อ่านได้ต่อไป

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายแนวแฟนตาซี พบว่า ในวงวิชาการของไทย การศึกษาแฟนตาซีในวรรณกรรมมักจะมุ่งเน้นไปที่การศึกษากลวิธีการสร้างความเหนือจริงและการนำเสนอบทบาทของความเหนือจริงที่มีต่อตัวละครและโครงเรื่อง ซึ่งยังไม่ปรากฏงานที่

อธิบายให้เห็นประเด็นทางสังคมที่ชัดเจน เช่นในเรื่องปรากฏการณ์ทางเพศที่สามารถนำมาอธิบายร่วมกับความเหนือจริงได้ อีกทั้งยังพบว่าโดยส่วนใหญ่ยังเน้นไปที่การศึกษาตัวบทที่เป็นนวนิยายโดยเจาะจงไปที่นักเขียนคนใดคนหนึ่งเพียงเท่านั้น ดังนั้นวิทยานิพนธ์นี้ จึงจะประยุกต์เอาแนวทางการศึกษา จากงานต่าง ๆ ข้างต้นมาต่อเติมการตีความหมายของความเหนือจริงในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ของไทยและการบูรณาการแนวคิดทางวรรณกรรมและคติชนวิทยา จากการศึกษาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ได้นำเสนอเรื่องราวความรักของชายรักชายที่ถือเป็นประเภทย่อยของวรรณกรรมที่มีความน่าสนใจอย่างมากอันจะทำให้เห็นความสัมพันธ์ของข้อมูลในวรรณกรรมที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับข้อมูลทางคติชนที่มีความเชื่อมโยงกันอย่างน่าสนใจ

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย

2.4.1 *เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย*

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายวาย ซึ่งในระยะแรกเป็นการศึกษาที่กล่าวถึง ภูมิหลังของนวนิยายวายโดยใช้ตัวบทนวนิยายของไทยอธิบายประกอบกัน ดังที่ นัทธนัย ประสานนาม (2562) ได้เขียนบทความ นวนิยายยาโออิของไทย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ที่มุ่งศึกษาวิเคราะห์ นวนิยายยาโออิของไทยโดยสำรวจปัญหาเรื่องคำจำกัดความที่สืบเนื่องมาจากบริบทญี่ปุ่น และมุ่งวิเคราะห์นวนิยายยาโออิในฐานะบันเทิงคดีและในฐานะนวนิยายโรมานซ์ การวิเคราะห์อาศัยนวนิยายเรื่อง รักนี้บังเอิญคือคุณ My Accidental Love Is You ของ MAME เป็นกรณีศึกษา ทำให้พบว่า นวนิยายวายในช่วงแรกนั้นมักจะเล่าเรื่องความรักในหมู่นักศึกษาชาย ในมหาวิทยาลัยอันเป็นตัวแทนของงานที่แพร่หลายในแวดวงยาโออิของไทย อีกทั้งยังเสนอ การวิเคราะห์องค์ประกอบบันเทิงคดียาโออิอย่างรอบด้าน ประกอบกับการวิเคราะห์โครงสร้าง ของนวนิยายตามพัฒนาการในโครงเรื่องเพื่อหา “สูตร” ในการประพันธ์นวนิยายโรมานซ์ ผลการวิเคราะห์ช่วยยืนยันลักษณะเฉพาะของประเภทวรรณกรรมที่ให้ความสำคัญแก่ “สูตร” การประพันธ์และบทบาทในการช่วยผู้อ่านหลีกหนีไปจากความเป็นจริงมากกว่านำเสนอความสมจริง

อีกทั้งยังกล่าวถึงในบริบทประเทศไทย โดยอธิบายถึงยุคแรกของการ์ตูนที่ผู้หญิงแต่งส่วนมากจะเล่าความสัมพันธ์ชายรักชายที่นิยมเรียกว่า “การ์ตูนบอยส์เลิฟ” ต่อมาเมื่อมีงานเขียนที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการจับคู่ศิลปินนักร้องของญี่ปุ่นหรือเกาหลี โดยผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านั้นลงในแพลตฟอร์มออนไลน์ งานเขียนเหล่านั้นเรียกว่า “ฟิก” หรือ “แฟนฟิก” ส่วนคำว่า ยาโออิหรือ “วาย” ถูกใช้ในความหมายว่าเป็นคุณสมบัติของงานเขียนที่เสนอความสัมพันธ์ระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่มเป็นศูนย์กลาง ประเด็นที่น่าสนใจคือ ในพื้นที่วิชาการเอง คำว่า “ยาโออิ” หรือ “วาย” กลายเป็นคำที่ใช้เรียกหนังสือการ์ตูนแนวบอยส์เลิฟที่แปลเป็นภาษาไทยด้วย แม้ว่างานกลุ่มนั้น

ถือเป็นงานต้นฉบับ ไม่ใช่งานที่เขียนโดยอาศัยวัตถุดิบจากตัวละครหรือบุคคลที่อยู่ในวัฒนธรรมประชานิยม ตามบริบทญี่ปุ่นโดยเฉพาะในจุดเวลาที่เป็นต้นกำเนิดของยาโออิ

นอกจากนี้ ณัชชารีย์ เลิศวิชญโรจน์ (2560 : 25-30) ได้ให้ความหมายของคำว่า “วาย” ที่มาจากตัวอักษรภาษาอังกฤษ Y ย่อมาจากคำว่า Yaoi (ยาโอยหรือยาโออิ) ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเดิมที ใช้เป็นคำบอกประเภทของงานโดจินชิ (ผลงานวาดล้อเลียนมังงะหรือแอนิเมะต้นฉบับ) ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่มและคำว่าวายยังย่อมาจากคำว่า Yuri (ยูริ) ซึ่งแปลว่าดอกลิลลี่ หมายถึงผลงานที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์พันธ์ระหว่างหญิงสาว

ต่อมาทั้งคำว่า Yaoi และ Yuri นอกจากจากจะถูกใช้เป็นคำเรียกประเภทผลงานโดจินชิแล้ว ก็ได้กลายเป็นคำเรียกรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายและหญิงรักหญิงตามลำดับ แต่เมื่อได้ย้อนหาที่มาที่ไป ทั้งคำว่า Yaoi และ Yuri กลับพบสิ่งที่อาจเรียกได้ว่าประวัติศาสตร์ฉบับย่อของการถ่ายทอดเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันโดยเฉพาะในรูปแบบชายรักชาย ที่มีมานานก่อนการมาถึงของคำว่า Yaoi เสียอีก ย้อนกลับไปที่ประเทศญี่ปุ่นราวปี ค.ศ. 1960 งานมังงะและนวนิยายแบบ Tanbi (ตันบิ) ได้ปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกโดยให้ความสนใจเกี่ยวกับ การบูชาและแสวงหาความรัก เน้นเรื่องราวความรักแนว Fatherly ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้ Tanbi จะให้ความสำคัญกับความรัก แต่ก็เลือกที่จะไม่เคร่งครัดกับศีลธรรมและจริยธรรม หากพูดอย่างตรงไปตรงมาคือการเน้นเรื่องราวความสัมพันธ์ลึกซึ้งที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อกับลูก โดยผู้สร้างและผู้เสพผลงาน Tanbi ส่วนใหญ่ล้วนเป็นหญิงสาวในช่วงอายุ 15-30 ปี ที่เรียกตัวเองว่า Fujioshi (ฟุโจฉิ)

คำว่า Tanbi จึงมีความหมายตรงกับภาษาอังกฤษว่า Being addicted to beauty หรือ Aestheticism หมายถึงการเสพติดความงามหรือลัทธิที่เชื่อว่าความงามเป็นรากฐานของสรรพสิ่ง เรื่องราวความรักระหว่างผู้ชายด้วยกันที่ปรากฏจึงถูกบอกเล่าในรูปแบบงานวรรณกรรมชั้นสูงผ่านการใช้ภาษาคันจิที่แตกต่างไปจากงานเขียนทั่วไป ในปี ค.ศ. 1979 ผลงานประเภท Yaoi ได้ถือกำเนิดขึ้นในงานโดจินชิ Yaoi เป็นคำซึ่งเกิดจากความตั้งใจของนักวาดการ์ตูนอย่าง ยาสึโกะ ซากาตะ (Yasuko Sakata) และอะกิโกะ ฮัตสึ (Akiko Hatsu) ที่ย่อคำศัพท์สามคำอย่าง Yama Nashi (ยามะนาชิ) แปลว่า ไม่มีจุดเด่น Ochi Nashi (โอชินาชิ) แปลว่า ไม่มีประเด็น และ Imi Nacho (อิมินาโช) แปลว่า ไม่มีความหมาย หรือแปลรวม ๆ ได้ว่าไม่มีเรื่องราวที่ไม่มีเนื้อหาสาระใด ๆ ในเวลาต่อมา Yaoi ได้กลายเป็นรูปแบบงานที่ได้รับความนิยมในหมู่หญิงสาวชาวญี่ปุ่นที่สนใจเรื่องราวความรักและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายด้วยกันทั้งในแง่ความโรแมนติกและอีโรติก ต่อมาใน ค.ศ. 1998 คำว่า Yaoi ได้ถูกพิจารณาให้เป็นศัพท์ทั่วไปที่แฟนมังงะควรทราบ นอกจากนี้ ในหมู่ Fujosshi ยังเอาคำว่า Yaoi มาแปลงความหมายเป็นแสลงในภาษาญี่ปุ่นจนได้มาเป็นประโยคอย่าง “Yamte,oshiri ga ithi” แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “หยุดนะ ฉันเจ็บก้น” (ณัชชารีย์ เลิศวิชญโรจน์, 2560 : 25-30)

ในขณะที่ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ (2560) กล่าวถึงวรรณกรรมแนววายในหนังสือเรื่อง อ่านวรรณกรรม Gen Z โดยกล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยที่ไม่ได้จำกัดที่กลุ่มของสังคม การเมืองและเทคโนโลยีเท่านั้น ผลกระทบทั้งหมดล้วนส่งผลต่อวงการวรรณกรรมเป็นอย่างมาก การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งภายนอกและภายในวงการวรรณกรรม จากทฤษฎีใหม่ ๆ ที่เข้ามา ได้ส่งผลให้วรรณกรรมขยายตัวอย่างกว้างขวางในชั่วระยะเวลาเพียงไม่นาน ทั้งกระแสวรรณกรรม รูปแบบใหม่จากคนรุ่นใหม่ ทำให้วรรณกรรมนั้นเข้าถึงผู้คนทั่วไป และตอบรับกระแสความต้องการ ของผู้อ่านได้อย่างทั่วถึงมากยิ่งขึ้นต่อคนทุกเพศทุกวัยรวมถึงได้อธิบายงานวรรณกรรมสมัยใหม่ ประเภท “แฟนฟิก” ที่ถือเป็นต้นเค้าที่พัฒนามาสู่วรรณกรรมแนววายจนได้รับความนิยมในปัจจุบัน

นวนิยายวาย (Y Novel) ถือเป็นนวนิยายที่ได้นำเสนอเรื่องราวของความรักวัยรุ่น แบบรักโรแมนติก (Romance) เป็นประเภทย่อยของนวนิยายรักวัยรุ่น (Young Adult Romance Novel) ที่ได้รับ ความนิยมอย่างสูงในปัจจุบัน แตกต่างกันแค่เพียงตัวละครเอกฝ่ายหญิงแทนที่ ด้วยตัวละครชายและ เรียกว่า “นายเอก” เท่านั้น ทั้งนี้กลุ่มผู้อ่านนวนิยายประเภทนี้อาจจะเป็น กลุ่มเดียวกับที่อ่านนวนิยายรัก วัยรุ่น หรืออาจเป็นกลุ่มเฉพาะที่ติดตามอ่านเฉพาะนวนิยายวายเท่านั้น โดยจะมีชื่อเรียกเฉพาะกลุ่ม ผู้อ่านกลุ่มนี้ว่า “สาววาย” หรือ “หนุ่มวาย” หมายถึง ผู้ที่ชื่นชอบ ในวรรณกรรมแนวรักร่วมเพศ แต่ไม่ได้หมายความว่าเป็นผู้ที่รักในเพศเดียวกัน เพียงแต่มีความสุข และชื่นชอบในการจินตนาการ (ภาษาวัยรุ่นเรียก จิ้น มาจากศัพท์ภาษาอังกฤษว่า imagine) เรื่องราวความรักและการแสดงออก ความรักของชายกับชายหรือหญิงกับหญิงเท่านั้น ทั้งนี้การเสพวรรณกรรมของกลุ่มวายไม่ได้จำกัด รูปแบบว่าจะต้องอ่านนวนิยายเท่านั้น แต่รวมถึงเรื่องสั้น การ์ตูนแนวมังงะ แอนิเมชัน (อะนิเมะ) ด้วยนวนิยายวายไทยได้รับอิทธิพลการสร้างสรรค์วรรณกรรม มาจากวัฒนธรรมประชานิยม ญี่ปุ่น (J-POP) ที่แพร่กระจายไปทั่วโลกเมื่อประมาณ 40 ปีมาแล้ว แต่เริ่มได้รับความนิยมเมื่อ ประมาณ 10 กว่าปีที่ผ่านมาและได้รับการยอมรับในการตีพิมพ์เผยแพร่อย่างเปิดเผยในร้านหนังสือ เมื่อไม่ถึง 5 ปีที่ผ่านมา นวนิยายวายเป็นนวนิยายประเภทรักพาฝัน (romance novel) ใน แนวนวนิยายรักวัยรุ่น (young adult romance novel) ที่ได้รับความนิยมเป็นวรรณกรรมประชานิยม (popular novel) ในปัจจุบัน เห็นได้จากยอดขายนวนิยายในปัจจุบัน จะเห็นนวนิยายกลุ่มนี้ในร้าน จำหน่ายหนังสือชั้นนำ มักจะมีชั้นหนังสือกลุ่มนี้จำนวนปกมากที่สุด (อนุชา พิมศักดิ์, 2560: 178) โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2561 จนถึงปัจจุบัน นวนิยายวายจึงได้รับความนิยมมากจากกลุ่มผู้อ่านและ มีการจัดชั้นเฉพาะหนังสือกลุ่มนี้ให้ลูกค้าโดยเฉพาะอีกด้วย

ตัวบทยาโออิได้นำเสนอจินตนาการว่าด้วยรักโรแมนติกระหว่างเด็กหนุ่ม กลุ่มผู้สร้างสรรค์ และผู้รับส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง งานสร้างสรรค์กลุ่มนี้ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางในประเทศไทยมานาน ยาโออิของไทยเริ่มปรากฏตัวตั้งแต่ยุคที่มีการแปลการ์ตูนบอยส์เลิฟ (Boys’ Love หรือ BL) ของญี่ปุ่น เป็นภาษาไทยตั้งแต่ทศวรรษ 2540 โดยขยายตัวอย่างเห็นได้ชัดในครึ่งหลังของทศวรรษ 2550

งานสร้างสรรค์แบบยาโออิมีหลายแขนง แต่ที่นิยมมากที่สุดคือผลงานในรูปแบบนวนิยาย ซึ่งอาจเรียกได้ว่านวนิยายยาโออิหรือที่นิยมเรียกกันอย่างย่อว่า “นิยายวาย” ในแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมหนังสือ มีสำนักพิมพ์จำนวนมากที่จัดพิมพ์ นวนิยายยาโออิโดยเฉพาะ เช่น สำนักพิมพ์ EverY ในเครือสำนักพิมพ์แจ่มใสที่พิมพ์เผยแพร่นวนิยายโรมานซ์สำหรับวัยรุ่นมากตั้งแต่ พ.ศ. 2544 และสำนักพิมพ์ Deep ในเครือบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัดผลงานที่รวมพิมพ์เป็นรูปเล่มกับสำนักพิมพ์เหล่านี้ส่วนใหญ่ปรากฏในพื้นที่อินเทอร์เน็ตมาก่อน เช่นในเว็บไซต์ Dek-D.com, www.tunwalai.com และ https://thaiboyslove.com หรือในอีกนามหนึ่งว่า “เล้าเป็ด” (นัทธนัย ประสานนาม, 2564: 2) ดังนั้นยิ่งทำให้เห็นชัดว่าในวัฒนธรรมการอ่านวรรณกรรมของไทยในปัจจุบัน นวนิยายวายจึงเป็นงานเขียนที่เป็นกระแสหลักที่สามารถทำให้เกิดกระแสการอ่านวรรณกรรมกลับมาตื่นตัวอีกครั้ง

นวนิยายวายได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักอ่านที่หลากหลายช่วงวัย จึงเกิดการสร้างสรรค์เนื้อหานวนิยายวายที่มีหลากหลายประเภทแตกต่างกันออกไป จากการสำรวจกลุ่มข้อมูลนวนิยายวาย ผู้วิจัยพบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่สามารถแบ่งประเภทย่อย (Subgenre) ของนวนิยายวาย ออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรกคือ นวนิยายวายแนวรักใส ๆ ในวัยรุ่น นวนิยายในกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรักของวัยเรียนและเนื้อหาจะเน้นไปที่ความหวานแหววของความรักที่โรแมนติก กลุ่มต่อมาพบการนำเสนอเรื่องราวที่เป็นนวนิยายวายแนวแฟนตาซี มีการนำเสนอแก่นเรื่องหลัก เช่น แดนนรก แดนสวรรค์ การใช้คาถาเวทย์มนต์ เรื่องราวของสัตว์ในตำนาน หรือเรื่องราวผจญภัยเหนือธรรมชาติ ซึ่งนวนิยายวายกลุ่มนี้มีทั้งการนำเสนอเรื่องราวแนวแฟนตาซีแบบสากลและการนำเสนอเรื่องราวแฟนตาซีที่ใช้ข้อมูลความเชื่อของไทยที่ผสมผสานผ่านจินตนาการอยู่ในโลกเหนือจริงได้อย่างน่าสนใจ

กลุ่มข้อมูลประเภทต่อมาคือ นวนิยายวายแนวสยองขวัญ เนื้อหามักจะกล่าวถึงความสยองขวัญ เรื่องราวภูตผีปีศาจ นวนิยายแนวนี้เกี่ยวข้องกับความลึกลับและมีฉากที่น่าสะพรึงกลัว บรรยากาศภายในเรื่องหดหู่ มืดมน สิ้นหวังและตัวละครต้องเผชิญกับหายนะบางอย่างและพบเจอกับความน่ากลัวต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ยังพบกลุ่มข้อมูล นวนิยายวายแนวนักสืบ อาจเรียกอีกชื่อว่าอาชญนิยาย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรม คดีอาชญากรรม เนื้อเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องที่คลี่คลายคดีเพื่อหาตัวคนร้ายและมีเหตุการณ์สืบสาวหาผู้ร้ายมาลงโทษ อีกทั้งยังปรากฏเนื้อหาที่พบในกลุ่มนวนิยายวายแนววิทยาศาสตร์ที่ถือเป็นนวนิยายที่ดำเนินเรื่องอยู่บนสมมติฐานทางวิทยาศาสตร์ โดยวิทยาศาสตร์ได้สร้างผลกระทบต่อมนุษยชาติภายในเรื่อง เพื่อหาข้อพิสูจน์ด้วยเหตุและผลได้อย่างน่าสนใจ

ข้อมูลนวนิยายวายที่พบในกลุ่มต่อมาคือ นวนิยายวายแนวกำลังภายใน ถือเป็นนวนิยายวายแนวจีนโบราณที่มีการต่อสู้ด้วยวิทยายุทธ์ต่าง ๆ ที่มีลักษณะเฉพาะตัว เช่น การต่อสู้ด้วยศาสตร์จีนโบราณและตัวละครต้องมีความกล้าหาญ มีคุณธรรม เนื้อเรื่องจึงแสดงถึงวีรกรรมต่าง ๆ และได้รับ

การยกย่อง โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นนวนิยายแปลที่มาจากภาษาจีนและมีเรื่องราวที่เน้นความเป็นจีนโบราณสอดแทรกกับเรื่องราวความรักและสุดท้ายพบการนำเสนอในรูปแบบ แฟนฟิกชั่นแนววายหรือแฟนฟิกแนวยาโออิมีลักษณะสำคัญคือ เป็นผลงานสร้างสรรค์ที่ผู้แต่งได้นำเอาเรื่องราวของศิลปินดารา นักร้องหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ตนชื่นชอบมาสร้างเป็นตัวละครในแฟนฟิกวายที่ถูกแต่งขึ้นหรือการจับคู่ศิลปินที่เป็นเพศเดียวกันมาคู่กันทำให้เป็นเรื่องราว เพื่อต้องการสร้างเรื่องราวไว้เผยแพร่กับกลุ่มแฟนคลับศิลปินด้วยกัน จึงเป็นประเภทที่มีกลุ่มผู้อ่านเฉพาะตัว แฟนฟิกชั่นยังรวมถึงการเขียนนวนิยายโดยใช้ตัวละครหรือฉากต่าง ๆ จากนวนิยายเรื่องอื่นมาต่อยอดตามจินตนาการที่นักเขียนต้องการอีกด้วย

จากการจัดประเภทย่อยของเนื้อหานวนิยายวายข้างต้น กลุ่มข้อมูลที่มีความน่าสนใจ ที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาศึกษา คือตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ถูกนำเสนอเนื้อหาโดยนำเอาข้อมูลทางคติชน เช่น นิทานและตำนานพื้นบ้าน เรื่องราวผจญภัยและความเชื่อเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ที่ใช้ข้อมูลทางคติชนเป็นองค์ประกอบ โดยผู้วิจัยได้จัดข้อมูลเหล่านั้นอยู่ในหมวดหมู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี (Yaoi fantasy Novels) ทั้งนี้ข้อมูลทางคติชนที่ปรากฏในตัวบทนวนิยายวายนั้นมีตัวบทที่หลากหลายแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับตัวผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้น ๆ ได้ประกอบสร้างตัวละคร ฉาก เหตุการณ์และอนุภาค (Motif) อันเป็นแนวทางการศึกษาตามมุมมองทางคติชนประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ทำให้เห็นถึงความแปลกใหม่และการสร้างสรรค์ที่ยังไม่พบเห็นมากนักในการศึกษาทางวรรณกรรมและคติชนของไทย

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวายในบริบทของไทย วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้วิจัยจะเลือกตัวบทนวนิยายวายที่มีการนำเสนอเรื่องราวความเหนือจริงหรือจะใช้ว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซี ที่มีความโดดเด่นด้านเนื้อหาและเรื่องราวที่สัมพันธ์กับความเชื่อและข้อมูลทางคติชนของไทยได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งในกลุ่มนวนิยายวายแนวแฟนตาซียังไม่พบว่า มีผู้ใดนำมาศึกษาในประเด็นต่าง ๆ เพราะส่วนใหญ่จะเลือกศึกษาในกลุ่มนวนิยายรักวัยรุ่น ผู้วิจัย จึงได้เลือกเอานวนิยายวายแนวแฟนตาซีมาศึกษาร่วมกับการใช้กรอบอนุภาคเพื่อมองหาการนำเสนอข้อมูลทางคติชนต่อไป

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานวนิยายวาย

ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัย วิทยานิพนธ์ จากเว็บไซต์และห้องสมุดพบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษา โดยในส่วนแรกพบงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษานวนิยายวายที่ศึกษา จากตัวบทที่เป็นนวนิยายถูกนำมาใช้เป็นกรณีศึกษา ดังเช่นงานของ วรรณนะ หนูหมื่น (2551) ได้ศึกษา นวนิยายรักร่วมเพศ : ปัญหาและคุณค่าของมนุษย์ โดยได้ศึกษานวนิยายรักร่วมเพศในช่วงปีพุทธศักราช 2519 ถึง 2547 พบว่า คุณค่าความเป็นมนุษย์ของตัวละครผู้มีปัญหามักปรากฏ ในความรู้สึกผิดที่ทำให้บุคคลใกล้ชิดต้องเดือดร้อนไปด้วย ตัวละครเหล่านั้นส่วนใหญ่ยังดำรงคุณธรรมที่กำกับความสัมพันธ์กับผู้อื่น และรักษาความนับถือตนเองไว้ได้ในด้านใดด้านหนึ่ง เมื่อพิจารณา นวนิยายรักร่วมเพศโดย

ภาพรวม กล่าวได้ว่า สังคมไทยในรอบสามทศวรรษยังไม่เปิดกว้าง ต่อการยอมรับบุคคลรักร่วมเพศ และผู้แต่งยังติดอยู่ในบรรทัดฐานของสังคม ด้วยเหตุนี้การตั้งคำถามของผู้แต่งจึงยังไม่บรรลุผล โดยงานวิจัยนี้ได้อธิบายให้เห็นถึงบริบททางสังคมในยุคที่ยังไม่เปิดกว้างทางเพศถูกสะท้อนผ่านนวนิยาย ซึ่งผู้วิจัยจะนำวิธีการศึกษาดังกล่าวมาศึกษาตัวบทร่วมสมัยต่อไป

ในระยะต่อมา สุภาวรัชต์ วัฒนทัพ (2556) ได้ศึกษาภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวาย จากสื่ออินเทอร์เน็ต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวาย จากสื่ออินเตอร์เน็ต ทั้งในด้านกลวิธีการนำเสนอภาพและการประกอบสร้างภาพแทนคนรักเพศเดียวกัน โดยมีลักษณะกลวิธีการนำเสนอที่โดดเด่น ได้แก่ การสร้างโครงเรื่อง การสร้างแก่นเรื่อง การใช้เสียงเล่า การสร้างฉาก การใช้ลีลาภาษาในการประพันธ์และการใช้รูปแบบบออนไลน์ ในประเด็นการประกอบสร้างภาพแทนเพศเดียวกันที่ปรากฏในนิยายวาย สรุปได้ว่า ภาพแทนคนรักเพศเดียวกันเป็นภาพของผู้ที่ทุ่มเทในความรักเป็นเพศที่หมกมุ่นเรื่องเพศ โดยภาพแทนที่ปรากฏ แสดงให้เห็นว่า มีการรับเอาวาทกรรมต่าง ๆ ในสังคมเข้ามาประกอบสร้างเรื่องราวและตัวละคร ในนิยายวาย ทำให้เห็นถึงบทบาทในการผลิตซ้ำวาทกรรม ขณะเดียวกันก็ได้โต้แย้งวาทกรรม รวมถึง มีการนำเสนอวาทกรรมใหม่ แต่ถึงอย่างไรนิยายวายก็ยังมีพลังน้อยที่จะโต้ตอบกับวาทกรรมทางสังคม เนื่องจากปัจจัย ได้แก่ ความจริงจังหรือน้ำเสียงในการนำเสนอวาทกรรมใหม่ กลุ่มผู้อ่าน ลักษณะ ของสื่อและลักษณะความเป็นนิยายพาฝัน ซึ่งถือเป็นการนำเสนอภาพแทนคนรักเพศเดียวกัน ที่ส่วนใหญ่ มักทุ่มเทกับความรักและหมกมุ่นทางเพศนั่นเอง ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวเป็นการอธิบายให้เห็นถึงภาพแทนที่ถูกนำเสนอผ่านนวนิยายโดยนักเขียนหญิงที่ต้องการสร้างนัยบางประการ และต้องการนำเสนอภาพเหล่านั้นเพื่อสร้างความบันเทิงผ่านนิยายวาย ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาภาพตัวละครชายรักชายในแง่ของภาพแทนที่เป็นเพศที่มีความเท่าเทียมกับเพศอื่น ๆ ต่อไปได้

อรวรรณ วิชญวรรณกุล (2559) ได้ศึกษา ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการสื่อสารและกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมผ่านผู้หญิง การแปลงทุนที่นำไปสู่การสร้างผลงานนวนิยายชายรักชาย และการขยับขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนด้านอื่น ๆ เพื่อนำไปสู่อาชีพนักเขียน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผ่านผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นมืออาชีพ และมือสมัครเล่น ร่วมกับการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) นวนิยายชายรักชายของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว โดยใช้แนวคิดสำคัญในเรื่องทุนทางวัฒนธรรม (Culture Capital) ของปิแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) ที่มองว่า บุคคลสามารถสั่งสมทุนความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆเพื่อนำไปสู่การเพิ่มพูนมูลค่าด้านอื่น ๆ คือ ทุนทางวัฒนธรรม ทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสัญลักษณ์และทุนทางสังคมผ่านแวดวง (Field) ด้านการเขียนนวนิยายชายรักชาย

นอกจากนี้ บงกชกร ทองสุขและกาญจนา วิชญาปกรณ์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง อัตลักษณ์ทางเพศในนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สามพ.ศ. 2516-2557 โดยแบ่งนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สามเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงเริ่มต้นช่วงปิดบังตัวตน พ.ศ.2516-2532 และช่วงเปิดเผยตนเอง พ.ศ.2533-2557 พัฒนาการอัตลักษณ์ทางเพศในนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สาม พบอัตลักษณ์ทางเพศ 2 กลุ่ม คือ เพศที่สามมองตนเองและคนอื่นมองเพศที่สาม ซึ่งปรากฏทั้งด้านบวกและด้านลบ ได้แก่ อัตลักษณ์ทางเพศที่เกิดจากกลุ่มเพศที่สามมองตนเอง ด้านบวก พบว่า เพศที่สามมีความภาคภูมิใจ ในเพศของตนเองและมีความยึดมั่นต่อความรัก ส่วนด้านลบพบว่า เพศที่สามคิดว่าตนเอง มีความผิดแผกจากคนทั่วไปในสังคมและมีความมากรัก ในขณะที่อัตลักษณ์ทางเพศที่เกิดจากกลุ่มคนอื่นมองเพศที่สาม ด้านบวก พบว่า เพศที่สามมีศักยภาพโดดเด่นกว่าเพศปกติในด้านการทำงาน และมองว่าเป็นคนทั่วไปในสังคม ส่วนด้านลบพบว่า มีการปิดกั้นทางครอบครัวต่อการไม่ยอมรับ ในพฤติกรรมทางเพศของลูก อีกทั้งยังมองว่าตนเองมีความผิดแผกจากคนทั่วไปในสังคมและสังคม ยังตีตราเพศที่สามว่าเป็นสาเหตุแพร่เชื้อเอดส์ ในส่วนของอัตลักษณ์ของเพศที่สามในนวนิยาย สะท้อนสังคมเพศที่สามในช่วงเปิดเผยตนเองนั้นจะปรากฏเรื่องราวของเพศที่สามผ่านโลกอินเทอร์เน็ตเพื่อแสดงออกถึงตัวตนและความรู้สึกนึกคิดให้แก่คนในสังคมได้รับรู้และเข้าใจตนเอง สะท้อนให้เห็นการมองตัวเองทางด้านบวกและด้านลบ รวมถึงการแสดงตัวตนให้คนในสังคมยอมรับ ซึ่งการศึกษาดังกล่าวสามารถนำมาอภิปรายร่วมกับงานวิจัยในแง่ของการสร้างอัตลักษณ์ที่นักเขียนได้ประกอบสร้างลักษณะต่าง ๆ ของตัวละครในลักษณะใดบ้างที่ปรากฏในนวนิยายวายในยุคสมัยปัจจุบันได้ต่อไป

ส่วนในผลงานของเจษฎา ขัดเขียว (2561) ได้ศึกษาเพศวิถีในวรรณกรรมเกย์ออนไลน์ โดยมีการศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรมเกย์ออนไลน์ที่มุ่งเน้นการวิเคราะห์โครงเรื่องตามแนวคิดทฤษฎีการศึกษาวรรณกรรมไทยและแนวคิดทฤษฎีเพศวิถีมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ วรรณกรรมเกย์ออนไลน์ โดยใช้ตัวอย่างเป็นวรรณกรรมเกย์ออนไลน์จากเว็บไซต์ http://www.thaiboyslove.com หมวดหมู่นิยายที่โพสต์จบแล้วจำนวน 10 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่าผู้แต่งใช้โครงเรื่องแบบมีการเปิดเรื่องดำเนินเรื่องและปิดเรื่อง โดยการเปิดเรื่องที่พบมากที่สุด คือการเปิดเรื่องแบบการบรรยายและการเปิดเรื่องแบบการใช้นาฏการหรือการกระทำของตัวละคร พบในนิยายจำนวน 3 เรื่องเท่ากัน การดำเนินเรื่องพบว่าผู้แต่งใช้การดำเนินเรื่องแบบลำดับเวลา ตามวัน เวลาในปฏิทินทุกเรื่อง และการปิดเรื่องพบว่าผู้แต่งใช้การปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม (happy ending) ทุกเรื่องเช่นกัน ด้านเพศวิถีพบว่าวรรณกรรมเกย์ออนไลน์ทุกเรื่องที่นำมาศึกษาตัวละคร มีเพศวิถีแบบชายรักชายมีหลายบทบาททางเพศแบ่งเป็น คนที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายกระทำ (เกย์คิง) คนที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายถูกกระทำ (เกย์ควีน) คนที่สามามารถมีความสัมพันธ์ได้ กับทั้งชายและหญิงหรือไบ (bisexual) ด้านปฏิบัติการทางเพศพบว่ามีปฏิบัติการทางเพศระหว่าง ตัวละครเอกชายกับชายระดับสอดใส่ในเนื้อเรื่องถึง 8 เรื่องจาก 10 เรื่อง ซึ่งถือเป็นการศึกษา โดยใช้แนวคิดองค์ประกอบทาง

วรรณกรรมมาศึกษาและแบ่งบทบาทตัวละครตามสถานะทางเพศ โดยสามารถนำวิธีการศึกษาดังกล่าวมาต่อยอดในงานวิจัยเรื่องนี้ได้

ส่วนงานวิจัยที่มีการศึกษาตัวบทนวนิยายวายที่ได้รับแรงบันดาลใจมากจากวรรณคดีไทยได้แก่งาน ของสิรินทร จิระกูล (2561) ได้ศึกษาเรื่องแฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออิ: การดัดแปลงวรรณคดีไทยเป็นวรรณกรรมประชานิยม มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการดัดแปลงวรรณคดีไทยเป็นแฟนฟิกวรรณคดีไทยออนไลน์แนวยาโออิ และบทบาทหน้าที่ของแฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออิในฐานะวรรณกรรมประชานิยม โดยผู้วิจัยศึกษาจากแฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออิที่เผยแพร่ ทางเว็บไซต์ 3 แห่งคือ www.dek-d.com www.tunwalai.com และ www.thaiboyslove.com รวมทั้งสิ้น 16 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ผู้แต่งแฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออิดัดแปลงองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร และฉากจากวรรณคดีไทยต้นแบบเพื่อให้สอดคล้องกับการนำเสนอความสัมพันธ์แบบชายรักชาย อีกทั้งยังมีการแต่งบทอัศจรรย์ตามขนบยาโออิและขนบวรรณคดีไทย รวมถึงการใช้ฉากจากวรรณคดีไทยต้นแบบและฉากในโลกปัจจุบัน ส่วนกลวิธีการนำเสนอในแฟนฟิกพบว่า มีการตั้งชื่อเรื่องและชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นเค้าของวรรณคดีไทยต้นแบบบทพรรณนาและบทสนทนามีทั้งการใช้ความทันสมัยและการใช้ภาษาแบบย้อนยุค นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาพแฟนอาร์ตซึ่งเป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาใหม่อย่างแท้จริง เนื่องจากไม่ปรากฏในวรรณคดีไทยต้นแบบมาก่อนสำหรับลักษณะประชานิยมของแฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออิพบว่า วรรณกรรมประเภทนี้ เป็นการสร้างงานจากแฟนถึงแฟน มีการผสมผสานทางวัฒนธรรมเป็นผลิตผลจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ต่อต้านและต่อรองกับระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ยิ่งไปกว่านั้นแฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออียังถือเป็นวรรณกรรมประชานิยมของคนไทยที่ไม่ปรากฏในวัฒนธรรมอื่น

นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการต่อรองกับวัฒนธรรมชั้นสูงคือ การสืบทอดวรรณคดีไทย ในสื่อประชานิยม และแสดงความเคารพต่อตัวบทวรรณคดีไทยต้นแบบ ขณะเดียวกันก็ต่อต้านกับวัฒนธรรมชั้นสูงคือ ท้าทายขนบวรรณคดีไทย ท้าทายความเป็นชายในวรรณคดีไทยและท้าทายบรรทัดฐานรักต่างเพศในวรรณคดีไทย ถือเป็นการอธิบายปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่นำเอาตัวบทวรรณคดีมาเล่าใหม่ในพื้นที่วรรณกรรมประชานิยม ผู้วิจัยมองว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจในแง่ของการวิเคราะห์ที่สามารถนำเอาวิธีการศึกษาดังกล่าวมาศึกษาตัวบทนวนิยายวายที่เชื่อมโยง ไปถึงการนำเอานิทานและตำนานพื้นบ้านมาเล่าใหม่ในตัวบทนวนิยายวายซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแฟนฟิก แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดทางคติชนมาเป็นแว่นในการมองตัวบทดังกล่าวเพื่อแสดงให้เห็น ถึงพลวัตทางวัฒนธรรมอีกนัยหนึ่งได้อีกด้วย

อีกทั้ง นัทธนัย ประสานนาม (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การเว้นระยะห่างทางเพศสถานะ: นวนิยายยาโออิของไทยในการเมืองเรื่องขนบวรรณกรรมกับการตีความ โดยได้อธิบายถึงนวนิยายยาโออิ (Y) คือเรื่องโรมานซ์ที่นำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย ส่วนใหญ่เขียนโดยนักเขียน

หญิง แต่งานสร้างสรรค์กลุ่มนี้กลับเว้นระยะห่างทางเพศสถานะ กล่าวคือ แม้ถอยห่างจากความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ แต่ไม่นิยามรักโรแมนติกแบบเพศเดียวกันผ่านอัตลักษณ์เกย์ บทความนี้ต้องการวิเคราะห์การเมืองที่อยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ดังกล่าวในนวนิยายยาโออิของไทย โดยพินิจขนบและการตีความยาโออิในฐานะคุณสมบัติของตัวบทและแบบแผนการรับตัวบท กรอบของการวิเคราะห์เกิดจากการสมรสกันระหว่างยาโออิศึกษากับนวนิยายโรมานซ์ประชานิยมศึกษา กรณีศึกษาคือนวนิยายเรื่อง ด้ายแดง ของ LazySheep ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า การเว้นระยะห่างทางเพศสถานะอยู่ในข้อถกเถียงเกี่ยวกับยาโออิมาโดยตลอด การเมืองในขนบวรรณกรรมยาโออิมีทั้งยอมรับและท้าทายบรรทัดฐานรักต่างเพศ ในขณะเดียวกันก็วิพากษ์บรรทัดฐานแบบรักเพศเดียวกันผ่านตรรกะของตัวบทในฐานะนวนิยายโรมานซ์แนวข้ามภพชาติของไทย ด้ายแดงยืนยันว่าการกลับชาติมาเกิดของตัวละครเอกเป็นไปเพื่อได้สมรักกัน มิใช่เพื่อยืนยันอัตลักษณ์เกย์ นวนิยายยาโออิจึงผลิตซ้ำมโนทัศน์ที่ว่าความรักบริสุทธิ์อยู่เหนือเพศสถานะหรือประเด็นทางสังคมทั้งปวง ถือเป็นงายวิจัยที่ได้ศึกษาภูมิหลังและวิเคราะห์โครงสร้างของนิยายวายเพื่อหา “สูตร” ของวรรณกรรมประเภทนี้ได้อย่างชัดเจนและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการทำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงและพลวัตของตัวบทวรรณกรรมวายได้อย่างชัดเจนต่อไป

นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาในประเด็น เพศวิถีของตัวละครในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส โดยสุชัญญา วงค์เวสช์ (2563) ที่มีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์เพศวิถีของตัวละครเอกจากนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ นวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส จำนวน 15 เรื่อง แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์มี 2 แนวคิด คือ แนวคิดเพศวิถี และแนวคิดเรื่องการประกอบสร้างทางสังคม จากการศึกษาสรุปได้ว่าเพศวิถีของตัวละครมี 3 รูปแบบ คือ ตัวละครรักเพศเดียวกัน ตัวละครรักสองเพศ และตัวละครไร้เพศ โดยมีการประกอบสร้างเพศวิถีผ่านทัศนคติการเลือกใช้ชีวิต พฤติกรรมและการแสดงความปรารถนาทางเพศแบบรักเพศเดียวกัน โดยการแสดงความปรารถนาทางเพศแบบรักเพศเดียวกันนั้น ถูกทำให้เป็นเรื่องปกติและไม่ควรถูกกีดกันหรือต้องปิดบังซ่อนเร้นจากสังคม เพศวิถีในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรสยังเป็นส่วนที่สร้างความเข้าใจเรื่องความปรารถนาทางเพศอันเป็นกลไกทางจิตเป็นความรู้สึกภายในที่ไม่สามารถอธิบายกำหนดกรอบหรือควบคุมตามบรรทัดฐานสังคมรักต่างเพศได้ ถือเป็นการสร้างความเข้าใจในเรื่องความปรารถนาทางเพศที่เป็นกลไกทางจิตและเป็นความรู้สึกภายในที่ไม่สามารถอธิบายหรือควบคุมบนบรรทัดฐานสังคมรักต่างเพศได้ งานวิจัยดังกล่าวถือเป็นการใช้วิธีการศึกษาโดยการนำองค์มาทางวรรณกรรมมาวิเคราะห์ตัวละครควบคู่ไปกับการมองพฤติกรรมเหล่านั้นผ่านเรื่องเพศและสถานะทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการมองลักษณะและสถานะของตัวละครในนวนิยายวายได้

ในส่วนของอนุชา พิมศักดิ์ (2563) ก็มีลักษณะการวิเคราะห์ที่ได้รับแนวทางมาวิเคราะห์ ตัวละครชายรักชายที่มีลักษณะเหมือนกัน โดยได้ศึกษาอัตลักษณ์ชายรักชายและการรื้อสร้าง ในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและพัฒนาการอัตลักษณ์และการรื้อสร้างชายรักชายในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย โดยใช้ตัวบทนวนิยายวัยรุ่นแนววายซึ่งตีพิมพ์ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2556 จนถึงปี พุทธศักราช 2560 จำนวนทั้งสิ้น 127 เล่ม โดยใช้แนวคิดหลักได้แก่ เควียร์ อัตลักษณ์ และการรื้อสร้าง โดยพบว่านวนิยายวัยรุ่นแนววายเป็นการเปิดพื้นที่นำเสนอเรื่องราวความรักของชายรักชายว่าเป็นความรักอีกรูปแบบหนึ่ง ที่เรียกว่า “ผู้ชายธรรมดา รักกัน” ไม่ได้มีความแตกต่างจากความรักแบบรักต่างเพศ นวนิยายเหล่านี้ไม่ได้มีความแตกต่าง จากนวนิยายรักแนวหวานแหววแบบหญิงชายที่ได้รับความนิยมก่อนหน้านี้เลยมีความแตกต่างกันเพียงตัวละครนายเอกเท่านั้นมีมาแทนที่นางเอก การสร้างตัวละครที่มีบทบาททางเพศชัดเจนสะท้อนแนวคิดสำคัญของนวนิยายวัยรุ่นแนววายว่ารับเอาความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่ยึดบรรทัดฐานรักต่างเพศมาเป็นสารัตถะ แต่ในขณะเดียวกันอัตลักษณ์ชายรักชายก็มีความเลื่อนไหล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือต่อสู้ต่อรองกับสังคมที่มีบรรทัดฐานรักต่างเพศครอบงำอยู่ สรุปได้ว่า เป็นการมองว่านวนิยายวายแนวรักวัยรุ่นได้นำเสนอ “ผู้ชายธรรมดารักกัน” ไม่ได้แตกต่างจากความรักรักเพศแต่แสดงให้เห็นว่าอัตลักษณ์ชายรักชายมีความเลื่อนไหลเพื่อต่อรองกับสังคมที่มีบรรทัดฐานรักต่างเพศครอบงำอยู่ ซึ่งผู้วิจัยจะนำวิธีการศึกษาดังกล่าวมาประยุกต์กับการศึกษาที่มิใช่แต่นวนิยายรักวัยรุ่นเท่านั้น แต่ทำให้เห็นกลุ่มนวนิยายวายประเภทแฟนตาซีที่มีการนำเสนอเรื่องราวและความสัมพันธ์ของตัวละครว่ามีลักษณะอย่างไรบ้างต่อไป

สุพัชรี จินณรัตน์ (2563) ได้ศึกษาประเด็น เพศวิถีในนวนิยายผู้ชายท้องได้ (Mpreg) ของไทย ด้านเพศวิถีในนวนิยายผู้ชายท้องได้ พบว่า ตัวละครท้องได้มีอัตลักษณ์ทางเพศที่ลื่นไหลไปมา (Fluid Gender) แบบกึ่งชายกึ่งหญิงภายใต้เบื้องหลังการสร้างตัวละครด้วยเพศสรีระ “กะเทยเทียมหญิง” ซึ่งสะท้อนผ่านเพศวิถีในแต่ละด้านได้แก่ 1) ตัวละครพระเอกแสดงถึงความนิยมชมชอบในใบหน้าและสรีระแบบชายงาม ต่างจากตัวละครนายเอกที่มักพรรณนาถึงใบหน้าและเรือนร่างความเป็นชายในอุดมคติ 2) ความผูกพันทางเพศแบบครอบครัวเกิดจากการให้คุณค่ากับการเป็น “แม่” 3) อัตลักษณ์ทางเพศของตัวละครท้องได้ถูกทำให้กำกวมภายใต้การใช้ภาษาผ่านตัวละครพระนายและสังคม ในขณะที่พระเอกมีอัตลักษณ์ความเป็นชายที่ราบรื่นสมบูรณ์และ 4) นำเสนอเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผย นายเอกมักสวมบทบาทหนุ่มบริสุทธิ์ในขณะที่พระเอกสวมบทบาทครูคนแรก และการร่วมเพศระหว่างพระนายมักถูกทำให้เป็นเรื่องเชิงสังวาสมากกว่าการมีจุดมุ่งหมายเพื่อการเจริญพันธุ์

นอกจากนี้ นัทธนัย ประสานนาม (2564) ยังได้ศึกษา นวนิยายยาโออิของไทย: การเมืองวัฒนธรรมของเพศสถานะและเพศวิถีในโรมานซ์ประชานิยม กล่าวถึงนวนิยายยาโออิของไทย โดยเน้นประเด็นการเมืองวัฒนธรรมของเพศสถานะและเพศวิถี การวิจัยครั้งนี้ต้องการทดลองวิเคราะห์

นวนิยายยาโออิในฐานะโรมานซ์ประชานิยมและต้องการพิสูจน์ศักยภาพทางการเมือง ของตัวบทยาโออิในการตอบโต้กับวาทกรรมวิชาการและวาทกรรมจากภาคสังคมที่ประเมินค่าว่างานสร้างสรรค์ประเภทนี้เป็นจินตนาการที่ยังคงถูกครอบงำเบ็ดเสร็จโดยอำนาจปิตาธิปไตย ตัวบทคัดสรรในงานวิจัยนี้มาจากนวนิยายที่พิมพ์เผยแพร่เมื่อเกิดปรากฏการณ์ยาโออิบูมในประเทศไทยหลัง พ.ศ. 2557 นวนิยายกลุ่มนี้ดัดแปลงเป็นซีรีส์และพิมพ์เผยแพร่โดยสำนักพิมพ์หลักที่ทำการตลาดเกี่ยวกับยาโออิโดยเฉพาะ

ผลการวิจัยพบว่านวนิยายยาโออิเขียนขึ้นตามขนบนวนิยายโรมานซ์ และไม่อาจถูกตัดสินคุณค่าด้วยมุมมองเรื่องความสมจริงอย่างเดียวได้ นวนิยายยาโออิเป็นตัวบทแบบเควียร์ที่ท้าทายอำนาจปิตาธิปไตยและการเหยียดเพศจากฝั่งรักต่างเพศแต่ในขณะเดียวกันก็สร้างระยะห่างกับบรรทัดฐานรักเพศเดียวกัน นวนิยายกลุ่มนี้นำเสนอการให้ความหมายใหม่แก่ประวัติศาสตร์บาดแผลของชนกลุ่มน้อยทางเพศ ความไม่เสถียรของเพศสถานะและเพศวิถี ความปรารถนาแบบเพศเดียวกันที่ยอกย้อนคลุมเครือ และความเสื่อมทรุดของร่างตัวแทนของพ่อในแง่ขนบโรมานซ์ประชานิยม นวนิยายยาโออิหยิบยืมไวยากรณ์ของโรมานซ์ประเภทต่าง ๆ เป็นต้นว่า นวนิยายโรมานซ์แนวข้ามภพชาติและนวนิยายโรมานซ์ทหาร ระบบคุณค่าเรื่องการมีคู่ครองคนเดียวจึงยังคงถูกผลิตซ้ำ ส่วนด้านที่สัมผัสกับวัฒนธรรมประชานิยมคือ อิทธิพลจากวัฒนธรรมแฟน เช่น การจ้องมองและจินตนาการแบบสาววาย ขนบการเขียนแฟนฟิกแบบโอเมกาเวิร์สและความปรารถนาต่อร่างกายของชายหนุ่มรูปงาม เหล่านี้คือตัวชี้วัดความเป็นไปได้ของเพศสถานะและเพศวิถีในพื้นที่วัฒนธรรมทั้งในบริบทไทยและบริบทข้ามชาติ ซึ่งถือเป็นงานวิจัยชิ้นสำคัญที่ได้อธิบายให้เห็นลักษณะด้านตัวบทของนวนิยายยาโออิที่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยายวายที่เล่าเรื่องผ่านความเป็นแฟนตาซีต่อไปได้

บุษกร ไชยราช (2565) ได้ศึกษา นวนิยายแนวจักรวาลโอเมก้าของไทย ซึ่งเป็นนวนิยายวายรูปแบบหนึ่งที่มีความน่าสนใจ ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายแนวจักรวาลโอเมก้าของไทยส่วนใหญ่จะถูกสร้างสรรค์ขึ้นโดยได้รับอิทธิพลจากลักษณะพื้นฐานของจักรวาลโอเมก้า ที่เน้นการแบ่งแยกผู้คนออกเป็น 3 กลุ่มตามลักษณะเพศรองหรือระบบอวัยวะสืบพันธุ์ภายใน ได้แก่ อัลฟ่า เบต้า และโอเมก้า โดยนวนิยายทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจะเป็นเรื่องราวของชายรักชายในการสร้างสรรค์ตัวละคร พบว่าพระเอกในนวนิยายแนวจักรวาลโอเมก้าของไทยมักจะเป็นอัลฟ่าชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี เกิดมาในครอบครัวชนชั้นสูง และมีความเป็นผู้น า ส่วนนายเอกจะมีทั้งที่เป็นอัลฟ่า เบต้า และโอเมก้า มีบุคลิกภาพและภูมิหลังที่มาที่หลากหลายกว่า แต่มักจะมีลักษณะด้อยบางอย่างที่แสดงให้เห็นการเป็นผู้ถูกกระทำหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมบางอย่าง โดยเฉพาะนายเอกที่เป็นโอเมก้า ส่วนผู้ร้ายส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นผู้ที่มีอำนาจ ในบางเรื่องอาจเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวละครเอกไม่ว่าจะเป็นญาติพี่น้อง เพื่อน หรืออดีตคนรัก ตัวละครผู้ร้าย เหล่านี้จะเข้ามามีบทบาทในการแก่งแย่งแข่งขันและทำร้ายตัวละครเอกให้ต้องประสบกับเคราะห์ภัย นอกจากนี้ยังมีการสร้างตัวประกอบอื่น ๆ

เพื่อเพิ่มสีสันและช่วยขยายประเด็นบางอย่างในนวนิยายในการสร้างสรรค์โครงเรื่องพบว่ามีทั้งการใช้โครงเรื่องเชิงเดี่ยวแบบพาฝัน กับโครงเรื่องเชิงซ้อนที่มีโครงเรื่องพาฝันปรากฏร่วมกับโครงเรื่องอื่น ๆ เช่น โครงเรื่องการแสวงหาตัวเองการพิสูจน์ตัวเอง และการมุ่งตรงไปสู่เป้าหมายบางอย่างที่วางเอาไว้ งานวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ประเด็นอนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชายต่อไป

อนันตศักดิ์ พลแก้วเกษและอรทัย เพียยุระ (2565) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ทางเพศในวรรณกรรมแนววาย ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ทางเพศของตัวละครในวรรณกรรมแนววายชายรักชาย แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่ 1) รสนิยมทางเพศ พบว่า ตัวละครมีรสนิยมชอบทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ตัวละครประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะชอบผู้หญิงมาก่อน ต่อมาจึงค้นพบรสนิยมที่แท้จริงของตนคือชอบผู้ชายและตัวละครที่ชอบผู้ชายอย่างเดียว 2) ความต้องการทางเพศของบุคคล พบว่า ตัวละครมีความต้องการทางเพศต่างกัน กล่าวคือ บางกลุ่มมีความต้องการทางเพศสูงจนถึงขั้นหมกมุ่นเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ 3) ปฏิบัติการทางเพศ พบว่า มีความหลากหลาย เช่น การผลัดกันใช้อวัยวะเพศสอดใส่ทางปาก การใช้มือช่วยกันสำเร็จความใคร่ นอกจากนี้ คนที่เป็นฝ่ายรุกจะเป็นรุกตลอดและฝ่ายรับจะรับไปตลอด 4) วาทกรรมที่สร้างโอกาสให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า มีการใช้วาทกรรมในเชิงท้าทาย วาทกรรมสารภาพรักและวาทกรรมเชิงข่มขู่ 5) ทัศนคติทางเพศ แบ่งออกเป็น 2 ทัศนะ ได้แก่ ทัศนคติทางเพศแบบอนุรักษ์นิยมและทัศนคติทางเพศแบบสมัยใหม่เพศวิถีหรือความสัมพันธ์ทางเพศของตัวละครในวรรณกรรมแนววายชายรักชายมีความหลากหลาย เนื่องจากเพศภาวะไม่ได้กำหนดเพศวิถี

พนัส เพ็งเลิก (2566) ได้ศึกษา ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายวาย นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายวาย โดยศึกษาในด้านครอบครัว ด้านการศึกษา ด้านอาชีพ ด้านฐานะทางสังคมและด้านความรัก ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนวนิยายวายออนไลน์ที่ได้รับการตีพิมพ์รวมเล่มจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ โดยคัดเลือกข้อมูลแบบเจาะจงจำนวน 10 เรื่อง ผลการวิจัยด้านภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายวาย พบภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายวาย 5 ลักษณะ ได้แก่ ด้านครอบครัว ปรากฏภาพสะท้อนสังคมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวและการยอมรับตัวตนของสมาชิกในครอบครัว ด้านการศึกษาปรากฏภาพสะท้อนสังคมเกี่ยวกับระบบการศึกษา การเรียน และการดำเนินชีวิตในสถาบันการศึกษาด้านอาชีพปรากฏภาพสะท้อนสังคมเกี่ยวกับอาชีพประจำและอาชีพเสริมพิเศษ ด้านฐานะทางสังคมปรากฏภาพสะท้อนสังคมด้านชีวิตความเป็นอยู่ ฐานะทางเศรษฐกิจการเงิน และด้านความรักปรากฏภาพสะท้อนสังคม ความรักที่แสดงความปรารถนาดี ความเสียสละ และความรักอย่างสมหวัง

จีรวัฒน์ แสนรัมย์ (2567) ได้ศึกษา สถานภาพและบทบาทตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรีย สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเด็น คือ 1) กลวิธีการสร้างตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรีย และ 2) สถานภาพและบทบาทตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรีย ซึ่งกลวิธีการ

สร้างตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรียจำแนกออกเป็น 2 ประเภทคือ 1) กลวิธีการสร้างตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรีย ได้แก่ 1.1) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านบุคลิกษณะ 1.2) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านวัฒนธรรมบริโภคนิยม และ 1.3) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านพื้นที่ และประเภทที่ 2) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านเพศวิถีได้แก่ 2.1) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านเรือนร่าง 2.2) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย และ 2.3) กลวิธีการสร้างตัวละครชายผ่านการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์และ 2) สถานภาพและบทบาทตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรียจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ 1)สถานภาพและบทบาทในครอบครัว ได้แก่ 1.1) สถานภาพและบทบาทของพ่อ 1.2) สถานภาพและบทบาทของสามี 1.3) สถานภาพและบทบาทของลูกชาย และ 1.4) สถานภาพและบทบาทของญาติผู้ใหญ่ และประเภทที่ 2) สถานภาพและบทบาทในสังคม ได้แก่ 2.1) สถานภาพและบทบาทด้านการศึกษา 2.2) สถานภาพและบทบาทด้านการประกอบอาชีพ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษาที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณกรรมแนววายในตัวบทนวนิยาย ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตอีกประการจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าในห้วงระยะเวลานี้ได้เกิดกระแสการศึกษานวนิยายวายเพิ่มมากขึ้นและมีแนวโน้มที่จะเป็นประเด็นที่น่าสนใจในแวดวงวิชาการของไทยต่อไปในอนาคต ทำให้ผู้วิจัยได้นำเสนอให้เห็นรูปแบบของนวนิยายวายที่มีความหลากหลายในการนำเสนอและได้นำแนวทางการศึกษาต่าง ๆ มาต่อยอดการศึกษานวนิยายวายด้านเพศของตัวละครเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์และการสร้างสรรค์เรื่องราวของนวนิยายวายที่เป็นประเภทย่อยคือแนวแฟนตาซีอันจะทำให้เห็นถึงการสร้างสรรค์เรื่องราวที่มหัศจรรย์โดยผสานกับการเล่ากับเรื่องของเพศที่หลากหลายผ่านความเป็นเควียร์ที่สามารถนำมาศึกษาเชื่อมโยงกันได้ รวมถึงเป็นการต่อยอดในเรื่องเพศภาวะเพื่อศึกษาตัวตนและวิถีทางเพศของตัวละคร นอกจากนี้ยังได้นำเอาวิธีการศึกษาในประเด็นการประกอบสร้างตัวละครหลากหลายรูปแบบมาศึกษาในบริบททางสังคมเพื่อวิเคราะห์ภาพของตัวละครในนวนิยายวายต่อไป

ประเด็นต่อมา จากการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาวรรณกรรมแนววายพบงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณกรรมแนววายในสื่อภาพยนตร์และโทรทัศน์ที่ถือเป็นตัวบทอีกประเภทหนึ่งที่พบการศึกษานอกเหนือไปจากตัวบทนวนิยาย เช่นงานวิจัยของ ไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง (2553) ที่ได้ศึกษาเรื่อง เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย ผลการวิจัยพบว่า เพศสภาพชายรักชายในภาพยนตร์ไทยที่พบมากที่สุดเป็นอันดับแรกคือตัวตลก ส่วนเพศสภาพของชายรักชายที่พบน้อยที่สุดในภาพยนตร์ คือเป็นบุคคลปกติ โดยเพศสภาพนั้นเกิดจากประกอบสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมในภาพยนตร์ที่มีส่วนในการกำหนดความหมายของเพศสภาพชายรักชายอันมีผลต่อบทบาทหน้าที่ สิทธิของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ ในส่วนของเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทยนั้น ไชยศิริ พบว่า เพศวิถีของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์นั้นมี 4 รูปแบบ

ได้แก่ เป็นกะเทย เป็นเกย์ เป็นไบเซ็กชวลและมีความไม่ชัดเจนทางเพศ ซึ่งแต่ละรูปแบบนั้นเกิดจากวิถีทางเพศของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ในการแสดงออกทางอัตลักษณ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศวิถีปฏิบัติทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ การแสดงท่าทีทางเพศ ลักษณะการแสดงเพศวิถีของตัวละครชายรักชายนั้นยังถูกกำหนดโดยระบบความคิดและความเชื่อเรื่องเพศจากสังคม อีกขั้นหนึ่งด้วย ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์ไทยมีกลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย ได้แก่ การใช้โครงสร้างการเล่าเรื่อง การใช้ความหมายคู่ตรงข้าม การใช้รหัสเพื่อกำหนดความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชาย ในภาพยนตร์เป็นการนำเสนอตัวละครชายรักชายที่เป็นตัวตลกและศึกษาลักษณะของตัวละครชายรักชายตามบทบาทการแสดงออกผ่านลักษณะบุคลิกนิสัย โดยงานดังกล่าวเป็นการศึกษาลักษณะของตัวละครชายรักชายที่ปรากฏในสื่อภาพยนตร์ในยุคสมัยที่เริ่มมีการยอมรับทางเพศมากขึ้น จึงทำให้เห็นวิถีทางเพศที่ปรากฏในการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ผู้วิจัยเห็นว่าภาพตัวละครเหล่านั้นอาจจะถูกมองเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย จึงนำไปสู่การศึกษาที่สามารถต่อยอดมามองตัวบทนวนิยายวายที่มีความน่าสนใจได้เช่นเดียวกัน

ฐิติวัฒน์ สมิตินันทร์ (2553) ศึกษาการสร้างตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบในการสร้างตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทย เพื่อศึกษาบุคลิกภาพและบุคลิกลักษณะของตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทย และเพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์จากองค์ประกอบในการสร้างตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทย ทั้ง 14 เรื่องในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2540-2552 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยกระบวนการวิเคราะห์ตัวบท และการวิจัยเชิงปริมาณโดยการเก็บข้อมูลจากผู้ชมภาพยนตร์ 400 คน จากโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่าการสร้างตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทย ถูกสร้างโดยสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพและบุคลิกลักษณะของชาวเพศที่สามในสังคมจริงออกมา ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย อาชีพและค่านิยมต่างๆ ถึงแม้ว่าตัวละครจะมีมนุษยสัมพันธ์ดีแต่ก็ยังคงถูกมองอย่างแปลกแยกและถูกทำร้ายจากสังคม ทำให้กลายเป็นคนเก็บกด จนแสดงอาการก้าวร้าวรุนแรงออกมา ตัวละครส่วนใหญ่มีความสับสนทางเพศและยุ่งเกี่ยวกับการค้นหาตัวตนที่แท้จริง ควบคู่ไปกับการต้องอยู่กับความผิดหวังจากความรัก การที่ตัวละครถูกคาดหวังจากสังคมและครอบครัวให้มีบทบาทตามเพศสภาวะที่ถูกกำหนดโดยปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคม ทำให้เกิดความขัดแย้งกับเพศวิถีที่ตัวละครเป็น นอกจากนี้ผู้สร้างภาพยนตร์ยังได้พยายามสร้างตัวละครในภาพยนตร์โดยให้ความเคารพความเป็นเพศที่สาม โดยมองว่าตัวละครเพศที่สามนั้นก็เป็นตัวละครที่ไม่ได้แตกต่างกับตัวละครชายและตัวละครหญิงทั่วไปในแง่ของความเป็นมนุษย์ด้านผลการวิจัยทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์พบว่าผู้ชมภาพยนตร์มีทัศนคติต้องการเห็นบุคลิกภาพและบุคลิกลักษณะของตัวละครเพศที่สามในด้านบวกมากกว่าด้านลบ

ส่วนกลุ่มผู้ชมที่เป็นเพศหญิงและเพศที่สามมีความชอบในภาพรวมของตัวละครและมีแนวโน้มที่จะชมภาพยนตร์ที่มีตัวละครเพศที่สามต่อไปในอนาคตมากกว่าเพศชาย

การศึกษาที่มองภาพชายรักชายในยุคต่อมา พัฒนพล วงษ์ม่วงและมยุรี ศรีกุลวงศ์ (2559) ได้ศึกษาตัวละครเกย์ในละครโทรทัศน์ไทยยุคใหม่ โดยกล่าวถึงการนำเสนอเพศสภาพของตัวละครโทรทัศน์ไทยในอดีตนิยมให้มีเฉพาะเพศชายและเพศหญิงเป็นหลัก ซึ่งไม่สะท้อนสภาพความเป็นจริงของสังคมที่ประกอบด้วยเพศสภาพและเพศวิถีอื่นเช่น ผู้หญิงข้ามเพศ หญิงรักหญิงและชายรักชายเป็นต้น อย่างไรก็ตาม บทละครโทรทัศน์ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยตอบสนองกลุ่มคนที่หลากหลาย ประกอบกับนักวิชาการด้านจิตเวชศาสตร์อธิบายว่าความเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่ใช่ความผิดปกติ ส่งผลให้ในปัจจุบันตัวละครเกย์มีบทบาทมากขึ้นกว่าในอดีตและมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น การศึกษาดังกล่าวเป็นการย้ำให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เริ่มมีการนำเสนอตัวละครชายรักชายในสื่อสารมวลชนมากยิ่งขึ้นและยังเป็นที่นิยมอีกด้วย

นอกจากนี้ ศิริสุกาญจน์ สุจริตพิทักษ์กุล (2562) มีการศึกษาอัตลักษณ์และพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายในละครชุดที่เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2557-2560 โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ (Identity) ของตัวละครกลุ่มชายรักชายในละครชุดเรื่อง Lovesick the Series (รักวุ่นวัยรุ่นแสบ) เรื่องSOTUS The Series พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปี หนึ่งและเรื่องไดอารี่ตุ๊ดซี่ส์ เดอะซีรีส์ที่เผยแพร่ระหว่างพ.ศ. 2557 –2560 และเพื่อศึกษาพื้นที่ทางสังคม (Social Space) ของตัวละครกลุ่มชายรักชายในละครชุดดังกล่าว โดยใช้แนวคิดอัตลักษณ์และแนวคิดพื้นที่ทางสังคม อัตลักษณ์และพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายในละครชุดดังกล่าวเป็นการนำเสนออัตลักษณ์ในเชิงบวก นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนได้เปิดโอกาสให้ชายรักชายได้นำเสนออัตลักษณ์ของตนเองได้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการนำเสนออัตลักษณ์และพื้นที่ทางสังคมก็ยังคงอยู่ในขนบและต้องคำนึงถึงความเหมาะสมตามบรรทัดฐานของสังคมเช่นกัน แสดงให้เห็นว่าแม้สังคมจะเปิดกว้างเรื่องเพศก็ตามแต่ หากยังต้องอยู่ภายใต้กรอบการนำเสนอที่อยู่ภายใต้ขนบ ผู้วิจัยมองว่าการนำเสนอภาพตัวละครชายรักชายในสื่อสารมวลชนจำเป็นจะต้องนำเสนอภาพที่ยังอยู่ภายใต้กรอบคิดทางสังคม หากแต่ภาพที่นำเสนอในนวนิยายสามารถเปิดกว้างด้านเนื้อหาและนำเสนอเรื่องราวได้ลึกซึ้งได้มากกว่า

อีกทั้ง กฤตพล สุธีภัทรกุล (2563) ยังได้ศึกษาเรื่องการประกอบสร้างตัวละครชายรักชายในซีรีส์วาย ผลการศึกษา พบว่า ตัวละครชายรักชายในซีรีส์วายมีลักษณะที่แตกต่างจากกลุ่มชายรักชายในละครหลังข่าวและภาพยนตร์ในยุคก่อนที่มีความเป็นหญิงสูง ไม่สมหวังในความรัก แสดงออกเกินจริงและบ้าผู้ชาย แต่ตัวละครในซีรีส์วายถูกประกอบสร้างขึ้นมาใหม่ที่ถูกจำกัดอยู่ในช่วงวัยเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จนถึงวัยเริ่มทำงานมีฐานะปานกลางจนถึงดี หน้าตาและรูปร่างดี อาศัยอยู่ในเมือง ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางเชิงนโยบายเกี่ยวกับการนำเสนอภาพชายรักชายในสื่อแขนงต่าง ๆ รวมไปถึงการพัฒนาการผลิตซีรีส์วายให้มีความแปลกใหม่และสร้างความเข้าใจ

ในกลุ่มชายรักชายให้มากยิ่งขึ้น ด้วยการนำเสนอตัวละครที่มีความหลากหลายมากขึ้นและให้ความสำคัญกับกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ ตลอดจนไม่กำหนดบทบาททางเพศของตัวละคร ผู้วิจัยมองว่าการประกอบสร้างตัวละครชายรักชายมิได้มีแค่การนำเสนอในมุมรักใส ๆ ในโรงเรียนเท่านั้น ซึ่งอาจจะมีข้อจำกัดด้วยช่องทางของการนำเสนออยู่บ้าง จากการอ่านงานนวนิยายวายทำให้พบว่าตัวบทที่นำเสนอภาพชายรักชายไม่เพียงแต่จะเป็นแค่การนำเสนอความรักในวัยมัธยมหรือวัยอุดมศึกษาหรือแม้แต่วัยทำงาน ยังมีงานอีกประเภทคือนวนิยายประเภทแฟนตาซีที่สามารถนำเสนอการประกอบสร้างตัวละครชายรักชายได้ด้วยเช่นกัน จึงนำไปสู่การศึกษาของผู้วิจัยต่อไป

รณยุทธ เอื้อไตรรัตน์ และอรทัย เพียยุระ (2565) ได้ศึกษากระบวนการเปลี่ยนแปลงเพศวิถีจากชายสู่ชายรักชาย: กรณีศึกษาละครชุดชายรักชายทางไลน์ทีวีช่วงปี 2558-2563 โดยมีกรณีศึกษาละครชุดชายรักชายทางไลน์ทีวีช่วงปี 2558-2563 จำนวน 15 เรื่อง ศึกษาจากการวิเคราะห์ตัวบทและนำเสนอข้อมูลในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ละครกลุ่มตัวอย่างมีกลวิธีการเล่าเรื่องการเปลี่ยนแปลงเพศวิถีจากชายสู่ชายรักชายของตัวละครเอก ผ่านกระบวนการ 4 ขั้นตอนที่คล้ายคลึงกัน ขั้นที่ 1 ตัวละครธำรงความเป็นชาย ในขั้นตอนตัวละครจะเป็นผู้ปฏิบัติตนสอดคล้องกับเพศกำเนิดตามบรรทัดฐานที่สังคมคาดหวัง โดยเฉพาะการแสดงออกว่าชอบ รักหรือมีความปรารถนาทางเพศกับเพศหญิง (Heterosexuality) การปฏิเสธต่อสังคมอย่างหนักแน่นว่าตนไม่ใช่ชายรักชาย ขั้นที่ 2 ตัวละครเผชิญกับเหตุการณ์ที่สั่นคลอนความเป็นชาย ขั้นตอนนี้ละครได้ประกอบสร้างให้ตัวละครเอกเผชิญกับเหตุการณ์รูปแบบต่าง ๆ ที่เข้ามาสั่นคลอนความเป็นชายในระยะเวลาที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ตัวละครจะได้เรียนรู้ และลิ้มรสเพศวิถีแบบชายรักชายก่อเกิดเป็นจุดเริ่มต้นของความสุข ความทุกข์ ความสับสนขึ้นในจิตใจว่าแท้จริงแล้วตนปรารถนาที่มีเพศวิถี แบบชายหรือแบบชายรักชาย ขั้นที่ 3 ตัวละครต่อสู้ ต่อรอง การค้นหาคำตอบกับความสับสน เพื่อให้ตนหลุดพ้นความทุกข์ความสับสน สามารถเลือกเพศวิถีที่ตนปรารถนา ขั้นตอนนี้พบว่าตัวละครจะแสวงหาทางหลุดพ้นจากความสับสนด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป สามารถจัดกลุ่มได้สามประเภท ได้แก่ การต่อสู้ต่อรอง และการค้นหาคำตอบกับความสับสน ขั้นที่ 4 ตัวละครยอมรับเพศวิถีแบบชายรักชาย ในช่วงต้นตัวละครจะเริ่มแสดงการยอมรับว่าตนมีเพศวิถีแบบชายรักชายผ่านอวัจนภาษามากกว่าการเปิดเผยด้วยวาจาเมื่อมีความมั่นใจมากขึ้นจึงจะกล้าเปิดเผยตัวตน ผ่านวัจนภาษาเป็นลำดับต่อไป

จากงานวิจัยข้างต้นผู้วิจัยจะนำเอาวิธีการศึกษาตัวละครในละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มาปรับประยุกต์เพื่อศึกษาตัวละครในมิติวิถีทางเพศและในบริบทของตัวบทนวนิยายวายในช่วงปี 2561-2564 เพื่อจะทำให้เห็นถึงพลวัตและรูปแบบในการนำเสนอผ่านนวนิยายวายที่มีความแตกต่างกันไปผ่านตัวบทที่มีความหลากหลาย นอกจากนี้ยังจะทำให้เห็นถึงมิติอื่น ๆ ที่พบจากการศึกษาระหว่างตัวบทนวนิยายกับละครหรือซีรีส์ได้อีกด้วย

จะเห็นได้ว่าโดยส่วนใหญ่งานที่ศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวกับวรรณกรรมแนววายจะมุ่งศึกษาเพศวิถีของตัวละคร บทบาททางเพศ สถานะทางเพศและเชื่อมโยงไปถึงปรากฏการณ์ทางสังคม เพื่อเรียกร้องถึงการยอมรับของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศและผู้วิจัยมองว่ายังมีการศึกษาที่จำกัดอยู่ในเฉพาะตัวบทวรรณกรรมแนววายประเภท “รักใส ๆ ในวัยรุ่น” แต่ยังไม่พบการศึกษาที่เชื่อมโยง ในมิติของศาสตร์ทางคติชนและวรรณกรรมที่ทำให้เห็นถึงประเภทย่อยของวรรณกรรมแนววายที่สามารถนำมาเชื่อมโยงกับความเชื่อและวัฒนธรรมแบบดั่งเดิมได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาแนวคิดทางคติชนมาศึกษาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีเพื่อทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของศาสตร์ทางวรรณกรรมและคติชน อีกทั้งยังทำให้เห็นการเล่าเรื่องทางคติชนที่อยู่ในสื่ออันเป็นวรรณกรรมประชานิยมที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บทที่ 3

อนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

การวิเคราะห์ในบทที่ 3 ผู้วิจัยมุ่งพิจารณาอนุภาค ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาค (Motif) ที่เป็นหน่วยย่อยหรือองค์ประกอบที่เล็กที่สุดในนิทาน และมีลักษณะเด่น พิเศษ แปลก สะดุดตา หรืออาจเป็นเรื่องธรรมดาสามัญแต่มีพลัง จนสามารถกระทบใจหรือดึงดูดใจให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังนึกถึงซ้ำ ๆ กระทั่งทำให้เกิดการจดจำและเล่าสืบทอดต่อมา ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเอาแนวคิดอนุภาคของนิทานมาประยุกต์ใช้เพื่อพิจารณาอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยที่สามารถทำให้เห็นถึงความแปลกใหม่และความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลคติชนกับวรรณกรรมได้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยได้คัดสรรตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ที่มีเรื่องราวมหัศจรรย์ประเภทแฟนตาซี เพื่อทำให้เห็นอนุภาคที่สัมพันธ์กับความเป็นเพศที่นอกเหนือจากความรักของชายหญิงทั่วไป โดยได้แบ่งประเด็นการศึกษาอนุภาคออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ อนุภาคตัวละคร อนุภาควัตถุสิ่งของ อนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม และอนุภาคฉากและสถานที่ จากการศึกษาพบว่าประเด็นเหล่านี้แสดงให้เห็นอนุภาคที่มีความน่าสนใจ อันจะนำมาซึ่งการตอบคำถามของโจทย์วิจัยว่าด้วยการศึกษาอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยที่มีการปรากฏอนุภาคในลักษณะใดบ้าง ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

3.1 อนุภาคตัวละคร

3.2 อนุภาควัตถุสิ่งของ

3.3 อนุภาคเหตุการณ์หรือพฤติกรรม

3.4 อนุภาคฉากและสถานที่

โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยผ่านประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

3.1 อนุภาคตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

อนุภาคของตัวละคร มักจะมีลักษณะแปลกหรือพิเศษผิดแผกไปจากคนธรรมดาสามัญ เช่น เทพเจ้า สัตว์หรือสิ่งมีชีวิตที่แปลกพิสดาร เช่น ตัวละครอมนุษย์หรือตัวละครมนุษย์ที่มีบทบาทสำคัญ ซึ่งตัวละครที่มีพลังวิเศษปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี จากการรวบรวมและศึกษาจากตัวบทในขอบเขตการวิจัย ผู้วิจัยพบตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ได้แก่ ตัวละครมนุษย์ ตัวละครยักษ์ ตัวละครนาค ตัวละครครุฑ ตัวละครจระเข้ ตัวละครสมิงและตัวละครกินนร ถือได้ว่าตัวละครเหล่านี้เป็นตัวละครที่สำคัญในการนำเสนอเรื่องราวผ่านนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

ที่แสดงให้เห็นการนำเอาตัวละครมนุษย์และตัวละครอมนุษย์มาผสมผสานเข้าด้วยกันผ่านจินตนาการของนักเขียนที่ได้สร้างสรรค์เรื่องราวต่าง ๆ ผ่านอนุภาคของตัวละครได้อย่างน่าสนใจ โดยผู้วิจัยจะแบ่งประเด็นการวิเคราะห์อนุภาคตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีตามเผ่าพันธุ์ของตัวละคร ซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้

3.1.1 *อนุภาคตัวละครมนุษย์*

อนุภาคตัวละครมนุษย์ หมายถึง ตัวละครมนุษย์หรือบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหนือจากธรรมชาติแตกต่างไปจากชีวิตจริง ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจะแบ่งบทบาทและสถานะทางเพศออกเป็นฝ่ายพระเอก (hero) และฝ่ายนายเอก (heroine) อีกทั้งยังพบบทบาทตัวละครอื่น ๆ เช่น ตัวละครผู้ร้าย (villain) และตัวละครผู้ช่วยเหลือ (helper) ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษาอนุภาคตัวละครมนุษย์ ได้ดังนี้

3.1.1.1 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอก

ตัวละครฝ่ายพระเอก (hero) ในนวนิยายวายมีการประกอบสร้าง ตัวละครพระเอกที่แสดงออกถึงความเป็นชาย (masculinity) แสดงถึงคุณสมบัติและลักษณะ ที่บ่งบอกถึงอารมณ์และการแสดงออกแบบผู้ชาย ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย นักเขียนได้สร้างตัวละคร “มนุษย์” ฝ่ายพระเอกให้มีความเป็นผู้นำ สามารถปกป้องนายเอกจากอันตรายได้ โดยปรากฏอนุภาคของตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอก ดังนี้

ตัวละคร สังข์แตร ในเรื่อง วัจนาเสี่ยงมาลัย เป็นตัวละครที่ได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องสังข์ทอง โดยปรากฏเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครนายเอกคือวัจนาจำเป็นต้องหาคู่ครอง จากการเสี่ยงมาลัยและพวงมาลัยกลับไปคล้องคอเป็ดที่เข้าไปในงาน ทำให้นายเอกต้องตามหาเจ้าของเป็ดเพื่อมารับผิดชอบนำไปสู่การพบเจอกันกับ สังข์แตร พระเอกผู้มีลักษณะท่าทางคล้ายกับเงาะป่า กล่าวคือมีรูปร่างที่สูงใหญ่อีกทั้งยังอาศัยอยู่ในป่าที่ห่างไกลจากชุมชน ดังตัวบท

> *ร่างสูงนั้นเดินใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ จนเริ่มเห็นสรีระร่างกายของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน เขามีรูปร่างสูงใหญ่ กล้ามแขนแน่นเป็นมัด ๆ ผมเผ้ายาวเฟื้อยไม่เป็นทรง ทั้งยังมีหนวดเครารุงรังปกปิดใบหน้าจนไม่รู้ว่าหน้าจริง ๆ เป็นอย่างไร เมื่อเขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผม แสงแดดส่องให้เห็นตัวเขาได้อย่างถนัดตา จึงเห็นว่าเขาสวมแค่กางเกงผ้าสีแดงแต่ไม่ใช่การนุ่งโจงกระเบน ผิวแทนเข้ม ทั่วทั้งร่างจนเห็นกล้ามเนื้อแน่น ๆ ตรงท้องของเขาเต็มสองตา*
>
> (Queendust, 2564: 65)

จากตัวบทข้างต้นทำให้พบว่านักเขียนต้องการแสดงให้เห็นลักษณะบุคลิกรูปร่างภายนอกของพระเอกให้มีรูปลักษณ์ทั้งการแต่งกายและรูปพรรณสัณฐานให้คล้ายคลึงกับตัวละครเงาะป่าใน

นิทานพื้นบ้าน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าตัวละครเงาะป่าถูกปรับเปลี่ยนจากผู้ที่มีรูปลักษณ์อัปลักษณ์ถูกดัดแปลงให้มีบุคลิกภาพที่ดูดีและมีเสน่ห์ภายในตัว เช่นดังตัวบท

> *เมื่อผมดูรูปเดี่ยวของพี่สังข์ก็ไม่แปลกใจอีกเลยว่าทำไมตากล้องคนนั้นถึงอยากได้รูปพี่สังข์นัก สไตล์การแต่งตัวที่เหมือนหลุดออกมาจากวรรณคดีพื้นบ้าน 'เจ้าเงาะป่า' สัดส่วนรูปร่างแน่นราวกับเทพเจ้ากรีกบนหินแกะสลัก การโพสต์ที่ไม่มองกล้องซึ่งเป็นความตั้งใจของของเจ้าตัวถ่ายทอดลักษณะนิสัยที่ไม่สนใจ สิ่งรอบข้างใด นอกจากตัวเองเป็นที่ตั้ง ครั้นเมื่อสายตาจ้องมองกล้องก็ราวกับถูกจ้องด้วยสายตาอันเปี่ยมเสน่ห์ภายใต้เส้นผมยุ่งเหยิงที่ยาวปกปิดใบหน้า อีกทั้งหนวดเคราที่หากลองได้สัมผัสแล้วจะรู้สึกจั๊กจี้นั่นอีก เลื่อนดูรูปพราง ๆ ก็สะดุดอยู่รูปหนึ่งเป็นรูปที่พี่สังข์ยิ้มมุมปาก ซ็อตที่ตากล้องบอกว่าเท่มาก ซ็อตนี้พี่สังข์ไม่มองกล้อง แต่มองด้านข้างกล้องซึ่งเป็นจุดที่ผมยืนอยู่ เขามองผมแค่เสี้ยววินาทีแต่กล้อง กลับถ่ายติดมาด้วย เมื่อดูรูปต่อไปจึงเป็นรูปที่พี่สังข์มองกล้องแล้ว แต่รอยยิ้ม ยังชัดอยู่*
>
> (Queendust, 2564: 252)

การดัดแปลงอนุภาคของตัวละครจากนิทานพื้นบ้านเรื่องสังข์ทองจากชายผู้ที่มีรูปลักษณ์ที่อัปลักษณ์ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นคนมีเสน่ห์ และมีความสมบูรณ์แบบตามแบบฉบับพระเอกสมัยใหม่ อีกทั้งยังทำให้เห็นความเป็นชายที่จะต้องเป็นฝ่ายที่แข็งแรงจากรูปร่างและรูปลักษณ์ภายนอกอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอกจากนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มีนำเสนอตัวละครพระเอกที่เป็นผู้นำ ดังตัวละครยืดมั่น ในเรื่อง สมิงพาฬ ที่เป็นแฝดผู้พี่ที่ต้องดูแลแฝดผู้น้องที่มีความอ่อนแอ ทำให้ถูกรังแกจากเสือสมิงที่จับไปเป็นคู่พันธะและทำร้ายร่างกายและจิตใจ ทำให้ยืดมั่นโกรธแค้นและไม่ยอมที่แฝดผู้น้องโดนทารุณกรรมอย่างรุนแรง ดังตัวบท

> *"พ่อบังคับให้ข้าฝึกท่องคาถาอาคม ฝึกให้ข้าเป็นหมอผี ให้ข้ารับของทางไสยเวทย์ต่าง ๆ นานาเข้าสู่ร่างกาย แต่ขมิ้นไม่เคยรู้ น้องรู้แค่ว่าข้าฝึกอาคมเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อป้องกันตนเอง แต่สิ่งที่พ่อสอนมีมากกว่านั้น พ่อมอบเขี้ยวราชสีห์ที่ตกทอดกันมาตั้งแต่รุ่นทวดให้ข้า เพื่อให้ข้ามีพลังมากพอที่จะต่อกรกับสิ่งชั่วร้ายทั้งปวง" ยืดมั่นเล่าพลางจับเขี้ยวราชสีห์ของขลังโบราณที่ปลุกเสกโดยปู่ทวด ผู้สืบทอดพลังไสยเวทย์มาจากบรรพบุรุษเช่นเดียวกัน*
>
> (นามอนัญ, 2563: 74)

ตัวละครยืดมั่นได้เรียนรู้คาถาอาคมด้านไสยศาสตร์จากผู้เป็นพ่อมาตั้งแต่เด็ก ทำให้เขาไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด เพราะมีเครื่องรางของขลังคือเขี้ยวเพชรราชสีห์คอยปกป้องดูแล ทำให้ยืดมั่นเป็นผู้ที่มีพลังวิเศษที่เก่งกล้าสามารถขจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงให้รอดพ้นไปได้ จะเห็นได้ว่าอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอกถูกสร้างให้มีพลังอำนาจที่จะสามารถปกป้องผู้ที่อ่อนแอได้และมีความเข้มแข็งทั้งทาง

ร่างกายและจิตใจเพื่อต่อสู้กับทุกอย่างที่พบเจอ เช่นเดียวกับตัวละคร ไกรทอง จากเรื่อง ลิขิตกุมภีล์ที่เก่งกล้าในวิชามวยและวิชาอาคมในการปราบจระเข้ที่ได้ร่ำเรียนมา ดังตัวบท

ไกรทองในวัยหนุ่มคึกคะนองนัก วิชามวยที่ว่าเก่งกาจถูกพ่อที่เกษียณอยู่บ้านช่วยสอนให้ทุกเช้าไม่เคยขาดจนแทบจะกลายเป็นทั้งหมอจระเข้และครูมวยแห่งราชสำนักเมืองพิจิตรไปแล้ว

ความเก่งกล้าสามารถของไกรทองเลื่องลือไปถึงหูกษัตริย์ผู้ปกครองเมืองพิจิตรจนถึงขั้นเรียกตัวเข้าเฝ้าให้มาสอนสั่งพระราชโอรสของตน

ด้านอาคมเองก็ไม่เป็นสองรองใครเนื่องจากอาจารย์คงได้รับไกรทองเป็นศิษย์ต่อจากขุนไกรอีกคน แถมหอกสัตตะโลหะที่ขุนไกรซ่อนมันไว้บนเรือนหลังสังหารจระเข้ยักษ์จนเลื่องลือไปทั้งสยามนั้นก็ถูกไกรทองค้นพบและได้วอนขอบิดามาเป็นศาสตราวุธส่วนตัว

(KuFei-TanZ, 2561: 114)

จะเห็นได้ว่าตัวละครไกรทองที่มาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องไกรทองถูกนำมาเล่าใหม่แต่ยังคงไว้ซึ่งความเก่งกล้าสามารถในวิชามวยที่แสดงถึงความเป็นชายที่ชัดเจน อีกทั้งยังได้ร่ำเรียนวิชาอาคมจนได้รับหน้าที่เป็นหมอจระเข้ที่เก่งกาจบุคคลหนึ่งและนำไปสู่การที่จะต้องต่อสู้กับคนรักของตัวเองนั่นคือชาละวัน จระเข้ผู้ดุร้ายแห่งเมืองพิจิตร ดังตัวบท

ไกรทองจับยกหอกสัตตะโลหะขึ้นสูงในท่าเตรียมพร้อมรบแต่ตรงหน้าก็ว่องไวพอจะใช้เท้าถีบของมีคมนั้นออกไปให้พ้นทาง แต่เพราะอาคมบนด้ามหอกเฉียดเพียงนิดก็เหมือนมีประกายไฟแผดเผาเท้า เดโชผละถอยหลังออกมาขณะเดียวกับที่เกร็ดกุมภีล์เริ่มลามขึ้นตามพวกแก้ม

หอกนั่นทำให้ร่างจำแลงเสื่อมฤทธิ์ได้คงเป็นเจ้าหอกนี่แน่แท้ที่ทำร้ายชาละวันจนได้เลือด

(KuFei-TanZ, 2561: 260-261)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครไกรทองเป็นผู้ที่มีพลังวิเศษจากวิชาอาคมที่ได้ร่ำเรียนมาโดยมีอาวุธประจำกายนั่นคือหอกสัตตะโลหะที่สามารถมองเห็นร่างจำแลงของจระเข้ทุกตนได้และหอกนี้เองที่ได้ใช้ในการต่อสู้กับชาละวันคู่รักของเขาอีกด้วย นอกจากนี้ยังปรากฏอนุภาคของตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอกที่เป็นตัวละครอวตารของพระอิศวร นั่นคือตัวละคร ขาล ในเรื่อง กำราบกุมภีล์ เป็นร่างอวตารของพระอิศวรที่ลงมาใช้ชีวิตเป็นข้าราชการในวังคอยปราบจระเข้ในเมืองพิจิตร ทำให้พบกับเดโชจระเข้ร่างอวตารของพระแม่อุมาที่ทั้งคู่ได้ทะเลาะกัน จึงต้องอวตารเพื่อมาง้อกันในเมืองมนุษย์ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ทั้งสองต้องต่อสู้กัน โดยร่างอวตารต่างมีพลังอำนาจวิเศษที่ติดตัวมาตั้งแต่

เป็นเทพเจ้า จะเห็นได้ว่ามีการนำเสนออนุภาคตัวละครมนุษย์ด้วยการทำให้เรื่องราวที่มีการใช้ร่างอวตารของพระอิศวรที่ถือเป็นเทพเจ้าตามความเชื่อของชาวฮินดูที่ถือเป็นเทพแห่งการทำลายมาเป็นตัวแทนของตัวละครมนุษย์ที่ชื่อขาลที่เป็นข้าราชการในวังมีพลังวิเศษที่ติดตัวมา รวมถึงมีความเก่งกาจในการต่อสู้ เนื่องจากเป็นร่างอวตารของพระอิศวรนั่นเอง ดังตัวบท

> “ตัวตนของขาลคืออวตารเทพแห่งการทำลายล้างหรือพระอิศวรนั่นแหละ”
>
> “ขาลคืออวตารของพระอิศวรที่ลงมาตามง้อพระแม่อุมาอย่างท่านไงท่านเดโช”
>
> มาถึงตรงนี้อวตารทั้งสองถึงกับเซถอยหลัง โดยเฉพาะเดโชที่เริ่มหน้าขึ้นสีแดงเถือก
>
> “ท่านอย่ามาพูดจาส่งเดชนะ!” พระแม่อุมาอะไรกัน เขาก็คือเขา กำเนิดมาก่อนขาลร่วมสิบปี จะบอกว่าตนคือเทวีอุมาอวตารลงมาเพราะงอนผัวตัวเองก็ออกจะเกินไปหน่อยไหม
>
> “ถ้าเป็นเช่นนั้น แล้วทำไมท่านเดโชถึงเป็นบุรุษเพศแถมเป็นอมนุษย์ล่ะ ถ้าเป็นอวตารของเทวีอุมาจริง” ศุกราชจารย์ถามแทนทั้งสองที่อึ้งกิมกี่จนพูดไม่ออกไปแล้ว
>
> “เพราะพระแม่โกรธพระอิศวรมากไงล่ะ ถึงขั้นออกปากจะหนีจากไกรลาสลงไปเป็นบุรุษแดนกุมภีล์ เพื่อให้ความโกรธของพระแม่ทุเลาลงพระอิศวรจึงไปอวตารเป็นมนุษย์สองแขนสองขาหมายจะไร้กำลังวังชาให้เมียรักได้เอาคืนทุกความแค้นแต่ที่ไหนได้ พลังก็ยังติดตัวมามากมายจนกลายเป็นว่าเอาเปรียบท่านเดโชจนเกือบฆ่าแกงกันตาย ข้ามีหน้าที่มาคุมพวกท่านไม่ให้ห้ำหั่นกันจนตายไปข้างหน้าเพราะหากใครคนนึงตายไปการลงมาชดใช้กรรมของพระอิศวรจะไม่สำฤทธิ์ผล” คุรุเทพอธิบายยาวเหยียด
>
> (KuFei-TanZ, 2564: 131-132)

ในประเด็นอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอก ทำให้พบว่า มีการสร้างสรรค์อนุภาคตัวละครมนุษย์ที่มีบทบาทเป็นพระเอก ถูกนำเสนอให้มีความแข็งแรงทางด้านร่างกาย ทั้งรูปลักษณ์ภายนอกและจิตใจที่เข้มแข็ง เพื่อที่จะสามารถดูแลผู้ที่อ่อนแอกว่าได้ อีกทั้งยังพบว่าตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอกต่างปรากฏการมีพลังทั้งจากคาถาอาคมที่ได้ร่ำเรียนมาและจากการเป็นร่างอวตารของเทพเจ้าที่มีพลังที่สามารถปกป้องและต่อสู้กับศัตรูได้ในทุกเหตุการณ์ ทำให้เห็นพลังวิเศษที่นำเสนอผ่านอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอกได้เป็นอย่างดี

3.1.1.2 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอก

ตัวละครฝ่ายนายเอก (heroine) เป็นการแทนบทบาทของนางเอก ในนวนิยายทั่วไปเพราะนวนิยายวายคือการกล่าวถึงความรักระหว่างเพศเดียวกัน ตัวละครนายเอกจึงถือเป็นตัวละครชายรักเพศเดียวกันที่มีความปรารถนาทางเพศต่อฝ่ายพระเอก โดยมีลักษณะบางประการที่บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นฝ่ายรับหรือฝ่ายถูกกระทำ โดยในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้นำเอาตัวละคร

“มนุษย์” มาสร้างสรรค์ให้นายเอกเป็นฝ่ายที่ได้รับการดูแลหรือถูกปกป้อง จากพระเอกและเป็นฝ่ายที่อ่อนแอจนถูกทำร้ายร่างกายได้ ซึ่งปรากฏพบลักษณะอนุภาคของตัวละครมนุษย์ฝ่ายนายเอก ดังนี้

ตัวละคร วัจนา ในเรื่องวัจนาเสี่ยงมาลัย เป็นตัวละครที่ถูกคำสาปให้ต้องได้รับการเสี่ยงมาลัยเพื่อหาคู่ครอง วัจนาถูกปรับเปลี่ยนมาจากตัวละคร รจนาในเรื่องสังข์ทอง ทำให้วัจนามีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกันกับตัวละครรจนา ตัวละครวัจนามีลักษณะบุคลิกที่มีเสน่ห์และมีความหล่อและสวยอยู่ภายในตัว อีกทั้งยังมีรูปลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบทำให้หลายคนให้ความสนใจ ดังตัวบท

> *กิริยาเชื่องช้าทว่างดงามเหล่านั้นของ ‘วัจนา เกียรติสามนต์’ เป็นที่จับตามองของนักศึกษาหญิงโต๊ะข้าง ๆ รวมถึงคนอื่นในร้านที่เพียงเห็นความงดงามของเขาต่างก็ตกตะลึงไปชั่วครู่*
>
> *ผิวขาวนวลละเอียดลออดั่งปุยนุ่น ริมฝีปากกระจับสีชมพูจรดจุมพิตลิ้มลองรสชาติว่าจะหวานหอมสักเพียงใด เส้นผมดกดำยาวระต้นคอขาว ดวงตากลมโตฉายแววความซุกซนสะท้อนในดวงตาคู่นั้น จมูกโด่งเป็นสัน ขนตายาวงอน คิ้วเรียวรับใบหน้า ใครพบเห็นแล้วล้วนแต่หลงเสน่ห์อันน่าดึงดูดจากเครื่องหน้านี้ทั้งสิ้น*
>
> *ใบหน้าที่ชายก็หล่อ เป็นหญิงก็สวย หากเป็นนายแบบคงเป็นสายยูนิเซ็กซ์ที่หาตัวจับได้ยากยิ่ง นอกจากใบหน้าอันงดงามราวพระเจ้าสร้างแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของวัจนาคือ ‘ต่างหูพวงมาลัย’ ซึ่งเป็นต่างหูรูปร่างแปลกตาที่ไม่เคยเห็นใครใส่มาก่อนเลยสักคน*
>
> (Queendust, 2564: 5)

การบรรยายรูปลักษณ์ของตัวละครวัจนา ทำให้เห็นความสมบูรณ์แบบของตัวละครนายเอกที่มักจะมีรูปร่างหน้าตาที่ดีมีผิวพรรณที่สวย อีกทั้งยังมีความหล่อและสวยอยู่ในคนคนเดียวกันหรือที่เรียกว่า สายยูนิเซ็กซ์ (Unisex) ที่หมายถึงรสนิยมการแต่งตัวที่ไม่ได้จำกัดเพศ สามารถเลือกอิสระในการแต่งตัวไม่ว่าจะแต่งเป็นหญิงหรือชายก็สามารถดูดีในแบบที่เลือกแต่งได้ ซึ่งทำให้เห็นว่าตัวละครวัจนาเป็นตัวแทนของความหลากหลายทางเพศที่ลบเส้นแบ่งระหว่างความเป็นหญิง และความเป็นชายให้จางลง แต่เพิ่มความเป็นอิสระในการแต่งตัวได้ตามความชอบของแต่ละบุคคลได้ อีกทั้งตัวละครวัจนายังมีเครื่องประดับคือต่างหูที่โดยส่วนใหญ่จะเป็นเครื่องประดับของผู้หญิง แต่ภายในเรื่องได้ใช้ต่างหูพวงมาลัยมาเป็นเครื่องประดับประจำตัวที่สื่อถึงความเป็นเพศที่มีความเป็นชายและหญิงอยู่ภายในตัวนั่นเอง ต่างหูพวงมาลัยนี่เอง ทำให้เขาต้องเผชิญกับคำสาปของตระกูล ที่ต้องมีการเสี่ยงมาลัยเพื่อหาคู่ครองหรือคนรัก ทำให้เขาไม่สามารถเลือกคู่ครองของตนเองได้ เหมือนเช่นกันคนอื่น ๆ

ตัวละครวัจนา ถือเป็นตัวแทนของตัวละครรจนาในนิทานพื้นบ้านที่เขาจำต้องเลือกคู่ จากการเสี่ยงมาลัย และนำไปสู่การที่ถูกขับไล่ออกจากเมืองในที่สุด แต่สุดท้ายก็ทำให้พบว่าคู่ครองของตนนั้นสามารถถอดหัวจากเงาะป่าเป็นพระสังข์ที่มีรูปลักษณ์งดงามทำให้ความรักสมหวัง แต่ตัวละครวัจนา

กลับต้องถูกเสี่ยงมาลัยทำให้มาลัยไปคล้องคอกับเป็ดที่เข้ามาในงานและจำเป็น ต้องออกตามหาเจ้าของเป็ดนั้น จนในที่สุดก็ทำให้พบว่าเจ้าของเป็ดนั้นเป็นเศรษฐีที่ร่ำรวย และประกอบธุรกิจต่าง ๆ มากมาย จึงทำให้ความรักสมหวังเช่นเดียวกัน

ความเป็นแฟนตาซีในนวนิยายวายยังปรากฏให้เห็นในตัวละครมนุษย์ที่ใช้ชีวิตตามปกติเหมือนคนทั่วไป แต่ต้องมาพบเจอกับเหตุการณ์ที่ต้องไปใช้ชีวิตในอีกมิติของโลกที่มีความเหนือจริง เช่นกับตัวละคร พิรุณ ตัวละครนายเอกที่อกหักจากหญิงคนรักทำให้เขาหมดหนทางในชีวิตจึงต้องการที่จะปลิดชีพด้วยการไปกระโดดลงแม่น้ำเพื่อฆ่าตัวตาย แต่ในขณะที่กำลังครุ่นคิดเรื่องราวต่าง ๆ ทำให้เขาถูกผลักตกลงน้ำเพื่อข้ามมิติไปยังอีกโลก ดังตัวบท

> *“ไม่อยากอยู่แล้วโว้ยยยยยยย โลกใบนี้แม่งใจร้าย ผู้หญิงก็ใจร้าย ถ้าชาติหน้ามีจริงไอ้ฝนคนนี้จะไม่หลงรักผู้หญิงที่ไม่จริงใจแบบนี้อีกแล้วววววว” ผมลุกขึ้นยืนตัวเซไปมาพร้อมชี้ตะโกนบอกฟ้าบอกพระจันทร์ เผื่อทั้งสองจะรับฟังความทุกข์ทั้งหมดที่ผมได้รับภายในวันเดียวบ้าง*
>
> *“ได้สิ ข้าจะให้ตามที่เจ้าขอ”*
>
> *เสียงปริศนาเสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลังของผม แต่ไม่ทันที่ผมจะหันไปเห็นหน้า ผมก็ถูกฝ่ามือขนาดใหญ่ผลักให้ตกสะพานลงมาเสียก่อน ตอนนี้ผมไม่รู้เลยว่าตัวเองควรจะกลัวอะไรมากกว่ากัน ระหว่างตกสะพานลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาที่ทั้งลึกและมืด หรือร่างที่มันทะลุราวกั้นสะพานที่ทำจากเหล็กออกมา แต่ที่กลัวที่สุดก็คงกลัวตาย*
>
> *ผมไม่เคยคิดว่าตัวเองจะกลัวตายขนาดนี้ กลัวขนาดที่ว่าสัมผัสได้ถึงความสั่นเทาของร่างกาย ร่างทั้งร่างเหมือนถูกดูดลงไปยังใจกลางของสายน้ำที่นิ่งสงบ ผมมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากความมืดมิดที่ไม่มีที่สิ้นสุด*
>
> *‘เวลาของเจ้าบนโลกใบนี้จบลงแล้ว และเวลาของเด็กอีกคนก็หมดลงแล้วเช่นกัน เจ้าใช้เวลากับโลกที่น่าเบื่อแห่งนี้มานานเกินพอ ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องกลับไป....กลับไปทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเรา แล้วพบกัน พิรุณ’*
>
> (Sunday 11 AM., 2564: 5-6)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นว่า ตัวละครพิรุณที่เป็นมนุษย์ที่ใช้ชีวิตในโลกปกติ เขาได้อกหักจากคนรักทำให้คิดสั้นฆ่าตัวตายและเขาก็ถูกพลังที่ไม่มีชีวิตทำให้เขาพลัดตกลงแม่น้ำ เพื่อข้ามมิติไปสู่อีกโลกที่เขาเคยสัญญากับใครบางคนเอาไว้และในอีกโลกแห่งนั้น เขาได้เป็นละครที่ชื่อพิรุณโอรสของเมืองสุริยนครที่สวรรคตไปแล้ว 3 วันและฟื้นขึ้นมาเป็นพิรุณจากโลกปัจจุบัน

การข้ามมิติมาสู่อีกโลกหนึ่งถือเป็นอนุภาคที่มีความน่าสนใจระหว่างความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งสองภพที่ต่างมีภูมิหลังที่เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกัน ทั้งการมาทำตามสัญญาในอดีตชาติ การมาทำภารกิจบางอย่างเพื่อคลายปมปัญหา อีกทั้งยังมีการต้องคำสาปที่ถูกจองจำในแต่ละชาติภพ สำหรับตัวละครพิรุณนั่นต้องข้ามภพมาเพื่อทำตามสัญญากับคู่รักในชาติภพก่อน นำไปสู่การออกผจญภัยเพื่อปฏิบัติภารกิจและมีคู่รักคอยดูแลในทุกช่วงเวลา นอกจากนี้อนุภาคการข้ามมิติ ยังปรากฏพบในตัวละครนายเอกเรื่อง อุบายกินรา นั่นคือ นวิน เกย์หนุ่มวัยเบญจเพสที่ผิดหวังในทุก ๆ เรื่อง แต่มีนวนิยายวายเป็นเพื่อนเวลาทุกข์ใจและนำไปสู่การข้ามมิติที่ต้องเข้าไปสวมบทบาทตัวละครเอกของเรื่องในอีกภพที่เป็นตัวละครกินนรจากนวนิยายที่เขาอ่าน ดังตัวบท

> *ความวินาศสันตะโรในชีวิตของ นวิน กิจวรกุล เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการในบ่ายวันหนึ่ง แต่จะไปพูดถึงเรื่องน่าปวดหัวพวกนั้น เขาควรจะเท้าความด้วยการแนะนำตัวเองกันสักหน่อย เขาเป็นผู้ชาย (หมายถึงเพศสภาพเป็นผู้ชาย) หรือถ้าจะให้ลงรายละเอียดลึก ๆ กว่านั้นก็คือ เขาเป็นเกย์หนุ่มหน้าใส รูปร่างจัดว่าเซียะแซ่บ มีกล้ามหน้าท้องวีไลน์นิด ๆ หน่อย ๆ หน้าตาก็ดี เข้าขั้นขนาดที่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเคยถ่ายแบบ ให้ร้านเสื้อผ้าในไอจีอยู่หลายร้าน ส่วนอายุอานามตอนนี้ก็ยี่สิบห้าปีกรุบ ๆ หรือที่คนทั่วไปเรียกกันว่าวันเบญจเพสนั่นแหละ*
>
> (littlebbear96, 2564: 5)

จากตัวบททำให้เห็นอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอกที่ในโลกปัจจุบันเป็นเกย์หนุ่มที่มีรูปลักษณ์ภายนอกที่ดี แต่ทำให้ถูกรถชนจนสลบไปและตื่นขึ้นมาในร่างของกินนรหนุ่ม แต่มีความงดงามเหมือนกับกินรี ซึ่งถือเป็นการสร้างสรรค์อนุภาคการข้ามมิติของตัวละครมนุษย์ทั่วไปที่ถูกนำพาไปอีกมิติเพื่อใช้ชีวิตเป็นอมนุษย์ได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ความเป็นแฟนตาซีในนวนิยายวายยังปรากฏอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอกที่มีความพัวพันกับงูที่เข้ามาดูแลตั้งแต่เด็กจนเข้าสู่วัยหนุ่ม

> *ตะวัน บุตรชายคนโตของพระยาสิงหราชเดโชและคุณจันทร์ ตั้งแต่เขาเกิดมา ชีวิตของเขาก็พัวพันกับงูเหลือมตัวใหญ่ นามว่าไอ้ลายหรือเทียรฆชาติมาโดยตลอด คุณแม่มอบสร้อยเส้นหนึ่งให้เขาและบอกว่าไอ้ลายฝากให้เขา ตั้งแต่อยู่ในท้อง เขาสวมสร้อยเส้นนั้นตลอดเวลา ไม่เคยถอดมันออกเลย ชาวบ้านเมืองแคลวจักรู้กันถ้วนทั่ว ว่าคุณตะวันเลี้ยงงูใหญ่เอาไว้ แต่ว่าพบเห็นงู ไม่บ่อยนักจะเห็นก็ต่อเมื่อคุณตะวันตกอยู่ในอันตราย เช่นเมื่อครั้งคุณตะวัน อายุ 10 หนาว ได้พลัดตกเรือลงไปในวังน้ำวน ก็ได้งูใหญ่ตัวนี้ช่วยชีวิตเอาไว้ งูไอ้ลายช่วยชีวิตของคุณตะวันครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะคุณตะวันนั้นตกต้นไม้บ้าง ตกม้าบ้าง ชุกซนเหมือนแม่ไม่มีผิด ซึ่งต่างจากคุณเสือ ผู้ที่เป็นน้องชายยิ่งนัก เพราะคุณเสือนั้นเหมือนพ่อ*
>
> (lalinkiss, 2564: 8)

ตัวละคร ตะวัน ในเรื่อง ตะวันนาคราช เป็นเด็กหนุ่มที่เกิดมาพร้อมกับการที่มีงูเข้ามาช่วยเหลือในทุกครั้งที่ประสบกับอันตราย เพราะงูนั้นคือพญานาคที่เป็นคู่รักมาตั้งแต่อดีตกาล ทำให้ทั้งสองครองรักกันและแต่งงานกัน ตะวันที่เป็นเพศชายเองสามารถมีบุตรและตั้งครรภ์ได้ ถือเป็นความเป็นแฟนตาซีที่นักเขียนได้สร้างสรรค์ความเหนือจริงจากการที่ทำให้มนุษย์เพศชายสามารถมีบุตรตั้งครรภ์เหมือนดังเพศหญิงทั่วไป ตัวละครตะวันถือเป็นชายหนุ่มที่มีชีวิตสบายมีบ่าวคอยช่วยเหลือในทุก ๆ เรื่อง อีกทั้งยังมีกิริยาต่าง ๆ เหมือนกับผู้หญิงและสิ่งสำคัญคือสามารถตั้งครรภ์ได้เหมือนกับผู้หญิงอีกด้วย เช่นดังตัวละคร ขมิ้น ในเรื่อง สมิงพาพที่ตั้งครรภ์กับเสือสมิงที่ขืนใจและจับตัวเขาไปอาศัยด้วยกันอยู่ในแดนสมิง ดังตัวบท

แต่เรื่องไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อยืดมั่นเดินออกมาบอกศิมันตรากับนีคาว่าขมิ้นตื่นขึ้นมาก็อาเจียนอย่างนัก ทั้งยังหน้ามืดไร้เรี่ยวแรง เท่านั้นศิมันตราก็รีบรุดไปดูอาการด้วยตนเองทันที เพลาผ่านไปครู่ใหญ่ สมิงขาวก็เดินออกมาด้วยใบหน้าไม่สู้ดีนักก่อนสั่งให้นีคานำยาหอมไปให้ขมิ้นในกระโจม ยืดมั่นกับศิลาเห็นศิมันตราเดินออกมาก็รีบถามอาการของน้องชายด้วยความเป็นห่วงทันที

“น้องข้าเป็นอะไร ไข้ป่าหรืออย่างไร” ยืดมั่นถามด้วยน้ำเสียงร้อนรน สีหน้าของศิมันตราไม่ดีนักจนทำให้ผู้เป็นพี่นึกกลัวคำตอบไม่น้อย แต่เมื่อคำตอบที่ออกมาคือสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน ยืดมั่นก็ชะงักด้วยความตกตะลึงไม่แพ้สมิงตนอื่นที่รู้ความจริงพร้อมกัน

“ขมิ้นตั้งครรภ์” ศิมันตราเผยอกลั้นหายใจเมื่อตอบคำถามของยืดมั่น เมื่อเงยหน้าสบตามนุษย์หนุ่มก็เห็นสีหน้ายืดมั่นเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“นานเท่าใดแล้ว”

“ประมาณสองเดือนเศษ ข้าไม่มั่นใจนักเพราะปกติชาวเราไม่นับเพลาเช่นมนุษย์ แต่คิดว่าคงประมาณสองเดือนใกล้จะสามเดือนแล้ว” ศิมันตราตอบด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล นึกโทษตัวเองไม่น้อยที่ไม่รู้จักศึกษาหาความรู้ เรื่องวิถีชีวิตของมนุษย์เอาไว้บ้าง จะได้สามารถคาดคะเนอายุครรภ์ของขมิ้นได้แม่นยำกว่านี้ คีราห์ดูท่าทีคู่ครองออกจึงวางมือลงบนไหล่บางแล้วออกแรง บีบเบา ๆ เพื่อให้กำลังใจ

(นามอนัญ, 2563: 132)

การสร้างความเป็นแฟนตาซีที่สามารถทำให้ผู้ชายท้องได้นั้นถือเป็นอนุภาคที่น่าสนใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการสร้างสรรค์ให้นายเอกสามารถท้องได้เหมือนกับผู้หญิงทั่วไป ถือเป็นการนำเอาตัวละครผู้ชายมาสร้างจินตนาการที่เหนือจริงให้มีบทบาทที่สื่อถึงความเป็นเพศแม่เฉกเช่นดังผู้หญิง ทำให้เห็นถึงการพยายามนำเสนอให้เห็นว่านวนิยายวายเป็นพื้นที่ของการนำเสนอเรื่องราวของเพศชายที่สามารถทำหน้าที่ได้ ทั้งการเป็นเมียและการเป็นแม่ได้ในคนคนเดียวกันนั่นเอง

นอกจากนี้ยังพบอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอกที่มีภพชาติในอดีตเป็นพญานาคที่ถูกต้องคำสาปให้มาใช้ชีวิตเป็นมนุษย์เพื่อก่อกรรมที่ทำไว้ ดังตัวละคร บัญญพนต์ ในเรื่อง king of nagas ที่เกิดมาเพื่อชดใช้กรรมที่ก่อเอาไว้ นั่นก็คือการฆ่ามนุษย์ตายไปหลายร้อยคนจึงถูกสวรรค์ลงโทษด้วยการสาปให้มาเกิดเป็นมนุษย์และพลัดพรากจากคนรักหลายพบชาติ ดังตัวบท

> *“ชาตินี้บุษย์เกิดมาเป็นมนุษย์เพราะชดใช้กรรมที่ก่อไว้ต่างหาก” ว่าจบพี่ชนนก็ดึงตัวน้องน้อยเข้าไปกอดไว้อย่างหวงแหน ถ้าไม่มีมนุษย์เราสองคนคงไม่ได้พรากจากกันถึงเจ็ดชาติเช่นนี้ บุษย์ต้องชดใช้เวรกรรมที่ก่อเพียงคนเดียวตามคำลงโทษของสวรรค์ แต่มันไม่ต่างจากการลงโทษชนนด้วย เพราะแค่ว่าตนเองถูกจับแยกกับน้องน้อย*
>
> (พาพา, 2561: 32)

บุษย์หรือบัญญพนต์มักมีชีวิตที่ผูกพันกับสายน้ำมาตั้งแต่เด็ก เขาเป็นคนที่มีโลกส่วนตัวสูง ชอบปลีกวิเวกไปเล่นน้ำเพื่อคลายความทุกข์อยู่เสมอ จนทำให้พบกับชนนคู่ครองในอดีตชาติที่เป็นพญานาคแปลงกายมาเพื่อพลอดรักกัน จนนำไปถึงช่วงเวลาของการที่บัญญพนต์จะต้องกลับคืนสู่เผ่าพันธุ์ที่กำเนิด เนื่องจากครบเวลาของคำสาป ร่างกายของบัญญพนต์จึงปรากฏเกล็ดพญานาคขึ้นตามตัวทำให้เขาตกใจกับสภาพที่เกิดขึ้น

การถูกคำสาปและการผูกพันธะของตัวละครยังปรากฏในตัวละครมนุษย์ที่เป็นนายเอกในเรื่อง บ่วงนาคบาศ นั่นคือ นายแพทย์วาริช หมอหนุ่มผู้ที่เรียนทางด้านวิทยาศาสตร์แต่กลับต้องพบเจอกับเหตุการณ์ที่ลึกลับกับตนเองอยู่บ่อยครั้ง จนถึงครั้งที่ประสบอุบัติเหตุทำให้ปรากฏภาพในช่วงเวลาการเกิดของวาริช ดังตัวบท

> *วาริชได้เห็นภาพเหตุการณ์มากมายผ่านเขามารวดเร็วดั่งสายน้ำแต่ละบุคคล แต่ละสถานที่ มีความแตกต่างกันทั้งยุคและเพศสภาพ*
>
> *ก่อนจะเริ่มช้าลงตรงภาพหญิงผู้มีใบหน้าสะสวยแสนคุ้นเคยคนหนึ่งกำลังปักธูปบูชาอยู่หน้ารูปปั้นพญานาคที่ปั้นจากปูนเปลือกไร้การแต่งแต้มสีสันในวัดแห่งหนึ่ง เขาไม่รู้ว่าเธออธิษฐานถึงสิ่งใด หากจากนั้นไม่นาน เธอก็ตั้งครรภ์สร้างความยินดีให้แก่ผู้เป็นสามีที่รอคอยวันนี้มานาน*
>
> *เมื่อถึงกำหนดคลอด หญิงผู้นั้นกลับเกิดความวิตกกังวลอย่างไม่มีสาเหตุ อาจเพราะเป็นการตั้งครรภ์ครั้งแรก นายแพทย์ที่ดูแลจึงแนะนำให้เธอคลอดในน้ำเพื่อช่วยประคองครรภ์และลดภาวะเครียด*
>
> *...ทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ยกเว้นแต่ข้อมูลที่ช่องตำหนิในใบเกิด ‘ปานแดงรอบฐานนิ้วนางข้างซ้าย’*

หญิงสาวรับทารกที่สุขภาพแข็งแรงดีมาอุ้มในอ้อมกอด ก่อนจะค่อย ๆ ยกมือน้อยที่กำแน่นของลูกชายขึ้นมาพิจารณา รอยปานสีชาดเป็นวงเล็ก ๆ ตามขนาดนิ้ว หากเมื่อสังเกตดี ๆ จะเห็นว่าเป็นรูปเกล็ดเรียงต่อกันราวกับ ถูกศิลปินแต่งแต้มอย่างประณีต ไม่อาจทราบว่าเธอรับรู้อะไร ถึงได้เผยรอยยิ้ม ที่เต็มไปด้วยความตื้นตันในหัวใจออกมา

“เขาชื่อ ‘วาริช’ ที่แปลว่า ผู้เกิดในน้ำ ดูแลเขาด้วยนะคะองค์ท่าน”

(Bacteria, 2562: 21-22)

นายแพทย์วาริชถือกำเนิดมาจากการขอพรของมารดาที่ได้ไปขอบุตรจากพญานาค จึงทำให้เขาเป็นพญานาคในอดีตชาติที่มาเกิดเป็นมนุษย์ นายแพทย์วาริชจึงมีสัญลักษณ์ที่เกี่ยวกับปานแดงอยู่นิ้วนางข้างซ้ายอันหมายถึงบ่วงพันธะของคู่รักในชาติภพก่อนที่ถูกรัดเกี้ยวเอาไว้ ทำให้เขาต้องพบเจอกับเหตุการณ์ที่เกี่ยวเนื่องกับพญานาค จนทำให้ต้องข้ามภพไปยังนครบาดาลเพื่อกลับไปครองรักกับคู่ครองในที่สุด

นอกจากนี้ยังพบตัวละคร ทิวา ในเรื่องนาคราชวิวาทรักเป็นตัวละครมนุษย์ที่ได้ไปท่องเที่ยวริมแม่น้ำโขง แต่ทำให้พบเจอกับพญานาคที่มาแหวกว่ายในลำน้ำ ทำให้เขาตกใจและสลบไป ฝ่ายพญานาคเห็นมนุษย์ผู้ซึ่งมีหน้าตาละหม้ายคล้ายคู่รักของพี่ชายจึงได้นำเอามนุษย์ผู้นี้ลงไปยังเมืองบาดาลเพื่อให้พี่ชายได้พบเห็น ดังตัวบท

ในขณะที่นาคทั้งสองตนกำลังว่ายน้ำเล่นอย่างเพลินใจ จิตใต้สำนึกอันเป็นเครื่องป้องกันภัยก็ระลึกขึ้น นนทฤทธิ์นาคราชกำลังสัมผัสได้ถึงบุคคลนอกที่กลิ่นกายละหม้ายคล้ายมนุษย์กำลังยืนอยู่ไม่ไกลจากตัวพวกเขา ทว่ากลิ่นนั้นกลับแฝงไปด้วยกลิ่นหอมของดอกมะลิคล้ายนาคีเพศเมียชนชั้นสูงในบาดาลนครมากเหลือเกิน

กระทั่งเขาเคลื่อนนัยน์ตากวาดมองบริเวณริมขอบแม่น้ำ ร่างของบุรุษที่มีใบหน้าคล้ายคลึงกับนางนาคีผู้เป็นที่รักของพระเชษฐาของเขาก็ปรากฏกายให้เห็นด้วยความตกใจ อีกฝ่ายมีท่าทางตกใจกว่าไม่แพ้กันถึงได้ตัวสั่นขาสั่นเทิ้มไปทั้งตัวก่อนจะเป็นลมล้มสลบไป

พระโอรสองค์เล็กจะนำมนุษย์หน้าสวยเสมือนหญิงสาวกลับลงไปในบาดาลนคร หากแต่ขัดความประสงค์นั้นไม่ได้เลยแม้แต่น้อย และจะเกิดอะไรขึ้นหากจ้าวฤทธิ์นาคราชผู้โหดเหี้ยมได้เห็นบุรุษผู้นี้ด้วยตาตนเอง หาใช่เพียงความความฝันตนไม่....

(rolisrose, 2562: 25-26)

ตัวละครทิวา ถือเป็นตัวแทนของตัวละครทิพาวิตา คู่รักของจ้าวฤทธิ์นาคราชที่ถูกประหารชีวิตจากการคบชู้สู่ชาย ทำให้พระเอกต่างโกรธแค้นมากและได้นำความโกรธต่าง ๆ มาสาดเทใส่ทิวา มนุษย์หนุ่มผู้ไร้เดียงสาที่ต้องมารับกรรมจากผลกระทำของอดีตชาติของตน นอกจากนี้ยังปรากฏพบตัวละครนายเอกที่มาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องไกรทองที่ถือเป็นหมอปราบจระเข้ที่โด่งดัง แต่ในนวนิยายวายได้ถูกปรับเปลี่ยนจากสถานะพระเอกกลายมาเป็นนายเอกในเรื่อง แต่ยังคงไว้ซึ่งความเก่งกล้าสามารถและความแข็งแกร่งในการปราบจระเข้ได้อย่างดีเยี่ยม ดังตัวบท

> *ภายใต้ท้องน้ำใสสะอาด ไกรทองรีบร่ายอาคมหนังเหนียวเพื่อปกป้องตัวเองระหว่างที่ต้องรีบว่ายขึ้นไปยังฝั่ง ปลายหางที่แรงมหาศาลสาดเข้ามาเต็มท้องอีกครั้งจนจุกแต่ชายหนุ่มก็ยังคงบริกรรมคาถาอย่างต่อเนื่องด้วยว่าหากหยุดปากไปตอนนี้เห็นนี้เห็นทีคมเขี้ยวชาละวันต้องฝังลงบนร่างเป็นแน่ ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามหยุดร่ายโดยเด็ดขาด เป็นดังคาด พญาชาละวันว่ายดิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วและกัดเขาเข้ากลางลำตัวแต่อาคมหนังเหนียวได้ผล ไกรทองกระแทกศอกไปยังจะงอยปากยาวระหว่างที่ยังคงท่องคาถาไม่หยุด ความแรงของศอกทำให้พญากุมภีล์ต้องยอมคลายปากออก*
>
> (Blueฯ, 2561: 39)

ตัวละครไกรทอง แม้ว่าในสนามรบจะต้องทำหน้าที่ปราบจะเข้ที่ดุร้ายนั่นคือชาละวัน แต่ภายนอกสนามรบนั่นเขาทั้งสองต่างมีความรักต่อกันและกันเสมอมา ทำให้เห็นการนำเสนอความเป็นชายที่แตกต่างออกไปจากเรื่องราวเดิม นั่นคือการทำให้คู่ปฏิปักษ์กลับกลายมาเป็นคู่รัก ยิ่งโดยเฉพาะตัวละครเพศชายด้วยกันยิ่งทำให้เห็นความน่าสนใจของการนำเสนอพื้นที่ของตัวละครชายรักชายในนวนิยายวาย อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าตัวละครนายเอกไม่ได้อ่อนแอเสมอไป เพราะมีกำลังแรงที่สามารถต่อสู้และมีคาถาอาคมเช่นเดียวกับพระเอก

ตัวละครไกรทองมีความสามารถทั้งการต่อสู้และทางคาถาอาคม ต่าง ๆ แม้จะอยู่ในบทบาทที่เมื่อต้องใช้กำลังแรงในการต่อสู้ก็สามารถใช้พลังนั่นแสดงให้เห็นความเป็นชายที่ชัดเจน แต่เมื่ออยู่ในภาวะของการร่วมรักกลับถูกลดบทบาทพ่ายแพ้ให้กับชาละวันที่เป็นพระเอกในที่สุด ทำให้เห็นความน่าสนใจทางสถานะที่มีผลต่อการแสดงออกของตัวละคร ได้อย่างน่าสนใจ

จะเห็นได้ว่า โดยส่วนใหญ่อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอก ถือเป็นบทบาทที่ใช้แทนตัวละครนางเอกในนวนิยายทั่วไป แต่ในนวนิยายวายมีความน่าสนใจทั้งการสร้างสรรค์ให้ตัวละครมนุษย์ต่าง ๆ ล้วนต้องพบเจอกับเหตุการณ์ที่เหนือจริงนำไปสู่การได้พบเจอกับคู่รัก ทั้งจากการถูกคำสาปและการให้สัญญาในชาติอดีต นอกจากนี้ยังพบว่าตัวละครนายเอกเพศชายสามารถที่จะมีสถานะเท่าเทียมเพศหญิงนั่นคือการตั้งครรภ์มีบุตรได้ ถือเป็นการนำเสนอเรื่องราวที่ให้พื้นที่กับเพศชายได้มีบทบาทสำคัญทั้งคู่ทั้งพระเอกและนายเอกนั่นเอง

3.1.1.3 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้าย

ตัวละครฝ่ายผู้ร้าย (villain) เป็นละครที่เข้ามามีบทบาทในการทำลายและกลั่นแกล้งพระเอกจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้เกิดความหายนะ โศกนาฏกรรมความสูญเสียและอันตรายกับตัวละครเอก ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยปรากฏตัวละคร “มนุษย์” ฝ่ายผู้ร้ายที่มีอนุภาคการเป็นคู่อริกับพระเอก ได้แก่ ตัวละครพรานบุญในเรื่อง แก้วมรุลี ที่เป็นเรื่องราวของพญานาคที่ได้มาจุติในโลกมนุษย์ มีนามว่า สินธุกาฬ ผู้เป็นพระเอก ในวัยเด็กเขาเติบโตมากับตาและยายที่เก็บเขามาเลี้ยงในหมู่บ้านดอนดาวดึง ชาวบ้านต่างลุ่มหลงไปกับการบูชาพรานบุญผู้มีหน้าที่ดูแลชุมชน แต่ภาพเบื้องหลังกับเป็นบุคคลที่มุ่งทำลายชุมชนเพื่อแสวงหาอำนาจ สินธุกาฬเป็นพญานาคผู้มีพลังวิเศษตั้งแต่วัยเด็กทำให้พรานบุญจำเป็นต้องจับตัวสินธุกาฬมาเพื่อฆ่าและทำร้ายให้เด็กตายไป โดยการสั่งให้ชาวบ้านจับตัวเด็กมาเพื่อใช้เวทย์มนต์ทางไสยศาสตร์ในการฆ่าสินธุกาฬ ดังตัวบท

> *“ร่างสินธุกาฬนาคาที่เพิ่งลืมตาดูโลกได้เพียงเจ็ดปีซึ่งนับว่าเด็ก สำหรับมนุษย์และเยาว์วัยอย่างยิ่งสำหรับนาคา ดิ้นพล่านไปด้วยความเจ็บปวดราวกับว่าถูกใบมีดนับร้อยกรีดไปทั่วร่าง แล้วราดซ้ำด้วยน้ำเกลือจนแสบ แทบแดดิ้นเพียงไม่นานก็แปรเปลี่ยนเป็นร้อนดังถูกแผดเผาด้วยไฟบรรลัยกัลป์ เกล็ดนิลนาคาน่าเกรงขามได้ค่อย ๆ กลายเป็นผิวหนังมนุษย์ที่ดำคล้ำ จากการเผาไหม้ มองดูแล้วช่างน่าเวทนาแต่สำหรับมนุษย์ใจบาปนั่น กลับเป็นความสะใจ”*
>
> (Phaki9, 2564: 84)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นอนุภาคของตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้ายที่เป็นผู้ที่มีคาถาอาคมมีเวทมนต์ทางไสยศาสตร์เพื่อปราบตัวละครพระเอกที่เป็นพญานาควัยเด็กที่ยังมีพละกำลังน้อยและยังมีความใสซื่ออยู่ในตัว ทำให้ถูกผู้ร้ายที่เป็นมนุษย์สามารถทำร้ายร่างกายให้เจ็บปวดทรมานได้อย่างสาสม นำไปสู่ปมปัญหาที่ทำให้พระเอกต้องกลับมาแก้แค้นกับมนุษย์ที่เคยทำร้ายเขา ซึ่งถือเป็นอนุภาคที่ปรากฏในประเด็นอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้ายนั่นเอง

3.1.1.4 อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ

ตัวละครผู้ช่วย (helper) เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือตัวละครเอกและเป็นตัวละครพระอาจารย์และผู้สอนศาสตร์การต่อสู้ต่าง ๆ อีกด้วย ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยปรากฏตัวละครผู้ช่วยเหลือที่เข้ามามีบทบาทเพื่อช่วยเหลือฝ่ายพระเอก ได้แก่ ตัวละครอาจารย์คงที่ถือเป็นปรมาจารย์ทางด้านคาถาอาคมและทางด้านไสยศาสตร์ รวมถึงการต่อสู้ต่าง ๆ ในการปราบจระเข้ ดังตัวบท

> *ริมน้ำเหลือเพียงความว่างเปล่า มีเพียงอาจารย์คงและฝูงจระเข้เพียงเท่านั้น เหล่าจระเข้ลิ่วล้อเมื่อไล่ไทยมุงไปได้หมดก็รี่คลานตรงเข้าไปยังโต๊ะเครื่องเซ่นหมายจะฉีกร่างหมอจระเข้ให้หลุดเป็นชิ้น แต่เพียงแค่อาจารย์คงบริกรรมคาถา*

เล็กน้อย เขาก็คว้าเทียนระเบิดน้ำออกมาจุดไฟและโยนใส่ ฝูงจระเข้กลายเป็นไฟอาคมสีน้ำเงินเข้มลุกท่วมร่างจนจระเข้หลายตัวต้องคลานหนีกลับลงไปในน้ำ บางตัวถูกแรงระเบิดอย่างจังก็บาดเจ็บเป็นแผลเหวอะหวะน่ากลัว

(Blueฯ, 2561: 108)

ตัวบทข้างต้น ทำให้พบการนำเสนออนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ โดยมีตัวละครอาจารย์คงที่เป็นอาจารย์ของไกรทอง อาจารย์คงถือเป็นผู้ที่เก่งกาจทางด้านศาสตร์การต่อสู้ จากการถ่ายทอดวิชาคาถาอาคมและมีเวทมนต์ในการปราบมารทั้งหลายทั้งปวง รวมถึงการปราบจระเข้ที่สามารถปราบโดยการบริกรรมคาถาและใช้วิธีการระเบิดน้ำโดยใช้เทียนโยนใส่ฝูงจระเข้ก็ต่างตายไปอย่างน่าอนาถ ถือได้ว่าตัวละครอาจารย์คงเป็นตัวละครมนุษย์ที่มีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือทั้งการปราบจะเข้และเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาอาคมต่าง ๆ ให้กับพระเอกอีกด้วย

ตัวละครพระฤาษีหรือพระเจ้าตาในเรื่อง แก้วอสุรา ที่ถือเป็นตัวละครที่มีบทบาทในการช่วยเหลือคู่พระเอกนายเอกที่เป็นยักษ์จากการถูกทำร้ายร่างกายจนเข้าไปหลบอยู่ในถ้ำ เมื่อหาทางออกจากถ้ำกลับพบทางมายังเมืองมนุษย์ที่มีพระฤาษีกำลังนั่งสมาธิอยู่ ดังตัวบท

น้ำเสียงแหบแห้งนั้นเรียกให้มนุษย์ซึ่งเป็นชายชราห่มผ้า ด้วยหนังเสือโคร่งลืมตาขึ้นจากการทำสมาธิ เขารู้อยู่แล้วว่าวันนี้ จะมีอาคันตุกะไม่ได้รับเชิญมาเยี่ยมเยือนจากการนั่งทางใน ดวงตาทิพย์ที่สามฉายให้เห็นภาพของสองอมนุษย์รูปงาม หากทว่าเมื่อลืมตาขึ้นมามองด้วยตาตนเอง ฤาษีตนนั้น ก็อดคิดไม่ได้ว่าแม้จะมีบาดแผลไปทั่วร่างกาย แต่เจ้ายักษ์ตรงหน้าก็มีรูปโฉมงดงามเสียเหลือเกิน

“สองยักษ์ริอาจหาญกล้ารุกล้ำดินแดนมนุษย์อย่างนี้ รู้ใช่หรือไม่ว่ามันผิดกฎสวรรค์ องค์เทพไท้สั่งไว้ไม่ใช่หรือว่าห้ามอสุราและมนุษย์ข้องเกี่ยวกัน” คำเอ่ยทักนั้นชวนให้วิรัลย์กลืนน้ำลายลงคอ เขารู้ดีแก่ใจ แต่ก็ไม่ยอมลุกหนีไปไหน ได้แต่หมอบกราบอยู่อย่างนั้น

“ต่อให้ผิดกฎ ข้าก็ไม่กริ่งเกรง แต่ได้โปรดเถิด ช่วยเจ้าพี่ของข้าด้วย เขากำลังจะตาย”

ฤาษีตนนั้นเหลือบมองไปยังไอศูรย์นิ่ง ๆ สำหรับผู้บำเพ็ญตบะแล้วไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตแบบใดก็ไม่ควรที่จะหมางเมิน ต่อให้มีกฎเคร่งครัดว่าห้ามมนุษย์และรากษสเกี่ยวข้องกันก็เถิด แต่ไฉนเลยเล่า เขาจะปล่อยให้สองยักษาเผชิญเคราะห์กรรมตามลำพังได้ อีกอย่างในละแวกนี้มีตาข่ายอาคมเขาเป็นฤาษีผู้ได้รับหน้าที่ดูแลเขตแดนระหว่างมนุษย์และอสุราในที่นี้ การที่จู่ ๆ อาคมถูกทำลาย แสดงว่าต้องเป็นพระประสงค์ขององค์เทพ

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 268)

จากตัวบทจะเห็นได้ว่า แม้จะมีกฎว่าห้ามอสุราหรือยักษ์กับมนุษย์ข้องเกี่ยวกัน แต่ด้วยฤาษีเป็นผู้มีอาคมและฝึกสมาธิ จึงมีญาณพิเศษที่สามารถมองเห็นภาพที่จะเกิดขึ้น จึงได้ช่วยเหลือสองยักษาให้รอดปลอดภัยและช่วยรักษาให้หายดี นอกจากนี้ฤาษียังพบสัมผัสพิเศษที่เห็นว่ายักษาทั้งสองตนนั้นจะเป็นเนื้อคู่กัน

พระฤาษีที่ช่วยรักษายักษาทั้งสองมีจิตสัมผัสวิเศษที่สามารถล่วงรู้เรื่องราวที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและล่วงรู้ว่ายักษ์ทั้งสองเคยเป็นอริศัตรูที่เคยสู้รบกันมาก่อน แต่ท้ายสุดทั้งคู่ต่างมีบ่วงที่ร้อยรัดกันเอาไว้ให้เป็นคู่ตุนาหงันหรือคู่ครองกันตลอดไปที่ถูกลิขิตเอาไว้จากสวรรค์นั่นเอง นอกจากนี้พระฤาษียังมีบทบาทสำคัญหลังจากช่วยเหลือให้ยักษ์ทั้งสองรอดปลอดภัยสามารถกลับไปยังถิ่นอาศัยและพบเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย จนถึงคราที่วิรัลย์ได้รับการกักขังและทารุณกรรมด้วยการใช้พิษพญานาคราดใส่ใบหน้าจนตาบอดและผิวหนังผุผองน่าเวทนาจนต้องให้พระฤาษีหรือพระเจ้าตาช่วยเหลือ

พระเจ้าตาหรือพระฤาษีเข้ามามีบทบาทให้ช่วงเวลาที่ตัวละครเอกต่างได้รับบาดเจ็บ จนต้องรักษาร่างกาย ทำให้พระฤาษีเปรียบเสมือนแพทย์ที่คอยรักษาโดยใช้คาถาอาคมและพลังวิเศษในการเข้าช่วยเหลือ จากการบำเพ็ญเพียรในการนั่งสมาธิจึงทำให้มีพลังวิเศษเหล่านั้นมากมาย นอกจากนี้พระฤาษียังมีส่วนช่วยในการทำให้สองยักษามีบุตรจากการขอพรจากเทวดาและทำพิธีกรรม

จะเห็นได้ว่าตัวละครพระฤาษีหรือพระเจ้าตา เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือตัวละครเอกในยามที่เดือดร้อน ทั้งจากการรักษาด้วยพลังอำนาจวิเศษและการขอพรต่าง ๆ เนื่องจากพระฤาษีเป็นผู้มีพลังที่มาจากการทำสมาธิจึงทำให้มีสัมผัสที่มองเห็นกาลก่อนและกาลอนาคตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงได้รับพลังจากการร่ำเรียนและจากเทวดาบนสวรรค์ที่คอยปกป้องดูแลและให้ทำหน้าที่ในการดูแลระหว่างเมืองมนุษย์และเมืองอสุราอีกด้วย

การศึกษาอนุภาคตัวละครมนุษย์ ทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

พหุน ปณฺฑิโต ชีเว

ตารางที่ 2 อนุภาคตัวละครมนุษย์

ประเด็นการวิเคราะห์	อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอก	อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอก	อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้าย	อนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ
ตัวละคร	สังข์แตร, ยืดมั่น, ไกรทอง, ขาล	วัจนา, พิรุณ, นวิน, ตะวัน, ขมิ้น, บัญญพนต์, วาริช, ทิวา, ไกรทอง	พรานบุญ	อาจารย์คง, พระฤๅษี, พระเจ้าตา
อนุภาคที่ปรากฏ	- แสดงถึงความแข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ - มีพลังอาคม - เรื่องราวในอดีตชาติ	- ต้องเผชิญเหตุการณ์เหนือจริง - ได้พบคู่ครอง - มีสัญญาในชาติอดีต - สามารถตั้งครรภ์มีบุตรได้	- มีพลังเวทมนตร์/ไสยศาสตร์ - สร้างปัญหาให้พระเอกต้องกลับมาแก้ไข	- ผู้สนับสนุนพระเอก - รักษา/ช่วยเหลือ - มอบของวิเศษและให้พร

ในประเด็นอนุภาคตัวละครมนุษย์ ทำให้พบว่า ตัวละครมนุษย์ต่างมีบทบาทและอนุภาคที่แตกต่างกันออกไป ทั้งในฐานะพระเอกที่จะต้องเป็นฝ่ายปกป้องและช่วยเหลือผู้คนในพ่นจากอันตรายทั้งปวงทำให้ต้องมีคาถาอาคมที่ได้ร่ำเรียนมาใช้ในการปราบศัตรู ส่วนอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอก ต่างเป็นบุคคลที่เป็นฝ่ายที่จะต้องได้รับการดูแลจากพระเอกหรือต้องเป็นตัวละครฝ่ายที่อยู่ใต้การปกครองของฝ่ายพระเอก ทำให้มีบุคลิกนิสัยที่คล้ายคลึงกับผู้หญิง อีกทั้งยังสามารถมีบทบาทสำคัญเสมือนผู้หญิงทั้งการเป็นเมียและการเป็นแม่จากการที่สามารถตั้งครรภ์ได้ที่เป็นอนุภาคที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังพบอนุภาคตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้ายที่เป็นมนุษย์ที่มีมนต์ไสยศาสตร์สามารถทำร้ายตัวพระเอกได้และมีตัวละครผู้ช่วยเหลือที่เข้ามา เป็นอาจารย์ผู้สอนศาสตร์การต่อสู้ต่าง ๆ และคอยช่วยเหลือตัวละครเอกจากอันตรายทั้งปวง

3.1.2 *อนุภาคตัวละครยักษ์*

ตัวละครยักษ์ ถือเป็นตัวละครที่พบเห็นได้ในวรรณกรรมและวรรณคดีหลาย ๆ เรื่อง โดยเฉพาะในวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ที่ต่างคุ้นชินกับตัวละคร ทศกัณฑ์ หรือแม้แต่น้องของทศกัณฑ์นั่นคือ พิเภก เป็นต้น ซึ่งถือได้ว่ามีการนำมาใช้ในการประพันธ์วรรณกรรมในยุคสมัยต่อมาอีกมากมาย หรือแม้แต่การปรากฏให้เห็นในละครโทรทัศน์และสื่อการ์ตูนอีกด้วย

ยักษ์ คือ อมนุษย์พวกหนึ่ง มีร่างกายใหญ่โต หน้าตาดุร้าย เขี้ยวยาว กินเนื้อสัตว์และคนเป็นอาหาร (ส.พลายน้อย, 2561: 27) ยักษ์ในวรรณคดีมักมีบทบาทเป็นตัวร้าย หรือฝ่ายอธรรม ดังการสอดแทรกคำสอนที่ว่า “ถ้าไม่ดีคือยักษ์ หากดีคือเทวดา” คำสอนดังกล่าวก็สะท้อนให้เห็น ถึงบทบาทตัวละครยักษ์ที่ถูกนำเสนอให้เห็นว่าเป็นฝ่ายผู้ร้ายเพราะมีรูปร่างที่สูงใหญ่และดุดัน ด้วยอารมณ์ที่ร้อนแรงและมีพลังที่มหาศาลอยู่ภายในตัว โดยคำที่หมายถึงยักษ์ยังปรากฏชื่ออีก ดังเช่น รากษส อสูร อสุรา เป็นต้น

บทบาทของยักษ์แม้จะถูกนำเสนอในด้านผู้ร้าย หากแต่ยังพบว่าตัวละครยักษ์มีการนำเสนอให้เห็นถึงหลายบทบาทตามบริบทการนำเสนอที่แตกต่างกันออกไป เช่นในนวนิยายวายก็ได้นำเสนอตัวละครยักษ์ให้มีบทบาททางเพศที่มีความชื่นชอบในเพศเดียวกัน เช่น บทบาทของยักษ์ในฐานะพระเอกและนายเอกและยังพบว่ามีการนำเสนอตัวละครยักษ์ที่ยังเป็นผู้ร้ายอีกด้วย เมื่อมีผู้ร้ายก็จำเป็นที่จะต้องมียักษ์ผู้ช่วยเหลือที่ต่างมีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องราวในนวนิยายทั้งสิ้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์อนุภาคของตัวละครยักษ์ตามบทบาทต่าง ๆ ได้ดังนี้

3.1.2.1 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอก

ตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอก ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ถูกนำเสนอให้เห็นถึงความเป็นชายที่สามารถเป็นผู้นำด้วยความแข็งแกร่งทางด้านร่างกายและมีพละกำลังที่เหนือกว่ายักษ์นายเอก ทำให้ต้องออกไปผจญภัยและต่อสู้กับศัตรู เช่น ตัวละคร เมฆวรรณ ในเรื่องล่ามรักอสุราที่ถือเป็นตัวละครที่มีเชื้อสายตระกูลยักษ์ชั้นสูง แต่เมื่อเติบโตมาเขาจึงพบว่าตัวเองมีเชื้อสายจากมนุษย์ เนื่องเพราะพ่อของเขาได้ขืนใจแม่ซึ่งเป็นมนุษย์ ทำให้เขาถือกำเนิดเกิดมาและถูกเลี้ยงดูจากแม่เลี้ยงในเมืองยักษ์มาตั้งแต่เยาว์วัย ดังตัวบท

> *ผมชื่อเดบิวต์ในแดนมนุษย์ที่ทุกคนเรียกขานกันว่าเมฆหรือเมฆวรรณ มีเพียงชาวหิมพานต์เท่านั้นที่รู้ว่าชื่อของผมคือกวินหรือกวินภพซึ่งแปลว่ามีภพหรือกำเนิดอันดีงาม แต่ความจริงไม่ใช่หรอก จะไพเราะยังไงผมก็เกลียดชื่อนี้ เพราะมันเป็นชื่อส่อเสียด คนที่ตั้งชื่อนี้ให้ผมคือเทวีแห่งแดนอสุรหรือพระนางกุสุมา แม่เลี้ยงของผมนั่นเอง*
>
> *ทำไมถึงบอกว่าส่อเสียด เพราะชาติกำเนิดผมคือครึ่งอสุราครึ่งมนุษย์ แม่แท้ ๆ ของผมเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่กรีดร้องลั่นโรงพยาบาลและสลบไปหลังจากเจอหน้าลูกตัวเอง ในสายตาชาวหิมพานต์ มนุษย์ยังเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่แสนอ่อนแอเป็นพลเมืองชั้นที่เท่าไหร่ไม่รู้ของสามภพภูมิ*
>
> *แน่นอน ผมถือกำเนิดจากผู้หญิงที่เป็นพลเมืองอ่อนแอในสายตาชาวหิมพานต์ ต่อให้ผมเป็นลูกชายคนเล็กของอสุราธิบดี ต่อหน้าทุกคนจะเรียกผมว่า ท่านกวินภพ แต่ในใจพวกเขา...ผมก็คือสายเลือดชั้นต่ำในหมู่อสุราและอสุรี*
>
> *ผมเป็นลูกครึ่ง ถ้านับฐานะตามธรรมเนียมเชื้อสายทางพ่อเป็นหลัก ผมคืออสุราไม่ใช่มนุษย์ ถูกบรรจุอยู่ในหมวดอสุราอยู่ดี แต่ในความเป็นจริงผมค่อนข้างมีเชื้อมนุษย์แรงมาก ไม่ว่าจะเป็นเรี่ยวแรงที่อ่อนแอ รูปลักษณ์ที่ละม้ายมนุษย์เสียจนชาวหิมพาต์เข้าใจผิด*
>
> (หย่งช่าง, 2562: 9-10)

จากตัวบทข้างต้น พบว่าตัวละครเมฆวรรณหรือกวินภพ เป็นตัวละครยักษ์ที่ถือกำเนิดจากบิดาที่มีเชื้อสายยักษ์และเป็นองค์อสุราปกครองเมืองยักษ์ มีมารดาเป็นมนุษย์ โดยเขาเกิดที่โรงพยาบาลจนถูกมองว่าเป็นตัวประหลาดเนื่องจากเขาเป็นลูกครึ่งยักษ์ครึ่งคน ทำให้เป็นปมในใจของเขามาตั้งแต่วัยเด็กและเขาต้องพลัดพรากจากแม่เพื่อมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองยักษ์และถือเป็นรัชทายาทที่จะต้องสืบครองบัลลังก์ต่อจากพระบิดาต่อไป แม้ว่าเขาจะเป็นลูกครึ่งยักษ์ครึ่งคนที่ไม่สามารถมีเรี่ยวแรงและพละกำลังเหมือนกับยักษ์ทั่วไปก็ตาม การสร้างสรรค์ตัวละครครึ่งยักษ์ครึ่งคน ถือเป็นการนำเสนอให้เห็นลักษณะของคนที่ไม่สมบูรณ์แบบที่ถือเป็นปมในใจของตัวละคร เช่นเดียวกับเรื่องเพศที่เขาเองก็ไม่ได้มีรสนิยมทางเพศที่ชื่นชอบในเพศหญิง เพราะเขามักมีความสัมพันธ์กับมนุษย์เพศชายอยู่เสมอ โดยการแปลงกายและมาใช้ชีวิตในเมืองมนุษย์

จะเห็นได้ว่าตัวละครเมฆวรรณหรือกวินภพ เป็นตัวละครยักษ์ที่ไม่ใช่ยักษ์เต็มตัว เนื่องจากมีความเป็นครึ่งยักษ์ครึ่งคนอยู่ในตัว ซึ่งถือเป็นปมในใจเขาอยู่เสมอ อีกทั้งสิ่งนี้เองทำให้เขาไม่กล้าที่จะคบหากับผู้หญิงเพราะเกรงกลัวว่าจะทำให้ฝ่ายหญิงท้องขึ้นมาเหมือนกับที่บิดาของเขาทำกับมารดาทำให้เขาต้องมีความสัมพันธ์กับเพศชายด้วยกัน จึงจะไม่ทำให้ใครท้องได้ และเขาเองถือเป็นชาวหิมพานต์ที่สามารถแปลงกายมาใช้ชีวิตในเมืองมนุษย์ได้โดยปกติอีกด้วย

นอกจากนี้ยังพบตัวละครรามสูร ในเรื่อง เมื่อผมเป็นตัวเอกจักร ๆ วงศ์ ๆ ที่ได้นำเอาตัวละครที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านมาดัดแปลงใหม่ เช่นเดียวกับรามสูรพระเอกในเรื่อง ที่เป็นยักษ์ได้รับหน้าที่ในการออกตามหาตัวละครอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติภารกิจโดยการผจญภัยในป่าหิมพานต์และทำให้พบกับตัวละครนายเอกคือ พิรุณ ตัวละครมนุษย์ที่ข้ามมิติมาอยู่ในโลกย้อนยุคและจะต้องเป็นหนึ่งในผู้ที่ปฏิบัติภารกิจร่วมกับรามสูร ดังตัวบท

> *“เจ้าคงเป็นพระโอรสพิรุณ เรามีนามว่า ‘รามสูร’ ท่านท้าวทรงมีรับสั่งให้เรามารับเจ้าไปเข้าเฝ้า” ผู้ชายตรงหน้าแนะนำตัวพร้อมบอกเหตุผลที่ตนมาพบผมในวันนี้*
>
> *แต่เดี๋ยวนะ รามสูร... “ยักษ์ คุณเป็นยักษ์เหรอ”*
>
> *จากที่คิดว่าจะเดินออกจากหลังเตียงมาคุยกันให้รู้เรื่อง ผมรีบกระโดดกลับเข้าไปหลบเตียงใหม่อีกครั้งเลย ก็รามสูรนี่มันชื่อยักษ์ที่ถือขวานไล่ฟันแก้วที่นางเมขลาถืออยู่นิ สมัยเรียนมัธยมกับมหาลัยก็เคยร้องเพลงรามสูรล่อแก้ว อยู่บ่อย ๆ ทำไมผมจะจำชื่อนี้ไม่ได้*
>
> *“พระโอรสทรงปรีชายิ่งนัก เป็นเพียงมนุษย์แต่แค่ได้ยินนามของเราก็รู้ได้ทันทีว่าเราเป็นยักษ์ เราไม่แปลกใจทำไมท่านท้าวถึงเลือกเจ้า ไม่สิ หรือไม่ที่เจ้ารู้ก็เพราะเรานั้นเป็นยักษ์หนุ่มผู้แสนเก่งกาจนามของเราจึงเลื่องลือ มาไกลถึงดินแดนของพวกมนุษย์ และใช่เราเป็นยักษ์แต่เป็นครึ่งยักษ์ครึ่งเทวดา ปกติเรามักได้รับภารกิจไปปราบปรามพวกอสูร แต่วันนี้เรามา...”*

“รู้แล้ว ๆ พูดกันสองสามรอบแล้วทั้งผีทั้งยักษ์ว่าได้รับคำสั่งจากท้าวเวหาให้มารับเราไปเข้าเฝ้า” ผมขัดขึ้นเพราะไม่อยากให้ยักษ์ขี้โม้นี่ร่ายยาวไปมากกว่านี้ แค่นี้ก็ดูหลงตัวเองมากพออยู่แล้ว “แต่เราไม่ไป ท้าวเวหาอะไรนั่น เราไม่รู้จักด้วย เสียหน่อยเรื่องอะไรเราต้องไปกับพวกเจ้า อีกอย่างยักษ์กับผีมาตามเช่นนี้จะมีใครหน้าไหนโง่ไปด้วย อาจโดนยักษ์กินแล้วทำพิธีให้เป็นผีบริวารเช่นนี้ก็ได้” ผมชี้ไปที่โครงกระดูกเดินได้ซึ่งตอนนี้ยืนอยู่ข้าง ๆ ยักษ์รามสูร

(Sunday 11 AM., 2564: 21-22)

ตัวละคร รามสูร เป็นครึ่งยักษ์ครึ่งเทวดา จึงมีพละกำลังที่แข็งแกร่งและมีอำนาจวิเศษมากมาย ได้รับหน้าที่เป็นผู้นำในการร่วมออกปฏิบัติภารกิจสำคัญและมียังมีมนตร์มากมายที่ใช้ในการเดินทางเพื่อออกผจญภัย เช่น การเหาะเพื่อออกเดินทางได้อย่างรวดเร็ว รามสูรมีพลังวิเศษที่เหนือธรรมชาติคือสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ซึ่งได้ใช้วิธีการเหาะเพื่อทำให้เดินทางเร็วขึ้นและได้ให้นายเอกคือพิรุณร่วมเดินทางไปด้วยกัน โดยวิธีการเหาะใช้วิธีการยืนบนก้อนเมฆเพื่อให้เมฆเคลื่อนตัวไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดหมาย การออกผจญภัยในเรื่องต่างต้องพบเจอกับอุปสรรคมากมาย รวมถึงจะต้องต่อสู้กับเจ้าถิ่นเพื่อเข้าไปปฏิบัติภารกิจยังสถานที่ของเผ่าพันธุ์ของสัตว์ในป่าหิมพานต์ เช่นการเข้าไปยังถิ่นของราชสีห์ จึงจะต้องใช้กำลังในการต่อสู้กับเหล่าทหารอยู่หน้าค่าย

ตัวละครรามสูร ที่เป็นครึ่งยักษ์ครึ่งเทวดามีมนตร์ที่สามารถเสกอาวุธประจำกายนั่นคือกระบองแก้วออกมาเพื่อต่อสู้กับฝ่ายราชสีห์ โดยทั้งสองฝ่ายต่างมีพละกำลังที่มหาศาลไม่แพ้กัน ทำให้การต่อสู้ดำเนินไปอย่างดุเดือดผลัดกันรุกผลัดกันรับไปมา ซึ่งใช้เวลาไปกว่าหลายเพลา แม้ว่ารามสูรจะมีพลังวิเศษมากมายแต่เขาเองก็ยังตกเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบเนื่องด้วย เพราะเขาใช้ร่างของมนุษย์ในการต่อสู้ ทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ แต่เลือดที่ไหลออกมาก็สามารถหยุดไหลไปได้เพราะมีมนตร์ห้ามเลือดอยู่ภายในตัว ซึ่งถือเป็นการต่อสู้ที่ทำให้เห็นถึงการใช้มนตร์วิเศษที่สามารถรักษาตนเองไปในตัวได้ นอกจากนี้ยังพบว่ารามสูรสามารถแปลงร่างกลายเป็นยักษ์ที่มีขนาดสูงใหญ่ในช่วงเวลาที่โกรธมากจึงจะแปลงกายเพื่อทำให้ศัตรูเกรงกลัว

ตัวละครไอศูรย์ ในเรื่อง แก้วอสุรา เป็นยุวกษัตริย์แห่งแคว้นปรมะที่ได้ไปออกรบกับแคว้นเวรุฬาเพื่อแสดงแสนยานุภาพความเป็นใหญ่ในผืนภพของเมืองอสุรา ไอศูรย์เป็นยักษาที่มีรูปลักษณ์ที่งดงามเป็นชายฉกรรจ์ที่เก่งกาจจนได้รับหน้าที่เป็นผู้นำเหล่าทัพในการออกรบไปยังถิ่นต่าง ๆ จนเมื่อถึงคราวที่ออกรบกับแคว้นเวรุฬา ทำให้เขาหลงใหลในรูปลักษณ์ของผู้นำทัพของฝ่ายศัตรู ซึ่งเป็นยักษาเช่นเดียวกัน ดังตัวบท

เมื่อได้ยินว่ามียักษาตนหนึ่งไม่ยอมละซึ่งความแข็งข้อ จอมทัพอสุราซึ่งมีนามว่า ไอศูรย์ ก็ควบโตเทพอัสดรไปยังทัพหน้า ครั้งได้เห็นอสุราวัยฉกรรจ์ห้ำหั่นกับทหารของตนไม่เลิกรา แม้ว่าจะเหลือเขาที่รอดชีวิตอยู่เพียงผู้เดียว ไอศูรย์ก็นิ่งพินิจไปครู่

ช่างเป็นยักษ์ที่ดื้อด้านอะไรอย่างนี้ มือเอื้อมออกไปด้านข้างเป็นสัญญาณให้ทหารเอกนำคันศรมาให้ด้วยหมายจะปลิดชีพอีกฝ่ายด้วยธนูดอกเดียว หากแต่เมื่อยกคันศรขึ้นเล็งจะสังหาร วิรัลย์ก็ผินใบหน้ามาสบตาพอดี

ไอศูรย์ถึงกับชะงักงันเมื่อเห็นว่าดวงหน้าชโลมไปด้วยหยาดเลือดนั้นงดงามดุจต้องมนตร์ ตั้งแต่ถือกำเนิดมา เขายังไม่เคยเห็นยักษ์ตนใดมีรูปโฉมงดงามเช่นนี้มาก่อน จะว่างดงามดั่งเช่นยักษีก็ไม่ใช่ รูปร่างและใบหน้าของวิรัลย์ล้วนมีความเป็นบุรุษอยู่เต็มเปี่ยม หากแต่กลับดึงดูดสายตาเสียจนมิอาจละไปทางใดได้ อีกทั้งเมื่อพินิจอย่างถ้วนถี่แล้ว ผิวพรรณผ่องแผ้วดุจทองคำเรือนผมสีนิลยาวประบ่า พลิ้วไสว รูปลักษณ์ทั้งหลายแลน่าอภิรมย์ ดูแล้วก็รับรู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นหนึ่ง ในเชื้อพระวงศ์แห่งเวรุฬาเป็นแน่

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 9)

จากตัวบทจะเห็นได้ว่าตัวละครไอศูรย์เป็นผู้มีความเก่งกาจในการรบและกลับไปหลงรักกับผู้นำทัพฝ่ายศัตรู นั่นคือวิรัลย์ ยักษาบุตรของกษัตริย์แห่งแคว้นเวรุฬาที่มีหน้าตาที่งดงาม จึงถูกจับตัวไปเพราะแพ้สงคราม ทำให้วิรัลย์ได้รับโทษประหารชีวิต แต่ด้วยไอศูรย์ที่หลงรักวิรัลย์มากเหลือเกิน จึงขออภัยโทษด้วยการพาวิรัลย์ไปอยู่ด้วย กลายเป็นคู่กัดกันอยู่ในวังและท้ายที่สุด เขาทั้งสองก็ครองรักกันจนสมหวังและเรื่องราวก็ดำเนินไปด้วยอุปสรรคมากมายทั้งการกีดกันจากผู้ใหญ่และการต้องออกรบในสงครามแย่งชิงอำนาจความเป็นใหญ่ต่าง ๆ จนไอศูรย์ที่เป็นยุวกษัตริย์ได้ถูกแต่งตั้งให้กลายเป็นกษัตริย์แห่งแคว้นปรมะ

ตัวละครไอศูรย์ที่เป็นยักษ์จากการทำหน้าที่เป็นแม่ทัพในการสู้รบ เพื่อแสดงอำนาจความเป็นใหญ่ในแคว้นใกล้เคียงทำให้มีการยึดครองแว่นแคว้นต่าง ๆ ให้อยู่ใต้อาณัติของปรมะจากคำสั่งของกษัตริย์ เมื่อกษัตริย์ได้สวรรคตไป เขาผู้ซึ่งเป็นแม่ทัพและยุวกษัตริย์จึงได้ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์และได้ปลดแอกเมืองต่าง ๆ ให้เป็นอิสระ เพราะความต้องการหาพันธมิตรเพื่อช่วยเหลือในการร่วมกันทำสงครามกับผู้ที่เขามารุกราน ซึ่งถือได้ว่าไอศูรย์เป็นตัวละครที่มีความเป็นผู้นำและสามารถปกครองแคว้นปรมะให้ร่มเย็นเป็นสุขได้

ภาคต่อของเรื่องแก้วอสุราดำเนินต่อเนื่องมายังภาคของรุ่นลูก นั่นคือเรื่อง เสน่หากุมภัณฑ์ ไอศูรย์ครองรักกันกับวิรัลย์จนได้ถือกำเนิดบุตรชายยักษาฝาแฝดจากการให้พระเจ้าตาช่วยทำพิธีกรรมจนสำเร็จ และถือกำเนิดสองแฝดยักษานามว่า เจ้าวรรศ แฝดผู้พี่และเจ้าศวรรย์ แฝดผู้น้องที่ถือกำเนิดจากการที่พระเจ้าตาช่วยขอพรจากเทวดา จนได้ถือกำเนิดแบบสังเสทชะหรือการกำเนิดจากเหงื่อไคล ทำให้เป็นผู้ที่มีฤทธาอำนาจเป็นองค์อสุราชั้นสูงและทำให้สองแฝดยักษ์น้อยเป็นที่กล่าวขวัญกันไปทั่วหล้าว่ามีบุญญาธิการยิ่งนัก ดังตัวบท

กล่าวกันว่านอกอารัญมีแคว้นราพณาสูรอันศิวิไลซ์เป็นที่เรียกขานว่าปรมะกษัตริย์ผู้ปกครองนครเรืองรองแห่งนี้เป็นจอมทัพอสุรา ผู้เกรียงไกรนามว่า ไอศูรย์ข้างกายจอมทัพอสุราตนนี้มียอดพธูซึ่งได้ชื่อว่าเป็นทั้งราชครูและยอดชู้เคียงกายยักษ์ตนนั้นมีนามว่า วิรัลย์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเพียงราชกุมารท้ายแถวแห่งแคว้นเวรุพาหากแต่บัดนี้เป็นถึงผู้ยิ่งใหญ่กว่าจอมทัพอสุรา ด้วยนอกจากจะเป็นสหายคู่คิดแล้วยังเป็นคู่เคียงครองที่ไอศูรย์ยอมสละทุกสิ่งเพื่อที่จะได้ มีวิรัลย์ข้างกาย

แม้คู่ชู้ชื่นนี้จะเป็นยักษาด้วยกันทั้งคู่ ทว่าไอศูรย์และวิรัลย์กลับมีโอรสซึ่งสืบสายอสุรชัตติยากันถึงสองตนด้วยกัน เป็นที่รู้กันถ้วนหน้าว่าโอรสทั้งคู่นั้นเกิดจากดินที่ผ่านการบริกรรมคาถาจากพระฤาษีผู้ควบคุมเขตอาคมระหว่างแดนมนุษย์และแดนยักษ์ ถึงวิรัลย์จะไม่ได้คลอดมาเองจากร่าง แต่โอรสทั้งสองยังเป็นฝาแฝด

เจ้าวรรศ...แฝดผู้พี่

เจ้าศวรรย์...แฝดผู้น้อง

เป็นแฝดยักษ์ไม่น่าประหลาดใจเท่ากับการเป็นโอรสที่เกิดจากการร้องวิงวอนขอจากเทวดาเป็นยักษ์ที่กำเนิดแบบสังเสทชะ ซึ่งก็คือกำเนิดจากเหงื่อไคลทั้งที่ยักษ์ประเภทนี้มีฤทธาอำนาจเป็นอสุราชั้นสูง ถิ่นที่อยู่คือวิมานบนสวรรค์แต่กลับมาเดินดินเช่นนี้ก็สร้างความอัศจรรย์ใจ จนสองแฝดยักษ์น้อยเป็นที่กล่าวขวัญกันไปทั่วหล้าว่ามีบุญญาธิการยิ่งนัก ชื่อเสียงเลื่องลือขจรขจายไม่ว่าผู้ใดที่มาเยือนยังปรมะก็ล้วนแล้วแต่ปรารถนาจะได้พบพานสองอสุราให้เป็นวาสนา

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 1-2)

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกที่เป็นบุตรฝาแฝดของสองยักษาที่ได้มาจากการขอให้พระเจ้าตาช่วยขอพรจากเทวดาจนถือกำเนิดแบบสังเสทชะที่เกิดจากเหงื่อไคลในการทำพิธีกรรม ซึ่งถือได้ว่าการกำเนิดดังกล่าวจะเป็นผู้มีบุญถึงจะสามารถเกิดด้วยวิธีการดังกล่าวได้ จึงทำให้สองแฝดเป็นที่เลื่องลือว่าเป็นผู้มีบุญญาธิการและเป็นอสุราที่มีบุญวาสนามากเหลือคณาและยักษาที่เป็นตัวละครพระเอกนั่นคือเจ้าวรรศที่ถูกคลุมถุงชนในการไปพบกับคู่ครองในอีกเมือง แต่ด้วยอีกฝ่ายต้องการตัวเจ้าศวรรย์ผู้เป็นน้องที่มีความใสซื่อเกินไป ผู้เป็นพ่อจึงสลับตัวเอาเจ้าวรรศไปแทน เพื่อที่จะสามารถพูดคุยและต่อรองกับแคว้นสราลี

ตัวละครเจ้าวรรศแฝดผู้พี่ที่ถูกสลับตัวกับเจ้าศวรรย์แฝดผู้น้อง เพื่อเดินทางไปพบกับคู่หมั่นหมายจากแคว้นสราลี เมื่อไปถึงยักษ์ทั้งหลายต่างตกตะลึงในความงดงามทั้งหน้าตาที่คมคามไปทั้งใบหน้าผมเผ้าดกดำยาวสลวยผิวพรรณเนียนนวลอย่างงดงาม ซึ่งมีความแข็งแรงสูงใหญ่องอาจสมชายชาญแตกต่างจากองค์ศรรย์ที่มีความอรชรอ้อนแอ้นอยู่ในตัว เมื่อทุกคนพบเจอต่างหลงมนตร์เสน่ห์ทั้งสิ้นรวมถึงองค์นวินคู่หมั่นหมายที่ถูกจับจองเป็นคู่ก็หลงใหลในเสน่ห์อีกด้วย อีกทั้งองค์นวินกลับมีรูปลักษณ์ที่ต่างจากที่เหล่าทหารที่ได้ไปโฆษณาไว้เพราะมีรูปร่างเตี้ยเขินและมีความน่ารัก

น่าเอ็นดู ซึ่งก็ทำให้ทั้งสองต่างหลงเสน่ห์กันจนทำให้แผนการทั้งหมดกลับผิดพลาดไป ซึ่งองค์วรรศจำเป็นที่จะต้องลักพาตัวองค์นวินเพื่อนำกลับไปยังแคว้นปรมะ โดยการให้องค์นวินซ่อนแอบอยู่ในหีบเพื่อหลีกหนีไม่ให้ใครรู้

นอกจากนี้ยังพบตัวละครเรวัตที่เป็นตัวละครเอกอีกตนในเรื่องเสน่ห์หากุมภัณฑ์ เป็นเรื่องราวของแฝดผู้น้องผู้มีมีความใสซื่อและอรชนอ้อนแอ้น ผู้เป็นพ่อจึงให้เรวัตบุตรชายของการิตทหารเอกขององค์ไอศูรย์มาเป็นผู้ช่วยฝึกศาสตราทางด้านการรบให้กับองค์ศวรรย์ ดังตัวบท

ราชองครักษ์....ที่เป็นบุตรของทหารเอกคนสนิทของเขา มันผู้นั้น มีนามว่าเรวัต...บุตรชายคนสุดท้องของการิต

ด้วยเวรุฬาแวดล้อมไปด้วยพงไพรและเทือกเขาสูง จึงเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับฝึกฝนกองกำลังทหารยักษา ยักษ์หนุ่มรุ่นล้วนถูกส่งไปร่ำเรียนวิชาศาสตราต่าง ๆ ที่นั่นตั้งแต่เยาว์วัย เรวัตจึงเป็นอีกผู้หนึ่งที่มาอยู่รั้งยังที่แห่งนี้แต่อ้อนแต่ออก ย่อมแน่ว่าวิชาต่อสู้ของเขานั้นไม่เป็นรองผู้ใด ไม่ว่าอย่างไรก็สามารถปกป้องเจ้าศวรรย์ได้แน่

นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ไอศูรย์เลือก แต่อีกเหตุผลนั้นหาใช่เพราะเรื่องฝีไม้ลายมือการต่อสู้ แต่เป็นเพราะไอศูรย์รู้ดีว่าเจ้าศวรรย์นั้นมีรูปกายงดงามชวนให้เหล่ายักษ์รุ่นหลงใหลใคร่ครอบครองเพียงใด แล้วเกี่ยวอะไรกับการที่เลือกเรวัตเป็นราชองครักษ์อย่างนั้นหรือ?

เหตุใดจะไม่เกี่ยวกัน ในเมื่อเจ้าศรรย์มีรูปงามน่าเชยชม กิริยามารยาทท่วงท่าสง่างาม ล้วนเป็นที่หมายปองทั้งผองยักษีและยักษา เมื่อไปไกลหูไกลตา มิแคล้วว่าจะต้องถูกเกี้ยวพาราสีให้คนเป็นบิดาอย่างเขารำคาญใจแน่ ยิ่งหากมีราชองครักษ์รุ่นราวคราวเดียวกันคอยรับใช้ใกล้ชิด สักวันคงจะต้องหน้ามืดพลั้งเผลอกระทำมิดีมิร้ายแก่เจ้าศรรย์เป็นที่แปดเปื้อนโดยแท้ ดังนั้นเรวัต จึงถูกเลือกมาด้วยแว่วว่ารามสูรหนุ่มรนั้นคือ ‘ศิลายักษ์’

ใช่แล้ว....ศิลายักษ์ นอกจากรูปร่างใหญ่โตกำยำที่แลผิวเผินเหมือนก้อนหินขนาดใหญ่ อารมณ์และท่าทางของเรวัตเองก็ไม่ต่างจากก้อนดินแข็ง ๆ ไร้ชีวิตตั้งแต่ที่เขาถือกำเนิดจากครรภ์มารดา แทบไม่มีผู้ใดเลยที่เห็นเรวัตแสดงอารมณ์ใด ๆ มิหนำซ้ำยังนิ่งเฉยกับทุกสิ่งมาตั้งแต่ครั้งยังเป็นยักษ์เด็กต่างจากอสุราน้อยตนอื่น ๆ คราวนั้นการิตกลุ้มใจนักด้วยเกรงว่าลูกของตนจะผิดปกติ เมื่อถึงวัยศึกษาวิรัลย์จึงแนะให้ส่งตัวไปเล่าเรียนที่เวรุฬากับเจ้าปรีย์ เผื่อว่าการฝึกปรือศาสตร์การต่อสู้จะทำให้เรวัตมีปฏิกิริยาอื่น ๆ บนสีหน้านอกจากเอาแต่ทำหน้านิ่งบ้างก็เป็นได้

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 227)

ตัวบทข้างต้นทำให้เห็นว่า องค์ไอศูรย์ได้มอบหมายให้เรวัตเป็นผู้ฝึกศาสตร์การต่อสู้ให้กับศรรย์ เพราะไว้ใจว่าเรวัตผู้ที่มีความจงรักภักดีต่อตนและเป็นคนที่ใสซื่อที่อแหมือนกับก้อนหินเพราะไม่ได้สนใจยักษีผู้ใดเลยแม้แต่น้อย จึงไว้ใจว่าเรวัตจะสามารถปกป้องเจ้าศรรย์ผู้มีความงดงามและเป็นที่ต้องการของเหล่ายักษีและยักษาไปทั่ว แต่ท้ายที่สุดเรวัตก็ต้องหลงในมนตร์เสน่ห์ของเจ้าศรรย์ในที่สุดจนทำให้ทั้งคู่มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกันและเรื่องก็ไปถึงหูองค์ไอศูรย์จนทำให้พระองค์โมโหโกธาอย่างมากจนถึงขั้นอยากตัดหัวเรวัตเสียบประจานหน้าเมือง

เรวัตผู้ซึ่งมีบทบาทเป็นทหารรับใช้ของรัชทายาทชั้นสูงได้มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับเจ้านายจึงจะต้องได้รับโทษอย่างสูงสุด เพราะบังอาจใฝ่สูงในการครองคู่กับผู้มีอำนาจเหนือกว่าและเป็นเรื่องที่ผิดมหันต์ แต่ท้ายที่สุดผู้ที่ยอมรับผิดก็คือเจ้าศรรย์ที่เป็นฝ่ายยั่วยวนเรวัตจึงทำให้ทั้งสองถูกลงโทษด้วยการถูกจับไปอยู่อีกเมืองและครองคู่กันอย่างมีความสุข

อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอก ถูกนำเสนอให้ตัวละครยักษ์พระเอกเป็นผู้นำและมีร่างกายที่แข็งแกร่งมีพละกำลังที่มหาศาลสามารถปกป้องดูแลนายเอกได้เป็นอย่างดี รวมถึงมีลักษณะเด่นด้วยปมปัญหาต่าง ๆ ทั้งการเป็นครึ่งยักษ์ครึ่งคน การเป็นครึ่งยักษ์ครึ่งเทวดาที่สื่อให้ว่าตัวละครยักษ์ต่างมีลักษณะที่ไม่สมบูรณ์ที่มีทั้งจุดด้อยและจุดเด่นที่ต่างกันออกไป รวมถึงทำให้เห็นว่าตัวละครยักษ์พระเอกมีลักษณะเด่นที่ส่วนใหญ่มีการสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์หรือผู้ปกครองเมือง ทำให้มีความเป็นผู้นำที่ชัดเจน หรือแม้แต่ตัวละครที่เป็นทหารผู้ดูแลนายเอกที่จะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเองมีความสามารถที่จะดูแลนายเอกได้ ถือได้ว่าตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอกต่างมีความแข็งแรงทางด้านทางกายและมีความฉลาดทางไหวพริบที่สามารถเป็นผู้นำได้

3.1.2.2 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอก

ตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอกในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบการนำเสนอให้เป็นผู้ที่มีเชื้อสายผู้ปกครองเมืองแว่นแคว้นต่าง ๆ และส่วนใหญ่มักจะไม่ถนัดการสู้รบ นอกจากนี้ยังมีรูปลักษณ์ที่งดงามมีความสวยงามอยู่ภายในตัว เช่นเดียวกับตัวละครวิรัลย์ในเรื่องแก้วอสุราที่เป็นตัวละครเอกโดยการสืบเชื้อสายกษัตรีย์แห่งแคว้นเวรุฬาแต่เป็นบุตรที่อยู่ท้ายแถว ซึ่งพ่อของเขาเองมีบุตรมากมายจนจำไม่ได้ เขาจึงต้องพิสูจน์ตัวเองให้พ่อยอมรับจึงอาสาออกไปสู้รบกับแคว้นปรมะจนพ่ายแพ้และถูกจับตัวไป ดังตัวบท

เพราะคิดการใหญ่เกินตัว ชีวาจึงต้องถึงคราวบรรลัยด้วยมิอาจลุล่วงในหน้าที่...

เมื่อมิอาจสำเร็จสิ้นและกุมชัยชนะในสงครามระหว่างแว่นแคว้นยักษาราชกุมารแห่งแคว้นเวรุฬาอันเป็นองค์เชลยถูกนำตัวออกจากห้องคุมขังมายังลานประหารหลังจากถูกขังไว้เป็นเวลากว่าเจ็ดทิวาเจ็ดราตรี คราแรกเขาถูกจองจำในฐานะองค์ประกัน เหตุนั้นเป็นเพราะเจ้าแห่งแคว้นปรมะนครคิดว่ายักษ์หนุ่มเป็นถึงราชกุมาร ต่อให้นำทัพพลาดท่าเสียที ไม่ว่าอย่างไรก็คงจะมีทัพกษัตริย์ยกพลมาให้

การช่วยเหลือ ทว่า..ช่างน่าผิดหวังนัก นอกจากจะไร้ซึ่งทัพใด ๆ ยกพลมา กษัตริย์ยักษาแห่งแคว้นเวรุพายังแสร้งทำลืมสิ้นว่าตนนั้นมีราชบุตรผู้นี้เป็นหน่อเนื้อเชื้อไข

วิรัลย์ยักษาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตนจะมาจบสิ้นชีวิตอย่างน่าอดสูเช่นนี้ การขันอาสาพระราชบิดามาออกรบนั้นก็เพื่อหมายจะสร้างคุณงามความดีและทำให้พระราชบิดาตระหนักรู้ว่าเขายังมีราชบุตรอยู่อีกผู้หนึ่ง เพราะตั้งแต่เขาถือกำเนิดพระราชบิดาก็ไม่เคยเหลียวแล หลงลืมไปสิ้นว่ายังมีเขาสืบเชื้อสายกษัตริย์อยู่ แต่ความทะเยอทะยานของเขานั้นช่างเกินตัว ต่อให้เคยออกรบทัพจับศึกกับเหล่าจอมทัพผู้เก่งกาจมากมายนับครั้งไม่ถ้วนเพียงไร เขาก็รับผิดชอบหน้าที่เพียงกระผีกเดียว กล่าวได้ว่าแทบไม่เคยลงสนามรบเสียด้วยซ้ำ นอกจากจะวางกลอุบายการรบกับเหล่าอำมาตย์ในฐานะที่มั่นเท่านั้น

ผลที่เกิดขึ้นนี้ล้วนมาจากความทระนงตนของเขาทั้งสิ้น...เมื่อมาถึงยังหลักประหารที่อยู่ในลานกว้าง วิรัลย์ถูกบังคับให้คุกเข่าลงต่อหน้ากษัตริย์แห่งปรมะนครที่ประทับอยู่บนพลับพลาทอดพระเนตรรอเพชฌฆาตสังหารยักษ์ตรงหน้าเสียให้สิ้น

ด้วยเป็นหน่อเนื้อเชื้อกษัตริย์ต่อให้เป็นอริราชศัตรู การประหารจึงมิอาจทำได้โดยการฟันคอให้ขาดในคาบเดียว ท่อนจันทร์ถูกอันเชิญมาเบื้องหน้ วิรัลย์ราชกุมารถูกปลดโซ่ตรวนและจับมัดมือไพล่หลัง ถุงผ้ากำมะหยี่สีแดงถูกนำมาคลุมศีรษะตลอดจนลำตัว โลหิตของเชื้อราชวงศ์มิอาจปล่อยให้ตกสู่พสุธา แต่นั่นจะสำคัญอย่างไรกัน ในเมื่อเพลานี้ จุดจบของเขาคือความตาย ก่อนเพชฌฆาตจะดึงทึ้งให้เขานอนลงอย่างเลื่อนลอยไร้ซึ่งการวิงวอน

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 1-2)

จากตัวบทพบว่า ตัวละครวิรัลย์ที่พ่ายแพ้ในการทำศึกสงครามจนถูกจับตัวไปเพื่อลงโทษด้วยการประหารชีวิตเนื่องจากมีเชื้อสายกษัตริย์ เขาเองก็ตกใจในสิ่งที่เกิดขึ้น เนื่องด้วยประสบการณ์การรบแทบจะไม่มีแต่อยากทำให้บิดายอมรับ แต่สุดท้ายกับล้มเหลวไปในที่สุด ทำให้เขาต้องถูกลงโทษประหารชีวิตจากแคว้นที่ชนะ โดยหารู้ไม่ว่าเขาถูกจับตามองจากผู้นำทัพแห่งแคว้นปรมะที่หลงใหลในรูปร่างหน้าตาเขาตั้งแต่แรกเริ่ม จนขออภัยโทษด้วยการไม่ให้ประหารชีวิตและไว้ชีวิตเขาด้วยการนำไปเลี้ยงดูเป็นการส่วนตัว จนทำให้ทั้งสองยักษาเกิดความรักต่อกันและเรื่องราวก็ดำเนินไปจนถึงช่วงที่สองยักษาต้องออกสู้รบด้วยกัน ทำให้วิรัลย์ถูกลักพาตัวเป็นองค์ประกันเนื่องเพราะเป็นคนรักขององค์ไอศูรย์ จึงเป็นจุดอ่อนที่ศัตรูต้องลักพาตัววิรัลย์ไป

วิรัลย์ ยักษาที่ถูกจับตัวไปเป็นองค์ประกัน ถูกทารุณกรรมอย่างโหดเหี้ยม ทำให้ดวงตาที่เคยมองเห็นกลับบอดสนิทไปทั้งสองข้าง ผิวหนังถูกความร้อนของพิษพญานาค ทำลายผิวหนังไหม้พุพองจนเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส การทรมานเขาเช่นนี้เพราะต้องการทำให้คนรักเขาต้องเจ็บปวดไปด้วย จากยักษ์ที่มีร่างกายที่แข็งแกร่งกลายเป็นยักษ์ที่พิกลพิการหมดเรี่ยวแรงและถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็น

เวลาแสนนาน จนเมื่อถึงคราที่แคว้นกามุทถูกรุกรานจนแตกพ่ายไป เขาจึงถูกจับตัวลงไปในเรือเพื่อย้ายถิ่นฐานไปไกลแสนไกล ดังตัวบท

วิรัลย์ที่ถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวงจึงถูกนำตัวขึ้นเรือหลบหนีไปก่อน วิรัลย์ซึ่งได้ยินมาว่ากามุทแตกพ่ายจนต้องกระเสือกกระสุนหนีตายกันอลหม่าน เพราะกองทัพไอศูรย์ก็ดีใจเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าพี่..ไม่เป็นไรแล้ว สิ่งนั้นคือสิ่งที่ทำให้ใจกระวนกระวาย หากไอศูรย์ปลอดภัย เขาก็โล่งใจไม่มีห่วงใดในชีวิตอีก เหลือเพียงแต่ต้องเอาชีวิตรอดเพื่อกลับไปหาไอศูรย์จงได้

ดั่งสวรรค์ทรงเมตตา ครั้งเรือของเสนาอำมาตย์กามุทจะออกล่องมหาสมุทร ชาวบ้านที่ผันตัวมาเป็นโจรปล้นสะดมก็เข้ายึดเรือเสียก่อนสังหารทหารกามุทและข้าหลวงบนเรือทั้งหมดสิ้นจะเหลือก็เพียงแต่นักโทษที่ถูกคุมขังอยู่ใต้ท้องเรือมาพบเจออีกทีว่ามีอีกหนึ่งชีวิตที่หลงรอดอยู่ก็ใช้เวลาเสียหลายวัน ถึงตอนนั้นเรือก็ล่องออกจากฝั่งมาไกลแล้ว แม้วิรัลย์อยากจะกลับไปเข้าฝั่งเพียงใดก็มิอาจทำได้อันที่จริงการรักษาชีวิตได้ถึงตอนนี้ก็นับว่าเป็นโชคดีมากแล้ว ฝ่ายโจรปล้นสะดมเห็นว่าวิรัลย์มีลักษณะพิกลพิการจึงเมตตาไว้ชีวิต อีกทั้งยังเห็นว่าไม่ได้สร้างความเดือดร้อนใด จึงยินยอมให้มีชีวิตรอดด้วยเวทนาในสังขาร

วิรัลย์ได้รับการเยียวยารักษาตามมีตามเกิดด้วยการชำระล้างใบหน้าเจือจางพิษพญานาคออกด้วยน้ำสะอาดเพียงหนึ่งกระบอกไม้ไผ่ด้วยต้องเก็บน้ำนั้นไว้ดื่มกิน แต่นั่นก็เพียงพอแล้วสำหรับวิรัลย์

วิรัลย์ยกมือขึ้นลูบใบหน้าซึ่งเคยงดงามแต่บัดนี้มีแผลพุพองด้วยมืออันสั่นเท่า ความเจ็บปวดพร่างพรายกับดวงตามืดบอดนั้นแม้จะสร้างความร้าวรานในจิตใจเพราะต้องกลายเป็นยักษ์พิกลพิการ แต่ก็หาได้สำคัญเท่ากับการมีชีวิตอยู่ในวันหน้า..ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่ามีชีวิตอยู่เพื่อกลับมาหาเจ้าพี่ที่รักยิ่งอีกแล้ว...

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 344-345)

จากตัวบทข้างต้น พบว่า วิรัลย์ที่ถูกจับตัวไปเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองในการทำสงคราม แต่ท้ายที่สุดแคว้นกามุทก็พ่ายแพ้สงครามทำให้ประชาชนต้องอพยพย้ายถิ่นฐานไปยังถิ่นอื่น วิรัลย์ก็ต้องลงเรือเพื่อเดินทางหนี แต่เรือนั้นก็ถูกโจรปล้น โดยเขาไม่ได้รับอันตรายเพราะโจรสงสารในความเวทนาของเขาที่ร่างกายพิการ ทำให้เขาอาศัยอยู่ในต่างถิ่นเป็นเวลานานแสนจน แต่ด้วยความรักความผูกพันระหว่างเขากับไอศูรย์ ทำให้เขาได้พบเจอกันโดยบังเอิญ ไอศูรย์จึงช่วยเหลือคนรักของตนโดยการพาไปรักษากับพระเจ้าตา ด้วยการคลายพิษพญานาคให้หายสิ้น ทำให้เห็นว่าการรักษาดังกล่าวได้รับการช่วยเหลือทั้งจากพระเจ้าตาและพญานาคที่เห็นถึงความรักของทั้งคู่จึงพร้อมช่วยเหลือให้รอดปลอดภัยและทำให้เขาทั้งคู่ได้ครองรักกันอย่างมีความสุข

ตัวละครศรรย์ ในเรื่อง เสน่หากุมภัณฑ์ บุตรชายของวิรัลย์และไอศูรย์แฝดผู้น้องเจ้าวรรศ ศรรย์เป็นยักษาผู้ที่มีความใสซื่อและเจ้าสำอางผิวพรรณสะอาดสะอ้านไม่ชื่นชอบในการรบ แต่องค์ไอศูรย์ได้แต่งตั้งเรวัตมาเพื่อฝึกศาสตราด้านการรบให้ ทำให้ศรรย์ไม่ชอบจึงอ้อนวอนเรวัตจนเรวัตหลงในมนตร์เสน่ห์ของศรรย์ ดังตัวบท

เรวัตอสุรานั่นช่างน่าหงุดหงิดยิ่งนัก!

ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเจ้าศรรย์ชิงชังการใช้กำลังก็ยังจะบังคับฝืนใจดุจดั่งข่มเขาโคขืนให้กินหญ้าอยู่ได้ จวบเข้าอาทิตย์ที่สองก็ยังไม่มีวันใดเลยที่เนื้อตัวของเจ้าศรรย์จะไม่เหนียวเหนอะหนะเพราะคราบเหงื่อไคลสักวัน กล้ามเนื้อรีก็ขึ้นเป็นลูก ๆ ใช่ว่าไม่ดีหรอกที่ร่างกายจะได้สัดส่วนสมบุรุษ แต่ผิวพรรณผ่องแผ้วที่คล้ำกร้ำแดดกว่าเดิมนั้นทำให้เจ้าศรรย์อดหัวเสียไม่ได้

ข้าจะต้องลงขมิ้นอีกมากมายเท่าใด ผิวพรรณของข้าจะกลับมากระจ่างดุจทองคำพิสุทธิ์ตามเดิม!?

อดใจไม่ให้ขุ่นเคืองได้ไหว ถึงขั้นค่อนแคะเหน็บแนม มิหนำซ้ำบางคราก็ยังจะบันดาลโทสะใส่ด้วยเรวัตนั้นหาได้สะทกสะท้าน แต่..ไม่ว่าจะกระทำการใด เรวัตก็หาได้ระคายทั้งสิ้น ไม่ว่าจะลมปากที่อุดมไปด้วยคำบริภาษหรือสายตาค้อนเขียวที่ถูกส่งมาเกือบทุกเวลา เขาก็ยังนิ่งราวกับสิ่งของไร้ชีวิต

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 253)

จากตัวบทพบว่า ตัวละครศรรย์ เป็นยักษาที่มีความงดงามในด้านรูปร่างหน้าตา เพราะดูแลตนเองอยู่เสมอ เมื่อถูกบังคับให้มาเรียนด้านการรบจึงไม่ชื่นชอบ เพราะกลัวว่าผิวพรรณจะเสีย จึงต้องใช้วิธีหลอกล่อยั่วยวนให้เรวัตหลงชอบเขา ด้วยการยั่วยวนจนทำให้เรวัตได้มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับศรรย์ จนทั้งคู่ถูกลงโทษเพราะด้วยเรวัตเป็นเพียงทหารที่ดูแลเจ้าศรรย์ที่เป็นถึงองค์รัชทายาทนั่นเอง

ตัวละครองค์นวิน รัชทายาทแห่งแคว้นสราลีที่หมายต้องการให้เจ้าศรรย์แฝดผู้น้องแห่งแคว้นปรมะมาเป็นคู่ครองเพื่อสร้างพันธมิตรต่อกัน แต่ไอศูรย์กลับส่งเจ้าวรรศแฝดผู้พี่มา เพื่อเจรจาต่อรอง เนื่องเพราะเจ้าวรรศมีความฉลาดเจ้าเล่ห์ เมื่อเขามายังแคว้นสราลีก็ได้พบกับองค์นวินคู่มั่นหมายที่ถูกวางตัวไว้ แต่เมื่อได้มาพบกันองค์นวินกลับไม่เหมือนดังคำว่าของเหล่าทหารที่ได้ทูลไว้ เพราะทหารได้ทูลว่าองค์นวินเป็นยักษาผู้ที่สูงใหญ่สมชายราตรี แต่ความเป็นจริงองค์นวินเป็นยักษาผู้ที่น่ารักน่าเอ็นดูตรงข้ามกับสิ่งที่ทูตไป ดังตัวบท

องค์นวินเดาไปอย่างนั้นแล้ว และเชื่อสนิทใจเสียด้วยเพราะรูปลักษณ์ของยักษาที่เห็นตรงหน้าช่างงดงามหยาดฟ้ามาดินดั่งคำเล่าลือที่เคยได้ยินมา เพียงมองคราแรกก็ชวนให้หลงใหลได้ไม่ยาก สง่างามเสียจนแลคล้ายกับว่ามีแสงสีทองเรืองรองเปล่งประกายออกมาจากเรือนกายนั้น ทำเอาองค์นวินที่คิดวุ่นวายอยู่เมื่อ

ครู่ตะลึงงัน ก้าวไม่ออกไปต่อไม่ถูกครู่ใหญ่ งามเหลือเกิน..งามล้ำอะไรถึงเพียงนี้... ในใจชมเชยไม่หยุดเทียบกับเขาแล้วช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว นึกแล้วก็ละอายในรูปลักษณ์ตนนักจนเผลอห่อไหล่งุ้ม ใบหน้าก้มต่ำมองปลายเท้าตนเองอย่างลืมตัว ก็เขาหาได้เป็นดั่งที่เหล่าข้าราชบาริพารโอ้อวดไว้เลยนี่นา ทั้งรูปร่างแคระแกร็นไม่สมเป็นยักษา องค์เอวบางอรชรแม้จะไม่เท่ากับยักษีแต่ก็ไม่สมกับเป็นยักษ์บุรุษ ผิวเนื้อขาวหยวกดวงหน้าพริ้มเพราราวกับยักษ์เด็กทั้งที่อายุย่างเข้ายี่สิบขวบปี สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้เขาดูอ่อนแอยิ่งนัก แม้แต่พระบิดาเองก็ทรงเห็นดีนัก ดังนั้นเมื่อครั้งไปทาบทามองค์ศวรรย์มาดูตัวจริงจึงต้องหว่านล้อมหลอกล่อว่ามีรูปลักษณ์งดงามองอาจไม่เช่นนั้นแล้ว ไอศูรย์คงจะไม่ยินยอมให้มาเรียกได้ว่าเป็นกลเล่ห์เพทุบายในการขายสินค้า...หากสินค้าบกพร่องประการใดแล้ว ค่อยมาชดเชยกันด้วยสิ่งอื่นอีกทีจะมองสินค้าใหม่ใด ๆ ให้ตามที่อีกฝ่ายพอใจก็ค่อยว่ากัน

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 23-24)

ตัวบทข้างต้น พบว่า เมื่อองค์นวินพบเจอกับเจ้าวรรศต่างเห็นแต่ความงดงามทั้งรูปลักษณ์และรูปร่างที่สง่างาม ซึ่งต่างจากเขาโดยสิ้นเชิงที่มีรูปต่างเตี้ยแคระแกร็นมีรูปร่างเอวบางอรชรอ้อนแอ้นไม่เหมือนที่ได้เคยไปทูลต่อองค์ไอศูรย์เอาไว้เลยแม้แต่น้อย ซึ่งถือเป็นการวางเล่ห์กลอุบายให้ส่งตัวเจ้าศรรย์มา แต่แคว้นปรมะก็ไม่หลงเชื่อกลง่าย ๆ จึงวางแผนส่งเจ้าศรรย์ที่เป็นแฝดผู้พี่ที่มีความฉลาดมาแทน แต่หารู้ไม่ว่าองค์นวินกลับกลายเป็นยักษาที่เจ้าศรรย์มีความหลงใหลและหมายที่จะครองคู่กัน แต่ด้วยการจับคู่ครองที่ถูกจับให้คลุมถุงชนเพราะองค์นวินต้องกลายเป็นองค์ยุพราชรัชทายาทที่จะต้องสืบราชบัลลังก์ต่อไป แต่เขาเองไม่มีความสามารถมากพอที่จะปกครองบ้านเมือง จึงต้องหาคู่ครองที่เป็นยักษามาช่วยดูแลบ้านเมืองให้อยู่รอดปลอดภัย

ตัวละครองค์นวิน ไม่มีความสามารถมากพอที่จะปกครองบ้านเมืองได้ ด้วยรูปลักษณ์ที่คล้ายกับผู้หญิง รวมถึงกิริยาต่าง ๆ และความรู้เรื่องการรบก็ไม่มี ซึ่งอาจทำให้บ้านเมืองต้องถูกรุกรานไป จึงต้องหาคู่ครองที่จะสามารถมาเป็นคู่ครองเพื่อดูแลและปกป้องบ้านเมืองให้ดำเนินไป จึงต้องคลุมถุงชนโดยการให้เจ้าศรรย์มาครองคู่กัน แต่โชคดีที่ถูกสลับตัวมาโดยเจ้าวรรศมาแทนที่มีความสามารถด้านการรบ จึงทำให้ทั้งสองสามารถครองคู่กันต่อไปได้

จะเห็นได้ว่าอนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอกเป็นอีกบทบาทที่สำคัญ เพราะยักษ์โดยส่วนใหญ่จะถูกนำเสนอให้เห็นถึงความแข็งแกร่งแข็งแรงและมีกำลังที่มหาศาล แต่สำหรับตัวละครยักษ์ที่เป็นนายเอกในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีถูกนำเสนอให้มีความอ่อนหวานและมีรูปร่างที่เอวบางร่างเล็กมีความออดอ้อนอรชนเหมือนกับยักษี แต่ยังมีพละกำลังที่มากพอที่จะสามารถช่วยเหลือพระเอกได้ อีกทั้งยังพบว่าตัวละครนายเอกแต่ละตัวต่างพบกับอุปสรรคอย่างมากมาย ทั้งการถูกจับตัวไปทารุณกรรมจนพิกลพิการอย่างน่าเวทนาแต่ก็สามารถรอดปลอดภัยมาได้ จากช่วยเหลือจากพระเอก อีกทั้งการถูกกีดกั้นจากครอบครัวที่ไม่ให้ครองรักกับคนรักได้จากชนชั้นที่ต่างกัน แต่พระเอกก็สามารถ

พิสูจน์ตนให้เป็นที่ยอมรับได้และยังพบตัวละครยักษ์นายเอกที่ไม่มีความความสามารถในด้านการรบและการปกครองจึงต้องหาคู่ครองที่เป็นยักษามาครองคู่เพื่อดูแลบ้านเมือง ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นต่างเป็นการนำเสนอภาพของยักษ์ที่เปลี่ยนแปลงไป จากยักษ์ที่มีความเป็นชายในตัวตนอย่างเต็มเปี่ยมกลับถูกซ่อนใส่ความเป็นหญิงเข้าไปเพื่อทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างตัวละครที่เป็นพระเอกและนายเอกได้อย่างชัดเจน

3.1.2.3 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ร้าย

อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ร้าย บทบาทผู้ร้ายถือเป็นบทบาทที่มีความสำคัญอย่างมากในนวนิยาย เพราะจะทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างดุเดือดและเข้มข้นมากขึ้นในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยปรากฏการนำเสนอตัวละครยักษ์ที่เป็นผู้ร้ายโดยการเข้ามาขัดขว้างและสร้างความวุ่นวายให้กับเรื่องราว อีกทั้งยังเป็นศัตรูที่ต้องการแย่งชิงอำนาจความเป็นใหญ่ เพื่อครอบครองแคว้นนครต่าง ๆ เช่นดังตัวละครไกรรวีในเรื่อง แก้วอสุรา แม่ทัพทหารยักษาแห่งแคว้น กามุทที่ต้องการที่จะมาร่วมทำสงครามในการแย่งชิงพื้นที่แคว้นปรมะที่พระเอกและนายเอกอาศัยอยู่ จึงได้นำทัพเข้ามารุกรานและสู้รบกันและฝ่ายพระเอกกลับเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ ดังตัวบท

วิรัลย์แผดเสียง แต่ไอศูรย์จะใคร่สนใจสิ่งใดกันเล่า ต่อให้แคว้นศัตรูจะดาหน้าเข้ามาไม่หยุดหย่อน แต่ในเรื่องของความชำนาญศึกนั้นยังคงเป็นรองปรมะอยู่มาก เขานำทัพเอาชัยมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เพียงเขามองการรบก็ดูออกว่าอีกฝ่ายจะพ่ายให้ตนในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า ทหารเริ่มเสียขวัญเพราะถูกสังหารไปมากมาย ทหารปรมะเชี่ยวชาญการรบมากกว่าดาหน้าเข้ามาไม่มีแบบแผนอย่างนี้ ชัยชนะหอมหวานก็รออยู่เบื้องหน้าเพียงแค่จอมทัพอสุราเอื้อมมือไปไขว่คว้ามาเท่านั้น โดยหารู้ไม่ว่าสายตาคู่หนึ่งจับจ้องมายังตนอย่างเกรี้ยวกราดจากเนินหน้าผาเบื้องบน ก่อนที่อสุราตนนั้นจะพยักหน้าเป็นสัญญาณให้กับทหารคนสนิท

คันศรถูกส่งมารับไกรรวีจ้องมองร่างของจอมทัพอสุราที่เข่นฆ่าทหารของตนราวกับนางอัปสรร่ายรำอยู่ชั่วครู่ พลันก็ใช้หัวลูกศรจุ่มลงไปในขันบรรจุน้ำสีใสหากทว่านั่นหาใช่เพียงน้ำธรรมดาแต่อย่างใดกลับเป็นน้ำที่สามารถคร่าเอาชีวิตของไอศูรย์ไปได้

มือใหญ่ง้างคันศรอึดใจเดียวลูกศรนั้นก็พุ่งตรงไปยังไอศูรย์ วิรัลย์เหลือบเห็นก็เบิกตาโต ละมือจากการสังหารอริศัตรูตรงหน้าหมายจะปัดป้อง จอมทัพอสุราแต่ไม่ทันการเมื่อคมของหัวลูกศรนั้นพุ่งทะลุยังไหล่ข้างหนึ่งของไอศูรย์เข้าอย่างจังความเจ็บปวดพร่างพราย ไม่นานก็รู้สึกชาวาบไปทั้งร่างดวงตาพร่าเบลอขณะที่หูยังคงได้ยินเสียงร้องลั่นด้วยความตกใจของคนรัก

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 258)

ตัวบทข้างต้น พบว่า ไอศูรย์ พระเอกของเรื่องซึ่งมีความชำนาญในการรบและมีความมั่นใจว่าจะชนะศึกในครั้งนี้ แต่ผลกลับไม่เป็นไปตามที่คาดเพราะถูกไกรรวีตัวละครผู้ร้ายที่ใช้วิธีการรบด้วยการใช้ธนูอาบยาพิษพญานาคเพื่อต้องการทำร้ายไอศูรย์ให้เจ็บปวดและเป็นพิษที่ร้ายแรงถึงขั้นสลบไปได้ ถือว่าพิษพญานาคเป็นพิษที่ร้ายแรงที่สุดที่จะสามารถเอาชนะไอศูรย์ด้วยวิธีการเดียว ทำให้ศึกครั้งนั้นต้องยุติลงเพราะไอศูรย์ถูกยิงด้วยธนูอาบยาพิษจนสลบไป ไกรรวีจึงได้ลักพาตัววิรัลย์นายเอกของเรื่องเพื่อไปเป็นองค์ประกัน เพราะว่าวิรัลย์ถือเป็นคนที่ไอศูรย์รักที่สุดจึงเป็นจุดอ่อนที่จะสามารถทำลายไอศูรย์ไปได้

ตัวละครไกรรวีเป็นตัวละครผู้ร้ายที่ได้จับตัวนายเอกไป เพื่อเป็นองค์ประกันในการที่จะทำให้พระเอกติดตามหานายเอกไปยังสถานที่ต่าง ๆ ไกรรวีได้ทรมานวิรัลย์อย่างน่าเวทนาทั้งการใช้พิษพญานาคทำให้ตาบอดและทำให้ผิวพุพองอย่างอนาถ นอกจากนี้ยังได้ถอนเขี้ยวที่เป็นตัวแทนของยักษ์ในการนำไปมอบให้กับไอศูรย์เพื่อสร้างความเจ็บปวดอย่างมากจากการที่ไอศูรย์ได้ฆ่าเหล่าทหารของเขาจนตายไปหมดในช่วงการทำสงคราม ถือเป็นความเคียดแค้นที่ต้องการเอาคืน แต่ท้ายที่สุดเรื่องราวกลับพลิกผันไป เนื่องเพราะไกรรวีได้ถูกจับตัวไป โดยไอศูรย์จึงได้ทารุณกรรมเขาเพื่อให้บอกว่าวิรัลย์ถูกจับไปยังสถานที่ใด แต่ด้วยความไม่ยอมแพ้เขาจึงไม่เอ่ยปากบอกแม้แต่น้อย จึงถูกทรมานด้วยการถลกหนังอย่างน่าเวทนาซ้ำยังถูกให้ทาเกลือสมุทรสร้างความเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส

บทสรุปของผู้ร้ายต่างต้องถูกจองจำด้วยความเจ็บปวดจากการที่ได้กระทำกับคู่พระเอกและนายเอกอย่างแสนทรมาน ผลกรรมที่ได้ก่อเอาไว้ต้องถูกลงโทษอย่างน่าเวทนาด้วยน้ำมือของพระเอกที่ต้องการเห็นคนรักของตนจึงกระทำไปด้วยความโกรธแค้นและแน่นอนว่าท้ายที่สุดยักษาผู้ร้ายนามว่าไกรรวีต้องสิ้นชีวิตจากการถูกทรมานอย่างแสนสาหัสนั่นเอง

3.1.2.4 อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ

อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือปรากฏพบตัวละครยักษ์ผู้ช่วยเหลือ ได้แก่ตัวละครการิตที่ถือเป็นทหารมือเอกผู้ช่วยเหลือพระเอกในทุก ๆ อย่างในระหว่างมีการทำศึกสงคราม รวมถึงคอยรับใช้ในด้านต่าง ๆ อยู่เสมอ กล่าวได้ว่าเขาเป็นเพียงคนเดียวที่รักและเคารพไอศูรย์ด้วยความจริงใจและสามารถช่วยเหลือต่าง ๆ ได้เสมอ ดังตัวบท

> *การหายตัวไปของไอศูรย์ทำให้เหล่าทหารสิ้นขวัญกำลังใจนัก แต่กษัตริย์ปรมะแลดูว่าจะเสียพระทัยมากกว่าผู้ใด หากทว่าหาได้เสียพระทัยเพราะสูญเสียหลานในไส้ กลับเสียพระทัยเพราะเกรงว่าเมื่อข่าวของไอศูรย์แพร่กระจายแคว้นอื่น ๆ จะแข็งข้อก่อการกบฏ ทำให้ปรมะต้องรับศึกในทุกด้าน หากเป็นเช่นนั้นปรมะคงจะได้เหลือเพียงชื่อ*
>
> *จะมีแต่การิตเท่านั้นที่เป็นห่วงไอศูรย์จากใจจริง เขาพาไพร่พลที่เหลือรอดจากสงครามกลับมายังแคว้นบ้านเกิดได้เกือบสัปดาห์แล้ว ทว่าก็ยังยังไม่ได้ข่าวคราว*

ของผู้เป็นนายเลยแม้แต่น้อย มิหนำซ้ำยังจะต้องมาคอยตอบคำถามเจ้าปรีย์ที่เอาแต่ซักไซ้เรื่องเดิม ๆ ว่าเจ้านายหายไปไหน...

เจ้านาย...ไม่ได้หมายถึงไอศูรย์อย่างแน่นอน แต่หมายถึงวิรัลย์ การิตตอบจนไม่รู้จะตอบอย่างไรแล้วว่าเขาเองก็ไม่รู้ ตั้งแต่แยกกันครั้งนั้นก็ไม่มีข่าวคราวเลยว่าเจ้านายทั้งสองพระองค์ทรงหลบหนีไปทางใด ครั้นจะส่งทหารออกไปค้นหาก็ทำได้ยากยิ่งด้วยกษัตริย์ปรมะไม่ทรงอนุญาต พระองค์หมายจะให้เหล่าทหารตรึงกำลังรักษาค่ายเมืองเอาไว้ด้วยเกรงว่าจะถูกรุกราน ทำให้เรื่องของไอศูรย์ถูกปัดตกไปในทันที รักกันจริงหรือไม่อยู่ด้วยผลประโยชน์หรือสิ่งใด ก็รู้กันได้ในเวลาตกทุกข์ได้ยากนี้

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 289-290)

ตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ ถือเป็นบทบาทที่มีความสำคัญเพราะสามารถช่วยเหลือตัวละครพระเอกในช่วงเวลาที่ได้รับอันตรายต่าง ๆ อีกทั้งยังสามารถเป็นตัวแทนในการเป็นผู้นำจากช่วงเวลาที่เจ้านายถูกจับตัวไป ทำให้เห็นความรักและความซื่อสัตย์ที่มีต่อเจ้านายอย่างจริงใจไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ ที่รักด้วยผลประโยชน์เพียงเท่านั้น

การศึกษาอนุภาคตัวละครยักษ์ ทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

ตารางที่ 3 อนุภาคตัวละครยักษ์

ประเด็นการวิเคราะห์	อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอก	อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอก	อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ร้าย	อนุภาคตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ
ตัวละคร	เมฆวรรณ, รามสูร, ไอศูรย์, เรวัต	วิรัลย์, ศรรย์, นวิน	ไกรรวี	การิต
อนุภาคที่ปรากฏ	- ผู้นำที่แข็งแกร่ง - สืบเชื้อสายมาจากเทวดาหรือผู้ปกครองเมือง - ฉลาดหลักแหลม มีพรสวรรค์	- รูปลักษณ์อ่อนหวาน - ต้องเผชิญอุปสรรค เช่น ถูกจับ ถูกทรมาน หรือพลัดพรากจากครอบครัว	- ขัดแย้งกับพระเอก - มักลงเอยด้วยการพ่ายแพ้ - มีชะตากรรมที่โศกเศร้า เช่น เสียชีวิต	- สนับสนุนพระเอกในช่วงเวลาสำคัญ - เป็นผู้ช่วยเหลือเมื่อพระเอกตกอยู่ในอันตราย

จะเห็นได้ว่าอนุภาคของตัวละครยักษ์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีถูกนำเสนอให้มีความน่าสนใจ ทั้งบทบาทยักษ์ในฐานะพระเอกที่ต้องเป็นผู้นำในด้านการทำสงคราม การดูแลคนรักและต้องเป็นยักษ์ที่มีความแข็งแรงมีพละกำลังที่มากมายมหาศาล รวมถึงมีเวทมนตร์ต่าง ๆ ที่สามารถใช้ในการป้องกันตนได้อีกด้วย ส่วนตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอก พบว่า มีลักษณะที่อ่อนหวาน แม้จะมีพละกำลังและความเป็นชายอยู่ในตัว แต่ก็ยังปรากฏพบลักษณะที่ผสมผสานกับความเป็นหญิงทั้งรูปลักษณ์ภายนอกและความสามารถในการรบที่ด้อยกว่าฝ่ายพระเอก รวมถึงยังพบว่าตัวละครนายเอกยังต้องถูกจับตัวไปเพื่อทำร้ายอย่างแสนทรมาน แต่ท้ายที่สุดก็สามารถคืนกลับมาเป็นปกติด้วยการช่วยเหลือจากพระเอกและยังสามารถมีบุตรเพื่อสืบวงศ์ตระกูลด้วยวิธีทางไสยศาสตร์ ส่วนตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ร้ายก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างปมปัญหาทั้งการทำสงครามในการรบและการจับตัวนายเอกเพื่อเป็นตัวประกัน ทำให้นายเอกต้องถูกทารุณกรรมจนพิการ แต่ท้ายที่สุดผู้ร้ายก็ได้รับผลกรรมที่กระทำด้วยการถูกทรมานทางร่างกายจนสิ้นชีวิตไปในที่สุด ส่วนตัวละครผู้ช่วยเหลือแสดงให้เห็นถึงความรักและซื่อสัตย์ที่มีต่อเจ้านายด้วยใจจริงได้อย่างชัดเจน

3.1.3 อนุภาคตัวละครนาค

“นาค” หรือ “พญานาค” ปรากฏอยู่ในความเชื่อของสังคมไทยมาอย่างช้านาน โดยสามารถสะท้อนผ่านสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและยังปรากฏความเชื่อลักษณะเช่นเดียวกันนี้ทั่วโลก ทั้งในดินแดนตะวันออกและดินแดนตะวันตก เรื่องราวเกี่ยวกับนาคอาจมีลักษณะที่แตกต่างกันในเรื่องของการให้ความหมาย ลักษณะและตำนานเรื่องเล่าต่าง ๆ ซึ่งอาจจะขึ้นอยู่กับการนับถือศาสนา ตำนานเฉพาะถิ่นและวัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างกัน คติความเชื่อเกี่ยวกับ “งูใหญ่” ที่ในสังคมไทยเรียกว่า “นาค” หรือ “พญานาค” ถือเป็นความเชื่อเก่าแก่ของคนไทยและไม่ได้เป็นความเชื่อที่ปรากฏเพียงเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น แต่ยังเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายทั้งในวัฒนธรรมตะวันออกและ

วัฒนธรรมตะวันตก อีกทั้งยังมีรากอารยธรรมทางความคิดความเชื่อที่เก่าแก่มาตั้งแต่ในสมัยอียิปต์และสมัยกรีก- โรมัน ซึ่งในแต่ละวัฒนธรรมจะปรากฏการให้ความหมายและลักษณะของนาคที่แตกต่างกันออกไป

ด้วยลักษณะของการเป็นอมนุษย์กึ่งเทพที่มีความพิเศษและมีลักษณะที่มีความเป็นแฟนตาซี นาคจึงถูกหยิบยกมาสร้างสรรค์ในงานวรรณกรรม โดยเฉพาะงานเขียนประเภทนวนิยาย จากการศึกษาวรรณกรรมสมัยใหม่ พบว่า คติความเชื่อเกี่ยวกับนาคได้ถูกนำมาสร้างสรรค์ในนวนิยายเสมอมาโดยเรื่องแรก ๆ ที่สร้างให้นาคเป็นตัวละครหลักคือ นาคี ผลงานของ ตรี อภิรุม ซึ่งประพันธ์ขึ้นในปีพ.ศ. 2522 หลังจากนั้นก็เริ่มมีนวนิยายเกี่ยวกับนาคเกิดขึ้นมากมายจนกระทั่งปัจจุบัน อวยพร แสงคำ (2557) ได้ศึกษาลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาคในปี พ.ศ. 2529 - 2555 ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะที่น่าสนใจของนวนิยายกลุ่มดังกล่าว อีกทั้งยังเห็นการนำแนวคิดการเป็นปฏิปักษ์ระหว่างครุฑกับนาคมาใช้ในการสร้างสรรค์องค์ประกอบต่าง ๆ ของนวนิยาย นอกจากนี้ยังพบการศึกษาของปีติชา ชัยสุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาการสร้างสรรค์ตัวละคร “นาค” ในนวนิยายไทย พ.ศ. 2555-2560 ที่สะท้อนให้เห็นการสืบทอดความคิดความเชื่อเดิมและการสร้างสรรค์ดัดแปลงในลักษณะใหม่ เพื่อให้นวนิยายมีความน่าสนใจและเข้ากับบริบทสังคมปัจจุบันมากขึ้น

ส.พลายน้อย (2554: 202) ได้อธิบายว่า รูปร่างของนาคถูกนำเสนอให้คล้ายงู บางครั้งให้ท่อนบนเป็นมนุษย์และท่อนล่างเป็นงูและพิเชฐ สายพันธุ์ (2539: 2) กล่าวถึงรูปลักษณ์ของนาคที่ได้รับการถ่ายทอดในงานศิลปะว่า นาคเป็นสัตว์ในจินตนาการที่ได้รับการสร้างสรรค์ให้วิจิตรตระการตามากที่สุดในบรรดาสัตว์เหนือจริงต่าง ๆ เช่น ครุฑ กินรี คชสีห์ เป็นต้น นอกจากนั้นนาคยังมีรูปกายที่ได้รับการนำเสนอที่หลากหลาย แต่โดยส่วนใหญ่มักจะนำเสนอให้เชื่อมโยงกับรูปกายของงู

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2546: 12-13) อธิบายตัวละครนาคในแง่คติชน ไว้ว่า นาค มีรูปลักษณ์ที่แปลก สามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ และแปลงกายได้ มีที่อยู่ที่ลึกลับแต่วิจิตรพิสดารมีทรัพย์สมบัติเป็นเพชรนิลจินดามากมาย มีเรื่องราวสมสู่กับคนจนมีลูกมีหลาน กล่าวได้ว่า เป็นตัวละครที่มีอนุภาค (motif) ที่น่าสนใจและน่านำไปถ่ายทอดต่อ ๆ ไป ทั้งยังอาจเพิ่มเติมเสริมแต่งหรือนำไปผสมผสานกับเรื่องที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้น่าเกรงขามหรือตื่นเต้นสนุกสนานตามความต้องการของผู้แต่ง จึงไม่น่าแปลกใจที่นาคมีอิทธิพลต่อความคิดความเชื่อและการสร้างสรรค์ศิลปกรรมในสังคมไทย-ไทและประเทศใกล้เคียงโดยเฉพาะด้านวรรณกรรม

การนำเสนอเรื่องราวของกลุ่มคนรักร่วมเพศผ่านการใช้อนุภาคความวิเศษหรือความแปลกพิเศษจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจที่จะนำมาศึกษาตัวละคร “นาค” ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ถือได้ว่านาคจึงเป็นตัวละครสำคัญในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีหลายเรื่องที่มีการนำเอา ตัวละครนาคและมนุษย์มาผสมผสานเข้าด้วยกันส่งผลให้ตัวละครนาคที่เมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์นั้นมีรูปลักษณ์งดงามเหนือผู้อื่นและมีพลังวิเศษเหนือมนุษย์ทั่วไป การศึกษาอนุภาคของ “นาค” ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีสามารถแบ่งลักษณะตัวละครได้ดังนี้

3.1.3.1 อนุภาคนาคในฐานะพระเอก

ตัวละครฝ่ายพระเอก (hero) ในนวนิยายวายมักจะถูกสร้างสรรค์ตัวละครให้มีลักษณะที่เป็นผู้นำ แสดงถึงคุณสมบัติและลักษณะที่บ่งบอกถึงอารมณ์และการแสดงออกแบบผู้ชายในนวนิยายวายของไทย นักเขียนได้สร้างตัวละคร “นาค” ฝ่ายพระเอกให้มีพลังอำนาจวิเศษสามารถช่วยเหลือและปกป้องฝ่ายนายเอกได้ โดยมีอนุภาคความวิเศษที่ปรากฏของตัวละคร ดังนี้

ตัวละครมหรรณพในเรื่อง ล่ามรักอสุรา ที่เป็นเรื่องราวของชาวหินพานต์ ได้แก่ ครุฑและนาค ที่สามารถเข้ามาอาศัยร่วมกับมนุษย์ได้ โดยใช้ชีวิตเสมือนมนุษย์ทั่ว ๆ ไป อีกทั้งยังสามารถเดินทางจากป่าหิมพานต์เข้ามาเมืองมนุษย์ได้อย่างรวดเร็ว ดังตัวบท

> *“ผมกับมหรรณพกลับมาที่แดนมมนุษย์ภายในไม่กี่นาที ตั้งแต่มีบัตรผ่านแดนแบบพิเศษนี่ชีวิตโคตรสะดวก ผมล่ะชอบ อยากจะส่งของขวัญให้คนริเริ่มเรื่องนี้ฉิบหาย มันควรทำมาตั้งนานแล้วเถอะ”*
>
> (หย่งช่าง, 2562: 280)

การสร้างสรรค์เรื่องราวให้ตัวละครอมนุษย์ เช่น นาค ที่อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์สามารถเข้ามาอาศัยและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้นั่น ถือเป็นการสร้างความเป็นแฟนตาซีที่เหนือจริง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเหล่าอมนุษย์ทั้งหลายก็สามารถมาใช้ชีวิตและสามารถเดินทางผ่านแดนทั้งสอง ด้วยการใช้บัตรผ่านทางเสมือนกับมนุษย์ที่สามารถเดินทางข้ามทวีปไปมาหาสู่กันได้อย่างง่ายดาย นอกจากนี้ยังปรากฏอนุภาคตัวละครนาคที่ได้มาจุติในเมืองมนุษย์และมีสองตายายได้รับไปเลี้ยง ดังตัวบท

> *อสุนีบาตฟาดลงยังบึงที่แห้งผากในป่า ไม่ห่างจากบ้านของตายายจนสว่างจ้าไปทั่วทั้งหุบเขา ราวกับว่าสวรรค์โกรธเคืองบางสิ่ง จนอยากทำลายล้างให้แหลกเป็นจุณ สิ่ง ๆ นั้นได้ทำให้ชาวดอนดึงตื่นขึ้นกลางดึก แต่ทว่าอีกเสียงหนึ่งกลับทำให้หญิงชราลุกพรวดพราดขึ้นมานั่งแล้วตั้งใจฟังอย่างถี่ถ้วน อุแว๊! .... อุแว๊..*
>
> *“ตามั่ง ตะเกียง!” ไวกว่าปากยายมีก็คงเป็นมือตามั่ง ชายชราคว้าตะเกียงมาก่อนที่เมียจะเอ่ยปากขอเสียอีก*
>
> *“โถ เจ้าหนูช่างน่าเอ็นดูนัก”*
>
> *เมื่อแสงสว่างจากตะเกียงส่องกระทบร่างทารกน้อยก็หลับตาลงแล้วหยุดส่งเสียงร้องทันทีที่น่าแปลกยิ่งกว่าก็คือต้นกกซึ่งถูกถักทอเป็นดั่งเตียงนอนนุ่มรองรับร่างของเด็กน้อยเอาไว้โดยที่รากยังติดแน่นกับพื้นดินแห้งแล้ง*
>
> (Phaki9, 2564: 29-30)

การกำเนิดในเมืองมนุษย์ของสินธุกาฬ พญานาคพระเอกในเรื่องแก้วมรุลี จากการขอพรของสองตายายในหมู่บ้านดอนดาวดึงที่กำลังแห้งแล้งขาดน้ำในการอุปโภคและการทำเกษตรกรรม เหล่าเทวดาจึงได้ประทานสินธุกาฬ ผู้มาพร้อมกับสายน้ำอันอุดมสมบูรณ์ เพื่อเข้ามาช่วยเหลือเหล่ามนุษย์ให้รอดพ้นจากภัยแล้ง สินธุกาฬ พญานาคในตระกูลกัณหาโคตรมะหรือตระกูลนาคสีดำไม่ถือว่า

เป็นนาคชั้นสูง แต่มีฤทธานุภาพที่มากและมีลำตัวขนาดใหญ่ เมื่อมากำเนิดในเมืองมนุษย์ โดยการเลี้ยงดูของสองตายาย จึงถูกรังแกจากผู้มีอำนาจในหมู่บ้านและได้ถูกจับตัวไปหลายหนและก็รอดพ้นภัยมาได้เสมอ ด้วยพลังวิเศษที่ติดตัวมา

แม้สินธุกาฬในวัยเด็กจะถูกทำร้ายจากมนุษย์ผู้มีเวทมนต์ไสยศาสตร์เพื่อฆ่าเขาให้ตายไป แต่ด้วยพลังที่ติดตัวมาทำให้สินธุกาฬที่มีกายร่างเป็นพญานาคเพื่อต่อสู้กับมนุษย์ในการป้องกันตนเองด้วยความโกรธแค้นทำให้เขาต้องแสดงตัวในร่างพญานาคเพื่อแสดงอิทธิฤทธิ์ที่สูงส่ง นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่อสินธุกาฬอายุได้ 7 ขวบ มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วด้วยพลังวิเศษของพญานาค การเติบโตที่รวดเร็วของนาคเด็กไปสู่นาคหนุ่มทำให้เห็นถึงพลังอำนาจที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปทางด้านร่างกายเพื่อทำให้เห็นว่าสินธุกาฬได้ก้าวผ่านช่วงวัยเด็กเพื่อก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่สามารถต่อสู้กับภยันตรายได้ด้วยตัวเองและแสดงให้ถึงอานุภาพของสินธุกาฬที่มีพลังวิเศษอยู่ภายในตัวมาตั้งวัยเด็กจนสามารถเติบโตเป็นพญานาคได้เต็มวัย

ตัวละครเทียรฑชาติ พระเอกในเรื่อง ตะวันนาคราช พญานาคที่ถูกสาปถูกจองจำให้อยู่ในร่างงูเหลือมยักษ์ เขาอยู่ในร่างงูมานานนับพันปีรอคอยผู้ที่เป็นดั่งดวงใจนาคราชมาแก้คำสาป จนกระทั่งเขาได้มาอาศัยและใช้ชีวิตร่วมกับตะวันคู่ครองตั้งแต่ชาติภพก่อนเพื่อที่จะสามารถกลับคืนร่างไปเป็นพญานาคราชเช่นดังเดิมได้ ดังตัวบท

> *“คุณพี่เป็นพญานาคสีทอง น้องเคยได้ยินมาว่าเป็นเทพแห่งนาคหรือนาคชั้นสูงใช่หรือไม่ขอรับ”*
>
> *“อื้ม เขาเรียกว่านาคชั้นวิรูปักษ์ จักมี 5 หรือ 7 หัว กำเนิดแบบเดียวกันกับเทวดา อาศัยอยู่บนสวรรค์ชั้นที่หนึ่ง ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์หิมพานต์เป็นนาคที่ครุฑไม่สามารถจับกินได้และหากไม่กระทำชั่วมนต์อาลัมพายน์จักทำอันใดไม่ได้แต่พี่ทำชั่วกระทำผิดร้ายแรงจึงถูกลงโทษและจองจำ พี่จักต้องบำเพ็ญเพียรอีกนานโขถึงจักกลับคืนเป็นดังเดิมได้”*
>
> (lalinkiss, 2564: 139)

จากตัวบททำให้เห็นว่าตัวละครคุณเทียรหรือเทียรฑชาติ เป็นพญานาคชั้นสูงตระกูลวิรูปักษ์หรือตระกูลนาคสีทองผู้เป็นนาคีชนชั้นสูงของพญานาค แต่ด้วยถูกคำสาปจากเหล่าเทวดาทำให้ต้องกลายมาเป็นงูเหลือมใช้ชีวิตในเมืองมนุษย์ร่วมกับคู่ครองที่เป็นมนุษย์และจะต้องบำเพ็ญเพียร เพื่อจะสามารถกลับคืนสู่ร่างเดิมได้นั่นเอง

ตัวละคร วาสุกรี ในเรื่อง สมิง ภาควาสุกรี เป็นเรื่องราวของมนุษย์หนุ่มที่ถูกสิงจากเสือสมิงเพื่อที่จะเป็นเครื่องบูชาให้แก่พญานาคผู้มีนามว่าเจ้าวาสุกรีที่เป็นพญานาคผู้สืบเชื้อสายในตระกูลวิรูปักษ์หรือนาคสีทองมีพลังอำนาจและเป็นที่นับถือของผู้คน ดังตัวบท

> *“นามของข้าคือวาสุกรี มีอายุ 800 ปี สืบเชื้อสายจากตระกุลวิรูปักษ์ ตระกูลหนึ่งในสี่จาตุมหาราราชผู้ปกครองทิศตะวันตกซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งพญานาคทั้งปวง”*

สมิงเหล็กผงะไปนิดหนึ่ง พญานาคอายุ 800 ปี! ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่เขาจะรับมือได้เลย “แล้วเหล็กเป็นอะไรกับท่าน”

พญานาคสามเศียรคลายลำตัวที่เลื้อยพันกายออกแล้วจู่ ๆ ก็เกิดรัศมีสีทองสว่างวาบไปทั่วห้อง สมิงมังกรหลับตาแน่น เมื่อลืมตาอีกครั้งร่างพญานาคสามเศียรสีทองก็หายไปแล้ว แต่เบื้องหลังเหล็กกลับมีร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มผิวสีน้ำผึ้ง ผมสีแพททินัมบลอนด์ยืนอยู่ สองแขนเอื้อมโอบกายเหล็กและจุมพิตที่ซอกคอพาให้เหล็กสะดุ้ง ใบหน้าหล่อเหลาและดวงตาคมกริบสีทับทิมบ่งบอกว่าคือร่างแปลงของพญานาค

“เหล็กเป็นมนุษย์ผู้เดียวที่ทนพิษของข้าได้ในรอบหลายปี”

“แล้วยังไง” เหล็กพยายามจะถอนกายออกมาแต่อ้อมกอดเบื้องหลังกลับแน่นขึ้นอีก จนขยับแทบไม่ได้ มือใหญ่ของวาสุกรีลากขึ้นมาสัมผัสผิวแก้มอย่างอ่อนหวานก่อนจะหันกลับไปสนทนากับสมิงมังกรต่อ

“พญานาคถือกำเนิดได้ 4 แบบ เจ้ารู้ไหมว่ามีแบบใดบ้าง”

“แบบโอปปาติกะแล้วโตทันที แบบสังเสทชะ เกิดจากเหงื่อไคล แบบชลาพุชะ เกิดจากครรภ์และแบบอัณฑชะ เกิดจากฟองไข่” สมิงมังกรตอบอย่างฉะฉานพาให้เหล็กทึ่งอยู่พอสมควร อย่างไรเสียสมิงมังกรก็เคยเรียนธรรมศาสตร์ก่อนจะกลายเป็นสมิงล่ะนะ วิชาประวัติศาสตร์ล้านนาคงสอนไว้กระมัง วาสุกรีคลี่ยิ้มก่อนจะเอ่ยต่อ

“โอปปาติกะกำเนิดได้เฉพาะพญานาคชั้นฟ้า ถึงกระนั้นบนโลกมนุษย์ ข้าก็ไม่อาจให้กำเนิดแบบชลาพุชะ (เกิดจากครรภ์) ได้เพราะสตรีมนุษย์และสัตว์ ตัวเมียต่างตายหลังได้รับพิษของข้า ข้าเป็นพญานาคตัวผู้ไม่อาจออกไข่ได้จึงให้กำเนิดแบบอัณฑชะ (เกิดจากฟองไข่) ไม่ได้ ดังนั้นข้าจำเป็นต้องให้กำเนิดแบบสังเสทชะ คือเกิดในสิ่งหมักหมมหรือเปือกตมไม่ต้องอาศัยครรภ์มารดาหรือฟองไข่”

“นาคตัวเมียในตระกูลวิรูปักษ์ของดินแดนนี้ล้มตายไปหมดแล้ว เพื่อให้กำเนิดทายาทข้าจึงต้องสมสู่กับมนุษย์หรือสัตว์ที่ทนพิษได้เพื่อให้กำเนิดด้วยวิธีสังเสทชะคือกำเนิดในเปือกตม”

(Blueฯ, 2563: 26-27)

จากตัวบทข้างต้นทำให้พบว่าตัวละคร วาสุกรี เป็นพญานาคที่ได้มาอาศัยในเมืองมนุษย์และต้องการที่จะมีบุตรในการสืบวงศ์ตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากตระกูลวิรูปักษ์นาคชั้นสูง แต่เนื่องด้วยนาคเพศหญิงได้ล้มตายไปหมดสิ้นแล้ว จึงต้องหาผู้สืบทายาท ซึ่งมีเพียงผู้เดียวที่สามารถทนพิษพญานาคของวาสุกรีได้ นั่นคือสมิงเหล็กที่มีพิษพญานาคเป็นภูมิต้านทานอยู่ในตัว จึงทำให้ทั้งคู่ต้องสมสู่เพื่อหาทายาทของตระกูลนาควิรูปักษ์ต่อไป จะเห็นได้ว่าตัวละครนาคพระเอกจะต้องมีเชื้อสายหรือ

วงศ์วานของนาคที่มาจากนาคชั้นสูงเพราะจะสามารถแสดงให้เห็นถึงการมีพลังอำนาจที่เหนือกว่าผู้ใดและสามารถดูแลและปกป้องคนรักได้

ตัวละครชนนหรือชคัตตรัย ในนวนิยายวายเรื่อง King of nagas เป็นนาคตระกูลเอราปถมีอนุภาคที่สามารถแปลงกายเป็นมนุษย์รูปงามเพื่อมาดูแลคนรักในโลกมนุษย์และมีพลังอำนาจสามารถปกปักรักษาแหล่งน้ำให้อุดมสมบูรณ์ได้ ดังตัวบท

> *อยากเจอหน้าบุษย์แทบขาดใจ แต่ก็ไม่ได้เจอ ไม่รู้ว่าน้องไปอยู่ที่ไหนและเขาคงทำอะไรไม่ได้ นอกจากกลับคืนร่างเดิมอย่างจำใจ ว่ายวนลงน้ำลึก ซ่อนเร้นร่างแท้จากมนุษย์ผู้โง่เขลา วันนี้คงเป็นอีกวันที่น้องไม่มา แต่ชนนจะขึ้นจากน้ำมานั่งรอน้องอย่างมีความหวังอีกครั้งในวันพรุ่งนี้*
>
> (พาพา, 2561: 63-64)

จากตัวบทพบว่าตัวละครชนนที่แปลงกายจากนาคมาเป็นมนุษย์เพื่อรอคนรักของเขาในการที่ทั้งคู่ได้นัดพบเจอกันริมแม่น้ำเพื่อพลอดรักกัน โดยที่ชนนได้ปิดบังความจริงว่าตนเป็นนาคที่แปลงกายมาเป็นมนุษย์ เมื่อคนรักไม่มาหาเขาจำต้องแปลงกายกลับคืนในร่างเดิมนั่นคือการเป็นนาคเพื่อกลับไปยังเมืองบาดาลที่เขาได้อาศัยอยู่ นอกจากนี้ยังพบว่าตัวละครชนนซึ่งเป็นพระเอกยังมีอนุภาควิเศษที่สามารถพรางตัวโดยใช้เวทมนต์เพื่อไม่ให้มีผู้ใดมาพบเห็นแหล่งที่อยู่อาศัยของนาค เพื่อความปลอดภัยและป้องกันอันตรายจากมนุษย์

ส่วนตัวละคร พญาอินทรปักษ์นาคราช ในนวนิยายเรื่อง บ่วงนาคบาศ เป็นนาคตระกูลวิรูปักษ์มีรูปลักษณ์อันงดงามเกล็ดสีทองมีเจ็ดเศียรมีอานุภาพพลังอำนาจในตนจากการบำเพ็ญเพียรและมีพลังวิเศษจากมณีนาคราชอันเป็นอาวุธประจำกาย ดังตัวบท

> *เทวดาชั้นผู้น้อยที่ติดสอยห้อยตามเจ้านายลงมาร่วมพิธี ต่างจับจ้องอย่างตะลึงลานไปยังนาคราชเจ็ดเศียรผู้ประดับกายด้วยเกล็ดสีทองอร่ามพร้อมหงอนสูงสีแดงฉานประหนึ่งกำลังทรงรัดเกล้าสีโลหิต พญานาคตนนั้นใช้ลำท่อนอันใหญ่ พันรัดลำตัวนางนาคิณีเกล็ดสีรุ้งที่ตัวเล็กเพรียวกว่าเป็น “บ่วงบาศ” เกลียวกลมคล้ายมิอาจแยกจากกันได้อีก*
>
> *ทันใดนั้น เศียรกลางของพญาอินทรปักษ์ก็อ้าโอษฐ์ส่งเสียงดังกัมปนาท พลันคายของวิเศษสิ่งหนึ่ง...รัศมีแก้วมณีสีทองเรืองรองเคลื่อนคล้อยออกมา*
>
> (Bacteria, 2562: 8)

จากตัวบทจะพบว่าอนุภาคของพญาอินทรปักษ์นาคราชนาคฝ่ายพระเอกในนวนิยายเรื่องบ่วงบาคบาศจะมีพลังและแรงกำลังในการแสดงแสนยานุภาพจากการถูกคำสาปเพื่อครองรักกับคนรักจนกลายเป็น “บ่วงบาศ” ที่ทั้งสองจะต้องพบรักกันในแต่ละชาติพบกลายเป็นของวิเศษ นั่นคือมณีนาคราชที่ผูกเชื่อมโยงหัวใจของของทั้งคู่เอาไว้นำไปสู่อีกชาติพบที่ต้องมาครองคู่กันอีกครา

ตัวละคร จ้าวฤทธิ์นาคราช ในนวนิยายเรื่อง นาคราชวิวาทรักเป็นนาคตระกูลวิรูปปักษ์มีเกล็ดสีทองงดงามมีพลังอำนาจสามารถแปลงกายและมีรูปลักษณ์ครึ่งคนครึ่งนาค ดังตัวบท

“นามข้าคือจ้าวฤทธิ์นาคราช พระโอรสองค์โตของจ้าวบาดาลแคว้นปรูจักษาแห่งนี้”

จ้าวฤทธิ์นาคราชงั้นเหรอ คือใครกัน....

“คะ...คุณพูดอะไร ผมไม่เข้าใจ แล้วนี่ผมอยู่ที่ไหน ทำไมมันต้องเย็นเฉียบขนาดนี้” ทิวารัวคำถามใส่บุรุษกำยำที่มีหางยาวเสมือนหางพญานาคสีทองตระกูลวิรูปปักษ์ที่เขาเคยศึกษามาในอินเทอร์เน็ต หากนี่คือความฝันละก็คงเป็นฝันที่เกินจะบรรยายในยามตื่นจริง ๆ ที่ได้เห็นครึ่งคนครึ่งงูเต็มตาเช่นนี้

(rolisrose, 2562: 30)

จากตัวบทพบว่าตัวละครจ้าวฤทธิ์นาคราชมีอำนาจวิเศษที่สามารถแปลงกายจากมนุษย์เป็นนาคและจากนาคเป็นมนุษย์ โดยมีลักษณะรูปลักษณ์ที่กายท่อนบนคล้ายมนุษย์ แต่หากท่อนล่างนั่นกลับมีลักษณะเป็นนาคอันเป็นลักษณะของอมนุษย์ที่ผสมผสานระหว่างรูปลักษณ์มนุษย์และนาคกลายเป็นครึ่งคนครึ่งนาค

จะเห็นได้ว่าตัวละคร “นาค” ฝ่ายพระเอกถูกสร้างสรรค์อนุภาคให้สามารถมาใช้ชีวิตเหมือนกับมนุษย์ทั้งจากพลังวิเศษที่มีและการถูกคำสาป อีกทั้งยังทำให้เห็นลักษณะที่สามารถแปลงกายจากนาคกลายร่างเป็นมนุษย์และกลับกลายจากร่างมนุษย์กลับคืนสู่ร่างนาค รวมถึงมีลักษณะเป็นอมนุษย์ที่มีรูปลักษณ์ครึ่งคนครึ่งนาค นอกจากนี้ยังพบว่าโดยส่วนใหญ่การสร้างตัวละครนาคในฐานะพระเอกมักจะเป็นนาคตระกูลชั้นสูงหรือมีเชื้อสายที่ได้รับการสืบทอดมา ทำให้เห็นถึงการมีพลังและอำนาจพิเศษเหนือผู้อื่นและมีลักษณะร่างกายที่กำยำแข็งแรงเพื่อปกป้องคุ้มครองฝ่ายนายเอกได้และมีลักษณะที่สื่อถึงความเป็นชายในบทบาทของพระเอกที่จะต้องเป็นฝ่ายปกป้องคุ้มครองดูแลฝ่ายนายเอก

3.1.3.2 อนุภาคนาคในฐานะนายเอก

ตัวละครฝ่ายนายเอก (heroine) คือ คำแทนนางเอกในนวนิยายทั่วไปเพราะนวนิยายวาย คือการกล่าวถึงความรักระหว่างเพศเดียวกัน ตัวละครนายเอกจึงถือเป็นตัวละครชายรักเพศเดียวกันที่มีความปรารถนาทางเพศต่อฝ่ายพระเอก โดยมีลักษณะบางประการบ่งบอกให้รู้ว่าเป็นฝ่ายรับหรือฝ่ายถูกกระทำ โดยในนวนิยายวายของไทยได้นำเอาตัวละคร “นาค” มาสร้างสรรค์ให้นายเอกเป็นฝ่ายที่ได้รับการดูแลหรือถูกปกป้องจากพระเอก ซึ่งปรากฏพบลักษณะอนุภาคของตัวละครนาคฝ่ายนายเอกดังนี้

ตัวละครชีวันธร ในเรื่อง ครุฑฉุดนาค นาคาหนุ่มที่เกิดในตระกูลเอราปถะหรือนาคตระกูลสีเขียว กำเนิดแบบอัณฑชะหรือเกิดจากฟองไข่และเป็นนาคที่อยู่ในชนชั้นใต้การปกครอง จึงทำให้มักถูกรุกรานจากเหล่าครุฑอยู่เสมอ ทำให้ชีวันธรต่างต้องระวังตัวทุกครั้งในการเดินทางเพื่อไม่ให้ครุฑจับไปเป็นอาหารได้ ดังตัวบท

อันดับแรกโปรดลบภาพหนังจักร ๆ วงศ์ ๆ การแต่งตัวแบบชาววังและภาษาแบบสมัยย้อนกลับไปหลายร้อยปีออกไปก่อน เพราะชาวหิมพานต์เรามีวิวัฒนาการทางด้านภาษาและอื่น ๆ ไม่ต่างจากมนุษย์ ผมชื่อชีวันธร เป็นชาวหิมพานต์จำพวกนาค ผมอยู่ในเพศนาคา เห็นคำว่านาคาก็น่าจะทราบแล้วว่าเป็นนาคเพศผู้ ผมเกิดในตระกูลนาคพันธุ์สีเขียว เกิดจากไข่ไม่ใช่โอปปาติกะ ถูกต้องครับ ผมไม่ใช่นาคชนชั้นปกครอง และแน่นอนว่าตามศึกษาล้างผลาญของสองเผ่าพันธุ์อันแสนเนิ่นนานระหว่างนาคและครุฑ ผมคือนาคจำพวกที่ครุฑจับเขมือบได้ ชีวันธร...ทรงไว้เพื่อชีวิต ฟังชื่อผมก็น่าจะทราบความในใจพ่อแม่ผมแล้วว่าอยากให้ผมมีชีวิตอยู่ต่อขนาดไหน

(หย่งช่าง, 2562: 11)

จากตัวบททำให้เห็นว่าตัวละครชีวันธรเป็นนาคที่อยู่ชนชั้นล่างจากนาคชนชั้นสูงทำให้ต้องคอยระมัดระวังอันตรายจากการที่ครุฑจะสามารถจับตัวไปเป็นอาหารได้ง่าย ซึ่งถือว่าสถานะดังกล่าวเป็นสถานะที่จะต้องมีฝ่ายที่มาปกป้องดูแลนั่นคือจากตัวละครที่มีสถานะสูงกว่าคือพระเอกในเรื่องที่เป็นผู้นำฝ่ายครุฑทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสนุกสนาน อีกทั้งยังพบว่าการดำเนินชีวิตของตัวละครในเรื่องสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนกับมนุษย์ทั่วไปจากการใช้มนต์หิมพานต์ที่สามารถเดินทางผ่านโลกเมืองหิมพานต์กับเมืองมนุษย์จากการมีบัตรผ่านทางได้

การสร้างสรรค์อนุภาคตัวละครนาคที่สามารถมาใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์ได้ เนื่องจากการสร้างให้เกิดความเหนือจริงของเรื่องราวจึงทำให้ตัวละครสามารถเดินทางมายังโลกมนุษย์ได้จากมนตร์หิมพานต์ที่จะต้องเรียนรู้และสอบผ่านจึงจะได้รับการคัดเลือกให้สามารถเดินทางมาใช้ชีวิตในเมืองมนุษย์ได้ ซึ่งการข้ามดินแดนมาอยู่ในเมืองมนุษย์ นาคก็มีบทบาทสถานภาพเช่นเดียวกับมนุษย์ในทุกเรื่องทั้งด้านการศึกษา การทำงานและการใช้ชีวิตต่าง ๆ ซึ่งทำให้เห็นว่านักเขียนต้องการทำให้ตัวละครนาคต่างก็มีบทบาทและสถานภาพความเท่าเทียมดังเช่นมนุษย์และสามารถใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์ได้โดยไม่มีความขัดแย้ง

ตัวละครพนาสิจน์ ในเรื่อง ฤฤทธิ์คล้องนาคา นาคหนุ่มที่มีความใสซื่อและมีความงดงามภายในตัว ทำให้เขาพบรักกับพญาครุฑนามว่า ทัณฑ์เทวา ที่ถูกทำร้ายจากมนตร์ดำไสยศาสตร์ของมนุษย์ พนาสิจน์จึงได้ช่วยเหลือพญาครุฑด้วยการใช้เกล็ดพญานาคในการใช้รักษาพิษร้ายให้ทัณฑ์เทวาปลอดภัย ดังตัวบท

พนาสิจน์เบิกตากว้างเมื่อคิดออก พลันคืนร่างเป็นนาคาเพื่อถอดเกล็ดจากจุดสำคัญ ทัณฑ์เทวาเจ็บปวดจนพยุงร่างไม่ไหวเลยทรุดลงไปนั่ง ทว่ายังมองเห็นทุกอย่างชัดเจนดีอยู่ พนาสิจน์ดึงเกล็ดออกมาหาได้สนความเจ็บบนร่างไม่ จากนั้นก็พนมมือขอให้ผลบุญที่เคยกระทำส่งผ่านเกล็ดนี้ไป พลันวางลงบนกายใหญ่ท่องมนตร์ให้เขาสบายกาย

“จงรักษาพี่ท่านให้หาย ปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายออกจากกายพี่” ร่างเล็กพูดเสียงแผ่วไม่วายเหลือบแลพวกมนุษย์ที่กำอัญมณีนั่น พวกมันหารู้ไม่ว่ามีคนโดนผลจากการกระทำ พนาสิจน์จึงใช้หางคีบคลานผ่านจุดมืดลงไปใต้ธาราแล้วตีน้ำเสียงดัง

(Avery Pie, 2564: 40)

พนาสิจน์ถือเป็นนาคาที่มีอานุภาพจากการบำเพ็ญเพียรในนครบาดาลจนทำให้เป็นผู้มีพลังในการช่วยเหลือผู้คนจากอันตราย หนึ่งในผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือนั่นคือ ทัณฑ์เทวา พระเอกของเรื่องที่ได้รับการรักษาจากเกล็ดนาคาของพนาสิจน์และรอดปลอดภัยจากการถูกทำร้าย จะเห็นได้ว่าตัวละครนาคในฐานะนายเอก แม้จะถูกสร้างสรรค์ให้มีบุคลิกที่น่าทะนุถนอม แต่ในจิตใจกลับเป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์จนทำให้สามารถมีพลังในการช่วยเหลือผู้คนได้ นอกจากนี้ยังปรากฏพบตัวละครนาคในฐานะนายเอกที่มีชาติกำเนิดเป็นนาคชั้นสูงและมีบุญญาธิการอย่างมาก ดังตัวละคร แก้วมรุลี ในตัวบท

...อุแว้! รัชทายาทพระองค์น้อยที่ประทับอยู่ในฟองไข่ถึงเจ็ดปีเจ็ดเดือนและเจ็ดวัน เมื่อสัมผัสกับบรรยากาศของภพภูมิใหม่ก็ได้เปล่งสุรเสียงดังก้อง เหล่านาคานาคีต่างเปล่งเสียงด้วยความยินดี การรอคอยอันแสนยาวนานได้สิ้นสุดลงแล้ว ...พระประสูติกาลแห่งองค์แก้วมรุลีโอรสาภาคิไนยนาคา....

(Phaki9, 2564: 121)

การกำเนิดของแก้วมรุลี เป็นที่เฝ้ารอของบิดามารดาและราษฎรทุกหย่อมหญ้าเพราะเป็นราชบุตรนาคาที่จะสืบทอดราชวงศ์องค์ต่อไป จึงทำให้เมื่อได้มากำเนิดเป็นฟองไข่ต่างถูกฟูมฟักรักษาอย่างทะนุถนอม รวมเวลาทั้งสิ้นเจ็ดปีเจ็ดเดือนและอีกเจ็ดวันถึงครบกำหนดการกำเนิดแบบโอปปาติกะที่เกิดจากฟองไข่แล้วโตในทันทีโดยมีพระโลหิตแห่งวิรูปักษ์จากพระบิดาและพระโลหิตเอราปถะที่ผสมกับฉัพพยาปุตตะจากพระมารดา ทำให้มีโลหิตรวมกันถึงสามตระกูลรวมกัน ส่งผลให้มีพิษที่อาจก่อโทษให้มีอายุขัยที่สั้นลง แก้วมรุลีได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดีในราชวังจนถึงคราที่จะต้องได้รับการคายพิษเพื่อขยายอายุให้ยืนนาน ซึ่งจะต้องลงไปคายพิษ ณ ถ้ำศักดิ์สิทธิ์ในเมืองมนุษย์

การคายพิษของนาคถือเป็นการต่ออายุขัยเพื่อให้มีพลังวิเศษเพิ่มมากขึ้น จากการคายพิษที่ไม่ดีออกจากร่างกาย อีกทั้งด้วยชาติตระกูลของแก้วมรุลีที่มีเชื้อสายหลายตระกูลอยู่ในร่างกาย จึงต้องคายพิษร้ายออกไป ซึ่งพิษร้ายเหล่านั้นถือเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตทั้งปวง แต่ในอีกแง่ยังมีประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้ในทางมนตร์ดำไสยศาสตร์ได้อีกด้วย เพราะหากผู้ใดได้ลิ้มรสของเนื้อกายของแก้วมรุลีก็จะสามารถอยู่ยงคงกระพันได้ตลอดไป ตัวละครแก้วมรุลี แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายในสายเลือด แม้ว่าจะกำเนิดเกิดมาในชนชั้นสูง แต่ต้องได้รับการผสมผสานของชาติกำเนิดที่หลากหลายจึงทำให้เป็นจุดอ่อนด้อยในการใช้ชีวิตและนำไปสู่การที่จะต้องได้รับการจับตัวไปเพื่อประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ เนื่องเพราะมีโลหิตที่ใครหลายคนต่างอยากลิ้มรสเพื่อจะมีชีวิตที่เป็นอมตะต่อไป

ตัวละครบุษย์หรือบัญญพนต์ ในนวนิยายเรื่อง King of nagas เป็นตัวละครมนุษย์ที่มีชาติกำเนิดเป็นพญานาค เมื่อมีเหตุผิดปกติบางอย่างทำให้ร่างกายของเขาเกิดมีเกล็ดพญานาคขึ้นมาตามตัวกลายเป็นเรื่องประหลาดกับผู้คนที่ได้พบเห็น ดังตัวบท

ชั่ววินาทีก่อนที่บุษย์จะสลบเขามองเห็นแขนของตัวเองมีเกล็ดสีเขียวโผล่ขึ้น มันงดงามราวกับเกล็ดพญานาค สวยไม่แพ้รูปปั้นของเจ้าปู่ บัญญพนต์จ้องมองแขนตนเองด้วยความตกอกตกใจ ก่อนที่บทสวดจะดังกระหึ่มอีกหน คราวนี้เหมือนบุษย์จะดับชีวาลงแล้ว ก่อนที่จะดับสิ้นไปเขาได้ยินเสียงหวีดร้องของแม่นวลพรรณ

(พาพา, 2561: 43)

ชาติกำเนิดของบัญญพนต์ในภาพชาติก่อนเขาเป็นพญานาคในแม่น้ำโขง จึงเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เขาถูกต้องคำสาปให้มาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อก่อกรรมที่ทำไว้และเมื่อใกล้ถึงเวลาครบกำเนิดเขาจะต้องกลับไปสู่ภพภูมิเดิมของตนเอง ทำให้เกิดเหตุการณ์อันแปลกประหลาดร่างกายเขามีเกล็ดพญานาคขึ้นมาตามตัว นำไปสู่ห้วงเวลาของการกลับไปจุติยังภพภูมิเดิม การกำเนิดกลับไปยังภพภูมิเดิมของบัญญพนต์จากการถูกขับไล่ของชาวบ้านทำให้เขาถูกเผาทั้งเป็นจากกองเพลิงจนสิ้นชีวิตในภพมนุษย์และกำเนิดเป็นพญานาคที่มีเกล็ดสีเขียวงดงามและเขาได้กลับไปสู่ภพภูมิของตนเองในที่สุด

ตัวละครนายเอกในเรื่อง บ่วงนาคบาศ ในภพภูมิของมนุษย์เขาได้ชื่อว่านายแพทย์วาริชและเมื่อได้กลับไปสู่ภพภูมิเดิมได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นเทวีศรีอินทรนาคราช ชายาของพญาอินทรปักษ์นาคราชนาค โดยถือกำเนิดด้วยความเหนือธรรมชาติ คือการเกิดจากโอปปาติกะอันหมายถึง การกำเนิดเกิดขึ้นโดยอาศัยอดีตกรรมไม่ต้องมีพ่อแม่แต่สามารถโตเต็มวัยได้ในทันที ดังตัวบท

เกล็ดสีขาวซีดตามวงศ์สีรุ่งฉัพพยาปุตตะบังเกิดละอองสีทองอร่ามระยิบระยับครอบคลุมไปทั้งกายา นาคราชห้าเศียรตัวเท่าลำแขนค่อย ๆ ขยายยืดยาวกลายเป็นรูปแปลงมนุษย์โตเต็มวัย

พญาภูริทัตแลชายาที่ประคองกอดกันอยู่มองความเปลี่ยนแปลงอันน่าอัศจรรย์นี้ด้วยความตะลึงงัน นาคราชซึ่งกำเนิดแต่ชลาพุชะในครรภ์บัดนี้กลับกลายเป็นโอปปาติกะดั่งเช่นวรรณะกษัตริย์ได้เยี่ยงไร!

(Bacteria, 2562: 344)

จะเห็นได้ว่าอนุภาคของตัวละคร “นาค” ในฐานะนายเอกได้ถูกสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถใช้ชีวิตได้เหมือนกับมนุษย์ทั่วไป อีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีพลังช่วยเหลือจากการบำเพ็ญเพียรจึงทำให้มีพลังวิเศษ นอกจากนี้ยังพบว่าตัวละครนาคในฐานะนายเอกยังมีการนำเสนอให้เห็นถึงความหลากหลายของสายเลือดที่ผสมผสานอยู่ในร่างเดียว จึงทำให้เป็นความพิเศษแตกต่างจากนาคทั่วไปและยังพบการนำเสนอเรื่องราวผ่านการข้ามภพภูมิ จากการถูกคำสาปเพื่อมาเกิดในเมืองมนุษย์แต่ยังคงมีเค้าความเป็นนาคจากเกล็ดที่เกิดขึ้นมาให้บางสถานการณ์ แต่ท้ายสุดก็ได้ข้ามภพกลับคืนสู่ภูมิเดิมโดยการกำเนิดเหนือธรรมชาติเพื่อครองรักกับพระเอกในตอนจบของเรื่อง ซึ่งจะเห็นได้ว่าในบทบาทของนาคนายเอกจะเห็นการสร้างสรรค์ตัวละครที่มีลักษณะทางเพศที่สื่อถึงคนสองเพศในคนเดียวกัน กล่าวคือ ในอดีตชาติตัวละครมีเพศสภาพเป็นผู้หญิง แต่เมื่อถูกคำสาปให้เกิดมาในภพปัจจุบันกลับมีเพศสภาพเป็นชายและมีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องกลับไปอาศัยในเมืองบาดาลโดยการถูกแต่งตั้งให้เป็น

ชายาแม้ว่าจะมีร่างกายเป็นบุรุษเพศก็ตามแต่ ท้ายที่สุดตัวละครนายเอกก็ถูกสร้างสรรค์ให้มีลักษณะเป็นชายที่ผสมผสานความเป็นหญิงด้วยฐานะที่ต้องกลายเป็นภรรยาและบทบาทที่ต้องเป็นผู้ถูกดูแลในที่สุด

3.1.3.3 อนุภาคนาคในฐานะผู้ร้าย

ตัวละครฝ่ายผู้ร้าย (villain) เป็นละครฝ่ายปฏิปักษ์กับตัวละครพระเอกมีบทบาทของตัวละครผู้ร้ายคือผู้ที่ทำลายความสงบสุข ทำให้เกิดหายนะ โศกนาฏกรรม ความสูญเสียและอันตรายกับตัวละครเอกในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยปรากฏตัวละคร “นาค” ฝ่ายผู้ร้ายที่มีอนุภาคในการต่อสู้และแก้แค้นกับพระเอก ได้แก่

ตัวละครทัณฑ์ทมิฬ ในเรื่องแก้วมรุลีที่เป็นนาคตระกูลกัณหาโคตรมะหรือนาคตระกูลสีดำอาศัยอยู่ใต้เมืองบาดาลอันลึกลับและเป็นดินแดนแห่งความโดดเดี่ยวและมืดมิด ทัณฑ์ทมิฬเป็นผู้ที่ต้องการที่จะเป็นใหญ่ในวงศ์วานของนาคทั้งหลายจึงเฝ้าบำเพ็ญเพียรเพื่อขออาวุธวิเศษจากองค์วิรูปักษ์และองค์สหัสนัยน์ ซึ่งได้ประทานกฤตนาคราชศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นอาวุธมีคมสามารถแทงทะลุได้ทุกสิ่งและบ่วงทมิฬนาคบาศที่สามารถปล่อยพันธนาการได้ทุกอย่าง ดังตัวบท

“ไอ้ทมิฬนาคผู้นี้ ได้เฝ้าบำเพ็ญเพียรภาวนาเพื่อขออาวุธสิ่งวิเศษจากองค์วิรูปักษ์แลองค์สหัสนัยน์แล้วก็ทำสำเร็จ”

“ของสิ่งนั้นคืออะไรพ่ะย่ะค่ะเสด็จพ่อ?”

“กฤตนาคราชศักดิ์สิทธิ์ ที่กล่าวกันว่าคมของมันสามารถทะลุทุกสิ่งไม่ว่าจะแข็งแกร่งดุจปราการเพชร แลบ่วงทมิฬนาคบาศ ที่สามารถพันธนาการทุกอย่างไม่ว่าจักใหญ่โตสักเพียงใด” แก้วสุรกานต์ตรัสพร้อมกับกำพระหัตถ์แน่นแต่ของวิเศษหนึ่งสองสิ่งนี้ก็เป็นเพียงแค่เรื่องเล่าขานเท่านั้น

“เพียงแค่นั้นยังไม่พอ การบำเพ็ญเพียรภาวนานับพันปียังทำให้สามารถขอพรจากองค์สหัสนัยน์ได้อีกหนึ่งข้อ นั่นคือนาคาตนใดก็ตามที่ก้าวเข้าไปยัง ทมิฬนครา จักไม่สามารถสำแดงอิทธิฤทธิ์แห่งนาคราชได้ถ้าหากมันไม่อนุญาต พูดกันง่าย ๆ ก็คือพวกเจ้าต้องต่อสู้ด้วยกายนี้เท่านั้น”

(Phaki9, 2564: 353)

จากตัวบททำให้เห็นว่าทัณฑ์ทมิฬได้รับพรจากการบำเพ็ญเพียรจึงทำให้มีอาวุธวิเศษที่สามารถทำลายคู่ต่อสู้ได้โดยง่าย อีกทั้งหากผู้ใดได้เข้าไปยังเมืองของเขาก็จะไม่มีพลังใด ๆ ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างซับซ่อน เนื่องจากทัณฑ์ทมิฬต้องการกินเลือดของนายเอกคือแก้วมรุลีจากข่าวลือที่มีออกไปว่าเลือดของแก้วมรุลีที่ใครสามารถลิ้มรสได้ก็จะสามารถอยู่ยงคงกระพัน ทัณฑ์ทมิฬจึงได้หลอกล่อแก้วมรุลีมายังถ้ำลึกลับเมืองทมิฬนครา ใต้นครบาดาลเพื่อลิ้มรสโลหิตของแก้วมรุลี จึงเกิดการต่อสู้กันกันระหว่างกลุ่มนาคทมิฬนาคราและกลุ่มผู้ที่มาช่วยเหลือองค์แก้วมรุลี ตัวละครผู้ร้ายอย่างทัณฑ์ทมิฬมีความต้องการที่จะฆ่าแก้วมรุลี เพื่อจะได้ลิ้มรสของโลหิตวิเศษเพื่อมีชีวิตที่อยู่ยงคงกระพัน แต่ด้วยฤทธิ์ของเกล็ดนิลกาฬของสินธุกาฬพระเอกของเรื่องที่ใช้เกล็ดนิลกาฬในการเป็นเกาะป้องกัน

นายเอกให้รอดจากอันตรายจึงไม่สามารถใช้ดาบหรือมนตร์อันใดทำร้ายนายเอกได้ ท้ายที่สุดพลังใด ๆ ของตัวละครผู้ร้ายก็ไม่สามารถที่จะชนะพลังของพระเอกไว้ได้

ตัวละคร สิทธานาคะนาคราช จากนวนิยายเรื่องบ่วงนาคบาศ ถือเป็นตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์กับพระเอก เป็นคู่ต่อสู้ในการแก้แค้นจากปมปัญหาที่พระเอกได้ฆ่าลูกชายของเขา ทำให้นายเอกถูกจับไปเป็นตัวประกันเพื่อที่จะแก้แค้นพระเอกนำไปสู่การต่อสู้ระหว่างนาคสองตน สิทธานาคะนาคราชเป็นนาคราชแห่งนิลกาฬที่มีเกล็ดสีดำมีพลังอำนาจที่สามารถพังถล่มภูเขาให้สามารถทลายไปได้ในชั่วพริบตา ดังตัวบท

> *ผนังถ้ำบางส่วนที่ถล่มลงมาจมหายไปกับสายน้ำเชี่ยวที่หลั่งไหลเข้ามามากขึ้นทุกที พญาสิทธานาคะกวาดตามองความพินาศย่อยยับด้วยความสะใจ แต่นั่นยังไม่พอ....นาคราชแห่งนิลกาฬใช้อำนาจฤทธากระทืบเท้าลงบนแผ่นดิน ส่งผลให้ทั่วทั้งถ้ำยิ่งสั่นสะเทือนมากขึ้น มวลน้ำมากมายถาโถมโหมซัดหินงอกหินย้อยจนหักโค่นยับเยิน*
>
> (Bacteria, 2562: 248)

จะเห็นได้ว่าตัวละครนาคฝ่ายผู้ร้ายมักจะใช้พลังอำนาจที่นำมาจากการขอพร จากการบำเพ็ญเพียรแต่ถูกนำมาใช้ในทางที่ผิด อีกทั้งยังใช้มนต์ดำเพื่อเพิ่มพลังของตนที่มีน้อยกว่าฝ่ายพระเอก ทำให้จำเป็นที่จะต้องสูบพลังจากร่างกายมนุษย์เพื่อเพิ่มเสริมกำลังแรงให้ตนมีพลังเทียบเคียงกับพระเอกในการต่อสู้เพื่อเอาชนะให้ได้หรือการใช้อาวุธที่ต่อสู้จากการจับตัวนายเอกมาเพื่อต้องการมีอำนาจที่สูงส่งแต่ท้ายที่สุดพลังใด ๆ ก็ไม่สามารถที่จะเทียบเคียงได้กับพลังของพระเอกที่สามารถป้องกันนายเอกจากอันตรายและการถูกทำร้ายได้ในที่สุด

3.1.3.4 อนุภาคนาคในฐานะผู้ช่วยเหลือ

ตัวละครผู้ช่วย (helper) เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือตัวละครเอกในขณะออกผจญภัยและปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ให้สำเร็จ ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยปรากฏตัวละครนาค ผู้ช่วยเหลือที่เข้ามามีบทบาทเพื่อช่วยเหลือฝ่ายพระเอกและนายเอกในขณะเกิดการต่อสู้และช่วยเหลือเป็นพาหนะในการเดินต่างไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในนวนิยายวายพบตัวละครนาคฝ่ายผู้ช่วยเหลือ ได้แก่

ตัวละคร ศานต์นทีและแก้วกฤติกา ในเรื่องแก้วมรุลี ที่เป็นฝ่ายเข้ามาช่วยเหลือพระเอกและนายเอกจากการต่อสู้กับผู้ร้ายในการร่วมต่อสู้เพื่อป้องกันตนเอง ดังตัวบท

> *...กว๊ากกก!... เสียงทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ดังขึ้น ดังยิ่งกว่าอสุนีบาตและพสุธากัมปนาถเสียงนั้นได้ดังมาจากมหานาคาสีดำเปล่งประกายวาววับ ทั้งรัดเกล้า ปล้องและนาภี สีทอง เกล็ดสีดำทั่วกายเปล่งประกายสุวรรณชาดพร้อมด้วยเศียรสง่างามทั้งเจ็ด กายาในรูปลักษณ์นาคาของศาสนต์นที!*
>
> *นาคาทั้งสองเข้าโรมรัน ทั้งขบกัด เหวี่ยงลำตัวใส่กันไปมา จนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งท้องน้ำจึงทำให้เหล่านาคาและอสุรกายหนีตายกันอลหม่าน ด้วยการ*

บำเพ็ญเพียรภาวนาและอายุที่น้อยกว่าได้ทำให้ศานต์นทีเกือบพลาดท่า จนในที่สุดนาคาเจ็ดเศียรก็ถูกคมเขี้ยวของศัตรูเข้าที่หาง

....กว๊ากกกก!... ศานต์นทีส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เขาจึงใช้เศียรทั้งหก เข้ารุมกัด ทมิฬนาคราชส่งเสียงร้องอย่างทุกข์ทรมาน จึงยอดปล่อยปลายหางออก นาคาหนุ่มได้อาศัยจังหวะนั้นเหวี่ยงร่างใหญ่ขึ้นบนอากาศ

“ตายเสียเถิดไอ้นาคาชั่วช้า !” แก้วกฤตติกาปาเกล็ดสีเขียวอมม่วงที่ฉาบไปด้วยพิษร้ายและเปลวไฟมรณะที่ศานต์นทีให้มาปาใส่ร่างของนาคาสามเศียรไม่หยุดเปลวเพลิงค่อย ๆ ก่อประกายขึ้นแล้วลุกโชติช่วงเผาไหม้ศัตรู

(Phaki9, 2564: 375)

ศานต์นทีเป็นน้องชายพระเอกคือสินธุกาฬ แต่มีพลังที่วิเศษเนื่องจากกำเนิดมาจากนาคชั้นสูง จึงทำให้มีฤทธานุภาพที่มากล้นกว่านาคตนใด แม้ว่าจะพลาดท่าให้แก่ผู้ร้ายเนื่องจากบำเพ็ญเพียรภาวนาด้วยอายุที่น้อยกว่า แต่ท้ายที่สุดด้วยพลังและอาวุธจากเกล็ดวิเศษที่เป็นพิษร้ายก็สามารถทำลายล้างให้ทมิฬนาคราชต้องถูกแผดเผาอย่างทรมานจนสิ้นชีวิตไปในที่สุด ถือได้ว่าศานต์นทีจึงเป็นนาคผู้ช่วยเหลือที่มีพลังวิเศษเหนือพระเอก เนื่องเพราะมีเชื้อสายตระกูลนาคสีทองจึงมีทั้งหมด เจ็ดเศียรและมีฤทธานุภาพที่สามารถปราบศรัตรูได้อย่างทรมานและตัวละครแก้วกฤติกาที่เป็นน้องสาวของแก้วมรุลีเป็นคู่ครองของศานต์นทีก็ได้เข้ามามีบทบาทให้การร่วมช่วยเหลือเช่นเดียวกัน

ตัวละคร แม่ทัพชัยยะที่ถือเป็นนาคผู้ช่วยของพระเอกในการเข้ามาช่วยเหลือนายเอกในขณะที่พระเอกต้องต่อสู้กับผู้ร้าย ทำให้สามารถรอดพ้นจากภยันตรายไปได้ ดังตัวบท

แม่ทัพชัยยะควงหอกแสดงฤทธิ์ แล้วก้าวเท่าขึ้นหน้าเตรียมพร้อมสู้เพียงเสี้ยววินาที อาวุธคมกล้าก็ทะยานเข้าไปโรมรันอริราชที่มีจำนวนมากกว่าเบื้องหน้าอย่าห้าวหาญ จนนาคบริวารของพญาสิทธานาคะแตกพ่ายบาดเจ็บไปตนละทาง

(Bacteria, 2562: 246)

นอกจากนี้ยังพบตัวละครผู้ช่วยเหลือที่เป็นสัตว์พาหนะของพระเอกที่ช่วยในการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ นั่นคือ ไกรสรนาคา มีลักษณะผสมผสานระหว่างนาคกับสิงโต ถือเป็นสัตว์ที่มีความดุร้ายสามารถเหาะเหินไปได้อย่างรวดเร็ว ดังตัวบท

วาริชเอื้อมมือที่ว่างไปแตะยังรูปสลักสิงห์ตัวสูงใหญ่ซึ่งมีหน้าตาเหมือนรูปปั้นที่เคยเห็นในวัด แต่ผิวหนังกลับกลายเป็นเกล็ดละมีหางยาวคล้ายงูอย่างน่าสนใจ

“...มันคือ ไกรสรนาคา เป็นส่วนผสมระหว่าง สิงห์กับนาค อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์”

(Bacteria,2562: 185-186)

จะเห็นได้ว่าตัวละครนาคฝ่ายผู้ช่วยเหลือมักจะเป็นตัวละครฝ่ายดีที่เข้ามาช่วยเหลือตัวละครเอกเมื่อถึงยามได้รับอันตราย ซึ่งมีอนุภาคพลังอำนาจที่สามารถช่วยปกป้องให้ตัวละครเอกรอดปลอดภัยไปจากอันตรายไปได้ทั้งสิ้น

การศึกษาอนุภาคตัวละครนาค ทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 4 อนุภาคตัวละครนาค

ประเด็นการวิเคราะห์	**อนุภาคนาคในฐานะพระเอก**	**อนุภาคนาคในฐานะนายเอก**	**อนุภาคนาคในฐานะผู้ร้าย**	**อนุภาคนาคในฐานะผู้ช่วยเหลือ**
ตัวละคร	มหรรณพ, สินธุกาฬ, ชนน ,เทียรฑชาติ, วาสุกรี, พญาอินทรปักษ์นาคราช, จ้าวฤทธิ์นาคราช	ชีวันธร, พนาสิงจน์, แก้วมรุล, บุษย์วาริช	ทัณฑ์ทมิฬ, สิทธานาคราช	ศานต์นที, แม่ทัพชัยยะ , ไกรสรนาคา
อนุภาคที่ปรากฏ	- มักมีพลังพิเศษจากการสร้างสรรค์ - ถูกคำสาป / แปลงกาย - ตระกูลสูงส่ง - ร่างกายแข็งแกร่ง	- มีพลังช่วยเหลือ - ผ่านการข้ามภพภูมิ - มีเพศสภาพหลากหลาย (หรือสองเพศ) - ผสมความเป็นมนุษย์กับธรรมชาติหรือสัตว์ - มักถูกกีดกันจากครอบครัว	- ใช้อำนาจในทางผิด - ใช้พลังเพื่อผลประโยชน์ของตน - ต่อต้านพระเอก	- เป็นตัวละครที่เข้ามาช่วยเหลือเมื่อพระเอกหรือนายเอกตกอยู่ในอันตราย - มักมีพลังพิเศษหรือคุณธรรมสูง

จากการศึกษาอนุภาคตัวละครนาคในนวนิยายวายของแนวแฟนตาซีไทย ทำให้เห็นพลังความวิเศษของนาคที่สัมพันธ์กับบทบาทของตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมา กล่าวคือ ตัวละครฝ่ายพระเอกมักจะเป็นฝ่ายที่แสดงถึงความเป็นชายเป็นฝ่ายปกป้องดูแลนายเอกและมีความแข็งแกร่งของร่างกาย ส่วนตัวละครนายเอกมักจะมีลักษณะความเป็นชายผสานกับความเป็นหญิงด้วยทั้งเหตุจากชาติภพเดิมเป็นผู้หญิงแต่ชาติภพปัจจุบันได้กำเนิดมาเป็นผู้ชาย แต่ยังคงเค้าหน้าตาที่ละหม้ายคล้ายดังเดิมมีกิริยาอาการที่เรียบร้อยและมีบทบาทเป็นฝ่ายถูกดูแล ส่วนตัวละครผู้ร้ายก็มีบทบาทเพื่อเข้ามาเป็นฝ่ายปฏิปักษ์กับตัวละครเอกทั้งการต่อสู้และการจับตัวเอกไปเป็นตัวประกัน แต่ท้ายที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับตัวละครเอกและตัวละครนาคผู้ช่วยเหลือก็มีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือให้ตัวละครเอกรอดจากอันตรายไปได้ ทำให้เห็นลักษณะเด่นของตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ได้นำเอา “นาค” มาสร้างสรรค์ให้มีความแปลกใหม่และเชื่อมโยงไปถึงเรื่องเพศที่เกิดการยอมรับมากขึ้นนอกเหนือไปจากความรักของชายหญิงเช่นดังเดิมและสะท้อนให้เห็นลักษณะตัวละครที่มีความเป็นชายและหญิงอยู่ใน

คนเดียวกัน ซึ่งอาจมองได้ว่าตัวละครรักร่วมเพศในนวนิยายมีการปะปนกันระหว่างชายกับหญิงอยู่ในบุคคลคนเดียวกันอันเป็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในตัวละครนาคจากนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

3.1.4 *อนุภาคตัวละครครุฑ*

ครุฑ เป็นอมนุษย์ประเภทหนึ่ง มีลักษณะครึ่งคนครึ่งสัตว์มีรูปร่างเหมือนคนมีปีกหางอย่างนก ครุฑเป็นศัตรูกับนาค ตัวละครครุฑปรากฏในวรรณคดีหลายเรื่อง เช่น ไตรภูมิพระร่วง รามเกียรติและภูริทัตชาดก เป็นต้น ตัวละครครุฑถือเป็นตัวละครอมนุษย์ที่ถูกจัดให้อยู่ในพวกที่มีอิทธิฤทธิ์และพลังถือเป็นเจ้าแห่งเวหาก็ว่าได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่การนำเสนอเรื่องราวของครุฑในวรรณกรรมมักจะเชื่อมโยงไปถึงเรื่องพญานาคที่มีเรื่องเล่าและตำนานกล่าวถึงความขัดแย้งกันของทั้งสองเผ่าพันธุ์ ครุฑจึงเป็นสัตว์กึ่งเทพที่มีฤทธิ์สูง มีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่นอกเขตป่าหิมพานต์มีศักดิ์ใกล้เคียงกับเทพยดาในสวรรค์

ตำนานเกี่ยวกับครุฑกล่าวว่ามีต้นเค้าคติความเชื่อมาจากอินเดียที่น่าจะมีที่มาเช่นเดียวกับนาค ดังที่ ยมโดย เพ็งพงศา (2521: 8) ได้อธิบายเรื่องครุฑไว้ว่า ความเชื่อของชาวอินเดียเกี่ยวกับเรื่องครุฑนี้มีเรื่องราวปรากฏอยู่แพร่หลายทั้งในวรรณคดีสันสกฤตและบาลี ครุฑทั้งในคติศาสนาพราหมณ์และพุทธศาสนาถือเป็นนกผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดานกทั้งปวง แต่ครุฑตามคติศาสนาพราหมณ์มีเพียงตัวเดียวเป็นโอรสของพระกัศยปพรหมฤษีประชาบดีกับนางวินตา ถือได้ว่าครุฑได้ถูกส่งผ่านความเชื่อต่าง ๆ มายังภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือภูมิภาคอุษาคเนย์

การสร้างสรรค์ตัวละครครุฑยังปรากฏผ่านงานวรรณคดีและวรรณกรรมมากมาย ซึ่งมีการนำเสนออนุภาคที่แตกต่างกันออกไป ตัวบทวรรณกรรมสมัยใหม่ ได้แก่ นวนิยายวายแนวแฟนตาซีก็ปรากฏการนำเอาตัวละครครุฑมาสร้างสรรค์ผ่านการนำเสนอความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ก็นำเสนอเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างครุฑและนาคและตัวละครครุฑก็ถือเป็นตัวละครเอกที่เป็นผู้นำและมีความแข็งแกร่งได้อย่างน่าสนใจ โดยผู้วิจัยจะแบ่งประเด็นการวิเคราะห์ตัวละครครุฑได้ดังนี้

3.1.4.1 อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะพระเอก

อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะพระเอกมีการสร้างสรรค์บทบาทและความมหัศจรรย์ของตัวละครครุฑในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มุ่งนำเสนอความเป็นชายในฐานะพระเอกที่เป็นผู้นำและเป็นผู้ที่มีพลังที่แข็งแกร่งสามารถปกป้องดูแลนายเอกได้เป็นอย่างดีและพบว่าการสร้างสรรค์ ตัวละครครุฑในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบเพียงบทบาทครุฑในฐานะพระเอกโดยไม่พบอนุภาคตัวละครนายเอกดังตัวละครต่อไปนี้

ตัวละคร ธาดาธิปก ในเรื่องครุฑฉุดนาค กล่าวถึงเรื่องรางของชาวหิมพานต์อันได้แก่ พญาครุฑและพญานาคที่ได้รับสิทธิพิเศษในการข้ามดินแดนจากแดนหิมพานต์มาใช้ชีวิตในเมืองมนุษย์ได้อย่างอิสระ ตัวละครธาดาธิปกที่ถือเป็นครุฑชั้นสูงที่จะต้องครองบัลลังก์ต่อจากพญาครุฑองค์ปัจจุบันและเป็นลูกชายคนเดียวอีกด้วย ดังตัวบท

แล้วไอ้ครุฑผ่าเหล่าตัวนั้นมันไม่ใช่ครุฑธรรมดาด้วยนะครับ มันสืบเชื้อสายมาจากพญาเวนไตย ต้นตระกูลพญาครุฑและในหิมพานต์ตอนนี้ ครุฑมีสามตระกูลใหญ่ มันคือครุฑตระกูลที่สามเป็นลูกชายคนเดียวเสียด้วย เรียกแบบกิ๊บเก๋อย่างมนุษย์ว่ามันคือ รัชทายาทของตระกูลสามว่าผู้นำครุฑนับหมื่นในภายภาคหน้า

(หย่งช่าง, 2562: 13)

จากตัวบททำให้พบว่าตัวละครธาดาธิปกซึ่งเป็นพระเอกของเรื่องเป็นครุฑที่ได้รับการสืบเชื้อสายจากพญาเวนไตยในตระกูลเวนไตย์วงศ์ที่เป็นตระกูลครุฑชั้นสูงที่ปกครองดินแดนครุฑ ทำให้เห็นว่าการสร้างสรรค์อนุภาคของตัวละครครุฑในฐานะพระเอกจะต้องเป็นครุฑที่เกิดในตระกูลที่สูงส่งเพื่อที่จะมีอำนาจในการปกครองและปกป้องนายเอกได้ นอกจากนี้ยังพบว่าธาดาธิปกยังถือกำเนิดแบบโอปปาติกะคือการเกิดแล้วเติบโตขึ้นทันทีในแดนหิมพานต์มีการปกครองของเผ่าครุฑแบ่งออกเป็น 3 ตระกูล ธาดาธิปก ถือกำเนิดในตระกูลเวนไตย์วงศ์และถือเป็นรัชทายาทที่จะได้รับการสืบเชื้อสายเป็นผู้ปกครองต่อไป อีกทั้งธาดาธิปกยังได้ถือกำเนิดแบบโอปปาติกะคือการกำเนิดแล้วโตในทันทีถือเป็นการกำเนิดที่พบได้ในครุฑชนชั้นสูงเพียงเท่านั้น เมื่อได้ข้ามภพมาใช้ชีวิตในแดนมนุษย์จึงมีรูปลักษณ์ภายนอกที่สมบูรณ์แบบทั้งรูปร่างและหน้าตา

การจำแลงมาใช้ชีวิตในแดนมนุษย์ของตัวละครครุฑมีการใช้ชีวิตต่าง ๆ เสมือนมนุษย์ทั่วไปทั้งการเรียนหนังสือ การทำงานและการใช้ชีวิตต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นการสร้างสรรค์ความเหนือจริงที่แสดงให้เห็นความเป็นแฟนตาซีที่มหัศจรรย์ เมื่อถูกจำแลงกายมาเป็นมนุษย์รูปลักษณ์ภายนอกจึงมีความโดดเด่นกว่ามนุษย์ทั่วไป กล่าวคือ จะต้องมีรูปลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบและมีหน้าตาที่หล่อเหลามีเสน่ห์อยู่ภายในตัวนั่นเอง ลักษณะเด่นด้านอนุภาคของตัวละครครุฑในฐานะพระเอกอีกประการหนึ่งคือการใช้มนตร์ถอดดวงใจ ดังตัวบท

ท้าววิรุฬหกมอบมนตร์บทหนึ่งให้ผม ให้ตัดสินใจเองว่าจะเอายังไง นั่นคือมนตร์ถอดดวงใจ ผมครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่หลายปี ถ้าพลาดหมายถึงตายแต่ถ้าสำเร็จนั่นหมายถึงผมจะเป็นอมตะ ตราบใดที่ไม่มีใครหาดวงใจของผมเจอ ผมก็ยังคงอยู่ต่อไปตลอดกาล สถานะเวนไตยวงศ์จะมั่นคงจนกว่าจะมีผู้มาสืบทอด ซึ่งไม่มีใครทราบดีว่าจะมีใครคนนั้นมามันจะนานแค่ไหน ถ้าผมไม่ถอดก็ไม่มีใครให้คำมั่นได้อีกว่าผมจะอยู่รอดถึงเวลานั้นหรือเปล่า

(หย่งช่าง, 2562: 494)

การถอดดวงใจเป็นอนุภาคหนึ่งที่พบในตัวละครครุฑในฐานะพระเอก เนื่องจากธาดาธิปกเป็นรัชทายาทของครุฑในตระกูลเวนไตย์วงศ์จึงจำเป็นที่จะต้องดูแลรักษาร่างกายให้แข็งแกร่งอยู่เสมอและจะต้องหาวิธีในการทำให้มีชีวิตที่อยู่ยงคงกระพันตลอดกาลได้ วิธีการนั้นนั่นคือการถอดดวงใจ ถือเป็นวิธีการที่มีความเสี่ยงสูงเพราะหากเกิดข้อผิดพลาดก็สามารถถึงแก่ความตายไปในที่สุด

แต่ถ้าสำเร็จก็จะมีชีวิตเป็นอมตะ ซึ่งหากได้ถอดดวงใจไปแล้วภายในเจ็ดวันจะไม่มีพลังหรือฤทธิ์ใด ๆ ดังนั้นการถอดดวงใจถือเป็นวิธีการที่จะทำให้สามารถมีชีวิตที่แสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งมีความเป็นอมตะตลอดการ ดังในตัวละครธาดาธิปกที่ต่างต้องคอยดูแลรักษาหัวใจเอาไว้ให้ปลอดภัย โดยการเก็บรักษาเอาไว้ในกล่อง ซึ่งหากครบกำหนดภายในเจ็ดวันจากดวงใจของพญาครุฑก็จะกลายเป็นผีเสื้อสีทองที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักและความมีอิสระ เช่นเดียวกับนกหรือครุฑที่ออกโบยบินได้อย่างเสรี อีกทั้งผีเสื้อสีทองตัวนั้นยังเป็นตัวแทนของชีวันธรคนรักของธาดาธิปกที่แสดงถึงความรักที่มีอิสระต่อกันและกัน เมื่อครบกำหนดเจ็ดวันร่างกายของพญาครุฑที่หมดเรี่ยวแรงหมดพลังอิทธิฤทธิ์ก็จะกลายเป็นผู้มีชีวิตที่อมตะตลอดกาลต่อไป

ตัวละครทัณฑ์เทวาในเรื่อง ฤฤทธิ์คล้องนาคา เรื่องราวความรักของครุฑและนาคที่เริ่มต้นจากความขัดแย้ง แต่ด้วยความใสซื่อของนาคหนุ่มที่ได้มาช่วยเหลือพระเอกคือทัณฑ์เทวา จากการได้รับบาดเจ็บโดยการถูกทำร้ายจากการใช้มนต์พญานาคในการรักษาจนหาย จึงเป็นจุดเริ่มต้นของความรักที่พญาครุฑคอยตามจีบนาคจนสำเร็จ เมื่อถึงคราวที่นาคหนุ่มได้รับบาดเจ็บพญาครุฑจึงต้องใช้มนต์ในการรักษาให้กับนาคหนุ่ม ดังตัวบท

> *การดึงพลังรักษาจากเวทที่ถูกสร้างมาเพื่อออกศึกย่อมมีผลข้างเคียงหนักกว่าที่คิด แต่ก็ต้องลอง ไม่อย่างนั้นพนาสิจน์จักต้องช้ำจนตาย “ขอให้ปลอดภัยท่านแม่ทัพทัณฑ์เทวา” “พี่จักช่วยเจ้าเอง โปรดช่วยชี้แนะให้เห็นทาง” ไม่หวังให้น้องตอบกลับมา “หากพี่ทำเจ้าเจ็บจงบอกพี่หนา อย่าฝืนทนให้ตนเองช้ำไปมากกว่านี้” “พี่... พี่ท่าน...” “พี่รักเจ้าหนา”*
>
> *“รักยิ่งกว่าชีวี” สิ้นคำนั้นคลื่นพลังขนาดใหญ่ก็โอบล้อมทั้งสองทันที ทัณฑ์เทวารีดเค้นพลังจากทุกส่วนของร่าง แบกรับความร้อนผ่าวเผาผิว ด้วยความที่พลังส่วนใหญ่เป็นอัคคี ยามดึงพลังเย็นบริสุทธิ์จากกองไฟนี้จึงทำได้ยาก แต่ด้วยความรักเขานั้นพยายามตั้งสมาธิอย่างดี กุมมือของน้องไว้ภาวนาให้พิธีนี้สำเร็จที*
>
> *พนาสิจน์ที่โดนถอนพิษกายร้อนดั่งไฟเผา เขากัดฟันแน่น ไม่อาจลืมตาตื่นได้ราวกับถูกผีอำ ทว่าเพลาเดียวกันก็รับรู้ได้ถึงอ้อมกอดของพี่ท่านที่โอบอยู่นความฝัน เขาโดนมัดด้วยเชือกร้อนพันเกี่ยวไม่ให้เขาลุกหนี เขานึกว่าตนถูกลากลงนรกแห่งอัคคี พลันความเจ็บปวดที่มีก็เริ่มมลาย แสงสีฟ้าผุดออกจากกองเพลิงนั้น มันคือแสงเวทบริสุทธิ์ที่ทัณฑ์เทวาดึงออก เขาสูดหายใจเล็กน้อยเพื่อดึงพลังนั้นให้ออกมามากขึ้นอีก จากนั้นจูบลงบนริมฝีปากของยอดรักที่สัมผัสถึงกระแสธารได้ เหมือนกับเขากำลังแหวกว่ายอยู่ท่ามกลางธารใส ความเย็นฉ่ำโอบล้อมร่างกายกลายเป็นภาพของใครบางคนที่ฉุดเขาขึ้นจากนรกอันน่าหวั่นใจ*

(Avery Pie, 2564: 229-231)

จากตัวบทข้างต้นกล่าวถึงการช่วยเหลือนาคจากครุฑาผู้เป็นทหารเอกของเมืองครุฑที่มีพลังอิทธิฤทธิ์จากการฝึกฝนเพื่อการสงคราม แต่เมื่อในยามที่คนรักของเขาต้องบาดเจ็บจึงต้องใช้พลังและมนต์รักษาเพื่อช่วยเหลือนาคหนุ่ม แม้การรักษาจะต้องสูญเสียพลังและเจ็บปวดสักเพียงใด แต่ด้วยความรักของทั้งสองที่มีต่อกันและกัน ด้วยพิษร้ายอันร้อนระอุในกายของนาคหนุ่มถูกดูดดึง ด้วยพลังแห่งความรักและความเย็นอันบริสุทธิ์ของความรักทั้งคู่ จึงทำให้การถอดถอนพิษร้ายนั้นหมดสิ้นไปในที่สุด ทำให้เห็นว่าตัวละครครุฑในฐานะพระเอกเป็นครุฑที่มีพลังที่แข็งแกร่งและสามารถช่วยเหลือนายเอกได้ทั้งการใช้แรงกำลังและพลังแห่งรักในการรักษานั่นเอง

ตัวละครศิมันตร์ จากเรื่อง อุบายกินรา ครุฑาหนุ่มผู้ปกครองเผ่าครุฑ โดยถือกำเนิดแบบโอปปาติกะคือการเกิดแล้วโตในทันที ส่วนใหญ่จะพบในครุฑตระกูลชนชั้นสูง ศิมันตร์กำเนิดจากอนุภรรยาของบิดาที่ต่างมีภรรยาหลายคน ทำให้เกิดการแย่งชิงบัลลังก์และการทำศึกสงครามภายในเผ่าครุฑอยู่เสมอ ทำให้มารดาของเขาต้องการถือกำเนิดบุตรชายเพื่อมาปกครองเผ่าครุฑ ต่อจากบิดาดังตัวบท

> *ตลอดชีวิตเกือบสองร้อยปีของศิมันตร์ เขาไม่ค่อยได้แย้มยิ้มบ่อยนัก นับแต่คราแรกที่ลืมตาดูโลกเขาก็อยู่ในร่างบุรุษวัยฉกรรจ์ ด้วยการถือกำเนิดแบบโอปปาติกะจากการสวดภาวนาต่อองค์ทวยเทพของผู้เป็นมารดา ไร้ซึ่งวัยเด็ก ไร้ซึ่งความเดียงสา เขาใช้ชีวิตท่ามกลางสงครามทั้งจากภายนอกเผ่าและสงครามระหว่างหมู่พี่น้องด้วยกัน ทั้งมารดายังเป็นเพียงหนึ่งในอนุภรรยามากมายของบิดา นางมีความทะเยอทะยานต้องการจักเป็นคนโปรดของบิดา จึงสู้อุตส่าห์เฝ้าสวดภาวนาจนเขาถือกำเนิด*
>
> (littlebbear96, 2564: 173)

ด้วยการกำเนิดแบบโอปปาติกะทำให้ศิมันตร์มีบุคลิกนิสัยที่เงียบขรึมและมีภาวะความเป็นผู้นำตั้งแต่เด็ก เนื่องเพราะเกิดจากอนุภรรยาของบิดาจึงทำให้มารดาของเขาต้องทะเยอทะยาน เพื่อให้ลูกได้เติบโตไปเป็นผู้ปกครองเมืองในวันข้างหน้า จนทำให้ศิมันตร์ได้เป็นผู้นำเผ่าครุฑไปในที่สุด ซึ่งศิมันตร์มีภรรยาสองตน ได้แก่ครุฑสาวที่มาจากการถูกคลุมถุงชนและกินนรหนุ่มที่มาจากการถวายเป็นรางวัล ด้วยการเป็นผู้นำจะต้องรับภาระหนักหน่วงทั้งการปกครองเมือง การทำศึกสงครามระหว่างเผ่าครุฑและนาค อีกทั้งการปราบกบฏที่เป็นพี่น้องในวงศ์ตระกูลที่ไปร่วมมือกับเผ่านาคเพื่อจับตัวอนุภรรยากินนรผู้ใสซื่อไปเป็นตัวประกัน จึงนำไปสู่การต่อสู้กันเป็นศึกทางสายเลือด

ศิมันตร์ผู้เป็นผู้นำเผ่าครุฑต้องออกศึกทำสงครามกับเผ่านาคโดยมีน้องชายของเขาเป็นกบฏ และได้จับตัวอนุภรรยากินนรที่เป็นที่รักของเขามา ทำให้ต้องมาช่วยเหลือคนรักให้รอดปลอดภัย ซึ่งศิมันตร์ต่างมีพลังและกำลังในการต่อสู้กับเหล่านาคอย่างมหาศาลแต่ด้วยสภาพจิตใจที่เป็นห่วงคนรักทำให้เขาต้องคอยระวังภัยที่จะเกิดขึ้น การต่อสู้ดำเนินไปอย่างดุเดือดด้วยอิทธิฤทธิ์ของพญาครุฑที่มี

อาคมในการต่อสู้มากมากทำให้เกิดความแปรปรวนของสภาพอากาศในขณะการทำศึกสงครามดังกล่าว

จะเห็นได้ว่าอนุภาคตัวละครครุฑในฐานะพระเอกถูกนำเสนอให้เห็นถึงการเป็นผู้นำจากการสืบเชื้อสายครุฑตระกูลชนชั้นสูงทำให้ถือกำเนิดแบบโอปปาติกะคือการเกิดแล้วเติบโตในทันที จึงมีพละกำลังที่แข็งแกร่งและมีอิทธิฤทธิ์ที่มหาศาลสามารถช่วยเหลือคนรักให้รอดปลอดภัยจากอันตรายได้ ซึ่งครุฑถือเป็นตัวแทนของความแข็งแกร่งและการเป็นใหญ่ในห้วงเวหา อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นอิสระที่สามารถเลือกที่จะเป็นหรือเลือกที่จะชอบ เช่นเดียวกับตัวละครพระเอกที่ต่างมีความเด็ดขาดในการเลือกคู่ครองที่เป็นเพศเดียวกันและมีความมั่นคงต่อคนรักในทุก ๆ เรื่องและอีกสิ่งที่น่าสังเกตอีกประการคือ อนุภาคตัวละครครุฑ พบเพียงการสร้างสรรค์อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะพระเอกเท่านั้น ไม่พบการนำเสนอตัวละครครุฑในฐานะนายเอก เนื่องจากด้วยความแข็งแกร่งและการเป็นผู้นำของครุฑจึงถูกนำเสนอให้เห็นเพียงแค่บทบาทพระเอกที่จะต้องปกป้องดูแลฝ่ายนายเอกที่เป็นฝ่ายที่ได้รับการดูแลนั่นเอง

3.1.4.2 อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้าย

อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้าย เป็นฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์กับตัวละครเอกในเรื่องทั้งตัวละครพระเอกและตัวละครนายเอก ซึ่งพบว่ามีการนำเสนอตัวละครผู้ร้ายที่เป็นครุฑในฐานะภรรยาหลวงและตัวละครครุฑในบทบาทของน้องชายที่ต้องการแย่งชิงบัลลังก์กับพี่ชาย จึงวางแผนกบฏโดยเข้าร่วมกับฝ่ายศัตรูในการแย่งชิงอำนาจจากพี่ชาย อีกทั้งยังพบตัวละครที่เป็นผู้ร้ายที่ต้องการแก้แค้นบิดาที่ทำให้เขาเกิดมาใช้ชีวิตอย่างทุกข์ทรมาน ดังตัวละครต่อไปนี้

ตัวละครภวิตา ในเรื่องอุบายกินรา ภรรยาหลวงของท้าวศิมันตร์ ครุฑาผู้นำเผ่าครุฑที่ถูกคลุมถุงชนให้แต่งงานกันด้วยการเมืองภายในเผ่าที่บิดาของภวิตาเป็นขุนนางที่จะต้องช่วยเหลือ ศิมันตร์จึงจำเป็นต้องแต่งงานกัน แต่ศิมันตร์ไม่ได้มีความรู้สึกพิศวาสภรรยาหลวงแต่อย่างใด กลับกันภวิตากลับรักศิมันตร์มากเหลือเกิน เมื่อศิมันตร์ได้พบกับอนุภรรยาที่เป็นกินนรหนุ่มที่ได้รับจากการถวายเป็นรางวัล ภวิตาจึงเกิดความหึงหวงและต้องการทำร้ายกินนรด้วยการใช้เปลวเพลิงไฟ เพื่อแผดเผากินนรหนุ่มแต่ก็ไม่สำเร็จ ดังตัวบท

ภวิตรายืนตัวสั่น ดวงตาแดงฉานยิ่งฉายความกราดเกรี้ยวเป็นเท่าทวี ปฤษนีมองหยั่งเชิงอยู่ชั่วอึดใจ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้กล่าวหาเรื่องใด ๆ ต่อเขาจึงหันหลังให้

“ไปกันเกิดกันตา” ปฤษนีว่าพลางออกเดิน หมายจะมุ่งหน้ากลับเรือน ทว่ากินนรหนุ่มประมาทความหึงหวงของสตรีที่เป็นภริยาหลวงคนนี้มากเกินไป เพราะทันทีที่เขาละสายตาจากภวิตราก็บังเกิดเสียงตุ้มดังสนั่นขึ้นจากเบื้องหลัง

ร่างบางรีบหันกลับไปมอง พบว่าด้านหลังของตนมีเปลวไฟลุกท่วม หากเพลิงกาฬเหล่านั้นกลับไม่สัมผัสถูกตัวเขาเพราะมีอาคมบางอย่างขวางกั้นไว้ ส่วนในมือของภวิตราก็ปรากฏลูกไฟขนาดใหญ่ส่องสว่างอยู่ท่ามกลางความมืด ของยามราตรี

ปฤษนียืนตัวแข็ง ขนทั้งร่างพลันลุกซู่เมื่อพบว่าตัวเองเพิ่งรอดพ้นจากการกลายเป็นนกย่างสดมาแบบหวุดหวิด

(littlebbear96, 2564: 83-84)

จากตัวบทข้างต้นทำให้พบว่าตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้ายถูกนำเสนอให้เป็นฝ่ายที่จะต้องทำร้ายตัวละครนายเอกที่เป็นอนุภรรยาเพื่อที่จะจัดการและรังแกให้ได้มาซึ่งการครอบครองพระเอกแต่เพียงผู้เดียว โดยใช้มนตร์ที่สามารถเสกลูกไฟเพื่อทำร้ายอีกฝ่ายได้แต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จ เพราะพระเอกเข้ามาช่วยได้ทัน เรื่องราวจึงดำเนินไปด้วยความขัดแย้งของสองภรรยาที่ต่างมีเรื่องราวกันอยู่เสมอ แต่บทสรุปของภรรยาหลวงในฐานะผู้ร้ายต้องจบชีวิตลงเพราะถูกจับได้ว่าเป็นชู้กับน้องชายพระเอก เพราะถูกหลอกให้เข้าร่วมมือในการจัดการนายเอกเพื่อจับไปเป็นตัวประกันและความผิดจากการเป็นชู้จึงถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิตในที่สุดจุดจบของการทำผิดอย่างน่าเวทนากับการถูกจองจำโดยการประหารชีวิตด้วยความอับอาย แม้ว่าภวิตราจะรักพระเอกมากสักเพียงใดแต่ด้วยความผิดสถานหนัก คือการคบชู้สู่ชายซึ่งเป็นน้องชายแท้ ๆ ของพระเอก จึงนำไปสู่บทสรุปของการสูญเสียที่น่าอนาถใจในที่สุด การคบชู้กับน้องชายของพระเอกนั้นคือศักดิธัชที่เข้ามาเพื่อหลอกใช้ภวิตราเป็นเครื่องมือในการทำร้ายพี่ชายเพื่อที่จะแย่งชิงบัลลังก์ในการปกครองเผ่าครุฑ ซึ่งทั้งสองต่างไปมาหาสู่กันเป็นประจำ

ตัวละครศักดิธัช ในเรื่องอุบายกินรา เป็นน้องชายของศิมันตร์พระเอกของเรื่องที่อยู่ช่วยดูแลและทำงานปกครองเผ่าครุฑมาโดยตลอด จนเมื่อเติบโตมาจึงต้องการจะเอาชนะพี่ชายด้วยการโค่นล่มบัลลังก์เพื่อที่จะขึ้นครองเอง จึงวางแผนคบชู้กับภรรยาหลวงของพี่ชายเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการจับตัวอนุภรรยาของพี่ชายมาเป็นตัวประกัน ด้วยการเข้าไปร่วมมือกับฝ่ายศัตรูนั่นคือเผ่านาคเพื่อทำศึกสงครามในการแย่งชิงอำนาจกัน ดังตัวบท

“จบเรื่องราวกันเสียเถิด!” คมดาบในมือของครุฑหนุ่มตรงเข้าประทุษร้ายพี่น้องร่วมสายเลือดอีกครา เสียงดาบปะทะกันดังกึกก้อง ไม่รู้ด้วยเหตุใดบรรดาผู้เฝ้ามองด้านล่างจึงสังหรณ์ได้ว่าการโจมตีครั้งนี้อาจเป็นศึกตัดสินชะตาครั้งสุดท้าย

ฉัวะ! รอบกายคล้ายจักเคลื่อนไหวช้าลงในความรู้สึกของศิมันตร์ เมื่อคมดาบในมือของเขาถูกเลือกไสไปเบื้องหน้าแลแทงทะลุท้องไปจนถึงด้านหลังของน้องชายต่างมารดาในจังหวะที่ศักดิธัชพลาดพลั้ง นัยน์ตาที่เคยเต็มไปด้วยความแข็งกร้าวของท้าวครุฑาฉายความเจ็บปวดวูบหนึ่งยามที่เขากระชากดาบกลับคืน

ร่างของผู้บาดเจ็บร่วงหล่นกระแทกพื้น โลหิตสีสดปริมาณมากทะลักออกจากบาดแผลบริเวณหน้าท้องไม่หยุดยั้ง หากศักดิธัชยังคงพยายามยันกายขึ้นนั่งโดยเอาดาบ

ปักพื้นไว้เป็นหลักยึด นัยน์ตาสีนิลจับจ้องมองแต่ร่างของผู้ที่ลงดาบสังหารตน รอยยิ้มบางพลันปรากฏขึ้นบนริมฝีปากยามกล่าวเสียงเครือ

ท่ามกลางความมืดมิดที่มีเพียงแสงสว่างเลือนรางจากดวงจันทรา คมดาบอาบโลหิตที่ถูกยกขึ้นสูงสะท้อนแสงจันทร์วาบคล้ายจักอ่อนโยนกว่าทุกครา แม้กระทั่งในยามที่มันตวัดผ่านอากาศ บั่นคอผู้ทรยศอย่างแม่นยำในดาบเดียว

เสียงศีรษะของกบฏตกกระทบผืนดินช่างเลื่อนลั่นในความรู้สึกของบรรดาผู้เฝ้ามองทั้งสมรภูมิ เหล่านาคาที่เหลือต่างแตกพ่าย เสียงโห่ร้องแสดงความยินดีของเหล่าทหารฝ่ายครุฑาผู้กำชัยดังสนั่นไปทั่วแดนหิมพานต์ ทว่าสายตาของผู้นำทัพกลับไร้ซึ่งความยินดี

(littlebbear96, 2564: 305-306)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นการต่อสู้กันของสองพี่น้องร่วมสายเลือดเพื่อแย่งชิงบัลลังก์ในการปกครองเผ่าครุฑ โดยศักดิธัชที่เป็นฝ่ายผู้ร้ายเป็นกบฏที่ไปเข้าร่วมกับเผ่านาคที่เป็นศัตรูของเผ่าครุฑ ทำให้เกิดการต่อสู้กันอย่างรุนแรง ด้วยพละกำลังที่ทั้งสองมีจากการกำเนิดในตระกูลผู้ปกครอง จึงไม่ยอมลดละที่จะยอมแพ้ให้กัน จนในที่สุดฝ่ายศักดิธัชที่เป็นผู้ร้ายก็ต้องถูกพี่ชายในสายเลือดฆ่าตายไปในที่สุด

ตัวละครสังวาล ในเรื่อง ฤฤทธิ์คล้องนาคา ที่ต้องการแก้แค้นบิดาที่เป็นพ่อครุฑผู้ปกครองเผ่าครุฑ เนื่องจากเขาเติบโตมาด้วยการถูกทอดทิ้งจากบิดาเพราะบิดาได้ขืนใจนาคาสาวมารดาของเขา จึงได้ถือกำเนิดสังวาลลูกครึ่งครุฑและนาค แต่ก็ไม่มีพละกำลังที่มากพอ แม้จะมีปีกก็ไม่สามารถบินได้ หรือจะแปลงกายเป็นนาคก็ทำไม่ได้ บิดาเขาจึงต้องการฆ่าเขาด้วยการนำไปถ่วงน้ำ แต่ก็รอดชีวิตมาได้ด้วยการช่วยเหลือของมารดาจากการใช้พิษรักษาเขา แต่ก็แลกมาด้วยการต้องสูญเสียมารดาไปจึงเป็นบาดแผลในใจและเป็นปมที่ถูกฝังลึกอยู่อย่างไม่อาจลืมเลือนจึงต้องการที่จะแก้แค้นบิดาครุฑผู้โหดเหี้ยมด้วยการฆ่าพ่อแท้ ๆ ของตนเอง ดังตัวบท

“มึงนี่มันขี้เสือกจริง ๆ” สังวาลสบถหลังอัดเข้าที่ท้องพนาสิจน์เป็นการลงโทษที่ล่วงรู้ความลับซึ่งเขาปกปิดมาตลอด นอกจากรอยบาดบนใบหน้ามันยังมีรอยปีกที่ด้านหลัง ที่ใช้คำว่ารอยเพราะมันไม่มีปีกงอกออกมาอย่างไรเล่าเป็นเพียงแค่รอยฉีกขาดไม่ต่างจากครุฑที่ถูกกระชากปีกให้ขาดออกจากกัน

“เจ้า...เจ้าเป็นอะไรกันแน่” พนาสิจน์ถาม เขาสำลักเลือดเพราะมนตร์บางอย่างของสังวาลที่ทำให้ไม่สามารถฟื้นฟูตัวเองในทันทีได้ “เจ้า...มีปีก แต่ก็ อีก มีเกล็ดนาค เจ้าคือตัวอะไร”

“ไยพูดเหมือนกูเป็นตัวประหลาด หรือกูจักเป็นตัวประหลาดจริง ๆ” สังวาลทำเป็นครุ่นคิด เขายอมถอยจากพนาสิจน์เดินกลับไปหาพ่อครุฑ ใช้ดวงตาอำมหิตปราย

มองดูแล้วใช้เท่าเหยียบเข้าที่อกแกร่ง ขยี้รุนแรงคล้ายกับอยากให้อีกฝ่ายกระอักเลือดออกมาอีก ทั้งที่ความจริงเขานั้นตายไปแล้วเนื่องจากโดนแทงเป็นสิบ ๆ แผล

พนาสินจ์เห็นร่องรอยถูกทำร้ายเต็มไปหมดชนิดที่ไม่เหลือโอกาสรอดไปหาหมอได้ เขาไม่รู้ว่าสังวาลทำแบบนั้นทำไม แต่เท่าที่รู้ได้คือ สังวาลเกลียดพ่อตัวเอง

“แต่จักโทษกูก็ไม่ได้ กูเกิดมาเป็นแบบนี้ก็เพราะไอ้เหี้ยนี่” เขาสบถใช้เท่าเหยียบแก้มพ่อครุฑอย่างลามปาม “ถ้ามันไม่ทำให้กูเกิดมา กูก็คงไม่มาตามไล่ล่าฆ่ามันอย่างนี้หรอกไม่แน่กูอาจจักมีความสุขในแดนนาคาเคียงแม่กูก็เป็นได้”

“แม่เจ้าเป็นนาคหรือไร”

“เป็นนาคที่ถูกมันขืนใจ ใช่ กูเป็นลูกครุฑครึ่งนาค” เขาหัวเราะ แต่ดูเหมือนสมเพชตัวเองมากกว่า “มีปีกแต่เลือกบินไม่ได้เลยฉีกมันออกจากร่าง แต่เลือดนาคาก็ไม่ได้มามากพอที่จักรักษาแผลกูให้หาย”

เขาแตะมือลงบนหลังตัวเองที่เต็มไปด้วยความชอกช้ำจากสิ่งที่ตัวเองทำไป

“กูเลยกลายเป็นตัวประหลาดอย่างนี้ โดนทิ้งลงน้ำแล้วกลายเป็นคนตายอย่างสมบูรณ์” คำพูดนั้นทำพนาสิจน์ย้อนคิดถึงสิ่งที่เหมันตร์ศึกเคยเล่า ทุกคนในแดนนี้รู้ว่าสังวาลตายตั้งแต่ยังเด็ก “ดีที่มนตร์รักษาแม่กูแรงพอที่จักช่วยกูกลับมาได้ แต่ต้องแลกกับชีวิตที่หลุดลอยไป”

(Avery Pie, 2564: 346-347)

การเป็นตัวประหลาดจากการที่บิดาของเขาฝากบาดแผลในใจที่ทำให้เขาเกิดมาเป็นตัวประหลาด ทำให้เขาต้องวางแผนเพื่อต้องการฆ่าบิดาในการแก้แค้นสิ่งที่เกิดขึ้น จึงใช้พี่สาวของพนาสิจน์นายเอกมาเป็นตัวประกันและได้จำแลงกายจากการใช้มนตร์ที่ร่ำเรียนมาเพื่อต้องการที่จะเข้ามาฆ่าบิดาในเมืองครุฑ การใช้ร่างของนาคมาเป็นตัวแทนเพื่อใช้ร่างนาคีสาวเป็นผู้ฆ่าพ่อครุฑ ถือเป็นการแสดงถึงปมปัญหาในแรกเริ่มที่มาจากพ่อครุฑไปขืนใจนาคีสาวผู้เป็นบิดาของสังวาล จึงกำเนิดสังวาลที่เป็นตัวประหลาดแต่เขาได้ร่ำเรียนมนตร์ดำไสยศาสตร์จึงสามารถมีแรงกำลังเพื่อสู้กับสิ่งต่าง ๆ ได้ แต่ท้ายที่สุดพ่อครุฑก็ถูกฆ่าด้วยมือของลูกที่ให้กำเนิดมา แต่ถูกจำแลงในร่างของนาคีสาวที่เป็นตัวแทนของมารดาที่ถูกรังแกและบทสรุปสุดท้ายสังวาลก็ต้องถูกจบชีวิตด้วยการถูกฆ่าจากพระเอกที่เป็นพญาครุฑองค์ต่อไปเพื่อเข้ามาช่วยเหลือนายเอกและพี่สาวที่ถูกจับไปเป็นตัวประกัน

จะเห็นได้ว่าในประเด็นอนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้าย มีการนำเสนอผู้ร้ายทั้งในบทบาทจากภรรยาที่หึงหวงโดยการทำร้ายอนุภรรยา และทั้งจากครุฑผู้เป็นน้องชายที่ต้องการโค่นอำนาจจากพี่ชายจึงนำไปสู่สงครามระหว่างพี่น้องร่วมสายเลือดและตัวละครครุฑผู้ร้ายที่มาจากการถูกทำร้ายจิตใจจากบิดาที่ไม่ต้องการมีลูกที่กำเนิดมาจากนาคีที่เขาขืนใจ จึงนำไปสู่เหตุการณ์การแก้แค้นที่ลูกฆ่า

พ่อในที่สุด แต่ท้ายที่สุดเรื่องราวก็จบลงด้วยการที่ครุฑผู้ร้ายทุกตัวละครต่างได้รับผลกรรมที่ทำเอาไว้จากการทำผิดด้วยการจบชีวิตจากการประหารและการฆ่าโดยพระเอกของเรื่องนั่นเอง

3.1.4.3 อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ช่วยเหลือ

อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ช่วยเหลือ ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยตัวละครผู้ช่วยเหลือที่เป็นตัวละครุฑถือเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเข้ามาคลายปมปัญหาหรือการเป็นฝ่ายเข้ามาช่วยเหลือพระเอกและนายเอกให้รอดพ้นจากอันตราย ทั้งจากการทำศึกสงครามและการต่อสู้กับฝ่ายศัตรู ดังตัวละครต่อไปนี้

ตัวละครศราวิน ในเรื่องอุบายกินรา ตัวละครที่เป็นพี่ชายของศิมันตร์ผู้ปกครองเมืองครุฑได้เข้ามาเพื่อเจรจาปัญหาของสองพี่สองร่วมสายเลือดที่กำลังต่อสู้กันในการทำสงครามแย่งชิงบัลลังก์ ศราวินผู้เป็นพี่จึงต้องเข้ามาเพื่อช่วยเหลือศิมันตร์ที่เป็นฝ่ายผู้นำและต้องจัดการกับศักดิธัชผู้เป็นกบฏของเผ่าครุฑ ดังตัวบท

> *“น้องชายข้า พวกเจ้ากำลังทำสิ่งใดอยู่หรือ” เสียงแหบห้าวทุ้มต่ำแผ่งไปด้วยกระแสกดดันจนทำให้ผู้สดับทั้งหลายหนาวยะเยือกดังกึกก้องไปทั่วสมรภูมิ ทุกสายตาต่างจับจ้องไปยังร่างสูงใหญ่ของครุฑาดวงตา สีแดงฉานตนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้าด้านข้างของเขาคือรณรตท้าวรากษสผู้สวมเครื่องทรงสำหรับออกรบเต็มยศ ส่วนด้านหลังนั้นมีกองทหารเผ่าอสูรปักษาและเผ่ารากษสถืออาวุธครบมือจำนวนมากยืนรอรับคำสั่งจากนายเหนือหัว*
>
> *“ข้าเองก็ไม่คิดฝันว่าจักได้พบพวกเจ้าในสถานการณ์เช่นนี้เช่นกัน” ศราวินกวาดตามองร่างของศักดิธัช ก่อนเบนสายตาไปยังศิมันตร์ที่คืนร่างมนุษย์ มองร่องรอยบาดแผลฉกรรจ์บนร่างของน้องชายต่างมารดาด้วยแววตาไร้อารมณ์*
>
> *“ไม่ทราบว่าสิ่งใดกันที่ทำให้ท่านพี่ศราวินผู้ไม่เคยสนใจในการสงครามยกทัพมาไกลเช่นนี้ได้” ศักดิธัชถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามคงไว้ซึ่งความผ่อนคลาย ทว่าดวงตาสีนิลนั้นเต็มไปด้วยความระแวดระวังอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับหรรษวัตท้าวนาคาผู้กำลังจับตามองการพูดคุยของเหล่าพี่น้องครุฑาด้วยท่าทีไม่พึงพอใจ*
>
> *“ข้าได้รับข่าวว่าเจ้าทรยศเผ่าพันธุ์ เข้าร่วมกับพวกนาคา ล้างผลาญชาติครุฑด้วยกันเอง” ศราวินจ้องเขม็งไปยังน้องชายคนเล็ก แววตาที่เคยไร้อารมณ์ยามนี้ เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวลึกล้ำ “เป็นการกระทำที่ชั่วช้าสามานย์ยิ่งนัก”ฝีนปฐพีสะเทือนเลื่อนลั่นไปด้วยเสียงฝีเท้าของกองทัพทั้งสองฝ่ายที่ดาหน้า เข้าหากัน ยามนี้สถานการณ์ของเผ่าครุฑที่เคยเป็นฝ่ายเสียเปรียบกลับพลิกตลบมา เป็นฝ่ายได้เปรียบอีกคราจากแรงหนุนของเหล่าอสูรปักษาแลรากษส ซึ่งเป็นพันธมิตร โลหิตของเหล่านาคาและครุฑาผู้*

เป็นขบถไหลนองทั่วผืนดินแลผืนน้ำ เมื่อเห็นโลหิต ของศัตรูอาบย้อมไปทั่วบริเวณ กองทัพครุฑาก็ยิ่งฮึกเหิม มุ่งเข้าฟาดฟันทำลายศัตรู อย่างไม่หยุดยั้ง

(littlebbear96, 2564: 303-304)

การทำศึกสงครามกันระหว่างพี่น้องร่วมสายเลือด โดยมีศิมันตร์ผู้เป็นผู้นำเผ่าครุฑและศักดิธัชผู้เป็นกบฏที่เข้าไปร่วมกับฝ่ายนาคศัตรูของเผ่าครุฑในการโค่นล่มบัลลังก์ของพี่ชาย ฝ่ายศรารินผู้เป็นพี่ใหญ่จึงต้องลงมือเองเพื่อลงโทษน้องชายผู้ทรยศต่อเผ่าพันธุ์ด้วยการต่อสู้กับน้องชายโดยมีเผ่าอสูรปักษาและรากษสมาเป็นผู้ช่วยเหลือ จึงนำไปสู่ชัยชนะในการทำศึกสงครามที่ได้เข้ามาช่วยเหลือพระเอกจากการถูกน้องชายร่วมสายเลือดก่อกบฏ ด้วยความเก่งกล้าของศิราวินจึงมีหลายฝ่ายต่างสนับสนุนให้เขาเป็นผู้ปกครองเมืองครุฑ แต่ด้วยความรักสันโดษและต้องการใช้ชีวิตกับครอบครัวจึงไม่ต้องการตำแหน่งใด ๆ เพียงแค่หากมีปัญหาเกิดขึ้นในเผ่าครุฑก็จักมาช่วยเหลือ ด้วยความยุติธรรม

ตัวละครเหมันต์ศึก ในเรื่อง ฤฤทธิ์คล้องนาคา เป็นตัวละครพระรองของเรื่องที่เป็นเพื่อนกับทัณฑ์เทวาพระเอกของเรื่องเป็นทหารผู้เก่งกาจสามารถทำการศึกด้วยพลังมหาศาล แต่เมื่อพบเจอกับปัญหาด้วยว่านรินทิพย์พี่สาวของคนรักของเพื่อนถูกจับตัวไปในถ้ำลึกลับจึงต้องเข้าไปช่วยเหลือ ดังตัวบท

เหมันต์ศึกโบยบินอยู่กลางอากาศตรงดิ่งไปยังแดนนาคราช แลหวังว่าปู่เฒ่านาคาจักเห็นว่าเขากำลังไปหา ระหว่างทางเขาต้องใช้กำลังต่อสู้กับพวกสมุนมารเพื่อลดทอนจำนวนพวกมันลง มิให้บุกเข้าไปในตัวเมืองครุฑได้ แต่สิ่งที่ท้าทายคือการต้องโฉบเข้าไปในถิ่นฐานนาคาเพื่อหาว่าใครครองอัญมณีเอาไว้

เบาะแสสำคัญคืออัญมณีสีแดงที่มีผลกับพวกนกยักษ์ สามารถส่งให้เราตายในพริบตาได้ เขาเห็นมาแล้ว เศษซากครุฑาที่แหลกสลายเพราะคลื่นพลังที่หาต้นตอไม่ได้ มันอยู่ที่ไหน ผู้ใดถือเอาไว้ ใครเป็นคนทำ น่าแปลกคือจุดที่เขาลอยตัวอยู่เป็นจุดที่ดวงจันทร์สาดแสงมาอาบได้ ส่องสว่างชนิดที่ตกกระทบเกิดเงาบนสายน้ำที่มิอาจมองเห็นก้นบึ้งข้างใต้ได้ เพลานั้นเหมันต์ศึกชะงักไป “ถ้ำลับแล” ชื่อหนึ่งพลันปรากฏในหัว มันเป็นสถานที่ที่เขาลือว่าเอาไว้กักขังพวกพญานาคที่ทำผิด มันคือถ้ำลับแลที่อยู่ใต้วังวงกตไปอีก ทั้งมืดสนิทไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน โบราณว่าคนที่ลงไปได้มีแค่พวกใจมารเท่านั้น เพราะสถานที่แห่งนั้นมันไม่น่าเลื่อมใสเต็มไปด้วยมารผจญกันคนออกไปบ้างว่าวิญญาณตัวตายตัวแทนมาเข้าใกล้

“เอาวะ เป็นไงเป็นกัน” เหมันต์ศึกพยักหน้ากับตัวเองก่อนจักดึงเกล็ดนาคีออกจากมือหนา พลางภาวนาขอให้ความคิดของเขาถูก จากนั้นลดปีกลงไม่คิดบินอีกต่อไป ปล่อยร่างร่วงลงกลางสายน้ำขนาดใหญ่ แล้วอธิษฐานบางอย่างในใจ ‘นำทางให้ข้าด้วย นรินทิพย์’

(Avery Pie, 2564: 337-339)

จากตัวบทข้างต้นทำให้พบว่าตัวละครเหมันต์ศึกเป็นผู้ช่วยเหลือจากการได้รับจิตสัมผัสกับนรินทร์ที่ถูกจับตัวไป อีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีลางสังหรณ์ที่แม่นยำและสามารถเข้าไปช่วยเหลือพี่สาวของนายเอกได้ในถ้ำลึกลับจากการถูกจับตัวไป

การศึกษาอนุภาคตัวละครครุฑทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 5 อนุภาคตัวละครครุฑ

ประเด็นการวิเคราะห์	**อนุภาคตัวละครครุฑ ในฐานะพระเอก**	**อนุภาคตัวละครครุฑ ในฐานะผู้ร้าย**	**อนุภาคตัวละครครุฑ ในฐานะผู้ช่วยเหลือ**
ตัวละคร	ธาดาธิปก, ทัณฑ์เทวา, ศิมันตร์	ภวิตา, ศักดิธัช, สังวาล	ศราวิน, เหมันต์ศึก
อนุภาคที่ปรากฏ	- สืบเชื้อสายครุฑตระกูลชนชั้นสูง –มีพละกำลังที่แข็งแกร่ง - มีอิทธิฤทธิ์ที่มหาศาล - เป็นใหญ่ในห้วงเวหา	- เป็นภรรยาที่หึงหวง - ศึกสายเลือด - มีจุดจบด้วยการถูกฆ่า	- เป็นพี่และเพื่อนที่เข้ามาช่วยเหลือ - สามารถเอาชนะฝ่ายศัตรูได้สำเร็จ

ประเด็นอนุภาคตัวละครครุฑในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย พบว่า มีตัวละครครุฑในฐานะพระเอกถูกสร้างสรรค์อนุภาคที่จะต้องเป็นครุฑตระกูลชั้นสูงกำเนิดแบบโอปปาติกะ คือการเกิดแล้วโตในทันทีและจะต้องเป็นผู้ปกครองครองเผ่าครุฑต่อไป อีกทั้งยังมีความแข็งแกร่งและมีพละกำลังที่สามารถต่อสู้กับฝ่ายศัตรูและพร้อมช่วยเหลือนายเอกได้ ส่วนตัวละครครุฑในฐานะพระเอกไม่ปรากฏพบในนวนิยายวาย เนื่องจากด้วยบทบาทของครุฑที่จะต้องเป็นผู้นำและมีความแข็งแรงจึงทำให้ไม่มีการนำเอาตัวละครครุฑมานำเสนอในฐานะนายเอกที่จะต้องเป็นฝ่ายถูกดูแลนั่นเอง ส่วนตัวละครครุฑให้ฐานะผู้ร้าย พบว่า มีการนำเสนออนุภาคที่มาจากการอิจฉาริษยา จากภรรยาหลวงที่มุ่งปองร้ายกับอนุภรรยาซึ่งเป็นนายเอก อีกทั้งฝ่ายผู้ร้ายที่เป็นพี่น้องร่วมสายเลือดในการแย่งชิงอำนาจจากพี่ชายและฝ่ายผู้ร้ายที่ต้องการแก้แค้นบิดาจึงฆ่าบิดาตายเพื่อแก้แค้น แต่ตัวละครผู้ร้ายทั้งหมดนั้นต่างมีบทสรุปคือถูกจบชีวิตด้วยการถูกฆ่าตายไปในที่สุด ส่วนตัวละครครุฑในฐานะผู้ช่วยเหลือพบว่ามีการนำเสนออนุภาคที่มาจากผู้ช่วยเหลือที่เป็นพี่และเพื่อนเข้ามาช่วยเหลือเพื่อจบปัญหาและคลายปมปัญหาและสามารถเอาชนะฝ่ายศัตรูได้สำเร็จ ซึ่งการนำเอาตัวละครครุฑ มาสร้างสรรค์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีทำให้พบอนุภาคที่หลากหลายออกไปและครุฑถือเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นใหญ่และความเป็นผู้นำที่โยงไปถึงเรื่องเพศที่ต้องการสื่อให้เห็นว่าเพศชาย ถือเป็นเพศที่มีความเป็นใหญ่ทั้งการเป็นผู้นำ แต่เมื่อถูกนำมานำเสนอในนวนิยายวายความเป็นชายที่เป็นใหญ่แม้จะมีคู่รักเป็นเพศชายด้วยกันอยู่ แต่คู่รักเหล่านั้นกลับเป็นเผ่าพันธุ์ที่ด้อยกว่า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนาคาที่เป็นศัตรูและนำมาสู่

การครองรักกันในตอนจบ นอกจากนี้ครุฑยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นอิสระที่สามารถเลือกที่จะโบยบินไปในสถานที่ต่าง ๆ ได้ เช่นเดียวกับเรื่องเพศก็สามารถเลือกที่จะรักจะชอบใครก็เป็นอิสระของแต่ละบุคคลนั่นเอง

3.1.5 *อนุภาคตัวละครจระเข้*

จระเข้ถือเป็นสัตว์เลื่อนคลานที่มีความดุร้ายและเป็นสัตว์ที่อยู่บนสุดของห่วงโซ่อาหาร เนื่องจากเป็นสัตว์ผู้ล่ากินเนื้อที่มีขนาดตัวใหญ่และเป็นเจ้าแห่งท้องน้ำที่น่ากลัวอย่างมากในวรรณกรรมปรากฏตัวละครจระเข้ในนิทานตำนานพื้นบ้านมากมาย โดยเฉพาะนิทานไทยที่โดดเด่น เช่น เรื่องชาละวันกับไกรทอง ซึ่งมีการนำเสนอให้เห็นถึงความขัดแย้งกันระหว่างมนุษย์กับจระเข้และทำให้เห็นถึงวิถีชีวิตที่คนไทยมีชีวิตที่คุ้นเคยกับจระเข้มาตั้งแต่อดีต มนุษย์ต่างต้องเรียนรู้วิธีเอาตัวรอดจากอันตรายจากจระเข้ จนพัฒนาไปเป็นภูมิปัญญาอย่างหนึ่ง เช่น อาชีพหมอจระเข้ เพื่อปราบจระเข้ด้วยมนตร์ทางไสยศาสตร์ นอกจากนี้ตัวละครจระเข้ยังปรากฏให้เห็นในนิทานพื้นบ้านเรื่องอื่น ๆ ในแต่ละภูมิภาค อีกทั้งยังพบว่ามีการนำเสนอบทบาทตัวละครจระเข้ให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ อยู่เสมอ ทั้งในละครโทรทัศน์หรือการ์ตูนต่าง ๆ รวมถึงการนำเสนอบทบาทตัวละครจระเข้ในนวนิยาย ซึ่งถือว่ามีความน่าสนใจอีกประการ ยิ่งโดยเฉพาะการนำเสนอในพื้นที่ของนวนิยายวายที่ได้นำเสนอภาพความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่เป็นหมอจระเข้กับจระเข้ที่เป็นราชาแห่งคุ้งน้ำ จากความขัดแย้งแปรเปลี่ยนเป็นความลึกซึ้งของความรักระหว่างมนุษย์กับจระเข้อีกทั้งยังมีเพศสภาพความเป็นชายเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาอนุภาคดังกล่าวที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยแบ่งประเด็นการวิเคราะห์ ดังนี้

3.1.5.1 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอก

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอก เป็นการนำเสนอบทบาทของตัวละครจระเข้ที่เป็นพระเอกในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ซึ่งพบว่าตัวละครจระเข้มีที่มาจากนิทานพื้นบ้าน เรื่องไกรทอง มีการนำเสนอให้เห็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับจระเข้ ทำให้หมอจระเข้ต้องมาปราบจระเข้ แต่เมื่อจระเข้แปลงกายมาเป็นมนุษย์ก็ได้เกิดความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับหมอจระเข้ และเมื่อถึงคราวต้องกลับไปในร่างจระเข้ก็ต้องต่อสู้กันด้วยพลังการต่อสู้ที่ดุเดือดอย่างไม่มีใครยอมใคร นอกจากนี้ยังพบว่ามีการนำเสนอตัวละครจระเข้ในนวนิยายที่เล่าเรื่องราวเป็นภาคต่อกันหลายเรื่อง เริ่มตั้งแต่เรื่องราวจากรุ่นพ่อเชื่อมโยงมาถึงรุ่นลูก ดังในเรื่อง ยาใจกุมภีล์ เป็นเรื่องราวของพญาโคจรจระเข้เจ้าแห่งลุ่มน้ำน่านที่ได้แปลงกายมาใช้ชีวิตในเมืองมนุษย์และทำให้พบกับขุนไกรหมอจระเข้ที่มีความสามารถมากมาย จนทำให้ทั้งคู่ได้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันและกัน โดยที่โคจรก็มีภรรยาที่อุ้มท้องเพื่อสืบวงศ์ตระกูลอยู่แล้ว ส่วนขุนไกรก็มีภรรยามนุษย์ที่ตั้งครรภ์อยู่เช่นเดียวกัน ทำให้พญาโคจรต้องแอบขึ้นมาเมืองมนุษย์เพื่อไปมาหาสู่กับขุนไกรอยู่เป็นประจำ ดังตัวบท

> *ลึกลงไปใต้นครบาดาลยังมีถ้ำคร่ำครึแห่งหนึ่งอันเป็นที่อยู่อาศัยของกุมภีล์ ชั้นพระยาแห่งคุ้งน้ำเหนือ ภายในนั้นประดับประดาไปด้วยเครื่องเงินอันวิจิตร*

ณ บัลลังก์ก็มีท้าวพันศูรราชาแห่งเหล่ากุมภีล์ประทับอยู่ ซ้ายแลขวามีมหาอุปราชพันวังและพันตา วันนี้มีขุนนางมากมายเข้าเฝ้าและคนที่เพ็ดทูลข่าวสารล่าสุดก็โก่งโค้งถวายบังคมอยู่ตรงกึ่งกลางท้องพระโรง

จะบอกว่าเพราะเป็นเด็กเดียงสาจึงมีมากก็พูดได้ไม่เต็มปาก บัดนี้โคจรอายุร่วมสิบแปดปีแล้วหนาจักมาเป็นเด็กได้อย่างไร มันต้องมีอะไรมากไปกว่าการเที่ยวเล่นเป็นแน่

(KuFei-TanZ, 2562: 59)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครพญาโคจร เป็นผู้ปกครองเผ่ากุมภีล์ในคุ้งน้ำน่าน ทำให้เมื่อเหล่าอำมาตย์ได้ทราบว่าพญาโคจรแอบขึ้นมาหามนุษย์หนุ่มหมอจระเข้ผู้เป็นคนรักทำให้เป็นที่ไม่พอใจแก่พวกเขา เพราะเหล่ากุมภีล์ต่างมองว่าเหล่ามนุษย์เป็นพวกต่ำต้อย จึงเป็นเรื่องที่ไม่ดีที่ได้ไปคบค้าสมาคมด้วย แม้ว่าพญาโคจรจะมีคู่หมายที่เป็นสตรีที่ได้แต่งงานกันแล้ว แต่เขามองว่าเป็นการคบหาเพื่อที่จะสืบทอดทายาทเพื่อให้มีทายาทสืบวงศ์ตระกูลต่อไปได้ แต่เขารักเพียงมนุษย์หนุ่มผู้เป็นหมอจระเข้ที่อาศัยอยู่บนเมืองมนุษย์เพียงคนเดียวเท่านั้น

ความรักที่เขามีต่อขุนไกรเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ทั้งเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างและเรื่องเพศที่ต้องพิสูจน์ความรักอีกมากมายและด้วยชะตาชีวิตที่ผูกโยงให้สองคนต้องพลัดพรากจากกัน ด้วยหากเขาไปมีชีวิตร่วมกับขุนไกรก็จะนำไปสู่ชะตาที่ถึงฆาตและเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากที่จะเกิดขึ้น ทั้งหมดนี้บิดาของโคจรคือท้าวรำไพต่างล่วงรู้และเห็นถึงภาพความสัมพันธ์เหล่านั้นจากการเข้าฌานสมาธิมา โดยตลอดและล่วงรู้ว่าชะตากรรมความรักของทั้งคู่จะจบลงด้วยโศกนาฏกรรม ท้ายที่สุดความรักระหว่างพญาโคจรกับขุนไกรก็ต้องจบลงด้วยโศกนาฏกรรมจากน้ำมือของคนที่รัก เพราะด้วยขุนไกรคือหมอจระเข้ที่เก่งกาจมากความสามารถจึงได้รับอาสาให้ปราบจระเข้นามว่าโคจร ทำให้ทั้งคู่ต้องต่อสู้กันและพญาโคจรเป็นฝ่ายที่ยอมแพ้ต่อคนรักและเสียสละชีวิตไปในที่สุดหลงเหลือเพียงแค่บุตรชายที่มีนามว่าชาละวันที่จะต้องสืบวงศ์วานในการปกครองเผ่ากุมภีล์

ตัวละคร ชาละวันในเรื่อง ลิขิตกุมภีล์ เป็นตัวละครจากนิทานพื้นบ้านเรื่องไกรทอง ชาละวันเป็นจระเข้ที่ได้รับการสืบทายาทในการปกครองคุ้งน้ำน่านต่อจากบิดาที่ได้ถูกหมอจระเข้เมืองมนุษย์ลงมือฆ่าอย่างน่าเวทนา แม้แต่ศพของบิดาเขาก็ยังไม่สามารถหาเจอได้ ทำให้เขามีความอาฆาตแค้นกับผู้ที่ลงมือฆ่าบิดาเขาเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ด้วยการมีเชื้อสายจากผู้ปกครองทำให้เขาเป็นจระเข้ที่มีพละกำลังที่แข็งแกร่งและสามารถแปลงกายขึ้นมาเที่ยวเล่นในเมืองมนุษย์ได้ ดังตัวบท

“ชาละวัน...หัวใจที่ถูกหลอมละลายจนเหลือเพียงเถ้าถ่ายน่ะ แม้จะยังไม่สิ้นชีวาวายก็ไม่ต่างอะไรกับซากศพเดินหรอกนะ....” คำพูดที่ไม่ได้ตรงกับบทสนทนาในครั้งแรกถูกเปรียบเปรยขึ้นมาลอย ๆ และความหวังว่าแสงสว่างจะสาดกลับเข้าไปในดวงใจที่สุมไปด้วยไฟแค้นจะดับวูบลงยามกุมภีล์ตัวน้อยตอบกลับด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ถ้ามันบรรลุสิ่งที่ต้องการ...ต่อให้ถูกตราหน้าว่าเดรัจฉานข้าก็ยินดี” เด็กน้อยยิ้มรับคำไม่แม้แต่จะสนใจคำเตือนที่ถูกมอบให้ สองขารุดหมายเตรียมออกไปเที่ยวงานวัดของพวกมนุษย์

ริมฝีปากยกขึ้นเผยให้เห็นเขี้ยวสีเงินเรืองรองด้านใน มันสว่างวาบยามต้องแสงจันทร์เหนือผิวน้ำ ดวงตาสีสองวาวโรจน์ขณะก้าวผ่านพ้นปากถ้ำออกไป ก่อนร่างของเด็กชายจะแปรเปลี่ยนเป็นสัตว์ร้ายแหกว่ายในผืนน้ำ

(KuFei-TanZ, 2561: 35)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ชาละวันมีความดื้อรั้นจากท้าวรำไพผู้ที่คอยดูแลเขาหลังจากที่เขาขาดบิดาไป และเป็นผู้ที่คอยเตือนสติเขาไม่ให้กระทำอะไรลงไปด้วยอารมณ์ที่ร้อนรันจนอาจจะทำให้เกิดอันตรายต่อเขาและวงศ์วานเผ่าจระเข้ได้และเขามักจะแปลงกายขึ้นไปเที่ยวเล่นในเมืองมนุษย์อยู่เสมอ ทำให้เขาพบเจอกับไกรทองลูกหมอจระเข้ที่ฆ่าบิดาของเขา ทำให้เด็กหนุ่มทั้งสองเกิดการทะเลาะกันตั้งแต่แรกเริ่มที่ได้เห็นหน้าค่าตากันทำให้ไกรทองผลัดตกลงไปในแม่น้ำและชาละวันจำเป็นที่จะต้องลงไปช่วยเหลือ

ตัวละครพระเอกนั่นคือชาละวันได้ช่วยเหลือตัวละครนายเอกนั่นคือไกรทอง แม้ว่าทั้งคู่จะมีความขัดแย้งกันตั้งแต่ครั้งแรกที่พบเจอ แต่เมื่ออีกฝ่ายได้รับอันตรายจากการถูกจระเข้ฝ่ายผู้ร้ายมาทำร้ายถึงขั้นได้รับบาดเจ็บสาหัส ชาละวันจึงอยากช่วยเหลือด้วยการมอบโลหิตขัตติยาที่ถือเป็นพลังแห่งการรักษาที่จะผูกพันธะของเขาทั้งคู่ให้เป็นคู่รักกัน ซึ่งถือเป็นการดำเนินเรื่องจากปมขัดแย้งมาสู่ห่วงพันธะที่ผูกมัดให้ทั้งสองต้องใช้ชีวิตร่วมกันและครองคู่กันตลอดไป

นอกจากตัวละครชาละวันในเรื่องลิขิตกุมภีล์แล้ว ยังปรากฏพบมีการนำเสนอตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอกที่เป็นตัวละครชาละวัน ในเรื่องสิเน่หาชาละวันอีกด้วย โดยตัวละครชาละวันอาศัยอยู่ในถ้ำทองใต้นครบาดาลและเขาก็ได้แปลงกายขึ้นไปยังเมืองมนุษย์ทำให้พบกับไกรทอง หมอจระเข้หนุ่ม ทั้งคู่ได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกันต่อมาได้ลักพาตัวนางตะเภาทองมาเป็นเมีย เมื่อชาละวันกลับมายังถ้ำทองทำให้ไกรทองต้องร่ายคาถาอาคมเพื่อให้ชาละวันปล่อยตะเภาทองกลับมา แต่เมื่อชาละวันได้ยินเสียงไกรทองสวดคาถาอาคมก็ทำให้เขากระวนกระวายต้องการสมสู่กับไกรทองให้ได้จึงได้ใช้ร่างกายของตะเภาทองในการสมสู่แทน และเมื่อทนทานไม่ได้จึงต้องปรากฏกายในร่างพญากุมภีล์จนผู้คนแตกตื่นกันจ้าละหวั่น

ตัวละครชาละวันเป็นพญากุมภีล์ผู้มีพละกำลังมหาศาล ทำให้เมื่อแปลงกายมายังเมืองมนุษย์จึงเป็นคนที่มีเสน่ห์น่าหลงใหลทั้งชายและหญิง จนทำให้เขาเผลอไปมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับไกรทอง แต่ด้วยยังมีความเป็นชายอยู่ในตัวเมื่อพบเจอกับนางตะเภาทองก็มีความสนใจในเพศตรงข้ามจนต้องลักพาตัวนางลงไปอาศัยเป็นภรรยาใต้นครบาดาล ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวละคร ชาละวันมีรสนิยมทางเพศที่ชื่นชอบได้ทั้งสองเพศนั่นคือชายและหญิงหรือที่เรียกว่า ไบเซ็กซวล (bisexual) ถือเป็นรสนิยมทาง

เพศที่ชอบทั้งเพศชายและหญิง โดยมีภาวะอารมณ์และความรักกับทั้งเพศตัวเองและเพศตรงข้ามนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่อชาละวันได้ยินเสียงสวดคาถาที่แม้จะเป็นคาถาจากหมอจระเข้ แต่เขากลับรู้สึกมีความต้องการทางเพศต่อหมอจระเข้ที่เขาเคยร่วมรักกันมาแล้ว จึงต้องให้ตะเภาทองที่เป็นเพศหญิงมาเป็นตัวแทนในการร่วมเพศก่อน แต่ท้ายที่สุดเขาก็ไม่อาจทนทานต่อความต้องการของตัวเองได้จึงต้องแปลงกายเป็นจระเข้ยักษ์ขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับหมอจระเข้คนรักของตนและเขาก็มีพลังวิเศษจากเขี้ยวเพชรที่จะช่วยป้องกันอันตรายทั้งปวงได้ ด้วยความที่เป็นพญากุมภีล์จึงทำให้ชาละวันมีรูปลักษณ์ที่งดงามทั้งร่างมนุษย์จำแลงและร่างจระเข้ที่มีเกล็ดสีเลื่อมฟ้าเขียวมีรูปร่างขนาดใหญ่ผิวพรรณงดงามขาวสะอาดและเมื่อจำแลงแปลงกายเป็นมนุษย์ก็เป็นชายชาตรีที่สมบูรณ์แบบ ดังตัวบท

> *ร่างจระเข้ยักษ์เกล็ดสีเลื่อมฟ้าเขียวปรากฏขึ้นเบื้องหน้า แต่เมื่อถึงตีนบันไดศาลา กายขนาดใหญ่โตก็แปลงเป็นร่างบุรุษผิวขาวละเอียดค่อย ๆ เดินขึ้นมาจากน้ำ แผ่นอกเปลือยเปล่าไร้ซึ่งรอยสักช่างหมดจดน่ามอง ผ้าโจงกระเบนขัดเอวยังคงวาววับด้วยลายเลื่อมฟ้าเขียวปกปิดสัดส่วนที่ชวนให้คิดถึงไว้แนบชิดสนิทใน*
>
> (Blueฯ, 2561: 90)

จากตัวบทข้างต้นพบว่าตัวละครชาละวันมีความงามทั้งในรูปลักษณ์จากร่างจระเข้และจากร่างจำแลงแปลงกายเป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างที่มีเสน่ห์น่าหลงใหลและเรื่องราวก็ดำเนินไปถึงช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งที่จะต้องเลือกระหว่างความรักกับเผ่าพันธุ์เพราะไกรทองที่เป็นหมอจระเข้ได้รับมอบหมายให้ปราบจระเข้ให้หมดสิ้นไป โดยที่อาจารย์คงที่เป็นหมอจระเข้และเป็นอาจารย์ของไกรทองจะเป็นฝ่ายลงมือก่อน

การต่อสู้กันของสองคนรักระหว่างชาละวันกับไกรทองจากคู่รักจะต้องมาเป็นคู่ต่อสู้ โดยที่ชาละวันได้เสกแส้จากเกล็ดจระเข้มาเป็นอาวุธในการฟาดเข้าใส่ไกรทองจนได้รับบาดเจ็บกลายเป็นการต่อสู้ที่น่าเศร้าโศกที่สุด ทั้งสองต่างต่อสู้กันไปด้วยน้ำตาแห่งความรัก แต่ด้วยสถานะและความจำเป็นจึงต้องกระทำไป อีกทั้งไกรทองยังจะต้องช่วยเหลืออาจารย์คงที่ได้เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เยาว์วัยจึงทำให้เขาไม่สามารถที่จะขัดคำสั่งใด ๆ ได้ จนต้องต่อสู้กับชาละวันด้วยความจำใจ แม้ว่าชาละวันจะถูกทำร้ายด้วยวิธีใด ทั้งจากมนตร์ทางไสยศาสตร์หรือจากอาวุธต่าง ๆ ก็ไม่สามารถที่จะทำให้เขาได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย แสดงให้เห็นว่าร่างกายและอิทธิฤทธิ์ของชาละวันถือว่ามีพลังที่มากล้นจนไม่สามารถมีผู้ใดทำร้ายร่างกายเขาได้ เนื่องเพราะมีอาวุธและเครื่องราง ทั้งเขี้ยวเพชรและลูกแก้ววิเศษที่ช่วยทำให้ฟันแทงไม่เข้า แต่จุดอ่อนของเขาอยู่ที่หัวใจที่มีต่อคนรัก นั่นคือไกรทอง แม้ว่าในตอนแรกชาละวันจะยังคงมีรสนิยมรักได้สองเพศอยู่ แต่ท้ายที่สุดเขาก็ต้องเลือกที่จะแสดงความรักที่มั่นคงต่อไกรทองที่เป็นความรักของเขาจากใจจริง แม้จะต้องพบเจอกับโศกนาฏกรรมที่ทำให้เขาทั้งคู่ต้องพิสูจน์ความรักมากมาย แต่ด้วยบุญวาสนาที่มีต่อกันทำให้ทั้งคู่ ได้ครองรักกันได้ในที่สุด

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอกในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบว่ามีการสร้างสรรค์เรื่องราวที่เริ่มจากการสร้างความขัดแย้งของสองคู่รักที่เป็นมนุษย์กับจระเข้ที่มีปัญหากันด้วยเผ่าพันธุ์ที่กำเนิด ทำให้จะต้องเป็นคู่ขัดแย้งกัน แต่มักจะมีเหตุการณ์ที่ทำให้พระเอกและนายเอกจะต้องกลายเป็นคู่ครองกันทั้งจากการผูกพันธะสัญญาจากการช่วยเหลือและการหลงในมนตร์เสน่ห์ของอีกฝ่ายทำให้เขาทั้งคู่ต้องมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกันและตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอก มักมีบทบาทที่เป็นผู้ปกครองจึงจะต้องถูกหมอจระเข้ที่เป็นคนรักมาปราบ จากคนรักจะต้องมาต่อสู้กัน ถือเป็นการดำเนินเรื่องราวที่เป็นโศกนาฏกรรมความรักจากคนรักที่ต้องมาฆ่าฟันกันจนตายขาดจากกัน แต่ด้วยเหตุผลของพันธะสัญญาและการเป็นคู่ครองครองจากชาติพบก่อนทำให้ท้ายที่สุดทั้งคู่ก็สมหวังในความรักและพบว่าตัวละครจระเข้ที่เป็นพระเอกมีการนำเสนอให้เห็นว่ามีพละกำลัง ทั้งจากเครื่องรางที่มีและเชื้อสายที่มาจากตระกูลผู้ปกครองจึงเป็นผู้ที่สามารถอยู่ยงคงกระพันเป็นอมตะไปได้อีกด้วย

3.1.5.2 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะนายเอก

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะนายเอก พบว่า มีการนำเสนอบทบาทตัวละครจระเข้นายเอกที่เป็นตัวละครทหารเอกที่ดูแลพญากุมภีล์ นั่นคือเดโช ในเรื่องกำราบกุมภีล์ โดยที่ได้รับหน้าที่ให้จำแลงแปลงกายมาเป็นมนุษย์ทำหน้าที่ข้าราชการในวังเพื่อสืบเสาะหาข่าวสารในเมืองมนุษย์เพื่อไปแจ้งต่อเหล่ากุมภีล์ใต้นครบาดาล ดังตัวบท

สองขาของเดโชก้าวเคลื่อนอย่างมั่นคงตรงไปยังท้องพระโรงอันโอ่อ่าของทางฝั่งคุ้งน้ำใต้ ก่อนเดินไปนั่งตำแหน่งประจำ ซึ่งไม่วายได้ยินเสียงซุบซิบนินทาของพวกทหารฝ่ายใต้ดังมาเป็นระลอก

“เป็นผู้นำของฝ่ายเหนือแล้วยังมาช้าอีก ใช้ไม่ได้เลย”

“ใช่...ตั้งแต่รับตำแหน่งเจ้าเมืองฝ่ายเหนือก็เกเรขึ้นทุกวัน” และอีกหลายกระแสเสียงที่ว่ากล่าวไม่ได้ แต่ไม่ได้ทำให้พระพักตร์ของเดโชถอดสีมีแต่ทำให้รอยยิ้มเหยียดเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ยังไงชาละวันก็ต้องตามเอาใจเขาเพราะเรื่องข่าวจากเมืองบน

“มีเรื่องอะไรสำคัญรึท่านเดโชเจ้าถึงได้เรียกพวกเรามารวมตัวกันที่นี่แล้วมาช้าเสียเอง” หนึ่งในอำมาตย์ที่นั่งคุกเข่าท่าเทพบุตรอยู่แทบเท้ากล่าวขึ้น

“คนจากเมืองบนจะรับข้าราชการเพิ่มจากทางพระนครร่วมยี่สิบคน”

“แล้ว?” ชาละวันเลิกคิ้วสูง เดโชจึงจำแถลงไข

“พวกมันขนหมอจระเข้มาเต็มขบวน ว่าด้วยเรื่องกำจัดจระเข้ทั้งบาดาล ให้สิ้นซาก”

(KuFei-TanZ, 2564: 11)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครเดโชที่เป็นทหารเอกของชาละวันได้รับหน้าที่ให้จำแลงกายเป็นมนุษย์ไปเป็นข้าราชการในวังเพื่อหาข่าวหรือความลับจากเมืองมนุษย์มาแจ้งต่อเหล่ากุมภีล์ ทำให้เห็นว่าเดโชถือเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากที่จะสามารถทำให้เหล่ากุมภีล์ ได้ทราบแผนการต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้วางแผนปราบจระเข้ แต่เรื่องราวก็ต้องมีอุปสรรคเพราะมีข้าราชการจากพระนครได้ย้ายเข้ามาร่วมหาวิธีจัดการกับจระเข้ นั่นคือขาล มนุษย์ที่มีพละกำลังและมนตร์คาถาที่ได้ร่ำเรียนมาอย่างมากมาย จนได้รู้ว่าเดโชไม่ใช่มนุษย์ทั่วไปเพราะเขาสังเกต ได้ว่าร่างมนุษย์ของเดโชเป็นร่างจำแลงของอมนุษย์ จึงทำให้เดโชเกรงกลัวว่าความลับจะถูกเปิดเผย

เดโชเป็นจระเข้ที่มีพละกำลังมากขึ้นหลังจากที่ถูกขาลจับตัวไปและถูกทารุณกรรมอย่างทรมาน เมื่อได้พักร่างกายอยู่ใต้บาดาลก็ทำให้มีกำลังเพิ่มมากขึ้นจนสามารถใช้หางฟาดให้ศัตรูล้มระเนระนาดไปคนละทางและเมื่อถูกธนูลูกศรยิงเข้าใส่ก็ไม่อาจทำให้เขาได้รับบาดเจ็บได้เพราะมีเกล็ดที่แข็งแรงเป็นอย่างมาก เพราะมาจากอานุภาพของแหวนทองคำที่ปู่รำไพได้มอบให้จึงทำให้ไม่มีผู้ใดฟันแทงเกล็ดจระเข้นี้ไปได้จนพวกที่มาตามล่าเขาต้องถอยหนีไปหมดและขาลผู้ที่มาช่วยเหลือเขากลับเป็นคนที่ได้รับบาดเจ็บไป เขาจึงใช้วิธีการรักษาด้วยการมอบโลหิตเพื่อผูกพันธะสัญญาให้ผูกมัดกัน

เดโชได้ช่วยเหลือขาลด้วยการมอบโลหิตที่จะสามารถรักษาให้ขาลหายจากการบาดแผลที่ถูกธนูยิงเข้าใส่จนแผลได้สมานกันจนหายดี ซึ่งถือเป็นการผูกพันธะกันว่าเขาทั้งคู่ต้องเป็นคู่ครองกันตลอดไป ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าในตอนแรกทั้งสองเริ่มมาจากการเป็นคู่ศัตรูที่เดโชถูกขาลจับตัวไปและทำร้ายร่างกายเดโชจนทรมาน เมื่อขาลได้มาช่วยเหลือในขณะที่เดโชได้รับอันตรายจึงทำให้เป็นจุดที่ทำให้ทั้งคู่รู้สึกมีความรู้สึกดีต่อกันและอีกประเด็นคือทั้งสองเคยพบเจอกันมาแล้วตั้งแต่สมัยยังเด็กจึงเป็นความรู้สึกที่ทำให้ต้องมาพบเจอกันอีกครั้งเมื่อเติบโตไปทำหน้าที่ของตนเอง แต่ท้ายที่สุดทั้งคู่ก็ต้องไปครองคู่กันและแต่งงานกันจนเรื่องราวจบลงด้วยความสุข

จะเห็นได้ว่า อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะนายเอก พบว่า มีการนำเสนอให้เห็นว่าจระเข้เป็นผู้ที่สามารถจำแลงกายขึ้นมาเป็นสายสืบให้กับเหล่ากุมภีล์ โดยการได้รับตำแหน่งในวัง เมื่อได้พบเจอกับพระเอกที่เป็นทหารที่สามารถรู้ว่านายเอกเป็นอมนุษย์แปลงกาย จึงถูกจับตัวไปเมื่อค้นหาความจริง แต่ด้วยความปากแข็งและไม่ยอมคนของนายเอกจึงถูกเป็นฝ่ายที่ถูกรังแกด้วยการใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส นายเอกจึงหนีไปรักษาตัวใต้นครบาดาลและได้รับแหวนทองคำจากท้าวรำไพมาคอยป้องกันจากอันตราย ซึ่งถือเป็นเครื่องรางที่สามารถช่วยให้เขารอดจากอันตรายได้และขาลก็ได้มาช่วยให้เขาจากการถูกล่า แต่ขาลกลับได้รับบาดเจ็บจึงต้องใช้โลหิตเพื่อผูกพันธะรักษาจนทั้งคู่ได้ครองรักกัน ถือได้ว่าจระเข้นายเอกแม้จะเป็นผู้ที่พละกำลังมากมาย แต่เมื่ออยู่กับพระเอกกลับมีกำลังที่น้อยกว่าจนต้องเป็นฝ่ายที่ถูกรังแกอยู่ตกอยู่ในสถานะที่เป็นฝ่ายรอง แม้พระเอกจะเป็นมนุษย์ก็ตาม ทำให้เห็นถึงความน่าสนใจของการสร้างสรรค์ให้มนุษย์เป็นพระเอกและให้จระเข้เป็นนายเอกที่ทำให้เห็นว่ามนุษย์ต้องการแสดงให้เห็นถึงความเป็นใหญ่กว่าสัตว์อมนุษย์จึงถูกนำมาเสนอให้เห็นผ่านตัวบทนวนิยายนั่นเอง

3.1.5.3 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ร้าย

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ร้าย พบว่ามีการนำเสนอบทบาทตัวละครจระเข้ผู้ร้ายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่เป็นฝ่ายคู่ขัดแย้งทางผลประโยชน์ในการปกครองระหว่างจระเข้ฝั่งคุ้งน้ำใต้และจระเข้ฝั่งคุ้งน้ำเหนือ ทำให้มีการให้หมอผีเมืองมนุษย์กำหนดแผนในการก่อกวนต่าง ๆ นานา ทั้งการออกอาระวาดฆ่าผู้คนจนเกิดความแตกตื่นและการวางแผนเพื่อฆ่าพญาโคจรผู้ปกครองเหล่ากุมภีล์ฝั่งคุ้งน้ำเหนือจากน้ำมือของขุนไกรคนรักของเขาจนตายไปและทำให้ชาละวันต้องขึ้นมาครองตำแหน่งต่อจากบิดา ดังตัวบท

หมอผีมนุษย์กำหนดฤกษ์ยามมาให้ พวกเขาเพียงแต่ทำตามนั้น เริ่มต้นจากออกอาระวาดฆ่าแกงผู้คนให้ชาวบ้านแตกตื่น ให้พวกมันไปตระเวนหาหมอจระเข้ จากทั่วทั้งสยามมาจัดการ ท้าวพันวังกับท้าวพันตาผู้อยู่ในแผนการยอมตกลงร่วมมือกับนักพรตมนุษย์เพราะพวกมันยื่นข้อเสนอจักให้ขึ้นครองแม่น้ำน่านทั้งเหนือจรดใต้ หากแผนการขึ้นครองเมืองพิจิตรของพวกมันสัมฤทธิ์ผล แน่นอนว่าสิ่งแรกที่ต้องกำจัดคือพญาโคจรผู้ดูแลคุ้งน้ำใต้ก่อน ท้าวรำไพมิได้อยู่ในแผนการเพราะหลายฝ่ายเห็นว่า ท่านรำไพละทางโลกไปแล้วจึงไม่เห็นว่าจักขวากหนามเท่าไรนัก

ท้าวพันตาและท้าวพันวังสร้างเรื่องทะเลาะวิวาทไม่มีทูลขึ้นมาเพื่อหลอกล่อให้พญาโคจรออกมาห้ำหั่นกันก่อนต้องสิ้นชีพตักษัยด้วยเงื้อมมือพญาโคจร แต่ตัวพญาโคจรเองก็ต้องมาสิ้นลมหายใจเพราะหมอจระเข้คนดังที่พวกเขากวนเรื่องราวจนชาวบ้านไปชักชวนมาจากนนทบุรี อ้ายมนุษย์นั่นไม่ได้เก่งกาจกว่าหมอจระเข้ผู้อื่นหรอก แต่ที่เลือกใช้มันเพราะมันเป็นคนเดียวที่โคจรไม่กล้าทำร้ายต่างหาก ด้วยแผนกลนี้จึงปลิดชีพท้าวพญาแห่งคุ้งน้ำใต้ได้โดยไม่ต้องอาศัยกองทัพเป็นหมื่นพัน แต่เขาก็ยังมีเมตตาอยู่บ้างยามขึ้นบกมาดูซากร่างไร้วิญญาณของโคจรที่พวกหมอผีมนุษย์มันกักเก็บไว้ก็ขอธำมรงค์ที่โคจรใส่ติดตัวมาฝากให้หมอจระเข้ที่ปลิดชีพโคจร

(KuFei-TanZ, 2561: 152-153)

จะเห็นได้ว่า ตัวละครจระเข้ฝ่ายผู้ร้ายมีการวางแผนเพื่อที่จะครอบครองความเป็นใหญ่ของการครองแม่น้ำน่าน จึงให้หมอผีช่วยออกความเห็นและให้จระเข้ไปออกอาละวาดยังเมืองมนุษย์สร้างความวุ่นวายจนต้องหาหมอจระเข้เพื่อมาปราบ เมื่อถึงเวลาจึงวางแผนให้พญาโคจรมาต่อสู้กันกับขุนไกรผู้ที่เป็นที่รักของเขา เพราะมีการติดตามตัวพญาโคจรจนพบว่ามีการแอบมาหามนุษย์หนุ่มอยู่บ่อย ๆ จึงต้องวางแผนให้ขุนไกรที่เป็นหมอจระเข้มาเป็นผู้ลงมือปราบพญาโคจรด้วยน้ำมือของตนเอง เพราะรู้ว่าพญาโคจรจะเป็นฝ่ายที่ยอมแพ้ซึ่งก็เป็นตามที่ได้วางแผนเอาไว้ พญาโคจรถูกขุนไกรฆ่าตายไปในที่สุด จึงทำให้ชาละวันได้ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากบิดา แต่ก็ยังพบว่าพวกผู้ร้ายยังคอยติดตามและวางแผนทำร้ายชาละวันอยู่เสมอ เช่นดังตัวละครไอ้ขาวจระเข้ผู้ร้ายที่ต้องการแย่งชิงบัลลังก์จากชาละวันจึงได้มาต่อสู้กัน

ตัวละครไอ้ขาวถูกชาละวันใช้กริชในการต่อสู้และทำให้ขาวได้รับบาดเจ็บอย่างแสนทรมานจนดำดิ่งหนีหายไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าการนำเสนอตัวละครจระเข้ฝ่ายผู้ร้ายมีการนำเสนอให้เห็นถึงปมขัดแย้งที่ต้องการครอบครองความเป็นใหญ่ จึงนำไปสู่การวางแผนต่าง ๆ ทำให้ความรักของพระเอกและนายเอกต้องเจอกับอุปสรรคและจบลงด้วยโศกนาฏกรรมที่คนรัก ต้องพลัดพรากจากกันไปแต่ด้วยความเก่งกาจของชาละวันก็ได้มาแก้แค้นแทนบิดาจึงสามารถทำลายพวกเหล่าศัตรูให้ไม่กล้ามายุ่งเกี่ยวอีกต่อไปด้วยความเก่งกาจของชาละวันที่เป็นเจ้าแห่งคุ้งน้ำน่านตลอดกาล

3.1.5.4 อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ช่วยเหลือ

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ช่วยเหลือ พบว่ามีตัวละครผู้ช่วยเหลือที่ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการปลุกเสกเครื่องรางของขลังและคอยสร้างพลังรวมถึงเตือนสติให้พระเอกได้มีพลังที่สามารถต่อสู้กับสิ่งต่าง ๆ มาด้วยชัยชนะ นั่นคือ ตัวละครท้าวรำไพหรือท่านปู่รำไพที่เป็นบิดาของพญาโคจรและเป็นปู่ของชาละวัน อาศัยอยู่ภายในถ้ำทองด้วยการนั่งสมาธิสั่งสมบุญบารมีเพื่ออุทิศให้กับลูกหลานได้มีพลังกำลังกายที่เป็นอมตะและคอยปลุกเสกเครื่องรางต่าง ๆ ให้ ดังตัวบท

“ข้าจะปลุกเสกแหวนให้วงหนึ่ง แต่เจ้าต้องสัญญาก่อนว่าจะใช้มันเพื่อปกป้องตนเองเพียงเท่านั้น” ท้าวรำไพกล่าว มาถึงตรงนี้เดโชก็หูผึ่ง นัยน์เนตรเบิกกว้างความอยากรู้อยากเห็นแทรกซึมเข้ามาจนต้องนั่งเอียงตัวเอนยาวไปยังฝั่งท้าวรำไพ

“จะดีหรือท่านพ่อ” โคจรซึ่งรู้นิสัยขี้เล่นของเดโชอยู่ จึงกลัวว่าเด็กนั่นจะไม่ทำตามแผนกลายเป็นไปกลั่นแกล้งบุรุษที่ชื่อขาลนั้นแทนที่จะใช้มันแค่ปกป้องตัวเอง

แต่อีกนัยยะหนึ่งก็นึกห่วงเดโช คำจากปากวิมาลาก็ใช่ว่าจะเพิกเฉยต่อมัน บุตรชายบุญธรรมโดยทำร้ายมาขนาดนั่นไม่ช่วยก็คงไม่ใช่พ่อคน

ใช้เวลาไม่นานหลังจากนั่งบริกรรมคาถา ท้าวรำไพก็ยื่นแหวนทองสลักวงหนึ่งให้เดโชซึ่งเจ้าตัวก็รับไว้ด้วยความเต็มใจ

(KuFei-TanZ, 2561: 68-69)

ท้าวรำไพเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือตัวละครด้วยการปลุกเสกเครื่องรางต่าง ๆ เช่น เขี้ยวเพชรให้กับชาละวัน รวมถึงแหวนของคำให้กับเดโช ทำให้เครื่องรางเหล่านั้นมีอานุภาพที่จะช่วยให้ฟันแทงไม่เข้าและไม่มีผู้ใดที่จะทำร้ายพวกเขาได้ นอกจากนี้ยังได้สั่งสมบุญบารมีด้วยการนั่งสมาธิ เพื่อสร้างแรงกำลังที่ส่งให้กับจระเข้ในวงศ์วานของขัตติยาได้แข็งแกร่งและมีพละกำลังอย่างมหาศาลอีกด้วย

การศึกษาอนุภาคตัวละครจระเข้ทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 6 อนุภาคตัวละครจระเข้

ประเด็นการวิเคราะห์	อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอก	อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะนายเอก	อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ร้าย	อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ช่วยเหลือ
ตัวละคร	พญาโคจร ชาละวัน	เดโช	ขาว	ท้าวรำไพ
อนุภาคที่ปรากฏ	- จากศัตรูสู่คู่หัวใจ - คู่ครองด้วยพันธะสัญญา - มีพละกำลัง ทั้งจากเครื่องรางที่มีและเชื้อสายที่เป็นอมตะ	- สามารถจำแลงกายขึ้นมาเป็นสายลับให้กับเหล่ากุมภีล์ - ถูกผูกพันธะเป็นคู่ครอง	- อยากครอบครองความเป็นใหญ่ - จุดจบได้รับผลกรรม	- ปลุกเสกเครื่องรางต่าง ๆ -มีแรงกำลังที่ส่งให้กับจระเข้ในวงศ์วาน

การศึกษาอนุภาคของตัวละครจระเข้ พบว่า มีการนำเสนอบทบาทจระเข้ทั้งในฐานะพระเอกที่มีพละกำลังที่แข็งแกร่งสามารถต่อสู้กับศัตรูได้ แต่มีจุดอ่อนคือการได้สู้กันกับคนรักจึงจบลงด้วยโศกนาฏกรรมอย่างเศร้าสลด อีกทั้งยังพบการนำเอาตัวละครจากนิทานพื้นบ้านเรื่องไกรทอง นั่นคือจระเข้ที่ชื่อว่าชาละวันมานำเสนอในรูปแบบใหม่ด้วยการทำให้มีรสนิยมทางเพศที่ชื่นชอบในเพศเดียวกันและยังมีความรักต่อหมอจระเข้ผู้ที่จะต้องมาต่อสู้กันกับตนเอง จึงทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างเข้มข้น นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอบทบาทในฐานะนายเอกที่เป็นจระเข้ที่ถูกกระทำจากมนุษย์ที่มีกำลังและมนตร์ทางไสยศาสตร์จึงสามารถทำร้ายร่างกายอย่างเวทนาแต่ท้ายที่สุด ด้วยโชคชะตาและพันธะจึงทำให้ต้องครองคู่รักกันและพบการนำเสนอตัวละครผู้ร้ายที่มีการวางแผนวิธีการต่าง ๆ ในการครอบครองความเป็นใหญ่จึงนำไปสู่การต่อสู้กันระหว่างพระเอกกับนายเอกและมีตัวละครผู้ช่วยเหลือที่เป็นจระเข้ผู้มีบุญบารมีทำให้มีเครื่องรางที่สามารถช่วยเหลือให้ตัวละครเอกรอดจากอันตรายและอยู่ยงคงกระพัน การนำตัวละครจระเข้มาสร้างสรรค์ในนวนิยาวายแนวแฟนตาซี ทำให้เห็นทั้งการนำเสนอความรักต่างเผ่าพันธุ์ระหว่างมนุษย์กับจระเข้ที่สามารถมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกันได้ อีกทั้งทำให้พบว่าการใช้รูปร่างของจระเข้ที่มีความดุร้ายมาใช้นำเสนอให้เห็นถึงความเป็นชายและเป็นใหญ่เหนือมนุษย์ได้อย่างน่าสนใจ

3.1.6 *อนุภาคตัวละครสมิง*

“สมิง”หรือ “เสือสมิง” ใช้เรียก “เสือที่เชื่อว่าเดิมเป็นคนที่มีวิชาอาคมแก่กล้าแล้วต่อมาสามารถจำแลงร่างเป็นเสือได้ หรือเสือที่กินคนมาก ๆ เข้าไป เชื่อกันว่าเป็นวิญญาณคนตายเข้าสิงต่อมาสามารถจำแลงร่างเป็นคนได้” จึงมักเรียกว่าเรียกว่า เสือสมิง ดังนั้นคำว่าสมิงจึงหมายถึงเสือที่กลายร่างเป็นคนได้เพราะวิญญาณของคนตายเข้าสิงและคนที่กลายเป็นเสือด้วยคาถาอาคมนั่นเอง

ความเชื่อและเรื่องเล่าเกี่ยวกับเสือสมิงในสังคมไทยปรากฏอยู่ในสื่อต่าง ๆ หลากหลายแหล่ง ทั้งแหล่งข้อมูลเอกสาร เช่น ตัวบทวรรณคดีและจดหมายเหตุ เรื่องเล่าพื้นบ้านตลอดจนหนังสือแนวสารคดีเกี่ยวกับการผจญภัยในป่า นอกจากนี้ ยังปรากฏอยู่ในแหล่งข้อมูลจากสื่ออินเตอร์เน็ต ซึ่งสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องเสือสมิงที่ยังคงไหลเวียนอยู่ในสังคมสมัยใหม่อีกด้วย (ชนัญชิดา บุญเหาะ, 2564 : 54)

ความเชื่อเรื่องเสือสมิงเป็นความเชื่อที่มีมานานได้รับการถ่ายทอดในหมู่นักผจญภัยและพรานป่าอยู่เสมอ เล่ากันว่าเสือสมิงเป็นผีจำพวกหนึ่งมีอิทธิฤทธิ์สามารถแปลงกายเป็นสิ่งมีชีวิตในรูปแบบใดก็ได้เพื่อลวงมนุษย์เป็นเหยื่อ ความเชื่อดังกล่าวไม่เพียงได้รับการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านมุขปาฐะที่บอกเล่ากันเท่านั้นแต่ยังปรากฏในนิทานตำนานต่าง ๆ ในแต่ละท้องถิ่นและพบว่ามีการนำมาดัดแปลงหรือต่อเติมเสริมจินตนาการเพื่อสร้างเรื่องราวในวรรณกรรมร่วมสมัยอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในกลุ่มงานนวนิยายแนวลึกลับเหนือธรรมชาติและนวนิยายแนวแฟนตาซี นอกจากนี้ยังพบว่ามีการนำเรื่องราวของตัวละครสมิงมานำเสนอในนวนิยายวายที่นำเสนอความรักของเพศเดียวกัน โดยใช้ตัวละครสมิงเข้ามาแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางเพศที่หลากหลายและมีความน่าสนใจ ผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นการศึกษาอนุภาคของตัวละครสมิงที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ดังนี้

3.1.6.1 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะพระเอก

อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะพระเอก พบว่า มีการนำเสนอให้ตัวละครสมิงพระเอกมีความเป็นผู้นำเผ่าจากการสืบทอดจากวงศ์ตระกูล ดังเช่นตัวละครศารทูลในเรื่องสมิงพาฬ ที่จะต้องเป็นผู้นำของเผ่าสมิงสืบต่อจากย่า แต่ด้วยศารทูลมีความรักต่อพี่ชายจึงต้องการให้พี่ชายเป็นผู้นำเผ่าแทนตน แต่ด้วยเพราะพี่ชายมีหน้าที่เป็นแม่เรือนที่จะต้องตั้งครรภ์เพื่อสืบทายาทจึงไม่สามารถเป็นผู้นำเผ่าได้ ดังตัวบท

ปัจจุบันผู้ที่มีสิทธิเป็นหัวหน้านักรบของเผ่าก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นศารทูลผู้มีฝีมือกล้าแกร่งในทุกกระบวนท่ารบ ส่วนศิลาผู้พี่นั้น ฝักใฝ่หาความรู้ใส่ตัวอยู่เสมอรู้จักการวางตัวและใช้วาทศิลป์ได้อย่างดีเยี่ยม คงเป็นว่าที่ผู้นำเผ่าคนต่อไปเป็นแน่

“ไยต้องกลัวน้องตัวเอง ข้ามิอาจรู้ได้ว่าในสายตาผู้อื่นเจ้าเป็นเช่นไร แต่สำหรับข้าเจ้าคือน้องชายที่น่ารักเสมอ และในกาลข้างหน้าเจ้าอาจได้รับตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้านักรบ”

“ภายใต้การชี้นำของผู้เป็นหัวหน้าเผ่าเท่านั้น เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่อาจมอบความภักดีให้ใครหากไม่ใช่เจ้า” ศารทูลกล่าวด้วยน้ำเสียงและแววตาหนักแน่นจริงจัง ศิลายิ้มรับแต่ไม่ตอบอะไรทว่าย่อมรู้ดี ความภักดีของศารทูลคือความจริง ความรู้สึกของน้องชายผู้นี้ก็ด้วย

“ครอบครัวเราได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าเผ่ามาโดยตลอด ท่านพ่อท่านแม่ของเราก็เป็นยอดผู้นำ ข้าเชื่อว่าท่านพี่จะเป็นผู้นำที่ดีได้” ศารทูลกล่าว ศิลาได้ฟังก็ยิ้มอ่อนโยน พลางใช้ฝ่ามือลูบศีรษะของน้องชายด้วยความรัก

“แต่ผู้นำจะมีสัญลักษณ์ดอกไม้สีแฉกบนร่างกายไม่ได้ เพราะนั่นหมายถึง.... ข้าสามารถตั้งครรภ์ได้เจ้าก็รู้ว่าข้า....”

“ข้าไม่สน เจ้าคือผู้ที่จะเป็นหัวหน้าเผ่าต่อจากท่านย่า ข้าไม่สนว่าเจ้าจะตั้งครรภ์ได้หรือไม่ได้” ศารทูลพูดเสียงเข้ม เรื่องสัญลักษณ์บนร่างกายของศิลามีเพียงศารทูล ท่านย่าและท่านพ่อท่านแม่ที่ตายไปแล้วเท่านั้นที่รู้

ช่างน่าเศร้าแต่เป็นเรื่องจริงที่ว่าผู้มีสิทธิ์เป็นหัวหน้าเผ่าจะมีสัญลักษณ์ของดอกไม้สี่แฉกบนเรือนร่างไม่ได้ เพราะดอกไม้หมายถึงผู้หญิงและความอ่อนโยนผู้มีสัญลักษณ์นี้บนร่างกายจะสามารถตั้งครรภ์ได้ โดยเฉพาะเพศชายที่เดิมทีธรรมชาติไม่ได้สร้างมาเพื่อการนี้ แต่หากมีตราสัญลักษณ์นี้เมื่อใด นั่นหมายความว่าคนผู้นั้นจะสามารถตั้งครรภ์ได้ ซึ่งในเผ่าก็มีอยู่ให้เห็นทั่วไปเป็นเรื่องปกติ น่าแปลกที่คนในครอบครัวของศารทูลไม่เคยมีผู้ใดมีตราสัญลักษณ์นี้มาก่อน จนกระทั่งท่านแม่ให้กำเนิดศิลาเป็นบุตรคนแรก

(นามอนัญ, 2563: 13-14)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครศารทูลที่เป็นสมิงพระเอกจะต้องรับหน้าที่เป็นผู้นำเผ่าเพราะมีความสามารถด้านการรบ แต่ศารทูลกลับต้องการให้ศิลาที่เป็นพี่ชายของตนเป็นผู้นำเผ่าแทนเพราะเขามีความรักที่มากกว่าความรักของน้องชายต่อพี่ชาย ซึ่งถือเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสายเลือดเดียวกัน (incest) ในเชิงสัญลักษณ์ ทั้งยังเป็นความสัมพันธ์แบบเพศเดียวกันด้วย ทำให้พบว่าเป็นการนำเสนอให้เห็นความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่มีพฤติกรรมและความต้องการต่อพี่ชายของตนโดยการต้องการครอบครองเป็นคนรักและมีความหลงใหลในรูปลักษณ์ของพี่ชายของตน ซึ่งหากมองให้แง่ทางสังคมถือเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม อีกทั้งยังมีสายเลือดเดียวกันยิ่งเป็นสิ่งต้องห้าม แต่ภาวะต้องห้ามดังกล่าวกลับยิ่งสอนัยว่า ความปรารถนา การกระทำทั้งมวลยิ่งทำให้สิ่งต้องห้ามนั้นน่าปรารถนาในเชิงกามวิสัย อีกทั้งด้วยความที่ศารทูลเป็นสมิงที่ดื้อรั้นมีความคิดเป็นของตนเองรวมถึงมีลักษณะนิสัยที่ดุร้าย จึงทำให้หากต้องการสิ่งใดก็จะเอามาให้ได้ แต่ด้วยหน้าที่ของศิลาที่จะต้องเป็นแม่เรือนคือมีสัญลักษณ์ของการที่จะต้องตั้งครรภ์จึงไม่สามารถที่จะขึ้นเป็นผู้นำเผ่าได้ตามที่ศารทูลต้องการ การสร้างตัวละครสองพี่น้องที่มีลักษณะบุคลิกที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทำให้เห็นสถานะและบทบาทของสองฝ่ายที่ชัดเจนอย่างมาก กล่าวคือ บทบาทที่ศารทูลที่ต้องต้องเป็นผู้นำเพราะมีความเป็นชายจากลักษณะรูปลักษณ์และฝีมือทางการรบ อีกทั้งบุคลิกที่ใจร้อนและความดุร้าย ต่างจากศิลาที่เป็นคนที่อ่อนหวานมีสัญลักษณ์แม่เรือนที่แสดงถึงความเป็นสมิงสองเพศสามารถตั้งครรภ์ได้ รวมถึง

มีรูปลักษณ์ที่งดงามจนสามารถทำให้น้องชายแท้ ๆ หลงรักจนได้ ถือเป็นความแปลกใหม่และเป็นความน่าสนใจที่นักเขียนต้องการนำเสนอให้เห็นความแตกต่าง ของสองพี่น้อง

ตัวละครสมิงมีอาณาจักรเป็นของตนเองที่ใช้ชีวิตเหมือนกับมนุษย์ทั่วไป อีกทั้งยังพบว่ายังมีมนุษย์ที่มาอาศัยอยู่ร่วมกับสมิงในฐานะภรรยา ศารทูลเองก็มีความต้องการที่ชื่นชอบสมิงสาวมากกว่ามนุษย์สาว แต่สมิงสาวก็มีข้อเสียคือรักแรงหึงแรงจึงทำให้เขาต้องการเพียงแค่ระบายอารมณ์กับสมิงสาวเพียงเท่านั้น โดยที่ไม่ต้องการสร้างครอบครัวเพราะไม่อยากให้ลูกเกิดมามีจิตใจที่ดุร้ายจนเกินไป และเขาเองก็กำเนิดจากเชื้อสายที่เป็นมนุษย์จากบิดาและมารดาที่มีความสัมพันธ์กันนั่นเอง

จะเห็นได้ว่าการสร้างสรรค์อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะพระเอกในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีการนำเสนอตัวละครสมิงที่เป็นเสือสมิงจากความเชื่อของคนไทยมาช้านานมาสร้างสรรค์ให้เป็นตัวละครที่มีชีวิตและอาศัยอยู่ในป่าลึก นำไปสู่เรื่องราวของตัวละครที่เกิดมีความรักต่อพี่ชายแท้ ๆ จนต้องการที่จะให้พี่ชายขึ้นเป็นผู้นำเผ่าแทนตนและพี่ชายก็ถูกจับตัวไป ทำให้เขาออกตามหาจนพบกับนายเอกมนุษย์ผู้ไร้เดียงสา ด้วยความอารมณ์ร้อนและหลงในอำนาจทำให้ศารทูลจับตัวขมิ้นมาเพื่อขืนใจเพื่อกระทำชำเราระบายอารมณ์จากปัญหาที่พี่ชายถูกจับตัวหายไป ทำให้ขมิ้นตั้งครรภ์ เขาจึงถูกลงโทษด้วยการถูกขังอย่างน่าเวทนาจนเมื่อลูกคลอดออกมาทำให้เขาสำนึกผิดได้และแต่งงานกับมนุษย์ที่เขากระทำเพื่อรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าการนำเสนอตัวละครสมิงพระเอกถูกนำเสนอให้เห็นสมิงที่มีความดุร้ายใจร้อนและบ้าอำนาจจนมีเหตุการณ์ทำให้สำนึกผิดเพื่อพิสูจน์ตัวตนและนำไปสู่การขึ้นปกครองเป็นผู้นำเผ่าได้ แสดงให้เห็นถึงความสามารถที่เก่งกาจจากพลังวิเศษที่ถูกส่งต่อจากต้นตระกูลและแสดงถึงความเป็นชายที่สามารถเป็นทั้งผู้ปกครองเมืองและเป็นผู้นำของครอบครัวได้เป็นอย่างดีนั่นเอง

3.1.6.2 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะนายเอก

อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะนายเอก พบมีการนำเสนอตัวละครสมิงที่เป็นนายเอก ได้แก่ ตัวละครศิลา ในเรื่องสมิงพาฬ ศิลาเป็นสมิงพี่ชายของศารทูลที่ถูกน้องชายผลักดันให้เป็นผู้นำเผ่า แต่ด้วยความที่เขามีสัญลักษณ์ของการเป็นแม่เรือน คือ สัญลักษณ์ดอกไม้สีแฉกบนร่างกายที่แสดงให้รู้ว่าเป็นสมิงเพศชายที่สามารถตั้งครรภ์ได้นั่นเอง ดังตัวบท

“ครอบครัวเราได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าเผ่ามาโดยตลอด ท่านพ่อท่านแม่ของเราก็เป็นยอดผู้นำ ข้าเชื่อว่าท่านพี่จะเป็นผู้นำที่ดีได้” ศารทูลกล่าว ศิลาได้ฟังก็ยิ้มอ่อนโยน พลางใช้ฝ่ามือลูบศีรษะของน้องชายด้วยความรัก

“แต่ผู้นำจะมีสัญลักษณ์ดอกไม้สีแฉกบนร่างกายไม่ได้ เพราะนั่นหมายถึง.... ข้าสามารถตั้งครรภ์ได้เจ้าก็รู้ว่าข้า....”

“ข้าไม่สน เจ้าคือผู้ที่จะเป็นหัวหน้าเผ่าต่อจากท่านย่า ข้าไม่สนว่าเจ้าจะตั้งครรภ์ได้หรือไม่ได้” ศารทูลพูดเสียงเข้ม เรื่องสัญลักษณ์บนร่างกายของศิลามีเพียงศารทูลท่านย่าและท่านพ่อท่านแม่ที่ตายไปแล้วเท่านั้นที่รู้

ช่างน่าเศร้าแต่เป็นเรื่องจริงที่ว่าผู้มีสิทธิ์เป็นหัวหน้าเผ่าจะมีสัญลักษณ์ของดอกไม้สี่แฉกบนเรือนร่างไม่ได้ เพราะดอกไม้หมายถึงผู้หญิงและความอ่อนโยน ผู้มีสัญลักษณ์นี้บนร่างกายจะสามารถตั้งครรภ์ได้ โดยเฉพาะเพศชายที่เดิมทีธรรมชาติไม่ได้สร้างมาเพื่อการนี้ แต่หากมีตราสัญลักษณ์นี้เมื่อใด นั่นหมายความว่าคนผู้นั้น จะสามารถตั้งครรภ์ได้ ซึ่งในเผ่าก็มีอยู่ให้เห็นทั่วไปเป็นเรื่องปกติ น่าแปลกที่คน ในครอบครัวของศารทูลไม่เคยมีผู้ใดมีตราสัญลักษณ์นี้มาก่อน จนกระทั่งท่านแม่ให้กำเนิดศิลาเป็นบุตรคนแรก

(นามอนัญ, 2563: 13-14)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ศิลาที่เป็นพี่ชายของศารทูลถูกอ้อนวอนให้เขารับตำแหน่งผู้สืบทอดผู้นำเผ่าต่อจากท่านย่า เพราะศารทูลมีความรู้สึกต่อพี่ชายมากกว่าพี่น้องทั่วไปเนื่องจากศิลามีรูปลักษณ์ที่งดงาม ใบหน้าหวานเพียบพร้อมทุกองค์ประกอบจนทำให้น้องชายหลงใหลใฝ่ครอบครอง แต่ก็ไม่สามารถทำได้เนื่องเพราะศิลาก็รู้ว่าตนเป็นพี่ชายแท้ ๆ จึงต้องปฏิเสธศารทูลไป อีกทั้งศิลาเองมีสัญลักษณ์ดอกไม้สีแฉกบนร่างกายที่สื่อถึงว่าจะต้องอยู่ในสถานะแม่เรือนและตั้งครรภ์ในการสืบทายาทต่อไป การใช้สัญลักษณ์ดอกไม้สี่แฉกบนเรือนร่างของศิลา แสดงความหมายดอกไม้ที่แสดงถึงความอ่อนโยนงดงามที่เป็นตัวแทนของผู้หญิง ยิ่งโดยเฉพาะสัญลักษณ์ดังกล่าวได้ปรากฏบนเรือนร่างของศิลาที่เป็นเพศชายจึงแสดงให้เห็นว่าศิลาเป็นตัวแทนของผู้หญิงที่จะต้องตั้งครรภ์ เพื่อสืบเผ่าพันธุ์สมิงนั่นเอง

จะเห็นได้ว่าการสร้างสรรค์อนุภาคสมิงในฐานะนายเอกจากตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย พบว่ามีการนำเสนอตัวละครสมิงนายเอกให้มีลักษณะบุคลิกที่เพียบพร้อมงดงามและมีสัญลักษณ์พิเศษที่แสดงถึงความเป็นตัวแทนของผู้หญิง นั่นคือ ดอกไม้สี่แฉกที่จะต้องเป็นแม่เรือนเพื่อตั้งครรภ์ในการสืบทอดทายาทของสมิงและมีเหตุการณ์ที่ทำให้สมิงนายเอกถูกมนุษย์ผูกพันธะจากการร่วมกันกันและทำให้ต้องครองคู่กันเพื่อสร้างครอบครัวและมีบุตรร่วมกัน แสดงให้เห็นว่าการสร้างตัวละครสมิงนายเอกมีการนำเสนอให้ตัวละครฝ่ายนายเอกเป็นตัวแทนของความเป็นชายที่ผสมผสานกับการเป็นหญิงที่สามารถตั้งครรภ์และเป็นแม่เรือนของครอบครัวอีกทั้งยังมีลักษณะบุคลิกนิสัยที่อ่อนหวานและเป็นผู้ที่จะต้องถูกดูแลจากฝ่ายพระเอก ทำให้เห็นความน่าสนใจที่แสดงถึงภาพความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่เป็นผู้นำกับสมิงที่เป็นผู้ตามในสถานะทางเพศที่ทั้งสองฝ่ายตกลงกัน

3.1.6.3 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ร้าย

อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ร้ายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบการนำเสนอ ตัวละครสมิงผู้ร้ายที่มีเรื่องราวมาจากปมปัญหาเรื่องความรักที่ตัวละครสมิงมังกรมีต่อนายเอก แต่ไม่

สมหวังจึงใช้มนตร์ไสยศาสตร์มาช่วยทำให้สมิงมังกรกลายเป็นสมิงสายดำที่ต้องการครอบครองตัวละครเสือจึงพยายามที่จะใช้ทุกวิธีทางเพื่อสามารถร่วมรักกับเสือได้และสมิงผู้ที่อยู่ในร่างมังกรก็ต่างมีความต้องการทางกามาอารมณ์เพื่อใช้ในการรักษาพลังจึงพยายามที่จะข่มขืนเสือ ดังตัวบท

กล้าพึมพำกับตัวเอง ท้องของเขามีอุ้งเท้าเสือแทงทะลุจากด้านหลังมาด้านหน้า เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นว่าเสือโคร่างตัวเท่าวัวยืนอยู่ด้านหลังของเขา!

พริบตาเดียวกล้าก็ไม่รับรู้สิ่งใดอีก ร่างของเสือที่ถอยกรูดไปผิงผนังนิ่งแข็งอย่างตกตะลึง! ใบหน้าหล่อเหลาบัดนี้ ซีดเผือดเป็นกระดาษสองตามีน้ำตาร่วงล้นจนอาบแก้ว เขายกมือขึ้นมาปิดหน้าและส่ายหน้าน้อย ๆ อย่างสิ้นหวัง

“เจ้าไม่ควรเล่นรักกับชายอื่นต่อหน้าข้า”

“ฮึก...ทำไมกัน พี่มังกร”

“มังกรเป็นแค่ส่วนหนึ่งในตัวข้า ความกระหายในเนื้อหนังของเจ้าและความหึงหวงที่มีต่อเจ้าเป็นของมังกรแต่ไม่ใช่ทั้งหมดของข้า”

“ถ้าแค่นั้นแล้วทำไมต้องฆ่ากล้าด้วย!” สมิงพรายแสยะยิ้ม มันแยกเขี้ยวขาวและอ้าปากออกขบหัวของกล้า และเคี้ยวกิน เสร็จแล้วก็กัดกินร่างของกล้าด้วยขากรรไกรที่ทรงพลังของมัน ทั้งเนื้อและกระดูกถูกบดด้วยฟันราวกับเครื่องบดเนื้อ ไม่ถึง 3 นาที กล้าก็เหลือแต่เศษผ้าและกองเลือดเป็นภาพที่น่าสยดสยอง

“ทำไมน่ะหรือ เพราะเนื้อมนุษย์มันน่าลิ้มลองน่ะสิ”

“โธ่....” เสือล้มลงกับเตียง เขาร้องไห้อย่างบ้าคลั่งแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ดวงตา ที่พร่าเลือนด้วยม่านน้ำตามองดูสมิงพรายในร่างเสือโคร่งที่บัดนี้มีกายเนื้อแล้ว สมิงพรายเอื้อมกรงเล็บมาเกี่ยวเสื้อและกางเกงของเสือจนขาดหลุดออกจากตัว ร่างของสัตว์ หน้าขนขึ้นคร่อมตรงกลางระหว่างขา อวัยวะที่โอพารของมันทอดยาวชูชันบอกอาการว่ามันพร้อมที่จะทำตามที่เคยได้ลั่นวาจาไว้แล้ว

“ข้าจะสมสู่กับเจ้า แล้วก็จะกินเนื้อเจ้า” ร่างที่ไร้เรี่ยวแรงของเสือไม่ได้ต่อต้านอะไร เขาแทบไม่เหลือแรงขัดขืนอีกแล้ว สองขายอมปล่อยให้แยกออก รับรู้ถึงความร้อนแข็งของสมิงพรายที่ถูไถและไปจ่อ อยู่ที่ก้น มันค่อย ๆ เบียดดันอย่างใจเย็น

(Blueฯ, 2563: 77-78)

ตัวบทข้างต้นพบว่า สมิงพรายในร่างของมังกรพยายามที่จะขืนใจเสือเนื่องจากหึงหวงที่เสือกับกล้ามีความสัมพันธ์กัน จึงต้องการที่จะร่วมรักกับเสือและต้องการเข้ามาในร่างของสมิงพรายที่ต่างก็ต้องการเสพกามเพื่อรักษาพลังให้มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น จึงพยายามที่จะข่มขืนเสือที่กำลังเกรงกลัวต่อสมิงผู้ที่อยู่ตรงหน้า จนเสร็จสมอารมณ์ปรารถนา นอกจากนี้ยังพบว่าสมิงมังกรพยายามที่จะเข้ามาข่มขืนเสืออยู่บ่อยครั้งเพราะต้องการที่จะครอบครองเสือให้ได้

3.1.6.4 อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ช่วยเหลือ

อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ช่วยเหลือในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบว่ามีการนำเสนอตัวละครสมิงผู้ช่วยเหลือ ได้แก่ เจ้าสมิงพรายเป็นสมิงเจ้าสำนักแห่งหมู่บ้านห้วยสมิงหมู่บ้านกะเหลี่ยงบนดอยทางภาคเหนือ ถือเป็นเจ้าสมิงที่ชาวบ้านต่างเคารพบูชาและทำวิธีบวงสรวงด้วยการให้เด็กหนุ่มถวายตัวเป็นเครื่องบูชาเพื่อให้เจ้าสมิงได้เสพกามอารมณ์กับเด็กหนุ่มผู้บริสุทธิ์ เพื่อเสริมพลังแทนการฆ่าคนเพื่อกินร่างแทน เด็กหนุ่มที่เป็นเครื่องบูชามาตั้งแต่วัยเด็กได้แก่ หมอก เด็กหนุ่มผู้ไร้เดียงสาที่เชื่อว่าถ้าได้เป็นเครื่องบูชาให้เจ้าสมิงก็จะเป็นบุญแก่ชาวบ้าน เมื่อกล้าและเสือพบปัญหาว่าสมิงมังกรได้ฆ่าเหล็กจึงทำให้เหล็กกลายเป็นสมิง หมอกที่เป็นรุ่นพี่จึงมาขอคำแนะนำกับเจ้าสมิงพรายเพื่อหาวิธีการทำให้เหล็กกลายเป็นสมิงฝ่ายดี ดังตัวบท

ใบหน้าเสือโคร่งยักษ์หันมาทางหมอกอีกครั้งและเอ่ยถาม “เอาละ มีอะไรจะถามข้าก็ว่ามา”

“เพื่อนของผมคนหนึ่งต้องย้ายวิญญาณไปอยู่ในร่างสมิงแต่เขายังปรับตัวไม่ได้ ท่านมีคำแนะนำเรื่องการฝึกตนสำหรับมนุษย์ที่กลายเป็นสมิงไหมครับ”

“หืม..นั่นเป็นวิชาสมิงสายดำนะ ทำให้คนกลายเป็นสมิง”

“ได้ยินว่าครั้งนี้เป็นเหตุบังเอิญครับ วิญญาณสมิงย้ายไปอยู่ในร่างคน ส่วนวิญญาณคนย้ายเข้ามาอยู่ในร่างสมิง แล้วสมิงนั้นต้องเป็นสิงปกป้องสำนักดาบด้วยครับจำต้องฝึกฝนตนให้เป็นผีฟ้าระดับเจ้า” เจ้าสมิงพรายขมวดคิ้วมุ่น

“อา....เป็นคนอยู่ดี ๆ ต้องมาเป็นสมิง เวรกรรมจริง ๆ เสืออย่างพวกเรามีแต่อยากจะเป็นคนจึงต้องบเพ็ญตบะให้คิดอย่างคน พูดอย่างคน ข้าล่ะไม่เข้าใจคนที่อยากเป็นสมิงเลย กลายเป็นสัตว์ป่าที่ไม่อาจล่วงความกระหายในการฆ่ามันดีตรงไหน”

หมอกอมยิ้ม เขาคลานเข่าเข้าไปกอดศีรษะของเจ้าสมิงพราย ท่านเป็นเหมือนญาติผู้ใหญ่ที่น่านับถือของเขาจริง ๆ อีกฝ่ายก็แลบลิ้นเลียใบหน้าของหมอกอย่างเอ็นดู

ร่างสูงใหญ่ของเสือโคร่งยันกายยืนขึ้นและคำรามแยกเขี้ยวขาวขนลายพาดกลอนลุกชัน เพียงแค่เสียงคำรามก็ก้องดังจนก่อให้เกิดเป็นสายลมพัดวน ในศาลาอย่างรุนแรง ช้างรู้สึกได้ว่าเจ้าสมิงพรายที่เหมือนผู้ใหญ่ใจดีเมื่อครู่บัดนี้เปลี่ยนไปราวกับผีร้าย ดวงตามองดูหมอกถอดกางเกงออกและดึงแท่งไม้ที่สอดอยู่ในผิวกายเบื้องล่างออกไปแท่งไม้นั่นมีขนาดใหญ่มาก! มันใหญ่เกือบเท่าเครื่องเพศของสมิงที่กำลังยืดยาวออกมาเลยทีเดียว

(Blueฯ, 2563: 94-96)

ตัวบทข้างต้นพบว่า หมอกที่เป็นเครื่องบูชาของเจ้าสมิงพรายได้มาขอคำแนะนำจากเจ้าสมิงพรายกับการที่เหล็กถูกทำให้กลายเป็นสมิงจึงปรับตัวไม่ได้ เจ้าสมิงพรายจึงแนะนำหลายวิธีที่ทำให้คนกลายเป็นสมิง โดยทั่วไปก็เพียงแค่สร้างสัญชาตญาณสัตว์ป่ากระหายการฆ่ากระหายเนื้อมนุษย์

นั่นคือต้องใช้อกุศลกรรมบถข้อปาณาติบาตคือฆ่าและข่มเหงสัตว์ ข้ออทินนาทานคือพรากทรัพย์ของผู้อื่น ข้อพยาบาทคือการปองร้ายมุ่งทำลายหรือข้อมิจฉาทิฐิคือไม่เชื่อในบาปบุญคุณโทษ แต่เป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมเพราะจะกลายเป็นสมิงฝ่ายที่ไม่ดี แต่มีเพียงวิธีการที่จะไม่ส่งผลร้ายให้คนอื่นต้องตายคือข้อกาเมสุมิฉาจารคือประพฤติชั่วทางกามและข้ออภิชฌาคือละโมบโลภอยากได้ของคนอื่นมาเป็นของตนนั่นเอง ซึ่งถือเป็นคำแนะนำที่หมอกจะนำไปแนะนำให้สมิงได้ปฏิบัติตนต่อไป อีกทั้งเมื่อหมอกได้มาข้อคำแนะนำกับเจ้าสมิงพรายแล้วจึงต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชาเพื่อสมสู่ เพื่อก่อกรรมกาเมสุมิจฉาจารแล้ว อีกทั้งกระทำอทินนาทานคือพรากคนรักของเจ้ามาเป็นมาเครื่องสังเวยด้วย ซึ่งจะทำให้เปี่ยมพลังอย่างมากเพราะหมอกก็มีแฟนเป็นของตนเองอยู่แล้ว อีกทั้งหมอกก็พาแฟนมายังสำนักเจ้าสมิงพรายด้วย การสมสู่ระหว่างเจ้าสมิงพรายที่กลายเป็นเสือสมิงที่ดุร้ายและเด็กหนุ่มที่เชื่อฟังถูกกระทำต่อหน้าแฟนของหมอก ยิ่งทำให้เจ้าสมิงพรายก่อกรรมที่จะได้รับพลังอันมหาศาลทำให้พบว่าตัวละครเจ้าสมิงพรายถือเป็นตัวละครผู้ช่วยเหลือที่เป็นสมิงฝ่ายดีแต่ก็ต้องกระทำผิดศีลธรรมเพื่อที่จะได้รับพลังให้การสืบอายุให้อยู่ยงคงกระพันตลอดกาลนั่นเอง

การศึกษาอนุภาคตัวละครสมิงทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 7 อนุภาคตัวละครสมิง

ประเด็นการวิเคราะห์	**อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะพระเอก**	**อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะนายเอก**	**อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ร้าย**	**อนุภาคตัวละครสมิงในฐานะผู้ช่วยเหลือ**
ตัวละคร	ศารทูล	ศิลา	มังกร	เจ้าสมิงพราย
อนุภาคที่ปรากฏ	- ดุร้าย - กระทำต่อนายเอกด้วยความรุนแรง - ถูกลงโทษ	- มีสัญลักษณ์ของความเป็นผู้หญิง - สามารถตั้งครรภ์ได้	- มีความดุร้าย - ยอมทำในสิ่งที่ผิดเพื่อได้ในสิ่งที่ตนอยากได้	- ใช้วิธีการทำผิดด้วยการใช้กามารมณ์ - การพรากคนรักคนอื่นมาสมสู่เพื่อสร้างพลังแทนการฆ่าผู้อื่น

การศึกษาอนุภาคตัวละครสมิงในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบว่า มีการนำเอาตัวละครสมิงที่เป็นตัวละครตามความเชื่อของคนในสังคมไทยมานำเสนอในรูปแบบใหม่โดยใช้เรื่องราวของเรื่องเพศที่หลากหลายมานำเสนอให้เกิดความเหนือจริง เช่น การตั้งครรภ์ในเพศชายหรือแม้แต่การใช้พิธีกรรมชาวบ้านมานำเสนอภาพการเสพกามารมณ์ระหว่างสมิงกับมนุษย์ที่เป็นเครื่องบูชา ซึ่งการนำเสนอบทบาทของสมิงพบการนำเสมอสมิงในฐานะพระเอกที่มีความดุร้ายและทำให้กระทำการที่ส่งผลกระทบต่อฝ่ายนายเอกจนต้องถูกลงโทษและสำนึกผิด ส่วนสมิงในฐานะนายเอกก็พบว่ามีการนำเสนอให้เห็นตัวละครสมิงที่มีสัญลักษณ์ของความเป็นผู้หญิงที่สามารถตั้งครรภ์ได้ ส่วนตัวละครสมิงผู้ร้าย

พบว่ามีการนำเสนอให้เห็นถึงความดุร้ายของสมิงที่ต้องการที่จะอยากได้ในสิ่งที่ตนรักจึงยอมกระทำผิด และตัวละครสมิงฝ่ายผู้ช่วยเหลือมีการนำเสนอให้เห็นว่าเป็นตัวละครสมิงที่ให้คำแนะนำในการปฏิบัติตนให้เป็นสมิงฝ่ายดีโดยใช้วิธีการทำผิดด้วยการใช้กามารมณ์และการพรากคนรักคนอื่นมาสมสู่เพื่อสร้างพลังแทนการฆ่าผู้อื่น สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นยิ่งทำให้เห็นการนำเสนอภาพของตัวละครสมิงที่แสดงถึงความเป็นแฟนตาซีในแง่ของการนำเสนอตัวละครจากความเชื่อนำมาเล่าให้เห็นถึงความรักของผู้ชายกับผู้ชายที่แสดงผ่านการร่วมรักและการครองคู่กันได้อย่างน่าสนใจ

3.1.7 *อนุภาคตัวละครกินนร*

ตัวละครกินนร เป็นสัตว์หิมพานต์ชนิดหนึ่ง มีทั้งเพศผู้และเพศเมีย แต่ส่วนใหญ่เพศเมียจะใช้ว่า กินรี ตามคติทางวรรณคดีและตามรูปที่ช่างไทยแต่โบราณนิยมวาดและทำรูปไว้ กินนรมี 2 พวก คือ พวกหนึ่งเป็นพวกที่มีกายท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นนกมีปีกมีหาง ส่วนอีกพวกหนึ่งมีรูปเป็นคนธรรมดา เมื่อจะเดินทางไปแห่งหนไหน จึงเอาปีกและหางมาสวม ดังนั้นคำว่า กินนร จึงเป็นคำเรียกรวมและถ้าต้องการแยกเพศระหว่างกินนรมักจะหมายถึงกินนรเพศผู้ ส่วนกินนรเพศเมียอาจเรียกว่า กินรี หรือ กินริน โดยสามารถแบ่งประเด็นวิเคราะห์ ดังนี้

3.1.7.1 อนุภาคตัวละครกินนรในฐานะนายเอก

ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีปรากฏตัวละครกินนรที่พบเพียงพบบาทนายเอกเท่านั้น เนื่องจากตัวละครกินนรถือว่าเป็นสัตว์หิมพานต์ที่อ่อนแอและมีพลังน้อยที่สุดกว่าสัตว์หิมพานต์ตนอื่น ๆ ดังนั้นตัวละครกินนรจึงเป็นภาพตัวแทนของความอ่อนแอไร้พลังและเป็นตัวละครที่มีความงดงามจนทำให้เป็นที่ต้องการของสัตว์หิมพานต์อื่น ๆ ที่ต่างต้องการครอบครองนำไปเป็นคู่ครองหรือใช้สำเร็จความใคร่เท่านั้น ดังตัวบท

> *ในบรรดาเผ่าพันธุ์กึ่งเทพทั้งหลาย แทบจะเรียกได้ว่ากินนรนั้นอ่อนแอที่สุด ธรรมชาติหรือเทพผู้สร้างสักองค์ไม่ได้สร้างมาให้กินนรโดดเด่นเรื่องพละกำลัง เรียกได้ว่าอยู่เลเวลชั้นต่ำในห่วงโซ่อาหารของป่าหิมพานต์เลยละ แถมเพราะหน้าตาสะสวยเกินหน้าเกินตาเผ่าอื่น หากย่างก้าวออกจากถิ่นฐานเมื่อใดกินนรและกินรีทั้งหลายก็มักจะถูกเผ่าอื่นดักฉุดไปทำเมียอยู่เรื่อย ๆ ยังดีที่ยังพอมีฤทธิ์มีเวทกับเขาบ้าง แต่ถ้าเทียบกับเผ่าอื่น ๆ ก็ไม่ต่างจากลูกนกที่ยังบินไม่ได้อยู่ดี*
>
> *ในนิยายบรรยายว่าโลกของปฤษนีนั้นแคบมาก ซึ่งตรงกับข้อมูลที่เขาหลอกถามวรดีมาเมื่อคืน ปฤษนีถูกเลี้ยงดูอยู่แต่ในจันทบรรพตแห่งนี้ ไม่เคยย่างก้าวไปที่ใด ร่างกายก็แสนจะอ้อนแอ้นบอบบาง หลังแต่งงานก็ใช้ชีวิตอยู่แต่ในเรือนอนุของเผ่าครุฑ ดังนั้นต่อให้เขาคิดหนีก็ไม่รู้จะหนีไปที่ไหนอยู่ดีและเท่าที่ได้ฟังมาเมื่อคืนในป่าแฟนตาซีหลุดโลกแห่งนี้มีสัตว์ร้ายเพ่นพ่านเต็มไปหมด ไหนจะพวกอสูร พวกนาคและอีกสารพัดสิ่ง แล้วหน้าตาคุณนายเอกนี่ก็สวยหวานล่อผู้เหลือเกิน ขืนทะเล่อทะล่าหนีออกไปคงไม่พ้นถูกตัวอะไรจับกินหรือไม่ก็คงโดนฉุดไปเป็นเมียแหง ๆ*
>
> (littlebbear96, 2564: 21-22)

ตัวบทข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ตัวละครกินนรหรือกินรีต่างมีความงดงามที่ทำให้สัตว์อื่น ๆ ต้องการครอบครอง และทำให้เห็นว่าตัวละครกินนรจะมีพลังวิเศษที่น้อยกว่าสัตว์หิมพานต์ตนอื่นและตัวละครปฤษนีที่มีบทบาทอยู่ในสถานะนายเอกก็ถูกนำเสนอให้เห็นถึงความบอบบางแม้จะเป็นเพศชายก็ตาม เพราะนักเขียนต้องการทำให้เห็นว่าตัวละครกินนรถือเป็นตัวแทนของความอ่อนแอที่ต้องถูกรังแกจากคนรอบข้างรวมถึงพระเอกด้วย

เมื่อนักเขียนต้องการสร้างเรื่องราวให้เกิดความเป็นแฟนตาซีจึงได้สร้างสรรค์ให้ตัวละครที่เป็นมนุษย์ปัจจุบันที่ได้อ่านนิยายวายแนวแฟนตาซีหลุดเข้าไปอยู่ในโลกของนวนิยายเพื่อที่จะทำให้ตัวละครนายเอกผู้น่าสงสารกลายเป็นคนที่กล้าที่จะสู้และมีความคิดที่ทันสมัยมากยิ่งขึ้น จากตัวละครนวิน เกย์หนุ่มผู้โชคร้ายที่มีปัญหาสารพัดทำให้ต้องใช้นวนิยายวายเป็นเครื่องบันเทิงทางใจ แต่เมื่อเคราะห์ร้ายในระหว่างที่เขากำลังข้ามถนนและจดจ่อกับการอ่านนวนิยายตรงหน้า ทำให้เขาทะลุมิติก้าวมามีชีวิตเป็นตัวละครนายเอกที่เป็นกินนรนามว่าปฤษนี

ตัวละครนวินที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ยุคปัจจุบัน ได้เกิดอุบัติเหตุ จนทำให้เขาได้ข้ามมิติมาอีกโลกที่อยู่ในนวนิยายแนวแฟนตาซีที่เขากำลังอ่าน โดยเขาได้ตื่นขึ้นมาในร่างของนายเอกที่เป็นกินนรรูปงามนามว่าปฤษนี ซึ่งทำให้เขาต้องตกใจที่อยู่ในร่างของสัตว์ หิมพานต์มีขนอันงดงามและสามารถเปลี่ยนร่างจากขามนุษย์ที่เขาเคยมีถูกเปลี่ยนไปเป็นขาของกินนรที่เขาไม่เคยคาดหวังที่จะพบเจอรูปลักษณ์ของกินนรในนวนิยายที่นวินเคยอ่าน ตอนนี้เขากลับได้มาอยู่ในร่างนั้น ทำให้เขาเห็นถึงความงดงามทั้งรูปลักษณ์และความสมบูรณ์แบบตามแบบฉบับนายเอกในนวนิยายวายทั่วไป ดังบทบรรยาย

> *นวินเคยคิดว่าความซวยขั้นสุดของวัยเบญจเพสที่ดูเป็นไปได้ที่สุดของเขาก็น่าจะเป็นการติดเชื้อโรคระบาดยอดฮิตของยุค แต่ก็ไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่าจะมีความซวย ที่ขั้นกว่าไปมากกว่านั้นได้ ไม่ได้ติดเชื้อไวรัส แต่โดนรถชนชี้แหงแก๋เลยจ้า อ๊ะ ๆ เท่านั้นยังไม่พอ ยังทะลุมิติเข้ามาเป็นตัวละครในนิยายอีก*
>
> *เอาละ บางทีตอนรถชนเขาอาจจะได้รับความกระทบกระเทือนที่สมอง เลยเห็นภาพหลอน เขาคงอินนิยายมากไปแหละเลยคิดว่าตัวเองกลายเป็นสัตว์หิมพานต์ ไอ้ที่เห็นอยู่นี่คือภาพลวงตา พอเอามือแตะไปมันก็คงเป็นขาเนียน ๆ เหมือนเดิมละน่า....*
>
> *เขาหลุดเข้ามาอยู่ในนิยายเรื่องเล่ห์รักหิมวันต์ และกำลังอยู่ในป่าหิมพานต์ จริง ๆ เกย์หนุ่มวัยยี่สิบห้าปียกสองมือขึ้นกุมขมับด้วยความเครียด อ่านนิยายวาย แฟนตาซีแนวทะลุมิติมาไม่รู้กี่เรื่องต่อกี่เรื่อง ใครจะไปคิดว่าวันหนึ่งมันจะเกิดขึ้นจริง กับตัวเอง เขาก้มลงมองขาอีกครั้ง นึกอาลัยอาวรณ์เรียวขาในร่างเก่า ทันใดนั้นขานกเก้งก้างทั้งสองก็กลับไปเป็นขาแบบมนุษย์ปรกติ ในนิยายบรรยายว่าเผ่าพันธุ์กินนรนั้นขึ้นชื่อเรื่องการมีใบหน้างดงามเย้ายวน และหน้าตาของคุณนายเอกผู้แสนอ่อนแอคนนี้ก็ถือเป็นกินนรที่*

งามล่มเมืองที่สุดของเผ่า สวยหวานน่าทะนุถนอมกว่าเหล่ากินรีเสียอีก ตอนอ่านนวินก็คิดไม่ออกว่าผู้ชายมันจะไปสวยกว่าผู้หญิงได้ยังไง แต่สิ่งที่เขาเห็นตรงหน้าคือหลักฐานประจักษ์ชัด เขาก้มลงมองสองมือของตน มันขาวกระจ่างนุ่มเนียนเหมือนไม่เคยแตะต้องงานหนัก นิ้วยาวเรียวงามจนหยุดมองไม่ได้ นวินลูบหน้าลูบตัว ไล่สำรวจร่างกาย ไปเรื่อย ๆ อดคิดไม่ได้ว่ากินนรตนนี้ออกจะผอมไปหน่อย ข้อมือข้อเท้าก็บ้างบาง หาอะไรยัดนมหน่อยแล้วแต่งตัวเป็นผู้หญิงก็ไม่มีวันโดนจับได้แน่นอน ถ้าไม่เห็นกับตาว่าหน้าอกแบนแต๊ดแต๋ กับยังรู้สึกได้ถึงลูกตุ้มน้อย ๆ ที่หว่างขา เขาก็คิดว่าตัวเองคงหลุด เข้ามาอยู่ในร่างผู้หญิงซะแล้ว

(littlebbear96, 2564: 14-16)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า ตัวละครนวินมนุษย์หนุ่มในวัยเบญจเพสต้องพบกับความชวยต่าง ๆ มากมาย หนึ่งในนั้นคือการข้ามมิติได้มาอยู่ในร่างของตัวละครในนวนิยายที่เขาอ่านซ้ำยังได้มาอยู่ในตัวละครแฟนตาซีที่ไม่ใช่มนุษย์เพราะคือกินนรที่แสนชื่อรูปลักษณ์งดงามยิ่งกว่ากินรีผิวพรรณงามหน้าตางามเข้ารูป รูปร่างก็งามยิ่งกว่านางงามเสียอีก ซึ่งถือได้ว่านักเขียนได้สร้างตัวละครปฤษนีให้มีความงามตามแบบฉบับนายเอกนวนิยายวาย กล่าวคือ ความงามเหล่านั้นมักจะมีลักษณะที่อรชรอ่อนหวานทั้งรูปร่างที่บอบบางน่าถนุถนอมหน้าตาที่งามเหมือนกับผู้หญิง อีกทั้งมีลักษณะในหลายส่วนที่มีความเป็นหญิงผสมผสานอยู่ในตัว ทำให้เห็นถึงลักษณะการสร้างตัวละครที่เป็นกินนรที่งดงามจนทำให้เผ่าอื่น ๆ ต่างอยากครอบครองกินนรผู้นี้และเผ่าหนึ่งนั่นคือเผ่าครุฑาที่ได้ครอบครองกินนรรูปงามนี้ จากการที่ถูกถวายให้เป็นรางวัลทางการเมือง นั่นเป็นจุดที่ทำให้นวินได้ข้ามมิติมาได้ เพราะเดิมตัวละครปฤษนีมีความใสซื่อและมีโลกส่วนตัวสูงเมื่อพบว่าตัวเองถูกถวายให้เป็นรางวัลแด่ฝ่ายครุฑทำให้เขาต้องตรอมตรมและฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดน้ำและก็ฟื้นคืนชีพมาเป็นนวินที่ได้เข้ามาอยู่ในร่างของปฤษนีนั่นเอง เมื่อถึงเวลาที่ผู้นำฝ่ายครุฑต้องมารับตัวเจ้าสาวไปเป็นอนุภริยา จึงต้องทำพิธีแต่งงานที่ทุกฝ่ายต้องมาส่งให้ปฤษนีไปเป็นคู่ครองกับท้าวศิมันตร์แห่งเผ่าครุฑ

นวินในร่างของปฤษนีต้องการที่จะผลักดันให้เกิดความเท่าเทียมให้เผ่าครุฑที่มีความเป็นปิตาธิปไตยชายเป็นใหญ่ เมื่อเขาพบว่าเพศหญิงก็ต่างมีความสามารถและมีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะเป็นทหารได้ จึงได้เสนอแนวความคิดให้เห็นถึงความเท่าเทียมให้กับศิมันตร์ได้รับฟัง ซึ่งนั่นก็ทำให้ศิมันตร์เห็นด้วยกับความคิดของภรรยาและทำให้สนใจกับความคิดของภรรยาที่แปลกแตกต่างจากบุคคลทั่วไป นอกจากนี้เมื่อนวินในร่างของปฤษนี ได้ผลักดันความเท่าเทียมให้เกิดขึ้นได้แล้ว เขามีความต้องการที่จะทำให้ทั้งบุรุษและสตรีก็สามารถดื่มสุราได้อย่างเสรี โดยเขาอยากจะเปิดร้านเหมือนกับผับในสมัยปัจจุบันจึงอ้อนวอนขอสามีเพื่อเปิดกิจกรรมแห่งรื่นเริงในเผ่าครุฑ ดังตัวอย่าง

“น้องชอบความรื่นเริง แลการดื่มสุราคือการสังสรรค์ น้องอยากจักเปิดร้านสุราที่ทั้งบุรุษและสตรีสามารถเข้าไปสังสรรค์ด้วยกันได้” ปฤษนีอธิบายอย่างใจเย็นพลางมองสามีด้วยสายตาลุ้นระทึกสุดขีด

เขารู้ว่าความคิดของตัวเองออกจะผิดแผกจากขนบธรรมเนียมในยุคนี้ไปมาก แต่ถ้าไม่มีการเริ่มต้นแล้วจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร ปฤษนีคิดว่าสิ่งที่ตัวเองตั้งใจจะทำนั้นไม่ได้ส่งผลร้ายใด ๆ ก็แค่อยากให้ทุกคนได้เข้าร้านเหล้ากันแบบเสรีแค่นั้นเอง จะชาย หญิง หรือเพศไหน ๆ ถ้าบรรลุนิติภาวะมีความคิดการประมาณตนเองและรู้จักขอบเขตที่สมควรแล้วก็ควรจะได้ทำในสิ่งที่อยากทำ หากสิ่งที่ทำนั้นไม่ส่งผลให้คนอื่นเดือดร้อนก็ไม่ใช่เรื่องไม่ดีนี่นา จริงไหม

เมื่อถึงวันเปิดร้านบรรยากาศล้วนเต็มไปด้วยความคึกคักดังคาด ทุกคนต่างตื่นตากับแสงสีต่าง ๆ ที่เกิดจากอาคมซึ่งแตกต่างจากร้านสุราอื่น เสียงหัวเราะของผู้คนเคล้าคลอไปกับเสียงขลุ่ยและเครื่องดนตรีอื่น ๆ ที่ขับกล่อมท่วงทำนองสนุกสนานแสนไพเราะ บรรยากาศรอบกายเต็มไปด้วยความสุข แม้โดยรวมจะยังไม่คล้ายคลึงกับผับในโลกที่เขาจากมามากนัก แต่นี่นับว่าเป็นการเริ่มต้นก้าวแรกละนะ การเปลี่ยนแปลงต้องค่อยเป็นค่อยไป แต่สักวันเขาจะให้นักตนตรีเป่าเพลง Feel Special, Kill this love, 2002 ราตรี จะออกไปแดนซ์ยั่ว ๆ บด ๆ เป็นตัวอย่างให้ดูกลางฟลอร์โยกกันให้หัวหลุดไปเลย!

(littlebbear96, 2564: 350-355)

ตัวอย่างข้างต้นทำให้เห็นถึงการนำวัฒนธรรมสมัยใหม่ไปใช้ในเผ่าครุฑที่ยังไม่มีความเท่าเทียมเกิดขึ้นมากเท่าใด โดยที่นายเอกนวินที่อยู่ในร่างของปฤษนีต้องการที่จะให้พื้นที่ของความรื่นเริงสังสรรค์สามารถเป็นพื้นที่ของผู้ชายและผู้หญิงได้อย่างเท่าเทียมและการที่ผู้หญิงดื่มสุราก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดและทุกคนสามารถที่จะหาความสำราญได้อย่างเสรีโดยที่เป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว ทำให้บรรยากาศในเผ่าครุฑเต็มไปด้วยความสนุกสนานและทุกคนต่างมีความสุขไปกับการที่ผู้นำให้ความเท่าเทียมกับทุกฝ่าย อีกทั้งภรรยาของผู้นำก็สามารถที่จะช่วยเหลือสามีในการปกครองเผ่าครุฑในร่มเย็นต่อไปได้

การศึกษาอนุภาคตัวละครกินนรทำให้เห็นบทบาทที่ถูกนำเสนอของตัวละครที่ปรากฏลักษณะอนุภาคในแต่ละบทบาท สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

พหูน ปณฺฑิโต ชีเว

ตารางที่ 8 อนุภาคตัวละครกินนร

ประเด็นการวิเคราะห์	**อนุภาคตัวละครกินนร ในฐานะนายเอก**
ตัวละคร	**ปฤษนี**
อนุภาคที่ปรากฏ	การสร้างให้ตัวละครมนุษย์สามารถข้ามมิติไปใช้ชีวิตเป็นตัวละครในนวนิยาย เป็นกินนรที่รูปงามที่มีลักษณะผสมผสานถึงความเป็นหญิงอยู่ในตัว เป็นการสร้างสรรค์ความเป็นแฟนตาซีที่ทำให้เกิดความเป็นสมัยใหม่ในเผ่าของสัตว์หิมพานต์

การสร้างสรรค์อนุภาคตัวละครกินนรในฐานะนายเอก ทำให้เห็นถึงการทำให้เกิดความเป็นแฟนตาซีในนวนิยายวาย นั่นคือการสร้างให้ตัวละครมนุษย์สามารถข้ามมิติไปใช้ชีวิตเป็นตัวละครในนวนิยายที่เขาอ่าน นั่นคือการเป็นกินนรที่รูปงามที่มีลักษณะผสมผสานถึงความเป็นหญิงอยู่ในตัว อีกทั้งทำให้พบว่าตัวละครกินนรที่ถูกมนุษย์มาอยู่ในร่างเปลี่ยนจากกินนรผู้ใสซื่อกลายเป็นกินนรที่มีแนวความคิดที่ทันสมัย โดยต้องการผลักดันให้เผ่าครุฑที่เขาอาศัยอยู่มีความเท่าเทียมกันทางเพศและสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้ ซึ่งถือเป็นการสร้างสรรค์ความเป็นแฟนตาซีที่ทำให้เกิด ความเป็นสมัยใหม่ในเผ่าของสัตว์หิมพานต์ที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาอนุภาคของตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ทำให้เห็นพลังความวิเศษของตัวละครต่าง ๆ ทั้งมนุษย์และอมนุษย์ที่สัมพันธ์กับบทบาทตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมา กล่าวคือ ตัวละครฝ่ายพระเอกมักจะเป็นฝ่ายที่แสดงถึงความเป็นชายเป็นฝ่ายปกป้องดูแลนายเอก และมีความแข็งแกร่งของร่างกาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นการสร้างตัวละครตามลักษณะการเขียนนวนิยายแนววาย ที่อธิบายได้ว่าเป็นการสร้างตัวละครแบบแอลฟา (alpha) หรือแอลฟาเมล (alpha male) ตามขนบนวนิยายโรมานซ์ แอลฟาคือตัวละครชายที่แข็งแรง มีความเป็นผู้นำ รูปลักษณ์หล่อเหลา รวมทั้งอาจมีฐานะที่ร่ำรวย ส่วนตัวละครนายเอกมักจะมีลักษณะความเป็นชายผสานกับความเป็นหญิงและมีบทบาทเป็นฝ่ายถูกดูแลจากพระเอก อันเป็นลักษณะตรงข้ามกับตัวละครแบบแอลฟา นั่นคือ ตัวละครแบบเบตา (beta) ตัวละครแบบเบตาจะมีความอ่อนโยนและอ่อนไหวมากกว่าแอลฟา และมักจะยินยอมให้ตัวละครแบบแอลฟาโดดเด่นกว่า อีกทั้งตัวละครผู้ร้ายมักจะมีอนุภาคทางไสยศาสตร์เพื่อมาต่อสู้กับพระเอกและนายเอก โดยมีตัวละครผู้ช่วยเหลือที่มีพลังวิเศษ มาช่วยเหลือได้ ซึ่งทำให้เห็นลักษณะเด่นของตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ได้นำเอาตัวละครมนุษย์และอมนุษย์จากตำนาน นิทานพื้นบ้านหรือสัตว์ในป่าหิมพานต์มาสร้างสรรค์ให้มีความแปลกใหม่และเชื่อมโยงไปถึงเรื่องเพศที่เริ่มเกิดการยอมรับมากขึ้นนอกเหนือไปจากความรักของชายหญิงเช่นดังเดิม และสะท้อนให้เห็นลักษณะตัวละครที่มีความเป็นชายและหญิงอยู่ในคนเดียวกัน ซึ่งอาจมองได้ว่าตัวละครรักร่วมเพศในนวนิยายวายมีการปะปนกันระหว่างชายกับหญิงอยู่ในบุคคลคนเดียวกันและทำให้

เห็นการสร้างสรรค์ตัวละครที่แปลกใหม่โดยใช้เรื่องเพศมานำเสนอร่วมกับอนุภาคของตัวละครที่มีพลังอำนาจวิเศษที่โดดเด่นและมีความน่าสนใจผ่านการนำเสนอเป็นเรื่องราวในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

นอกจากนี้ยังพบว่าการนำเอาตัวละครที่เป็นอมนุษย์มานำเสนอผ่านนวนิยายวายยังสามารถอธิบายถึงการใช้สัญญะทางคติชนที่สื่อถึงความก้ำกึ่งหรือครึ่งคนครึ่งสัตว์ที่สามารถโยงไปถึงบุคลิกลักษณะของตัวละครที่ถูกนำเสนอให้เห็นเป็นบุคคลที่มีทั้งความเป็นชายและหญิงผสานอยู่ในบุคคลเดียวกันนั่นเอง แต่ถึงอย่างไรก็พบว่าการสร้างสรรค์ตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซียังพบการนำเสนอตามสูตรที่เป็นขนบของนวนิยายวายอยู่เพียงแค่เพิ่มความเป็นแฟนตาซีและพลังอำนาจวิเศษที่ทำให้ตัวละครสามารถมีพลังที่เหนือจริง ซึ่งถือได้ว่านักเขียนต่างต้องการสร้างสรรค์เรื่องราวของตัวละครรักร่วมเพศให้มีความเป็นแฟนตาซีที่หลีกหนีจากโลกความเป็นจริงของสังคมที่เปิดกว้างเรื่องเพศแต่ยังไม่เข้าใจและยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันในบางส่วน จึงได้ใช้กลวิธีการสร้างสรรค์นวนิยายวายแนวแฟนตาซีมาเพื่อนำเสนอเรื่องราวของคนรักเพศเดียวกันในอีกโลกที่นอกเหนือ จากความเป็นจริงของสังคมเพื่อสร้างมิติให้เรื่องราวของนวนิยายมีความแปลกใหม่และน่าสนใจได้อย่างสนุกสนานนั่นเอง

3.2 อนุภาควัตถุสิ่งของที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

อนุภาควัตถุสิ่งของ ได้แก่ วัตถุสิ่งของซึ่งมีลักษณะพิเศษและมีพลังอำนาจอยู่ภายในตัวรวมถึงวัตถุสิ่งของที่มีลักษณะเด่นที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นออกเป็นอนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ใช้ในการต่อสู้ของตัวละคร อนุภาคสิ่งของวิเศษที่เป็นวัตถุที่มีความวิเศษนอกจากนี้ยังพบอนุภาคเครื่องประดับของตัวละครที่มีลักษณะเด่นและอนุภาคเครื่องรางของขลังที่มีพลังวิเศษในการช่วยเหลือตัวละครให้มีพลังรอดพ้นจากอันตราย ดังปรากฏในประเด็นต่อไปนี้

3.2.1 อนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์

ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบการดำเนินเรื่องที่ตัวละครได้ต่อสู้กันเพื่อประลองยุทธในการแสดงพลังอำนาจเพื่อครอบครองความเป็นใหญ่ในอาณาจักรของตนเอง อาวุธ จึงถือเครื่องมือที่ใช้ในการทำลาย ทำร้าย รวมถึงป้องกันและต่อสู้หรือฆ่า อย่างไรก็ดีสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว แม้กระทั่งตนเองสามารถเป็นอาวุธหรือศัสตราวุธได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ใช้สิ่งเหล่านั้นหรืออีกนัยหนึ่งอาวุธหรือศัสตราวุธ คือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นด้วยเจตนาของการต่อสู้นั่นเอง ดังนั้นลักษณะอนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์จึงพบอาวุธที่ใช้ในการต่อสู้หลากหลายรูปแบบ เช่น พระขรรค์ คืออาวุธมีคม ลักษณะคล้ายดาบมีคมสองด้านตรงกลางใบมีดทั้งหน้าและหลังเป็นสันเล็กคล้ายคมหรือหอก นอกจากนี้ยังพบอาวุธที่ใช้ในการต่อสู้คือ จักรหรือกงจักร เป็นอาวุธที่มีรูปร่างทรงกลมมีริมโดยรอบเป็นแฉก ๆ ซึ่งอาวุธดังกล่าวถือเป็นอาวุธที่ใช้ต่อสู้ประจำกายของตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ดังตัวบท

*สิ้นสุรเสียงนาคราชแห่งนิลกาฬก็เสก**ขรรค์**ยาวคมกริบกระโดดพุ่งเข้าศัตรูอาฆาตทันที ละอองแสงสีทองสว่างวาบบนฝ่ามือแกร่งปรากฏเป็น**จักร**แหลมคมยกขึ้นรับคมดาบไว้ พญาอินทรปักษ์ไม่แม้แต่จะขยับกายหลบเลี่ยง เพราะเบื้องหลังยังมีผู้ที่ต้องปกป้องไว้ด้วยชีวา พระองค์สะบัดอาวุธตรงเบื้องพักตร์ออก ก่อนจะฟาดฟันอย่างหนักหน่วงรุกไล่อีกฝ่ายให้ล่าถอยออกไปจนพ้นรัศมีที่จะเป็นอันตรายต่อนายแพทย์หนุ่ม*

(Bacteria, 2562: 246)

พระขรรค์ ถือเป็นอาวุธของนักรบปรากฏในวรรณคดีไทยหลายเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นอาวุธประจำกายของพระเอกที่มีลักษณะความเป็นสุภาพบุรุษสื่อถึงความเป็นชาย เฉกเช่นในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ตัวละครพระเอกได้เสกพระขรรค์มาเป็นอาวุธเพื่อปราบตัวร้ายในการปกป้องตัวละครนายเอก ถือได้ว่าพระขรรค์ เป็นอาวุธที่เป็นสัญลักษณ์สื่อถึงความเป็นชายของตัวละครได้อย่างชัดเจน เพราะมีลักษณะเป็นแท่งขนาดยาวที่แสดงถึงพลังความแข็งแรงของเพศชาย แสดงถึงลักษณะของบุรุษลักษณ์ นอกจากจะปรากฏอาวุธที่สื่อถึงความเป็นชาย ก็ยังปรากฏพบอาวุธที่เป็นสัญลักษณ์แทนเพศหญิงนั่นคือจักรหรือกงจักรอันมีลักษณะเป็นวงกลมเป็นแฉก ๆ โดยรอบอันสื่อถึงความเป็นเพศหญิง ด้วยลักษณะทรงกลมและมีแฉกโดยรอบ ลักษณะทรงกลมที่สื่อแทนผู้หญิงที่ต้องตั้งครรภ์และเป็นผู้ให้กำเนิด รวมถึงลักษณะที่สื่อถึงวงกลมมีรูตรงกลางที่เป็นช่องทางที่สื่อถึงคล้ายอวัยเพศหญิงได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ให้เห็นถึงลักษณะอาวุธของตัวละครที่สื่อสารถึงการปะปนกันของคนสองเพศทั้งอาวุธที่สื่อถึงความเป็นชายและอาวุธที่สื่อถึงความเป็นหญิงที่เป็นอาวุธประจำกายของตัวละครที่เป็นตัวละครรักร่วมเพศ

นอกจากนี้ยังพบอาวุธวิเศษที่แปลงมาจากเทพอาวุธ เช่น จักรและตรีในเรื่องสี่ยอดกุมารตรีแปลงมาจากตรีศูล อาวุธประจำตัวของพระศิวะ ตรีเป็นอาวุธประเภทสามง่ามใช้แทงคู่ต่อสู้ อีกทั้งตรียังเป็นสัญลักษณ์ของความร่ำรวยและเป็นอาวุธประจำกายของพระศิวะเทพเจ้าของฮินดูอีกด้วย ดังนั้นผู้ที่จะถือครองอาวุธดังกล่าวจึงเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญ เช่น พระเอกหรือพระราชาและพระโอรสของเมือง เป็นต้น เช่นตัวละครพระโอรสพิรุณที่มีอาวุธประจำกายคือตรี ดังตัวบท

“ข้าแด่เทวดาฟ้าดินโปรดช่วยข้า จงสำแดงฤทธา ณ บัดนี้” เซลามูนก็มาครับงานนี้ ผมคิดคาถาอะไรไม่ออกเลย ตอนนี้คงทำได้แค่มั่วให้สุดแล้วหยุดที่ไม่ต้อง โดนเนรเทศ

*“นู่นๆๆๆๆ ดูนู่นสิ” ขุนนางทุกคนต่างมองและชี้ไปบนหัวของผมและเมื่อผมหันขึ้นไปมองที่พวกเขาชี้ ผมก็พบกับ**ตรี**ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่อันหนึ่งลอยอยู่บนนั้น แถมมันยังเปล่งแสงออกมาเป็นสีรุ้งอีกต่างหาก มาว่ะ แม่งเท่เฉยเลยว่ะผม*

(Sunday 11 AM., 2564: 13)

สังคมไทยในอดีตได้รับอิทธิพลความเชื่อมากมายหลากหลายโดยเฉพาะทางด้านศาสนาที่ไม่ว่าจะเป็นศาสนาฮินดูหรือศาสนาพุทธมาจากประเทศอินเดีย ซึ่งส่งผลเป็นอย่างมากต่อพัฒนาการหรือ

วิวัฒนาการทางสังคมในทุก ๆ ด้าน รวมถึงอาวุธยุทโธปกรณ์ด้วย ดังนั้นจึงปรากฏเห็นอาวุธที่มาจากอาวุธประจำกายของเทพเจ้าของศาสนาถูกนำมาใช้ในวรรณคดีและวรรณกรรมไทยในยุคสมัยต่อมาจวบจนปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังพบอาวุธที่ใช้ต่อสู้ของตัวละคร ได้แก่ กริช มีลักษณะคล้ายมีดเป็นใบมีดเรียวและคดแบบลูกคลื่น อีกทั้งกริชยังเป็นอาวุธและวัตถุมงคลที่บ่งบอกถึงเหตุดีร้ายในชีวิตอีกด้วย การใช้กริชเป็นอาวุธถือเป็นการทำร้ายคู่ต่อสู้ด้วยการแทงทำให้อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บอย่างทรมาน กริชยังแสดงถึงลักษณะถึงความเป็นชายที่แสดงถึงความแข็งแกร่งและลักษณะยาวและคมอีกทั้งยังมีความคดเป็นหยักที่สื่อถึงความไม่เที่ยงตรงแต่มีความคมจนทำให้ได้รับบาดเจ็บมากกว่าการใช้มีดหรือดาบอีก ดังตัวบท

> ***กริช****เล่มคมที่ทำมาจากคมเขี้ยวของบรรพกษัตริย์กุมภีล์ถูกกระชากออกจากฝักก่อนปักแทงทะลุจมูกยาวของสัตว์ร้าย ขาวแผดเสียงคำรามลั่นและยอมผละปล่อยแขนไกรทองออกอย่างจำนนต่อพิษของเขี้ยวเพชร ชาละวันเห็นดังนั้นจึงคว้าข้อมือคนตัวเล็กกว่าที่เริ่มหน้าซีดเผือดเพราะขาดเลือดเข้ามาหาตัวพลางออกแรงถีบร่างขาวตกกระของจระเข้ตัวใหญ่ออกไปให้พ้นทาง*
>
> (KuFei-TanZ, 2561: 73)

อาวุธที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในหลายเรื่อง นั่นคือ ดาบ พบว่าดาบถูกใช้เป็นอาวุธในการต่อสู้ในหลายเรื่อง ซึ่งดาบถือเป็นอาวุธที่แหลมคมและเป็นใบมีดสองด้าน การใช้ดาบเป็นอาวุธเพื่อต่อสู้ในการฟันแทงให้ศัตรูได้รับบาดเจ็บได้ ดังตัวบท

> *นาคาสองพี่น้องเลือกใช้อาวุธที่มีในลานประลอง ทั้งที่รู้ว่ามันไม่ได้มีความวิเศษอะไรแทนการเลือกใช้อาวุธคู่กาย ซึ่งเพียงแค่บัญชามันก็พร้อมที่จะกวัดแกร่งโดยไม่ต้องออกแรงเสียด้วยซ้ำผิดกับราชองครักษ์นาคาทั้งสองที่เลือกของวิเศษที่มีเพียงสามสิ่งในลานประลอง กริชสั้นที่จะกลับมาปรากฏที่เอวหลังถูกปาไป* ***ดาบ****ยาวที่กลับมาเองหลังหลุดมือไปและหอกที่ปรับสั้นยาวตามใจปรารถนา*
>
> (Phaki9, 2564: 320-321)

นอกจากดาบจะสามารถใช้ต่อสู้กับศัตรูแล้ว ยังพบว่าในหลายเรื่องยังพบอาวุธดาบที่มีอาคมที่ถูกร่ายในการต่อสู้ทำให้ดาบมีพลังวิเศษมากกว่าดาบธรรมดาทั่วไปและยังเสริมให้เรื่องราวในนวนิยายมีความเป็นแฟนตาซีที่น่าสนใจอีกด้วย

> *“อาวุธคู่กายของพี่จักช่วยปกป้องเจ้า” แขนกำยำยกขึ้นเหนือหัว แล้วงอไขว้กันลงไปจับต้นคอด้านหลัง พลันอาวุธวิเศษก็ได้บังเกิดขึ้น*

*“**ดาบวงเดือน**คู่!” แก้วมรุลีอุทานอย่างตกใจ ด้วยว่าอาวุธวิเศษนี้ใช่จะหาได้ง่าย ๆ มันคือศัสตราวุธที่ไม่อาจบังเกิดขึ้นมาได้เอง หากแต่ติดตัวมาแต่กำเนิด...เป็นอาวุธที่มีเพียงจุติเทวาเท่านั้นที่มีสิทธิ์ครอบครอง...*

(Phaki9, 2564: 238-239)

จะเห็นได้ว่าอาวุธที่ตัวละครเรียกใช้คือดาบที่แสดงให้เห็นถึงความคมที่แข็งแกร่งอีกทั้งมีลักษณะที่เป็นแท่งยาวคล้ายอวัยเพศชาย รวมถึงใช้แทงหรือฟันที่สื่อถึงความเป็นชายได้อย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามดาบยังมีความคมออกเป็นสองด้านที่อาจจะหมายถึงการที่ผู้ใช้อาวุธยิบจับอวัยวะในการต่อสู้จะเป็นการฟันหรือแทงก็ได้ที่เป็นการเลือกใช้อาวะได้อย่างอิสระนั่นเอง

อาวุธยุทโธปกรณ์ที่พบในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีต่อมาคือ หอก ที่เป็นอาวุธชนิดหนึ่งมีลักษณะเป็นเหล็กแหลมมีด้ามยาวใช้พุ่งหรือแทง ซึ่งมีหลายชนิด ได้แก่ หอกใบพาย หอกใบข้าว หอกชัด เป็นต้น การใช้หอกในการต่อสู้จะใช้พุ่งหรือชัดไปใส่ศัตรูคู่ตรงข้าม ผู้ใช้จึงต้องมีศิลปะในการควงหอก ซึ่งต้องอาศัยความชำนาญในการรบเป็นอย่างมาก เช่นตัวละครที่ได้ใช้หอกในการต่อสู้กับฝ่ายปฏิปักษ์ ซึ่งหอกต่าง ๆ ก็มีชื่อแตกต่างกันออกไป เช่น หอกอัคนี ที่มีพลังความร้อนจากไฟที่ใช้ทำลายคู่ต่อสู้ได้ ดังตัวบท

*“ข้าหมายถึง**หอกอัคคี**ที่ท่านถือครอง หาใช่หอกไม้ที่ใช้ในการฝึกไม่” มิรันพูด ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของนางจะแปรเปลี่ยนเป็นสีดำสนิททั้งหมด สองมือเกร็งเรียกดาบยาวของตนออกมาจากฝ่ามือเพลิงสีนิลกาฬคลุมตัวดาบไว้ทันทีที่เจ้าของจับที่ด้าม สมิงนักรบกว่าสามสิบชีวิตหยุดการฝึกซ้อมแล้วล้อมพื้นที่เป็นวงกลม ส่วนคีราห์ยืนอยู่บนแคร่เพื่อส่งสัญญาณการประลอง*

(นามอนัญ, 2563: 120-121)

นอกจากนี้ยังพบหอกสัตตะโลหะในเรื่องไกรทองที่ถูกใช้ในการปราบจระเข้ หอกสัตตะโลหะเป็นหอกที่ถูกร่ายมนต์ดำทางไสยศาสตร์ที่จะสามารถทำลายให้จระเข้หมดพลังไปกับการต่อสู้ได้ ซึ่งหอกสัตตะโลหะ ถือเป็นอาวุธประจำกายของขุนไกรบิดาของไกรทองที่ได้รับการสืบทอดมาจากสู่ไกรทองในระยะต่อมาในนวนิยายวายได้นำหอกสัตตะโลหะมาใช้เป็นอาวุธในการต่อสู้กับคนรักที่แสดงถึงการใช้สิ่งของที่มีขนาดเป็นแทงยาวใช้แทงคู่รักอย่างทรมาน ทำให้เห็นการสื่อถึงการต่อสู้ที่เป็นโศกนาฏกรรมในเรื่องที่ตัวละครต้องใช้หอกในการฆ่าคู่รักของตนด้วยอาชีพที่เป็นหมอปราบจระเข้ การใช้หอกที่เป็นตัวแทนของความเป็นชายในการแทงฝ่ายตรงข้ามที่เป็นคู่รักจึงทำให้เห็นความน่าสนใจในการนำเสนอ ดังตัวอย่างบทบรรยาย

ร่างใหญ่โตน่าเกรงขามของพญากุมภีล์ปรากฏขึ้นเหนือน้ำในที่สุด น่าสะพรึงกลัวเสียจนผู้คนแตกตื่นกรีดร้อง บ้างก็วิ่งหนีแทบเหยียบกันตาย บ้างก็ใจกล้ายืนดูต่อพร้อมกับยกมือพนมสวดมนต์ไม่หยุด

*ชายหนุ่มในชุดยันต์กระชับ**<u>หอกสัตตะโลหะ</u>**ขึ้นมาอาจารย์คงบอกกับเขาว่าชาละวันมีเขี้ยวเพชรฝังในกายจึงอยู่ยงคงกระพัน ดังนั้นต้องใช้หอกสัตตะโลหะแทงเข้าไปจึงจะทำลายอาคมเขี้ยวเพชรได้*

(Blueฯ, 2561: 38)

จะเห็นได้ว่าการใช้หอกเพื่อเป็นอาวุธในการต่อสู้ทำให้เห็นถึงพลังความแข็งแกร่งของอาวุธ อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงความวิเศษของอาวุธอันเกิดจากพลังและมนต์ทางไสยศาสตร์ที่ถูกเสกให้อาวุธสามารถทำร้ายคู่ต่อสู้ได้เป็นอย่างดี หอกยังสื่อให้เห็นถึงอาวุธที่สื่อถึงความเป็นชายจากลักษณะของอาวุธและความวิเศษที่ถูกนำมาใช้เพื่อทำลายคนรักของตนอย่างเวทนาอีกด้วย

นอกจากนี้ยังพบอาวุธที่ใช้สำหรับตีคู่ต่อสู้ นั่นคือ กระบอง ถือเป็นอาวุธประจำกายของตัวละครที่เป็นยักษ์ แสดงถึงความแข็งแกร่งในการต่อสู้อีกทั้งกระบองยังมีรูปทรงที่คล้ายอวัยเพศของผู้ชายทำให้สื่อให้เห็นความเป็นชายที่สามารถใช้อาวุธชนิดนี้ในการต่อสู้ได้ ดังบทบรรยาย

*รามสูรร่ายมนตร์เรียก**<u>กระบองแก้ว</u>**ของยักษ์ซึ่งเป็นอาวุธคู่กายออกมาที่จริงผมก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมอาวุธของรามสูรไม่ใช่ขวานแบบที่เคยได้ยินมาแต่ยังไม่มีโอกาสได้ถาม ขณะที่ทั้งสองยืนคุมเชิงกันอยู่นั้นทั้งผมและราชสีห์ที่เหลือก็ขยับตัวออกจากลานประลองโดยอัตโนมัติ*

(Sunday 11 AM., 2564: 160)

นอกจากนี้ยังพบอาวุธที่ใช้สามารถใช้ในการต่อสู้ที่เป็นธนูและคันศร ธนูที่ถือเป็นอาวุธใช้สำหรับยิง ประกอบด้วยคันธนูโยงปลายเป็น 2 ข้างสำหรับน้าวยิงและลูกธนูก็จะมีปลายแหลมใช้สำหรับยิงคู่ต่อสู้ได้ในระยะไกล ส่วนคันศรเป็นอาวุธที่ใช้สำหรับยิงเป็นลูกที่มีปลายแหลมเรียกว่าลูกศร ถ้ามีการยิงไปยังฝ่ายตรงข้ามก็จะใช้ว่าแผลงศรหรือยิงศร การใช้อาวุธทั้งธนูและคันศรจึงถูกนำมาใช้ในการต่อสู้กับฝ่ายศัตรู ดังตัวบท

*ที่ลานหน้าวังใหญ่ ผมเห็นมหรรณพกำลังถือธนู ผมไม่รู้ว่า**<u>ธนู</u>**คันนั้นมีชื่อเรียกว่าอะไร แต่รูปทรงคันธนูเป็นตัวนาคสีทองมีเก้าเศียรอลังการมากทีเดียว มหรรณพสีหน้าไม่ค่อยดี “นั่นเป็น**<u>ธนู</u>**ประจำตัวกู บารมีเท่ากู นั่นคือนาคเก้าเศียร ใครที่บารมีต่ำกว่านี้จะยกไม่ขึ้น แต่ไอยกขึ้นทั้งที่ถูกธาดาธิปกผลึกความเป็นเทพ”*

(หย่งช่าง, 2562: 254-255)

***<u>คันศร</u>**ถูกส่งมาให้รับ ไกรวีจ้องมองร่างของจอมทัพอสุราที่เข่นฆ่าทหารของตนราวกับนางอัปสรร่ายรำอยู่ชั่วครู่ พลันก็ใช้หัวลูกศรจุ่มลงไปในขันบรรจุน้ำสีใส หากทว่านั่นหาใช่พียงน้ำธรรมดาแต่อย่างใดกลับเป็นน้ำที่สามารถคร่าชีวิตของไอศูรย์ไปได้*

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 258)

จากการต่อสู้ของตัวละครยังปรากฏพบอาวุธอันเกิดจากเสียงผ่านการเป่าทำให้เกิดเสียงของแตรสังข์ที่ดังกระหึ่มสามารถทำลายล้างคู่ต่อสู้ให้ได้รับบาดเจ็บและทรมานจากการถูกพลังของแตรสังข์ปราบจนถึงแก่ชีวิตได้ หอยสังข์ถือเป็นสัญลักษณ์แทนเพศแม่หรือผู้หญิงอันเป็นผู้ให้กำเนิดของสรรพสิ่งทั้งปวง โดยลักษณะรูปลักษณ์ของหอยสังข์ที่มีหลืบซอกคล้ายกับอวัยวะเพศหญิงจึงสื่อสามารถสื่อถึงการใช้สัญญะสื่อแทนได้ โดยในนวนิยายวายได้ใช้อาวุธแตรสังข์มาเป็นอาวุธของนาคเพื่อใช้ในการต่อสู้ ซึ่งถือเป็นการนำเอาความแข็งแกร่งที่ผสานกับความอ่อนหวานของความเป็นหญิงมาใช้ได้อย่างน่าสนใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

> *เทพาวุธใดยิ่งแข็งแกร่งก็ยิ่งใช้อำนาจในการควบคุม โดยเฉพาะแตรสังข์นี้หากไม่เกิดพิบัติภัยซึ่งจักนำพาความตายมานับร้อยพัน ย่อมมิมีขัตติยนาคราชตนไหนเสกขึ้นเพื่อใช้สอยพร่ำเพรื่อ ดังนั้นในยามที่พญาอินทรปักษ์ถอน**<u>แตรสังข์</u>**ออกด้วยกิริยาราบเรียบ จึงมีโลหิตสีแดงฉานไหลซึมมุมโอษฐ์หนาได้รูปออกมาด้วย*
>
> (Bacteria, 2562 :250)

อนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบการนำเสนอให้ตัวละครได้ต่อสู้กันเพื่อประลองยุทธในการแสดงพลังอำนาจเพื่อครอบครองความเป็นใหญ่และแสดงถึงแสนยานุภาพที่มีความเก่งกาจจากอาวุธวิเศษที่มี ซึ่งทำให้เห็นถึงการต่อสู้ที่ถือเป็นขนบที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านหลาย ๆ เรื่อง แสดงถึงการใช้พละกำลังในการสร้างความรุนแรงในการต่อสู้กัน อีกประเด็นหนึ่งที่พบมากไม่แพ้กัน คือ “ตัวละครชาย” ที่ไม่ว่าจะเป็นตัวเอกหรือไม่ใช่ แทบทุกตัวละครมักจะพกอาวุธคู่กายมีสิ่งของวิเศษและบทบาทของพระเอกที่รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง เพราะตัวละครชายในวรรณกรรมยิ่งโดยเฉพาะนวนิยายวายที่ส่วนใหญ่จะนำเสนอพื้นที่ของตัวละครชายที่เป็นพระเอกมักจะถูกวางบทบาทให้มีความเก่งกาจและมาดแมนสมชายชาตรี

ฉะนั้นการทำให้ตัวละครชายเหล่านั้นมีความเก่งกาจก็ต้องอาศัยพลังวิเศษที่รวมถึงอาวุธประจำกายต่าง ๆ ในทางสัญญะวิทยา การตีความหมายจากรูปร่างของสิ่งของอาวุธที่มีลักษณะคล้ายมีด ดาบ กระบอง สามารถสื่อนัยถึงเรื่องทางเพศได้ เพราะลักษณะของอาวุธเหล่านี้มีรูปร่างและหน้าที่คล้ายกับ “อวัยวะเพศชาย” การที่ตัวละครเลือกหยิบของเหล่านั้นขึ้นมาใช้หรือแม้แต่หยิบส่งให้กันสามารถสื่อความหมายแฝงถึงการหยิบยื่นบทบาทหน้าที่ขณะร่วมรักได้ว่ามีการแทงกันและยังรวมถึงสัญญะเกี่ยวกับอาวุธต่าง ๆ ที่ถ้าใครถือก็จะแสดงถึงการเป็น “ผู้มีอำนาจ” ซึ่งในวรรณกรรมไทยส่วนใหญ่ ผู้ที่มีอาวุธนั้นมักจะเป็น “ผู้ชาย” อย่างไรก็ตามยังปรากฏพบอาวุธบางชนิดที่ยังสื่อให้เห็นถึงสัญญะทางเพศที่แสดงถึงความเป็นหญิงอยู่บ้าง นั่นอาจสื่อถึงการต้องการนำเสนอให้เห็นถึงลักษณะความเป็นชายที่ยังผสานความเป็นหญิงที่มีความอ่อนโยนและอ่อนหวานเช่นดังตัวละครนายเอกของเรื่องที่มีลักษณะของบุคคลสองเพศนั่นเอง จะเห็นได้ว่าอนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์ของตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีถูกนำมาใช้เพื่อการต่อสู้ในการเอาชนะคู่แข่ง ซึ่งถือเป็น

อาวุธประจำกายของตัวละครที่ใช้ในการต่อสู้จากการทำศึกสงครามและแสดงถึงอาวุธที่สื่อให้เห็นทั้งลักษณะสัญลักษณ์ความเป็นชายและหญิงอยู่ภายในตัวของตัวละคร

3.2.2 อนุภาคสิ่งของวิเศษ

นวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบอนุภาคสิ่งของวิเศษที่แสดงถึงความเหนือธรรมชาติของสิ่งของนั้น ๆ ได้แก่ กระจกวิเศษที่ใช้ในการเดินทางข้ามมิติระหว่างเมืองมนุษย์กับเมืองบาดาล ซึ่งถือเป็นสิ่งของวิเศษที่มีพลังอำนาจสามารถก้าวข้ามมิติไปได้โดยฉับพลันทันควัน ดังตัวบท

> *วาริชเพิ่งรู้ว่าการเดินทางข้ามภพนั้นไม่ได้มีทางผ่านเฉพาะทางถ้ำน้ำเท่านั้นยังมี* ***<u>คันฉ่อง</u>****นามธารมณีซึ่งเป็นสมบัติประจำนาคราชวงศ์สีทองวิรูปักษ์อีกด้วย ...คะเนด้วยตาคันฉ่องธารามณีที่ตั้งอยู่สุดโถงพิธีกรรมนั้นมีความสูงราวสองเมตรและฝังติดแน่นอยู่กับกำแพงพร้อมครอบด้วยกรอบทองคำที่หล่อขึ้นเป็นลวดลายเกล็ดงูตวัดเกี่ยวรัดกันตัวกระจกใสสะอาด แต่กลับไม่สะท้อนภาพเงาของใครทั้งสิ้น*
>
> (Bacteria, 2562:280-281)

จากตัวบทพบว่าเหตุการณ์ที่ทำให้นายแพทย์วาริชและลุงนพได้ข้ามมิติจากโลกมนุษย์ก้าวข้ามไปอาศัยอยู่ในเมืองบาดาล แต่เมื่อถึงเวลาครบกำหนดลุงนพจะต้องกลับไปมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ตามเคย จึงต้องใช้กระจกวิเศษที่มีนามว่าธารมณีของเมืองบาดาลเพื่อใช้ก้าวข้ามมิติกลับไปยังเมืองมนุษย์เช่นดังเดิม โดยที่วาริชไม่สามารถกลับไปกับลุงนพได้ เพราะจะต้องอาศัยอยู่ในนครบาดาลต่อไป อนุภาคของกระจกวิเศษในการข้ามมิติถือเป็นสิ่งของที่มีพลังเหนือธรรมชาติ ดังที่จะเห็นได้จากกระจกวิเศษในนิทานพื้นเมืองจากเรื่องสโนว์ไวท์หรือแม้แต่ในนวนิยายไทยดังเช่นเรื่องทวิภพที่ใช้กระจกในการข้ามภพชาติเช่นเดียวกัน ซึ่งกระจกวิเศษถือเป็นสัญลักษณ์ของความสวยงามสื่อถึงความเป็นผู้หญิง ซึ่งภายในเรื่องกระจกวิเศษอันมีนามว่าธารมณีอันเป็นมณีแห่งสายน้ำที่มีความงดงามสามารถนำพาตัวละครให้ข้ามภพชาติกลับไปใช้ชีวิตดังเดิมภูมิของตนเองได้

นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอเสนอกระจกวิเศษที่สามารถข้ามภพไปยังสถานที่ใดก็ได้ กระจกวิเศษที่มีนามว่า คันฉ่องประกายฟ้าที่ตัวละครแก้วมรุลีได้รับการประทานจากองค์ท้าววิรูปักษ์เพื่อเป็นของรางวัลให้และคันฉ่องประกายฟ้าก็ถือเป็นสิ่งของประจำกายของแก้วมรุลีที่สามารถเรียกใช้ประโยชน์ได้ในยามที่ต้องการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ดังบทบรรยาย

> *“ลูกขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตพ่ะย่ะค่ะเสด็จพ่อ” พระหัตถ์คู่งามยกขึ้นประนมพร้อมก้มพระพักตร์*
>
> *“จักต้องขอไปไยเจ้าโตเป็นหนุ่มแล้วหนาเจ้ารุ้ง ถ้าเช่นนั้นจงรับของวิเศษนี้เอาไว้ เจ้าจะได้ไปไหนมาไหนได้สะดวกขึ้น” เพียงองค์นาคาธิบดีหงายพระหัตถ์ขึ้นสิ่งวิเศษดังกล่าวก็ปรากฏ*

*“**คันฉ่องประกายฟ้า**!” องค์รุ้งอุทานเสียงดัง*

“รู้จักด้วยรึ?”

*“เพียงนึกถึงสถานที่อันต้องประสงค์ **คันฉ่องประกายฟ้า**จักนำพาเจ้าไป” แก้วมรุลีเลือกกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง ใช้**คันฉ่องประกายฟ้า**เดินทางขึ้นมายังเมืองมนุษย์เพื่อขอโทษและรักษาบาดแผลที่เกิดจากแก้วกฤตติกา โดยหวังว่าทั้งสอง พี่น้องนาคาจักให้อภัย หรืออย่างน้อยก็คงไม่ถือโทษโกรธกันจนแค้นเคือง โดยไม่ถือตัวว่าตนนั้นเป็นถึงพระโอรสแห่งนคราบาดาล*

(Phaki9, 2564: 198-199)

ตัวอย่างข้างต้นแก้วมรุลีได้ใช้คันฉ่องประกายฟ้าเดินทางไปยังเมืองมนุษย์เพื่อพบเจอกับสินธุกาฬในการเจรจาพูดคุยเพื่อขอโทษจากการที่น้องสาวของเขาก่อความวุ่นวายต่าง ๆ นอกจากนี้การใช้คันฉ่องประกายฟ้าก็สามารถใช้ได้ในยามที่กำลังเกิดอันตรายต่าง ๆ จึงสามารถเรียกคันฉ่องประกายฟ้าเพื่อหลบนี้ไปได้

นอกจากนี้ยังพบการนำเสนออนุภาคของกระจกวิเศษที่ตัวละครได้รับการประทานเป็นของรางวัล เนื่องจากพระโอรสพิรุณที่ยังเป็นเด็กได้รับภารกิจต้องออกไปผจญภัยตามคำสั่งของพระอินทร์ จึงได้ประทานคันฉ่องวิเศษให้บิดามารดาของพระโอรสเพื่อที่จะให้นำมาใช้ในยามที่คิดถึงลูก เมื่อส่องกระจกและเอ่ยนามก็จะได้พบหน้าลูกให้หายคิดถึง ดังบทบรรยาย

*“นี่คือ**คันฉ่องวิเศษ** ท่านท้าวทรงทราบดีว่าคงไม่มีพ่อแม่คนไหนอยากให้ลูกน้อยที่อายุไม่ถึงสิบขันษาดีออกไปผจญอันตรายในโลกกว้าง พระองค์จึงประทานคันฉ่องนี้มาให้ โดยคันฉ่องจะมีทั้งหมดสองบาน บานหนึ่งพระโอรสพิรุณจะเป็น ผู้เก็บรักษาไว้ ส่วนอีกบานหม่อมฉันขอมอบให้พระมเหสีช่วยดูแล เมื่อยามที่พระองค์ทรงคิดถึงพระโอรสเพียงแค่พระองค์ส่องคันฉ่องบานนี้แล้วเอ่ยพระนามเมื่อพระโอรสได้ยินแล้วส่องคันฉ่องอีกบานในเวลาเดียวกันทั้งสองก็จะสามารถมองเห็นพระพักตร์ของกันและกันได้” ว่าแล้วรามสูรก็ส่งกระจกบานนั้นมอบให้นางกำนัลที่อยู่ใกล้ ๆ เพื่อมอบให้เสด็จแม่เป็นลำดับถัดไป*

(Sunday 11 AM., 2564: 28)

อนุภาคของกระจกวิเศษยังพบอีกในความวิเศษที่สามารถหยั่งรู้อนาคตเรื่องต่าง ๆ ได้ดังที่ตัวละครศิวาตรีผู้นำเผ่าสมิงเป็นผู้ครอบครองกระจกหยั่งรู้ เมื่อพระเอกคือศารทูลได้เดินผ่านกระโจมที่พักอาศัยของผู้นำก็ทำให้พบภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ของคนรักที่ได้รับชะตากรรมจากที่ตนกระทำ นั่นคือเห็นภาพของภรรยาเด็กหนุ่มมนุษย์ที่กำลังตั้งครรภ์และแพ้ท้องของรุนแรง ดังตัวบท

ศารทูลสลัดภาพในหัวทิ้งไปพลางรับน้ำมาดื่มหลังจากนั่งพักจนหายเหนื่อยแล้ว ก็บอกรมิลว่าจะไปอาบน้ำที่ลำธาร ไม่ต้องให้สมิงตนใดตามไปเฝ้า ทว่ารมิลกลับรั้นขอให้มีผู้ติดตามไปอย่างน้อยสามตน ศารทูลยอมตกลงเพราะคร้านจะเถียงเต็มที

*ขณะเดินผ่านกระโจมของศิวาตรี **<u>กระจกหยั่งรู้</u>**อันเกิดจากละอองเวทมนตร์ของศิวาตรีก็ปรากฏขึ้น นางสมิงมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านกระจกด้วยสีหน้าเป็นกังวล จนศารทูลอดไม่ได้ที่จะเข้าไปถามไถ่ แต่เมื่อเดินเข้ามากระจกนั้นก็แสดงภาพขมิ้นที่กำลังอาเจียนอย่างหนักโดยมีนาคีกับศิมันตราคอยลูบหลังดูแลอยู่ไม่ห่าง*

(นามอนัญ, 2563: 144)

นอกจากความวิเศษของกระจกแล้วยังพบสิ่งของวิเศษนั่นคือประตูวิเศษที่สามารถเดินทางผ่านภพชาติระหว่างภพอดีตและปัจจุบันของตัวละครตะวันที่ได้พลัดหลงเข้ามายังโลกปัจจุบันทำให้พบกับหมอรักษาที่ได้ข้ามภพไปยังยุคของตัวละครตะวันที่อาศัยอยู่เช่นเดียวกัน เมื่อกำหนดถึงเวลาทำให้หมอและตะวันจะต้องข้ามกลับไปยังภพที่จากมา โดยอาศัยประตูวิเศษเป็นตัวช่วยในการเดินทางดังตัวบท

“ลูกกราบขอรับคุณแม่ หลานกราบขอรับคุณตาคุณยาย”

“กลับไปเถอะครับคุณตะวัน ก่อนที่จะสายเกินไป”

“กลับไปอย่างไรขอรับ แล้วท่านหมอกระทิงจะกลับด้วยกันไหมขอรับ”

*“กลับสิครับ แต่ตอนนี้ผมจะพาคุณตะวันไปบ้านของผมก่อนครับ ผมต้องรอเวลา**<u>ประตูมิติ</u>**เปิด ถึงจะข้ามเวลาไปได้ มีใครเห็นคุณตะวันนอกจากผมมั้ยครับ”*

“ไม่ครับ ทุกคนเดินทะลุผ่านกระผมไปเหมือนอากาศขอรับ”

“พร้อมมั้ยครับคุณตะวัน เราต้องเดินผ่านตรงนี้ไป เหลือเวลาอีกหนึ่งนาที เราต้องรีบนะครับ ส่งมือมาครับ จับมือผมเอาไว้ แล้วเราจะข้ามไปด้วยกัน เราต้องเดินผ่านหมอกควันไป”

*ตะวันและท่านหมอกระทิงเดินทะลุผ่าน**<u>ประตูมิติ</u>**ทะลุผ่านหมอกควันหนาทึบเข้ามา จนมาโผล่ที่หน้าเรือน*

(lalinkiss, 2564: 265-267)

จะเห็นได้ว่าอนุภาคสิ่งของวิเศษทั้งกระจกวิเศษและประตูวิเศษต่างก็มีคุณสมบัติที่ต่างกันออกไป แต่ก็ถือเป็นตัวช่วยที่ทำให้ตัวละครสามารถเดินทางข้ามภพชาติหรือช่วยเหลือตัวละครในด้านต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก อีกทั้งกระจกยังเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นตัวตนของตัวละครได้อย่าง

ชัดเจน รวมถึงกระจกยังสามารถสื่อให้เห็นถึงความงดงามที่เป็นสิ่งสะท้อนผ่านรูปเงาที่สื่อให้เห็นถึงความเป็นเพศหญิงที่ผสานกับความแข็งแกร่งของความเป็นเพศชายได้อย่างน่าสนใจ

อนุภาคสิ่งของวิเศษยังพบของวิเศษนั่นคือ ผอบ ที่เป็นภาชนะสำหรับใส่ของมีเชิงและฝาครอบผอบยังพบในนิทานพื้นบ้านเรื่อง จันทโครพ ที่พระฤาษีได้มอบผอบให้และเมื่อเปิดมาก็พบว่ามีนางโมราอยู่ข้างใน แต่ในนวนิยายวายพบว่าตัวละครได้มอบผอบทำให้พบกับจี้ที่พวกเขาได้ออกตามหา ดังตัวบท

> *ผมยื่น**ผอบ**ส่งให้รามสูรเพราะคิดว่าเหตุผลที่เจ้ายักษ์นี่ยื่นมือออกมาเมื่อคงเป็นเพราะต้องการของสิ่งนี้ หลังจากเอามหาเวทออกไปแล้วผมจะขอเก็บผอบเอาไว้เองงานละเอียดประณีตขนาดนี้แถมยังถือว่าเป็นของที่ระลึกจากเมืองครุฑอีกเอาไปเล่าให้เสด็จพ่อเสด็จแม่ฟังตอนกลับเมืองก็ยังได้ แต่ผมเพิ่งรู้นะเนี่ยว่าผอบหน้าตาเป็นแบบนี้เคยได้ยินแต่ชื่อจากในเรื่องจันทโครพ แต่ตอนนั้นก็ไม่เคยคิดจะหารูปมาดูว่าผอบหน้าตาเป็นแบบไหน*
>
> (Sunday 11 AM., 2564: 210)

นอกจากนี้ผอบยังปรากฏให้เห็นที่เป็นภาชนะในการที่พระเจ้าตาใช้ปลุกเสกและมอบให้กับคู่รักยักษาเพื่อให้พรในการประทานบุตรฝาแฝดให้ทั้งคู่ต้องตั้งจิตอธิษฐานอยู่หลายวันหลายคืนและก็ได้กำเนิดบุตรแฝดที่ออกมาจากผอบวิเศษ ดังตัวบท

> *วนเวียนอยู่นาน ราตรีกาลเคลื่อนคล้อย ไอศูรย์ใกล้จะผล็อยหลับเต็มแก่ กระนั้นปากก็ยังพึมพำไม่หยุด ทำเอาพระอิศวรถูกกวนกายา แรงอธิษฐานใดก็ไม่ทรงอานุภาพเท่าแรงอธิษฐานซึ่งเปี่ยมไปด้วยรัก พลันก็มีพระบัญชาสั่งให้ยอดเทวาลงมาเกิดในเร็วไว**ผอบ**ในอ้อมแขนของไอศูรย์ที่เกือบจะร่วงหล่นส่งประกายแสงสีทองเรืองรองสว่างไสวทำเอาไอศูรย์ที่เคลิ้มจะเข้านิทราสะดุ้งโหยง เหลือบมองผอบด้วยอารมณ์ตกใจ เพราะไม่เพียงแต่แสงสว่างประกายเท่านั้น ยังอุ่นและมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นมากโขเสียจนเขาต้องรีบวางลงข้างกาย ก่อนที่จะตั้งสติและตัดสินใจเปิดฝาด้วยราวกับเทพไท้ดลจิตใจ ครั้งเห็นสิ่งที่อยู่ภายใน สีหน้าก็พลันตระหนกตกใจกว่าเดิมหลายเท่าตัว*
>
> *“ลูกแฝดดดด!!” ราวกับสิ้นสติสมประดีเลยทีเดียว ให้กำเนิดชีวิตน้อยจากดินเย็นชืดก็ว่าเป็นปาฏิหาริย์แล้ว นี่ยังให้กำเนิดฝาแฝด*
>
> (หนูแดงตัวน้อย, 2561: 454-455)

อนุภาคความวิเศษของผอบทั้งที่พบในการเป็นภาชนะบรรจุจี้ที่เป็นสิ่งที่ตัวละครได้ช่วยกันออกค้นหาและยังเป็นภาชะนะที่ถือกำเนิดถูกแฝดยักษา ทำให้เห็นถึงความขลังของสิ่งของที่มาจากนิทานพื้นบ้านถูกนำมาใช้ในการดำเนินเรื่องผ่านนวนิยายวายได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ยังพบสิ่งของ

วิเศษที่เป็นน้ำอมฤตเพื่อใช้รักษาตัวละครเอกให้รอดพ้นจากความอัปลักษณ์กลับมาสู่ความงดงามจากการขอพรจากพระเจ้าตา ดังตัวบท

*ไร้สรรพเสียงใดอีกต่อไป ฤๅษีปล่อยให้วิรัลย์ได้ใช้เวลาตามลำพัง เมื่อสัมผัสได้ว่าพระเจ้าตาจากไปแล้ว วิรัลย์ก็อธิษฐานพลันกระดกดื่ม**น้ำอมฤต**นั้น ไม่นานร่างกายก็อุ่นวาบอย่างน่าประหลาด ก่อนที่จะรู้สึกได้ว่าดวงตาทั้งสองข้างที่มืดมิดมาตลอดมีแสงรำไรสาดส่องเข้ามา ไม่ช้าก็มองเห็นภาพตรงหน้าอย่างชัดเจน วิรัลย์ยินดียิ่งและปีติมากกว่าเดิมเมื่อยกมือขึ้นลูบใบหน้าก็ไม่อาจสัมผัสได้ถึงรอยแผลเป็นพุพองแต่อย่างใด*

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 375)

การใช้น้ำอมฤตเพื่อรักษาร่างกายที่พุพองจากการถูกทำร้ายและตาที่บอด เมื่อดื่มน้ำอมฤตร่างกายก็เปลี่ยนปรับกลายกลับมาอยู่ในสภาพร่างกายที่สมบูรณ์เช่นดังเดิม ทำให้เห็นถึงความวิเศษของน้ำที่ใช้รักษาได้อย่างอัศจรรย์ นอกจากนี้ยังพบการใช้น้ำเพิ่มอายุขัยของตัวละครที่เป็นเด็กเมื่อดื่มน้ำดังกล่าวร่างกายก็สามารถปรับสรีระให้กลายเป็นผู้ใหญ่ได้ ดังนี้

มือที่เหี่ยวย่นหยิบกล่องซึ่งฉลุลวดลายอย่างวิจิตรงขนาดเท่าฝ่ามือออกตู้พร้อมกับขวดสีใสที่ภายในบรรจุน้ำสีเขียวมรกตขนาดเล็กก่อนจะส่งขวดใบนั้นมาให้เราถือไว้

*“นี่คือ**น้ำเพิ่มอายุขัย** เมื่อครั้งที่เราเดินทางไปเข้าเฝ้ามหาเทพก่อนที่พระองค์จะทรงบำเพ็ญเพียรได้ทรงตรวจตราภายภาคหน้า จึงทรงทราบว่ามหาเวทที่พระองค์เก็บรักษาเอาไว้นั้นจะกระจายออกจากกัน เพื่อไม่ให้มหาเวททั้งหมดตกอยู่ในมือของผู้ที่อาจสร้างเภทภัยจึงทรงมีรับสั่งให้ท่านท้าวเวหาและมหาเทพอีกทั้งสองพระองค์มาหารือกันเพื่อหาผู้มีบุญญามารับทำภารกิจรวบรวมมหาเวทในครั้งนี้”*

(Sunday 11 AM.,2564: 82-87)

การใช้น้ำอมฤตและน้ำเพิ่มอายุขัยของตัวละครเป็นเสมือนการเริ่มต้นชีวิตที่ดีขึ้น เช่นดังน้ำที่มีความสดสะอาดและเป็นสายธารแห่งการเริ่มต้นที่ดี แสดงให้เห็นถึงการเริ่มต้นที่จะดำเนินชีวิตใหม่ที่ดียิ่งขึ้นและเป็นตัวช่วยที่สามารถปรับสภาพให้ร่างกายได้เปลี่ยนทั้งรักษาให้หายจากอาการป่วยและเพิ่มให้เติบใหญ่เป็นหนุ่มมากยิ่งขึ้นก็แสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนจากการดื่มน้ำวิเศษเหล่านั้น

นอกจากนี้ยังพบของวิเศษที่เป็นสิ่งของในการใช้ผ่านแดนระหว่างโลกมนุษย์กับโลกหิมพานต์ นั่นคือบัตรผ่านแดนอันเป็นบัตรที่จะสามารถใช้เดินทางข้ามแดนได้อย่างสะดวกของเหล่าชาวหิมพานต์ทั้งหลาย ดังตัวบท

*ผมกับมหรรณพกลับมาที่แดนมนุษย์ภายในไม่กี่นาที ตั้งแต่มี**บัตรผ่านแดน**แบบพิเศษนี่ชีวิตโคตรสะดวก ผมล่ะชอบ อยากจะส่งของขวัญให้คนริเริ่มเรื่องนี้ฉิบหายมันควรจะทำมาตั้งนานแล้วเถอะ แต่อย่าว่าเขาเลยครับอย่างน้อยเราก็มีชีวิตอยู่ทันได้ใช้*

(หย่งช่าง, 2562: 280)

อนุภาคสิ่งของวิเศษข้างต้น ทำให้เห็นถึงของวิเศษหลากหลายชนิด ทั้งกระจกวิเศษที่ใช้ในการข้ามภพชาติและการส่องสื่อสารกันได้อย่างสะดวก อีกทั้งยังมีประตูวิเศษที่ใช้ข้ามมิติได้ด้วย นอกจากนี้ยังพบผอบที่เป็นภาชะนะที่สามารถกำเนิดสิ่งใหม่ได้และการใช้น้ำวิเศษในการรักษาร่างกายและเริ่มต้นชีวิตใหม่ รวมถึงบัตรข้ามแดนที่สามารถใช้เดินทางได้สะดวกสบายมากยิ่งขึ้น สิ่งของวิเศษเหล่านั้นถือเป็นตัวช่วยที่ทำให้ตัวละครเกิดความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้นและถือเป็นตัวช่วยที่แสดงให้เห็นการดำเนินเรื่องราวที่มีความเป็นแฟนตาซีผ่านตัวบทนวนิยายวายได้อย่างมหัศจรรย์และสนุกสนานนั่นเอง

3.2.3 อนุภาคเครื่องประดับ

อนุภาคเครื่องประดับ หมายถึง เครื่องประดับของตัวละครที่มีพลังวิเศษพบในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ได้แก่ กำไลพญานาคที่สามารถช่วยให้ตัวละครทิวามนุษย์ผู้ที่ได้ถูกจับตัวลงไปอาศัยอยู่ในเมืองบาดาลได้มีชีวิตและรอดพ้นจากความตาย ซึ่งอนุภาคของกำไลพญานาคสามารถใช้กับทิวาที่ชาติพบก่อนได้เป็นเจ้าของกำไลนี้ เพราะเป็นคนรักของจ้าวฤทธิ์นาคราช จึงทำให้เมื่อได้สวมกำไลจึงรอดพ้นจากอาการเจ็บป่วยและสามารถอาศัยอยู่ในเมืองบาดาลได้ต่อไป ดังตัวบท

> *เสียงทุ้มพร่ำเรียกชื่อของนางอันเป็นที่รักที่กำลังรอแสงจากพลังอำนาจของ**<u>กำไลพญานาค</u>**เกรียงไกร อาการสั่นเทิ้มของทิวาเริ่มลดลงอย่างน่าอัศจรรย์ สีปากและเนื้อตัวที่เคยซีดเซียวกลับมามีชีวิตอีกครั้ง รอยยิ้มหล่อเหลาของนาคราชหนุ่ม จึงระบายออกมาอย่างโล่งใจโดยไม่รู้ตัว น่าแปลกที่อิทธิฤทธิ์ของกำไลพญานาคใช้กับมนุษย์ผู้นี้ได้ หรือเพราะชาติภพก่อนมีเชื้อสายของนาคีอย่างเต็มตัวเลยสามารถรักษาอาการที่บอบช้ำหรือเจ็บป่วยให้หายอย่างง่ายดาย*
>
> (rolisrose, 2562:74)

กำไลถือเป็นเครื่องประดับของผู้หญิงที่ใช้ตกแต่งให้เกิดความสวยงามในนวนิยายวายได้นำเอาสิ่งของเครื่องประดับคือกำไลมาใช้เป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความเป็นเพศหญิงในชาติภพก่อนเป็นการสื่อสารแทนตัวละครว่าได้กลับมาครอบครองคนรักในชาติภพเดิมแล้ว จึงใช้กำไลของตนมาสวมใส่เพื่อรักษาให้สามารถหายจากอาการป่วยได้ ซึ่งถือเป็นการใช้สิ่งของที่สื่อถึงความเป็นหญิงในร่างของผู้ชายในตัวบทดังกล่าว นอกจากนี้ยังพบเครื่องประดับที่เป็นของตัวละครนายเอกที่พระเอกมอบไว้ให้มาตกแต่งในวันแต่งงานเพื่อสวมใส่ ได้แก่ สร้อยทองจี้ทับทิมสีแดง สังวาลทองประดับทับทิมสีแดงเข็มกลัดพญานาคเกี้ยว ซึ่งถือเป็นเครื่องประดับที่ใช้แทนว่าตัวละครตะวันได้ถูกครอบครอง โดยคุณเทียรที่เป็นพญานาคผู้มากด้วยพลัง ดังตัวบท

ตะวันตื่นตั้งแต่ไก่ยังไม่โห่ เพราะว่าต้องเดินทางไปยังหมู่บ้านพระปรางแต่เช้า ตะวันรีบลงไปอาบน้ำที่ท่าน้ำ โดยมีนางพร นางบัวตามไปช่วยขัดเนื้อขัดตัวจนเสร็จก็ช่วยแต่งตัว เพราะต้องประโคมชุดทอง ชุดเพชรให้สมฐานะบุตรชายของพระยาสิงหราชเดโช

*“พอแล้วพี่พร เยอะเกินไป” ตะวันยกขึ้นห้ามนางพรที่กำลังจะนำชุดทองมาใส่ให้อีก ตะวันมองตัวเองในกระจก แล้วเห็นว่าชุดทองและเพชรที่บ่าวคนสนิทประโคมให้มันดูไม่เข้ากับเสื้อที่เขาสวมใส่ จึงถอดออกไปหลายชิ้น นางพรและนางบัวห้ามแต่ตะวันไม่ฟัง ตะวันเปิดกล่องเล็ก ๆ ที่เขาได้มาจากคุณเทียรออก แล้วหยิบชุดทองในนั้นออกมา ข้างในกล่องนั้นมี**สร้อยทองจี้ทับทิมสีแดง สังวาลทองประดับทับทิมสีแดง เข็มกลัดพญานาคเกี้ยว***

(lalinkiss, 2564: 72)

นอกจากนี้ยังพบอนุภาคเครื่องประดับ ได้แก่ แหวนนาคเกี้ยวที่ใช้แทนสัญญะที่ถือถึงการครอบครองของคู่รักโดยมีพญานาคเกี้ยวรัดแหวนไว้เพื่อเป็นพยานรักและผูกมัดให้คู่รักทั้งสองครองคู่กันชั่วกาลนาน ดังตัวบท

*“พี่จดจำทุกอย่างได้ดี ไม่เคยลืมดอกหนา โดยเฉพาะเรื่องของน้อง พี่เก็บมันเอาไว้ในนี้ไม่ว่ากี่ชาติกี่ภพที่เราสองคนพลัดพรากจากกัน พี่ก็จดจำได้ไม่ลืมดวงใจของพี่เต็มไปด้วยเรื่องราวของน้องคนเดียวหนา แต่ต่อจากนี้ไปพี่จักจดจำเรื่องราวของราสองคนและลูก ๆ” คุณเทียรยกมือทั้งสองข้างของตะวันแล้วนั่งคุกเข่าลง เพื่อจุมพิตที่หลังมือขาวทั้งสองข้างและนำแหวนออกมาบรรจงสวมให้ตะวัน **แหวนนาคเกี้ยว** นาคนัยน์ตาสีแดงที่มันเคยหายไป เมื่อครั้งเป็นจี้ที่คล้องอยู่กับสร้อย บัดนี้มันกลับมาอยู่บนนิ้ว ของตะวันแล้ว “**แหวนนาคเกี้ยว** พี่ได้มาตอนที่น้องคลอดลูก ๆ น้องเก็บรักษามันเอาไว้ให้ดีเถิดหนา น้องเป็นเจ้าของมันแต่เพียงผู้เดียว” คุณเทียรลุกขึ้น แต่ยังจับมือตะวันเอาไว้ ตะวันโผเข้ากอดคุณเทียรแน่นและซบหน้ากับอกแกร่ง*

(lalinkiss, 2564: 371-372)

การใช้เครื่องประดับที่เป็นวงกลม หากมองในเชิงสัญญะวิทยาคือการตีความหมายจากรูปร่างของสิ่งของ แหวนถือได้ว่ามีหน้าที่หรือมีความคล้ายคลึงกับ “อวัยวะเพศของผู้หญิง” นั้นจึงเป็นเสมือนสิ่งที่มีลักษณะคู่ตรงกันข้ามทางสัญญะกับนิ้วมือ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับ “อวัยวะเพศชาย” การสวมแหวนจากพระเอก (ฝ่ายรุก) ที่สวมให้นายเอก (ฝ่ายรับ) จึงสื่อถึงการยึดมั่นในความสัมพันธ์ที่ทั้งคู่จะผูกมัดกันไว้ การให้แหวนยังเป็นสิ่งแทนใจเป็นเครื่องยืนยันในความรัก ซึ่งต้องให้ฝ่ายพระเอกที่มีความเป็นชายมากกว่าเป็นผู้ที่เริ่มก่อน เพื่อสวมให้กับฝ่ายนายเอกที่มีความเป็นฝ่ายรับหรือมีความเป็นหญิงอยู่ภายในตัวด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าตัวละครพระเอกยังมีเครื่องประดับประจำตำแหน่งที่เป็นแหวนประจำตัวที่สื่อถึงความเป็นใหญ่และเป็นผู้ปกครองเผ่าครุฑ ซึ่งในยามที่ต้องต่อสู้เพื่อแย่งชิง

ตำแหน่งผู้ปกครองกับน้องชายแท้ ๆ เขากลับถอดแหวนธำมรงค์เพื่อยอมอ่อนข้อให้กับน้องชายเพื่อจะรักษาชีวิตคนรักของตนเอาไว้

แหวน ยังสามารถเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นใหญ่ที่เป็นผู้ปกครองเมืองและนอกจากนี้ยังพบว่า เครื่องประดับที่เป็นแหวนยังเป็นสัญลักษณ์แห่งขัตติยะวงศ์ของเหล่ากุมภีล์ แต่ร่างนั้นเป็นร่างที่ถูกคนรักฆ่ากับมือด้วยเพราะความเสียสละชีพเพื่อรักษาวงศ์ตระกูลเอาไว้ การใช้แหวนยังสื่อถึงการผูกมัดความรักของทั้งคู่เอาไว้ แม้จะต้องจากกันด้วยความตายก็ตาม

นอกจากนี้ยังพบเครื่องประดับประจำตัวของตัวละคร วัจนา ที่ถือเป็นตัวแทนของรจนาในเรื่องสังข์ทอง วัจนามีเอกลักษณ์เพราะมักจะสวมใส่เครื่องประดับเป็นต่างหูพวงมาลัยที่เป็นเครื่องประดับประจำตระกูลที่ได้รับการสืบทอดมาในหลายรุ่น ดังตัวบท

> ใบหน้าที่ชายก็หล่อ เป็นหญิงก็สวย หากเป็นนายแบบคงเป็นสายยูนิเซ็กซ์ที่หาตัวจับได้ยากยิ่ง นอกจากใบหน้าอันงดงามราวพระเจ้าสร้างแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของวัจนาคือ ‘**<u>ต่างหูพวงมาลัย</u>**’ ซึ่งเป็นต่างหูรูปร่างแปลกตาที่ไม่เคยเห็นใครใส่มาก่อนเลยสักคน
>
> (Queendust, 2564: 5)

ต่างหู ถือเป็นเครื่องประดับที่ส่วนใหญ่มักจะเป็นเครื่องประดับของผู้หญิง เมื่อถูกนำมาใช้ในการเป็นเครื่องประดับประจำตัวของวัจนาที่เป็นนายเอกจึงสื่อให้เห็นว่า วัจนามีความเป็นเพศหญิงผสานกับความเป็นชายอยู่ภายในตัว อีกทั้งต่างหูพวงมาลัยยังเป็นเครื่องประดับที่เขาใช้อธิษฐานในตอนที่จะต้องเสี่ยงพวงมาลัยเลือกคู่ครอง

อนุภาควิเศษของต่างหูพวงมาลัยยังมีความเป็นแฟนตาซีเพราะเป็นเครื่องประดับที่นางรจนาตัวละครในนิทานพื้นบ้านได้สิงสถิตเพื่อช่วยเหลือวัจนาในยามที่ได้รับอันตรายและต่างพวงมาลัยหูยังเป็นต่างหูที่ได้รับการสืบทอดมาหลายยุคหลายสมัย ดังตัวบท

> *หญิงสาวท่าทางมียศถาบรรดาศักดิ์ยืนกุมมือทั้งสองข้างตรงหน้าตัก ใบหน้าอ่อนหวาน ผิวขาวนวลเนียนราวกับพระจันทร์เต็มดวงทอแสงในยามราตรี ริมฝีปากชมพูบางคลี่ยิ้มเล็กน้อยเป็นการทักทาย เธออยู่ในชุดไทยสีชมพูอ่อนรับกับผิวขาวของเธอแล้วยิ่งขับให้เธอดูล่องสว่างเป็นอย่างมาก*
>
> *‘เราชื่อรจนา ธิดาองค์สุดท้ายของท้าวสามนต์ รจนาที่อยู่ในนิทานพื้นบ้านของพวกเจ้านั่นแหละ’*
>
> *‘เราสถิตอยู่ใน**<u>ต่างหู</u>**นั้นเป็นเวลานานแล้ว ย่อมรู้เหตุการณ์ความเป็นไปในแต่ละยุคสมัย’*
>
> (Queendust, 2564: 128-131)

การสร้างความเป็นแฟนตาซีในตัวบทดังกล่าวที่ตัวละครจากนิทานพื้นบ้านคือนางรจนาได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องเพื่อคลี่คลายปัญหาจากตระกูลเกียรติศามนต์ที่ได้รับคำสาปให้คนในตระกูลจะต้องเลือกคู่ครองโดยการเสี่ยงพวงมาลัย อีกทั้งยังทำให้พบว่าการใช้ต่างหูพวงมาลัยยังเป็นสัญญะที่แทนสื่อถึงความเป็นนางรจนาได้อย่างชัดเจนและต่างหูนั้นก็ได้ส่งต่อมายังวัจนาที่เป็นนายเอกของเรื่องอีกด้วย

อนุภาคเครื่องประดับพบว่ามีการนำเอาเครื่องประดับ เช่น กำไล แหวน ต่างหู ที่โดยส่วนใหญ่เป็นเครื่องประดับของผู้หญิงมาใช้สื่อถึงความเป็นเพศหญิงที่ผสานกับความเป็นชายของตัวละคร อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงการดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างสนุกสนานและเครื่องประดับเหล่านั้นก็มีความวิเศษที่แตกต่างกันออกไปและยังเป็นตัวแทนที่ทำให้เห็นถึงความสวยงามที่มักมาคู่กับผู้หญิง

3.2.4 อนุภาคเครื่องรางของขลัง

อนุภาคของเครื่องรางของขลังที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี เครื่องราง หมายถึงของที่นับถือว่าป้องกันอันตราย ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า เช่น ตระกรุด ผ้ายันต์ เหล็กไหล เครื่องรางถือเป็นวัตถุมงคลประเภทหนึ่ง ส่วนของขลังคือของที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์มีพลังหรืออำนาจที่อาจบันดาลให้เป็นไปหรืออาจบันดาลสิ่งที่ต้องประสงค์สำเร็จได้ ดังนั้นเครื่องรางของขลังในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบเครื่องรางของขลังของตัวละครพญานาคที่มนุษย์หลายคน ต่างต้องการนั่นคือ มณีนาคราชหรือลูกแก้วนาคราช ซึ่งถือเป็นอาวุธประจำกายของพญานาคที่มีอิทธิฤทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์สามารถป้องกันอันตรายจากภัยทั้งปวงได้ ดังตัวบท

> ***<u>มณีนาคราช</u>*** *หรือ* ***<u>แก้วพญานาค</u>*** *นั้น กลั่นขึ้นจากตบะบำเพ็ญเพียร แลน้ำพิษฤทธราทั้งหลายในมวลกายของพญานาค ก่อนจักก่อเกิดเป็นลูกแก้วคู่บุญญาลักษณะกลมเกลี้ยง มีสีสันตามวงศ์กำเนิด*
>
> (Bacteria, 2562:7-8)

มณีนาคราชหรือลูกแก้วนาคราช ถือเป็นดวงแก้วประจำกายของพญานาคและเกิดขึ้นด้วยบุญญฤทธิ์ของพญานาคนั้น ๆ โดยในเรื่องบ่วงบาคบาศ มณีนาคราชถือเป็นดวงแก้วและดวงใจของพญาอินทรปักษ์นาคราชที่เชื่อมรัดโยงใยไปถึงดวงใจของนายแพทย์วาริชที่เป็นเจ้าของมณีนาคราช จึงทำให้เมื่อมนุษย์ผู้ใดที่เข้าไปเพื่อที่จะครอบครองมณีนาคราชยังถ้ำลึกลับจะต้องถูกฆ่าตายไปในที่สุด แต่เมื่อวาริชได้เข้าไปยังถ้ำกลับรอดชีวิตและไปก้าวข้ามมิติไปยังเมืองบาดาลเพื่อกลับไปใช้ชีวิตในชาติเดิมของตนนั่นเอง มณีนาคราชที่สื่อสารถึงความเป็นหญิงอันเป็นลูกแก้วทรงกลมเป็นสัญญะที่สื่อแทนเพศหญิง ซึ่งถือเป็นสิ่งของประจำกายของนาคที่มีพลังวิเศษมากมาย

นอกจากนี้ยังพบ อัญมณีเผ่าโบราณ ซึ่งมีอิทธิฤทธิ์และพลังวิเศษสามารถทำลายล้างคู่ต่อสู้ให้หมดพลังไป อัญมณีถือเป็นของขลังวิเศษที่ถูกนำมาใช้เป็นอาวุธในการต่อสู้ของเผ่าครุฑ ดังตัวบท

*“พวกเขามี**อัญมณี**เผ่าโบราณ ว่ากันว่าฤทธิ์ของมันนั้น....”*

“สังหารครุฑาทั้งกองทัพในคราเดียว” ยังไม่ทันที่เหมันต์ศึกจักพูดจบ อยู่ ๆ พนาสิจน์ก็เอ่ยขัด เขาลืมเสียสนิทเลยว่าจักมาบอกเรื่องนี้กับพี่ทัณฑ์ เพราะโดนจับมาก่อนแลโดนข้อหาหนักเลยกังวลเรื่องนั้นจนลืมตน “ข้าเห็นอัญมณีนั้นจากคนกลุ่มหนึ่งไม่ไกลจากแดนข้า ข้ากำลังจักมาบอกพี่ท่านอยู่พอดี”

(Avery Pie, 2564: 186)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครฝ่ายผู้ร้ายต้องการที่จะทำลายล้างเผ่าครุฑให้มลายสิ้นไปด้วยการใช้อัญมณีเผ่าโบราณที่ปลุกเสกคาถาทำให้มีพลังเหนือธรรมชาติสามารถคร่าชีวิตของครุฑผู้ไร้พลังไปได้ทั้งหมด เว้นแต่ตัวละครหลักที่เป็นพระเอกและพระรองที่มีเกล็ดนาคราชจากคู่รักที่สามารถปกป้องให้ให้พลังของอัญมณีมาทำลายไปได้ เกล็ดนาคราชก็ถือเป็นอีกหนึ่งของขลังที่สามารถป้องกันไม่ให้ได้รับอันตรายจากพลังอาวุธอื่น ๆ อีกทั้งยังสามารถใช้เป็นมนตร์รักษาจากเกล็ดพญานาคที่ส่งพลังความรักของคู่รัก

เกล็ดแก้วมณีนิล ที่ถือเป็นของขลังที่ชาวบ้าน ดอนดาวดึงเชื่อว่าสามารถปกป้องหมู่บ้านจากสิ่งเลวร้ายและภัยพิบัติให้หมดสิ้นไปและเกล็ดแก้วมณีนิลก็จะปรากฏให้เห็นก็ต่อเมื่อผู้ปกปักษ์จะเรียกหาเพื่อมาช่วยเหลือคนในชุมชน ดังตัวบท

“หนูได้ยินเสียงน้ำไหล ได้กลิ่นของดอกไม้แล้วก็รู้สึกเย็นมือจ้ะ”

*เมื่อสิ้นคำตอบของเจ้ากิ่ง เด็ก ๆ ต่างกรูกันเข้ามารอบเจ้าสันต์เพื่อรอสัมผัสกับ**เกล็ดแก้วมณีนิล** ไว้เว้นแต่ผู้ใหญ่สี่ห้าคนที่มาทีหลัง*

*“อานุภาพของ**เกล็ดแก้วมณีนิล**นั้นช่างเหลือคณา ช่วยปกป้องหมู่บ้านเราจากสิ่งเลวร้ายและภัยพิบัติต่าง ๆ จำตอนที่หมู่บ้านอื่นแห้งแล้งได้หรือไม่แม่แม้น?”*

“ข้าจำได้ดีเลยพ่อใหญ่ ปีนั้นฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ข้าวไร่ในนายืนต้นตายกันหมด แต่น้ำในสระนี้กลับเต็มไปเปี่ยมตลอดทั้งปีเราถึงรอดกันมาได้”

(Phaki9, 2564: 22-23)

เกล็ดแก้วมณีนิลได้รับการสืบทอดมาตั้งแต่ครั้งมีพญานาคนามว่าสินธุกาฬและองค์แก้วมรุลีได้มาช่วยเหลือหมู่บ้านดอนดาวดึงให้รอดปลอดภัยจากพวกหมอผีที่มามอมเมาชาวบ้านให้หลงเชื่อทางไสยศาสตร์จนหลงลืมความเป็นวิถีชีวิตของตนไป ทำให้เมื่อพญานาคทั้งสองสามารถปราบพวกหมอผีไปได้จึงก่อเกิดเป็นเกล็ดแก้วมณีนิล เพื่อเป็นสัญลักษณ์ให้พญานาคทั้งสองครองคู่กัน โดยไม่ต้องพลัดพรากจากกันไปและจะอยู่ช่วยปกป้องชาวดอนดานดึงให้มีความสงบสุขตลอดกาล

จากตัวอย่างข้างต้นทำให้เห็นถึงพลังอำนาจจากของวิเศษที่ถูกส่งผ่านมาหลายยุคจากองค์พญานาคที่ได้มาช่วยเหลือชาวบ้านดอนดาวดึงทำให้เกิดเป็นเกล็ดแก้วมณีนิลที่ต่างหลอมรวมพลังของ

ชีวิตจิตวิญญาณของสองคู่รักพญานาคเอาไว้ กลายเป็นของขลังที่จะช่วยให้ชาวบ้านรู้สึกปลอดภัยและชาวบ้านก็เคารพบูชาเกล็ดแก้วมณีนิลอันเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความรักของพญานาคทั้งสององค์กลายเป็นเรื่องเล่าที่เล่าขานสืบต่อมาหลายยุคหลายสมัยสืบไป

นอกจากนี้ยังพบอนุภาคที่เป็นเครื่องรางของขลัง ได้แก่ เขี้ยวเพชรที่ถูกปลุกเสกมาเพื่อให้ผู้ที่ครอบครองอยู่ยกคงกระพันฟันแทงไม่เข้า ซึ่งชาละวันได้รับจากท้าวรำไพปู่ที่เฝ้านครบาดาลของเหล่ากุมภีล์ โดยให้ชาละวันเก็บรักษาเอาไว้ใช้ในยามที่ถูกฆ่าเพื่อที่จะไม่ได้รับอันตรายจากผู้ใด แต่ชาละวันกลับใช้เขี้ยวเพชรในการเป็นศาสตราวุธเพื่อใช้ต่อสู้กับจระเข้ตัวอื่น ๆ เพื่อครองความเป็นใหญ่ในท้องนครกุมภีล์ ดังตัวบท

> ***<u>เขี้ยวเพชร</u>****มีอานุภาพวิเศษคือทำให้ผู้ที่ครอบครองอยู่ยงคงกระพันฟันแทงไม่เข้า และคนที่สืบสายเลือดอย่างโคจรและชาละวันก็เหมือนจะได้รับมันไปด้วยต่างจากอนุชาของโคจรที่เป็นโอรสที่เกิดจากนางในมิใช่มเหสีที่มีศักดินาเป็นภคินีแห่งเขาจึงไม่ได้ครอบครองมัน เขาหัก**<u>เขี้ยวเพชร</u>**ข้างหนึ่งมอบเป็นกำนัลแก่ชาละวันในวันที่เด็กผู้นั้นประสูติไว้เพื่อเตือนใจและหักล้างความหน้าสะพรึงกลัวของดาวโจรที่โคจรมาทาบทับดวงชะตาตั้งมั่นให้เด็กนั่นใช้คมเขี้ยวเขาเป็นดั่งเครื่องรางเตือนสติ... แต่บัดนี้เด็กนั่นกลับใช้มันเป็นศาสาตราวุธฟาดฟันใส่ผู้อื่น*
>
> (KuFei-TanZ, 2561: 101-102)

อนุภาคเครื่องรางของขลังที่พบอีก ได้แก่ ลูกแก้ววิเศษที่ถือเป็นลูกแก้วที่ใช้ป้องกันอันตรายโดยการปลุกเสกเพื่อให้มีอิทธิฤทธิ์และปกปักรักษาให้ถ้ำทองที่เป็นแหล่งที่อาศัยของเหล่ากุมภีล์ทั้งหลายให้ร่มเย็นไม่ให้มีผู้ใดมารุกราน ดังบทบรรยาย

> *ผู้เฒ่าบัญชา ฝ่ายพญาชาละวันหนุ่มแน่นก็ได้แต่เอนหลังและหันหนีออกไปมองนอกถ้ำซึ่งมีเหล่าปูปลาแหวกว่าย ถ้ำทองนี้เป็นดังศาลสถิตของเหล่าวงศ์กุมภีล์ซึ่งครอบครอง**<u>ลูกแก้ววิเศษ</u>** ลูกแก้วนี้มีอิทธิฤทธิ์เปล่งแสงสว่างดั่งแสงอาทิตย์แม้อยู่ในถ้ำใต้บาดาล นอกจากนั้นลูกแก้วยังเสกให้จระเข้ใหญ่น้อยที่กายกระทบแสงกลายเป็นมนุษย์ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาแสงแก้ว แต่เขาก็ไม่คิดจะใช้อาคมเพื่อแปลงกายยามขึ้นไปเที่ยวเหนือน้ำ ด้วยเพราะขึ้นไปด้วยกายจระเข้ทำให้ผู้คนหวาดกลัว สนุกมากกว่ากัน*
>
> (Blueฯ, 2561: 10)

การใช้ลูกแก้ววิเศษมาเป็นเครื่องรางของขลังแสดงให้เห็นถึงการสื่อถึงสัญญะที่แสดงให้เห็นถึงรูปทรงของลูกแก้วที่มีลักษณะกลมมนสื่อถึงผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ อีกทั้งลูกแก้ววิเศษยังมีความงดงามที่สามารถเป็นสิ่งปกปักรักษาให้กับเหล่ากุมภีล์ได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังพบอนุภาคเครื่องรางของขลังที่มีรูปทรงคล้ายกับลูกแก้ววิเศษ นั่นคือลูกประคำที่ใช้ในการทำลายคู่ต่อสู้ ลูกประคำเป็นเครื่องรางของขลังที่ถูกปลุกเสกมาเพื่อปราบคู่ต่อสู้ ดังตัวบท

*ไกรทองจัดแจงกระชับสรรพาวุธพร้อมมือ เบื้องซ้ายมีหอกสัตตโลหะ เบื้องขวาเป็น**ลูกประคำ**ปลุกเสก เขาเริ่มร่ายอาคมเพื่อให้พญาชาละวันในถ้ำทองเบื้องล่างร้อยรุ่มจะได้ขึ้นมาสู้กับเขาเหนือน้ำ พลันจู่ ๆ ท้องน้ำก็เกิดคลื่นไหลวน ร่างดำทะมึนราวกับขอนไม้ผุดลอยค่อยปรากฏขึ้นทีละน้อย จนเมื่อเห็นชัดเจน เหล่าชาวบ้านก็แทบแตกฮือด้วยว่าจระเข้น้อยใหญ่มากมายหลายตัวว่ายวนอยู่ไม่ไกลจากศาลานัก หากว่าริมน้ำไม่มีสายสิญจน์ลากอยู่ก็เห็นทีว่าเหล่าจระเข้คงขึ้นฝั่งมากัดคนเป็นแน่*

(Blueฯ, 2561: 36)

ลูกประคำ หมายถึงลูกกลม ๆ ที่ร้อยเป็นพวงสำหรับเป็นเครื่องหมายการนับในเวลาบริกรรมภาวนาและใช้เป็นเครื่องราง จากตัวบทข้างต้นพบว่าตัวละครที่เป็นอาจารย์คงและไกรทองได้ใช้ลูกประคำปลุกเสกมาเพื่อใช้ต่อสู้กับชาละวัน ซึ่งลูกประคำปลุกเสกนั้นต่างก็มีทั้งพลังความวิเศษจากอินทรนิลซึ่งเป็นอัญมณีที่มีความแข็งแกร่งถูกนำมาใช้เจียระไนกับไฟกลายเป็นลูกประคำที่มีพลังพร้อมที่จะทำลายชาละวันให้สูญสิ้นไปได้ จะเห็นได้ว่าการใช้ลูกประคำที่มีลักษณะทรงกลมที่สื่อถึงความเป็นหญิงถูกนำมาผสานกับความแข็งแกร่งของอัญมณีที่สื่อถึงความแข็งแรงอันหมายถึงความเป็นชาย ดังนั้นจึงพบว่าเครื่องรางของขลังที่เป็นลูกประคำได้สื่อสารถึงความงามของรูปทรงที่เป็นหญิงผสานกับความแข็งแกร่งของความเป็นชายจากพลังข้างในนั่นเอง

นอกจากนี้ยังพบอนุภาคเครื่องรางของขลังที่เป็น ตะกรุด ถือเป็นหนึ่งในเครื่องรางของขลังที่จะช่วยส่งเสริมในทางที่ดี แคล้วคลาด คงกระพันชาตรีป้องกันภยันตรายภัยพิบัติทั้งปวง รวมทั้งด้านเมตตามหานิยม ค้าขาย โชคลาภ กลับดวง พริกชะตา เลื่อนยศร้ายกลายเป็นดีอีกด้วย ในนวนิยายวายพบการนำเสนอตะกรุดที่ใส่เพื่อป้องกันอันตรายจากสมิงไม่ให้มาสิงร่าง ดังนั้นการใช้ตะกรุดจึงใช้เพื่อป้องกันอันตรายจากผู้มีมนตร์ดำทางไสยศาสตร์ ดังตัวบท

กล้าหัวเสียแต่เสือกลับหัวเราะร่วน เขายอมปืนกลับลงมาที่เตียงล่างและปล่อยให้กล้าบ่นอีกสักพักใหญ่ สักพักกล้าก็เห็นว่าเสือยื่นมือขึ้นมาเพื่อเอาอะไรสักอย่างให้เขา

*“อะไร” กล้าเอื้อมไปหยิบ ปรากฏว่าเป็นสายสร้อยคอ**ตะกรุด***

“สวมนอนซะ เส้นนี้ปลุกเสกแล้ว รับประกันไม่มีอะไรมากล้ำกรายได้” เสือตะโกนบอกจากเตียงล่าง อีกฝ่ายก็มองดูอย่างไม่แน่ใจ

“ต้องสวมจริงหรอ” “จริง นายจิตอ่อนอยู่นะ แบบนี้ทำให้โดนสมิงสิงง่ายรู้ไหม”

“อย่ามาพูดเป็นลางสิวะ!” เสือหัวเราะร่วนระหว่างนั้นกล้าก้มมองดูตะกรุดในมืออย่างไม่ค่อยวางใจ แต่คิดดูแล้วเขาก็จิตอ่อนจริง ๆ เสียด้วย

(Blueฯ, 2563: 16)

นอกจากตะกรุดแล้วยังพบเครื่องรางของขลัง ได้แก่ ปลัดขิก ที่เป็นรูปจำลองอวัยวะเพศชาย ทำด้วยไม้มงคล คนไทยนิยมห้อยปลัดขิกไว้กับเอวหรือห้อยคอสำหรับเด็กผู้ชาย เชื่อกันว่าจะป้องกันอันตรายต่าง ๆ ได้หรือบางคนนำมาบูชาไว้ประกอบการค้าขายเพราะเชื่อว่าจะทำให้ค้าขายมีกำไรมีคนอุดหนุนกิจการมากขึ้น ในนวนิยายวายพบการนำปลัดขิกมาเป็นอุปกรณ์ในการแทงเข้ากับรูทวารเพื่อให้เด็กที่เป็นเครื่องบูชาให้กับเสือสมิงได้ใช้ก่อนที่จะต้องเจอกับการสมสู่กัน ดังตัวบท

หมอกสะดุ้งเฮือก! เพียงเท่านี้เด็กน้อยก็เข้าใจดี เขาตัวสั่นด้วยความกลัวแต่ก็ยังเชื่อว่าคงไม่มีอะไร “เหรอพ่อ แล้วหมอกต้องทำอะไรบ้าง”

“ก็แค่ไปอยู่ในศาลเจ้าสมิงพรายวันหนึ่งกับคืนหนึ่งเท่านั้นเอง ท่านเป็นเสือโคร่งที่มีเมตตาช่วยปกป้องคุ้มครองหมู่บ้านเรามาตลอด ท่านจะต้องชอบหมอกแน่ ๆ”

“เสือ...แล้วเสือจะกินหมอกหรือเปล่า” บิดาส่ายหน้า

“ไม่กินหรอก แต่หมอกต้องทำตามที่ท่านสั่ง อย่าขัดใจท่าน หากไม่ท่านพอใจหมู่บ้านเราก็จะปลอดภัย” เด็กน้อยรับฟังอย่างสงบ บิดาจึงเอ่ยต่อ

*“แล้วเดี๋ยวหมอกต้องใส่อันนี้เอาไว้ในก้นนะ” เขาหยิบแท่งไม้เหล่าเป็น**<u>ปลัดขิก</u>** ปลายเรียวลู่ขึ้นมา เส้นผ่าศูนย์กลางราวนิ้วมือ เมื่อเห็นว่าหมอกตกใจจึงเก็บแท่งไม้ ไปก่อน*

“ทำไมหมอกต้องเอาไม้ใส่ก้นด้วย”

“ตอนหมอกไปพบเจ้าสมิงพรายจะได้ไม่เจ็บไงลูก” “ทำไมต้องเจ็บ เจ้าสมิงพรายจะทำอะไรหมอกเหรอพ่อ จะกินหมอกเหรอ” ดวงตากลโตเริ่มมีน้ำตาซึม เขาหรือก็แสนจะสงสารลูกแต่ก็ทำได้แค่ปลอบใจ “หมอกจะไม่เป็นไรหรอก ทุกคนในหมู่บ้านรักใคร่หมอกมาตลอด 12 ปี ครั้งนี้หมอกต้องตอบแทนทุกคนแล้วนะ” เขาดึงเด็กน้อยขึ้นจากน้ำ จัดแจงเช็ดตัว จนสะอาดและสั่งให้หมอกนอนคล่ำลงกอดหมอนไว้ หมอกรู้สึกถึงน้ำมันลื่นชโลมไปที่ก้นของเขา สักพักแท่งไม้เรียวลู่ก็ค่อย ๆ สอดเข้ามาอย่างช้า ๆ

(Blueฯ, 2563: 37)

การใช้ปลัดขิกที่เป็นเครื่องรางของขลังมาใช้ในการนำเสนอให้เห็นถึงการที่ตัวละครจะต้องร่วมรักและสมสู่กับเสือสมิงจึงต้องใช้ปลัดขิกมาเป็นอุปกรณ์ในการแทงเข้ากับรูทวารเพื่อบรรเทาอาการความเจ็บปวดเพื่อที่จะสามารถไปร่วมรักกับเสือสมิงต่อไป การใช้ปลัดขิกจึงเป็นการใช้สัญญะที่สื่อถึงความเป็นชายผ่านรูปทรงของเครื่องรางของขลังที่มีลักษณะคล้ายอวัยเพศชาย

อนุภาคเครื่องรางของขลังที่พบต่อมาคือ เหล็กไหล ที่ถือได้ว่าเหล็กไหลมีการเอ่ยถึงมานานแสนนาน และยังปรากฏเป็นหลักฐานจากวรรณคดี ที่กล่าวถึงสุดยอดของเครื่องรางของขลังทั้งมวล เป็นของวิเศษที่ทรงมหิทธานุภาพ ทรงอานุภาพในการคุ้มครองเจ้าของ ให้พ้นเภทภัยแคล้วคลาด

หลายคนเชื่อว่าเหล็กไหลมีจิตวิญญาณครอง และเหล็กไหลนี้ประกอบด้วยธาตุทั้ง 4 อันได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ปรุงแต่งให้วิจิตรด้วยทิพย์แห่งญาณที่มีฤทธิ์อันบริสุทธิ์ทำให้เหล็กไหลนี้เสมือนสิ่งมีชีวิตมีความอ่อนนุ่มพลิ้วไหว แต่เมื่อสัมผัสจะมีความแข็งแกร่งทรงมหิทธานุภาพไม่เหมือนก้อนกรวดธรรมดา ในนวนิยายวายพบการใช้เหล็กไหล ที่มีนามว่า เหล็กไหลเจ้าป่าและเหล็กไหลวัชรธาตุ ดังตัวบท

“ชื่อสิงห์ใช่ไหม เคยเห็นเจ้าสมิงไหมลูก” ผู้ใหญ่บ้านเป็นชายอายุราวเกือบ 60 ปีเอ่ยถามระหว่างนำทางเข้าบ้าน เสือเหลือบมองทางพ่อนิดหนึ่งก่อนจะหันไปตอบ

“เคยครับ”

“ท่านมาร่างอะไร”

“เสือดำครับ เสือดำตัวใหญ่ด้วย” ฝ่ายผู้ใหญ่พยักหน้า เขาก็เชื้อเชิญให้แขกทั้งสองนั่งรอในห้องรับแขกและรีบไปหาน้ำท่ามารับ ระหว่างนั้นพ่อก็หันไปมองหน้าสิงห์

“สิงห์ก็เห็นเหรอ” เด็กหนุ่มพยักหน้า

“ใช่ครับ เสือคำคาบเสือลงมาจากหน้าต่างแล้วก็ช่วยผมลงมาด้วย” บิดาพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม สักพักจึงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าหยิบก้อนหนึ่งออกมา หินก้อนนี้มีขนาดเกือบเท่ากำปั้น สีดำเหมือนนิล เป็นหินธรรมชาติที่ดูเงา แม้ไม่ต้องผ่านการเจียระไน

*“นี่คือ**<u>เหล็กไหลเจ้าป่า</u>**” สิงห์รับมาดูใกล้ ๆ มันมีน้ำหนักพอสมควรทีเดียว*

“เหล็กไหลเจ้าป่าเป็นรูปเคารพของสมิงที่คุ้มครองสำนักดาบของเรามาตั้งแต่รุ่นก่อตั้ง ท่านมีนามว่าพญาสมิงเหล็ก พ่อก็เพิ่งเคยเห็นท่านครั้งแรกเหมือนกัน”

(Blueฯ, 2563: 152-153)

เหล็กไหลในนวนิยายวายถูกใช้นำเสนอให้เห็นถึงความขลังในเรื่องของการเป็นรูปเคารพของพญาสมิงที่ช่วยปกปักรักษาให้คุ้มเจ้าสมิงอยู่รอดปลอดภัย เมื่อยามเกิดอันตรายเกิดขึ้นพญาสมิงก็จะออกมาช่วยเหลือ ฉะนั้นแล้วแต่ละสำนักที่เคารพบูชาพญาสมิงก็จะมีเหล็กไหลประจำสำนักที่มีชื่อแตกต่างกันออกไป เช่น เหล็กไหลเจ้าป่าที่เป็นรูปเคารพของพญาสมิงเหล็กแห่งคุ้มสำนักดาบและเมื่อสมิงเหล็กต้องการที่จะเพิ่มพลังให้ตนเองมากขึ้นจึงต้องการเปลี่ยนรูปเคารพจากเหล็กไหลเจ้าป่าไปเป็นเหล็กไหลวัชรธาตุที่มีพลังแห่งธาตุที่อุดมไปด้วยพลังมากมาย โดยอาศัยพ่อหมอเป็นผู้ที่ช่วยให้สามารถบูชาเหล็กไหลให้มีพลังมากยิ่งขึ้น ดังบทบรรยาย

“ร่างสมิงจะแกร่งขึ้น แต่การเปลี่ยนรูปเคารพก็มีความเสี่ยง หากอาคมเอ็งไม่แก่กล้าพอเอ็งก็จะถูกสะกดอยู่ภายในรูปเคารพเสียแทน ออกมาเองไม่ได้”

“เพิ่งกินคนมานี่แก่กล้าพอไหม”

“ไม่รู้สิ จะเสี่ยงไหมละ”

“แน่นอน ผมมาที่นี่เพื่อแข็งแกร่งอยู่แล้ว” เหล็กเอ่ย เขามองดูพ่อหมอแจ้งฮุมสั่งศิษย์ให้หยิบของจากหีบใบหนึ่งออกมา มือเหี่ยวย่นชรายื่นให้ เหล็กก็รับมาดู มันเป็นโลหะสีเงินรูปร่างเหมือนหยดน้ำขนาดราวนิ้วโป้ง

*“นั่นคือ**<u>เหล็กไหลวัชรธาตุ</u>**”*

“ดีกว่าเหล็กไหลเจ้าป่าหรอพ่อหมอ”

“ข้าปลุกเสกเองต้องดีกว่าอยู่แล้ว คืนร่างเป็นสมิงแล้วกินเข้าไปเสีย” เหล็กพยักหน้า เขาคืนร่างเป็นสมิงดำและกินเหล็กไหลวัชรธาตุเข้าไป จู่ ๆ ทั้งตัวก็เหมือนโดนดูดด้วยพลังมหาศาลบางอย่างที่ไม่อาจขัดขืนได้ มังกรเหลือบมองดูอย่างครุ่นคิด สักพักเมื่อไม่เห็นว่ามีอะไรออกมาจึงเอื้อมมือไปหยิบ ทันทีที่สัมผัส จู่ ๆ ร่างของสมิงก็ปรากฏขึ้นจนมังกรผงะถอยออกมา เขาเหลือกตามองอย่างตกใจเพราะสมิงร่างนี้มีขนสีเงินลุกชันไปทั้งตัวเช่นเดียวกับสีเหล็กไหลวัชรธาตุ ใบหน้าของสมิงขาวคลี่ยิ้มอย่างสบายตัว ดวงตาสีทองของมันวาววับเปี่ยมด้วยความมั่นใจ

(Blueฯ, 2563: 192-194)

จากตัวบทพบว่า ตัวละครพญาสมิงเหล็กต้องการที่จะมีพลังที่เพิ่มขึ้นจึงต้องเปลี่ยนรูปเคารพจากเหล็กไหลเจ้าป่ามาใช้รูปเคารพเหล็กไหลวัชรธาตุที่มีพลังมหาศาล โดยการกินเหล็กไหลเข้าไปและเหล็กไหลก็จะดูดกลืนเอาร่างของสมิงเหล็กเข้าไปและก็ปรากฏร่างของพญาสมิงเหล็กที่กลายเป็นสมิงที่มีพลังและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังพบเครื่องรางของขลังที่ใช้เพื่อไม่ให้สมิงเข้ามาวุ่นวายด้วย นั่นคือ ตับทองแดงหรือตับเหล็ก ซึ่งเชื่อว่าเป็นเครื่องรางของขลังที่ไฟก็ไม่สามารถทำให้ไหม้ได้ คือศพของคนที่มีตับเหล็กนี้ โดยการบูชาจากตับของผู้ที่มีอาคมที่เมื่อกลายเป็นศพถูกเผาไปตับจะไม่ไหม้ไฟจะเหลือตับเหล็กไว้ให้ถือเป็นของขลังชนิดหนึ่ง ตับนี้เชื่อกันว่าเป็นของขลังที่สามารถเกิดขึ้นกับร่างกายของคนที่มีอาคมแก่กล้า มีคาถาอาคม เสกว่านยา กินเป็นประจำทำให้ตับเป็นเหล็กหรือเคราเป็นทองแดงใช้มีดโกนไม่เข้าก็มี แต่ส่วนใหญ่เชื่อกันว่าเกิดขึ้นเองได้ แต่ไม่ได้มีหรือเกิดขึ้นได้กับทุกคน โดยในนวนิยายวายได้นำเสนอให้เห็นว่าตัวละครต้องการที่จะใช้ตับทองแดงหรือตับเหล็กมาใช้เป็นเครื่องรางของขลัง เพื่อป้องกันไม่ให้สมิงมากล้ำกลาย ดังตัวบท

เสือจำได้ว่าเห็นกล้าเปิดโทรศัพท์ที่อัดเสียงท่องอาคมไว้ เขาก็ยกมือขึ้นกุมขมับและคิดว่าวิธีไฮเทคแบบนี้จะใช้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ด้วยเหรอ หรืออาจเพราะเป็นกล้าก็เลยทำได้ “แล้วตกลงมันคืออะไร” เสือกลับไปถามอีกรอบ กล้าจึงยิ้มอย่างตื่นเต้น

*“พี่หมอกบอกว่ามันคือ **<u>ตับทองแดง</u>**”*

“ตับทองแดงคืออะไร” เสือมองดูอย่างแหยง ๆ อีกฝ่ายก็ส่ายหน้าทำนองไม่รู้ แต่ก็รีบค้นหากูเกิลหาข้อมูลอย่างรวดเร็ว

“เขาบอกว่า...หึยยยยย! เป็นตับคนจริง ๆ ล่ะเสือ” เสือปล่อยมือจนหินร่วงลงพื้นอย่างรวดเร็ว!

“เป็นตับของคนที่มีอาคม ตอนตายแล้วเผาศพส่วนที่เป็นตับจะไม่ไหม้ไฟ เลย ใช้เป็นของขลัง ถึงว่าสิ พี่หมอกบอกว่าอันนี้เป็นของหมอผีที่ตายไปแล้ว ของหมู่บ้าน”

(Blueฯ, 2563: 240-241)

จะเห็นได้ว่าอนุภาคเครื่องรางของขลังโดยส่วนใหญ่พบว่ามีการนำเสนอเครื่องรางที่มาพร้อมกับความเชื่อของคนในสังคมไทยที่ยึดโยงกับวิถีชีวิตด้านต่าง ๆ และใช้เครื่องรางของขลังเป็นวัตถุมงคลที่ใช้บูชาและใช้ในการป้องกันอันตรายจากศัตรูหรือสิ่งเร้นลับ เครื่องรางของขลังต่าง ๆ ยังสื่อให้เห็นการนำเสนอความเป็นแฟนตาซีที่นำเสนอความเป็นไทยได้อย่างน่าสนใจอีกด้วย

การศึกษาอนุภาควัตถุสิ่งของทำให้เห็นการนำเสนอลักษณะเด่นของอนุภาคที่ปรากฏ สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 9 อนุภาควัตถุสิ่งของ

ประเด็นการวิเคราะห์	อนุภาคอาวุธยุทโธปกรณ์	อนุภาคสิ่งของวิเศษ	อนุภาคเครื่องประดับ	อนุภาคเครื่องรางของขลัง
วัตถุสิ่งของ	ขรรค์, จักร, ตรี, กริช, ดาบ, หอก, กระบอง, ธนู, คันศร, แตรสังข์	คันฉ่อง, กระจก, ประตูมิติ, ผอบ, น้ำอมฤต, บัตรผ่านแดน	กำไล, สร้อยทอง, สังวาล, เข็มกลัด , แหวน, ต่างหู	มณีนาคราช, อัญมณี, เขี้ยวเพชร, ลูกแก้ววิเศษ, ลูกประคำ, ตะกรุด
อนุภาคที่ปรากฏ	-มีรูปร่างและหน้าที่คล้ายกับ “อวัยวะเพศชาย” -สัญญะทางเพศที่แสดงถึงความเป็นหญิงสื่อถึงลักษณะความเป็นชายที่ผสานความเป็นหญิง	-ช่วยอำนวยความสะดวกให้กับตัวละคร -ช่วยให้การดำเนินเรื่องมีความเป็นแฟนตาซี	-สื่อถึงความเป็นเพศหญิงที่ผสานกับความเป็นชาย -เป็นตัวแทนที่ทำให้เห็นถึงความสวยงามที่มักมาคู่กับผู้หญิง	-เครื่องรางกับความเชื่อในสังคมไทย -ยึดโยงกับวิถีชีวิต -ใช้เครื่องรางของขลังเป็นวัตถุมงคลป้องกันอันตราย

ประเด็นการศึกษาอนุภาควัตถุสิ่งของพบว่ามีการนำเสนอให้เห็นถึงสิ่งของวิเศษมากมาย ซึ่งวัตถุสิ่งของเหล่านั้นล้วนมีบทบาทสำคัญต่อตัวละครในการช่วยเหลือให้ตัวละครมีอำนาจวิเศษ และเป็นประโยชน์ต่อตัวละครที่จะนำมาแก้ไขต่ออุปสรรคที่พบเจอและช่วยให้รอดพ้นจากอันตราย ไปได้ ทั้งอาวุธยุทธโธปกรณ์ที่มีการใช้เพื่อต่อสู้กับศัตรูโดยมีรูปทรงที่ทั้งนำเสนอให้เห็นถึงความเป็นชายและความเป็นหญิง อีกทั้งอนุภาคสิ่งของวิเศษที่พบการนำเสนอให้เห็นมิติการข้ามภพชาติ

รวมถึงสิ่งของวิเศษที่สามารถเป็นเครื่องมือช่วยเหลือตัวละครให้รอดพ้นจากอันตราย ส่วนอนุภาคเครื่องประดับก็นำเสนอให้เห็นถึงเครื่องประดับที่งดงามของตัวละครแสดงให้เห็นถึงความสวยงามและยังมีความวิเศษที่ช่วยเหลือตัวละครได้อีกด้วยและอนุภาคเครื่องรางของขลังยังทำให้เห็นการนำเสนอวัตถุเครื่องบูชาที่เชื่อมโยงกับความเชื่อของคนในสังคมไทยได้อย่างน่าสนใจ อนุภาควัตถุสิ่งของเหล่านั้นก็ยังแฝงไว้ซึ่งสัญญะที่สื่อถึงความเป็นชายที่มีความแข็งแกร่งและผสานกับความเป็นหญิงที่มีความอ่อนหวาน เช่นเดียวกับนวนิยายวายที่ส่วนใหญ่ต่างนำเสนอพื้นที่ของผู้ชายที่รักกับผู้ชายแต่ตัวละครบางตัวที่เป็นชายก็ยังมีความเป็นหญิงสอดแทรกอยู่ภายในบุคลิกนิสัยนั่นเอง จึงทำให้เห็นการนำเสนออนุภาคของวัตถุสิ่งของที่นำเสนอให้เห็นถึงความเป็นเพศและเห็นถึงความเป็นแฟนตาซีที่สนุกสนานของการดำเนินเรื่องราวที่มหัศจรรย์อย่างน่าสนใจ

3.3 อนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรมที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

อนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม ในการดำเนินเรื่องราวของนวนิยายวายแนวแฟนตาซีได้ดำเนินเรื่องราวกล่าวถึงความรักของตัวละครถูกนำมาประกอบสร้างเรียงร้อยไปด้วยกัน ซึ่งในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีไม่เพียงแต่ปรากฏเหตุการณ์ที่พบได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันของตัวละครเท่านั้น แต่ยังปรากฏเหตุการณ์ที่มีคุณสมบัติเป็นอนุภาค ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องไปสู่หมุดหมายสำคัญของเรื่องได้เป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยได้เลือกเหตุการณ์และพฤติกรรมสำคัญในเรื่องที่มีคุณสมบัติเป็นอนุภาคที่น่าสนใจ ดังนี้

3.3.1 *อนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์*

ในประเด็นอนุภาคการสมพาส ผู้วิจัยได้ใช้คำว่าการสมพาส ดังที่ ปรียารัตน์ เชาวลิตประพันธ์ (2547) ได้ศึกษา อนุภาคสมพาสที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทย โดยให้ความหมายของการสมพาสที่ผิดธรรมชาติ โดยใช้เรียกการที่เพศชายกับหญิงซึ่งมีธรรมชาติต่างกันได้สมสู่หรือร่วมประเวณีกันหรือแต่งงานเป็นสามีภรรยากันนี้ว่า “การสมพาสที่ผิดธรรมชาติ” (ปรียารัตน์ เชาวลิตประพันธ์, 2547:29) ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะใช้คำว่าอนุภาคการสมพาส ที่หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ การสมสู่ การร่วมประเวณี การร่วมรักกันของตัวละครระหว่างตัวละครมนุษย์กับอมนุษย์หรือตัวละครอมนุษย์กับอมนุษย์ที่มีเพศสภาพเป็นชายทั้งคู่ ซึ่งถือเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่จะมีฉากที่แสดงถึงความสัมพันธ์ในการร่วมรักกันหรือมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน ยิ่งโดยเฉพาะเป็นตัวละครที่ต่างเผ่าพันธุ์กันยิ่งมีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการวิเคราะห์ ดังนี้

3.3.1.1 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับงูและนาค

อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับงูและนาคในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ผู้วิจัยจะใช้ คำว่างูและนาคเพราะนาคก็คืองู แต่นาคจะเป็นงูที่มีหงอนและถือว่าเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เรืองอำนาจปรากฏในวรรณคดีและวรรณกรรมแถบลุ่มน้ำโขง ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีปรากฏฉากการสมพาสกันระหว่างมนุษย์กับงูและนาคในหลายเรื่อง ซึ่งถือเป็นความน่าสนใจที่แสดงให้เห็นถึงระดับปฏิบัติคือจะ

มีการร่วมรักข้ามสายพันธุ์หลายแบบ ทั้งการที่นาคแปลงกายเป็นคนแล้วมาล่อลวงร่วมรักกันกับมนุษย์ ดังตัวละครจ้าวฤทธิ์นาคราชนาคผู้ซึ่งมีปมในใจจากนาคีสาวที่หลอกลวงให้เขาหลงรักแต่กลับไปมีชายอื่นจนถูกประหารชีวิต แต่เมื่อเวลาผ่านไปกลับมีมนุษย์ผู้ซึ่งมีหน้าตาละหม้ายคล้ายกับหญิงคนรักผู้นั้นถูกจับมาอยู่ใต้นครบาดาล ทำให้เขาต้องแก้แค้นด้วยการข่มขืนชายหนุ่มผู้ไร้เดียงสา ดังตัวบท

> *สิ้นคำบอกริมฝีปากหยักร้ายของพญานาคหนุ่มก็ประทับลงบนซอกคอหอมกรุ่นของทิวาอย่างว่องไว มือหนาข้างที่ว่างเปล่าเริ่มลูบไล้ไปทั่วเรือนกายเนียนสีน้ำผึ้งอย่างซุกซน แม้ภพนี้ทิวาจะไม่มีทรวงอกใหญ่ให้บีบเคล้นดั่งเช่นชาติก่อน แต่จ้าวฤทธิ์นาคราชก็ไม่ได้รู้สึกขัดใจแต่อย่างใด ฝ่ามือหนายังคงบีบสัมผัสก้อนเนื้อแบนราบอยู่เช่นเดิมพลางกดขยี้ด้วยนิ้วจนเจ้าตัวดิ้นพล่านด้วยความไม่คุ้นชิน*
>
> *กลางกายถูกสอดเข้ามาภายในช่องทางที่ยังคงปิดสนิทอย่างแรงโดยไม่มีการปลอบประโลมใด ๆ กลิ่นเลือดลอยฟุ้งพร้อมเรียวขาสองข้างของทิวาที่สั้นไหวราวกับแบกรับแรงกระแทกกระทั้นเพราะความโกรธนี้ไม่ไหว จ้าวฤทธิ์นาคราชเร่งเร้าความดุดันเข้าใส่เรือนร่างของมนุษย์ที่สู้พลังของตนไม่ได้เลยสักเศษเสี้ยว ยิ่งทิวาเบือนหน้าหนีทั้งน้ำตาหทัยของเขาก็ยิ่งเจ็บปวดกว่าเป็นร้อยเท่า*
>
> *ภาพในวันวานที่เขาเคยร่วมรักกับนางผู้นี้ยังคงฝังใจเป็นรากลึก ไม่ต่างอะไรกับในเวลานี้ที่เขากำลังร่วมรักกับนางในร่างบุรุษแทน เสียงครวญครางดังลั่นห้องความเจ็บปวดไล่ลามไปทั่วทั้งตัวจนไม่อาจต้านทานไหว ทิวาได้แต่ปล่อยตัวให้พญานาคหนุ่มแสนเอาแต่ใจล่วงเกินตนจนกว่าจะพอใจ*
>
> (rolisrose, 2562: 44-49)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นการสมพาสกันระหว่างบุรุษที่เป็นมนุษย์แต่มีหน้าตาที่คล้ายกับคนรักของพญานาคในอดีต ซึ่งเป็นการสมพาสกันโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ยินยอมแต่อย่างใด การสมพาสในครั้งนี้ทำให้เห็นถึงความรุนแรงที่ถูกสื่อสารผ่านฉากการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละคร อีกทั้งยังพบลักษณะความสัมพันธ์ที่ซับซ่อนจากการที่นาคได้ย้อนภาพเก่าของตนในขณะร่วมรักกับนาคีสาว หากแต่ร่างกายนั้นกลับเป็นร่างของบุรุษแทน ซึ่งถือเป็นลักษณะพิเศษที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก การยกประเด็นเรื่องการข่มขืนหรือการขืนใจขึ้นมานี้ ซึ่งสัมพันธ์กับขนบการประพันธ์ยาโออิของญี่ปุ่นที่ทำให้เกิดข้อโต้แย้งอย่างมากคือการข่มขืนเป็นการแสดงความรักของพระเอกที่มีต่อนายเอกหรืออาจจะเป็นรสนิยมส่วนตัวเพียงเท่านั้น แม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงทางเพศที่ได้ผลิตซ้ำในสื่อใหม่อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน แต่นั่นเป็นเพียงการกระทำเพื่อแสดงพฤติกรรมการสำเร็จความใคร่อีกวิธีหนึ่งซึ่งเกิดมาจากปมปัญหาของตัวละครที่มีเหตุมาก่อนหน้านั้นนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบการสมพาสกันระหว่างมนุษย์กับนาคในเรื่อง บ่วงนาคบาศระหว่างตัวละครพญาอินทรปักษ์กับนายแพทย์วาริชที่ได้สมพาสกันหลังจากได้แต่งงานกัน

การสมพาสกันระหว่างพญาอินทรปักษ์กับวาริช ซึ่งทำให้เห็นว่าด้วยการที่เผ่าพันธุ์ของนาคที่เป็นสัตว์เดรัจฉาน จึงทำให้มีแรงกำหนัดที่ไม่พึงจะปล่อยวาง ส่งผลให้เขามีความต้องการทางเพศต่อคนรักเป็นอย่างมาก แม้ว่าวาริชจะเอ่ยถึงว่าเขาเป็นบุรุษมิใช่สตรี แต่พญาอินทรปักษ์ก็เข้าใจดีว่าเขาต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับมนุษย์ที่เป็นสุภาพบุรุษนั่นเอง การสมพาสกันดำเนินไปด้วยความอ่อนหวาน แม้จะไม่ได้นุ่นนวลเช่นดั่งสตรีแต่การร่วมรักครั้งนี้เต็มไปด้วยความแข็งแกร่งและหวานหอมที่พิเศษเพราะเขาทั้งคู่ต่างเป็นคู่ครองของกันและกัน อีกทั้งยังปรากฏการสมพาสกันในน้ำ

อนุภาคการสมพาสของตัวละครมนุษย์กับนาคยังปรากฏในนวนิยายเรื่อง king of nagas กับความสัมพันธ์ของชนนและบุษย์สองคู่รักที่พลัดพรากจากกันในอดีตชาติทำให้ชนนผู้เป็นนาคต้องแปลงกายมาดูแลบุษย์ที่เป็นมนุษย์และเขาทั้งสองก็มีความสัมพันธ์กันในระหว่างที่กำลังเล่นน้ำ ดังตัวบท

กลีบปากอิ่มถูกประกบซ้ำแล้วซ้ำเล่า ราวกับกำลังถ่ายเทอากาศให้กัน คนตัวเล็กหน้าร้อนฉ่า กลัวก็กลัว แถมยังใจเต้นแรงอีก

‘อย่ากลัว’ บัญญพนต์ได้ยินว่าอย่างนั้น เพียงเท่านั้นเขาก็ยอมเชื่อฟังพี่ชนนอย่างหาสาเหตุไม่ได้ กลีบปากบางถูกกดจูบย้ำ ๆ หัวใจของบุษย์เต้นรัวราวกับกลองชุดตามประสาคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์

เป็นครั้งแรกที่บัญญพนต์ถูกจูบ... จูบแรกของบัญญพนต์ช่างไม่ธรรมดาเอาเสียเลย เพราะเป็นการจูบใต้น้ำและกับผู้ชายด้วยกัน ดวงตาเรียวเล็กสบพี่ชนเพียงครู่หนึ่งก่อนจะปิดลงพร้อมกับซึมซับความรู้สึกบางอย่างเอาไว้

ความคิดถึงและโหยหาที่บัญญพนต์มีต่อพี่ชนนมันช่างมีมากมายเหลือเกินเกินกว่าจะเชื่อว่าเราเจอกันเพียงวันเดียวแล้วพี่ชนนจะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกบุษย์ ขนาดนี้บุษย์โถมเข้ากอดพี่ชนอย่างใจนึก อ้อมกอดของพี่ชนนช่างคุ้นเคยเหลือเกิน มันอบอุ่นยิ่งกว่าตอนกอดแม่เสียอีก

ความรู้สึกแจ่มแจ้งตอนนี้ ก็คือความคุ้นเคย บุษย์รู้สึกคุ้นเคยพี่ชนเหลือเกินราวกับเคยใช้ชีวิตร่วมกันมาช้านาน ตอนแรกเขาไม่แน่ใจว่าใช่ความรู้สึกนี้ไหม แต่ตอนนี้บัญญพนต์คิดว่ามันชัดเจนแล้ว เราอาจจะเคยร่วมสาบานอะไรกันไว้ก็ได้ บุษย์เชื่อว่าพี่ชนนจำได้แต่พูดออกมาไม่ได้เพียงเท่านั้น

(พาพา, 2561: 20-21)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ชนนกับบัญญพนต์ได้มีการแสดงความรักผ่านฉากการจูบแรกของทั้งคู่และการจูบกันครั้งแรกนี้เป็นการจูบกันใต้น้ำ ซึ่งถือเป็นการแสดงให้เห็นว่าด้วยเพศสภาพของทั้งคู่ที่เป็นชายด้วยกัน อีกทั้งยังกระทำฉากการจูบกันในโลกมนุษย์ที่สังคมยังไม่เปิดกว้างมากเท่าใดนักจึงต้องกระทำแบบปิดซ้อนด้วยการลงไปจูบกันอยู่ใต้น้ำ แสดงให้เห็นว่าด้วยบัญญพนต์ยังมีสถานะเป็น

มนุษย์ปุถุชนยังมีความกลัวที่จะเปิดเผยตัวตนจากสังคมอยู่และความรู้สึกที่ทั้งสองมีต่อกันจากความรักที่ผูกพันมาจากอดีตชาติก็ทำให้เกิดความชัดเจนว่าทั้งคู่คือคู่ครองกันนั่นเอง จากการจูบธรรมดาก็กลายเป็นการร่วมกันกันต่อไป

ฉากการสมพาสกันระหว่างชนนกับบัญญพนต์หลังจากที่ทั้งสองเล่นน้ำกันเสร็จก็เกิดอารมณ์ใฝ่หากันและกัน จึงนำมาซึ่งฉากการสมพาสของคนรักทั้งสองอย่างอ่อนหวานและอ่อนไหวไปกับบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติริมแม่น้ำ แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่ทั้งคู่ต้องแอบซ่อนความรู้สึกต่อกันในการจูบใต้น้ำ ต่อมาด้วยความชัดเจนของความรู้สึกทำให้ทั้งคู่เกิดความสัมพันธ์กันกลางที่โล่งแจ้ง (outdoor) ที่แสดงถึงการยอมรับในตัวตนของกันและกันและไม่มีความอาย แม้ว่าจะมีใครมาพบเห็นก็ตาม การร่วมรักกันของชนนที่แปลงกายจากร่างพญานาคมาร่วมรักกับบัญญพนนต์จึงแสดงให้เห็นถึงการกล้าที่จะเผชิญต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้าและกล้าที่จะซื่อตรงต่อความรู้สึกที่มีต่อคนรักของตนนั่นเอง

นอกการจะพบความสัมพันธ์ของคู่รักที่มีที่มาที่ไปจากอดีตชาติที่เป็นคู่ครองกันแล้ว ยังพบฉากการสมพาสของพญานาคที่ต้องการสืบทอดทายาทจึงต้องหามนุษย์ที่สามารถตั้งครรภ์สืบทอดทายาทให้เขาได้ เพราะตัวละครวาสุกรีเป็นนาคที่มีพลังมหาศาลเมื่อร่วมรักกับผู้ใดก็จะสิ้นใจตายจากพิษร้ายของเขา ทำให้นาคีหลายตนต้องสิ้นชีวิตไป จนไม่หลงเหลือใครให้เขาต้องมาร่วมรัก เพื่อสืบทายาทมีเพียงเหล็กที่สามารถรับพิษพญานาคของเขาได้ ดังตัวบท

“นาคตัวเมียในตระกูลวิรูปักษ์ของดินแดนนี้ล้มตายไปหมดแล้ว เพื่อให้กำเนิดทายาท ข้าต้องสมสู่กับมนุษย์หรือสัตว์ที่ทนต่อพิษได้เพื่อให้กำเนิดด้วยวิธีสังเสทชะ คือเกิดในเปือกตม”

“ท่านหมายถึง...ในบ่อโคลน?” ใบหน้าหล่อเหลาของวาสุกรีคลี่ยิ้มอย่างเอ็นดูเขาโน้มลงกระซิบข้างหูด้วยเสียงทุ้มกังวานดั่งระฆัง

“มิใช่ดอก เปือกตมในร่างมนุษย์ต่างหาก”

“คืออะไร” วาสุกรีไม่ตอบ ความรู้สึกอันตรายอย่างยิ่งยวดจากนัยน์ตาสีทับทิมทำให้เหล็กรีบสลัดกายออกมาแต่กลับถูกรวบเข้าไปประทับริมฝีปากอย่างแนบแน่นอีกครั้ง แม้ทั้งร่างจะพยายามดิ้นหนีแต่สู้แรงพญานาคอายุ 800 ปีไม่ได้แม้แต่น้อย เนิ่นนานราวกับชั่วกัลป์จนในที่สุดวาสุกรีก็ยอมถอนริมฝีปากออกมา เขาจูบเส้นผมของเหล็กและกอดร่างเด็กหนุ่มไว้อย่างหวงแหน

“ตั้งแต่วันที่เจ้ารับพิษข้าได้เจ้าก็ได้ชื่อว่าเป็นคู่หมั้นคู่หมายของข้าแล้ว นามที่ข้าเรียกเจ้าคือนาคียา”

(Blueฯ, 2563: 27-28)

ตัวบทข้างต้นพบว่า วาสุกรีที่เป็นพญานาคที่มีพลังและอายุยืนยาวนานกว่า 800 ปี ได้ร่วมรักกับเหล็กที่เป็นเพียงมนุษย์ที่สามารถรับพิษพนานาคได้ เมื่อเหล็กและวาสุกรีได้สมพาสกันจึงกลายเป็นคู่หมั้นหมายไปโดยปริยายและวาสุกรีก็ได้มอบตำแหน่งนาคียาให้กับเหล็กไป ด้วยแรงกำลังมหาศาลของวาสุกรีจึงทำให้เมื่อกระทำการทางเพศต่อนาคียาหรือเหล็กที่เป็นเพียงมนุษย์จึงกระทำไปด้วยความรุนแรง อีกทั้งรูปร่างทางกายภาพที่สูงใหญ่แตกต่างจากเหล็กทำให้เหล็กถูกกระทำอย่างทรมาน

วาสุกรีได้แปลงกายในร่างมนุษย์กระทำต่อนาคียาด้วยความรุนแรงทำให้เลือดไหลสาดไปทั่ว เมื่อการสมพาสดำเนินไปอย่างดุเดือดทำให้สัญชาตญาณของสัตว์เดรัจฉานถูกปลุกตื่นทำให้เขากลายร่างกลับคืนสู่ร่างงูใหญ่เมื่อเศียรหนึ่งสอดเข้าไปจูบกับเหล็ก อีกเศียรก็ใช้โลมเลียกับผิวกาย ส่วนอีกเศียรก็เลียเลือดที่ไหลสาดออกจากจากกระทำจากเครื่องเพศของพญานาคที่กระทำต่อมนุษย์หนุ่มอย่างดุเดือด การสมพาสกันของวาสุกรีต่อเหล็กหรือนาคียาเต็มไปด้วย ความรุนแรงจากสัญชาตญาณดิบของพญานาคที่ไม่เคยกระทำกับมนุษย์ผู้ใด อีกทั้งเขาไม่ได้เข้าใจในสุนทรียะทางเพศที่ต้องใช้ความรู้สึกมากกว่าความใคร่ จึงจำเป็นที่จะต้องใช้ตัวช่วยนั่นคือตัวละครมังกรที่เป็นร่างสิงของสมิงร้าย แต่เขาต้องมาช่วยสอนให้วาสุกรีมีความสัมพันธ์กับเหล็กด้วยความอ่อนโยน โดยการอาสาเป็นคู่สอนเพื่อร่วมรักกันกับวาสุกรี ดังตัวบท

> *ดวงตาสีทับทิมปรายมองอย่างสนุก ชาติงูอย่างเขารับสัมผัสได้ชัดเจนที่ลิ้นอยู่แล้ว มังกรยังคงคงดูดดึงและสอดปลายลิ้นโลมเล้าพร้อมกับเร่งเร้าจังหวะมือ อย่างเปี่ยมอารมณ์ จู่ ๆ ปลายลิ้นของวาสุกรีก็ยืดยาวออกและขยายใหญ่ มันแทรกผ่านลำคอราวกับเป็นเครื่องเพศบุรุษอีกชิ้นหนึ่งจนทั้งกายสะท้าน! แนวกล้ามเนื้อแน่นสีน้ำผึ้งบนแผ่นอกของมังกรกระเพื่อมไหวตามลมหายใจติดขัด เขาสะดุ้งอีกครั้งเมื่อสองมือของวาสุกรีเอื้อมไปที่บั้นท้ายของเขา บีบคลึงและสอดนิ้วรุกรานเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต สองขาที่โอบรอบเอวอยู่ช่วยเปิดทางให้ร่างกายเบื้องล่างถูกรุกรานได้โดยง่าย*
>
> *วาสุกรีปรายดวงตามองใบหน้าของมังกรที่แดงเรื่อขึ้นอย่างอึดอัด เขาคืนร่างกายท่อนล่างตั้งแต่ใต้เข่าให้กลายเป็นหางพญานาค ปลายหางตวัดขึ้นมา สอดลึกเข้าผิวกายที่ถูกปลายนิ้วเบิกทางไว้ก่อนจนร่างสีน้ำผึ้งที่แน่นหนักด้วยกล้ามเนื้อสะดุ้งเกร็ง ความโอฬารพอเหมาะพอดีเสียดสีกับต่อมลูกหมากส่งผลกระทบให้มังกร พ่นพรายน้ำรักจากลำกล้องที่ถูกโอบประคองในมือก่อนเป็นคนแรก จนเมื่อวาสุกรี ยอมถอนปลายลิ้นที่รุกรานลำคอออกไป ร่างสูงใหญ่ก็ไอโขลกและซบใบหน้าลงบนบ่าของผู้รุกราน หอบหายใจด้วยอาการสั่นเทา*
>
> (Blueฯ, 2563: 44-45)

จะเห็นได้ว่าจากตัวบทข้างต้นวาสุกรีได้สมพาสกับมังกรเพื่อที่จะได้รับสัมผัสการร่วมรักที่อ่อนหวาน อีกทั้งมังกรยังชื่นชอบในรสรักของวาสุกรีที่ได้คืนกายในร่างพญานาคเพื่อใช้เครื่องเพศ

ขนาดใหญ่ร่วมรักกับมังกรจนสุขสมอารมณ์หมาย การสมพาสดังกล่าวแม้จะไม่ใช่การสมพาสกับคนรัก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดเพราะมังกรก็ยินดีที่จะช่วยสอนวาสุกรีให้มีการใช้สุนทรียะในการร่วมเพศกับคนรัก อีกทั้งนาคียาก็ยินดีที่จะให้มังกรช่วยให้วาสุกรีมีความอ่อนหวานกับเขาในขณะร่วมรักกันอีกด้วย เมื่อมังกรได้สอนวาสุกรีให้กระทำต่อนาคียาอย่างอ่อนหวานแล้ว จึงทำให้เห็นการสมพาสของนาคียากับวาสุกรี วาสุกรีพยายามลดการกระทำที่รุนแรงต่อนาคียาลดลงไป แต่ด้วยสัญชาตญาณของสัตว์เดรัจฉานก็ยังคงมีการใช้ความรุนแรงอยู่ โดยการร่วมรักกับนาคียาได้ใช้ร่างของพญานาคสีทองดูดดื่มกับคู่หมายทั้งการจูบ ดูดดึงอย่างดุเดือดการสมพาสโดยใช้เครื่องเพศที่มีโหมารไปด้วยความเสน่หาทำให้เห็นความเป็นแฟนตาซีที่ปรากฏการร่วมรักของพญานาคกับมนุษย์ได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ยังพบว่านาคียาหรือเหล็กก็ต่างรู้สึกไปกับอารมณ์ร่วมแม้เขาจะเจ็บปวดทรมานเพียงใดเขาก็ยินดีและชื่นชอบที่ได้สมพาสกับวาสุกรี

วาสุกรีได้ใช้ร่างพญานาคในการสมพาสกับนาคียาโดยการจูบโลมเลียอย่างอ่อนโยนและใช้เครื่องเพศสอดแทรกเข้าไปในกายของมนุษย์หนุ่มจนเสียวซ่านและเจ็บปวด แต่นาคียาก็ยอมรับและเคลิ้มฝันไปกับการสมพาสนั้นอย่างสุขสมจนน้ำรักได้แทรกผ่านกายเข้าไปผสานเกิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน วาสุกรีได้เก็บกักน้ำรักเอาไว้ภายในกายคนรักเพราะทั้งคู่หมายจะมีบุตรเพื่อสืบทายาทด้วยกันและสืบเชื้อสายจากความรักที่มีต่อกัน ซึ่งการใช้ร่างพญานาคของตัวละครวาสุกรีแสดงให้เห็นถึงการสื่อให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของเผ่าพันธุ์และงูใหญ่ยังเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความเป็นชายอันเป็นตัวแทนขององคชาตหรืออวัยเพศของเพศชาย

นอกจากนี้ยังปรากฏตัวบทการสมพาสกันระหว่างงูและมนุษย์ ในเรื่องตะวันนาคราชที่ตะวันนายเอกของเรื่องมีงูใหญ่คอยดูแลตั้งแต่เด็กจนเขาโตเป็นหนุ่มเพราะงูใหญ่ตัวนั้นถูกคำสาปจากพญานาคให้กลายเป็นเพียงงูเพื่อมาดูแลคนรักในชาติภพนี้ คุณเทียรที่เป็นงูจึงได้มาร่วมอาศัยอยู่กับตะวันจนทั้งคู่เกิดความรักและความสัมพันธ์กัน โดยที่คุณเทียรใช้ร่างงูในการร่วมเพศกับตะวันเพื่อถอนคำสาปให้คุณเทียรกลับไปอยู่ในร่างพญานาคเช่นดังเดิม ดังตัวบท

> *“อื้ม น้องพี่” คุณเทียรทนไม่ไหวอีกต่อไป เพราะตะวันบดเบียดกายขาวเนียนเข้ามาแนบชิดและเสียดสีกับลำตัวยาว ๆ จนแท่งขนาดใหญ่โผล่ออกมาจากใต้หนังงู มันวาว หัวงูอันแรกโผล่ออกมาจนน้ำสีใสเปื้อนโคนขาด้านในของตะวัน ยิ่งหัวงูถูไถกับตะวันน้อยช้า ๆ เพราะสรีระของงูเหลือมไม่อำนวย ตะวันยิ่งเสียวแทบขาดใจ คุณเทียรเลื้อยพันตัวของตะวัน แต่ทิ้งช่วงล่างตรงหัวงูเอาไว้ที่หว่างขาของตะวัน*
>
> *“อ้ะ อ้า เสียว น้องเสียวขอรับคุณพี่ อื้อออ” ตะวันครางออกมาไม่หยุด เพราะลิ้นสองแฉกเลียรัว ๆ ที่ช่องทางรัก หัวใหญ่ ๆ ขยับไปมา ฉับพลันคุณเทียรกลายร่างกลับคืนร่างเป็นครึ่งคนครึ่งงู ทำให้ลิ้นสองแฉกกลายเป็นลิ้นร้อนของคนที่กำลังละเลงเลียที่ปากทางรัว ๆ มือหนาข้างแรกโผล่มา คุณเทียรจึงจับที่ขาเรียว เพื่อดันให้อ้าออกกว้าง*

“อึก! อ้า เจ็บ” ใบหน้าของตะวันเหยเกและน้ำตาไหลพรากเพราะเจ็บที่ช่องทางรัก คุณเทียรกัดฟันกรอด ๆ ถ้ำน้อยของตะวันคับแคบ ทำให้งูเข้าไปในถ้ำไม่ได้ ถ้ำน้อยแตกร้าวจนเลือดสีแดงฉานไหลลงบนเบาะนุ่มและส่วนหนึ่งหยดลงบนแท่นหินในถ้ำ เพราะปั้นท้ายของตะวันอยู่ขอบของเบาะนุ่ม เนื่องจากคุณเทียรใช้ช่วงล่างที่เป็นงูกระแทกกระทั้นเข้ามาอย่างเชื่องช้าตามธรรมชาติของงู แต่ท่อนบนคุณเทียรขบเม้มไปทั่วและดูดดึงยอดอกจนเจ็บแสบไปหมด

“อ้ะ ซี๊ดดดดด พี่ก็ไม่ไหวแล้ว โอ้ววดวงใจนาคราช ขอคำสาปจงมลายหายไปจนสิ้นด้วยเถิด เลือดที่หยดลงบนแท่นหินนี้ จงซึมซับความรักของพวกข้า” คุณเทียรพูดและสวดอะไรพึมพำ ๆ ซึ่งตะวันไม่เข้าใจ คุณเทียรเร่งขยับช่วงล่างไปมาสอดรับกับตะวันที่ขยับปั้นท้ายแนบแน่นกับลำตัวของงู จนในที่สุดสายธารแห่งรักก็ไหลหลากเข้าถ้ำมากมายจนเอ่อล้นออกมาด้านนอก คุณเทียรและตะวันคร่างออกมาอย่างสุขสมพร้อม ๆ กัน แสงสีทองส่องประกายสว่างข้าขึ้นจากแท่นหินและค่อย ๆ จางหายไปพร้อม ๆ กับร่างกายของคุณเทียรคืนเป็นคนอย่างสมบูรณ์ แท่งเนื้อภายในถ้ำก็เปลี่ยนไปด้วยทำให้ตะวันยิ่งรู้สึกคับแน่นและจุกเสียดที่ท้องกว่าเดิม

(lalinkiss, 2564: 254-257)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นถึงอนุภาคการสมพาสกันระหว่างตะวันที่เป็นมนุษย์กับคุณเทียรที่เป็นงูเหลือมยักษ์ ทั้งคู่สมพาสกันเพื่อถอนคำสาปที่คุณเทียรเคยเป็นพญานาคถูกสาปให้กลายเป็นงู ตะวันซึ่งเป็นคู่หมั่นหมายถึงสมยอมที่จะร่วมรักกับงู โดยการใช้ห่างสอดเข้าไปกระแทกอยู่ภายในช่องทางรักของตะวัน อีกทั้งมีการจูบอย่างอ่อนหวานโดยที่ตะวันไม่ได้รังเกียจแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังทำให้เห็นถึงความพิสดารและการร่วมรักที่คุณเทียรได้ใช้ทั้งห่างและหัวของงูซุกไซ้ไปตามช่องทางต่าง ๆ จนทั้งคู่เสียวซ่านไปทั้งตัวและยังคืนกายเป็นครึ่งคนครึ่งงูเพื่อสะดวกในการปฏิบัติท่วงท่าอย่างน่าอัศจรรย์ ด้วยความยิ่งใหญ่ของงูใหญ่ทำให้ตะวันต่างเจ็บปวดต่อการถูกกระทำแต่ก็ยังทนทานด้วยความเสียวซ่านอย่างสุขสม จนทำให้คำสาปที่ถูกสาปกลับกลายให้คุณเทียรกลับไปเป็นพญานาคที่สมบูรณ์และทำให้ทั้งคู่ร่วมรักกันอย่างสุขสมในร่างของนาคกับมนุษย์ด้วยความรักที่มีให้กันและกัน

จะเห็นได้ว่าการนำเสนออนุภาคการสมพาสกันระหว่างมนุษย์กับงูหรือนาคทำให้เห็นถึงความแปลกพิสดารที่ถูกนำเสนอให้เห็นอย่างโจ่งแจ้งด้วยการนำความเป็นแฟนตาซีมานำเสนอในการเล่าเรื่องอย่างน่าสนใจ ซึ่งการใช้ตัวละครงูหรือนาคต่างก็มีความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกับความคิดของคนไทยมาตั้งแต่อดีตจวบจนถึงยุคปัจจุบัน อีกทั้งการใช้งูและนาคยังนำเสนอให้เห็นถึงสัญญะที่สื่อถึงความเป็นชาย เห็นได้จากบทบาททางเพศของตัวละครฝ่ายรุกหรือพระเอกส่วนใหญ่จะเป็น ตัวละครงูหรือนาค ส่วนฝ่ายรับหรือนายเอกจะเป็นตัวละครมนุษย์ทั่วไป นั่นยิ่งแสดงให้เห็นว่า การนำเอาตัวละครงูและนาคมานำเสนอในนวนิยายวายซึ่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ของการนำเสนอความเป็นชายที่รักกับเพศชายด้วยกัน ยิ่งตอกย้ำการนำเสนอว่านวนิยายวายล้วนเป็นพื้นที่ของการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง

กับความเป็นชายโดยส่วนใหญ่ อีกทั้งการนำเสนอโดยนำเอาเรื่องราวของงูและนาคซึ่งถือเป็นสัตว์เดรัจฉานมานำเสนอฉากความสัมพันธ์ที่เน้นไปทางกามารมณ์อย่างดุเดือนรุนแรงและนำเสนออย่างโจ่งแจ้งนั่นยิ่งเป็นการท้าทายต่อความสัมพันธ์ทางความเชื่อของคนในสังคมที่เคารพบูชาพญานาคให้เป็นความศักดิ์สิทธิ์ แต่การนำเอาตัวละครงูและนาคมานำเสนอในนวนิยายวายแฟนตาซีถือเป็นการนำเสนอให้เห็นมุมมองหนึ่งของสังคมที่เกิดพลวัตในด้านของความเชื่อและค่านิยมไปบางส่วนและเป็นความท้าทายที่เกิดความน่าสนใจในแง่ ของวัฒนธรรมศึกษาอีกด้วย

สำหรับอนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับงูและนาคสะท้อนให้เห็นถึงภาพความสัมพันธ์ของตัวละครจากนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่นำเสนอฉากการสมพาสกันระหว่างนาคกับมนุษย์ ยิ่งโดยเฉพาะตัวละครทั้งสองเป็นชายทั้งคู่ จึงถือเป็นการนำเสนอภาพการสมพาสที่มีความลึกซึ้งและสามารถนำเสนอได้อย่างโจ่งแจ้งมากกว่าภาพการสมพาสกันของชายและหญิง ซึ่งถือได้ว่าอนุภาคดังกล่าวแสดงให้เห็นความหมายที่ถูกสื่อสารผ่านนักเขียนให้เห็นถึงการยอมรับในความแตกต่างและความรักไม่ได้วัดที่เพศหรือเผ่าพันธุ์หากเป็นความรักจักเป็นเรื่องที่ควรยินดีและน่าชื่นชมในที่สุด

3.3.1.2 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับจระเข้

อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับจระเข้ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่อง ไกรทองกับชาละวันที่เป็นศัตรูกัน แต่ในนวนิยายวายได้นำเสนอตัวละครชาละวันและไกรทองให้กลายเป็นคนรักกันและมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง แสดงให้เห็นการนำเสนออีกแง่มุมที่น่าสนใจ ดังตัวบท

เขาเคยขึ้นครูกับโสเภณีในเมืองตามความคะนองของตัวเองจริง เขาเคยทำเช่นนั้นแต่ครั้งนี้มันผิดแผกออกไป อีกฝ่ายไม่ใช่สตรีและเราเป็นเพียงคนรู้จักกันอย่างผิวเผินและชาละวันก็ดูแปลกไปจากเดิมจักบอกว่าเพราะตัวเขา...ก็ไม่มีความกล้ามากมายขนาดนั้น ไกรทองรู้ดีแก่ใจว่าทั้งหมดทั้งมวลนั้นคือข้ออ้างที่เขากุขึ้นมาเพื่อบดบัง ความหวาดกลัวลึก ๆ ในใจไม่ได้กลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกประหลาดหรือกลัวที่ต้องเป็นฝ่ายโดนล่วงล้ำจนเสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย เขาไม่เคยกลัวที่จะไร้ศักดิ์ศรีไม่เคยเลยสักครั้งเหมือนใจเขาจำนนต่ออีกฝ่ายมาเนิ่นนานแล้ว จำนนมาตั้งแต่คราแรกที่เห็นดวงตาแสนเหงาคู่นั้น

ชาละวันก้มลงไปสูดกลิ่นกายมนุษย์ แม้จักอิ่มทิพย์จากการอาศัยในถ้ำทองมาเนิ่นนานพอห่างไกลที่พำนักก็มีบ้างที่โหยหารสชาติเนื้อและหยาดโลหิต แต่กลิ่นกายของมนุษย์ผู้นี้ไม่ได้ทำให้เขากระหายหิวแต่เป็นการกระหายที่จะฝากฝังร่องรอยไว้ทุกตารางนิ้วบนร่างกายให้จดให้จำขึ้นใจว่ามันเป็นของผู้ใด

“อะ...ชาละวันข้าว่ามัน...แปลก อุ๊ก!” ไกรทองเชิดหน้าขึ้นสูงยามฝ่ามือใหญ่โอบชโลมมาเต็มแกนกายพลางรูดรั้งจนคราบน้ำใสที่เปรอะเลอะตรงส่วนปลายไหลเยิ้ม

ลงมากรอมทั้งฝ่ามือ แต่ก็ยังไม่ทันที่จะได้ทันทานอะไรกลีบปากก็ถูกปลายนิ้วที่ชุ่มฉ่ำนั้นสอดเข้ามาในโพรงปากถึงสามนิ้ว มันสอดลึก ขยับเข้าออกจนไกรทองเริ่มหน้านิ่วหายใจไม่ทั่วท้อง ท้ายที่สุดพอมันออกไปก็สำลักลมหายใจยกใหญ่แต่แล้วร่างกายที่เคยผ่อนคลายกลับต้องกระตุกเร้าอย่างหนักยามปลายนิ้วที่เคยอุดอู้ในช่องปากตนสอดลึกเข้ามาในช่องทางที่ไม่เคยมีผู้ใดรุกล้ำมาก่อน

มันเจ็บแสบแต่ก็เสียวซ่านจนคนไม่สาต่อสัมผัสเหล่านี้ได้แต่บิดเร้าไปมาชาละวันจึงกดลำคอไกรทองลงกับพื้นแล้วก้มลงไปจรดจูบปิดกลีบปากพร่ำพูดนั้นให้รสชาติจูบช่วยดูดกลืนคำถามมากความให้หมดไป ไกรทองรับรู้ถึงร่างกายที่ตื่นตัว จนแทบกระอักยามโดนปลุกเร้าทั้งจากส่วนล่างและริมฝีปาก ดวงตากลิ้งกลอก อย่างสับสนค่อย ๆ ปรือปิดอีกครั้งเมื่อถูกรสสัมผัสเหล่านั้นดึงให้จมลงสู่ไฟแห่งราคะ เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าสตรีทั้งหลายรู้สึกอย่างไรยามโดนบุรุษกระทำ จนกระทั่งวันนี้

ดวงหน้าที่แสดงออกถึงความเจ็บปวดเริ่มเหม่อลอย หิ่งห้อยนับล้านพันยังคงทำหน้าที่ดูดดึงสมาธิของผู้กระทำให้ไปจดจ่ออยู่กับความงดงามบนท้องฟ้าเบื้องบนภาพวิจิตรตระกาลตาคละเคล้าไปกับรสจูบร้อนชื้นที่เกี่ยวกระหวัดเข้ามามันชวนให้สติหลุดลุ่ยยิ่งส่วนล่างที่ขยับขยายในช่องทางที่ตอดรัดสิ่งแปลกปลอมนั้น เริ่มกระแทกกระทั้นเข้ามายิ่งทำให้รู้สึกไม่ต่างกับมีกองเพลิงไฟสุมอยู่ในร่างกายแม้นจะมีน้ำเย็นสาดทับอยู่รอบนอกก็ไม่อาจหยุดหยั่งเพลิงราคะนี้ได้

(KuFei-TanZ, 2561: 195-201)

บทบรรยายข้างต้นเป็นการนำเสนอเรื่องราวของชาละวันที่ได้แปลงกายมาเป็นมนุษย์เพื่อสมพาสกับไกรทองคนรักของเขา ซึ่งทั้งคู่เป็นชายทั้งคู่ ไกรทองเองก็เคยผ่านสตรีมาก่อนแล้ว ส่วนชาละวันก็มีภรรยาที่เป็นจระเข้เผ้าอยู่ใต้ถ้ำ แต่ทั้งคู่กลับรู้สึกถวิลหากันและกันนำมาสู่ฉากรักที่ดำเนินเริ่มจากการจูบที่ผสานไปกับความกล้า ๆ กลัว ๆ เนื่องเพราะทั้งคู่ไม่เคยชินกับการร่วมรักกับบุรุษด้วยกัน แต่ด้วยความรู้สึกที่มีต่อกันนำไปสู่ฉากการมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งด้วยการที่ชาละวันเป็นฝ่ายกระทำต่อไกรทอง แสดงให้เห็นถึงการที่ชาละวันที่เป็นสัตว์แห่งความยิ่งใหญ่จักต้องเป็นฝ่ายที่อยู่เหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป จึงทำให้เห็นการนำเสนอภาพการสมพาสกันระหว่างมนุษย์กับจระเข้ที่ดำเนินไปอย่างอ่อนหวานผสานกับความแข็งแกร่งอย่างงดงาม

นอกจากจะพบฉากความสัมพันธ์ระหว่างไกรทองกับชาละวันสองต่อสองแล้ว ยังพบว่ามีการนำเสนอการสมพาสที่อยู่ในความสัมพันธ์แบบสามคน หรือทรีซัม (threesome) ที่มาจากการที่ตัวละครออกหลวงได้เข้ามาช่วยสอนชาละวันและไกรทองในการดำเนินบทรักเพราะเขาทั้งคู่ ต่างไม่เคยร่วมรักกันกับบุรุษทั้งคู่ ออกหลวงจึงอาสามาช่วยในการร่วมรักกันไปแบบสามคน ซึ่งถือเป็น

ความสัมพันธ์แบบ “เธอ เขา เรา ฉัน” ทั้งสามคน ซึ่งถือเป็นรสนิยมการร่วมรักที่จะทำให้เกิดความตื่นเต้นได้ ดังตัวบท

เสียงคราญขาดครึ่งทั้งที่ยังไม่อาจส่งไปถึงเด็กหนุ่มที่กำลังดื่มกินผิวกายร้อนแข็งอย่างอิ่มเอมเนื่องว่ามือใหญ่เข้ามาเอื้อมปิดริมฝีปากพญากุมภีล์จากเบื้องหลังเสียก่อน จนบุรุษที่กำลังเคลิบเคลิ้มตกตะลึง เขารู้สึกได้ว่ากำลังถูกโอบกอดในอ้อมแขนใหญ่จากด้านหลังโดยไม่ทันรู้ตัว เสียงทุ้มกระซิบข้างใบหูอย่างแผ่วเบาชวนให้ยิ่งสะท้านไปทั่วกาย

“ชู่วว..ยังไม่เสร็จไม่ใช่รึพญากุมภีล์”

ออกหลวงกระซิบยั่วเย้า เขาแลบปลายลิ้นไล้ใบหูและขบกัดแผ่วเบาสร้างกระแสซ่านเสียวจนแรงต้านจากบุรุษผิวขาวละเอียดเมื่อครู่หายสิ้น ยิ่งสอดแทรกลึกในใบหู ราวกับจะส่งสัญญาณรุกรานก็ยิ่งชวนให้ในอกร้อนระเบิด สองมือพญากุมภีล์พยายามดึงมือใหญ่ที่โอบรัดจากเบื้องหลังและปิดปากตนออกแต่ยังไม่เป็นผล ยิ่งขืนก็ราวกับยิ่งเร่งเร้าให้ออกหลวงรุกรานด้วยปลายลิ้นหนักขึ้นไปอีก

เมื่อเห็นว่าร่างขาวกระจ่างในอ้อมกอดสิ้นแรง มือใหญ่ที่ปิดริมฝีปากจึงค่อยคลายออกแล้ววาดลงเชยคางขึ้นมารับจุมพิตปิดเสียงครวญได้อย่างชะงัด แม้ในหนแรกเป็นเพียงสัมผัสริมฝีปากหยอกล้อ แต่ความร้อนสวาทก็เร่งเร้าให้จุมพิตหวานนุ่มกลายเป็นแรงบอดเบียดร้อนเร่า บุรุษสูงใหญ่ดูดดึงปลายลิ้นรุนแรงเสียจนพญากุมภีล์แทบบวมช้ำ สองมือใหญ่ที่โอบจากเบื้องหลังนวดเคล้นแผ่นอกและเด็ดดึงยอดอกส่งกระแสจนพญาจระเข้ผู้สง่างามต้องบิดเกร็งทั้งกายด้วยความซ่านเสียว

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 71-72)

จากบทพรรณนาข้างต้นทำให้เห็นการสมพาสกันของชาละวันและไกรทองที่มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกัน โดยเริ่มจากการจูบเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ให้เคลิบเคลิ้มไปกับสัมผัสและมีตัวละครเพิ่มมาอยู่ในฉากรักนั่นคือออกหลวงที่ได้เข้ามาร่วมสร้างความสัมพันธ์ของคู่รัก แม้ว่าชาละวันจะไม่ได้ชื่นชอบให้ออกหลวงมาร่วมรักด้วย แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด เพราะเขาทั้งคู่พึงพอใจที่จะมีบุคคลที่สามมาร่วมสร้างบรรยากาศให้ดำเนินไปอย่างไม่ประหม่า จึงทำให้เห็นการสมพาสระหว่างพญากุมภีล์ที่แปลงกายมาร่วมรักกับบุรุษสองคนและทำให้เห็นถึงรสนิยมความชอบที่ทั้งคู่รู้สึกพึงพอใจไปกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบสามคน (threesome) กระนั้นแล้วเป็นเพียงแค่รสนิยมที่มี ความต้องการเพียงการร่วมรักเท่านั้น หากแต่เมื่อบทรักดำเนินสิ้นสุดลงชาละวันและไกรทองก็ยังคงเป็นคู่รักกันแค่สองคนเท่านั้น โดยที่ตัวละครออกหลวงไม่ได้มาเป็นชู้หรือคนรักของเขาทั้งคู่แต่อย่างใด

นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอให้เห็นว่า ด้วยบุคลิกลักษณะของไกรทองที่มีความเป็นชายอยู่ภายในตัวสูง เมื่อตกอยู่ในสถานะขณะสมพาสที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ เขาจึงต้องการที่จะเปลี่ยนสถานะเป็นฝ่ายกระทำบ้างโดยการอ้อนวอนขอจากชาละวันให้เป็นภรรยาของเขาเพื่อที่จะกระทำต่อชาละวัน

ตัวละครชาละวันที่มีสถานะทางเพศเป็นฝ่ายรุกได้ถูกคนรักนั่นคือไกรทองอ้อนวอนขอให้เขาเป็นฝ่ายรับ โดยที่ไกรทองมีความต้องการที่จะเป็นฝ่ายกระทำต่อชาละวันและชาละวันก็ต้องจำยอมเพราะต้องการเอาใจคนรักจึงตกอยู่ในสถานะเป็นฝ่ายถูกกระทำ นั่นแสดงว่ารสนิยมการร่วมเพศของทั้งคู่ไม่ได้ระบุสถานะที่ชัดเจนเพียงแค่หากฝ่ายใดต้องการร่วมรักก็ต้องจำยอมให้อีกฝ่ายกระทำ อีกทั้งยังพบว่าตัวละครออกหลวงก็ยังคงเข้ามามีบทบาทในขณะที่ทั้งคู่ได้ร่วมรักกัน โดยที่ฝ่ายชาละวันได้ถูกทั้งไกรทองและออกหลวงกระทำต่อเขาสองต่อหนึ่งและเขาเองถึงแม้จะรู้สึกไม่ชอบออกหลวงที่เข้ามาเกี่ยวข้องในขณะเขากำลังสมพาสกับไกรทองอยู่ แต่เขาก็รู้สึกดีที่เขาได้รับการถูกกระทำจากทั้งคู่ ซึ่งถือเป็นรสนิยมการร่วมเพศที่น่าสนใจ ทำให้เห็นถึงการที่ทั้งคู่ให้ความสำคัญกับเรื่องกามารมย์ที่ดุเดือดรุนแรงอีกทั้งยังเห็นถึงการสมพาสที่ผิดแผกจากคู่รักทั่วไป เนื่องจากการที่ชาละวันเองเป็นจระเข้จึงมีความดุร้ายอยู่ภายในตัวอีกทั้งไม่ได้สนใจในเรื่องศีลธรรมหรือความถูกต้องจึงสามารถกระทำการใด ๆ ที่ใช้ความรู้สึกมาก่อนการใช้ความคิดผิดชอบชั่วดี

นอกจากจะพบการนำเสนอฉากการสมพาสกันระหว่างชาละวันกับไกรทองแล้ว ยังปรากฏพบการสมพาสของรุ่นพ่อ ได้แก่ตัวละครขุนไกรกับพญาโคจรที่ทั้งคู่ก็ได้มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกันเมื่อครั้งชาละวันและไกรทองยังเด็กอยู่ ดังตัวบท

> *“เจ้าเป็นใคร ข้าเป็นใครแบ่งแยกชนชั้นไม่ถูกหรือ แถมเรายังเป็นบุรุษ ฉะนั้น... อื้มมม” คำปฏิเสธถูกโคจรใช้ริมฝีปากประกบจูบเพื่อกลืนกินมันลงไปเสีย ราวกับไม่อยากได้ยินแม้สักเสี้ยวคำ*
>
> *“มันไม่ได้มีใครบัญญัติไว้นี่” โคจรผละออกมายามเห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มหายใจไม่ทัน แต่กลีบปากยังวนเวียนเคลียเย้าอยู่ไม่ขาด*
>
> *มือใหญ่ขยี้จนได้น้ำใส ๆ ไหลเยิ้มเต็มฝ่ามือก่อนค่อย ๆ สอดนิ้วชี้เข้าไปทางช่องทางด้านหลังแล้วหมุนมันจนท่อที่เคยตอดรัดแน่นเริ่มมีน้ำหล่อลื่นไหลซึมออกมาแต่กระนั้นผู้ถูกกระทำก็ยังเจ็บแสบจนเริ่มดิ้นขืนอย่างแรงจนโคจรต้องออกแรงยึดอกเอาไว้แน่นหนากว่าเดิม เมื่อได้ทีโคจรก็จัดการปลดเปลื้องอาภรณ์ตนเองออกพลางยกสะโพกอีกฝ่าย ให้ลอยหวิวขึ้นเหนือตักก่อนค่อย ๆ กดแกนกายตนเองเข้าไปจนสุดในคราเดียว*
>
> *“ข้ารักเจ้าขุนไกร” โคจรย้ำอีกครั้งเมื่อเห็นอีกฝ่ายเอาแต่ครางเสียงอ่อน ไม่รู้ว่าเข้าใจสาส์นที่ตนพร่ำบอกรึไม่ หารู้ไม่ว่าคนที่ครางเสียงแทบแห้งบนตักนั้นเข้าใจแจ่มแจ้งทุกคำจนใจสั่นหวิวไปหมดแล้ว แม้จะยังเจ็บปวดแต่ความเสียวซ่านก็เข้ามาแทนที่มันเกือบทั้งหมด ส่งผลให้ขุนไกรได้แต่ปล่อยร่างกายไปตามใจปรารถนา ไม่อาจฉุดรั้งได้อีกต่อไป*
>
> (KuFei-TanZ, 2562: 78-82)

การสมพาสระหว่างขุนไกรกับพญาโคจรถูกนำเสนอให้เห็นถึงการสับสนในตนเองของขุนไกรที่รู้สึกว่าตนเองแตกต่างทางชนชั้นกับพญาโคจรอีกทั้งยังเป็นบุรุษด้วยกันจึงไม่สมควรที่จะมีความสัมพันธ์ต่อกัน แต่พญาโคจรกลับมองว่าไม่มีใครสามารถบัญญัติความรักไว้ได้ ทั้งคู่จึงเริ่มจูบกัน

อย่างอ่อนโยนและนำไปสู่การแสดงความรักอย่างลึกซึ้งโดยที่ขุนไกรตกอยู่ในสถานะผู้ถูกกระทำและพญาโคจรเป็นฝ่ายกระทำต่อขุนไกรที่แสดงออกผ่านท่วงทำนองบทรักอย่างลึกซึ้งและทำให้ทั้งคู่กลายเป็นคู่รักกันอย่างสมความปรารถนา

จะเห็นได้ว่าอนุภาคการสมพาสของตัวละครมนุษย์กับจระเข้ แสดงให้เห็นถึงภาพความสัมพันธ์ของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงความดิบเถื่อนจากความเป็นชายภายในตัวของคู่รักทั้งไกรทองที่เป็นบุรุษผู้ปราบจระเข้และชาละวันจระเข้ผู้ดุร้ายในท้องน้ำ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์การสมพาสกันก็จะปรากฏให้เห็นทั้งความอ่อนหวานและความรุนแรง รวมถึงรสนิยมที่แปลกใหม่ทั้งความสัมพันธ์แบบสามคนหรือการเปลี่ยนสถานะจากฝ่ายกระทำเป็นฝ่ายถูกกระทำ นั่นยิ่งแสดงให้เห็นถึงสัญชาตญาณของความเป็นสัตว์ดุร้ายของจระเข้ที่ต่างใช้อารมณ์ความรู้สึกในการถวิลหาสิ่งที่ต้องการทั้งเรื่องรักและเรื่องใคร่ที่อยู่ภายในตัวตนจนไม่ได้สนใจในความถูกต้องของศีลธรรมหรือค่านิยมที่มนุษย์ให้ความเคารพ จึงนำมาสู่ฉากการสมพาสที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นแฟนตาซีที่หลากหลายทั้งอารมณ์ความรู้สึกและรสนิยมที่มีความแตกต่างอย่างน่าสนใจ

3.3.1.3 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับสมิง

อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับสมิงในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี มีการนำเสนอโครงเรื่องรักต่างสายพันธุระหว่างมนุษย์กับเสือสมิงซึ่งทำให้เห็นการดำเนินเรื่องที่เข้มข้น โดยทั่วไปเราต่างก็รับรู้ว่า เสือ ถือเป็นสัตว์ที่มีลักษณะดุร้ายกินเนื้อเป็นอาหาร การนำเสนอให้เห็นถึงความดุร้ายของเสือสมิงจึงมีความน่าติดตามเพราะมีการใช้ตัวละครเสือสมิงได้มาพบเจอกับมนุษย์และได้สมพาสกันทั้งจากเหตุการณ์โดยบังเอิญและเหตุจำเป็น การสมพาสข้ามสายพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ที่ถือเป็นเรื่องเหนือจินตนาการและมีความเป็นแฟนตาซีอย่างน่าสนใจ ดังที่ตัวละครศิลาสมิงที่ถูกจับตัวมาโดยพรานป่าเพื่อจะใช้ทำพิธีศักดิ์สิทธิ์และเขาก็ได้พบกับยีดมั่นที่เป็นลูกชายของนายพรานทำให้ทั้งคู่ได้สนทนากัน ทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเพราะศิลาที่เป็นสมิงกลับรู้สึกร้อนรุ่มกระหายในกลิ่นกายของมนุษย์ด้วยสัญชาตญาณดิบของสัตว์ผู้ล่าก็ได้กระโจนจับเหยื่อที่ต่างต้องการทางเพศด้วยกลิ่นเสน่หา ทำให้ทั้งคู่ต้องกลายเป็นคู่ครองจากพันธะสัญญาที่ถูกผูกมัดไปโดยปริยาย ดังตัวบท

> *“ช่วยด้วย...ช่วยข้าด้วย...” ศิลาคร่ำครวญ เนื้อตัวร้อนรุ่มดั่งไฟสุมก่อนที่จะแยกขาออกกว้าง ดวงตาสีส้มช้อนตามองอีกฝ่ายที่กำลังอดทนและพยายามประคองสติสัมปชัญญะที่เริ่มเลือนหายไปทีละน้อยอย่างสุดความสามารถ ศิลาไม่รู้ว่าเหตุใดจึงเข้าฤดูผสมพันธุ์ไม่รู้ว่าเหตุใดร่างกายจึงปรารถนาให้ลูกมนุษย์ผู้นั้นตระกองกอดแล้วย่ำยีด้วยสัมผัสหยาบโลน*
>
> *ยีดมั่นเป็นเพียงมนุษย์หนุ่มวัยสิบเจ็ดในที่สุดเจ้าตัวก็ไม่อาจทานทนการยั่วยวนจากเรือนร่างเปลือยเปล่าของสัตว์ร้ายได้ สติพลันสูญหายเมื่อเข้าไปใกล้แล้วสัมผัสผิวเนื้อเนียนลื่นดังผิวมนุษย์ ศิลาเชิดหน้าให้ยีดมั่นซุกไซ้ซอกคออย่างป่าเถื่อน ร่างสูงสัมผัสทุกส่วนของสมิงในร่างมนุษย์อย่างเพลิดเพลิน กลิ่นหอมที่ได้กลิ่นโชยออกมาจากซอกคอ*

และท้ายทอยของสัตว์ร้ายตัวนี้ เมื่อยึดมั่นยัดเหยียดความเป็นชายเข้าไปในช่องทางที่ยังบริสุทธิ์เจ้าสัตว์ร้ายก็ผวากรีดร้องลั่น

ฉับพลันประตูกระท่อมก็เปิดออกพร้อมนายศรที่กำลังบริกรรมคาถา เมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าก็นิ่งงันด้วยความตกใจ วินาทีต่อมาเสียงร่ายคาถาก็ดังขึ้นพร้อมโซ่พันธนาการที่ถูกปลดออก ศิลาเสร็จสมเป็นครั้งแรกในท้องอุ่นวาบเมื่อได้รับการเติมเต็มจากสิ่งที่ยึดมั่นปลดปล่อยเข้ามาในร่างของตน

ทั้งคู่ไม่รู้ว่ากำลังร่วมรักกันกับใครหรืออะไร แต่สิ่งที่ทำให้นายศรเบิกตากว้างและร้องห้ามลูกชายสุดเสียงกลับไม่ช่วยทำให้ยึดมั่นหยุดการกระทำป่าเถื่อนของตนเองได้เลย ยึดมั่นฝังคมเขี้ยวลงบนท้ายทอยของศิลาผู้เป็นแม่เรือนตามตำนานเล่าขานสืบกันมา เมื่อผู้ได้ฝังคมเขี้ยวและทิ้งบาดแผลที่ไม่มีวันจางหายบนท้ายทอยของแม่เรือนแล้วจะปรากฏพันธะสัญญาคู่ครอง ซึ่งจะคงอยู่จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะหมดลมหายใจ

(นามอนัญ, 2563: 18-19)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างศิลาสมิงหนุ่มและยึดมั่นมนุษย์หนุ่มที่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกันอย่างดุเดือด เพราะยึดมั่นรู้สึกหลงใหลในกลิ่นกายของสมิงหนุ่มที่ยั่วยวนจนทำให้เขาอดทนไม่ไหวจนต้องระบายผ่านฉากการร่วมรักกัน ด้วยแรงราคะและความหลงใหลกับการสมสู่ของมนุษย์และสมิงทำให้ยึดมั่นเผลอสลักรอยกัดแห่งพันธะสัญญากับศิลาที่ตกอยู่ในสถานะสมิงแม่เรือน ซึ่งหากได้ถูกฝังคมเขี้ยวลงบนร่ายกายของสมิงทั้งคู่ก็จะต้องกลายเป็นคู่ครองกันตลอดไป ทำให้ทั้งคู่ต้องหนีไปเพื่อไปใช้ชีวิตอยู่ในถ้ำ การสมพาสด้วยเหตุบังเอิญดังกล่าวทำให้เห็นถึงความเป็นแฟนตาซีที่มนุษย์กับเสือสมิงได้ร่วมรักกันผ่านการสมสู่จากแรงราคะและกลิ่นเสน่หานำมาซึ่งปมปัญหาในการดำเนินเรื่องต่อไปอย่างสนุกสนาน นอกจากนี้ยังสามารถอธิบายให้เห็นถึงสูตรการแต่งนวนิยายวายที่เรียกว่า การผูกพันธะ (bond) ถือเป็นอีกแนวหนึ่งที่สามารถพบได้ในนวนิยายวาย การผูกพันธะ (bond) คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเอกหรือฝ่ายอัลฟ่ากัดลงที่คอของ ฝ่ายตรงข้ามนั่นคือนายเอกเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ เมื่อฝ่ายนายเอกถูกกัดแล้ว กลิ่นฟีโรโมนที่ถูกปล่อยออกมาเพื่อเร้าอารมณ์แสดงถึงแรงกำหนัดต่อกันและกัน ซึ่งข้อสำคัญของการผูกพันธะคือนายเอกที่ถูกกัดจะไม่สามารถมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งใด ๆ กับคนที่นอกเหนือจากเจ้าของพันธะได้จะต้องตกเป็นของพระเอกเพียงคนเดียวแม้จะไม่ได้รับการยินยอมก็ตาม

ตัวละครยึดมั่นกับศิลาที่ได้ผ่านการมีพันธะกันและกันทำให้ทั้งคู่ต่างมีกลิ่นเสน่หาที่เรียกว่า ฟีโรโมน (Pheromone) ที่ฝ่ายพระเอกหรืออัลฟ่าและนายเอกแต่ละคนจะมีกลิ่นหอมประจำตัวที่แตกต่างกัน เรียกว่า ฟีโรโมน (Pheromone) ที่จะทำให้ทั้งคู่ต่างมีความต้องการเสน่หากันและกัน เมื่อยึดมั่นและศิลาได้กลายเป็นคู่ครองกัน ศารทูลซึ่งมีความห่วงหาต่อศิลาจึงได้ออกตามหาพี่ชายด้วยใจใฝ่ถวิล เมื่อตามกลิ่นกายที่คุ้นชินมาจึงพบว่าศิลาถูกจับตัวมายังแดนมนุษย์และได้มาพบ

กับขมิ้นน้องชายฝาแฝดของยึดมั่น ทำให้ขมิ้นมนุษย์ผู้ไร้เดียงสาถูกศารทูลจับตัวไป เพื่อค้นหาว่าผู้ใดจับตัวพี่ชายสุดที่รักของตนไปและทำให้ศารทูลมีอารมณ์โกรธและฉุนเฉียวและได้ระบายอารมณ์กับขมิ้นด้วยการขืนใจอย่างทารุณทรมาน

ศารทูลได้ใช้ความรุนแรงด้วยการขืนใจขมิ้นเพราะคิดว่าขมิ้นคือคนที่จับตัวพี่ชายสุดที่รักของตนไปและฆ่าพี่ชายของเขา จึงนำไปสู่การระบายอารมณ์ด้วยการขืนใจอย่างรุนแรงกับมนุษย์หนุ่มผู้ไร้เดียงสา พฤติกรรมดังกล่าวถือได้ว่าศารทูลมีพฤติกรรมทางเพศแบบซาดิสม์ (Sadist) คือการรู้สึกพึงพอใจ เมื่อได้เห็นคนอื่นเกิดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกาย การกระทำทางเพศหรือทางจิตใจ ด้วยการใช้ความรุนแรง ทั้งการล่วงละเมิดทางเพศ การด่าทอดูถูกเหยียดหยามและการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นสิ่งเร้าภายในจิตใจที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดนั้นด้วยตนเอง เช่นการที่ศารทูลได้กระทำการขืนใจขมิ้นเพราะเขารู้สึกโกรธขมิ้นเนื่องจากคิดว่าขมิ้นเป็นคนฆ่าพี่ชายที่เขารักรักมากกว่าการที่จะอยู่ในฐานะพี่ชายและต้องการครอบครองพี่ชายในสายเลือดตัวเองมาเป็นคู่ครอง แต่เมื่อพี่ชายที่ตัวเองรักถูกมนุษย์จับตัวไปจึงแสดงพฤติกรรมเพื่อใช้ความรุนแรงต่อผู้นั้นเพื่อระบายความรู้สึกและรู้สึกพึงพอใจต่อการกระทำอันรุนแรงนั้นและเหตุการณ์ดังกล่าวก็ทำให้ขมิ้นและศารทูลได้กลายเป็นคู่ครองด้วยพันธสัญญา (Bond) ไปโดยปริยาย แม้ว่าทั้งคู่จะไม่ได้รักกันตั้งแต่แรก แต่ด้วยแรงโกรธที่ร้อนระอุอย่างรุนแรงจึงกลายเป็นว่าศารทูลยิ่งต้องการทำให้ขมิ้นทรมานอย่างถึงที่สุด

นอกจากนี้ยังพบอนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับสมิงที่ปรากฏพบว่า ตัวละครมนุษย์นามว่าหมอกได้กลายเป็นเครื่องบูชาให้กับพญาสมิงที่ชาวบ้านต่างเคารพนับถือ จึงต้องถวายเครื่องบูชาเป็นเด็กหนุ่ม เพื่อให้สมิงได้ปกป้องคุ้มครองให้หมู่บ้านอยู่เย็นเป็นสุข ดังตัวบท

> *หมอกยังคงเอนตะแคงนอนอยู่บนฟูกอย่างสงบ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้บัญชาอะไร เด็กน้อยจึงคลานเข้าไปใกล้โอบกอดแผงคอที่มีขนลายพาดกลอนสีเหลืองสลับขาวแทรกด้วยเส้นดำ พญาเสือก็หันมาแลบลิ้นเลียแก้มเด็กหนุ่ม สักพักก็แลบเลีย ริมฝีปากเล็ก ๆ และสอดปลายลิ้นโลมลึกจนหมอกระบายสีหน้าอึดอัด นี่มัน...เสือโคร่งตัวนี้กำลังจูบปากหมอกอย่างงั้นหรือ! ด้วยลิ้นที่สากหนาและยาวของมันก็ราวกับจะชำแรกผ่านลงไปถึงลำคอของเด็กน้อย*
>
> *หมอกเริ่มผ่อนคลายจากความกลัวมากขึ้น เขาถอดเสื้อตัวหลวมออกไปจนเหลือแค่สายเชือกที่เอวผูกโยงลงไปเบื้องล่างเท่านั้นที่ประดับกาย พญาเสือโคร่งลากเขี้ยวลงมาเกี่ยวเชือกและดึงให้ท่อนไม้หลุดจากกายของหมอกเวลาเดียวกับที่หมอหนุ่มมองดูอย่างตกตะลึง! แท่งไม้ทรงศิวลึงค์นั่น! มันใหญ่กว่าที่เขาคาดแต่ก็ยังไม่ใหญ่เท่าท่อนเนื้อร้อนของพญาเสือโคร่งที่ยื่นยาวออกมา! ชุ่มโชกและใหญ่โตเจียนระเบิด!*
>
> *หมอกมองดูความโอฬารตรงหน้าด้วยกายสะท้าน เด็กน้อยเริ่มมีน้ำตาซึมเมื่อรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขาต่อไป แต่พ่อก็บอกเขามาแล้ว หมอกจัดแจงนอนคว่ำลงบนฟูก*

ยกสะโพกขึ้น สองมือกำผ้าปูแน่นอย่างอดทน จนเมื่อแท่งร้อนแข็งแตะสัมผัส บดเบียดลงที่ก้นแทรกกายสอดลึกเข้าไปทีละน้อย หมอกสะดุ้งและเริ่มสะอื้นเบา ๆ ในลำคอ

เจ้าสมิงพรายในคราบพญาเสือโคร่งชำแรกกายรุกรานเด็กน้อยทีละนิดอย่างปราณี อุ้งเท้าทั้งสองล็อกไหล่ของหมอกไว้ไม่ให้ไหลหนี ส่วนท่อนเนื้อปลายเรียวก็ค่อย ๆ แทรกผ่านทีละน้อยสลับถอดถอนออกมาและรุกรานใหม่ให้ลึกขึ้น มันเชื่องช้าและงดงามราวกับจังหวะยอดไม้ลู่ลม โบกไปและโบกกลับ อ่อนหวานจนปลุกความร้อนในกายของเขาให้โหมขึ้น หมอกสะท้านไปทั้งกาย เขาเกาะกุมอุ้งเท้าที่ใหญ่แทบเท่าหน้าเขาไว้แน่น โชคดีเหลือเกินที่พ่อของเขาใส่แท่งไม้นั่นไว้ในก้นเสียก่อน ตอนนี้จึงไม่เจ็บมากนัก น่าแปลกที่ออกจะรู้สึกเสียวว่าบที่ท้องเหมือนตอนโล้ชิงช้าและดิ่งลงมาเร็ว ๆ

(Blueฯ, 2563: 41-43)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า หมอกได้เป็นเครื่องบูชาให้กับสมิง จึงต้องคอยปรนนิบัติให้พญาสมิงรู้สึกพอใจ โดยที่หมอกได้เข้าไปให้พญาสมิงโลมเลียใบทั่วใบหน้าและจูบเข้าไปกับร่างเสือโคร่งอย่างพิสดารร่างของสมิงได้ใช้ส่วนล่างที่ใหญ่โตมโหฬารแทรกผ่านกายของมนุษย์หนุ่มน้อยเข้ามาอย่างอึดอัดด้วยกายภาพของสมิงกับมนุษย์ที่มีลักษณะแตกต่างกัน ทำให้ทั้งคู่ต้องสมสู่กันอย่างระมัดระวัง หมอกก็แสนจะเจ็บปวดกับการกระทำของพญาสมิง ส่วนพญาสมิงก็พึงพอใจอย่างมากจนเสร็จสมอารมณ์หมาย การให้มนุษย์มาสมสู่หรือร่วมรักกับสมิงภายใต้การใช้ความเชื่อของท้องถิ่นมานำเสนอให้เห็นถึงฉากความสัมพันธ์ที่ยึดโยงไปกับค่านิยมของชุมชนที่ยังคงมีความเชื่อว่าสมิงจะปกป้องคุ้มครองหมู่บ้าน ถ้าหากนำเครื่องบูชาที่เป็นเด็กหนุ่มไปให้เสพสม จึงแสดงให้เห็นถึงความเชื่อกับความแปลกพิสดารในการที่สมิงกับมนุษย์ที่ต่างเผ่าพันธุ์กันก็สามารถร่วมรักกันได้ ไม่ต่างกับการสมสู่กับสัตว์ ซึ่งนั่นยิ่งตอกย้ำให้เห็นถึงการนำเสนอแง่มุมทางความเชื่อที่ถูกนำมาเล่าผ่านนวนิยายที่เป็นวรรณกรรมรักร่วมเพศ ทำให้เห็นว่าการใช้มนุษย์ที่เป็นเด็กผู้ชายจะไม่รุนแรงเท่ากับใช้มนุษย์ที่เป็นเด็กผู้หญิงเพราะสิ่งเหล่านั้นล้วนเป็นเพียงแค่ความเชื่อของคนเฉพาะกลุ่มเท่านั้นจึงทำให้เห็นความมหัศจรรย์แฟนตาซีที่นำเสนอได้อย่างน่าสนใจ

จะเห็นได้อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับสมิงมีความน่าสนใจทั้งในแง่ของการนำเสนอให้เห็นการนำเอาตัวละครที่มาจากความเชื่อของท้องถิ่นมาใช้ในการดำเนินเรื่อง อีกทั้งการใช้ความเป็นเพศผู้ของพญาสมิงที่มีความแข็งแกร่ง ดุร้าย ถูกนำมาใช้เป็นบุคลิกของตัวละครที่มีทั้งการชอบใช้ความรุนแรง การมีพฤติกรรมซาดิสและยังทำให้เห็นถึงการผูกพันธะของตัวละครที่เริ่มมาจากการได้สมพาสกันโดยบังเอิญทำให้เกิดการผูกมัดกลายเป็นคู่ครองและสิ่งที่น่าสนใจคือการนำเอาตัวละครเสือสมิงที่เป็นผีตามความเชื่อของชาวไทยและยังเกี่ยวข้องกับป่าและภูตผีวิญญาณสิ่งชั่วร้ายสามารถแปลงกายเป็นเสือได้ เพื่อหลอกผู้ที่พบเห็นและยังเป็นที่เคารพของคนในชุมชนต่างก็เกรงกลัวในอำนาจและจิตวิญญาณถูกนำมาใช้เป็นตัวละครในการนำเสนอเรื่องเพื่อให้ชาวบ้านต้องมีเครื่องบูชาเป็นชายหนุ่มมาสมสู่หรือสมพาสให้พญาสมิงพึงพอใจ นั่นแสดงให้เห็นถึงการยึดโยงว่าความเชื่อของท้องถิ่นยังแสดง

ให้เห็นถึงการยอมรับในรักร่วมเพศมาก่อนแล้ว หากแต่เป็นแค่เพียงการให้มนุษย์กับเสือสมิงร่วมรักกันในการประกอบพิธีเพียงเท่านั้นและยังต้องเป็นมนุษย์เพศชายที่มีความบริสุทธิ์ นั่นแสดงให้เห็นว่าการที่ชาวบ้านยอมรับให้เด็กหนุ่มไปสมสู่กับเสือสมิงก็เพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม ถึงแม้ว่ามนุษย์กับสมิงจะไม่ได้เป็นคู่รักกันแต่ก็เป็นการนำเสนออีกอนุภาคของการสมพาสที่มีความน่าสนใจ

3.3.1.4 อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับยักษ์

อนุภาคการสมพาสระหว่างมนุษย์กับยักษ์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบการนำเสนอฉากการสมพาสระหว่างมนุษย์นามว่าพิรุณที่เป็นตัวละครจากโลกปัจจุบันที่ได้ข้ามมิติไปใช้ชีวิตในโลกของนิทานพื้นบ้าน ทำให้ได้พบกับรามสูรยักษาผู้ที่คอยดูแลเด็กหนุ่มเป็นอย่างดีจนปฏิบัติภารกิจสำเร็จทั้งคู่จึงได้รางวัลด้วยการได้ไปใช้ชีวิตยังแดนสวรรค์และแต่งงานกันอย่างมีความสุข ซึ่งก็ปรากฏฉากการสมพาสกันอย่างดุเดือด ดังตัวบท

> *“รามสูร...ใส่ของเจ้าเข้ามาในร่างของเราเถอะ” มือทั้งสองข้างขยับช่วยเปิดทางให้มองเห็นช่องทางสีกุหลาบที่มีนิ้วเรียวยาวสอดใส่เข้าไปอยู่ภายใน แสงภายในห้องที่เป็นสีส้มนวล ๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็นแสงสีขาวสว่างจ้าเมื่อเจ้าของวิมานต้องการเห็นร่างของคนรักให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แต่ถึงแสงไฟจะสว่างขึ้นมาแล้ว แต่ในเมื่อความต้องการมีมากกว่าความเขินอาย พิรุณจึงขยับกายถูไถช่องทางรักของตนกับความเป็นชายของรามสูรที่กลับมาแข็งขืนขึ้นอีกครั้ง เสียงคราง่ำ ๆ ช่วยยืนยันได้เป็นอย่างดีว่า การกระทำดังกล่าวสามารถยั่วเย้ารามสูรได้ไม่มากก็น้อย นิ้วยาวที่แซ่ไว้อยู่ภายในถูกดึงออกและแปรเปลี่ยนเป็นสิ่งใหม่ที่ใหญ่กว่าเดิมหลายเท่าตัว เมื่อได้รับสิ่งที่ต้องการเข้ามาอยู่ภายในร่างกายแล้ว ขาทั้งสองข้างของพิรุณก็ขยับเข้าไปกอดเกี่ยวเอวหนาของรามสูรกระชับให้ทั้งสองสิ่งเชื่อมสนิทแน่นยิ่งกว่าเดิม*
>
> *เสียงครางที่สลับกันทั้งตอนแรกก็แปรเปลี่ยนเป็นเสียงของทั้งสองที่คราง ออกมาพร้อมกันด้วยความสุขสม เสียงขยับของเตียงนอนที่เสียดสีไปกับพื้นของห้องบ่งบอกได้เป็นอย่างดีถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีทีท่าว่าความรุนแรงนี้จะยุติ ลงเมื่อไหร่ จวบจนราตรีมาเยือนและเคลื่อนตัวพ้นผ่าน ทิวารุ่งส่องแสงกระทบเมฆา แต่ร่างของทั้งคู่ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะยอมแยกออกจากกัน*
>
> (Sunday 11 AM., 2564: 272-276)

ตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครพิรุณและรามสูรได้บรรเลงบทรักผ่านการเย้าอารมณ์ที่เริ่มจากการจูบลูบไล้และซุกไซ้คนรักไปทั่วร่างกาย จนทำให้เกิดแรงราคะปะทุขึ้น ทั้งคู่ก็ได้เสพความความสุขด้วยการร่วมเพศกันอย่างดุเดือดและรุนแรง ด้วยพละกำลังของยักษาที่มากมายจนทำให้มนุษย์หนุ่มพึงพอใจและรู้สึกถึงความสุขที่เสพสมกันจนไม่หยุดหย่อน การนำเสนอให้เห็นการสมพาสระหว่างมนุษย์กับยักษ์ในร่างคน ทำให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของยักษาที่มีแรงราคะมากกว่ามนุษย์ทั่วไป

อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงการเสพสมความสุขระหว่างยักษากับมนุษย์ที่ได้รับการยอมให้เป็นคู่ครองและทุกคนต่างก็ยินดีกับทั้งคู่แม้จะอยู่ในอีกโลกที่เป็นจินตนาการแต่ก็สามารถแสดงให้เห็นการท้าทายกับการที่ทำให้ตัวละครยักษ์สามารถสมพาสกับมนุษย์ที่เป็นเพศเดียวกันได้อย่างน่าสนใจอีกด้วย

3.3.1.5 อนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับนาค

อนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับนาค เผ่าพันธุ์ครุฑและนาคถือเป็นอริศัตรูตามตำนานแต่กาลก่อนที่ได้อธิบายถึงตำนานครุฑและนาคถูกนำมาเล่าแตกต่างกันออกไป ส่วนใหญ่นำเอาประเด็นความขัดแย้งระหว่างสองเผ่ามาเล่าเรื่องราวและสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ เช่นในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีก็ได้นำเอาเรื่องราวความขัดแย้งของเผ่าครุฑและนาคมาเป็นโครงเรื่องหลักเพื่อนำเสนอไปสู่เรื่องราวความรักระหว่างตัวละครครุฑกับนาคได้อย่างน่าสนใจและก็ทำให้เห็นถึงฉากรักในการสมพาสกันของตัวละครที่เป็นครุฑและนาค เช่นในเรื่องฤฤทธิ์คล้องนาคา ตัวละครพนาสิจน์ได้ใช้การสมพาสมาเพื่อรักษาอาการให้กับครุฑาทัณฑ์เทวาที่ได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ ทั้งคู่จึงดำเนินบทรักกันอย่างดุเดือดเพื่อที่จะทำให้ร่างกายและใช้พิษของนาครักษาอาการบาดเจ็บ ดังตัวบท

พนาสิจน์ถูกเปลื้องผ้าเปลือยกายต่อหน้าพี่ทัณฑ์ เกล็ดนาคาเปลี่ยนเป็นมนตร์สิงสถิตในผิวกายขาว ถูกบังคับให้คืนร่างเป็นมนุษย์เพื่อจักกอดรัดได้สะดวก เจ้าตัวนั่งอยู่บนตักถูกถูไถโดยกายร้อนที่เคยเย้าแหย่ข้างขาเขามาหลายคราว ทว่าเพลานี้มันกำลัง จักเข้ามาเป็นส่วนเดียวกัน แลด้วยขนาดของมัน พนาสิจน์ก็ได้แต่หลุบตาต่ำหนี ความน่าอายนั้น

“เจ้าคิดเรื่องกระไรอยู่” ทัณฑ์เทวากระซิบแหย่ ดันกายน้องให้แอ่นอก เขาจักได้พรมจูบไปทั่วอกขาว ดูดดุนยอดอกงามราวกับนกน้อยขออาหารจากแม่พันธุ์ ติดเพียงแค่ว่าแม่พันธุ์ตนนี้น่ารักน่าชังนัก ยิ่งเนื้อตัวระเรื่อก็ยิ่งอยากฟัดให้จมเขี้ยว “ไยเบือนหน้าหนีไม่มองพี่เล่า”

“อ๊ะ อ๊า พี่ทัณฑ์! ไม่นะ!” พนาสิจน์ดิ้นไปมา เขาถูกลิ้นร้อนชื้นสอดเข้ามาในช่องทางที่นิ้วยาวเพิ่งถอนออก ทัณฑ์เทวาใช้ลิ้นร้อนลองชิมความหวานในช่องทางก่อนสลับกับครอบครองกายของน้องที่ชูชันชี้หน้า ในตอนนั้นร่างเล็กก็เสียวซ่านจนน้ำตาไหล เขาสะบัดร้อนสะบัดหนาวพยายามห้ามพี่ไม่ให้ลดตัวลงไปทำให้ติดแค่ว่าพี่ครุฑนั้นดื้อด้านกว่าใคร เขาโลมเลียจนพอใจ แล้วใช้โอกาสที่น้องระทวยสู้แรงไม่ไหว จับขาน้องให้พาดเอวแลเดินหน้าเข้าไป

จับสะโพกกลมมน สอดกายเข้าไปข้างในพาให้พนาสิจน์หลับตาแน่น ไม่กล้ามองต่างจากคนพี่ที่จับจ้องทุกอากัปกิริยาที่น่าพึงใจ ยามนี้พนาสิจน์งดงามนัก เขาฝันมาตลอดที่จักได้เห็นภาพนี้ นับแต่วันที่รู้ว่าตนหลงรักน้องจนหมดใจ

ยามนั้นครุฑาหนุ่มถึงกับกำหนัด เขาบดจูบร้อนรักพร้อมสอดกายเข้าหา แรกเริ่มมันคับแคบจนต้องถอนออกมา ไม่นานก็แทรกเข้าหาใหม่เพราะน้องนาคาเรียกร้องหนัก เจ้าตัวยกขาเกี่ยวเอวสอบพยายามผ่อนคลายให้พี่เขาได้ร่วมรักใช้เวลาอยู่พักหนึ่งกว่าจักดันกายเข้ามาจนสุดทาง ที่ซึ่งอุ่นร้อนราวกับจักหลอมละลายให้ตายจากพนาสิจน์หายใจติดขัด กายร้อนของพี่ท่านขยับขยายภายในช่องทางรัก บางคราก็กระตุกให้อีกฝ่ายเคลื่อนเข้าหา

รอยแผลจากไฟที่แผดเผาถูกชโลมด้วยความรักที่มีกลายเป็นผิวที่ไม่เคยมีร่องรอยจากความเจ็บปวดใด ๆ อีก มีเพียงแต่ความรู้สึกเสียดเสียวจากเรื่องลามกที่ทำกันอยู่ตอนนี้

สายน้ำเย็นโอบไล้กายาขาว แต่ไม่อาจลดความร้อนแรงที่มีให้กัน ร่างเล็กครวญครางใกล้ถึงฝั่งฝัน ส่วนคนพี่นั้นสุขสมกับความคลั่งรักที่เฝ้าคอย เขาบีบสะโพกลูบไล้แก้มก้นขาว จับตรึงไว้แน่นให้น้องรองรับความดุดันที่กระโจนเข้าหา

“รักเจ้าชั่วชีวี” สิ้นคำนั้นพนาสิจน์ปลดปล่อยก่อนที่ร่างสูงจักอัดฉีดหยาดน้ำรักเข้าช่องทางสวรรค์ หยาดขาวขุ่นเอ่อล้นบ่งบอกนัยการเสพสังวาสสมใจหมาย แต่จักไม่จบเพียงคราเดียวเพราะพนาสิจน์เป็นฝ่ายตอดกระตุกรักปลุกปั่นให้กายพี่เขาแข็งขันอีกครา

(Avery Pie, 2564: 239-248)

จากตัวบทข้างทำให้เห็นถึงฉากการสมพาสกันระหว่างครุฑกับนาคโดยที่ตัวละครพนาสิจน์ที่อยู่ในร่างครึ่งบนเป็นมนุษย์ครึ่งล่างเป็นนาคโอบเกี้ยวรัดกับทัณฑ์เทวาฝ่ายครุฑที่แปลงกายเป็นมนุษย์เพื่อจะรับการรักษาจากคนรัก เมื่อทั้งคู่ต่างคลอเคลียและจูบลูบไล้ จึงเข้าสู่การรักษา โดยที่พนาสิจน์ต้องแปลงกายเป็นมนุษย์เพื่อง่ายต่อการสมพาสกัน โดยที่ฝ่ายทัณฑ์เทวาเป็นผู้รุกรานด้วยการแทรกกายเข้าไปและกระทำการร่วมรักจนเกิดบาดแผลที่มีถูกชโลมไล้ไปด้วยน้ำและความสุขจนร่างกายกลับมาสู่ความปกติและทั้งคู่ก็เสพสมความสุขกันอย่างมิรู้จบ

จะเห็นได้ว่าการนำเสนอการสมพาสของตัวละครครุฑและนาคที่เดิมทีเป็นศัตรูกันถูกนำมาใช้ในการนำเสนอให้เห็นการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ระหว่างนาคกับครุฑที่แสดงให้เห็นถึงความรักที่เป็นสัญญาณของการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและทำให้เผ่าครุฑและนาคในนวนิยายมีความปรองดองและช่วยเหลือกัน อีกยังยังเห็นถึงการผสานระหว่างความแข็งแกร่งของเผ่าครุฑกับความอ่อนหวานของเผ่านาคที่ถูกนำเสนอผ่านนวนิยายวายแนวแฟนตาซีอีกด้วย

3.3.1.6 อนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับกินนร

นอกจากจะปรากฏอนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับนาคแล้ว ยังปรากฏการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ของตัวละครครุฑกับกินนรอีกด้วย อนุภาคการสมพาสระหว่างครุฑกับกินนร ตัวละครกินนรเป็นละครครึ่งบนเป็นมนุษย์ครึ่งล่างเป็นนกใช้เรียกเพศชายและมีรูปลักษณ์ที่งดงามกว่าสัตว์ใดในป่า

หิมพานต์ ฉะนั้นครุฑาหนุ่มจึงได้รับกินนรเข้ามาเป็นอนุภรรยา จนทำให้ทั้งคู่รู้สึกรักกันในระยะต่อมา และตัวละครกินนรนามว่าปฤษณีที่มีนวินเกย์หนุ่มแดนมนุษย์ได้พลัดหลงเข้าไปสิงอยู่ในร่างกินนรผู้งดงามนั้น เมื่อถึงคราวฉากการสมพาสกันจึงเกิดความหฤหรรษ์ ดังตัวบท

บทรักอันหนักหน่วงดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง กลิ่นไม้กฤษณาคลุ้งเคล้าไปกับกลิ่นมะลิ ผสานกับกลิ่นอายของการสังวาสอบอวลไปทั่วห้องนอน ปฤษณีเชิดหน้าเปล่งเสียงกระเส่าย่ามเมื่อยอดถันถูกริมฝีปากร้อนครอบครองอีกครา จุดอ่อนไหวทั้งด้านบนและล่างถูกปลุกเร้าสร้างความสุขสมเสียจนร่างบางเกิดความละโมบต้องการได้มันมากยิ่งขึ้นไปอีก

“ท่านพี่ ข้า..อื้อออออ ให้ข้าอยู่ข้างบนตัวท่าน” ปฤษณีเอ่ยพลางดันอกสามีพลิกตัวขึ้นมาเป็นฝ่ายควบคุมจังหวะบ้าง นัยต์ตาสีนิลแฝงความใคร่ของกินนรหนุ่มหวานเยิ้มไปด้วยความยินดีเมื่ออีกฝ่ายยอมทำตามคำขออย่างง่ายดาย

มือเรียวขาววางทาบลงบนแผ่นอกหนา ก่อนจะค่อยทิ้งสะโพกเข้าหาลำกายใหญ่ฝ่ามือกร้านของศิมันตร์คอยประคองเอวบางไว้ สลับกับเคล้นคลึงเนินนุ่มทั้งสอง พร้อมกระทั้นกายเข้าใส่รัวเร็ว เสียงของการเสพสังวาสดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปฤษณี เชิดหน้าขย่มเนินกลมกลึงลงกับหน้าขาแกร่งของสามีไม่หยุดยั้ง แสงจันทร์ที่สาดส่องกระทบผิวกายขาวนวลยิ่งทำให้กินนรหนุ่มดูงดงามชวนหลงใหลในสายตาของผู้เฝ้ามองคล้ายกินนรกำลังร่อนรำอย่างอ่อนช้อยท่ามกลางคืนจันทร์เพ็ญ

“ท่านพี่ ข้าจัก...อื้อ...ไม่ไหวแล้ว อ๊า...” ร่างบางกระตุกสั่นไปทั้งร่าง หัวสมองขาวโพลนเมื่อร่างกายปลดปล่อยความสุขออกมาอีกครา น้ำรักขาวขุ่นกระเด็นเปรอะกล้ามหน้าท้องกำยำของสามีที่ยังกระแทกกายเข้ามาโดยไม่มีท่าทีจะหยุด

ศิมันตร์ขบกรามแน่นเมื่อช่องทางนุ่มยิ่งกระตุกตอดรัดแกนกายของเขา ท้าวครุฑเร่งกระทั้นกายไปหนัก ๆ ก่อนจักเปล่งเสียงคำรามแลสอดใส่เข้าไปสุดลำหลั่งรดหยาดหยดคาวกามเข้าไปในโพรงอุ่นที่สร้างความสุขสมให้แก่ตน

(littlebbear96, 2564: 249-250)

ตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครครุฑและกินนรได้สมพาสกัน โดยเริ่มจากการที่พระเอกได้กระทำการร่วมเพศทางปาก (oral sex) เพื่อให้รู้สึกผ่อนคลายและปลุกเร้าอารมณ์ นำไปสู่การสมพาสกันอย่างดุเดือด โดยที่ตัวละครปฤษณีที่มีนวินมาสิงอยู่ในร่างทำให้เขากล้าที่จะกระทำในท่วงท่าต่าง ๆ อย่างไม่เขินอาย จนทั้งคู่เสร็จสมจากการเสพความสุขอย่างเหนื่อยล้า การที่ตัวละครนวินได้ย้อนเวลามาเป็นตัวละครในนวนิยายทำให้เขารู้จักนิสัยใจคอของพระเอกและทำให้เขากล้าที่จะกระทำการต่าง ๆ อย่างไม่เคอะเขิน รวมทั้งการร่วมเพศที่เขาเองเป็นฝ่ายที่ควบคุมจังหวะท่วงท่าและยังได้ชักชวนให้พระเอกลองสิ่งใหม่ ๆ อย่างตื่นเต้น ทำให้เห็นถึงการสมพาสที่มีความน่าสนใจอีกด้วย

ในประเด็นอนุภาคการสมพาสของตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทำให้เห็นการสมพาสของตัวละครข้ามเผ่าพันธุ์ ทั้งตัวละครมนุษย์กับงูและนาค มนุษย์กับจระเข้ มนุษย์กับสมิง มนุษย์กับยักษ์ ครุฑกับนาคและครุฑกับกินนร ซึ่งล้วนแสดงให้เห็นถึงความแปลกพิสดารจากการสมพาสกันข้ามเผ่าพันธุ์และทำให้เห็นถึงสถานะทางเพศที่แตกต่างระหว่างฝ่ายที่ถูกกระทำ (รับ) กับฝ่ายที่กระทำ (รุก) หรือแม้แต่การสลับสถานะที่เป็นได้ทั้งรุกหรือรับ เหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงการนำเสนอความเป็นชายที่มีอยู่ในพฤติกรรมของตัวละคร แต่ก็ยังผสานกับความเป็นหญิงที่ตกอยู่ในสถานะต้องเป็นฝ่ายถูกกระทำและจำยอมที่มาจากสถานะที่ด้อยกว่าจากความอ่อนแอหรือรูปร่างที่บอบบาง นอกจากนี้ยังเห็นถึงการตอกย้ำให้เห็นว่านวนิยายวายล้วนเป็นการนำเสนอให้เห็นถึงพื้นที่ของผู้ชายเป็นส่วนใหญ่และเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าพฤติกรรมของเพศชายก็มักจะมุ่งหมายไปทางเรื่องใต้สะดือ เรื่องกามราคะและการร่วมรักที่มีความแปลกพิสดารเหนือธรรมชาติ อีกทั้งยังเป็นที่น่าสังเกตว่าตัวละครที่มีพฤติกรรมชอบใช้ความรุนแรงหรือมีรสนิยมทางเพศที่แปลกใหม่มักจะเป็นตัวละครอมนุษย์ที่ล้วนแต่มีพฤติกรรมที่ดิบเถื่อนเพราะเป็นสัตว์เดรัจฉานที่ไม่ได้ใช้ศีลธรรมอันดีในการครองชีวิต จึงนำไปสู่การนำเสนอการสมพาสต่างเผ่าพันธุ์ที่แสดงให้เห็นความแปลกพิสดารนั่นเอง

การศึกษาอนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ทำให้เห็นการนำเสนอลักษณะเด่นของอนุภาคที่ปรากฏ สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ **10** อนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์

ประเด็นการวิเคราะห์	การสมพาสระหว่างมนุษย์กับงูและนาค ,มนุษย์กับจระเข้ , มนุษย์กับสมิง ,มนุษย์กับยักษ์ , ครุฑกับนาค ,ครุฑกับกินนร
อนุภาคที่ปรากฏ	-มีความลึกซึ้งและสามารถนำเสนอได้อย่างโจ่งแจ้ง -สื่อสารให้เห็นการยอมรับในความแตกต่าง -ความรักไม่ได้วัดที่เพศหรือเผ่าพันธุ์ -แสดงถึงความดิบเถื่อนจากความเป็นชาย -มีรสนิยมที่แปลกใหม่ทั้งความสัมพันธ์แบบสามคนหรือการเปลี่ยนสถานะจากฝ่ายกระทำเป็นฝ่ายถูกกระทำ -แสดงถึงความดุร้ายและรุนแรง -การผูกพันธะ

แน่นอนว่าหากกล่าวถึงอนุภาคการสมพาสก็มักจะปรากฏให้เห็นได้ทั่วไปทั้งในนิทานสากลและนิทานพื้นบ้านในแต่ละพื้นที่นั้น ซึ่งนับเป็นอีกนัยหนึ่งที่จะสื่อให้ผู้อ่านได้เห็นถึงสัญชาตญาณของมนุษย์ สัตว์ หรือสิ่งมีชีวิตที่ดำรงอยู่ในชีวิตประจำวันทั้งปวงของชนทุกเชื้อชาติ หลากหลายเผ่าพันธุ์มาอย่างช้านานและก็นำเสนอให้เห็นถึงเรื่องเรื่องกิเลสตัณหาที่เข้ามาครอบงำเป็นเรื่องปกติและหลายครั้งที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่ได้เลือกชนชั้นวรรณะ เผ่าพันธุ์หรือแม้แต่เพศสภาพที่ปัจจุบันล้วนมีความหลากหลายมากกว่าในอดีต ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า การนำเอาตัวละครที่เป็นมนุษย์มาสมพาสกับอมนุษย์อีก

ทั้งยังมีเพศสภาพเป็นชายทั้งคู่ถือเป็นการนำเสนอให้เห็นความแปลกใหม่ผ่านรูปแบบนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่กำลังท้าทายกับอำนาจของวาทกรรมของสังคมที่เข้ามาครอบงำและในส่วนนี้ถือเป็นพื้นที่แสดงออกทางจินตนาการที่นำเอาวัตถุดิบจากนิทานซึ่งแพร่กระจายจากการรับรู้ของคนทั่วไปมาสร้างสรรค์โดยเชื่อมโยงให้เห็นทั้งวัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อและโลกของแฟนตาซีที่ดำเนินไปด้วยความสนุกสนานเพื่อเรียกร้องถึงความเท่าเทียมและการเข้าใจในรสนิยมทางเพศที่หลากหลายต่อไป

3.3.2 *อนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชาย*

ในประเด็นอนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชาย แน่นอนว่าความเข้าใจในสังคมโดยส่วนใหญ่การตั้งครรภ์หรือการตั้งท้อง บุตรที่อยู่ในครรภ์จะต้องเกิดมาจากครรภ์ของมารดาที่มีเพศสภาพเป็นผู้หญิง แต่ความพิเศษอันแปลกประหลาดที่น่าสนใจในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีถูกสร้างสรรค์ให้ตัวละครเพศชายสามารถตั้งครรภ์และท้องได้ หากอธิบายตามลักษณะการแต่งนวนิยายวายตามสูตร ดังที่ ศิรอักษร จอมใบหยก (2566) พบว่าจะมีนวนิยายวายประเภท โอเมกาเวิร์ส (Omegaverse) หรือโลกสมมติที่ผู้ชายท้องได้และมีประเภทย่อยได้แก่นวนิยายวายแนว Mpreg หรือผู้วิจัยจะใช้ว่าโลกสมมติที่ผู้ชายท้องได้ ถือเป็นศัพท์ที่มาจากตัวอักษรในภาษาอังกฤษได้แก่ตัว M กับคำว่า Preg คำว่า Preg ก็ย่อมาจากคำว่า Pregnant หรือ Pregnancy แปลว่า การตั้งครรภ์ ส่วน M มาจากคำว่า Man หรือ Male ซึ่งบ่งบอกถึงเพศชาย เมื่อนำมารวมกันจึงเป็นคำว่า Mpreg ที่ใช้เรียกนวนิยายวายที่ผู้ชายสามารถตั้งครรภ์ได้

ศิรอักษร จอมใบหยก (2566) กล่าวถึง นวนิยายวายประเภท โอเมกาเวิร์ส (Omegaverse) หรือโลกสมมติที่ผู้ชายท้องได้ เกิดขึ้นจากการสร้างโลกดิสโทเปีย (Dystopia) ให้มีความเป็นแฟนตาซี (Fantasy) มากขึ้น ซึ่งจุดเริ่มต้นของแนวการเขียนโอเมกาเวิร์ส หรือที่บางคนเรียกว่าจักรวาล A/B/O เพราะมีการแบ่งเพศด้วยชื่อเรียก ได้แก่ อัลฟา (Alpha) / α/ คือ กลุ่มคนชนชั้นนำที่เปรียบเสมือนจ่าฝูงของหมาป่า มีความ โดดเด่นในทุก ๆ ด้าน เป็นตัวละครหลักฝ่ายรุกในนวนิยายโอเมกาเวิร์ส ไม่ว่าชายหรือหญิงที่เป็นอัลฟาก็สามารถทำให้ผู้อื่นตั้งครรภ์ได้ ส่วน เบตา (Beta) /β/ คือ กลุ่มชนชั้นกลางหรือคนธรรมดาทั่วไป ในนิยายคนกลุ่มนี้จะไม่ค่อยมีบทบาทในการดำเนินเรื่องเท่าไหร่นัก และโอเมกา (Omega) / Ω/ คือกลุ่มชนชั้นล่างสุดมีลักษณะที่อ่อนแอ บอบบาง ไม่ว่าเพศชายหรือหญิงก็สามารถตั้งครรภ์ได้หากมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายอัลฟา โอเมกาจึงถูกวางให้เป็นตัวละครหลักฝ่ายรับในแต่ละเรื่องเสมอ

นวนิยายวายแนวแฟนตาซีปรากฏให้เห็นสูตรการแต่งแนวโอเมกาเวิร์ส (Omegaverse) อยู่หลายเรื่อง เช่นตัวละครพญานาคที่ได้ไปอาศัยอยู่ในป่าอันลึกลับกับคู่รักของตนและได้รับพรวิเศษจากพระอินทร์ที่ประทานของขวัญนั่นคือลูกชายสี่คนมาให้คู่รักนาคาสองตนได้มีลูก ดังตัวบท

> *การที่พระอินทร์ประทานของขวัญให้เป็นลูกชายถึงสี่คน จากการตั้งครรภ์ที่เหมือนกับคนทั่วไป ทำให้บุษย์ไม่รู้สึกเหงาเลยสักคืน จากที่แต่ก่อนมักจะแอบไปเที่ยวเล่นให้ที่ชนนเป็นห่วงเล่น แต่ในตอนนี้ในหัวบุษย์มีแต่คำว่าลูก แม้นพอลูกย่างเข้าอายุ*

สิบห้า ลูกทั้งสี่จะต้องไปทำหน้าที่ต่อ เหมือนคนพ่อคนแม่ได้ทำมาก่อนก็ไม่เป็นไรบุษย์ขอเพียงแค่ให้ตัวเองและพี่ชนได้ดูแลลูกทั้งสี่ครั้งยังแบเบาะอยู่ก็ยังดี

(พาพา, 2561: 205)

จากตัวบทจะเห็นได้ว่า แม้ตัวละครนาคที่มีเพศสภาพเป็นผู้ชายแต่ก็ได้รับพรจากพระอินทร์ที่ประทานพรมาให้ จึงทำให้สามารถตั้งครรภ์ได้เหมือนกับคนทั่วไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่านวนิยายในกลุ่มนี้ต้องการสื่อสารให้เห็นถึงความเท่าเทียมทางสังคมที่ไม่ได้แบ่งแยกเพศหญิงหรือชาย แม้แต่การมีลูกหรือการตั้งครรภ์ที่โดยปกติจะพบในเพศหญิงเท่านั้น แต่ในนวนิยายวายได้มีพื้นที่ให้นักเขียนได้สร้างสรรค์ตัวละครเพศชายที่มีคนรักเป็นเพศชายที่สามารถตั้งครรภ์ได้ แม้จะไม่ได้เกิดจากการปฏิสนธิด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์แต่ก็สามารถเกิดมาได้จากการประทานพรของเทวดาที่ช่วยดลบันดาลให้คู่รักนาคาสามารถตั้งครรภ์และใช้ชีวิตเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ได้

นอกจากนี้ยังพบอนุภาคการตั้งครรภ์ของตัวละครไกรทองที่ได้รับพรจากพระอิศวรให้สามารถตั้งครรภ์และมีบุตรกับชาละวันได้ โดยที่ชาละวันและไกรทองก็ได้ลงไปคลอดบุตรใต้ถ้ำทองเพื่อไม่ให้ชาวบ้านสงสัย ดังตัวบท

ชาละวันกับไกรทองหลังจากอภิเษกสมรสกันก็คลอดบุตรชายผู้แข็งแรงผู้หนึ่ง ไกรทอง ตั้งพระนามให้ว่า ‘ไกรลาส’ อันมาจากที่ประทับของพระอิศวรผู้ซึ่งมอบพรวิเศษนี้มาให้

ในการคลอดบุตรนั้นไกรทองกับชาละวันลงมากระทำกันที่ถ้ำทองเพราะกลัวชี้ปากชาวบ้านที่ขยันหาเรื่องมานินทาว่าร้าย ให้รู้กันแค่ว่าไกรลาสเป็นเด็กหนุ่มที่ถูกนำมาชุบเลี้ยงยังดีเสียกว่าบอกว่าไกรทองทรงครรภ์เอง

(KuFei-TanZ, 2561: 322)

อีกทั้งยังพบการตั้งครรภ์ที่เกิดจากการขอพรให้พระเจ้าตาช่วยให้มีลูกได้ โดยที่ตัวละครวิรัลย์และไอศูรย์ได้ไปวอนขอให้พระฤษีช่วยทำให้ทั้งคู่มีลูกได้ พระฤษีจึงได้ไปขอจากพระอินทร์ที่เป็นเทวดาซึ่งเห็นว่าทั้งคู่เป็นคู่รักกันด้วยความจริงใจต่อกัน จึงประทานผอบที่มีเหงื่อไคลและหยดโลหิตของพวกเขาผสมลงในดิน ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของทั้งคู่โดยให้บริกรรมคาถาให้ครบเก้าเดือนและให้ทั้งคู่เฝ้าทะนุถนอมและต้องสวดมนต์ภาวนาทุกวันจนกำเนิดบุตรฝาแฝดมาเป็นรางวัลให้ ดังตัวบท

“เหตุใดข้าจะไม่รู้กันเล่าองค์ไอศูรย์ว่าองค์วิรัลย์ใคร่อยากมีลูกให้ท่านเพียงใด ความติดขัดนี้ทำให้องค์วิรัลย์กินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายเพลาแล้ว” คำพูดนั้นทำให้วิรัลย์ซึ่งเพิ่งเงยหน้าขึ้นมาเม้มริมฝีปากไปครู่ ยอมรับโดยดุษณีว่าเป็นเรื่องจริง ขณะไอศูรย์ประจักษ์ได้ในตอนนี้ ว่าแท้จริงแล้ววิรัลย์หาได้อยากให้เขามีลูกกับนางยักษีตนอื่นแต่อยากมีลูกกับเขาต่างหากและเพราะรู้เช่นนั้นจึงรีบร้อนถามออกไป

“ถ้าอย่างนั้นมีวิธีใดบ้างรึพระเจ้าตา” ท่านฤๅษีนิ่งไปครู่ราวกับหยุดคิด พลันว่าออกมาช้า ๆ

“ใช้เหงื่อไคลและหยดโลหิตของพวกท่านผสมลงในดิน บริกรรมคาถาก็เป็นอันเสร็จสิ้น” ไอศูรย์ไม่รอช้า รีบลุกไปในทันที วิรัลย์กราบท่านฤๅษีแล้วตามไปติด ๆ ไม่นานนัก ผอบขนาดใหญ่เท่าลูกมะพร้าวก็มีดินจากใต้อาศรมบรรจุอยู่จนเต็มเมื่อนำมาวางที่หน้าพระเจ้าตา เสียงสวดบริกรรมคาถาก็ดังขึ้นอยู่อึดใจหนึ่ง เมื่อเงียบลงแล้วในใจวิรัลย์ก็ลิงโลดด้วยนึกว่าความหวังของตนจะสัมฤทธิ์ผล แต่ทว่า...

“ข้าทำได้เพียงร่ายคาถาเปิดให้เท่านั้น จากนี้ไป องค์ไอศูรย์และองค์วิรัลย์จะต้องช่วยกันบริกรรมคาถาเองตลอดจนครบเก้าเดือน จะเป็นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้ หากพวกท่านมีใจที่จะให้กำเนิดพระโอรสหรือพระธิดาเมื่อนั้นก็จะสัมฤทธิ์ผล แต่หากไม่... คาถาที่ข้าร่ายไปเมื่อครู่ก็จะสูญเปล่าเพราะถือว่าพวกท่านหาได้มีใจอยากจะให้กำเนิดชีวิตใดจริง” ทั้งไอศูรย์และวิรัลย์ต่างมองหน้ากัน ผู้ใดบอกว่าการให้กำเนิดลูกระหว่างสองยักษานั้นเป็นเรื่องง่ายดายกัน ต้องใช้ความเพียรเป็นอย่างยิ่งเลยนี่!

“ดูแลอุ้มชูดินในผอบนี้ให้ดี ดินนี้ล้วนมีเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกท่าน ห้ามเปิดออกจนกว่าจะครบทั้งเก้าเดือน บริกรรมคาถาให้วันละสามเวลา” วนเวียนอยู่นานราตรีกาลเคลื่อนคล้อย ไอศูรย์ใกล้จะผล็อยหลับเต็มแก่ กระนั้นปากก็ยังพึมพำไม่หยุด ทำเอาพระอิศวรถูกกวนกายา แรงอธิษฐานใดก็ไม่ทรงอานุภาพเท่าแรงอธิษฐานซึ่งเปี่ยมไปด้วยรัก พลันก็มีพระบัญชาสั่งให้ยอดเทวาลงมาเกิดในเร็ววัน

ผอบในอ้อมแขนของไอศูรย์ที่เกือบจะร่วงหล่นส่งประกายแสงสีทองเรืองรองสว่างไสว ทำเอาไอศูรย์ที่เคลิ้มจะเข้านิทราสะดุ้งโหยง เหลือบมองผอบด้วยอารมณ์ตกใจเพราะไม่เพียงแต่แสงสว่างประกายเท่านั้น ยังอุ่นและมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นมากโขเสียจนเขาต้องรีบวางลงข้างกาย ก่อนที่จะตั้งสติและตัดสินใจเปิดฝาด้วยราวกับเทพไท้ดลจิตใจครั้นเห็นสิ่งที่อยู่ภายในสีหน้าก็พลันตระหนกตกใจกว่าเดิมหลายเท่าตัว

“ลูกแฝดดดด!!” ราวกับสิ้นสติสมประดีเลยทีเดียวให้กำเนิดชีวิตน้อยจากดินเย็นชืดก็ว่าเป็นปาฏิหาริย์แล้ว นี่ยังให้กำเนิดฝาแฝด

(หนูแดงตัวน้อย, 2561: 449-455)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครยักษามีเพศสภาพเป็นชายทั้งคู่จึงไม่สามารถมีลูกหรือตั้งครรภ์ได้ แต่ด้วยตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ปกครองเมืองจึงจำเป็นที่จะต้องมีบุตรเพื่อสืบวงศ์ตระกูล จึงต้องไปขอให้พระเจ้าตาช่วยพระเจ้าตาก็ได้ไปขอพรกับพระอินทร์ให้ประทานบุตรแก่ยักษาทั้งสองจึงได้ใช้พิธีกรรมเสกลูกจากการใช้เหงื่อไคลและหยดโลหิตของทั้งคู่ผสมลงในดิน การใช้เหงื่อไคลแสดงให้เห็นถึงการใช้สารคัดหลั่งที่ออกมาจากร่างกายทำให้เห็นถึงความเป็นตัวตน อีกทั้งเมื่อนำมารวมกับโลหิตซึ่งแสดงถึงความเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขแล้วและนำไปผสมกับดินที่เป็นสิ่งที่รองรับกับ

ความหนักแน่นเกาะตัวเป็นกลุ่มก้อนคงทนยากที่จะทำลายได้ ซึ่งหากนำมารวมกันก็จะทำให้เห็นถึงความแข็งแกร่งที่ได้ประทานให้กับยักษาทั้งสอง อีกทั้งแสดงให้เห็นถึงความเป็นแฟนตาซีในแง่ของการที่ทั้งคู่เป็นยักษาเพศผู้จึงไม่สามารถมีลูกได้ จึงต้องใช้การขอพรหรือการทำพิธีเพื่อให้กำเนิดลูก

นอกจากนี้ยังพบตัวละครมนุษย์ที่สามารถตั้งครรภ์ได้ เพราะเป็นคู่ครองกับพญานาคผู้ที่โดนคำสาปให้มาใช้ชีวิตและดูแลตะวันมาตั้งแต่เด็ก จนเมื่อแต่งงานกันทำให้ทั้งคู่มีบุตรร่วมกัน อีกทั้งเมื่อตั้งครรภ์ตะวันก็มีท้องกลมโตเหมือนกับผู้หญิงตั้งครรภ์ทั่วไป เมื่อถึงกำหนดคลอดจึงต้องใช้การผ่าคลอดเพื่อให้ลูกปลอดภัย ดังตัวบท

> *ท่านหมอตรวจดูว่ายาชาออกฤทธิ์หรือยัง โดยการชวนตะวันพูดคุย เพื่อลดความเครียด จากนั้นก็ทำการลงมีดที่ท้องของตะวัน เพื่อนำเด็กออก การผ่าตัดใช้เวลานานพอสมควร หมอกระทิงใช้ผ้าชุมน้ำเช็ดเหงื่อให้ท่านหมอจนท่านหมอลงมีดถึงขั้นสุดท้ายและล้วงนำเด็กทารกออกมา ทีแรกนั้นท่านหมอนำออกมาแล้วหนึ่งคน แต่ท่านหมอบอกว่ามีเด็กสองคนจึงได้นำอีกคนออกมามาส่งให้หมอกระทิงและผู้ช่วยหมออุ้มเด็กทั้งสองและทำให้ร้องไห้ดังเสียงลั่น จากนั้นก็ทำการนำน้ำออกจากปาก จมูกและล้างตัวทำความสะอาด ก่อนที่จะนำมาส่งให้ตะวันหนึ่งคนและคุณเทียรหนึ่งคน เพื่อให้เด็กทารกได้รับไออุ่นตอนแรกเกิดจากคนเป็นพ่อและแม่ คุณเทียรมองลูกชายตัวแดงแจ๋ที่นอนซบที่อกด้วยแววตารักใคร่ น้ำตาเอ่อคลอด้วยความปลื้มปีติที่ตะวันและลูกปลอดภัย ตะวันนั้นอ่อนเพลียจึงหลับไป*
>
> (lalinkiss, 2564: 349)

ตัวบทข้างต้นพบว่า เมื่อถึงกำหนดคลอดตะวันก็ได้คลอดลูกด้วยวิธีการผ่า โดยมีหมอกระทิงซึ่งก็เป็นตัวละครที่พลัดหลงมาจากโลกยุคปัจจุบันเข้ามาช่วยทำคลอดให้ โดยที่การทำคลอดนั้นเป็นการทำคลอดลูกแฝด ทำให้เห็นการสร้างสรรค์ให้ตัวละครตะวันแม้จะมีเพศสภาพเป็นชายแต่ก็สามารถตั้งครรภ์และคลอดบุตรได้ดังเช่นเดียวกับเพศหญิง นอกจากนี้ในนวนิยายยังได้มีอีกตอนที่เล่าเรื่องราวการคลอดแบบแฟนตาซีที่ไม่ใช่การผ่าคลอดเพียงอย่างเดียวแต่เป็นการคลอดที่ออกมาจากรูทวารทำให้เห็นถึงความสนุกสนานในการเล่าเรื่องอีกรูปแบบ ดังตัวบท

> *“คุณตะวันผ่อนลมหายใจนะครับ แล้วเบ่งตามผมเลย เอ้า อึ๊บบบบบ” หมอกระทิงบอกให้ตะวันทำการเบ่งเป็นระยะ ทีแรกหมอกระทิงคิดว่าต้องตัดฝีเย็บ เพื่อขยายช่องทางรักให้ใหญ่ขึ้น ทารกน้อยจะได้ออกมา แต่ทันทีที่ตะวันเบ่งครั้งที่สามครั้งที่สี่ บางสิ่งบางอย่างก็โผล่ออกมา จนหมอกระทิงผงะและถอยหนีเรียกให้คุณเทียร มาดูและนำสิ่งนั้นออกจากช่องทางรักของตะวัน*
>
> *“ว๊ากกกก คุณเทียรมานี่เร็ว ๆ เร็ว ๆ มันออกมาแล้ว ว๊ากก อย่างเพิ่ง ๆ เร็วครับคุณเทียร” ทั้งหมอกระทิงและท่านหมอที่ยืนอยู่บริเวณช่วงล่างของตะวัน ต่างตกใจ*

ตาม ๆ กัน คุณเทียรให้ตะวันจับที่ขอบเตียงแล้วรีบลุกขึ้นเดินไปหาหมอกระทิง จากนั้นก็มองที่ช่องทางรักของตะวัน เห็นหัวนาคน้อยสีทองโผล่ออกมาและพยายามดิ้นเพื่อให้หลุดออกจากช่องทางรัก คุณเทียรจึงค่อย ๆ จับที่ลำตัวกลมสีทองของลูกและออกแรงดึงอย่างเบามือ จนนาคสีทองตัวน้อยสีทองออกมาได้อย่างปลอดภัย แต่จู่ ๆ นาคสีทองตัวที่สองก็โผล่ออกมา คุณเทียรก็ทำเช่นเดิมคือค่อย ๆ ดึงนาคสีทองตัวที่สองออกมาได้อย่างปลอดภัย

(lalinkiss, 2564: 359)

จะเห็นได้ว่า ในนวนิยายมีการนำเสนอฉากการคลอดออกไปสองรูปแบบ ทั้งการคลอดตามหลักวิทยาศาสตร์คือการผ่าออกจากหมอ และการคลอดแบบธรรมชาติซึ่งโดยปกติหากผู้หญิงจะคลอดออกมาจากช่องคลอด แต่ด้วยตัวละครตะวันมีเพศสภาพเป็นชายจึงไม่มีช่องคลอด จึงต้องอาศัยช่องทางการคลอดผ่านรูทวารเพื่อคลอดบุตรออกมา โดยที่บุตรแฝดก็สามารถคลอดออกมาได้อย่างปลอดภัย จะเห็นได้ว่านักเขียนได้นำเสนอให้เห็นฉากการคลอดบุตรของตัวละครที่โดยปกติไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ แต่ด้วยความเป็นนวนิยายแนวแฟนตาซีจึงได้นำเสนอให้เห็นฉาก การคลอดที่หลากหลายรูปแบบเพื่อความสนุกสนานและเห็นถึงการสื่อสารถึงนัยว่านวนิยายวายเป็นนวนิยายที่นำเสนอพื้นที่ของผู้ชาย ฉะนั้นบทบาทต่าง ๆ ของผู้หญิงผู้ชายก็สามารถทำได้ ด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ยังพบตัวละครมนุษย์ที่ตั้งครรภ์ได้จากการสมพาสกับสมิงผู้ที่ขืนใจจนกลายเป็นการผูกพันธะสัญญะแห่งคู่ครอง เมื่อขมิ้นทนไม่ได้ที่จะอยู่อาศัยร่วมกับสมิงใจร้ายจึงได้เดินทางกลับไปยังเมืองมนุษย์ในระหว่างการเดินทาง ขมิ้นกลับแพ้ท้องและทราบว่าตนเองตั้งครรภ์ได้แล้วสองเดือนเศษ ดังตัวบท

“ขมิ้น ข้ามีเรื่องสำคัญจะบอก” ยีดมั่นเอ่ย

“อะไรหรือพี่มั่น” ขมิ้นถามกลับทั้งที่ยังหยิบมะม่วงเปรี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย

“เจ้า.. ตั้งครรภ์ได้สองเดือนเศษแล้ว ตั้งครรภ์..ลูกแฝด” เสียงของยีดมั่นแผ่วลงเรื่อย ๆ จนผู้ที่ได้ยินอดวูบโหวงในใจมิได้แม้กระทั่งตัวขมิ้นเอง เจ้าตัวขมวดคิ้ว อย่างไม่อยากเชื่อยังคิดว่ายีดมั่นคงแค่หยอกเล่น ทว่าความเงียบและสีหน้าเป็นกังวล ของทุกผู้ก็ทำให้รู้ว่าสิ่งที่พี่ชายฝาแฝดบอกคือเรื่องจริง

“ครรภ์ของเจ้าพิเศษนัก เพราะเจ้าเจอพี่ชายข้าแค่ประมาณเดือนเศษ แต่อายุของเด็กในครรภ์เกือบจะสามเดือนแล้ว ว่ากันว่ายิ่งเด็กในท้องโตเร็วเท่าใด เมื่อโตเต็มวัยก็จะมีฤทธิ์มากเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบุตรหรือบุตรีที่เกิดจากพ่อพันธุ์ที่มีฤทธิ์เดชยากที่จะหาใครเทียบเทียม ศารทูลก็คือหนึ่งในนั้น นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมครรภ์ของเจ้า.. หลังจากนี้จะโตเร็วมาก” ศิมันตราอธิบาย เพราะต่างก็รู้ดีว่าศารทูลมีพลังอำนาจเหนือสมิงตนอื่นในเผ่า เป็นผู้มีฤทธิ์เดชมากถึงขนาดถือครองศาสตราวุธอันตรายอย่างหอก

อัคคีตั้งแต่เกิด ผิดกับตนกับศิลา สมิงขาวคือสายพันธุ์หายากผู้อยู่เหนือกฎแห่งคู่ครอง ส่วนศิลาคือสมิงในตระกูลผู้นำเพียงตนเดียวที่มีสถานะเป็นแม่เรือน...ไม่ได้เกิดมาพร้อมพลังอำนาจเช่นศารทูล

"ไม่...ไม่จริง....ข้าไม่ได้ตั้งท้องลูกของเขา" ขมิ้นรำพัน สรรพนามที่เปลี่ยนไปทำให้คนที่ได้ยินชะงัก แต่เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าที่จะออกเดินทางก็พอเข้าใจได้ ขมิ้นไม่อยากจดจำศารทูล ไม่อยากเอ่ยถึงและไม่อยากคิดถึง ทว่าสิ่งที่สมิงใจร้ายกระทำโดยไร้การไตร่ตรองนั้นกลับฝากฝังไว้ในครรภ์ผู้ที่เป็นดั่งภาชนะรองรับอารมณ์วาจาว่าร้ายกับการกระทำเสแสร้งนั้นกรีดหัวใจดวงน้อยเสียจนยับเยิน..

(นามอนัญ, 2563: 132-135)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ระหว่างที่ขมิ้นได้เดินทางกลับยังแดนมนุษย์ก็เกิดอาการแพ้ท้องอย่างรุนแรง จึงทำให้พบว่าเขากำลังตั้งครรภ์อยู่ ซึ่งเด็กในท้องนั้นต่างเติบโตอย่างรวดเร็วเพราะมีพลังอำนาจมาจากพ่อที่เป็นถึงผู้นำเผ่าสมิงและมีอิทธิฤทธิ์ที่แข็งแกร่ง จึงทำให้ขมิ้นรู้สึกไม่เชื่อในสิ่งที่พบเจอเพราะเขาไม่อยากยอมรับว่าเขาได้ตั้งครรภ์กับผู้ที่กระทำทารุณกรรมเขาอย่างทรมาน จนในที่สุดก็ต้องเดินทางต่อกลับไปยังแดนมนุษย์เพื่อไปคลอดบุตร โดยการคลอดเป็นไปด้วยวิธีทางธรรมชาติ

การคลอดลูกฝาแฝดด้วยวิธีทางธรรมชาติ โดยลูกสมิงก็ได้ออกมาจากช่องทางรูทวารของมารดาด้วยร่างที่ยังเป็นเสือสมิง เพราะถือว่าไม่สามารถที่จะแปลงกายเป็นมนุษย์เนื่องจากยังเป็นทารกอยู่ แต่เมื่อเติบโตขึ้นก็จะสามารถเรียนรู้ถึงการแปลงกายได้ต่อไป ซึ่งสมิงฝาแฝดทั้งสองนั้นถือเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขที่มาจากสมิงผู้โหดร้ายกับมนุษย์ผู้ไร้เดียงสา ทำให้เห็นถึงการนำเสนอการผสมผสานกันข้ามเผ่าพันธุ์กลายเป็นตัวละครลูกครึ่งเลือดผสมเช่นเดียวกับในวรรณกรรม แนวแฟนตาซีเรื่องอื่น ๆ

การศึกษาอนุภาคการตั้งครรภ์ในเพศชายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของได้ พบการนำเสนอเรื่องราวตามขนบนวนิยายวายประเภท โอเมกาเวิร์ส (Omegaverse) หรือโลกสมมติที่ผู้ชายท้องได้ ซึ่งถือเป็นนวนิยายอีกประเภทที่กำลังได้รับความนิยมในยุคปัจจุบัน หากจะวิเคราะห์ก็พบว่าการสร้างสรรค์และนำเสนอให้ผู้ชายสามารถท้องได้เช่นเดียวกับผู้หญิงทั่วไปนั่น ถือได้ว่าเป็นการตอกย้ำให้เห็นว่านวนิยายวายถือเป็นพื้นที่ที่นำเสนอเรื่องราวของผู้ชาย โดยที่ผู้ชายเหล่านั้นก็สามารถมีบทบาทเช่นเดียวกับผู้หญิงได้ทั้งหมด ทั้งบทบาทของเมียหรือแม้แต่บทบาทของความเป็นแม่ก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน ความเป็นแม่จึงถูกนำมาซ้อนทับอยู่ในเพศสรีระของตัวละครนายเอกหรือฝ่ายรับที่ตั้งครรภ์ได้โดยมีลักษณะเป็นเพศสถานะผันผวน (gender bending) โดยที่ทั้งคู่ต้องการเลี้ยงดูบุตรร่วมกันและการประคองชีวิตครอบครัวให้สมบูรณ์แบบที่สุด ซึ่งทั้งพ่อและแม่ล้วนมีเพศสรีระเป็นชายทั้งหมด จึงเกิดเป็นการนำเสนอภาพชุมชนชายล้วนหรือสมาคมในหมู่เพศเดียวกันของผู้ชาย (male homosociality) อันเป็นลักษณะของภาวะรักเพศเดียวกัน (homosexuality) ซึ่งถือเป็นการสร้างสรรค์นวนิยายอีกประเภทหนึ่งที่มีความท้าทายและน่าสนใจในการทำให้เห็นถึงความเหนือ

ธรรมชาติหรือความเป็นแฟนตาซีอย่างไม่มีขอบเขต เช่นเดียวกับความรักก็ไม่ควรที่จะถูกจำกัดด้วยเพศหรือกรอบและขอบเขตใด ๆ นั่นเอง

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า แม้ว่าโลกสมมติในนวนิยายวายแนวโอเมกาเวิร์สจะถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวช่วยในการเล่าเรื่องแนวแฟนตาซีให้สนุกและมีอรรถรสมากยิ่งขึ้น แต่เมื่อเกิดการผลิตซ้ำจนได้รับความสนใจมากขึ้นก็จะก็ทำให้เกิดข้อถกเถียงในหลายประการ เช่น เรื่องการใช้ความรุนแรงในการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม การผูกมัดแสดงความเป็นเจ้าของ ที่อาจจะสื่อสารถึงตัวผู้เสพผลงานไปโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตามแต่ ทั้งในด้านความสัมพันธ์ที่ต้องใช้ความรุนแรง (Abusive Relationship) ที่เกิดขึ้นจนเป็นเรื่องปกติในสังคมจากการแบ่งระบบชนชั้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าโลกของโอเมกาเวิร์สล้วนถูกสร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อ่านที่มีรสนิยมชมชอบ ถึงความสัมพันธ์ของความรักแบบเพศเดียวกัน ซึ่งมักเกิดขึ้นจากการจินตนาการของผู้เขียนถึงความรักแบบชายรักชายในมุมมองที่ตนเองมองเห็นและเข้าใจไปเอง ทำให้ไม่มีองค์ความรู้ความเข้าใจในกลุ่มเพศที่หลายหลายมากเท่าใดนัก ดังนั้นจึงทำให้เห็นการเปลี่ยนตัวละครฝ่ายนางเองจากหญิงเป็นชาย ที่ยังแสดงภาพของสังคมจากการถูกครอบด้วยกรอบของปิตาธิปไตยคลุมไว้อย่างชัดเจนผ่านการสร้างให้ตัวละครอัลฟามีการแสดงออกที่เข้มแข็ง ฉลาดและเป็นผู้นำ เพื่อเป็นตัวแทนของเพศชายและสร้างให้โอเมกามีความอ่อนแอ บอบบาง อารมณ์อ่อนไหว และสามารถตั้งครรภ์ได้ เพื่อเป็นตัวแทนของเพศหญิงนั่นเอง

3.3.3 อนุภาคการแต่งงานของชายรักชาย

อนุภาคการแต่งงานของชายรักชายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ในยุคปัจจุบันสังคมไทยกฎหมายเกี่ยวกับการสมรสเท่าเทียมของกลุ่มคนรักเพศเดียวได้ถูกนำมาใช้ในสังคมไทย แต่ในบริบทของนวนิยายที่ผู้วิจัยได้เลือกมาศึกษาในห้วงเวลานั้นกฎหมายสมรสเท่าเทียมยังถูกนำมาใช้อย่างจริงจัง ฉะนั้นในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงพบอนุภาคการแต่งงานของชายรักชายที่นำเสนอให้เห็นถึงการแต่งงานของตัวละครในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีความเป็นแฟนตาซีโดยที่เป็นการแต่งงาน ข้ามเผ่าพันธุ์ ดังเช่นการแต่งงานระหว่างพญานาคกับมนุษย์ที่ตัวละครนายแพทย์หนุ่มได้ข้ามมิติ ไปอาศัยในดินแดนนาคาและถูกแต่งตั้งให้เป็นองค์เทวีของเผ่านาค จึงต้องแต่งงานตามประเพณี ดังตัวบท

พญาอินทรปักษ์กระซับหัตถ์ที่กุมมือเรียวเอาไว้ แล้วพาคู่ลิขิตข้างวรกายก้าวขึ้นบันไดไปสู่วิหารด้านบน กองเพลิงลุกโชติช่วงชัชวาลเบื้องหน้ารูปสลักหินพระวิษณุในท่าประทับนั่งบนลำตัวของพญาอนันตนาคราชเก้าเศียร ซึ่งคู่อภิเษกจะต้องเดินวนเจ็ดรอบพร้อมกล่าวคำมั่นสัญญาต่อกัน

รอบที่หนึ่ง... ข้าพเจ้าเคารพสามี

รอบที่สอง... ข้าพเจ้าให้เกียรติภรรยา

รอบที่สาม... ข้าพเจ้านับถือซึ่งกันและกัน

รอบที่สี่... ข้าพเจ้าไว้วางใจ

รอบที่ห้า... ข้าพเจ้าอดทนให้อภัย

รอบที่หก... ข้าพเจ้าร่วมทุกข์ร่วมสุข และ รอบที่เจ็ด...

อินทรปักษ์นาคราชหันพักตร์กลับมาหามมนุษย์ชายา ดวงเนตรใสกระจ่างที่ทอดมองมาไม่ละไปจากใบหน้าขาวละมุน หัตถ์แกร่งเอื้อมแตะแก้มเนียนอย่างทะนุถนอมสุรเสียงทุ้มต่ำเปล่งวาจาสัตย์สาบานต่อพระวิษณุผู้ปกครองสามภพ "ขอให้ข้าครอง 'รัก' กับเจ้าทุกชาติไป" ดั่งกระแสอ่อนซ่านซึมลึกเข้าไปสั่นสะเทือนถึงหัวใจ กระบอกตาของวาริชร้อนผะผ่าว อดจะคลี่ยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่ออยู่กันแค่เราสองความกดดันแข็งแกร่งในพิธียิ่งใหญ่นี้ก็ลดน้อยลง

(Bacteria, 2562: 300-301)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครแพทย์วาริชได้เข้าพิธีแต่งงานกับพญาอินทรปักษ์นาคราชผู้ครองวังนาคินทร์ใต้นครบาดาล โดยมีเหล่าเทพเทวดาลงมาเป็นประจักษ์พยานรักบรรยากาศอบอวนไปด้วยความสุข ความรื่นเริงและความยินดีกับคู่ครองทั้งสองที่ได้อภิเษกสมรสกันอย่างถูกต้องตามประเพณี ซึ่งทั้งคู่ถือเป็นสามีภรรยาที่จะรักและยึดมั่นซื่อตรงต่อกันตลอดกาลนานและเป็นคู่ครองกันตราบชั่วนิรันดร์ จะเห็นได้ว่าการสร้างสรรค์อนุภาคการแต่งงานซึ่งถือว่าตัวละครที่มีเพศสภาพเป็นชายทั้งคู่อีกทั้งยังได้รับการยอมรับและยินดีทั้งจากเหล่าเทพเทวดาและเหล่าประชาชีมากมายในนครบาดาล จึงเป็นการท้าทายของอำนาจของโลกสมมติในนวนิยายแนวแฟนตาซีที่กล้าจะนำเสนอให้เห็นการสมรสรักของคนรักเพศเดียวกันที่มีความโจ่งแจ้งและยิ่งใหญ่อลังกาลเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังพบอนุภาคการแต่งงานของคู่รักระหว่างพระโอรสพิรุณกับรามสูรที่ถูกจัดงานแต่งงานขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ โดยที่รามสูรได้นำขบวนขันหมากพร้อมทั้งเหล่าเทวดานางฟ้าแห่แหนเพื่อมาสู่ขอพระโอรสพิรุณยังแดนมนุษย์ ดังตัวบท

ขบวนขันหมากที่ท่านท้าวเวหาจัดขึ้นมาเต็มไปด้วยนางฟ้านางอัปสร เทวดา วิทยาธร และคนธรรพ์ เหมือนจะเกณฑ์กันมาทั้งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ถ้าให้เวลามากกว่านี้อีกสักหน่อยคงเกณฑ์ผู้ร่วมงามจากสวรรค์ชั้นอื่น ๆ มาด้วย แต่ละองค์ต่างแต่งองค์ทรงเครื่องจัดเต็มกันแบบสุด ๆ จะให้ผมไปบอกว่าลดจำนวนลงหน่อยก็เกรงใจเทพทุกองค์ที่เตรียมพร้อมกันมาแล้ว เอาวะไปกันหมดนี่ก็ได้ แต่ผมคงต้องขอเข้าไปคุยกับเสด็จพ่อเสด็จแม่ก่อน ไม่งั้นอาจจะตกใจหนีหายกันไปหมดทั้งเมืองก็เป็นได้

ผมไม่รู้ว่าว่าพวกเขาเข้าไปตกลงกันท่าไหน แต่หลังจากท่านท้าวเวหากลับออกมาจากคุยกับเสด็จพ่อและเสด็จแม่แล้ว ทั้งสองฝ่ายต่างช่วยกันเตรียมงานแต่งงานของผมกับรามสูรอย่างขยันขันแข็ง แถมพวกเทวดานางฟ้ายังร่ายเวทใช้มนตร์ตกแต่ง

สถานที่กันแบบไม่เกรงใจฝ่ายมนุษย์ที่ต่างยืนมองกันตาค้างอ้าปากหวอด้วยความตกตะลึง และคงเพราะเห็นสิ่งนี้ด้วยล่ะมั้งเลยไม่มีใครกล้าคัดค้าน

และหลังจัดงานแต่งงานกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว พิธีวิวาห์ของเราทั้งสองก็เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่พระอาทิตย์แตะขอบฟ้า ขบวนขันหมากของเหล่าเทพเริ่มเดินกันตั้งแต่หน้ากำแพงวัง เสียงดนตรีบรรเลงเรียกให้ชาวบ้านแห่กันมาดูอย่างพร้อมเพรียง ผมที่อยู่ในตำหนักยังได้ยินเสียงเครื่องดนตรีนานาชนิดเลย แต่ที่น่าแปลกที่เสียงดนตรีของเหล่าคนธรรพ์ไม่เคยทำให้รู้สึกรำคาญหรือแสบแก้วหู ไม่ว่าจะฟังจากตรงไหนก็ยังคงไพเราะเหมือน ๆ กันหมด

เสด็จแม่จูงมือผมเดินออกจากห้องบรรทมไปยังลานพิธีที่เตรียมเอาไว้ ผมกับรามสูรนั่งหันหน้าเข้าหาแขกที่มาร่วมงาน โดยแขกแต่ละคนจะเข้ามาผูกข้อมือพร้อมให้ศีลให้พร เริ่มจากฝั่งมนุษย์ทางด้านของผมก่อน ผมให้ขุนนางและข้าหลวงทุกคนมาร่วมผูกข้อมือให้ผมด้วย เพราะสำหรับผมแล้วพวกเขาเปรียบเสมือนญาติที่คอยดูแลตั้งแต่วันแรกที่ผมมาอยู่ในโลกแห่งนี้ แล้วตามด้วยเหล่าเทวดานางฟ้าฝั่งรามสูร แต่ด้วยพรที่เทพประทานจะเป็นจริงและพรในงานวิวาห์ก็มีเพียงรูปแบบเดียว ซึ่งพร ข้อนั้นท้าวเวหาเป็นผู้เริ่มประทานให้แล้ว เทพองค์ที่เหลือเลยทำเพียงแค่ผูกข้อมือ ให้พวกเราทั้งสองฝ่ายเฉย ๆ

(Sunday 11 AM., 2564: 247-255)

ตัวบทข้างต้นพบว่า พิธีแต่งงานระหว่างพระโอรสพิรุณกับรามสูรถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ตระการตา โดยมีเหล่านางฟ้านางอัปสร เทวดา วิทยาธร และคนธรรพ์ จากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ต่างแต่งกายงดงามมาร่วมพิธีแห่ขันหมากไปสู่ขอพระโอรสพิรุณ อีกทั้งยังจัดเตรียมงานด้วยการใช้มนตร์คาถาในการตกแต่งงานแต่งงานอย่างสวยงาม การดำเนินพิธีก็ดำเนินไปตามประเพณีที่มีการให้พรให้คู่รักทั้งสองครองรักกัน แม้ว่าพระโอรสพิรุณจะไม่ใช่ร่างจริง หากแต่เป็นตัวละครมนุษย์ในโลกปัจจุบันที่ได้หลุดเข้าไปยังเรื่องราวจักร ๆ วงศ์ ๆ ยิ่งทำให้เห็นลักษณะการสร้างสรรค์นวนิยายแนวแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งการที่ตัวละครฝนได้หลุดเข้าไปนั้นก็เนื่องจากไม่สมหวังในความรัก ฉะนั้นในช่วงของการปิดเรื่องจึงได้ดำเนินเรื่องด้วยการนำเสนอให้เห็นถึงการที่ตัวละครได้สมหวังในความรัก แม้จะอยู่ในอีกภพชาติและยังได้สมรสรักกับบุรุษที่เป็นเพศเดียวกันซ้ำยังต่างเผ่าพันธุ์กันอีก นั่นยิ่งย้ำให้เห็นความเป็นแฟนตาซีที่มีความเหนือจริงของการเล่าเรื่องนั่นเอง

นอกจากนี้อนุภาคการแต่งงานยังถือเป็นบทสรุปของปมความขัดแย้งของตัวละครระหว่างเผ่าครุฑและเผ่านาค โดยที่ตัวละครทัณฑ์เทวาได้ประกาศยุติสงครามข้ามเผ่าพันธุ์ของครุฑและนาค และแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันดีที่สองเผ่าจะช่วยเหลือกัน โดยการที่ทัณฑ์เทวาผู้นำเผ่าครุฑได้แต่งงานกับพนาสิจน์นาคหนุ่มผู้น่ารัก เพื่อเป็นการย้ำว่าเผ่าพันธุ์ทั้งสองได้กลายเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว ดังตัวบท

ครุฑกับนาคบาดหมางกันมาแต่กาลก่อน ไม่มีใครรู้อย่างแท้จริงว่าเหตุใดสองเผ่านี้จึงเกลียดชังกันนักหนา บ้างว่าครุฑไปแย่งความรักของนาคมา บ้างว่านาคขโมยฤทธาแล้วโดนสวรรค์ลงทัณฑ์ให้ถือศีล บ้างก็ว่าเพราะฝ่ายหนึ่งเล่นพวกถือดีว่ามีปีก ฝ่ายผู้มีหางจึงต้องอยู่ในน้ำใต้ดิน ไม่มีสิทธิ์ขึ้นไปอยู่บนฟ้าเช่นครุฑ

แต่ไม่ว่าอย่างไรทั้งสองฝ่ายก็อยู่ร่วมกันมานาน แม้จักต้องแลกกับการทะเลาะวิวาทก็ยังคงความสัมพันธ์ไว้ได้ ฝ่ายมีเกล็ดเขาหาได้แยแสไม่ ถือตนว่าอยู่ในธรรมไม่โกรธเคืองผู้ใด ส่วนอีกฝ่ายถือว่าตนมีปีกจักรุกล้ำพื้นที่ใครก็ทำได้ กระทั่งวันพิพากษาที่เกิดสงครามใหญ่ ครุฑแลนาคสองคู่ช่วยดินแดนเคียงสวรรค์นี้ไว้ อีกทั้งยังมีการเลื่อนยศตำแหน่งใหม่ พ่อครุฑตัวใหญ่จึงกำเนิดขึ้น

เขาร่างกฎเกณฑ์โดยยึดความเท่าเทียมเป็นหลัก ประสงค์ให้เหล่านกยักษ์ชูเกียรติงูใต้น้ำมากกว่านี้ ถึงขั้นออกคำสั่งว่าหากใครลำเอียงจักเจอดี แลยามนี้ก็ถึงเวลาสุขี เพลานี้ที่ครุฑกับนาค...จักกลายเป็นทองแผ่นเดียวกัน

“ฮิ้ววว” เสียงดนตรีขับประสานกับคนโห่ร้องตามจังหวะ บัดนี้ผู้ร่วมงานมงคลมากมายที่เกี่ยวข้องกับ ‘พิธีศักดิ์สิทธิ์’ ต่างชวนกันมาจากทั่วทุกสารทิศเพื่อแสดงความยินดีแก่คู่รักใหม่ เสียงขันหมากแว่วดังมาแต่ไกล ชนิดที่ทำให้ผิวน้ำสะเทือนไปหมด สะท้อนก้องตลอดทางเข้าเมืองครุฑเลยยาวกระทั่งใกล้ถึงริมธารใส พาให้เหล่านาคาที่เฝ้าคอยอย่างใจจดใจจ่อ ตื่นตัวต้อนรับว่าที่สามีของนาคาผู้ครองเมืองคนใหม่

ผู้มีอำนาจของครุฑาตัวใด “ข้าขอผ่านได้หรือไม่”

“ต้องจ่ายค่าผ่านทางก่อนพ่อครุฑ” เจ้านาคน้อยสองตนเอาโซ่ทองมากั้นทัณฑ์เทวาไว้ พลางส่ายหน้าไปมาเป็นการปฏิเสธไม่ให้เจ้าบ่าวไปพบเจ้าสาว มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบต่อมา หากมีผู้ยกขันหมากมาหา ต้องมีประตูเงินประตูทองขวางหน้าเป็นปราการตรวจสอบก่อนเข้าข้างใน แน่นอนว่ายังมีเจ้านาคน้อยเช่นนี้อีกสองสามด่านที่เขาต้องฝ่าเข้าไป ทัณฑ์เทวายกยิ้มละไม พลางหยิบถุงกำมะหยี่สีแดงบรรจุทองจำนวนหนึ่งไว้ยื่นให้ทั้งคู่ ต่อให้พวกนาคจักไม่จำเป็นต้องใช้ แต่พวกเขาสามารถนำมาจับจ่ายที่แดนครุฑาได้เสมอ

พิธีที่เจ้าบ่าวจักต้องพาเจ้าสาวออกไปพบเจอแขกในงานเพื่อเข้าพิธีรดน้ำสังข์ครั้นเข้ามาในที่แห่งนี้ทัณฑ์เทวาถึงกับชะงัก รอยยิ้มตื่นเต้นประปรายกลายเป็นยิ้มกว้างด้วยความสุข พนาสิจน์อยู่ในชุดสีขาวสำหรับเข้าพิธีวิวาห์ เครื่องหน้าถูกแต่งแต้มด้วยสีสันไม่จัดจ้านนัก พอให้งดงามเหมาะสมกับงานมงคลครั้งนี้ เส้นผมสีสวยเก็บรวบอย่างดีในมือถือพวงมาลัยสำหรับใช้ในพิธี แต่นั่นไม่น่าสนใจเท่ากับผู้ถือมาลัยที่ยืนยิ้มให้กันแขกเหรื่อล้วนมารดน้ำอวยพรให้ทั้งสอง กระทั่งเทวดาผู้ยิ่งใหญ่ยังมามอบคำอวยพรให้

พนาสิจน์มีพี่สาวคอยรับสินสอด ส่วนทัณฑ์เทวามีปู่เฒ่าอาวุโสกว่ามาเป็นผู้ใหญ่ให้ เนื่องจากครอบครัวเขาล้มหายตายจากเสียสิ้น อีกทั้งรั้งตำแหน่งใหญ่จึงไม่มีใครกล้ายื่นมือมารับหน้าที่นี้

"ข้าขออวยพรให้พวกเจ้ามีความสุขชั่วนิรันดร์" ปู่เฒ่ากล่าว "หากเคืองใจกันก็จงนิ่งคิด อย่าสิ้นสติให้กลายเป็นเรื่องหนัก หากเขาเป็นไฟ เจ้าจงเป็นน้ำเพื่อดับความร้อนนั้น จงรักแลเชื่อใจกัน แล้วเจ้าจักผ่านพ้นทุกอุปสรรคบนโลกนี้ไปได้"

(Avery Pie, 2564: 417-423)

จะเห็นได้ว่า อนุภาคการแต่งงานระหว่างตัวละครครุฑและนาค จากในตอนแรกที่ถูกนำเสนอในเห็นถึงความขัดแย้งของทั้งสองเผ่า เมื่อทัณฑ์เทวาได้เป็นผู้ปกครองเผ่าครุฑจึงใช้กฎเกณฑ์โดยยึดความเท่าเทียมเป็นหลัก เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าจะเป็นครุฑหรือนาคก็ต่างมีศักดิ์ศรีในเผ่าพันธุ์ของตนเอง และทัณฑ์เทวาและ พนาสิจน์ก็ได้เข้าพิธีแต่งงานกันตามธรรมเนียมประเพณี ทั้งการถือประตูเงินประตูทอง พิธีรดน้ำสังข์และการให้พรจากผู้ใหญ่ที่อวยพรให้ทั้งคู่ครองรักกันตลอดไป นอกจากนี้ยังพบอนุภาคการแต่งงานระหว่างตัวละครครุฑกับกินนรที่ในตอนแรกถูกแต่งงานด้วยการถูกคลุมถุงชน เพราะเผ่าปักษีอยู่ใต้การปกครองของเผ่าครุฑจึงจำเป็นที่จะต้องยกหลานชายกินนรผู้มีรูปโฉมที่งดงามให้กับผู้นำเผ่าครุฑ ดังตัวบท

บริเวณชานเรือนกว้างเปิดโล่งไร้หลังคาทำให้เห็นดวงดาราพราวระยับบนฟากฟ้าได้อย่างชัดเจนนั้นถูกประดับประดาด้วยริ้วผ้าสีขาว ปฤษณีออกจะประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อเห็นเหล่าครุฑในร่างมนุษย์หลายตนที่ดูจากโหงวเฮ้งแล้วน่าจะเป็นพวกมีตำแหน่งใหญ่โตในเผ่านั่งเรียงรายกันอยู่ และยิ่งแปลกใจเมื่อมองไปยังตั่งที่อยู่ใจกลางเรือนพบว่าเจ้าบ่าวของตนกำลังนั่งอยู่ตรงนั้น

ศิมันตร์ยังคงสวมผ้านุ่งยกจีบโจงเปลือยอก โชว์กล้ามเป็นมัด ๆ เช่นเดิม ด้านข้างมีชายชราผู้หญิงสวมชุดสีขาวคล้าย ๆ กับพวกปุโรหิตหรืออะไรซักติงในละครจักร ๆ วงศ์ ๆ ยามเช้า ต่างกันที่เขามีแสงสีขาวจาง ๆ เปล่งออกมาจากร่างและถือเล่มคัมภีร์กับสายสิญจน์อยู่ในมือ

อ้อ พิธีผูกข้อมือสินะ คงจะจัดพอเป็นพิธีไม่ให้เป็นขี้ปากชาวบ้านว่าเอาเมียน้อยเข้ามาอยู่แบบลอย ๆ ละมั้ง

กันตากระซิบให้เขาเดินไปนั่งข้าง ๆ ศิมันตร์ ปฤษณีจึงก้าวขาแข็ง ของตนไปทรุดกายลงนั่งว่าที่สามี ชายชราผู้นั้นยกคัมภีร์ขึ้นมาเปิดสวดด้วยภาษาที่เขาฟังไม่รู้เรื่อง ปฤษณีพนมมือตามผู้อื่นพลางลอบมองเสี้ยวหน้าคมสันของร่างสูงใหญ่ข้างกายในขณะที่อีกฝ่ายเอาแต่มองตรงไปเบื้องหน้าแววตาเรียบเฉย ไม่แม้แต่จะมองหน้าเขา

เออ ก็รู้อยู่หรอกนะว่าไม่ได้พิศวาสกัน แต่ถ้าไม่ชอบเขา ไม่อยากแต่งงานแล้วจะเอาเขากลับมาเผ่าครุฑด้วยทำไมล่ะเนี่ย

พิธีผูกข้อมือดำเนินไปอย่างเรียบง่ายและรวดเร็ว พริบตาเดียวก็ถึงฤกษ์ส่งตัวเข้าหอ ปฤษณีเดินตามร่างกายกำยำของผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีของตนขึ้นไปบนเรือนเล็กอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ยิ่งพอประตูห้องนอนถูกปิดลง เหลือเพียงเขากับตาครุฑหน้าดุอยู่ในห้องด้วยกันตามลำพังแล้ว จากที่ตอนแรกไม่คิดกังวลก็เริ่มจะกังวลขึ้นมาหน่อย ๆ

(littlebbear96, 2564: 39-41)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า อนุภาคการแต่งงานระหว่างครุฑกับกินนรที่เป็นการแต่งงานทางการเมือง เพราะกินนรนามว่าปฤษณีถูกยกให้เป็นรางวัลถวายแด่ผู้นำเผ่าครุฑเพื่อแสดงถึง การซื่อตรงต่อผู้มีอำนาจที่สูงกว่า อีกทั้งปฤษณีนั้นกลับถูกตัวละครนวินที่เป็นเกย์หนุ่มผู้มีหัวก้าวหน้าเข้ามาสิงอยู่ในร่าง แต่ก็ยังจำยอมรับกับสภาพเพื่อให้ชีวิตตนเองรอดปลอดภัยจึงต้องเข้าพิธีแต่งงานกับผู้นำเผ่าครุฑตามประเพณี แม้ในตอนแรกทั้งคู่ไม่ได้เกิดความรักต่อกันเลยแม้แต่น้อย แต่เมื่อได้แต่งงานเป็นคู่ครองกันศิมันตร์กลับรู้สึกชื่นชอบปฤษณีเพราะเขามีความคิดแบบสมัยใหม่ กล้าคิด กล้าพูดกล้าออกความเห็น จึงทำให้ทั้งคู่เกิดความรักต่อกันในระยะเวลาต่อมา

อนุภาคการแต่งงานยังพบในการแต่งงานระหว่างศารทูลผู้นำเผ่าสมิงกับขมิ้นมนุษย์หนุ่มผู้ไร้เดียงสา หลังจากที่ขมิ้นได้ตั้งครรภ์บุตรฝาแฝด ทำให้ศารทูลรู้สึกสำนึกผิดกับการกระทำต่อขมิ้น จึงได้ตามง้อและพิสูจน์ตนเองเพื่อจะได้ดูแลขมิ้นและลูกของเขา เมื่อขมิ้นใจอ่อนจึงได้จัดพิธีแต่งงานเกิดขึ้นดังตัวบท

ศารทูลยิ้มเต็มแก้มเมื่อเห็นขมิ้นในรูปโฉมที่งดงามแปลกตายากที่จะหาผู้ใดเปรียบ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายหรือแม้แต่รอยสัญลักษณ์ที่ถูกแต่งเติมบนผิวของขมิ้นก็ล้วนเป็นสัญลักษณ์ของเผ่าสมิงทั้งสิ้น นั่นทำให้ศารทูลพอใจเป็นอย่างมาก แต่ที่ถูกใจสมิงร้ายที่สุดก็คงเป็นทรงผมที่ถักเป็นเปียตามคำสั่งของศารทูล

ศิวาตรีวาดวงเวทย์กลางอากาศก่อนปล่อยให้แสงสีเหลืองอร่ามเคลื่อนผ่านร่างกายของผู้เข้าพิธีทั้งสองกระทั่งวงแหวนเวทย์ปรากฏอยู่ใต้ฝ่าเท้าของขมิ้นและศารทูล สมิงใจร้ายจึงเอื้อมไปกุมมือขมิ้นไว้ก่อนทั้งสองจะท่องคาถาและกล่าวคำสาบานตามที่ศิวาตรีเคยซักซ้อมให้มาก่อนหน้า

เสียงร่ายคาถาของศิวาตรีดังขึ้นพร้อมกับแสงสีส้มที่ลอยออกมาจากตัวของศารทูล แสงนั้นลอยไปรวมกับวงแหวนเวทย์ที่บัดนี้กลายเป็นสีส้มดั่งสีของพระอาทิตย์ยามอัสดง ศารทูลขยับเข้าไปใกล้แล้วปลดปลอกคอออกให้ขมิ้น สวมกอดอย่างทะนุถนอมและไม่มีรอที่จะฝังคมเขี้ยวลงบนซอกคอของร่างกายบางเป็นการตีตราทันที

ขมิ้นกรีดร้องก่อนจะกัดศารทูลเช่นกัน จนเมื่อแสงสีส้มค่อย ๆ หายไป ศารทูลก็ถอนคมเขี้ยวออกพร้อมกับรอยสัญลักษณ์ของการผูกพันธะอย่างถูกต้องตามประเพณีปรากฏขึ้นบนแผลที่ทั้งสองถูกกัด

(นามอนัญ, 2563: 298-299)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า พิธีแต่งงานระหว่างสมิงกับมนุษย์ได้มีการใช้พิธีของเผ่าสมิงมาใช้ในการดำเนินพิธีตามประเพณี โดยทั้งคู่ต่างแต่งกายด้วยสัญลักษณ์ของเผ่าสมิง อีกทั้งยังมีศิวาตรีผู้อาวุโสของเผ่าเป็นผู้นำในการประกอบพิธีด้วยการร่ายคาถาจนบังเกิดเป็นแสงมหัศจรรย์ที่นำให้คู่ครองทั้งสองสลักคมเขี้ยวเพื่อฝากฝังกลายเป็นการผูกพันธะสัญญาอย่างเป็นทางการ ที่สื่อนัยว่าทั้งคู่กลายเป็นคู่ครองกันอย่างสมบูรณ์

จะเห็นได้ว่าอนุภาคการแต่งงานของชายรักชายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ถูกนำเสนอให้เห็นการแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์ของตัวละคร การแต่งงานที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละเผ่าที่แตกต่างกันออกไป อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงความท้าทายของบรรทัดฐานรักต่างเพศที่ถูกครอบงำสังคม โดยเฉพาะสังคมในยุคอดีตที่เป็นฉากในนวนิยาย แต่เนื่องด้วยความเป็นนวนิยายแนวแฟนตาซีจึงได้นำประเด็นความรักของเพศเดียวกันมานำเสนอให้เกิดความเป็นแฟนตาซีด้วยการแต่งงานของชายรักชายได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งยังท้าทายอำนาจขบบธรรมเนียมแบบดั่งเดิมที่จะต้องเป็นการแต่งงานของคนรักต่างเพศเพียงเท่านั้น กระนั้นแล้วรายละเอียดที่อธิบายให้เห็นถึงการยอมรับคนรัก เพศเดียวกันในนวนิยายกลับไม่ได้ถูกอธิบายอย่างชัดเจน เพราะทุกคนต่างยินดีและชื่นชมต่อคู่รักที่เป็นเพศเดียวกันอย่างพร้อมเพรียง เนื่องจากนวนิยายวายที่มักเป็นพื้นที่ของการนำเสนอความรักของเพศเดียวกันซึ่งถือเป็นขบบการแต่งที่ผู้อ่านต่างก็เข้าใจในประเด็นนี้อยู่แล้ว แต่ยิ่งเป็นนวนิยายแนวแฟนตาซียิ่งสามารถเล่าเรื่องให้เกิดความสนุกสนานและไร้ข้อจำกัดใด ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยมองว่านวนิยายวายไม่ได้มีจุดหมายประเด็นหลักที่ต้องการนำเสนอหรือสะท้อนวัฒนธรรมของรักร่วมเพศกระแสหลักอย่างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมองว่าจากการนำเสนอเรื่องราวอนุภาคการแต่งงานดังกล่าวจึงไม่แสดงออกว่าตัวบทต่าง ๆ ได้ส่งเสริมความเท่าเทียมถึงกลุ่มคนรักเพศเดียวกันให้สอดรับกับกฎหมายสมรสเท่าเทียมแต่อย่างใด ในขณะเดียวกันการร่วมชีวิตกันหรือการแต่งงานกันของตัวละครก็ไม่ได้ยืนอยู่บนบรรทัดฐานรักต่างเพศ หากแต่เป็นการแต่งงานตามประเพณีของเผ่าพันธุ์ของตนเองเพียงเท่านั้นและก็ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสมบูรณ์ในฐานะคู่ครองที่ถูกลิขิตกันไว้ ดังนั้นนวนิยายวายจึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งเพียงเล็กน้อยที่จะช่วยกระตุ้นให้คนในสังคมตื่นตัวกับการยอมรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันและช่วยส่งเสริมภาพการสมรสเท่าเทียมโดยการมองที่ความรักมากกว่า การจำกัดในเรื่องเพศเพียงเท่านั้น ฉะนั้นจึงเป็นการนำเสนอการแต่งงานที่ไร้ข้อจำกัดทั้งเพศหรือแม้แต่เผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน

การศึกษาประเด็นอนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม จึงทำให้เห็นถึงความน่าสนใจในตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทั้งการนำเสนออนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศที่เป็นรสนิยมส่วนตัวของตัวละครที่แตกต่างกันไป ซึ่งส่วนใหญ่ทำให้เห็นการ

สมพาสที่ถูกนำเสนออย่างโจ่งแจ้งและมีการใช้ความรุนแรงทางเพศต่อคนรัก นั่นเป็นเพราะนวนิยายวายเป็นการสมพาสด้วยเพศชายทั้งคู่จึงสามารถนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนและโจ่งแจ้ง อีกทั้งอนุภาคการตั้งครรภ์ในเพศชายก็ถือเป็นอนุภาคเด่นอย่างมากที่พบในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีซึ่งล้วนได้รับอิทธิพลมาจากขนบการแต่งนวนิยายยาโออิของญี่ปุ่นที่มีประเภทย่อยคือจักรวาลผู้ชายสามารถท้องได้เป็นปกติ อีกทั้งผู้ชายถือได้ว่ามีบทบาทที่เป็นทั้งเมียและแม่ได้อย่างสมบูรณ์ แม้จะอยู่ในสรีระชายก็ตาม ถือเป็นการท้าทายและตอกย้ำชัดว่านวนิยายวายเป็นการนำเสนอเรื่องราวของเพศชายที่มีบทบาทได้ทั้งชายและหญิง ส่วนอนุภาคการแต่งงานของชายรักชายนั้นก็ถือเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการนำเสนอให้เห็นถึงความเท่าเทียมแม้จะอยู่ในมิติของความเป็นแฟนตาซีก็ตามทุกเพศทุกเผ่าพันธุ์ก็สามารถมีความรักและสมรสให้เกิดเป็นสถาบันครอบครัวเดียวกันได้โดยสมบูรณ์ปราศจากขีดจำกัดหรือกฎเกณฑ์ที่สังคมต้องกำหนดหรือเป็นบรรทัดฐาน ให้เกิดขึ้นในสังคมใด ๆ ก็ตาม

3.4 อนุภาคฉากและสถานที่ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

การศึกษาวรรณกรรมในแง่การประยุกต์โดยนำเอาข้อมูลคติชนวิทยามาศึกษาโดยใช้มิติการวิเคราะห์ในเชิงวรรณคดี ทั้งในแง่ประวัติ โครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร ฉาก ภาษา บทสนทนา รวมทั้งคุณค่าความงามทางภาษา ซึ่งจัดเป็นข้อมูลทางคติชนประเภทหนึ่ง (ปฐม หงษ์สุวรรณ, 2554: 56) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เพิ่มประเด็นการศึกษา อนุภาคฉากและสถานที่ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญในนวนิยายเพราะจะทำให้เกิดภาพและบรรยากาศของพื้นที่ในการดำเนินเรื่องไปยังสถานที่ต่าง ๆ ของตัวละครอีกทั้งยังทำให้เห็นสภาพแวดล้อมที่ถูกสร้างขึ้นจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากจินตนาการของผู้แต่ง ฉากถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญในตัวบทวรรณกรรม เพราะจะทำให้ผู้อ่านทราบว่าขณะนั้นตัวละครทำอะไร อยู่ในสถานที่ใด แต่ละฉากที่ปรากฏในเรื่องก็ล้วนมีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องด้วย ในนวนิยายวายแนวแฟนซีของไทยพบฉากและสถานที่อันเป็นลักษณะเด่นเฉพาะคือฉากที่ถูกสร้างมาจากจินตนาการและการนำฉากที่เกิดขึ้นมาในวรรณคดีและมาสร้างให้เกิดความน่าสนใจ รวมถึงฉากที่ปรากฏจริงในสถานที่ต่าง ๆ มาสร้างสรรค์ ได้ดังนี้

3.4.1 *อนุภาคฉากป่าหิมพานต์*

ป่าหิมพานต์ถือเป็นสถานที่สำคัญในเตภูมิกถา เนื่องจากเป็นดินแดนถิ่นที่อยู่ของสัตว์ในจินตนาการมากมายที่ปรากฏทั้งในภาพเขียนจิตรกรรม สถาปัตยกรรม ชาดกและวรรณคดีต่าง ๆ ของไทย ป่าหิมพานต์เป็นสถานที่กว้างใหญ่ที่มีลักษณะเป็นป่าอันอุดมสมบูรณ์มีพันธุ์ไม้ต่าง ๆ มากมาย ทั้งยังเป็นแหล่งอาหารและที่อยู่อาศัยของสัตว์ทิพย์ต่าง ๆ อีกทั้งผู้ที่สามารถอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ได้นั้นต้องเป็นผู้ทรงธรรมเท่านั้น (ปิติชา ชัยสุวรรณ, 2562: 73-74) ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีปรากฏฉากป่าหินพานต์ ดังนี้

> *ขึ้นชื่อว่าป่าหิมพานต์แล้วไม่เคยมีอะไรที่ธรรมดาก็คล้าย ๆ กับโลกของเราที่แต่ละประเทศก็มีภูมิประเทศต่างกัน ส่งผลให้ต้นไม้ใบหญ้าทั้งหลายดูแตกต่างกันไปด้วยอย่างไอ้ต้นหญ้าที่มีประกายวิ้ง ๆ สีรุ่งแซมอยู่นี่ที่เผ่าครุฑไม่มีหรอกนะ ต้นไม้ที่ดอกและ*

ใบคล้ายกับมีคริสตัลใสเคลือบ สะท้อนแสงอาทิตย์ระยิบนี่ก็ไม่มี เพราะเผ่าครุฑส่วนใหญ่ทุกอย่างจะเป็นสีทอง อลังการงานสร้าง ต้นไม้ก็เป็นงิ้วดอกสีแดง ๆ ซะส่วนใหญ่

เส้นทางไปสู่สวนดอกไม้ซึ่งเป็นจุดหมายแรกนั้นไม่ได้เป็นสถานที่ไร้ผู้คน ระหว่างทางพวกเขาจึงได้พบเจอเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ มากมาย เช่น วิทยาธรหนุ่ม ๆ ที่กำลังเดินไปร้องรำทำเพลงไปอย่างมีความสุขแถมยังใจกล้าพอจะเข้ามาชวนเขาให้ไปร่วมร้องรำด้วย

กว่าจะมาถึงสวนดอกไม้อันเป็นแหล่งเป้าหมายแรก ดวงทินกรก็อยู่กลางศีรษะพอดิบพอดี ปฤษนีและศิมันตร์จึงนั่งพักรับประทานอาหารมื้อกลางวันกันครู่หนึ่งก่อนจะเริ่มออกเดินทางสำรวจไปรอบ ๆ บริเวณ สวนแห่งนี้อยู่ในหุบเขาระหว่างเทือกเขาสองลูก ด้านหนึ่งเป็นเทือกเขาสีทองอีกด้านเป็นสีเงิน เมื่อสะท้อนแสงอาทิตย์จึงเป็นประกายงดงามจับตาราวกับอยู่บนสรวงสวรรค์และขึ้นชื่อว่าสวนดอกไม้ แน่นอนว่าต้องเต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าและบุปผานานาพรรณละลานตาทุกชนิดต่างแข่งกันชอออกดอกอย่างงดงามไม่มีใครยอมใคร ส่งกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจไปไกลนับโยชน์

(littlebbear96, 2564: 382-385)

ป่าหิมพานต์ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง โดยมีการอธิบายไว้ว่า ป่าหิมพานต์ตั้งอยู่บนแผ่นดินชมพูทวีปมีป่าไม้หลายชนิด รวมถึงต้นนารีผลซึ่งเป็นที่ต้องการของผู้ชายในหิมพานต์มีภูเขาและน้ำขนาดใหญ่มีเหล่ากินรีมาเล่นน้ำในสระอโนดาต (สรุปความจาก พระญาลิไทย, 2551) ดังนั้นเมื่อปรากฏดังตัวอย่างนวนิยาววายแนวแฟนตาซีข้างต้น ทำให้เห็นการนำเอาอนุภาคจากวรรณคดีมาใช้ในการดำเนินเรื่องโดยที่ตัวละครได้ออกผจญภัยเที่ยวชมยังสถานที่ต่าง ๆ ในแดนหิมพานต์ ซึ่งป่าหิมพานต์ถือเป็นสถานที่แห่งความงดงามทางธรรมชาติมีต้นไม้ ดอกไม้นานาชนิดมากมาย ซึ่งถือเป็นความงดงามของโลกจินตนิมิตที่ถูกนำมาใช้ในการดำเนินเรื่องในนวนิยาววายได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งการนำเอาอิทธิพลความเชื่อจากไตรภูมิพระร่วงมานำเสนอฉากดินแดนหิมพานต์ยังทำให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพื้นที่ของสวรรค์ในแต่ละชั้นและเห็นถึงการเชื่อมโยงพื้นที่ต่าง ๆ ในดินแดนหิมพานต์ที่สัมพันธ์กันเป็นโลกแห่งจินตนาการที่งดงามและกว้างใหญ่ไพศาล ดังตัวบท

สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาจะตั้งอยู่บนความสูงเหนือยอดเขายุคนธรอันเป็นหนึ่งในเจ็ดภูเขาที่ล้อมรอบเขาพระสุเมรุ เรียกว่าสัตตบริภัณฑ์ ระหว่างเขาลูกต่าง ๆ จะมีมหานทีสีทันดรแบ่งเป็นเจ็ดสายคั่นสลับ และทั้งเจ็ดสายนั้นไม่เหมือนกัน ชั้นในสุดนั่นคือน้ำนม

ชาวหิมพานต์และมนุษย์อยู่ในชมพูทวีป ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ทวีปตามหลักไตรภูมิมหานทีสีทันดรของเราถ้ามองจากชมพูทวีปจะเป็นสีออกเขียว ๆ แต่ถ้ามองจากทวีปอื่นจะเห็นเป็นสีอื่น ๆ ตามทวีปนั้น

ผมเดินตามพี่มันเข้ามาเรื่อย ๆ สะพานสีทองนั่นเหมือนลิฟต์ก้อนเมฆไม่มีผิดพอเท้าเราเหยียบลงไปพวกมันก็เคลื่อนตัวสู่ด้านบนอย่างช้า ๆ นิ่มนวลจนอยากขโมยกลับไปไว้ใช้เอง

ผมมองลงไปด้านล่างคือยอดเขายุคนธร นอกเหนือมหานทีสีทันดรอันยิ่งใหญ่ คือกำแพงเหล็กที่กั้นจักรวาลเอาไว้ มองไกลไปอีกนิดคือจักรวาลอันเวิ้งว้างสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาคือเมืองใหญ่ทั้งสิ่งดงามสว่างไสวด้วยพื้นดินที่เป็นสีทอง กำแพงคือทองประดับด้วยแก้วมณีเจ็ดอย่าง บานประตูเมืองทั้งสี่ทิศทำจากแก้ว จุดที่มาถึงคือศูนย์กลางที่จะแยกไปตามเมืองต่าง ๆ

เหล่าเทพบุตรเทพธิดาอยู่กันมากมายมีคนธรรพ์บรรเลงเพลงอยู่ที่ลานละแวกนี้ พูดกันตามตรงเลยนะครับ ผมบรรยายความงดงามของสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา นี่ไม่หมดหรอก มันสวยเกินกว่าจะบรรยายออกมาได้ทั้งหมด

“ข้างบนคือสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ คุมเข้มกว่าที่จาตุมหาราชิกาเพราะองค์อินทร์ระแวงว่าอสุราจะยกทัพมาก่อสงคราม” พี่มันอธิบายให้ฟัง มิน่าผมถึงเห็นเทพบุตรมากมายเหาะอยู่ “สวยกว่าจาตุมหาราชิกาเยอะ พวกเทวอสุราถึงทำใจไม่ได้ที่ถูกยึดอำนาจแล้วถูกจับโยนลงที่ตรีกูฏ”

ตรีกูฏคือยอดเขาสามยอดที่ล้อมรอบด้วยฐานเขาพระสุเมรุ ผมจึงถึงบางอ้อว่าตอนไปอสุรานคร ที่นั่นแม้จะอยู่ลึกลงไปแต่งดงามไปแพ้สวรรค์เลย น่าจะเกิดจากอำนาจของเหล่าอสุราที่ยังไม่หมดบุญดลบันดาลขึ้นมาและเสวยสุขที่นั่นแทนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

(หย่งช่าง, 2562: 282-284)

นอกจากนี้ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซียังปรากฏฉากป่าหินพานต์ในเรื่อง บ่วงนาคบาศที่ใช้ฉากป่าหิมพานต์ในการนำเสนอเนื้อหา ดังตัวบท

ป่าหิมพานต์ตั้งอยู่บนเชิงเขาพระสุเมรุมีเนื้อที่กว้างใหญ่ไพศาลเชื่อมต่ออยู่หลายพิภพ ทั้งแดนมนุษย์สวรรค์และใต้บาดาลมีสระใหญ่อยู่เจ็ดสระ ซึ่งสระที่พญาอินทรปักษ์นาคราชพามนุษย์ชายาเดินทาที่ทวารประตูเชื่อมเขตแดนมาถึงก็คือ “สระอโนดาต”

สระอโนดาตล้อมรอบด้วยภูเขาสูงห้าลูกที่โน้มเข้าหากันรวมเป็นยอดเขาหิมพานต์ได้แก่ สุทัสสานะกูฏ จิตรกูฏ กาฬกูฏ คันธมาทนกูฏและยอดเขาไกรลาศ หากได้มองจากระยะไกลแล้ว ยอดเขาเหล่านี้จะมีสีสันต่างกันตามธาตุที่อุดมอยู่ ทว่ามีเพียงเขาคันทมาทน์เท่านั้นที่จะมีแสงสว่างรุ่งโรจน์โชติช่วงในวันเดือนดับและวันเดือนเพ็ญ

(Bacteria, 2562: 201)

จากตัวบทพบการนำเสนอฉากป่าหิมพานต์ที่ถือเป็นดินแดนที่กว้างใหญ่ไพศาลเชื่อมโยงกับโลกหลายภพ ทั้งโลกมนุษย์ สวรรค์และใต้บาดาล ภายในป่าหิมพานต์ยังมีแหล่งน้ำสำคัญอันได้แก่ สระอโนดาต รอบสระอโนดาตมีภูเขารายล้อมอยู่ 5 เขา ได้แก่ ยอดเขาสุทัสสนะ ยอดเขาจิตตะ ยอดเขากาฬะ ยอดเขาคันธมาทน์ และยอดเขาไกรลาส ซึ่งเขาทั้ง 5 มีลักษณะโค้งงุ้มเหมือนปากกาปิดด้านบนสระอโนดาตไว้ไม่ให้โดนแสงเดือนแสงตะวัน สระอโนดาตจึงไม่โดนแสงส่องให้ร้อน สระอโนดาตยังเป็นที่สรงน้ำของผู้วิเศษ เช่น ฤๅษี วิทยาธร ยักษ์ ครุฑ นาค เทวดา เป็นต้น

ถือเป็นการนำเสนอความงดงามของธรรมชาติในโลกแฟนตาซีของไทยได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอฉากสระอโนดาตที่ถูกนำเสนอให้เห็นถึงความงดงามและความยิ่งใหญ่ ดังตัวบท

ระยะทางจากเผ่าครุฑไปยังสระอโนดาตกินเวลานับชั่วโมงแม้จะบินไปด้วยความเร็วที่ค่อนข้างสูงแล้วก็ตาม คือจะบอกว่าป่าหิมพานต์มีพื้นที่กว้างมากจนไม่รู้จะคำนวณยังไงไหว การเดินทางไปไหนมาไหนเลยกินเวลานานแบบนี้แหละ แต่เมื่อศิมันตร์ร่อนลงยังบริเวณพื้นที่สระอโนดาต ปฤษณีก็คิดว่าการที่ต้องเดินทางฝืนทนอยู่บนความสูงหลายกิโลเมตรเป็นชั่วโมง ๆ นั้นแสนจะคุ้มค่า

ภาพตรงหน้าเขางดงามเกินกว่ามนุษย์จะจินตนาการได้จริง ๆ เบื้องหน้าของเขาเป็นสระน้ำขนาดใหญ่มหึมาที่ควรค่าแก่ที่เรียกว่าทะเลสาบมากกว่าสระผืนน้ำใสสะอาดจนสามารถมองลึกไปยังด้านล่างที่เป็นแผ่นหินกายสิทธิ์ได้สุดลูกหูลูกตา รอบสระแวดล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่ พรรณไม้หอมนานาพันธุ์และภูเขาสูงห้าลูกที่โน้มเข้าหากันเรียกว่ายอดเขาหิมพานต์ แต่ละยอดเขาต่างอุดมไปด้วยทอง เงิน แก้วรัตนะ นิลกาฬ ไม้หอม เมื่อมองจากที่ไกล ๆ เช่นนี้จึงต่างส่องแสงสะท้อนแสงอาทิตย์ เกิดเป็นภาพงดงามจับตา ยอดเขาทั้งห้านั้นบดบังสระอโนดาตไว้ไม่ให้ถูกแสงอาทิตย์หรือแสงจันทร์ ได้ตรง ๆ ทว่าผืนน้ำใสบางส่วนก็ยังคงสะท้อนกับแสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านเข้ามาได้อย่างรำไรเกิดเป็นประกายสีทองที่น่าพิศวง

ถึงกินนรจะกลัวน้ำมากเพียงใด แต่กับสระอโนดาตนี้ ปฤษนีก็ยอมรับว่าช่างสวยงามน่าหลงใหลจนแทบทำให้เขาลืมความกลัวไปได้หมดสิ้น สระอโนดาตมีท่าน้ำทั้งหมดสี่ท่า บริเวณที่ศิมันตร์ร่อนลงมานี้คือท่าน้ำสำหรับพวกผู้มีฤทธิ์ทั้งหลาย เช่น วิทยาธร อสุรา ครุฑและเผ่าอื่น ๆ สามารถมาสรงสนานกันได้ ปฤษนีมองเห็นชาวหิมพานต์ทั้งหลายเดินไปเดินมากันให้ทั่ว ส่งเสียงพูดคุยหยอกล้อกันระหว่างเล่นน้ำอย่างคึกคักแต่เมื่อทุกคนทุกคนเห็นหันมาเห็นท้าวครุฑ สรรพเสียงรื่นเริงทั้งหลายก็เงียบหายไปในบัดดล จากนั้นชาวหิมพานต์ทั้งหลายก็ค่อย ๆ สลายตัวไปกันไปอย่างรวดเร็วประหนึ่งวงไพ่แตกตอนโดนตำรวจบุกจับ

พื้นที่สระอโนดาตกว้างขวางใช้เวลาอยู่ราวสี่ชั่วโมงกว่าจักเดินสำรวจจนรอบ แลกินนรตนนั้นหมดแรงจนต้องทรุดตัวลงนั่งใต้ต้นกัลปพฤกษ์ท่ามกลางกลีบดอกไม้ที่ปลิดปลิวลงมาจากต้น ปกคลุมทั่วบริเวณใต้ต้นไม้กลายเป็นสีชมพูอ่อนจางละลานตา

(littlebbear96, 2564: 214-215)

ตัวบทข้างต้นพบว่า การนำเสนอฉากสระอโนดาตที่ถือเป็นศูนย์รวมของสิ่งมีชีวิตในโลกของป่าหิมพานต์ที่มารวมตัวกันเพื่อทำกิจกรรมในการสรงน้ำ เพราะสระอโนดาตถือเป็นแหล่งน้ำสำคัญในป่าหิมพานต์ที่ยิ่งใหญ่และมีความสวยงามทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพันธุ์ไม้นานาชนิด อีกทั้งยังเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจให้กับชาวหิมพานต์ได้มาเล่นน้ำอาบแดดและท่องเที่ยวกันอย่างสนุกสนานได้อีกด้วย ดังตัวบท

การอาบแดดมันจะทำให้เกล็ดของพวกเราแวววาวเงาสลวยเหมือนเวลามนุษย์สระผมด้วยซันซิลนั่นแหละครับ ทีนี้ไอ้นาคาน้อยที่เพิ่งออกจากไข่อย่างผมก็ดันซน ตั้งแต่เด็ก พ่อกับแม่กำชับนักหนาว่าห้ามขึ้นไปบนผิวน้ำอยู่ในเมืองบาดาลของเรา นี่แหละปลอดภัยดี

แน่นอน... เด็กวัยน่าหยิกให้เนื้อหลุดติดมืออย่างผมก็ไม่เชื่อ แอบหนีพ่อแม่ขึ้นไปเล่นน้ำ สระอโนดาตของเราสีสันงดงามระยิบระยับจับตาปานมรกตแม้จะไม่ต้องประกายแสงอาทิตย์ นี่คือแลนด์มาร์กชั้นดีเพราะล้อมรอบด้วยภูเขาทั้งห้า ทำให้สระไม่ถูกแสงอาทิตย์ ถ้าอยากอาบแดดต้องเลยไปอีกหน่อย ไปช่วงตีนเขาหรือหาดทรายแก้วที่แวววาวใสสะอาดนั่นเอง พี่สาวกินรีนมตู้มกลุ่มหนึ่งหัวเราะคิกคักเพราะเธอเห็นผมเขินอายก็คุณพี่เล่นเปลือยอก ผมไม่เลือดกำเดาไหลก็ถือว่ารักษาหน้าตัวเองมากแล้ว

(หยิ่งช่าง, 2562: 15-16)

การบรรยายถึงลักษณะของป่าหิมพานต์ในตอนที่ตัวละครมนุษย์ได้ข้ามภพไปยังโลกแห่งจินตนาการทำให้พบเห็นโลกเสมือนจริงที่น่าอัศจรรย์ดั่งในวรรณคดีไทย การเลือกใช้ฉากป่าหิมพานต์ทำให้ช่วยอธิบายถึงการมีอยู่จริงตามที่วรรณคดีไทยได้เคยอ้างอิงถึงป่าหิมพานต์ไว้ อีกทั้งในนวนิยายวายยังได้เน้นย้ำข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้มากขึ้น เช่น ลักษณะของการตั้งอยู่คนละมิติหรือการเป็นที่อยู่ของผู้มีบุญบารมี เหตุนี้ก็เพื่อให้ข้อมูลจากสถานที่ในวรรณคดีสามารถถูกเข้าใจและยอมรับจากผู้อ่านได้ง่ายยิ่งขึ้น การที่ผู้อ่านเชื่อว่ามีป่าหิมพานต์ ทำให้นำไปเชื่อมโยงกับการมีอยู่จริงของสัตว์ในป่าหิมพานต์ได้ด้วย ซึ่งป่าหิมพานต์จึงเป็นดินแดนที่ใช้เพื่ออธิบายความเป็นสัตว์ทิพย์ในโลกจินตนาการที่ไม่ใช่สัตว์ธรรมดาที่ปรากฏพบเห็นได้ทั่วไป ป่าหิมพานต์จึงเป็นฉากที่ใช้นำเสนอโลกเหนือจริงที่อยู่ในการรับรู้ของคนไทยมาใช้อธิบายความเหนือจริงที่เกิดขึ้นในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

หากจะวิเคราะห์ให้เห็นถึงการใช้สัญญะของป่าหิมพานต์ในตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตถึงประเด็นของการสร้างสรรค์ฉากป่าหิมพานต์ที่แสดงถึงความลึกลับและเป็นพื้นที่หนึ่งซึ่งอยู่บริเวณรอยต่อของโลกมนุษย์ เป็นพื้นที่แห่งความรื่นรมย์ ความสุขสำราญ และมีความเป็นอุดมคติ ดังที่ ธัญญา สังขพันธานนท์ (2556: 190-191) วิเคราะห์ไว้ว่า ป่าหิมพานต์จัดเป็นพื้นที่อุดมคติเชิงนิเวศ (Ecotopia) ในลักษณะหนึ่ง การพรรณนาถึงดินแดนดังกล่าวแสดงให้เห็นสัญญะของความอุดมสมบูรณ์และความรื่นรมย์ใจ ตามแบบ “จินตลีลาเชิงสัญญะ” ที่มีการพรรณนาแบบกึ่งจริงกึ่งฝัน นอกจากนั้นยังมีความเป็นสังคมอุดมคติเชิงนิเวศและเป็นพื้นที่ที่ลึกลับมหัศจรรย์ เช่นเดียวกับการนำเอาฉากป่าหิมพานต์มานำเสนอในตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงทำให้เห็นการสื่อสารเชิงสัญญะในแง่ของความก้ำกึ่งของตัวละครสองเพศได้เช่นเดียวกัน

3.4.2 *อนุภาคฉากวิมานฉิมพลี*

วิมานฉิมพลีหรือแดนฉิมพลีปรากฏในวรรณคดีไทยเรื่อง ไตรภูมิประร่วง พระราชนิพนธ์ในพญาธิไท ในติรัจฉานภูมิ เช่นเดียวกับนครบาดาลในไตรภูมิพระร่วง (2551: 48-49) ได้อธิบายว่าบริเวณเชิงเขาพระสุเมรุมีสระขนาดใหญ่ชื่อ ฉิมพลีสระ และมีต้นงิ้วอยู่โดยรอบ ซึ่งเป็นที่อาศัยของ

เหล่าครุฑ จึงทำให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่อลังการ ดังในนนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ปรากฏฉากวิมานฉิมพลี ดังนี้

> *ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ผมก็มองเห็นดินแดนที่อยู่ใกล้เชิงเขาพระสุเมรุอันเป็นจุดศูนย์กลางของโลก ทั่วดินแดนเต็มไปด้วยต้นงิ้วสีแดงสดจัดเป็นผังเมืองสวยงามเหมือนออกแบบมาอย่างดี มองไปไกล ๆ จะเห็นสัตตบริภัณฑ์คีรีและมหานทีสีทันดร หากนึกภาพไม่ออกให้นึกถึงแม่น้ำสายหนึ่งถูกคั่นด้วยขุนเขาสลับกันไปจนครบอย่างละเจ็ด จึงจะเป็นเขาพระสุเมรุ มองไปเบื้องบนจะเป็นสวรรค์ชั้นต่าง ๆ วังโอ่อ่าตั้งเด่นตระหง่านประกาศศักดาอยู่ขอบชมพูทวีปว่านี่คือแดนฉิมพลี หรือสุบรรณภพ ที่อยู่ของเหล่าครุฑ*
>
> (หย่งช่าง, 2562: 110)

จากตัวบทข้างต้นทำให้เห็นแหล่งที่อยู่ของตัวละครครุฑที่ได้อาศัยอยู่ในดินแดนวิมานฉิมพลี ตั้งอยู่จุดศูนย์กลางของจักรวาลวิทยาอันเป็นพื้นที่กว้างใหญ่และสวยงามเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเต็มไปด้วยธรรมชาติจากสายน้ำที่ไหลผ่านมีขุนเขาและป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์และยังมองเห็นความสวยงามของสวรรค์ชั้นอื่น ๆ อีกด้วย ถือเป็นการรับเอาอิทธิพลมาจากไตรภูมิพระร่วงมาสร้างสรรค์ฉากที่อยู่ของตัวละครครุฑที่เชื่อมโยงมาจากฉากหิมพานต์นั่นเอง

ฉากวิมานฉิมพลีถือเป็นวิมานของเทพที่อุดมไปด้วยคติที่เชื่อว่ามีแต่ความสุข ซึ่งหากจะวิเคราะห์ให้เห็นในเชิงสัญญะจึงถือเป็นพื้นที่ที่เป็นอุดมคติแห่งความรัก กล่าวคือ วิมานฉิมพลีถูกใช้เป็นฉากในการที่ละครได้ร่วมรักกันและได้ครองรักกันอย่างไม่มีข้อจำกัดทางสังคม เป็นพื้นที่แห่งอิสระจากโลกมนุษย์ ซึ่งอาจสะท้อนได้ว่า ความรักเช่นนี้ไม่มีที่อยู่ในโลกของความเป็นจริง และจึงถูกนำเสนออยู่ในโลกของแฟนตาซี ซึ่งเป็นการวิพากษ์ความไม่เท่าเทียมในสังคมปัจจุบันได้อย่างแยบยล

3.4.3 อนุภาคฉากเมืองบาดาล

ในนวนิยายวายแนวแฟนซี ผู้แต่งได้สร้างถิ่นที่อยู่อาศัยของตัวละครต่าง ๆ โดยเฉพาะนาคและจระเข้ให้มีชื่อว่าเมืองบาดาลพิภพหรือนครบาดาล ซึ่งสถานที่ดังกล่าวเป็นลักษณะเดียวกันกับนาคพิภพที่ปรากฏในดิรัจฉานภูมิ จากไตรภูมิพระร่วงซึ่งอธิบายไว้ว่า นาคพิภพ เป็นสถานที่กว้างใหญ่ที่เกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์ไฟบรรลัยกัลป์ที่เผาล้างทุกสิ่ง เกิดเป็นดินแดนใหม่ที่เต็มไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ อีกทั้งยังมีดินแดนที่อยู่ของนาคที่มีความสวยงามและเต็มไปด้วยปราสาทแก้ว ปราสาทเงินและปราสาททอง ดังในเรื่อง บ่วงนาคบาศ ปรากฏฉากเมืองบาดาล ดังตัวบท

> *นายแพทย์หนุ่มเพิ่งรู้ว่าโลกบาดาลก็มีกลางวันและกลางคืนด้วย ถึงแม้จะมีพระอาทิตย์และพระจันทร์มากกว่าสิบดวงก็ตาม เขาเหม่อมองด้านนอกผ่านกรอบหน้าต่างทองคำที่อยู่ข้างเตียงอย่างติดใจในความอัศจรรย์ซึ่งแตกต่างจากธรรมชาติสามัญที่เคยพบเจอภาพเงาคลื่นใต้ผืนน้ำที่สะท้อนบนท้องฟ้ายามค่ำคืนแสดงให้เห็นว่าดินแดนแห่งนี้คล้ายถูกปกป้องไว้ด้วยครอบแก้วอีกชั้นหนึ่ง สมกับเป็นนครบาดาลโดยแท้จริง*
>
> (Bacteria, 2562: 163-164)

เมืองบาดาล หรือที่อยู่ของนาคที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องข้างต้นล้วนมีลักษณะเป็นเมืองวิมานหรือปราสาทแก้วที่กว้างใหญ่และสวยงาม เต็มไปด้วยพันธุ์ไม้นานาชนิดอันอุดมสมบูรณ์มีลักษณะคล้ายกับนาคพิภพที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง ซึ่งขนบดังกล่าวยังคงสืบทอดเรื่อยมาในนวนิยายไทยปัจจุบัน ใช้ชื่อเรียกว่า “นครบาดาล” อันเต็มไปด้วยสิ่งของมีค่า ซึ่งเป็นลักษณะของเมืองบาดาลตามความเชื่อทั้งในศาสนาพุทธและฮินดูและที่ปรากฏในวรรณคดีไทยจะนำเสนอข้อมูลว่าเมืองบาดาลคือเมืองที่อยู่ลึกลงไปจากพื้นดินเป็นดินแดนที่มีความสวยงามอุดมสมบูรณ์ไปด้วยแก้วแหวนเงินทองเป็นดินแดนที่มีความปีติสุขและเป็นที่อยู่ของนาค ซึ่งนวนิยายวายที่ได้นำเสนอเรื่องราวของนาคยังคงใช้แนวความคิดแบบเดิมมาใช้เป็นฉากในการดำเนินเรื่อง หากแต่เพิ่มเติมรายละเอียดให้ชัดเจนเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นดินแดนที่อุดมไปด้วยสิ่งที่สร้างความสุขและเป็นดินแดนอันเหนือจินตนาการและนำเสนอให้เห็นถึงภาพความงดงามอลังการของใต้นครบาดาลที่วิจิตรสวยงาม ดังตัวบท

> *เมืองบาดาลแห่งนี้มีผนังทุกด้านล้วนเปล่งประกายระยิบระยับสะท้อนไปมาจากแสงที่ส่องลงมาจากช่องแสงด้านบน แต่ไม่ว่าอย่างไรแสงจากดวงอาทิตย์ก็ไม่มีทางสาดส่องมาถึงที่แห่งนี้ได้ นี่อาจเป็นมนต์ตราบางอย่างที่ทำให้เมืองบาดาลสว่างไสวตลอดเวลา บางจุดที่แสงสว่างไปถึงได้ไม่มากนักก็เกิดเป็นเงาของคลื่นน้ำเคลื่อนไหวขึ้นลงเป็นระลอก ๆ มองผ่าน ๆ คล้ายมีงูขนาดเล็กจำนวนนับพันเลื้อยไปมาบนผนังแห่งนี้*
>
> (Sunday 11 AM., 2564: 76-77)

นอกจากนครบาดาลยังเป็นถิ่นที่อยู่ของพญานาคแล้ว ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซียังพบการใช้ฉากนครบาดาลเป็นถิ่นที่อยู่ของกุมภีล์หรือจระเข้ในเรื่องชาละวันกับไกรทอง โดยที่เหล่ากุมภีล์ได้อาศัยอยู่ใต้นครบาดาลที่เรียกว่า ถ้ำทอง ตามตำนานพื้นบ้านเรื่องไกรทอง ดังตัวบท

> *เนิ่นนานมาแล้ว เผ่าพันธุ์กุมภีล์แบ่งการปกครองออกเป็นสองแดน คือคุ้งน้ำเหนือและคุ้งน้ำใต้ สองอาณาจักรรบราฆ่าฟันแก่งแย่งดินแดนกันมาช้านาน*
>
> *ภายหลังท้าวรำไพ นายเหนือหัวของเหล่ากุมภีล์ในคุ้งน้ำใต้เจรจาขอสงบศึกกับพวกท้าวพันตาและท้าวพันวังที่ปกครองคุ้งน้ำเหนือ*
>
> *ในคราแรกพญาฝั่งคุ้งน้ำเหนือไม่เห็นดีด้วย แต่กำลังพลที่ร่อยหรอและเรื่องของหมอจระเข้ที่เข้ามาจึงคิดได้ว่าดันทุรังไปก็ไม่เข้าทีจึงจำใจตกปากรับคำการเจรจาสงบศึกต่อกันนับแต่นั้นมา*
>
> *ผ่านมาหลายปี ท้าวรำไพได้ให้โอรสปกครองคุ้งน้ำใต้แทนตนตั้งแต่ยังหนุ่ม โดยพื้นเพท้าวรำไพเป็นจระเข้ที่อยู่ในศีลธรรมอันดี ไม่เบียดชีวิตใครและสั่งสอนโคจรบุตรชายของตนให้ครอบธรรมเช่นเดียวกันเสมอ*
>
> *ท้าวรำไพสร้างถ้ำขนาดใหญ่ใต้บาดาลไว้เป็นสถานที่พำนัก เรียกมันว่า ‘ถ้ำทอง’ และเรื่องราวทุกอย่างก็เริ่มต้นเหนือต้นผืนน้ำ..ณ เมืองพิจิตรแห่งนี้*
>
> (KuFei-TanZ, 2562: 13)

ถ้ำทองถือเป็นแหล่งอาศัยของเหล่ากุมภีล์ที่ปรากฏใต้แม่น้ำน่าน-ยมแห่งเมืองพิจิตรถือเป็นนครที่เต็มไปด้วยความงดงามตระการตาเป็นฉากใต้นครบาดาลตามตำนานพื้นบ้านที่ถูกมานำเสนอใหม่ในนวนิยายวายได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งยังปรากฏให้เห็นเป็นเหมือนพระราชวังที่ใช้ในการประชุมว่าความของเหล่ากุมภีล์ ดังตัวบท

> *ชาละวันเอนกายลงนอนกลางท้องพระโรงซึ่งเงียบเชียบไร้ผู้คน เขาทอดดวงตาดูดาวประดับซึ่งประดิษฐ์จากไม้บุนนาคสลักเคลือบสีทองสวยงามเป็นดวงตามากมาย บนเพดานกึ่งกลางที่เป็นดั่งดวงอาทิตย์คือลูกแก้วที่ช่วยปกปักรักษาถ้ำทองแห่งนี้มาแต่ยุคท้าวรำไพ ลูกแก้วนี้คงได้เห็นความตายของทั้งเลื่อมลายวรรณและท้าวรำไพมาแล้ว แต่เขาเองกลับไม่มีภาพเหล่านี้ปรากฏในมโนรำลึกแม้แต่น้อย ต่อให้พยายามแผ่เมตตาให้ทั้งสองที่เขาไม่อาจปกป้องได้แต่แค่เศษบุญที่ปลายปากไม่อาจลบล้างความรู้ผิดที่มีต่อทั้งคู่ได้เลย*
>
> (Blueฯ, 2561 :245)

จะเห็นได้ว่าอนุภาคฉากเมืองบาดาลปรากฏพบเห็นในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่เป็นแหล่งอาศัยของพญานาคและจระเข้ ถือเป็นดินแดนอีกภพหนึ่งที่ตัวละครอมนุษย์ได้อยู่อาศัยภายใต้นครบาดาลมีความประณีตงดงามที่เต็มไปด้วยเครื่องประดับ เช่น แก้ว ทองคำ ที่ตระการตาเพราะเป็นสถานที่พักพิงของพญานาคและจระเข้นั่นเอง ซึ่งถูกนำเสนอให้เห็นถึงบรรยากาศแห่งภพภูมิใต้นครบาดาลที่เชื่อมโยงความคิดความเชื่อของคนในสังคมไทยที่เชื่อในเรื่องนครบาดาลใต้น้ำหรือถ้ำทองอันเป็นแหล่งอาศัยของจระเข้ตามตำนานพื้นบ้านที่ถูกนำมาเล่าใหม่ในตัวบทที่เป็นวรรณกรรมร่วมสมัยได้อย่างน่าสนใจ

ฉากเมืองบาดาลถือเป็นที่อยู่ของพญานาค อยู่ใต้แม่น้ำ มีความลึกและเร้นลับ เป็นเมืองที่มีพลังอำนาจของเวทมนตร์ เมืองบาดาลถูกเชื่อมโยงกับความลับ เช่นเดียวกับเพศวิถีชายรักชายที่ยังถูกปิดซ่อนในบางสังคม ตัวละครที่เป็นพญานาคมักมีสภาวะทวิลักษณ์ กล่าวคือ แปลงร่างจากนาคสู่คนจากคนกลับคืนสู่ร่างนาค จึงถือเป็นเพศกำกวมคลุมเครือ อีกทั้งเมืองบาดาลยังเป็นดินแดนแห่งสายน้ำสื่อถึงความลื่นไหลของอัตลักษณ์ทางเพศและความสัมพันธ์ที่ไม่จำกัดรูปแบบชายและหญิง ซึ่งตัวละครที่ได้ลงไปอาศัยอยู่เมืองบาดาลมักผ่านการเปลี่ยนแปลง เช่น เปลี่ยนจากมนุษย์เป็นนาค หรือได้เรียนรู้พลังคาถาต่าง ๆ ซึ่งอาจสื่อถึงการยอมรับตนเองในฐานะกลุ่มคนหลากหลายทางเพศได้อีกด้วย

3.4.4 อนุภาคฉากเมืองมนุษย์

การสร้างเรื่องราวในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้ดำเนินเรื่องราวโดยใช้ฉากเมืองมนุษย์ที่อ้างอิงสถานที่จริงในการดำเนินเรื่องให้เกิดความสมจริง เช่น ฉากแม่น้ำโขง ฉากคำชะโนด เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าการนำฉากเมืองมนุษย์มานำเสนอเข้ากับเรื่องราวของพญานาค ทำให้เห็นว่าความเชื่อเกี่ยวกับการอาศัยร่วมกันของนาคและมนุษย์มีมาอย่างช้านานและต่างเชื่อว่านาคเป็นผู้ดูแลปกป้องพื้นน้ำให้อุดมสมบูรณ์ อีกทั้งยังเป็นสถานที่ยึดโยงความศรัทธาให้ผู้คนได้มาเลื่อมใสเป็นที่พึ่งทางใจได้อีกด้วย ดังปรากฏฉากแม่น้ำโขง ในเรื่องบ่วงนาคบาศ ดังตัวบท

เสียงแคนจากลำโพง เสียงหัวเราะจากฝูงชนที่มาเที่ยวชมงาน ดังแว่วมาจากคุ้งน้ำซึ่งอยู่ห้างออกไปหลายกิโล เรือไฟที่ไหลเอื่อยเฉื่อยอยู่กลางน้ำสว่างวับวาบโดดเด่นท่ามกลางความมืด

พญานาคราชทั้งสองเลื้อยเข้าพัวพันเคียงคู่ตุนาหงัน ก่อนจะแหงนเศียรพ่นลูกไฟลอยขึ้นเหนืออากาศไปตามลำน้ำโขงอันยาวเหยียด เสียงเฮลั่นของมนุษย์ดังมาแต่ไกลตอบรับบั้งไฟที่มีทั้งเรื่องจริงและความลวงตามวิถีศรัทธาที่สืบต่อกันมา

(Bacteria, 2562: 335-338)

ในช่วงเทศกาลออกพรรษาซึ่งตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 ของทุกปีในแม่น้ำโขงจะเกิดปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาคโดยมีดวงไฟประหลาดผุดขึ้นมาจากลำน้ำโขงและลอยขึ้นสู่ฟ้า สำหรับผู้ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับตำนานพญานาคก็ได้อธิบายว่าเป็นเหตุการณ์อัศจรรย์ที่เกิดจากการพ่นไฟเพื่อถวายพุทธบูชาของพญานาคใต้นครบาดาล ผู้แต่งจึงได้นำฉากปรากฏการณ์ดังกล่าวมานำเสนอให้เห็นถึงตัวละครนาคที่กำลังเกี้ยวพาราสีกันและได้พ่นลูกไฟขึ้นมาจากใต้บาดาลทำให้ลูกไฟพุ่งสู่แม่น้ำโขงและลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าอันเป็นเรื่องราวตามความเชื่อซึ่งถือเป็นความเชื่อส่วนบุคคลที่เล่าสืบต่อกันมา

การนำฉากแม่น้ำโขงหรือภาพประเพณีพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับพญานาคมานำเสนอในนวนิยายก็สะท้อนให้เห็นว่าความเชื่อที่ว่าแม่น้ำโขงเป็นสถานที่อาศัยของพญานาคและเป็นที่รับรู้ของคนในสังคมอยู่แล้วมาใช้ในการดำเนินเรื่องที่มักจะเสริมความมหัศจรรย์มากกว่าแม่น้ำธรรมดาทั่วไป รวมถึงการนำปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาคที่ใครหลายคนต่างเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของพญานาคที่เลื่อมใสต่อพระพุทธศาสนามาใช้บอกเล่าผ่านฉากแม่น้ำโขงได้อย่างน่าสนใจและตอกย้ำถึงความเชื่อว่าแม่น้ำโขงเป็นที่อยู่อาศัยของพญานาค

นอกจากนี้ยังพบการใช้ฉากที่เป็นสถานที่จริงในเมืองมนุษย์นั่นคือคำชะโนดอันเป็นสถานที่ที่มีเรื่องเล่าตำนานเกี่ยวกับพญานาคเช่นเดียวกัน ป่าคำชะโนดหรือเกาะคำชะโนดถือเป็นสถานที่ที่เชื่อกันตามตำนานของชาวอีสานว่าเป็นแหล่งสถิตของพญานาค เทพยดาและสิ่งลี้ลับต่าง ๆ จนกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนต่างมากราบไหว้อย่างล้นหลาม นักเขียนได้สร้างฉากคำชะโนดมาดำเนินเรื่องเพื่อแสดงให้เห็นว่าสถานที่ดังกล่าวเป็นแหล่งรวมความศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองมนุษย์กับเมืองบาดาล พญาศรีสุทโธและองค์แม่ศรีปทุมมาคุ้มครองอยู่ ดังตัวบท

มีผู้คนจำนวนมากเดินทางมายังสถานที่แห่งนี้ คำชะโนดหรือวังนาคินทร์ สถานที่อันเลื่องลือกันว่าเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างเมืองมนุษย์กับบาดาลนครถูกปกครองรักษาโดยพญานาคปู่ศรีสุทโธและองค์แม่ศรีปทุมมานาคราชเทวีกลายเป็นสถานที่โด่งดังและมีชื่อเสียงอีกแห่งหนึ่งของประเทศไทยไปเสียแล้ว ไม่ต่างกันกับพวกเด็กหนุ่มที่มีความศรัทธาในเรื่องพญานาคมากจึงเลือกสถานที่แห่งนี้ในการมากราบไหว้ด้วยความเคารพเพราะต้องการขอพรในเรื่องการงานที่มั่นคง

(rolisrose, 2562: 147)

จะเห็นได้ว่ามีการใช้ฉากคำชะโนดมาดำเนินเรื่อง ด้วยการนำเสนอว่าคำชะโนดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และมีความมหัศจรรย์ที่สามารถหนุนนำให้ผู้คนที่ไปกราบไหว้ขอพรรู้สึกสบายใจและเป็นสถานที่ยึดเหยี่ยวจิตใจที่ผู้คนได้หลั่งไหลไปกราบขอพรอย่างไม่ขาดสาย

การนำสถานที่จริงที่เชื่อมโยงกับตำนานและความเชื่อเกี่ยวกับพญานาคและโลกเหนือธรรมชาติ ถือเป็นการนำเสนอพื้นที่ชายขอบระหว่างความจริงกับความเชื่อ โดยใช้สถานที่จริงที่เชื่อมกับโลกเหนือจริงนี้มาเป็นจุดเชื่อมของโลกสมัยใหม่กับความเชื่อดั้งเดิม เปรียบได้กับความเป็นก้ำกึ่งของชายรักชายที่ต่างดำรงอยู่ระหว่างการยอมรับและการต่อต้านในสังคม การใช้พื้นที่ของคำชะโนดซึ่งเป็นสถานที่ที่ผู้คนศรัทธา มักเชื่อว่าเป็นทางผ่านสู่เมืองบาดาล เปรียบเสมือนทางผ่านของตัวละครที่ต้องแปรเปลี่ยนหรือผ่านการยอมรับตนเอง ส่วนการใช้ฉากแม่น้ำโขง ถือเป็นการใช้สัญญะที่น้ำเอาแม่น้ำอันเป็นจุดกำเนิดของสรรพสิ่งมาใช้สื่อแทนถึงความก้ำกึ่งของความเป็นแม่ที่สื่อถึงผู้หญิงและลำน้ำโขงที่ถือเป็นความยิ่งใหญ่ของสายน้ำที่อาจสื่อถึงความเป็นชายได้ด้วยเช่นเดียวกัน และยังเส้นแบ่งอาณาเขตระหว่างชาติพันธุ์และยังเชื่อว่าเป็นที่อยู่ของนาค ใช้สื่อถึงเส้นแบ่งหรือสะพานเชื่อมระหว่างโลกของชายและหญิง หรือระหว่างเพศวิถีต่าง ๆ ได้อีกด้วย

นอกจากฉากเมืองมนุษย์ที่นำเสนอให้เห็นถึงสถานที่จริงในสังคมแล้วยังปรากฏฉากเมืองมนุษย์ที่ผู้แต่งได้จินตนาการเป็นเมืองสมมติเป็นหมู่บ้านที่ถูกนำมาเป็นต้นเรื่องในการดำเนินเรื่องราวของชาวบ้านที่เชื่อมโยงความความเชื่อความเคารพในเรื่องพญานาค นั่นคือฉากหมู่บ้านดอนดาวดึง ดังตัวบท

> *“ดอนดาวดึง” หมู่บ้านเล็ก ๆ ตั้งอยู่บนที่ราบลุ่มข้างเนินเขาเรียงรายกันอย่างซับซ้อนอันอุดมไปด้วยสัตว์ป่านานาชนิดและพืชพันธุ์หลากหลาย ผู้คนที่นี่ต่างรักใคร่ปรองดองและดูแลกันเป็นอย่างดี ตั้งแต่ผู้คนเข้ามาตั้งรกรากพวกเขาต่างรักและผูกพันกับสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจเพียงหนึ่งเดียวนั่นคือ...พญานาค*
>
> *หากแต่ในช่วงสิบปีให้หลังทุกอย่างกลับเปลี่ยนแปลงไป เมื่อมีคนพาลเข้ามาพร้อมกับสิ่งของบางอย่าง.... เส้นขนสีแดงเพลิงแห่งมหาปักษาผู้ยิ่งใหญ่ ว่ากันว่าสิ่งของวิเศษทำให้ผู้ครอบครองมีพลังอำนาจและสามารถครองงำจิตใจผู้อื่นได้ แล้วสิ่งที่เขาผู้นั้นทำก็คือทำลายวิถีชีวิตที่เกื้อกูลกับธรรมชาติ แต่ร้ายที่สุดก็คือกำจัดศรัทธาที่มีต่อพญานาคให้หมดสิ้นไปจากผืนดินดอนดาวดึง*
>
> (Phaki9, 2564: 25)

จากตัวบทพบว่ามีการสร้างสรรค์อนุภาคฉากเมืองมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่โดยอาศัยสภาพแวดล้อมของชุมชนทุรกันดารห่างไกลจากเมืองหลวง ทำให้เห็นว่าคนในชุมชนเหล่านั้นยังยึดถือความเชื่ออันเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่เมื่อมีบุคคลภายนอกเข้ามาอาศัยร่วมด้วยก็ทำให้คนในชุมชนขาดความสามัคคีลุ่มหลงไปกับสิ่งมึนเมาถูกครอบงำทางความคิดจนกลายเป็นการหลงผิดไปในทางที่ไม่ดี จนนำไปสู่หายนะได้ จากวิถีชุมชนที่พึงพากับธรรมชาติกลายเป็นการทำลายธรรมชาติให้หมดไป จากการที่ศรัทธาในพญานาคกลายเป็นต้องมาทำลาย ความเชื่อดั้งเดิม

ให้หายไป จนต้องจบลงด้วยชีวิตและท้ายที่สุดก็ต้องพึงพิงอำนาจเหนือธรรมชาติที่ได้เข้ามาเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจให้ชุมชนกลับมาอุดมสมบูรณ์เช่นดังเดิม ถือเป็นการนำเสนอภาพวิถีที่ชีวิตของชุมชนที่สะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงในสังคมได้อย่างน่าสนใจ

อนุภาคฉากเมืองมนุษย์ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่านักเขียนได้นำแนวความคิดเกี่ยวกับสถานที่จริงอันเป็นแหล่งที่เชื่อมโยงกับตำนานนาคีนาคามานำเสนอให้เห็นว่าสถานที่เหล่านั้นเป็นแหล่งอาศัยของพญานาคและได้สร้างฉากเล่านั้นให้มีความมหัศจรรย์ให้แง่ของการเป็นแหล่งยึดเหนี่ยวและเป็นสถานที่แหล่งรวมความศรัทธาของผู้คนที่มีความเชื่อในเรื่องพญานาค นอกจากนั้นยังทำให้เห็นว่านักเขียนได้นำเอาสถานที่ที่ได้รับความนิยมจากผู้คนมาสร้างเป็นฉากเพื่อทำให้เห็นความเป็นสมัยใหม่ กล่าวคือ พญานาคไม่จำเป็นที่จะต้องอาศัยอยู่ใต้บาดาลเท่านั้น หากแต่เป็นการอาศัยอยู่ภายบนเมืองมนุษย์ที่ยึดเหนี่ยวกับจิตใจของผู้ที่ศรัทธาและสามารถอาศัยอยู่ได้ในภพภูมิเดียวกันกับมนุษย์ได้เช่นเดียวกันนั่นเอง

อนุภาคฉากและสถานที่ เช่นฉากเมืองบาดาลและฉากป่าหิมพานต์ ยังเป็นที่อยู่อาศัยของนาคซึ่งถือเป็นที่อยู่ของกลุ่มคนที่มีลักษณะคลุมเครือ คือเมืองบาดาลเป็นที่อยู่ของนาคที่มีสถานภาพคลุมเครือสามารถแปลงกายเป็นมนุษย์ได้และกลับร่างเป็นนาคได้ อีกทั้งสามารถสื่อสารกับเทวดาในต่างโลกได้ เช่นเดียวกับป่าหิมพานต์ก็มีความลึกลับคลุมเครือที่ไม่ชัดเจนและที่เป็นที่อยู่ทั้งของอมนุษย์ที่สามารถขึ้นไปยังเทวโลกได้ ความเป็นป่ายังสามารถสื่อให้เห็นถึงสำนวน ไม้ป่าเดียวกันที่สื่อแทนความหมายที่หมายถึงกลุ่มคนรักร่วมเพศได้อีกด้วย การสื่อถึงการใช้พื้นที่ฉากที่มีลักษณะเชื่อมโยงระหว่างมิติต่าง ๆ แทนที่อยู่ของตัวละคร ซึ่งเป็นสัญญะแสดงความเป็นพื้นที่เฉพาะของชายข้ามเพศ (transsexual) ในขณะที่ ฉากคำชะโนด ถือเป็นพื้นที่โลกมนุษย์แต่เป็นตัวกลางหรือทางผ่านของสิ่งต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงระหว่างเทวโลกกับบาดาล นั่นคือการอยู่ร่วมกันของความหลากหลายทางเพศที่มีอยู่ในสังคมนั่นเอง

การศึกษาอนุภาคฉากและสถานที่ทำให้เห็นการนำเสนอลักษณะเด่นของอนุภาคที่ปรากฏสามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 11 อนุภาคฉากและสถานที่

อนุภาคฉากและสถานที่	**อนุภาคที่ปรากฏ**	**การวิเคราะห์**
ป่าหิมพานต์	-โลกเสมือนจริงที่น่าอัศจรรย์ -การมีอยู่จริงตามที่วรรณคดีไทยได้เคยอ้างอิงไว้	-ความรักต้องห้ามที่เป็นอิสระ, ความก้ำกึ่ง
วิมานฉิมพลี	-โลกอุดมคติ สวรรค์ -พื้นที่กว้างใหญ่และสวยงาม -เต็มไปด้วยธรรมชาติ	การมีอยู่ของความรักที่ไม่ตัดสินเพศ

อนุภาคฉากและสถานที่	อนุภาคที่ปรากฏ	การวิเคราะห์
เมืองบาดาล	-เป็นแหล่งอาศัยของพญานาคและจระเข้ -ใต้น้ำ ความลึกลับ อำนาจเร้นลับ	การซ่อนเร้น, เพศแปรเปลี่ยน, น้ำ=เพศลื่นไหล
เมืองมนุษย์	-เชื่อมโยงกับตำนาน -แหล่งยึดเหนี่ยวและเป็นสถานที่แหล่งรวมความศรัทธาของผู้คนที่มีความเชื่อ - โลกจริง+การเชื่อมโลกในอุดมคติ	สะท้อนการมีอยู่ของเพศหลากหลายในสังคมจริง

การศึกษาอนุภาคฉากและสถานที่ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีทำให้เห็นถึงสัมพันธบท (Intertextuality) จากตัวบทต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน โดยมีฉากที่ได้รับอิทธิพลจากคติไตรภูมิ อีกทั้งยังทำให้เห็นการเชื่อมโยงกับนิทานตำนานพื้นบ้านและการใช้ฉากจากสถานที่จริงมาสร้างสรรค์ในการดำเนินเรื่องราวและการสร้างสรรค์ฉากใหม่ขึ้นมานำเสนอให้เห็นถึงมิติความสัมพันธ์ในแง่ของความเป็นนวนิยายแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ โดยรับเอาความเชื่อของคนในสังคมไทยมานำเสนอให้เห็นอีกมิติหนึ่งของการเล่าเรื่องผ่านตัวบทวรรณกรรมร่วมสมัยที่นำเสนอความรักร่วมเพศที่ถูกเปิดกว้างมากยิ่งขึ้นในสังคมไทยมาผสานกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยได้อย่างลงตัวและชัดเจน

การศึกษาอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจากการประยุกต์ใช้แนวคิดอนุภาค (Motif) มาศึกษาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทำให้เห็นความน่าสนใจทั้งในแง่ของความแปลกใหม่และความท้าทายต่ออำนาจทางสังคมเกี่ยวพันกับเรื่องเพศที่หลากหลายในแต่ละมิติของสังคมไทยและทำให้เห็นพลังความวิเศษต่าง ๆ ของตัวละครทั้งมนุษย์และอมนุษย์ที่สัมพันธ์กับบทบาทตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมา ได้แก่ ตัวละครฝ่ายพระเอกมักจะเป็นฝ่ายที่แสดงถึงความเป็นชายมีความแข็งแกร่งของร่างกาย ส่วนตัวละครนายเอกมักจะมีลักษณะความเป็นชายผสานกับความเป็นหญิงและมีบทบาทเป็นฝ่ายถูกดูแลจากพระเอก อีกทั้งตัวละครผู้ร้ายมักจะมีอนุภาคทางไสยศาสตร์เพื่อมาต่อสู้กับพระเอกและนายเอก โดยมีตัวละครผู้ช่วยเหลือที่มีพลังวิเศษมาช่วยเหลือได้ ซึ่งทำให้เห็นลักษณะเด่นของตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ได้นำเอาตัวละครมนุษย์และอมนุษย์ จากตำนาน นิทานพื้นบ้านหรือสัตว์ในป่าหิมพานต์มาสร้างสรรค์ให้มีความแปลกใหม่และเชื่อมโยงไปถึงเรื่องเพศที่เริ่มเกิดการยอมรับมากขึ้น และยังพบอนุภาควัตถุสิ่งของที่มีการนำเสนอให้เห็นถึงสิ่งของวิเศษต่าง ๆ ทั้งอาวุธยุทธโธปกรณ์ที่มีการใช้เพื่อต่อสู้กับศัตรูโดยมีรูปทรงที่ทั้งนำเสนอให้เห็นถึงความเป็นชายและความเป็นหญิง อีกทั้งอนุภาคสิ่งของวิเศษที่พบการนำเสนอให้เห็นมิติการข้ามภพชาติรวมถึงสิ่งของวิเศษที่สามารถเป็นเครื่องมือช่วยเหลือตัวละครให้รอดพ้นจากอันตราย ส่วนอนุภาคเครื่องประดับก็นำเสนอให้เห็นถึงเครื่องประดับที่งดงามของตัวละครแสดงให้เห็นถึงความสวยงามและยังมีความวิเศษที่ช่วยเหลือตัวละครได้อีกด้วยและอนุภาคเครื่องรางของขลังยังทำให้เห็น การนำเสนอวัตถุเครื่องบูชาที่เชื่อมโยงกับความเชื่อของคนในสังคมไทยได้อย่างน่าสนใจ

การศึกษาประเด็นอนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม ทำให้เห็นการนำเสนออนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศที่เป็นรสนิยมส่วนตัวของตัวละครที่แตกต่างกันไป ซึ่งส่วนใหญ่ทำให้เห็นการสมพาสที่ถูกนำเสนออย่างโจ่งแจ้งและมีการใช้ความรุนแรงทางเพศต่อคนรัก อีกทั้งอนุภาคการตั้งครรภ์ในเพศชายก็ถือเป็นอนุภาคเด่นอย่างมากที่พบในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ซึ่งล้วนได้รับอิทธิพลมาจากขนบการแต่งนวนิยายยาโออิของญี่ปุ่นที่มีประเภทย่อยคือจักรวาลผู้ชายสามารถท้องได้เป็นปกติ อีกทั้งผู้ชายถือได้ว่ามีบทบาทที่เป็นทั้งเมียและแม่ได้อย่างสมบูรณ์ ถือเป็นการท้าทายและตอกย้ำชัดว่านวนิยายวายเป็นการนำเสนอเรื่องราวของเพศชายที่มีบทบาทได้ทั้งชายและหญิง ส่วนอนุภาคการแต่งงานของชายรักชายนั้นก็ถือเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการนำเสนอให้เห็นถึงความเท่าเทียมแม้จะอยู่ในมิติของความเป็นแฟนตาซีก็ตาม ทุกเพศทุกเผ่าพันธุ์ก็สามารถมีความรักและสมรสให้เกิดเป็นสถาบันครอบครัวเดียวกันได้โดยสมบูรณ์ปราศจากบรรทัดฐานของสังคม ส่วนการศึกษาอนุภาคฉากและสถานที่ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีทำให้เห็นการเชื่อมโยงสัมพันธ์และอิทธิพลจากคติไตรภูมิ อีกทั้งยังทำให้เห็นการเชื่อมโยงกับนิทานตำนานพื้นบ้านและการใช้ฉากจากสถานที่จริงมาสร้างสรรค์ในการดำเนินเรื่องราวและการสร้างสรรค์ฉากใหม่ขึ้นมานำเสนอให้เห็นถึงมิติความสัมพันธ์ในแง่ของความเป็นนวนิยายแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

การศึกษาอนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงทำให้เห็นได้ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทางคติชนและอนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ถูกสื่อผ่านความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ อุดมการณ์หรือลักษณะทางวัฒนธรรมบางประการอันถูกนำมาเล่าใหม่ในพื้นที่ของวรรณกรรมร่วมสมัยที่ทำให้สามารถเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศที่หลากหลายในบริบททางสังคมไทยที่สัมพันธ์กับข้อมูลทางคติชนมากยิ่งขึ้นและยังแนวทางในการศึกษาเรื่องเพศกับความเชื่อและวัฒนธรรมในมิติต่าง ๆ ของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศในสังคมปัจจุบันได้อีกด้วย

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

บทที่ 4

กลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

การวิเคราะห์ในบทที่ 4 ผู้วิจัยมุ่งพิจารณาการศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย โดยมีประเด็นศึกษา ได้แก่ 1) กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร ได้แก่ กลวิธีการนำเสนอตำนานเกี่ยวกับครุฑและนาค กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง กลวิธีการตั้งชื่อตัวละคร กลวิธีการใช้รูปภาพประกอบ กลวิธีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม 2) กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ ได้แก่ กลวิธีการนำเสนอการใช้วัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้าน กลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี กลวิธีการนำเสนอวัตถุสิ่งของในฐานะตัวเชื่อมระหว่างภพชาติ กลวิธีการนำเสนอวัตถุแห่งโชคชะตาในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี 3) กลวิธีการนำเสนอเหตุการณ์และพฤติกรรม ได้แก่ กลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำต้องห้ามในเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร กลวิธีการนำเสนอการใช้คำสาปและการกลับชาติมาเกิด และ 4) กลวิธีการนำเสนอฉากและสถานที่ ได้แก่ กลวิธีการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซี กลวิธีการใช้ฉากโลกจริงรองรับโลกจินตนาการ กลวิธีการนำเสนอพื้นที่ผ่านข้อมูลทางคติชน โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยผ่านประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

4.1 กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร

การศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร ผู้วิจัยได้แยกประเด็นกลวิธีการการนำเสนออนุภาคที่พบโดยแบ่งประเด็นการศึกษาได้แก่ 1) กลวิธีการนำเสนอตำนานเกี่ยวกับครุฑและนาค 2) กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี 3) กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง พบการตั้งชื่อตามแนวคิดหลักของเรื่อง การตั้งชื่อตามชื่อตัวละครเอก การตั้งชื่อตามเหตุการณ์สำคัญ การตั้งชื่อตามวัตถุสิ่งของสำคัญ 4) กลวิธีการตั้งชื่อตัวละคร พบการตั้งชื่อตัวละครพระเอก การตั้งชื่อตัวละครนายเอก 5) กลวิธีการใช้รูปภาพประกอบ และ 6) ประเด็นกลวิธีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม

กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทำให้เห็นถึงพลวัตที่เกิดจากการสืบทอดและการสร้างสรรค์ผ่านข้อมูลคติชน ทั้งนี้ข้อมูลคติชนในวิทยานิพนธ์เล่มนี้หมายรวมถึงข้อมูลที่ถูกสร้างสรรค์ผ่านกลวิธีที่นักเขียนนำเสนอจากการนำข้อมูลทางคติชนประเภทต่าง ๆ เช่น ตำนาน นิทานพื้นบ้าน เรื่องเล่าพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้านและข้อมูลประเภทใดประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทรวมกันแล้วนำมาผสมผสานผ่านจินตนาการ ทำให้เกิดเป็นตัวบทนวนิยายที่นำเสนอข้อมูลคติชนของไทยที่ยังไหลเวียนอยู่ในสังคมจนถึงปัจจุบัน โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการวิเคราะห์ ดังนี้

4.1.1 กลวิธีการนำเสนอตำนานเกี่ยวกับครุฑและนาค

การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี จากตัวบทที่กล่าวถึงตำนานครุฑและนาคนั้นมีความสำคัญในการสร้างสรรค์เรื่องราวและการดำเนินเรื่อง ซึ่งสะท้อนถึงการได้รับอิทธิพลของข้อมูลคติชนมาใช้ในการเล่าเรื่องในเชิงแฟนตาซีที่ทำให้เห็นการนำเสนออนุภาคตัวละครสะท้อนผ่านการนำเอาตำนานมาเล่าใหม่ ดังตัวบท

> *ตำนานว่าสองเผ่าไม่ถูกกันแต่กาลก่อน ฝ่ายหนึ่งผยองตนว่าสูงกว่าเขา มีกรงเล็บคมยาวพร้อมสังหารทุกสิ่ง อีกทั้งนภายังมอบปีกให้โบยบิน ยามความยิ่งใหญ่ ต้องแสงอาทิตย์ เงาดำจากการสยายปีกจักปกคุมผืนดินให้ผู้ใต้อาณัติหวั่นเกรงกัน*
>
> *ส่วนอีกเผ่าขึ้นชื่อเกล็ดมรกต เลื้อยผ่านหินโค้งเลี้ยวคดคีบคลานดั่งใจหวัง กายใหญ่ครองผืนน้ำดั่งต้นธารบันดาลชีวีให้ดื่มกินกัน ผู้คนจึงล้วนประจักษ์ต่อบารมี ยกย่องบูชาเหนือเผ่าพันธุ์ทุกแดนดิน ทว่าโลกนี้กฎแห่งชีวิต ฝ่ายใดอยู่นิ่งไม่คิดสู้อย่าหวังว่าจักมีชีวิตที่สงบ ด้วยฝ่ายที่ถือตนใหญ่กว่าย่อมรุกรานความเป็นส่วนตน หาได้สนใจความชอบธรรม*
>
> (Avery Pie, 2564: 7)

จากตัวบทข้างต้น พบว่า การสร้างเรื่องราวในตำนานและการแบ่งแยกของเผ่าพันธุ์ ทำให้เห็นถึงการนำตำนานมมาอธิบายถึงความขัดแย้งระหว่างสองเผ่าพันธุ์ นั่นคือเผ่าครุฑและเผ่านาค โดยการเน้นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละเผ่า เช่น เผ่าที่มีกรงเล็บคมยาวและสามารถบินได้ กลายเป็นสัญลักษณ์ของความยิ่งใหญ่และอำนาจเหนือธรรมชาตินั่นคือเผ่าครุฑ ขณะที่อีกเผ่าหนึ่งมีลักษณะมีเกล็ดสีมรกตที่สามารถเลื้อยผ่านหินและคลานบนผืนน้ำได้นั่นคือเผ่านาค ทำให้เห็นความแตกต่างทางความสามารถและอำนาจของทั้งสองเผ่า ซึ่งเป็นการถ่ายทอดผ่านคติชนที่มีอิทธิพลในการบอกเล่าเรื่องราวที่กล่าวถึงลักษณะนิสัยของอมนุษย์และความขัดแย้งที่มีอยู่

การใช้โครงสร้างของคติชนในเรื่องเล่าที่มีการใช้ตำนานในการเริ่มต้นเรื่องเพื่อแสดงถึงการนำเอาเรื่องราวที่เป็นตำนานพื้นบ้านหรือคติชนมาบอกเล่า ซึ่งข้อมูลคติชนได้ถูกนำมาใช้ในการสื่อสารผ่านตัวบทนวนิยายและเป็นเครื่องมือในการให้ความหมายต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ความขัดแย้งที่อาจสะท้อนถึงความยุติธรรม ความทะเยอทะยาน และกฎธรรมชาติของสรรพสิ่งในโลกของจินตนาการ กลวิธีในการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่นำเสนอตำนานเกี่ยวกับครุฑและนาค ทำให้เรื่องราวมีความลึกซึ้งและสะท้อนถึงการใช้ความเชื่อและวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ถูกนำเสนอผ่านการถ่ายทอดทางปากต่อปากมาเป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องผ่านตัวบทนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงโลกของตัวละครและโลกของแฟนตาซีที่เป็นพื้นฐานของเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

4.1.2 กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างเรื่องราวในนิทานพื้นบ้านจากท้องถิ่นสู่การสร้างโลกแฟนตาซีที่มีตัวละครและโครงเรื่องที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านในยุคปัจจุบันได้ โดยมีการนำเสนอข้อมูลพื้นฐานจากนิทานพื้นบ้านและถูกนำมาผสมผสานกับการพัฒนาเรื่องราวให้มีความหลากหลายและทันสมัยขึ้นในรูปแบบที่เป็นนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

การนำเสนอตัวละครที่มีอิทธิพลจากนิทานพื้นบ้านที่เป็นอนุภาคจากเรื่องเล่าของท้องถิ่น มานำเสนอผ่านตัวละครในนวนิยาย ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากตัวละครในนิทานพื้นบ้านไทย เช่น ตัวละคร ไกรทอง ชาละวันและเงาะป่า ซึ่งเป็นตัวละครในนิทานพื้นบ้านที่มีการปรับแต่งให้กลายเป็นตัวละครในโลกแฟนตาซีที่มีบุคลิกที่ซับซ้อนและมีความสัมพันธ์ในเรื่องราวความรักของชายรักชาย การพัฒนาโลกแฟนตาซีที่มาจากความเชื่อดั้งเดิม นิทานพื้นบ้านไทยมักจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้เวทมนตร์หรือการดำรงชีวิตในโลกที่มีสิ่งเหนือธรรมชาติ นวนิยายเหล่านี้มักจะพัฒนาโลกแฟนตาซีที่มีการใช้เวทมนตร์หรือพลังพิเศษ ซึ่งสอดคล้องกับแก่นเรื่องของนิทานพื้นบ้านแต่จะมีการสร้างโลกที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ตัวละครมีความขัดแย้งที่ลึกซึ้ง ดังที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอนุภาคของตัวละครในบทที่ 3 แล้วนั้น

การเชื่อมโยงเรื่องราวความรักในรูปแบบนวนิยายวายในบางเรื่อง เช่น ลิขิตกุมภีล์และยาใจกุมภีล์ จะมีการแสดงออกถึงความรักระหว่างชายกับชาย ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของนวนิยายวายแฟนตาซีที่มีเนื้อหาทางเพศแบบรักร่วมเพศที่จะสะท้อนถึงความสัมพันธ์ในสังคมที่ต้องการเน้นความหลากหลายทางอารมณ์และจิตใจของตัวละคร ซึ่งนักเขียนต่างได้รับแรงบันดาลใจมาจากตัวบทต้นทางนั่นก็คือจากนิทานพื้นบ้าน ดังคำโปรย จากนวนิยายเรื่อง ยาใจกุมภีล์

บางครั้งบุพเพสันนิวาสอาจมิได้เกิดจากสัตย์สาบานในอดีตเพียงสิ่งเดียว... มันอาจเกิดจากกงเกวียนกำเกวียนหรือกระทั่งบุญเก่าก่อนที่เวียนมาบรรจบพอดีกาล

ดั่งเช่นเรื่องราวของหนึ่งพญากุมภีร์และหนึ่งมนุษย์ที่ถูกเล่าขานในนาม ของนิทานพื้นบ้านแดนสยาม หากแต่ใครใคร่รู้ความจริง...จักตระหนักได้ว่ามันมิได้งดงามดั่งตัวอักขระบนแท่นศิลาเลย

นักปราชญ์ต่างเล่าพ้องเป็นเสียงเดียวกันว่าบนโลกใบนี้มีอมนุษย์แฝงกายอยู่กับเรามาตั้งแต่ก่อนพุทธกาล เด่นชัดที่สุดคงเป็นเรื่องของ กุมภีล์ อมนุษย์ในร่างจระเข้อิทธิฤทธิ์กล้าแกร่งมิมีใครเทียม

มันเป็นหนึ่งในเรื่องเล่าของชาวพิจิตร...

(KuFei-TanZ, 2562: คำโปรย)

คำโปรยข้างต้นแสดงให้เห็นว่านักเขียนได้รับอิทธิพลเรื่องราวมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยายจากเรื่องเล่าหรือตำนานของท้องถิ่นที่ถูกเล่าสืบต่อกันมา จนกลายมาเป็นเรื่องราวของชาละวันและไกรทอง ที่มีมาจากนิทานพื้นบ้านของจังหวัดพิจิตร ซึ่งชาวบ้านเชื่อกันว่ามีเค้ามาจากเรื่องจริง จึงมีการเรียกชื่อสถานที่ต่าง ๆ ตามตัวละครในเรื่อง เช่น ที่เมืองพิจิตรเก่ามีตำบลชื่อวังชาลวันและบ้านดงเศรษฐี เป็นต้น

การนำเสนอภาพตัวละครจากศัตรูในนิทานพื้นบ้านถูกนำมาเล่าใหม่ในฐานะคู่ครองของหัวใจในนวนิยายวาย พระเอกถูกสร้างให้มีพลังอำนาจที่จะสามารถปกป้องผู้ที่อ่อนแอได้และมีความเข้มแข็งทั้งทางร่างกายและจิตใจเพื่อต่อสู้กับทุกอย่างที่พบเจอ เช่นเดียวกับตัวละคร ไกรทอง จากเรื่อง ลิขิต กุมภีล์ ที่เก่งกล้าในวิชามวยและวิชาอาคมในการปราบจระเข้ที่ได้ร่ำเรียนมา ดังตัวบท

> *ไกรทองในวัยหนุ่มคึกคะนองนัก วิชามวยที่ว่าเก่งกาจถูกพ่อที่เกษียณอยู่บ้านช่วยสอนให้ทุกเช้าไม่เคยขาดจนแทบจะกลายเป็นทั้งหมอจระเข้และครูมวย แห่งราชสำนักเมืองพิจิตรไปแล้ว*
>
> *ความเก่งกล้าสามารถของไกรทองเลื่องลือไปถึงหูกษัตริย์ผู้ปกครองเมืองพิจิตร จนถึงขั้นเรียกตัวเข้าเฝ้าให้มาสอนสั่งพระราชโอรสของตน*
>
> *ด้านอาคมเองก็ไม่เป็นสองรองใครเนื่องจากอาจารย์คงได้รับไกรทองเป็นศิษย์ต่อจากขุนไกรอีกคน แถมหอกสัตตะโลหะที่ขุนไกรซ่อนมันไว้บนเรือนหลังสังหารจระเข้ยักษ์จนเลื่องลือไปทั้งสยามนั้นก็ถูกไกรทองค้นพบและได้วอนขอบิดามาเป็นศาสตราวุธส่วนตัว*
>
> (KuFei-TanZ, 2561: 114)

จะเห็นได้ว่าตัวละครไกรทองที่มาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องไกรทองถูกนำมาเล่าใหม่แต่ยังคงไว้ซึ่งความเก่งกล้าสามารถในวิชามวยที่แสดงถึงความเป็นชายที่ชัดเจน อีกทั้งยังได้ร่ำเรียนวิชาอาคม จนได้รับหน้าที่เป็นหมอจระเข้ที่เก่งกาจบุคคลหนึ่งและนำไปสู่การที่จะต้องต่อสู้กับคนรักของตัวเองนั่นคือชาละวัน จระเข้ผู้ดุร้ายแห่งเมืองพิจิตร ตัวละครไกรทองเป็นผู้ที่มีพลังวิเศษจากวิชาอาคมที่ได้ร่ำเรียนมาโดยมีอาวุธประจำกายนั่นคือหอกสัตตะโลหะที่สามารถมองเห็นร่างจำแลงของจระเข้ทุกตนได้ และหอกนี้เองที่ได้ใช้ในการต่อสู้ กับชาละวันคู่รักของเขาอีกด้วย

การนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี ด้วยการทำให้เรื่องราวที่มีการนำข้อมูลจากนิทานพื้นบ้านมาสร้างโลกแฟนตาซี นักเขียนได้นำนิทานพื้นบ้านไทย ไกรทองและชาละวันมาต่อยอดในเชิงวรรณกรรม เรื่องเล่าจากท้องถิ่นถูกตีความใหม่ให้ร่วมสมัยและนำมาใช้เป็นองค์ประกอบในการสร้างโลกแฟนตาซี การสร้างตัวละครจากต้นแบบนิทานพื้นบ้านถูกนำมาเสนอให้มีความลึกซึ้ง ซับซ้อนและเข้ากับรสนิยมของผู้อ่านยุคใหม่ที่มีการปรับเปลี่ยนภาพจากศัตรูหรือตัวร้ายให้กลายเป็น คู่รัก เช่น ชาละวัน กลายเป็นคนรักของไกรทอง ตัวละครเช่น ไกรทอง ยังคงรักษาบุคลิก

ชายชาตรีที่เก่งกล้า แต่ถูกเพิ่มมิติทางอารมณ์และความสัมพันธ์ในแบบชายรักชาย เข้าไปได้อย่างลึกซึ้ง

นอกจากนี้ยังพบการใช้สัญลักษณ์และโครงเรื่องจากนิทานพื้นบ้าน เพราะโดยปกตินิทานพื้นบ้านมักจะมีสัญลักษณ์ต่าง ๆ เช่น สัตว์มหัศจรรย์หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่สามารถเชื่อมโยงไปยังแก่นเรื่องที่นำเสนอความเป็นแฟนตาซีได้ เช่น การใช้พวงมาลัยในนวนิยายเรื่อง วัจนาเสี่ยงมาลัย ที่อาจหมายถึงการผูกมัดหรือพันธะแห่งความรัก ซึ่งสามารถดัดแปลงเป็นเนื้อเรื่องที่มีความลึกซึ้ง และซับซ้อนในรูปแบบแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง วัจนาเสี่ยงมาลัย ได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องสังข์ทอง โดยปรากฏเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครนายเอกคือวัจนาจำเป็นต้องหาคู่ครองจากการเสี่ยงมาลัยและพวงมาลัยกลับไปคล้องคอเป็ดที่เข้าไปในงาน ทำให้นายเอกต้องตามหาเจ้าของเป็ดเพื่อมารับผิดชอบ นำไปสู่การพบเจอกันกับ สังข์แตร พระเอกผู้มีลักษณะท่าทางคล้ายกับเงาะป่า กล่าวคือ มีรูปร่างที่สูงใหญ่อีกทั้งยังอาศัยอยู่ในป่าที่ห่างใกล้จากชุมชน โดยนักเขียนต้องการแสดงให้เห็นลักษณะบุคลิกรูปร่างภายนอกของพระเอกให้มีรูปลักษณ์ทั้งการแต่งกายและรูปพรรณสัณฐานให้คล้ายคลึงกับตัวละครเงาะป่าในนิทานพื้นบ้าน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าตัวละครเงาะป่าถูกปรับเปลี่ยนจากผู้ที่มีรูปลักษณ์อัปลักษณ์ถูกดัดแปลงให้มีบุคลิกภาพที่ดูดีและมีเสน่ห์ภายในตัว การดัดแปลงอนุภาคของตัวละครจากนิทานพื้นบ้านเรื่องสังข์ทองจากชายผู้ที่มีรูปลักษณ์ที่อัปลักษณ์ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นคนมีเสน่ห์และมีความสมบูรณ์แบบตามแบบฉบับพระเอกสมัยใหม่ อีกทั้งยังทำให้เห็นความเป็นชายที่จะต้องเป็นฝ่ายที่แข็งแรงจากรูปร่างและรูปลักษณ์ภายนอกอีกด้วย นักเขียนได้อธิบายอธิบายถึงการได้รับอิทธิพลจากนิทานพื้นบ้านดังปรากฏในคำนำนักเขียน ดังนี้

> *คีย์หลักที่คิดตั้งต้นเอาไว้เลยก็คือ การเสี่ยงมาลัย เรารู้ดีว่าการเสี่ยงมาลัยเป็นพิธีเลือกคู่ครองในนิทานพื้นบ้านไทย มันน่าจะมีอะไรให้เอามาเล่นได้อีก จึงเกิดเป็นพล็อตเรื่องทั้งหมด*
>
> (Queendust, 2564: คำนำนักเขียน)

ตัวละคร วัจนา ในเรื่องวัจนาเสี่ยงมาลัย เป็นตัวละครที่ถูกคำสาปให้ต้องได้รับการเสี่ยงมาลัยเพื่อหาคู่ครอง วัจนาถูกปรับเปลี่ยนมาจากตัวละคร รจนาในเรื่องสังข์ทอง ทำให้วัจนามีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกันกับตัวละครรจนา ตัวละครวัจนามีลักษณะบุคลิกที่มีเสน่ห์และมีความหล่อและสวยอยู่ภายในตัว อีกทั้งยังมีรูปลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบทำให้หลายคนให้ความสนใจ ดังตัวบท

> *กิริยาเชื่องช้าทว่างดงามเหล่านั้นของ ‘วัจนา เกียรติสามนต์’ เป็นที่จับตามองของนักศึกษาหญิงโต๊ะข้าง ๆ รวมถึงคนอื่นในร้านที่เพียงเห็นความงดงามของเขาต่างก็ตกตะลึงไปชั่วครู่*

ผิวขาวนวลละเอียดลออดั่งปุยนุ่น ริมฝีปากกระจับสีชมพูจรดจุมพิตลิ้มลองรสชาติว่าจะหวานหอมสักเพียงใด เส้นผมดกดำยาวระต้นคอขาว ดวงตากลมโตฉายแววความซุกซนสะท้อนในดวงตาคู่นั้น จมูกโด่งเป็นสัน ขนตายาวงอน คิ้วเรียวรับใบหน้า ใครพบเห็นแล้วล้วนแต่หลงเสน่ห์อันน่าดึงดูดจากเครื่องหน้านี้ทั้งสิ้น

ใบหน้าที่ชายก็หล่อ เป็นหญิงก็สวย หากเป็นนายแบบคงเป็นสายยูนิเซ็กซ์ที่หาตัวจับได้ยากยิ่ง นอกจากใบหน้าอันงดงามราวพระเจ้าสร้างแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของวัจนาคือ 'ต่างหูพวงมาลัย' ซึ่งเป็นต่างหูรูปร่างแปลกตาที่ไม่เคยเห็นใครใส่มาก่อนเลยสักคน

(Queendust, 2564: 5)

ตัวละครวัจนา ถือเป็นตัวแทนของตัวละครรจนาในนิทานพื้นบ้านที่เขาจำต้องเลือกคู่จากการเสี่ยงมาลัย และนำไปสู่การที่ถูกขับไล่ออกจากเมืองในที่สุด แต่สุดท้ายก็ทำให้พบว่าคู่ครองของตนนั้นสามารถถอดหัวจากเงาะป่าเป็นพระสังข์ที่มีรูปลักษณ์งดงามทำให้ความรักสมหวัง แต่ตัวละครวัจนากลับต้องถูกเสี่ยงมาลัยทำให้มาลัยไปคล้องคอกับเป็ดที่เข้ามาในงานและจำเป็นต้องออกตามหาเจ้าของเป็ดนั้น จนในที่สุดก็ทำให้พบว่าเจ้าของเป็ดนั้นเป็นเศรษฐีที่ร่ำรวยและประกอบธุรกิจต่าง ๆ มากมาย จึงทำให้ความรักสมหวังเช่นเดียวกัน

การดัดแปลงโครงเรื่องจากนิทานพื้นบ้านในนวนิยายวัจนาเสี่ยงมาลัย ได้รับแรงบันดาลใจจากนิทานพื้นบ้าน สังข์ทอง โดยเฉพาะเหตุการณ์การเสี่ยงมาลัย ซึ่งในนิทานต้นฉบับเป็นวิธีการเลือกคู่ครองของตัวละครหญิง (รจนา) ขณะที่ในนวนิยายได้เปลี่ยนเป็นชาย (วัจนา) เพื่อสะท้อนโครงเรื่องของนวนิยายแนววาย โดยยังคงเค้าโครงเดิมไว้และขยายสู่โครงเรื่องแฟนตาซีที่มีความร่วมสมัยและน่าติดตามมากขึ้น

การใช้สัญลักษณ์จากนิทานพื้นบ้าน พบการใช้พวงมาลัย เป็นสัญลักษณ์หลักที่ถูกนำมาใช้ทั้งในเชิงพิธีกรรมและความหมายเชิงนามธรรม (การผูกมัด, พันธะแห่งรัก) และต่างหูพวงมาลัยที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของตัวละครวัจนา โดยยึดโยงกับแก่นของเรื่องและเป็นตัวแทนของการเชื่อมโยงกับโชคชะตาของตัวละคร อีกทั้งมีตัวละครประกอบคือ เป็ด ที่เป็นตัวละครแฟนตาซีที่แทรกมาแทนการคล้องมาลัยกับคนจริง ๆ เพื่อสร้างความขบขันและกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ในเวลาต่อมา

ส่วนประเด็นการตีความใหม่ในนวนิยายวาย ด้านตัวละครสังข์แตร ถูกนำเสนอแทนพระสังข์ในรูปแบบใหม่ โดยยังคงรักษาบุคลิกลักษณะที่สอดคล้องกับเงาะป่า ทั้งในด้านรูปลักษณ์ภายนอกและการใช้ชีวิตที่ห่างไกลความเจริญ แต่มีการปรับลักษณะให้ดูดี มีเสน่ห์และเหมาะสมกับค่านิยมของพระเอกในนวนิยายยุคปัจจุบันมากขึ้น ด้านตัวละครวัจนา คือภาพสะท้อนของรจนา แต่ถูกปรับให้เป็นชายหนุ่มที่มีเสน่ห์ทั้งในด้านรูปลักษณ์และบุคลิกเป็นบุคคลสองเพศที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนรอบข้างอันเป็นตัวแทนที่สื่อสารให้เห็นถึงความหลากหลายได้เป็นอย่างดี

การสร้างตัวละครและโครงเรื่องแนวแฟนตาซีกับการผูกเรื่องโดยใช้ คำสาป บังคับให้วัจนาต้องเสี่ยงมาลัยกลายเป็นโครงสร้างแฟนตาซีที่ช่วยเสริมเนื้อเรื่องต่อการเปลี่ยนเหตุการณ์คล้องมาลัยกับเป็ด แสดงถึงการพลิกแพลงโครงเรื่องให้มีความร่วมสมัยและเสริมความเป็นแฟนตาซี พร้อมทั้งเปิดช่องให้เกิดการสร้างสถานการณ์ที่น่าสนใจต่อไป นำไปสู่บทสรุปของความรักและบทสรุปของความสมหวัง แม้ว่าเรื่องราวจะเริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ที่ดูแปลกใหม่ เช่น มาลัยคล้องเป็ด แต่ท้ายที่สุดกลับนำไปสู่การพบเจอคนรักที่แท้จริง โดยสะท้อนให้เห็นว่า ชะตาฟ้าลิขิตหรือความรักจากโชคชะตา ยังเป็นแก่นเรื่องที่สืบทอดจากนิทานพื้นบ้านได้อย่างแนบเนียนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีนั่นเอง

การนำเสนออารมณ์และความรู้สึกของตัวละครในบริบทของนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ล้วนทำให้ถึงความสำคัญกับอารมณ์ภายในของตัวละคร เช่น ความกลัว ความรักหรือการสูญเสีย โดยเชื่อมโยงกับโลกแฟนตาซีที่มีมิติที่ไม่เหมือนโลกจริง เช่น การเผชิญหน้ากับพลังเหนือธรรมชาติหรือการเดินทางในโลกต่าง ๆ ที่ทำให้ตัวละครต้องพัฒนาตัวเอง การสะท้อนสังคมและคุณค่าทางศีลธรรมในแบบที่ทันสมัย นวนิยายเหล่านี้จะสะท้อนถึงปัญหาทางสังคม เช่น การยอมรับกับความแตกต่างของความรักในปัจจุบัน โดยที่ยังคงรักษาคุณค่าทางศีลธรรมของนิทานพื้นบ้านไว้อยู่

ดังประเด็นที่ได้วิเคราะห์ไว้ จึงพบว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีเป็นการผสมผสานระหว่างความเชื่อดั้งเดิมและการสร้างโลกใหม่ในรูปแบบที่ทันสมัยและน่าสนใจสำหรับผู้อ่านในยุคปัจจุบัน โดยใช้กลวิธีทางวรรณกรรมและการนำเสนอที่มีความหลากหลาย กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแนวแฟนตาซี จึงเป็นการร้อยเรียงตำนานและนิทานท้องถิ่นให้กลายเป็นเรื่องราวแนววายที่นำเสนอให้เห็นถึงความเท่าเทียมที่ร่วมสมัย มีทั้งเวทมนตร์ ความรักและความขัดแย้งทางจิตใจ นำเสนอผ่านตัวละครที่มีมิติ สะท้อนทั้งวัฒนธรรมและแนวคิดสมัยใหม่ในเรื่องเพศ โดยคงไว้ซึ่งเสน่ห์และกลิ่นอายของนิทานพื้นบ้านไทยดั้งเดิมได้อย่างแนบเนียนและน่าสนใจ

4.1.3 กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องเป็นกลวิธีที่สำคัญอย่างหนึ่งที่นักเขียนจะต้องให้ความสนใจ เพราะหากการตั้งชื่อเรื่องที่มีความน่าสนใจจะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากติดตามเรื่องราวต่อไป โดยนักเขียนแต่ละคนจะมีกลวิธีการตั้งชื่อเรื่องที่หลากหลายแตกต่างกันออกไป ดังนั้นนักเขียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเลือกสรรการใช้ถ้อยคำที่จะนำมาใช้ในการตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้องหรือสัมพันธ์กับเรื่องราวที่นำเสนอ ทั้งนี้การตั้งชื่อเรื่องอาจจะสื่อสารโดยตรงหรืออาจแฝงนัยยะที่สื่อถึงแนวคิดหรือสาระสำคัญของเรื่องได้ การตั้งชื่อเรื่องจึงเป็นการบอกทิศทางของเรื่องอย่างกระชับ ซึ่งบ่งชี้แนวคิดหลัก หรือภาพแทนของตัวละครที่เกี่ยวพันกับอัตลักษณ์ทางเพศ และมีมิติแฟนตาซีเชิงคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบกลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง ดังนี้

4.1.3.1 การตั้งชื่อตามแนวคิดสำคัญของเรื่อง

นวนิยายเรื่อง สิเน่หาชาละวัน เป็นการตั้งชื่อเรื่องใช้คำว่า สิเน่หา ที่หมายถึงความรักใคร่หรือความมีเยื่อใย ซึ่งนั้นก็หมายถึงการนำแนวคิดสำคัญของเรื่องที่เป็นเรื่องราวความรักของตัวละคร

ไกรทองที่เป็นมนุษย์กับตัวละครชาละวันที่เป็นจระเข้ โดยที่ทั้งคู่ได้หลงมนต์เสน่ห์ซึ่งกันและกันจนเกิดเป็นความรักที่ผสานไปด้วยความใคร่และความหลงใหล จึงเป็นการนำเอาแนวคิดสำคัญของเรื่องมาตั้งชื่อเรื่องและใช้ชื่อของตัวละครเอกที่เป็นจระเข้มารวมให้เห็นถึงจุดหมายของเรื่องได้อย่างชัดเจน

นวนิยายเรื่อง เสน่หากุมภัณฑ์ เป็นการตั้งชื่อนวนิยายที่ใช้คำว่า เสน่หา ที่หมายถึงความรักและความผูกพันซาบซึ้ง ซึ่งนำมารวมกับคำว่า กุมภัณฑ์ ที่หมายถึงยักษ์ ดังนั้นจึงหมายถึงเรื่องราวความรักความผูกพันของยักษ์ที่เป็นยักษาทั้งคู่ ถือได้ว่าเป็นการตั้งชื่อเรื่องที่แสดงให้เห็นแนวคิดสำคัญของเรื่องได้อย่างน่าติดตาม

นวนิยายเรื่อง ลิขิตกุมภีล์ ได้ใช้คำกริยานั่นคือคำว่าลิขิต ที่หมายถึง พรหมลิขิตหรือฟ้าลิขิตมารวมกับคำว่า กุมภีล์ ที่หมายถึง จระเข้ อันเป็นเรื่องราวความรักระหว่างไกรทองที่เป็นมนุษย์กับชาละวันที่เป็นจระเข้ ซึ่งทั้งคู่ได้เป็นคู่ครองมาตั้งแต่ภพอดีตโดยเป็นร่างจำแลงของเทวดามาเกิดใหม่ในอีกชาติภพ ซึ่งถือเป็นฟ้าลิขิตหรือพรหมลิขิตที่ถูกขีดให้ทั้งคู่ต้องครองรักกันต่อไป ในแต่ละภพชาตินั่นเอง ซึ่งถือเป็นการนำเสนอกลวิธีการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อให้เห็นถึงแนวคิดสำคัญของเรื่องได้อย่างเข้าใจ

นวนิยายเรื่อง ยาใจกุมภีล์ เป็นการตั้งชื่อเรื่องที่รวมคำระหว่างคำว่า ยาใจ ที่หมายถึงเป็นที่ชื่อใจหรือที่ช่วยบำรุงหัวใจ คำว่ายาใจยังหมายรวมถึงคนรักและผู้ที่ได้ครอบครองนั่นเอง ซึ่งนำมารวมกับคำว่า กุมภีล์ที่หมายถึง จระเข้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องราวที่กล่าวถึงยอดดวงใจหรือคนผู้เป็นที่รักของพญาโคจร จระเข้ผู้ปกครองใต้เมืองบาดาลกับผู้ซึ่งเป็นยาใจของเขานั่นคือ ขุนไกร หมอจระเข้ที่เก่งกาจผู้พิชิตหัวใจของพญาโคจรไปได้ ดังนั้นจึงทำให้เห็นถึงการตั้งชื่อเรื่องที่สื่อให้เห็นแนวคิดของเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง กำราบกุมภีล์ เป็นการใช้คำว่า กำราบ ที่หมายถึงการปราบให้สิ้นหรือทำให้กลัว ซึ่งเป็นการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงความน่ายำเกรง นำมารวมกับคำว่า กุมภีล์ ที่หมายถึง จระเข้ ซึ่งเรื่องราวของนวนิยายก็แสดงให้เห็นเรื่องของการกำจัดจระเข้ที่พระเอกได้คอยรังแกจระเข้อย่างแสนสาหัส จนนำไปสู่ปมขัดแย้งที่ทั้งคู่จะเป็นคู่ต่อสู้กัน ซึ่งพระเอกที่เป็นมนุษย์ได้เป็นผู้กำราบจระเข้มากักขังเอาไว้ คำว่ากำราบในที่นี้ยังหมายถึงการกำราบหัวใจที่สามารถพิชิตใจให้นายเอกได้มาหลงในกลจนเกิดเป็นความรักต่อไปได้ ดังนั้นจึงถือได้ว่าเป็นการตั้งชื่อเรื่องที่ใช้แนวคิดสำคัญของเรื่องมานำเสนอได้อย่างเข้าใจ

นวนิยายเรื่อง อุบายกินรา ได้ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำว่า อุบาย ที่หมายถึงวิธีการอันแยบคาย เล่ห์เหลี่ยมหรือเล่ห์กลที่มีชั้นเชิง กับคำว่า กินรา ที่หมายถึงกินรีเพศผู้หรือกินนรเป็นสัตว์ป่าหิมพานต์ที่มีร่างกายท่อนบนเป็นมนุษย์ท่อนล่างเป็นนก ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องราวที่เริ่มจากความขัดแย้งระหว่างครุฑกับกินนรหนุ่มผู้ซึ่งมีตัวละครในนิยายไปแฝงอยู่ในร่าง จนเกิดเป็นเรื่องราวอลหม่านวุ่นไปในแดนหิมพานต์ ซึ่งล้วนเกิดมาจากการมีอุบายที่ถูกใช้ในการนำเสนอปมขัดแย้งต่าง ๆ ของเรื่อง ดังนั้นนวนิยายเรื่องอุบายกินราจึงเป็นการใช้กลวิธีที่ได้ใช้แนวคิดสำคัญของเรื่องมาตั้งชื่อนั่นเอง

นวนิยายเรื่อง วุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์เล่ม 2 ล่ามรักอสุรา เป็นการตั้งชื่อเรื่องขนาดยาวที่มีภาคต่อหลายภาค (Series) โดยใช้เค้าโครงเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกันหรือเป็นภาคต่อจากกัน ซึ่งเรื่องวุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์เล่ม 2 ล่ามรักอสุราเป็นภาคต่อจากเรื่อง วุ่น(วาย) รักฉบับหิมพานต์เล่ม 1 ครุฑฉุดนาคที่กล่าวถึงเรื่องราวความวุ่นวายในดินแดนมนุษย์และดินแดนหิมพานต์ ล่ามรักอสุราใช้คำว่า ล่าม ที่หมายถึงการผูกมัดเอาไว้กับคำว่ารัก ซึ่งหมายรวมเป็นการผูกรักเอาไว้ให้กันและกันกับคำว่าอสุรา ที่หมายถึง ยักษ์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องราวที่เล่าถึงการผูกมัดความรักของยักษาที่มั่นคงต่อกัน จึงเป็นการตั้งชื่อโดยใช้แนวคิดสำคัญของเรื่องมาตั้งอย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง เมื่อผมเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ เป็นการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญของเรื่องคือการที่ตัวละครเอกข้ามภพมาเป็นตัวละครในละครจักร ๆ วงศ์ ๆ เพื่อปฏิบัติภารกิจตามคำสั่ง ทำให้พบรักกับยักษ์ผู้ที่คอยดูแลและช่วยเหลือตลอดเวลาในการข้ามมายังอีกภพ ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสนุกสนานน่าติดตามและเป็นการตั้งชื่อเรื่องที่ชวนให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในเรื่องราวจากชื่อเรื่องที่นักเขียนได้ตั้งอย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง ฤฤทธิ์คล้องนาคา เป็นการตั้งชื่อเรื่องจากคำว่า ฤฤทธิ์ อำนาจศักดิ์สิทธิ์หรือแรงอำนาจใด ๆ ที่เป็นฤทธาอันมหาศาลถูกผสานกับการคล้องคือการเกี่ยวรัดหรือผูกพันธะกันเอาไว้ระหว่างตัวละครเผ่าครุฑและนาคาหรือเผ่านาค จนเกิดเป็นเรื่องราวความรักระหว่างครุฑกับนาค จากคราแรกที่สองเผ่าไม่ถูกกันดั่งไฟและน้ำมัน จนเกิดเหตุการณ์ที่ทั้งสองเผ่าต้องกลายมาเป็นคู่ครองกันตลอดกาล จึงเห็นได้ว่ามีการใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องตามแนวคิดสำคัญของเรื่องได้ อย่างเข้าใจ

นวนิยายเรื่อง King of nagas เป็นการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้ภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อ ซึ่งเป็นการนำเสนอโดยใช้คำว่า King ที่หมายถึงกษัตริย์หรือผู้ปกครองเมืองที่เป็นใหญ่ที่สุดในเมืองและคำว่า nagas ที่หมายถึง นาคา หรือพญานาค King of nagas จึงหมายถึง ผู้เป็นใหญ่ของนาค ซึ่งเรื่องราวได้กล่าวถึงสองพญานาคผู้ถูกคำสาปให้อยู่กันละพบชาติ จนเกิดเป็นเรื่องราวที่พญานาคได้กลายร่างมาเป็นมนุษย์และใช้ชีวิตกับคนรักและทำให้ท้ายที่สุดสองพญานาคที่เป็นคู่ครองได้กลับมาเคียงคู่กันเพื่อปกครองเผ่านาคใต้เมืองบาดาล จึงทำให้เห็นการนำเสนอแนวคิดสำคัญของเรื่องมาใช้ตั้งชื่อเรื่องของนวนิยาย

จะเห็นได้ว่าในประเด็นการตั้งชื่อนวนิยายวานแนวแฟนตาซี ที่มีการใช้กลวิธีการตั้งชื่อตามแนวคิดสำคัญของเรื่อง เช่น ลิขิตกุมภีล์ เสน่หากุมภัณฑ์ ฤฤทธิ์คล้องนาคา เป็นต้น การตั้งชื่อได้สื่อถึงแนวคิดเกี่ยวกับพรหมลิขิตหรือความรักข้ามเผ่าพันธุ์และการครองคู่ระหว่างชายกับชายภายใต้โครงสร้างที่นำเอาข้อมูลทางคติชนอันเป็นอนุภาคที่มาจากการนำเอาตัวละครและเรื่องราวมาสร้างสรรค์เกิดการตั้งชื่อนวนิยายที่เปิดทางให้กับเพศที่หลากหลายมากขึ้น ทำให้เห็นการนำเสนอโดยใช้คำและถ้อยคำที่แสดงถึงลักษณะของแนวคิดที่เป็นภาพองค์รวมของเรื่องมาใช้ร่วมกับคำที่แสดงให้เห็นถึงเผ่าพันธุ์และบทบาทของตัวละครเอก จนทำให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม และให้เห็น

การเลือกใช้ภาษาที่ส่วนใหญ่เป็นคำภาษาที่ไพเราะสื่อถึงความย้อนสมัยและความเป็นไทยได้อย่างน่าสนใจอีกด้วย

4.1.3.2 การตั้งชื่อตามตัวละครเอกของเรื่อง

นวนิยายเรื่อง แก้วมรุลี ได้ใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องจากตัวละครเอกของเรื่องนั่นคือ แก้วมรุลี นายเอกของเรื่องมาใช้ในการตั้งชื่อ โดยแก้วมรุลีได้ลงมาจุติเป็นองค์รัชทายาทแห่งนครบาดาล เพื่อห้ามสงครามและกู้ศรัทธาของมนุษย์ที่มีต่อพญานาคให้กลับคืนมา และพระเอกเป็นนาคาที่เป็นเทวดาตกสวรรค์ เพราะถูกคำสาปจากนาคที่พระเอกปฏิเสธรักอย่างไร้เยื่อใย จึงถูกสาปส่งลงมาจุติบนโลกมนุษย์ ถูกคนพาลใส่ร้ายตามไล่ล่าเลยกลายเป็นนาคาผู้เหี้ยมโหด แก้วมรุลีจึงเป็นผู้ทำลาย คำสาปให้พระเอก จึงเป็นเป็นรักแรกพบของความรักต่างชนชั้นผ่านเรื่องราวมากมายมาด้วยกัน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการนำเอาชื่อตัวละครเอกมายำเสนอในการตั้งชื่อเรื่องให้น่าติดตาม

นวนิยายเรื่อง สมิงพาศ ได้ใช้การตั้งชื่อตามตัวละครหลักของเรื่องนั่นคือตัวละคร สมิง คือเสือที่เชื่อกันว่าเดิมเป็นคนที่มีวิชาอาคมแก่กล้าแล้วสามารถจำแลงร่างเป็น เสือได้ หรือเสือที่กินคนมาก ๆ เข้าไป แล้ววิญญาณคนตายเข้าสิง จึงทำให้จำแลงร่างเป็นคนได้ เรียกว่า เสือสมิง ส่วนคำว่า พาศ หมายถึง สัตว์ร้าย เช่น ช้างร้าย งู สิงโต เสือ ซึ่งในที่นี้หมายถึงเสือสมิง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องราวที่กล่าวถึงสมิงผู้ดุร้ายที่กระทำชำเรานายเอกอย่างแสนสาหัส จนท้ายที่สุดจนเกิดการต้องรับผิดชอบกันและกันจนเกิดเป็นความรัก ถือเป็นการใช้ลักษณะของตัวละครเอกมาตั้งชื่อเรื่องอย่างเข้าใจ

นวนิยายเรื่อง สมิง เจ้าสมิงพลาย ภาค 1 เป็นการใช้ชื่อตัวละครเอกในเรื่องมาใช้ในการตั้งชื่อนวนิยาย โดยเจ้าสมิงพลาย คือพญาสมิงผู้เก่าแก่มีพลังอำนาจที่จะคอยปกปักรักษาในชาวบ้านอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข โดยชาวบ้านจะมีพิธีกรรมการบูชาเจ้าสมิงพลายที่ปรารถนาการสมสู่กับเด็กหนุ่มเพื่อดับกระหาย จนเกิดเป็นเรื่องราวอันลึกลับในหมู่เพื่อน ๆ ของเด็กหนุ่มในมหาวิทยาลัย ถือเป็นการใช้ชื่อตัวละครสำคัญในเรื่องมาใช้ในการตั้งชื่อเรื่องให้เกิดความน่าติดตามได้อย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง สมิง เจ้าวาสุกรี ภาค 2 เป็นนวนิยายภาคต่อจากเรื่อง สมิง เจ้าสมิงพลาย ภาค 1 ซึ่งก็ได้ใช้กลวิธีการนำชื่อตัวละครสำคัญของเรื่องมาใช้ในการตั้งชื่อเรื่องเช่นเดียวกัน เจ้าวาสุกรี เป็นพญานาคที่มีร่างจำแลงเป็นสมิงมีพละกำลังที่แข็งแกร่งที่จะต้องสมสู่กับมนุษย์เพื่อให้มีพละกำลังที่มากขึ้น จึงเกิดเป็นเรื่องราวที่ลึกลับซับซ้อนชวนให้ผู้ได้อ่านได้ติดตาม จากการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้ตัวละครเอกในเรื่องมานำเสนออย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง ตะวันนาคราช ได้ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้ชื่อตัวละครเอก นั่นคือ ตะวัน นายเอกของเรื่องมารวมกับคำว่านาคราชที่เป็นคำแทนชื่อของตัวละครพระเอกที่เป็นพญานาคผู้ถูกต้อง คำสาปให้กลายมาเป็นงูเหลื่อมที่ต้องมาดูแลตะวันตั้งแต่เด็กจนคำสาปถูกถอนเกิดเป็นเรื่องราวความรักระหว่างคนกับพญานาค หนึ่งคนที่รอคอยหลายพันปีกับอีกหนึ่งคนที่เกิดมาเพื่อเป็นดวงใจนาคราชและเพื่อถอนคำสาป จนสองใจสองกายได้หลอมรวมกันเป็นหนึ่งจนทำให้ทั้งคู่มีลูกด้วยกัน ซึ่งเห็นได้

ว่านวนิยายเรื่องตะวันนาคราชได้ใช้ชื่อตัวละครที่สื่อให้เห็นถึงการหลอมรวมความรักระหว่างมนุษย์หนุ่มผู้มีนามว่าตะวันกับพญานาคผู้เป็นนาคราชของกันและกันได้อย่างน่าติดตาม

นวนิยายเรื่อง แก้วอสุรา เป็นการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำที่สื่อถึงตัวละครเอกของเรื่อง ได้แก่ การใช้คำว่า แก้ว ที่เปรียบถึงตัวละครนายเอกเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของพระเอกเป็นยักษาผู้น่ารักและดุจแก้วมณีอันล้ำค่า ส่วนคำว่า อสุรา มีความหมายถึงยักษ์ ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ของตัวละครเอกของเรื่องที่ได้เป็นคู่ครองกัน ดังนั้นนวนิยายเรื่องแก้วอสุรา จึงได้ใช้ลักษณะของตัวละครเอกมาใช้เป็นกลวิธีในการตั้งชื่อเรื่องให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม

จะเห็นได้ว่าในประเด็นการตั้งชื่อตามตัวละครเอกของเรื่อง เช่น แก้วมรุลี สมิงพาฬ ตะวันนาคราช เป็นต้น ถือเป็นการตอกย้ำภาพแทนของอัตลักษณ์ เช่น ตัวละครที่มีความงดงามอ่อนหวาน (นายเอก) หรือน่าเกรงขามและทรงพลัง (พระเอก) ซึ่งสื่อถึงบทบาทเพศในความสัมพันธ์อันเป็นอนุภาคหนึ่งของตัวละครที่ถูกแบ่งสถานะอย่างชัดเจน ทำให้เห็นการนำเอาชื่อตัวละครเอกหรือตัวละครที่มีบทบาทสำคัญของเรื่องมาใช้ในการนำเสนอให้เห็นถึงตัวตนที่มาจากชื่อเสียงเรียงนามชวนให้เกิดความน่าติดตามในเรื่องราวได้อย่างน่าสนใจ

4.1.3.3 การตั้งชื่อตามเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง

นวนิยายเรื่อง วัจนาเสี่ยงมาลัย เป็นการตั้งชื่อเรื่องตามเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง นั่นคือก็คือการเสี่ยงมาลัย เรื่องราวกล่าวถึงคำสาปที่ถูกซ่อนอยู่ภายใต้ความรักแบบเสี่ยงดวง วัจนาอยู่ภายใต้ตระกูลที่ถูกต้องคำสาปหากเมื่ออายุ 25 ปียังไม่เสี่ยงมาลัยจะต้องโสดไปตลอดชีวิต เขาจึงตั้งใจจะให้การเสี่ยงมาลัยเพื่อหาคู่ชีวิต แต่ผู้ที่ดันมารับได้คือเจ้าเป็ดน้อยพอจบพิธีเป็ดก็หายตัวไปและทิ้งให้เขาต้องออกตามหาเป็ดเพื่อพาไปพบกับเจ้าของในเมื่อแต่งงานกับเป็ดไม่ได้จึงต้องบังคับให้เจ้าของแต่งงานด้วยการเสี่ยงมาลัยจึงเป็นเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสนุกสนาน นักเขียนได้นำเอาเหตุการณ์สำคัญของเรื่องมาตั้งชื่อเรื่องให้เกิดความน่าติดตามต่อไป

นวนิยายเรื่อง นาคราชวิวาทรัก เป็นการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้เหตุการณ์สำคัญของเรื่องคือการกล่าวถึงเรื่องราวของนาคราชที่เป็นตัวละครเอกที่เริ่มจากการปมขัดแย้งที่นำไปสู่การ วิวาท ที่หมายถึงการทะเลาะเบาะแว้ง ที่นำมารวมกับคำว่ารัก เป็นการใช้คำตรงข้ามที่แสดงให้เห็นถึงการวิวาทจนนำไปสู่ความรักในบทสรุป นวนิยายเรื่องนาคราชวิวาทรัก เรื่องราวได้กล่าวถึงพญานาคที่เป็นสัตว์ในตำนาน จนกลายมาเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนนับถือบูชาในปัจจุบัน รวมถึง ทิวา นายเอกที่ชื่นชอบเรื่องเกี่ยวกับพญานาคมานาน เขาได้เดินทางไปเยี่ยมชมความงดงามของแม่น้ำโขงในยามราตรี จนเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น เมื่อตื่นมากลับพบว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานที่แปลกประหลาด สถานที่ซึ่งคล้ายกับแหล่งที่อยู่อาศัยของพญานาค จนนำไปสู่ปมขัดแย้งที่พระเอกจ้าวฤทธิ์นาคราชได้กักขังทั้งกล่าวหาในสิ่งที่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเคยกระทำ ทั้งเรียกร้องให้เขาชดใช้ด้วยร่างกายและวิญญาณ เนื่องเพราะเขามีหน้าตาที่ละหม้ายคล้ายกับคนรักเก่าที่เขาจงเกลียดจงชัง การวิวาทจนนำไปสู่บทสรุปของความรักที่

สุดท้ายต้องกลายเป็นคู่ครองกัน เห็นได้ว่านักเขียนได้ใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้เหตุการณ์สำคัญของเรื่องมาตั้งชื่อเรื่องอย่างน่าสนใจ

นวนิยายเรื่อง วุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์เล่ม 1 ครุฑฉุดนาค เป็นการตั้งชื่อเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์สำคัญของเรื่องที่บอกเล่าให้เห็นถึงความ วุ่นวายในดินแดนหิมพานต์และแดนมนุษย์ เรื่องราวความขัดแย้งของสองเผ่าพันธุ์คือครุฑและนาค เผ่าครุฑล้วนมีอำนาจที่สูงกว่าสามารถจับนาคไปเป็นอาหารได้ตลอดเวลา นายเอกจึงเป็นเป้าหมายสำคัญของพระเอกที่จะจับตัวไป แต่หากไม่ใช่จับไปเป็นอาหาร เพราะเขากลับหลงรักนาคหนุ่มด้วยใจใฝ่ถวิล จึงได้ทำการฉุดที่หมายถึงการรั้งหรือดึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งไป นั่นคือการฉุดเอานาคที่เป็นที่รักมาครอบครองนั่นเอง ดังนั่นจึงเห็นถึงการใช้เหตุการณ์สำคัญของเรื่องมาตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ

จะเห็นได้ว่าในนวนิยายแนวแฟนตาซี มีการใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องตามเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง เช่น นาคราชวิวาทรัก วัจนาเสี่ยงมาลัย ได้ใช้เหตุการณ์ที่มีความหมายในเชิงคติชน เช่น การเสี่ยงมาลัย ที่เป็นประเพณีหาคู่แบบหญิงชายในนิทานพื้นบ้าน แต่พลิกกลับมาใช้กับคู่ชายและชายในนวนิยายวาย ถือเป็นการท้าทายขนบดั้งเดิม และเพื่อชี้ให้เห็นถึงเหตุการณ์หลัก ๆ ของเรื่องที่มีความน่าสนใจเป็นปมปัญหาที่ชวนให้เกิดความน่าติดตาม ทั้งนี้เหตุการณ์เหล่านั้นยังสัมพันธ์กับการเลือกใช้คำศัพท์เพื่อนำเสนอการตั้งชื่อเรื่องอย่างเข้าใจได้เป็นอย่างดี

4.1.3.4 การตั้งชื่อตามวัตถุสิ่งของสำคัญของเรื่อง

นวนิยายเรื่อง บ่วงนาคบาศ เป็นการตั้งชื่อเรื่องตามวัตถุสิ่งของสำคัญของเรื่องนั่นคือ บ่วงนาคบาศ บ่วงบาศ ถือเป็นวัตถุสิ่งของ เป็นบ่วงสำหรับโยนไปคล้องมีลักษณะเป็นวงกลมในปัจจุบัน บ่วงนาคบาศ ถือเป็นเครื่องรางของขลังเป็นเครื่องรางแห่งโชคลาภป้องกันภัย ผู้ที่มีไว้ครอบครองต่างรู้ดีถึงประโยคที่ว่ามีกินไม่มีอด กินแบบงูกินหางกันต่างตัวก็ต่างกิน ยิ่งกินก็ยิ่งรัดเข้าหากันพอชนกันก็คลายออกในนวนิยายได้ใช้บ่วงนาคบาศเป็นวัตถุที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของชาติภพของตัวละคร เปรียบดังการมีบ่วงที่หมายถึง สิ่งผูกมัดหรือครอบงำที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจเหมือนที่ตัวละครเอกต่างมีบ่วงนาศต่อกันและกันแม้จะอยู่ในภาพชาติที่ต่างกันหรือต่างเผ่าพันธุ์จะเป็นมนุษย์หรือพญานาคก็ต้องกลับมาครองคู่กันเพราะมีบ่วงนาคบาศที่ผูกมัดให้ต้องครองรักกันทุกชาติพบตลอดกาล การใช้วัตถุเวทมนตร์ในคติชนกลายเป็นสัญลักษณ์ของความผูกพันอันนิรันดร์ ระหว่างชายกับชายซึ่งถูกแทนความรักที่ไม่ถูกยอมรับในโลกจริงนั่นเอง

ประเด็นกลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละครด้วยการการตั้งชื่อนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบการนำเสนอการตั้งชื่อเรื่องของนวนิยาย ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่องตามแนวคิดสำคัญของเรื่องที่แสดงให้เห็นการเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อถึงแกนหลักสำคัญของเรื่องราวมานำเสนอให้ผู้อ่านได้ติดตาม การตั้งชื่อตามตัวละครเอกของเรื่อง เป็นการใช้ชื่อตัวละคร ลักษณะ บทบาทมานำเสนอให้เห็นเป็นชื่อเรื่องให้เข้าได้ การตั้งชื่อเรื่องตามเหตุการณ์สำคัญของเรื่องเป็นการตั้งชื่อตามเหตุการณ์สำคัญในเรื่องที่เป็นปมขัดแย้งหรือเหตุการณ์ที่สำคัญอันนำไปสู่การนำเสนอเรื่องราวทั้งหมดได้อย่างน่าสนใจ การตั้งชื่อ

เรื่องตามวัตถุสิ่งของสำคัญของเรื่องก็ได้ใช้วัตถุสิ่งของที่เป็นสิ่งที่นำไปสู่เรื่องราวของเรื่องให้น่าติดตาม ซึ่งทั้งหมดล้วนทำให้เห็นถึงความน่าสนใจของการเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อสารให้เห็นถึงความเป็นไทยผสานกับความเป็นแฟนตาซีชวนให้เกิดความน่าติดตามและน่าสนใจเป็นอย่างมาก กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีข้อสังเกตบางประการ นักเขียนซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นนักเขียนรุ่นใหม่มักตั้งชื่อโดยใช้วลีหรือถ้อยคำที่บ่งบอกถึงแนวคิดของเรื่องมากกว่าจะตั้งตามกลวิธีอื่น ๆ ซึ่งนักเขียนรุ่นใหม่บางคนจะตั้งชื่อเรื่องลักษณะใดลักษณะหนึ่งจนกลายเป็นเอกลักษณ์เช่นเดียวกับนักเขียนรุ่นก่อน ๆ ที่นิยม ตั้งชื่อเรื่องในงานเขียนของตนไปในแนวเดียวกัน หรือจะตั้งชื่อเรื่องเพื่อให้รู้ว่าเป็นนวนิยายหรือผลงานในชุดเดียวกัน จึงทำให้เห็นการตั้งชื่อเรื่องที่เป็นกลวิธีการนำเสนอทางภาษาที่สัมพันธ์กับเนื้อหาของเรื่อง

4.1.4 *กลวิธีการตั้งชื่อตัวละคร*

ตัวละครถือเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการดำเนินเรื่อง นักเขียนจำเป็นจะต้องสร้างตัวละครให้มีลักษณะนิสัยที่สอดคล้องกับการดำเนินเรื่อง ดังนั้นชื่อของตัวละครที่ใช้เรียกขานนามแสดงตัวตนของบุคคล จึงเป็นส่วนสำคัญต่อการนำเสนอให้เรื่องราวเกิดความน่าสนใจได้ การตั้งชื่อตัวละครจะแสดงให้เห็นถึงศิลปะการใช้ภาษาที่ถูกแฝงไปด้วยนัยยะบางประการทำให้ผู้อ่านได้ขบคิดตามไปกับเรื่องราวนั้น ๆ ได้ ชื่อของตัวละครจึงทำหน้าที่เสมือนอนุภาคที่บ่งบอกถึงบทบาทที่แสดงออกทางเพศ ชาติพันธุ์ และเผ่าพันธุ์ของตัวละคร โดยอิงจากข้อมูลคติชนและแนวคิดเรื่องเพศในบริบทแฟนตาซี โดยผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะชื่อของตัวละครที่เป็นตัวละครเอกหรือพระเอกกับนายเอกเพียงเท่านั้นอันเป็นตัวละครที่มีบทสำคัญสำคัญของเรื่องดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.4.1 กลวิธีการตั้งชื่อตัวละครพระเอก

ลักษณะของตัวละครในนวนิยายวายมีลักษณะเฉพาะที่น่าสนใจคือจะแบ่งบทบาทออกเป็นพระเอกและนายเอก ฝ่ายพระเอก มักจะถูกกำหนดให้มีรูปร่างสูงใหญ่ หุ่นดี หน้าตา หล่อเหลามีอุปนิสัยเงียบขรึม โมโหร้าย ปากแข็ง ขี้หึง เป็นที่หมายปองของผู้ชาย (ฝ่ายรับ) ซึ่งโดยรวมจะถูกกำหนดให้เป็นผู้นำ ผู้ปกป้องและผู้แก้ปัญหา เหล่านั้นล้วนถูกนำเสนอให้เห็นผ่านเนื้อหาการดำเนินเรื่องต่าง ๆ รวมถึงชื่อของตัวละครที่เปรียบเสมือนป้ายฉลากที่แสดงตัวตนของเจ้าของซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้เรียกขานแทนตนและสื่อถึงลักษณะของตัวตนของบุคคลนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน การตั้งชื่อของตัวละครพระเอกจึงเป็นการตั้งชื่อที่มีความหมายที่แสดงออกถึงความเข้มแข็ง ดังประเด็นต่อไปนี้

สังข์แตร เป็นตัวละครที่ได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องสังข์ทองหรือเงาะป่า โดยปรากฏเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครนายเอก คือวัจนาจำเป็นต้องหาคู่ครองจากการเสี่ยงมาลัยและพวงมาลัยกลับไปคล้องคอเป็ดที่เข้าไปในงาน ทำให้นายเอกต้องตามหาเจ้าของเป็ดเพื่อมารับผิดชอบนำไปสู่การพบเจอกันกับสังข์แตรพระเอกผู้มีลักษณะท่าทางคล้ายกับเงาะป่า แต่กลับเป็นผู้ที่มีหน้าตาที่หล่อเหล่าสมบูรณ์เหมือนกับพระสังข์หรือสังข์ทอง การตั้งชื่อจึงถูกดัดแปลงมาจากชื่อในนิทานพื้นบ้านแต่ยังคงเค้าที่สามารถสื่อถึงตัวละครสังข์ทองได้ นักเขียนได้เพิ่มคำเป็นชื่อว่าสังข์แตรที่

หมายถึง เครื่องดนตรีที่ทำจากหอยมีเสียงไพเราะคล้ายแตร ถือเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นสิริมงคลในศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์ เช่นดังปรากฏในพิธีมงคลสมรสนั่นคือการรดน้ำสังข์ จึงถือว่าการตั้งชื่อตัวละครสังข์แตรได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านและมีความหมายที่สื่อถึงความเป็นสิริมงคล

ไกรทอง จากเรื่อง ลิขิตกุมภีล์ เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่ได้รับอิทธิมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องชาละวันกับไกรทองที่เป็นนิทานพื้นบ้านในภาคกลางของไทยมีตัวเอกชื่อ ไกรทอง ถูกเล่าไว้หลายสำนวนด้วยกัน ภายหลังในสมัยรัชกาลที่ 2 ได้ทรงพระราชนิพนธ์เป็นบทละครสำหรับละครนอกและได้รับความนิยมยกย่องเป็นฉบับมาตรฐานฉบับหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องราวความรักเกี่ยวกับคนและจระเข้ ตัวละคร ไกรทองจึงมีที่มาจากนิทานพื้นบ้านเรื่องไกรทองถูกนำมาเล่าใหม่แต่ยังคงไว้ซึ่งความเก่งกล้าสามารถในวิชามวยที่แสดงถึงความเป็นชายที่ชัดเจน อีกทั้งยังได้ร่ำเรียนวิชาอาคม จนได้รับหน้าที่เป็นหมอจระเข้ที่เก่งกาจบุคคลหนึ่งและนำไปสู่การที่จะต้องต่อสู้กับคนรักของตัวเองนั่นคือชาละวัน จระเข้ผู้ดุร้ายแห่งเมืองพิจิตร

นอกจากนี้ยังพบตัวละครที่มีกลวิธีการตั้งชื่อที่ได้รับอิทธิจากนิทานพื้นบ้านไกรทองกับชาละวันเช่นเดียวกัน นั่นคือตัวละคร ชาละวัน ในเรื่อง ลิขิตกุมภีล์และสิเน่หาชาละวัน ซึ่งก็มีที่มาจากชื่อตัวละครในนิทานพื้นบ้าน ซึ่งชาละวันเป็นตัวละครจระเข้ใหญ่เลื่องชื่อแห่งแม่น้ำน่านเก่าเมืองพิจิตรและเป็นผู้ปกครองใต้เมืองบาดาลดูแลจระเข้ ซึ่งถือเป็นเจ้าพญาจระเข้ผู้ที่ใครหลายคนต้องเกรงกลัว

รามสูร เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงถึงเผ่าพันธุ์ต้นกำเนิดโดยตรง โดยคำว่า รามสูร พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554) ได้ให้ความหมายว่า ชื่อยักษ์ตนหนึ่งตามเทพนิยายของอินเดีย เชื่อกันว่าเสียงฟ้าร้องเป็นเสียงรามสูรขว้างขวาน ดังนั้นจึงทำให้พบว่าการตั้งชื่อตัวละครดังกล่าวแสดงถึงการสื่อความหมายที่หมายถึงยักษ์ ที่ได้นำเอาตัวละครที่ปรากฏในนิทานพื้นบ้านมาดัดแปลงใหม่ เช่นเดียวกับรามสูรพระเอกในเรื่อง ที่เป็นยักษ์ได้รับหน้าที่ในการออกตามหาตัวละครอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติภารกิจโดยการผจญภัยในป่าหิมพานต์

ไอศูรย์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554) ได้ให้ความหมายว่า ไอศวรรย์ ซึ่งไอศวรรย์หมายถึง ไอศวรรย์ ความเป็นเจ้าเป็นใหญ่ ความเป็นพระเจ้าแผ่นดิน สมบัติแห่งพระราชาธิบดี ใช้ว่า ไอศุริย หรือ ไอศูรย์ ก็มีซึ่งตัวละครไอศูรย์ถือเป็นพระเอกยักษาที่ที่เป็นผู้ปกครองเมืองมีพละกำลังและความสามารถที่ปกป้องเมืองยักษ์ให้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ซึ่งแสดงให้เห็นการตั้งชื่อที่สื่อถึงความเป็นใหญ่ของผู้ปกครองได้อย่างชัดเจน

ธาดาธิปก เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงอำนาจของตัวละคร ได้แก่ การใช้คำว่า ธาดา ที่หมายถึง ผู้สร้างและคำว่า ธิปก หมายถึง ที่หมายถึงผู้เป็นใหญ่ ผู้เป็นหัวหน้า ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้กับผู้ปกครองเมือง ดังนั้นการตั้งชื่อตัวละครธาดาธิปก จึงเป็นการตั้งชื่อที่สื่อถึงความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของตัวละครที่ถือเป็นผู้สร้างและผู้ปกครองเมืองครุฑาในดินแดนหิมพานต์ จึงถือเป็นการตั้งชื่อเรื่องที่แสดงให้เห็นบทบาทและอำนาจของตัวละครได้อย่างชัดเจน

ชนน หมายถึง การเกิดเชื้อสายเป็นชื่อตัวละครพระเอกที่เป็นพญานาคแปลงกายมาเป็นมนุษย์เพื่อดูแลคนรักในอีกภพภูมิ การตั้งชื่อตัวละครว่า ชนน ที่เป็นอีกร่างของพญานาคจึงหมายถึงการกำเนิดเกิดใหม่แต่ยังอยู่ในเชื้อสายของพญานาคเพียงแค่มีอิทธิฤทธิ์ที่สามารถแปลงกายมาเป็นมนุษย์ได้ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ส่วนชื่อที่อยู่ในเผ่าพันธุ์พญานาคมีชื่อว่า ชคัตตรัย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554) ได้ให้ความหมายว่า โลก 3 เช่น ชคัตตรยาพดง ว่า ผู้เป็นยอดของโลก 3 ซึ่งน่าจะหมายถึงการที่ตัวละครต้องติดอยู่ภายใต้คำสาปใน 3 โลก ได้แก่ โลกสวรรค์ที่เหล่าเทพยดาต่างลงโทษให้เขาต้องรับกรรมกับการกระทำในโลกมนุษย์ที่เขาต้องคอยแปลงร่างมาดูแลคนรักที่เป็นนาคที่ถูกคำสาปให้มาอาศัยในโลกมนุษย์ โลกใต้นครบาดาลอันเป็นแหล่งกำเนิดและพื้นที่อาศัยของพญานาคนั่นเอง ซึ่งแสดงว่าการตั้งชื่อตัวละครดังกล่าวได้อิงจากความเป็นตัวตนของตัวละครที่มาจากต้นกำเนิดของเผ่าพันธุ์พญานาคที่ตัวละครนั้นต่างเคยเป็นยอดทั้ง 3 โลกหากแต่ถูกต้องคำสาปจนต้องรอคอยเวลาในการกลับไปปกครองโลกทั้ง 3 ของตนต่อไป

พญาอินทรปักษ์นาคราช เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นเผ่าพันธุ์ต้นกำเนิดของตัวละครนั่นคือเป็นพญานาคผู้ปกครองที่เป็นเป็นใหญ่ใต้นครบาดาล การตั้งชื่อโดยใช้คำว่า พญา ที่หมายถึง ผู้เป็นใหญ่ รวมกับคำว่า อินทร, อินทร์ ที่หมายถึง ผู้เป็นใหญ่ เช่นเดียวกัน เมื่อนำมารวมกับคำว่า ปักษ์ ที่หมายถึง ฝ่ายหรือข้างหรืออาจสื่อถึงความเป็นครึ่ง ๆ กลาง ๆ ที่หมายถึงความเป็น นาคราชที่เป็นครึ่งคนครึ่งนาคนั่นเอง ซึ่งหากนำมารวมกัน พญาอินทรปักษ์นาคราช จึงหมายถึงพญานาค ผู้เป็นใหญ่ใต้นครบาดาล จึงเห็นได้ว่าเป็นการตั้งชื่อที่สื่อถึงความเป็นตัวตนจากเผ่าพันธุ์พญานาคของตัวละครได้อย่างชัดเจน

จ้าวฤทธิ์นาคราช เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่สื่อถึงความเป็นเผ่าพันธุ์ของตัวละคร นั่นคือ พญานาค การใช้คำว่า จ้าว หมายถึง เจ้า คือผู้ที่เป็นใหญ่กับคำว่า หมายถึง อำนาจศักดิ์สิทธิ์ แรงอำนาจ รวมกับคำว่านาคราชที่หมายถึง พญานาค ดังนั้นจ้าวฤทธิ์นาคราช จึงหมายถึงพญานาคที่เป็นใหญ่และมีอิทธิฤทธิ์และอำนาจศักดิ์สิทธิ์อย่างมหาศาล จึงแสดงให้เห็นการตั้งชื่อที่สื่อถึงความเป็นเผ่าพันธุ์และความเป็นใหญ่ของตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

ศิมันตร์ เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงอำนาจและแรงกำลัง โดยคำว่า ศิมันตร์ หมายถึง อำนาจหรือฤทธิ์เวทย์ วิทยาคมที่เป็นมงคลสอดคล้องกับลักษณะและบทบาทของตัวละครศิมันตร์เป็นครุฑาหนุ่มผู้ปกครองเผ่าครุฑ โดยถือกำเนิดแบบโอปปาติกะคือการเกิดแล้วโตในทันที ส่วนใหญ่จะพบในครุฑตระกูลชนชั้นสูง จึงทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่มีฤทธาและอำนาจที่มหาศาลและเป็นมงคลมาตั้งแต่กำเนิดนั่นเอง

เมฆวรรณ เป็นการตั้งชื่อที่สื่อถึงความเป็นตัวละครของตัวละคร ตัวละคร เมฆวรรณ ถือเป็นตัวละครที่มีเชื้อสายตระกูลยักษ์ชั้นสูง แต่เมื่อเติบโตมาเขาจึงพบว่าตัวเองมีเชื้อสายจากมนุษย์เนื่องเพราะพ่อของเขาได้ขืนใจแม่ซึ่งเป็นมนุษย์ ทำให้เขาถือกำเนิดเกิดมาและถูกเลี้ยงดูจากแม่เลี้ยงในเมืองยักษ์มาตั้งแต่เยาว์วัย การตั้งชื่อ เมฆวรรณ ที่หมายถึง สีเมฆ จึงมีที่มาจากแหล่งที่อยู่อาศัย

บนเมืองสวรรค์ในแดนหิมพานต์ที่มีหมู่เมฆหลากสีสันอันสวยงาม นอกจากนี้เมฆวรรณยังมีอีกชื่อที่พ่อเขาตั้งให้นั่นคือ กวินภพ ซึ่งแปลว่ามีภพหรือกำเนิดอันดีงาม ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นจริงที่เขาต้องกำเนิดเกิดจากแม่ผู้เป็นมนุษย์ที่เกิดมากลายเป็นตัวประหลาดในโรงพยาบาล จึงทำให้พ่อเขาต้องตั้งชื่อลูกในหลุดพ้นจากปมดังกล่าวจึงได้ตั้งชื่อลูกว่า กวินภพ ที่หมายถึง การกำเนิดอันดีงามนั่นเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อตัวละครดังกล่าวที่สื่อถึงความเป็นตัวตนที่สะท้องผ่านชื่อที่เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับการกำเนิดของตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

เทียรฆชาติ เป็นการตั้งชื่อที่แสดงถึงเผ่าพันธุ์ของตัวละครนั่นคือ งูหรือพญานาค เทียรชาติ หมายถึง งู และเป็นพญานาคที่ถูกสาป ถูกจองจำให้อยู่ในร่างงูเหลือมยักษ์ เขาอยู่ในร่างงูมานานนับพันปี รอคอยผู้ที่เป็นดั่งดวงใจนาคราชมาแก้คำสาป จนกระทั่งเขาได้มาอาศัยและใช้ชีวิตร่วมกับตะวันคู่ครองตั้งแต่ชาติภพก่อนเพื่อที่จะสามารถกลับคืนร่างไปเป็นพญานาคราชเช่นดังเดิมได้ ดังนั้นการตั้งชื่อตัวละครดังกล่าวจึงมีความสอดคล้องของความหมายของชื่อที่แสดงให้เห็นถึงเผ่าพันธุ์ของตัวละครนั่นคืองูหรือพญานาคนั่นเอง

วาสุกรี เป็นการตั้งชื่อที่แสดงถึงเผ่าพันธุ์ของตัวละครนั่นคือพญานาค พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554) ได้ให้ความหมายว่า วาสุกรี, วาสุกี คือ ชื่อพญานาคร้ายตนหนึ่งหรือพญานาค ซึ่งตัวละคร วาสุกรี ในเรื่อง สมิง ภาควาสุกรี เป็นเรื่องราวของมนุษย์หนุ่มที่ถูกสิงจากเสือสมิงเพื่อที่จะเป็นเครื่องบูชาให้แก่พญานาคผู้มีนามว่าเจ้าวาสุกรีที่เป็นพญานาคผู้สืบเชื้อสายในตระกูลวิรูปักษ์หรือนาคสีทองมีพลังอำนาจและเป็นที่นับถือของผู้คน ซึ่งความหมายของชื่อก็สัมพันธ์กับความเป็นเผ่าพันธุ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจน

ศารทูล หมายถึง เสือโคร่ง จึงเป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงเผ่าพันธุ์ของตัวละครเพราะศารทูลเป็นเสือสมิงเป็นผู้นำเผ่าจากการสืบทอดจากวงศ์ตระกูลและจะต้องเป็นผู้นำของเผ่าสมิงสืบต่อจากย่า ดังนั้นจึงทำให้เห็นการตั้งชื่อตัวละครที่สื่อความหมายถึงเสือโคร่งที่แทนศารทูล ซึ่งเป็นเสือสมิงนั่นเอง

สินธุกาฬ เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่สัมพันธ์กับการกำเนิดของตัวละคร สินธุ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554) ได้ให้ความหมายว่า ลำน้ำ, แม่น้ำ, สายน้ำ, น้ำ, ทะเล, มหาสมุทร, ใช้ว่า สินธุ์ หรือ สินธุ ก็มี ส่วนคำว่า กาฬ หมายถึง รอยดำหรือแดงที่ผุดตามร่างกายคนเมื่อตายแล้ว ซึ่งสัมพันธ์กับตัวละครสินธุกาฬ ที่ถือกำเนิดในเมืองมนุษย์ จากการขอพรของสองตายายในหมู่บ้านดอนดาวดึงที่กำลังแห้งแล้งขาดน้ำในการอุปโภคและการทำเกษตรกรรม เหล่าเทวดาจึงได้ประทานสินธุกาฬ ผู้มาพร้อมกับสายน้ำอันอุดมสมบูรณ์ เพื่อเข้ามาช่วยเหลือเหล่ามนุษย์ ให้รอดพ้นจากภัยแล้ง สินธุกาฬ พญานาคในตระกูลกัณหาโคตรมะหรือตระกูลนาคสีดำไม่ถือว่าเป็นนาคชั้นสูงแต่มีฤทธานุภาพที่มากและมีลำตัวขนาดใหญ่ ดังนั้นสินธุกาฬจึงมีความสัมพันธ์กับน้ำที่เป็นประโยชน์ต่อชาวบ้านและเป็นนาคตระกูลสีดำ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของชื่อ

มหรรณพ เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่มาจากแหล่งกำเนิด คำว่า มหรรณพ หมายถึง ทะเลใหญ่ ห้วงน้ำใหญ่ ซึ่งตัวละครมหรรณพเป็นพญานาคที่กำเนิดในแดนหิมพานต์ แต่มักจะชื่นชอบในการเล่นน้ำอยู่เสมอ ซึ่งถือว่าสอดคล้องกับความหมายของชื่อที่หมายถึงแม่น้ำใหญ่อันเป็นแหล่งอาศัยและถิ่นกำเนิดของตัวละครที่ถูกนำมาใช้เป็นกลวิธีการตั้งชื่อตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

ยึดมั่น เป็นการตั้งชื่อตัวละครมนุษย์ที่เป็นผู้ที่มีความซื่อตรง ตัวละครยึดมั่นได้เรียนรู้คาถาอาคมด้านไสยศาสตร์จากบิดามาตั้งแต่เด็ก ทำให้เขาไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด ทำให้ยึดมั่นเป็นผู้ที่มีพลังวิเศษที่เก่งกล้าสามารถขจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงให้รอดพ้นไปได้ คำว่า ยึดมั่น หมายถึง ยึดถืออย่างมั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ เช่น ยึดมั่นในหลักการ ยึดมั่นในตัวบุคคล เป็นต้น ดังแสดงให้เห็นความยึดมั่นซื่อตรงต่อสิ่งที่ตนได้กระทำของตัวละครยึดมั่นที่ได้มีเหตุการณ์ทำให้เขาได้เสพสมด้วยการสมพาสกับเสือสมิงจนต้องยึดครองกลายเป็นคู่ชีวิตด้วยมนต์ของการผูกพันธะสัญญา แม้ว่าในตอนแรกเขาไม่ได้รู้สึกพิศวาสต่อสมิงคนรัก แต่ด้วยความยึดมั่นซื่อตรงทำให้เขาต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่ตนกระทำ จึงแสดงให้เห็นการตั้งชื่อตัวละครที่สอดคล้องกับบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละครได้อย่างชัดเจน

ทัณฑ์เทวา เป็นการตั้งชื่อเรื่องจากบทบาทและสิ่งที่ตัวละครถูกกระทำ จากคำว่า ทัณฑ์ โทษที่เนื่องด้วยความผิด ที่ตัวละครครุฑผู้เป็นทหารเอกของเมืองครุฑที่มีพลังอิทธิฤทธิ์จนถูกลงโทษด้วยการทำร้ายร่างกาย นำมารวมกับคำว่า เทวา หมายถึง เทวดา อันเป็นโทษทัณฑ์จากเทวดา ดังนั้นจึงถูกนำมาตั้งเป็นชื่อตัวละครที่ถูกลงโทษจากเทวดา จนนำไปสู่เรื่องราวความรักที่ทำให้พบเจอกับนาคผู้ช่วยเหลือ ทำให้เรื่องราวดำเนินไปด้วยความสนุกสนาน

เรวัต เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่ขัดแย้งกับความเป็นจริง โดยคำว่า เรวัต หมายถึง ผู้มีทรัพย์ แต่ความเป็นจริงในนวนิยาย เรวัตเป็นเพียงทหารเอกและผู้ฝึกศาสตร์การต่อสู้ให้กับนายเอก ซึ่งเรวัตไม่ได้มีทรัพย์สินเงินตรามากมายที่จะเทียบเทียมกับนายเอกที่เป็นถึงองค์รัชทายาทได้ ทำให้เห็นการตั้งชื่อที่ขัดแย้งกับความเป็นจริงของตัวละคร แต่ถึงอย่างไรท้ายที่สุดเรวัตก็มีความสมปรารถนาที่ได้ครองคู่กับนายเอก ซึ่งอาจหมายถึงการมีทรัพย์ในแง่ของการสมหวังในความรักก็ได้เช่นเดียวกัน

ในประเด็นกลวิธีการตั้งชื่อตัวละครพระเอก เช่น ธาดาธิปก ศิมันตร์ จ้าวฤทธิ์นาคราช เป็นต้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจ ความแข็งแกร่ง และความเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นบทบาทเพศชายแบบดั้งเดิม แม้ในโลกแฟนตาซี ตัวละครชายรักชายยังต้องรับบทพระเอกที่ครองความเป็นใหญ่ อีกทั้งยังพบว่านักเขียนได้ตั้งชื่อตัวละครพระเอกที่บางส่วนได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านเป็นการใช้ชื่อตัวละครจากวรรณกรรมที่คนรู้จักมาใช้ในการนำเสนอเรื่องราวให้เกิดความน่าสนใจ อีกทั้งยังพบการตั้งชื่อที่ทำให้ตัวละครเอกสื่อให้เห็นความเป็นผู้นำจากการเลือกใช้คำที่แสดงถึงความเป็นใหญ่และยังแสดงถึงด้านพละกำลังที่แข็งแรงสามารถปกป้องเมืองและคนรักของตนได้ด้วย นอกจากนี้ยังพบการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงเผ่าพันธุ์ การกำเนิดของตัวละครเช่น พญานาค พญาครุฑและทั้งหมดเหล่านั้นการตั้งชื่อยัง

แสดงให้เห็นถึงตัวตนของตัวละครจากการใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทและลักษณะบุคลิกของตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

4.1.4.2 กลวิธีการตั้งชื่อตัวละครนายเอก

ลักษณะของตัวละครนายเอก มักจะถูกกำหนดให้มีรูปร่างเล็ก หน้าตาน่ารักมีอุปนิสัยร่าเริง มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีน้ำใจ ขี้น้อยใจ เป็นแม่บ้านแม่เรือน ซึ่งโดยรวมจะถูกกำหนดให้เป็นผู้ตามผู้ถูกปกป้อง ซึ่งประเด็นการตั้งชื่อของตัวละครนายเอกพบกลวิธีการตั้งชื่อที่แสดงให้เห็นบทบาทและลักษณะของตัวละคร ดังนี้

วัจนา เกียรติสามนต์ เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่ได้รับอิทธิมาจากนิทานพื้นบ้าน สังข์ทองกับรจนา ชื่อ วัจนา น่าจะถูกแปลงมาจากคำว่ารจนา นางเองในนิทานพื้นบ้าน วัจนาเป็นตัวละครที่ถูกคำสาปให้ต้องได้รับการเสี่ยงมาลัยเพื่อหาคู่ครอง วัจนาถูกปรับเปลี่ยนมาจากตัวละคร รจนา ในเรื่องสังข์ทอง ทำให้วัจนามีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกันกับตัวละครรจนา ตัวละครวัจนามีลักษณะบุคลิกที่มีเสน่ห์และมีความหล่อและสวยอยู่ภายในตัว อีกทั้งยังมีรูปลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบทำให้หลายคนให้ความสนใจ นอกจากนี้นามสกุลของตัวละครวัจนา นั่นคือ เกียรติสามนต์ ยังมีความสอดคล้องกับชื่อของบิดาของรจนานั่นคือ ท้าวสามล ดังนั้นจึงทำให้เห็นกลวิธีการตั้งชื่อที่มีความสอดคล้องและได้รับอิทธิพลมาจากนิทานพื้นบ้านนั่นเอง

ปฤษนี เป็นการตั้งชื่อที่แสดงให้เห็นถึงรูปลักษณ์และความงามของตัวละคร คำว่าปฤษนีหมายถึง เล็ก บอบบาง ดังเช่นรูปลักษณ์ของตัวละครปฤษนีที่มีบทบาทอยู่ในสถานะนายเอก จึงถูกนำเสนอให้เห็นถึงความบอบบางแม้จะเป็นเพศชายก็ตาม เพราะนักเขียนต้องการทำให้เห็นว่าตัวละครกินนรถือเป็นตัวแทนของความอ่อนแอที่ต้องถูกรังแกจากคนรอบข้างรวมถึงพระเอกด้วย ดังนั้นจึงทำให้เห็นการตั้งชื่อที่แสดงถึงบทบาทที่ตกอยู่ในสถานะนายเอกที่ต้องบอบบาง อ่อนแอเหมือนกับนางเอกในวรรณกรรมทั่วไป อีกทั้งคำว่าปฤษนี จึงสื่อถึงการตั้งชื่อของเพศหญิงอันเป็นตัวแทนของตัวละครที่ถูกผสานความเป็นหญิงและความงามของความเป็นชายอยู่ภายในคนเดียวกันอย่างน่าสนใจ

วิรัลย์ เป็นการตั้งชื่อที่สื่อถึงรูปลักษณ์และลักษณะนิสัยของตัวละคร โดยคำว่าวิรัลย์ หมายถึงผู้ที่งามและกล้าหาญ สอดคล้องกับรูปลักษณ์ของตัวละครวิรัลย์ที่มีความงามอยู่ภายในตัวจนทำให้พระเอกหลงใหลในขณะที่ทำสงครามต่อสู้จนลักพาตัวมาอยู่ด้วย อีกทั้งวิลัย์ยังมีความกล้าหาญที่จะทำศึกสงครามแม้ว่าตนจะไม่ได้มีความรู้ทางด้านการศึก แต่ต้องการพิสูจน์ให้บิดาได้เห็นว่าเขายังมีตัวตนและเป็นองค์รัชทายาทของเมืองยักษ์ได้ ซึ่งการตั้งชื่อตัวละครดังกล่าวล้วนสัมพันธ์กับลักษณ์นิสัยและรูปลักษณ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจน

นวิน เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นตัวตนของตัวละคร คำว่า นวิน หมายถึง ใหม่ หนุ่ม สดชื่น เช่นดังกับตัวละครองค์นวิน เป็นรัชทายาทแห่งแคว้นสราลีที่จะขึ้นปกครองเมืองยักษ์

คนใหม่ และยังเป็นหนุ่มที่ยังมีอายุยังน้อย องค์นวินเป็นตัวละครที่มีบุคลิกที่คล้ายกับผู้หญิงมีความอ่อนหวานแต่ผสานไปด้วยความแก่นแก้ว เมื่อพระเอกเห็นคราใดก็ต่างหลงในมนต์เสน่ห์เพราะมีความสดใสอยู่ภายในตัว ซึ่งแสดงให้เห็นการตั้งชื่อที่สัมพันธ์กับบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละครได้อย่างชัดเจน

บัญญพนต์ เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่หมายถึง ผู้มีปัญญาและผู้มีบุญวาสนาเก่าตลอดมา ซึ่งเป็นชื่อที่หลวงตาตั้งให้ “บัญญพนต์ เคยถามแม่ตัวเองว่าชื่อนี้เขาได้มาจากไหน แม่บอกว่าท่านเคยไปขอให้หลวงตาตั้งให้ หลวงตาบอกว่าเขาต้องชื่อบัญญพนต์เท่านั้น เพราะเป็นชื่อเก่าที่ติดตัวมาตั้งแต่ชาติปางก่อน” เพราะตัวละครบัญญพนต์เป็นพญานาคที่ถูกคำสาปให้มาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อก่อกรรมที่ทำไว้และเมื่อใกล้ถึงเวลาครบกำเนิดเขาจะต้องกลับไปสู่ภพภูมิเดิมของตนเอง ซึ่งชื่อก็สามารถบอกถึงความมีปัญญาที่ฉลาดเฉลียว ช่างสังเกตและมีบุญวาสนาที่ได้มากำเนินในแดนมนุษย์ โดยที่ตัวละครบัญญพนต์มีชื่อเล่นว่า บุษย์ หมายถึง แก้วสีขาวหรือบัว เพราะเขาเองก็ชื่นชอบเกี่ยวกับน้ำเนื่องจากชาติภพก่อนเป็นพญานาคนั่นเอง

แก้วมรุลี เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นบุคลิกลักษณะของตัวละคร การใช้คำว่า แก้ว ที่สื่อความงามที่ใสสะอาดของตัวละครและมรุลีที่สื่อให้เห็นถึงรูปลักษณ์อันงดงาม มะ มาจากคำว่ามณี ลักษณ์ ส่วน รุ มาจากรุจีสีรุ้งอันเป็นต้นตระกูลนาคสีทองที่ตัวละครได้กำเนิดมาและ ลี มาจากคำว่า ลีลา ความอ่อนหวานและการมีมิตรไมตรีที่ดี ดังบทกลอนจากท้ายหน้าปกของนวนิยาย “แก้วสุวรรณนาคาวิรูปักษ์ มณีลักษณ์มรกตงดงามเหลือ รุจีรุ้งรวมประสานตรีชาติเชื้อ ลีลาเกื้อไมตรีจิตคิดทำดี” จึงแสดงให้เห็นการตั้งชื่อที่แสดงถึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร อีกทั้งยังสังเกตได้ว่า การตั้งชื่อตัวละครดังกล่าวยังทำให้เห็นการสื่อสารถึงความอ่อนหวานของชื่อที่คล้ายกับชื่อผู้หญิงถูกนำมาตั้งให้ตัวละครนายเอกมีความอ่อนหวานผสานกับความสมบูรณ์แบบของตัวละครได้อย่างลงตัว

วาริช เป็นการตั้งชื่อที่มีความสัมพันธ์กับการกำเนิดของตัวละคร วารีช เกิดแต่น้ำ คือ บัว ในที่นี้ วาริชเป็นตัวละครที่เป็นนายแพทย์หมอหนุ่มผู้ที่เรียนทางด้านวิทยาศาสตร์แต่กลับต้องพบเจอกับเหตุการณ์ที่ลึกลับกับตนเองอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับน้ำนั่นคือตอนเกิดมารดาของเขาได้ไปขอพรจากพญานาค เพื่อให้มีบุตรจนเขาเกิดในน้ำ ซึ่งเป็นอีกวิธีในการคลอดทางวิทยาศาสตร์ “เมื่อถึงกำหนดคลอด หญิงผู้นั้นกลับเกิดความวิตกกังวลอย่างไม่มีสาเหตุ อาจเพราะเป็นการตั้งครรภ์ครั้งแรก นายแพทย์ที่ดูแลจึงแนะนำให้เธอคลอดในน้ำเพื่อช่วยประคองครรภ์และลดภาวะเครียด” (Bacteria, 2562: 21-22) จึงทำให้เขาเป็นพญานาคในอดีตชาติที่มาเกิดเป็นมนุษย์ มีชื่อว่า เทวี ศรีอินทรนาคราช ซึ่งแสดงให้เห็นถึงบทบาทของตัวละครที่จะต้องเป็นองค์เทวีที่หมายถึงนางกษัตริย์มักใช้กับผู้หญิง ถูกนำมาใช้กับตัวละครนายเอกที่เป็นผู้ชาย แสดงให้เห็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงบทบาทและการแทนตัวตนที่อยู่ในความสัมพันธ์ของชายรักชายโดยกำหนดให้นายเอกจะต้องเป็น องค์เทวีหรือราชินีเคียงคู่ผู้เป็นใหญ่แห่งนครบาดาลนั่นเอง

ชีวันธร เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของตัวละคร กล่าวคือ ชีวันธร มีหมายว่า การมีชีวิต หรือการไว้ซึ่งชีวิต ซึ่งก็สัมพันธ์กับเรื่องราวที่ชีวันธร นาคหนุ่มที่เกิดในตระกูลเอราปถะ หรือนาคตระกูลสีเขียว เป็นนาคที่อยู่ในชนชั้นใต้การปกครอง จึงทำให้มักถูกรุกรานจากเหล่าครุฑอยู่เสมอ ทำให้ชีวันธรต่างต้องระวังตัวทุกครั้งในการเดินทางเพื่อไม่ให้ครุฑจับตัวไปเป็นอาหารได้ ซึ่งหลายครั้งเขาก็รอดชีวิตมาได้ เพราะมีพระเอกผู้เป็นครุฑที่จะคอยปกป้องเขาอยู่เสมอให้รอดชีวิต ให้กลับไปมีชีวิตและใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยโดยปกติ จึงเห็นได้ว่าการตั้งชื่อดังกล่าวสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของตัวละครที่หมายถึงการมีชีวิตหรือรอดชีวิตได้นั่นเอง

พนาสิจน์ การตั้งชื่อตัวละครที่สัมพันธ์กับการกำเนิดของตัวละคร การตั้งชื่อตัวละครที่ใช้คำว่า พนา หมายถึง ป่าดงพงไพร กับคำว่า สิจน์ หมายถึง น้ำ ดังนั้น พนาสิจน์ จึงหมายถึงธรรมชาติที่เกี่ยวกับป่าและน้ำ ดังเช่นตัวละครพนาสิจน์ที่เป็นนาคอาศัยอยู่ใต้นครบาดาลและอยู่ในแดนป่าหิมพานต์ ซึ่งสัมพันธ์กับแหล่งกำเนิดและแหล่งอาศัยของตัวละคร ที่ถูกนำมาใช้เป็นกลวิธีในการตั้งชื่อตัวละครอย่างน่าสนใจ

ตะวัน เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่หมายถึง ดวงอาทิตย์ ตัวละคร ตะวัน เป็นเด็กหนุ่มที่เกิดมาพร้อมกับการที่มีงูเข้ามาช่วยเหลือในทุกครั้งที่ประสบกับอันตราย เพราะงูนั้นคือพญานาคที่เป็นคู่รักมาตั้งแต่อดีตกาล ทำให้ทั้งสองครองรักกันและแต่งงานกัน ตะวันที่เป็นเพศชายแต่สามารถมีบุตรและตั้งครรภ์ได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการตั้งชื่อตัวละครว่า ตะวัน ยังอาจสื่อให้เห็นทั้งการเริ่มต้นที่เป็นแสงสว่างและเป็นจุดจบที่มืดมน ดังที่ตัวละครตะวันต่างมีแสงสว่างคือการมีงูคู่ชีวิตมาดูแล หากแต่เป็นจุดจบที่คู่ชีวิตนั่นกลับไม่ใช่มนุษย์ทั่วไป แต่ถึงอย่างไรดวงตะวันยังหมายถึงเวลาของการอคอยที่ต่างดำเนินไปในแต่ละวันอาจมีมืดหรือสว่างปะปนกันไป แต่ท้ายที่สุดก็ไม่สามารถตัดขาดจากกันไปได้เหมือนกันตะวันและเทียรฑชาติที่ต้องเป็นคู่ครองกันไปในทุกชาติภพนั่นเอง

ขมิ้น เป็นการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้พืชสมุนไพรมาใช้ในการตั้งชื่อตัวละคร ขมิ้น ถือเป็นสมุนไพรพื้นบ้านที่มีประโยชน์หลากหลายด้าน การนำเอาชื่อพืชมาตั้งที่สอดคล้องกับลักษณะนิสัยของขมิ้นที่ชื่นชอบสมุนไพร รวมถึงยังอาศัยอยู่ในป่าเพราะเป็นบุตรของพรานป่า จึงแสดงให้เห็นการตั้งชื่อที่มีความสัมพันธ์กับถิ่นกำเนิดและเชื่อมโยงให้เห็นบุคลิกนิสัยที่อ่อนหวานของตัวละครขมิ้น

ศิลา เป็นการตั้งชื่อที่ใช้ธรรมชาติรอบตัวมาตั้งชื่อ โดยคำว่า ศิลา หมายถึง หิน ศิลาเป็นตัวละครเสือสมิงที่อาศัยอยู่ในแดนสมิงกลางป่า ซึ่งการตั้งชื่อดังกล่าวอาจมาจากแห่งที่อยู่อาศัยที่มีหินศิลาพรรณจำนวนมาก ซึ่งปรากฏเห็นได้จากบ้านของสมิงแต่ละหลังที่ทำมาจากหินจำนวนมากนั่นเอง แสดงให้เห็นการตั้งชื่อที่นำเอาธรรมชาติรอบตัวของตัวละครมาตั้งชื่อตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

เดโช เป็นการตั้งชื่อตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทของตัวละคร คำว่าเดโช หมายถึง อำนาจ หรือความร้อน ซึ่งบทบาทของเดโชเป็นทหารเอกของชาละวันได้รับหน้าที่ให้จำแลงกายเป็นมนุษย์ไปเป็นข้าราชการในวังเพื่อสืบข่าวหรือความลับจากเมืองมนุษย์มาเพื่อแจ้งต่อเหล่ากุมภีล์ ทำให้

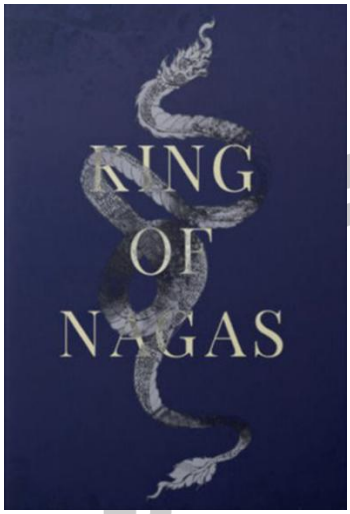
เห็นว่าเดโชถือเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากที่จะสามารถทำให้เหล่ากุมภีล์ได้ทราบแผนการต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้วางแผนปราบจระเข้ แต่แผนการก็ต้องชะงักด้วยความอารมณ์ร้อนของเดโชที่ขัดคำสั่งต่าง ๆ ทำให้เป็นต้นเหตุของเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย จึงทำให้เห็นว่าการตั้งชื่อ ตัวละครแสดงถึงความสัมพันธ์ทั้งบทบาทของตัวละครและลักษณะนิสัยของตัวละครอีกด้วย

ประเด็นกลวิธีการตั้งชื่อตัวละครนายเอก เช่น วัจนา แก้วมรุลี ชีวันธร เป็นต้น ได้สื่อถึงความบอบบาง ความอ่อนหวาน ความสวยงามคล้ายผู้หญิง เพศสภาพถูกยืดหยุ่นด้วยภาษา (Feminine Naming) บางชื่อยังถูกดัดแปลงจากนิทานพื้นบ้านที่มีตัวละครหญิง เช่น วัจนา เป็น รจนา อีกทั้งยังพบว่ามีการตั้งชื่อตัวละครนายเอกที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนของตัวละคร ทั้งเผ่าพันธุ์ที่กำเนิดและการใช้ธรรมชาติรอบตัวมาตั้งชื่อและพบการดัดแปลงชื่อมาจากตัวละครในนิทานพื้นบ้าน ซึ่งทำให้พบความน่าสนใจของการตั้งชื่อตัวละครนายเอกที่สัมพันธ์กับบทบาทและบุคลิกของตัวละครได้อย่างชัดเจน

4.1.5 *กลวิธีการใช้รูปภาพประกอบ*

การใช้ภาพประกอบ ทั้งในส่วนปกหน้า ปกหลัง และภาพในเนื้อหา นับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งในหนังสือนวนิยาย เพราะผู้เขียนสามารถเลือกใช้ภาพมาเป็นหนึ่งเพื่อนำเสนอกลวิธีการประพันธ์เพื่อสร้างการจดจำและดึงดูดใจผู้อ่านให้ต้องพลิกติดตามเนื้อหาภายในเรื่องได้ ซึ่งเป็นกลวิธีการนำเสนออีกรูปแบบหนึ่งในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีคือการใช้กลวิธีทางภาษาในรูปแบบอวัจนภาษา นั่นคือการใช้รูปภาพประกอบ การใช้ภาพประกอบนี้เป็นลักษณะที่พบบ่อยในการนำเสนอในนวนิยายวาย ในการแต่งนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงปรากฏการนำภาพมาใช้ประกอบการนำเสนอเรื่องด้วยการใช้ภาพ ซึ่งพบภาพประกอบ ได้แก่ ภาพแฟนอาร์ตในการนำเสนอภาพตัวละครทั้งภาพหน้าปกและในส่วนต่าง ๆ ของหนังสือนวนิยาย ซึ่งภาพประกอบเหล่านั้นล้วนมีส่วนสำคัญในการสร้างจินตนาการแก่ผู้อ่าน ให้เห็นภาพถึงบทบาททางเพศของตัวละครแต่ละตัวได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจะเลือกวิเคราะห์เฉพาะภาพหน้าปกของนวนิยาย เพราะเป็นส่วนที่จะดึงดูดความสนใจให้ผู้อ่านได้ติดตามเนื้อหาและปรากฏภาพที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ชัดเจน ดังนี้

พหุน ปณ ฑิโต ชีเว

รูปภาพที่ 2 *ปกนวนิยาย King of nagas (ด้านซ้าย)*

รูปภาพที่ 3 *ปกนวนิยายบ่วงนาคบาศ (ด้านขวา)*

จากตัวอย่างภาพข้างต้นเป็นภาพหน้าปกของนวนิยายเรื่อง King of nagas และนวนิยายเรื่อง บ่วงนาคบาศ (ด้านขวา) เป็นการใช้รูปภาพโดยนำเอาสัตว์ในจิตนาการนั่นก็คือนาคมาใช้ในการนำเสนอภาพประกอบ เพราะในทั้งสองเรื่องล้วนเป็นเรื่องราวที่ปรากฏตัวละครนาคเป็น ตัวละครหลัก จึงเป็นการใช้ตัวละครนาคมานำเสนอให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ ความขลังและความดุดันอันน่าเกรงขาม ผสานการกับใช้สีที่บ่งบอกถึงตระกูลของตัวละครนาค ดังเช่นภาพด้านขวาที่เป็นนาคสีทองและยังได้ผสานการใช้รูปภาพที่ทันสมัยและแทรกเอาความเป็นไทยมาผสานกันได้อย่างลงตัว

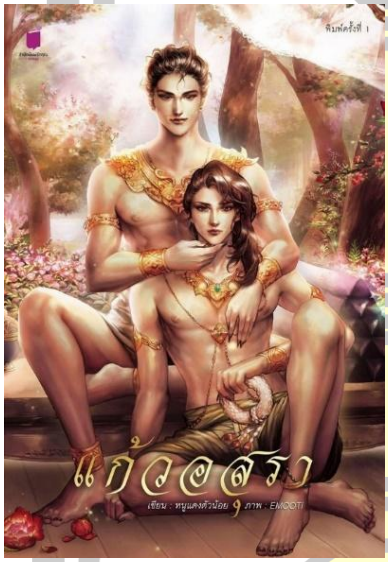

รูปภาพที่ 4 *ปกนวนิยายอุบายกินรา (ด้านซ้าย)*

รูปภาพที่ 5 *ปกนวนิยายฤทธิ์คล้องนาคา (ด้านขวา)*

จากภาพข้างต้นเป็นภาพหน้าปกของปกนวนิยายอุบายกินรา (ด้านซ้าย) และนวนิยายฤๅฤทธิ์คล้องนาคา (ด้านขวา) เป็นการนำเสนอให้เห็นความเป็นแฟนตาซีจากการสร้างสรรค์ที่แสดงถึงตัวตนและเผ่าพันธุ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจน ดังเช่นในเรื่องอุบายกินรา ที่พบว่าตัวละครนายเอกเป็นกินนรที่มีรูปโฉมที่งดงามเหมือนกับหญิงงามในวรรณคดี อีกทั้งยังพบการวาดปีกและขาที่เหมือนกับสัตว์หิมพานต์ได้อย่างสมจริง รวมถึงยังแสดงให้เห็นการสร้างสรรค์ที่สื่อถึงความเป็นไทยผ่านเครื่องประดับและการแต่งกายที่งดงาม เช่นดังกับเรื่องฤๅฤทธิ์คล้องนาคาที่มีการแต่งกายที่แสดงถึงความเป็นไทยเช่นเดียวกัน อีกทั้งยังสื่อให้เห็นถึงการสร้างสรรค์สรรค์ที่แสดงถึงเผ่าพันธุ์ของตัวละครนั่นก็คือตัวละครนายเอกที่เป็นนาคโดยมีครึ่งบนเป็นมนุษย์รูปงามส่วนครึ่งล่างมีห่างเป็นพญานาคและตัวละครพระเอกที่มีปีกเป็นพญาครุฑที่แข็งแกร่ง ทำให้ภาพหน้าปกข้างต้นมีความน่าสนใจชวนให้ผู้อ่านได้เห็นถึงภาพของตัวละครที่สื่อผ่านรูปภาพได้อย่างชัดเจน

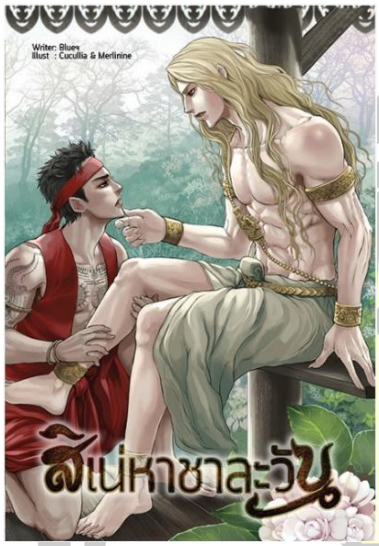

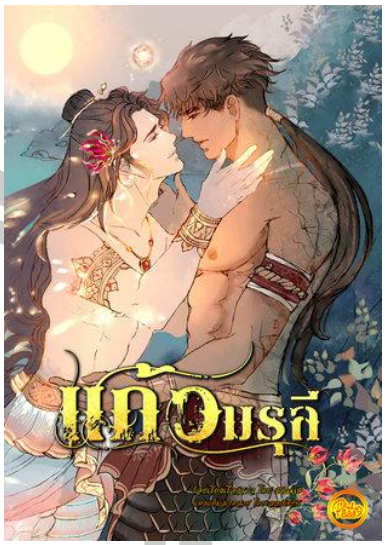

รูปภาพที่ 6 *ปกนวนิยายแก้วอสุรา (ด้านซ้าย)*

รูปภาพที่ 7 *ปกนวนิยายเสน่หากุมภัณฑ์ (ด้านขวา)*

ภาพต่อมาเป็นภาพหน้าปกของนวนิยายเรื่อง แก้วอสุรา (ด้านซ้าย) และนวนิยายเรื่อง เสน่หากุมภัณฑ์ (ด้านขวา) เป็นการสร้างสรรค์ภาพหน้าปกด้วยการใช้รูปภาพจินตนาการรูปลักษณ์ของพระเอกและนายเอกจากเรื่อง โดยมีลักษณะหน้าตาที่งดงามและอ่อนหวานมีหุ่นที่สมส่วนมีกล้ามเนื้อสมชายชาตรี การแต่งกายที่แสดงถึงความเป็นไทยพร้อมเครื่องประดับที่งดงาม ทั้งนี้จะเห็นถึงการแบ่งสถานะของพระเอกกับนายเอกโดยที่ตัวละครพระเอกจะมีลักษณะที่แสดงถึงความเป็นชายมากกว่านายเอก ส่วนตัวละครนายเอกจะมีความอ่อนหวานมากกว่าและยังปรากฏพบการใช้ภาพต้นไม้ธรรมชาติที่แสดงถึงความงดงามที่สามารถดึงดูดให้ผู้อ่านเกิดความน่าติดตามต่อไปได้

รูปภาพที่ 8 *ปกนวนิยายสิเน่หาชาละวัน (ด้านซ้าย)*

รูปภาพที่ 9 *ปกนวนิยายแก้วมรุลา (ด้านขวา)*

จากตัวอย่างรูปภาพข้างต้นเป็นหน้าปกของนวนิยายเรื่อง สิเน่หาชาละวัน (ด้านซ้าย) และนวนิยายเรื่อง แก้วมรุลา (ด้านขวา) ทำให้เห็นการสร้างสรรค์รูปภาพเพื่อนำเสนอภาพความเป็นชายของตัวละครเอก โดยมีลักษณะรูปลักษณ์ที่งดงามและมีรูปร่างที่สมบูรณ์ สังเกตได้จากการมีกล้ามหน้าท้อง (Six Pack) รวมถึงมีกล้ามเนื้อทุกสัดส่วนที่แข็งแรง อีกทั้งยังพบรอยสักที่บ่งบอกถึงความเป็นชายได้อย่างชัดเจน แต่ทั้งนี้ภาพของความเป็นชายเหล่านั้นยังผสานไว้ซึ่งความงดงามตามแบบฉบับชายในวรรณคดีที่มีร่างกายที่แข็งแรงมีผมยาวสลวยสวยงามและเป็นการใช้รูปตัวละครเอกทั้งพระเอกนายเอกที่เป็นคู่ครองกันมานำเสนอได้อย่างสวยงาม

รูปภาพที่ 10 *ปกนวนิยายเมื่อผมเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ (ด้านซ้าย)*

รูปภาพที่ 11 *ปกนวนิยายวัจนาเสี่ยงมาลัย (ด้านขวา)*

ตัวอย่างภาพข้างต้นเป็นภาพหน้าปกนวนิยายเรื่อง เมื่อผมเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ (ด้านซ้าย) และนวนิยายเรื่อง วัจนาเสี่ยงมาลัย (ด้านขวา) ซึ่งจะเห็นถึงการนำเสนอภพหน้าปกที่แสดงถึงเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง ได้แก่นวนิยายเรื่องเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ เป็นภาพของตัวละครเอกที่กำลังก่อไฟทำอาหารอยู่กลางป่า เพราะทั้งคู่ได้ออกไปผจญภัยเพื่อทำภารกิจตามคำสั่ง ทำให้ทั้งคู่ต้องอาศัยอยู่ในป่าร่วมกันจนเกิดความรักต่อกัน ส่วนนวนิยายเรื่อง วัจนาเสี่ยงมาลัย เป็นภาพเหตุการณ์ในขณะที่วัจนานายเอกของเรื่องกำลังเสี่ยงมาลัยเพื่อเลือกคู่ครองจนทำให้เป็ดปริศนามารับมาลัยไป ทำให้ต้องตามหาเจ้าของเป็ดนั่นคือสังข์แตรที่มีรูปลักษณ์คล้ายกับเงาะป่ามาเป็นคู่ครองกันในที่สุด ซึ่งภาพทั้งสองข้างต้นแสดงให้เห็นการนำเสนอภาพหน้าปกที่นำเอาเหตุการณ์สำคัญของเรื่องมานำเสนอให้ผู้อ่านได้คาดเดาเรื่องราวและเกิดความน่าสนใจและติดตามอ่านนวนิยายต่อไป

รูปภาพที่ 12 *ปกนวนิยายครุฑฉุดนาค (ด้านซ้าย)*

รูปภาพที่ 13 *ปกนวนิยายล่ามรักอสุรา (ด้านขวา)*

รูปภาพข้างต้นเป็นภาพหน้าปกของนวนิยายเรื่อง ครุฑฉุดนาค (ด้านซ้าย) และนวนิยายเรื่องล่ามรักอสุรา (ด้านขวา) เป็นการสร้างสรรค์ภาพของตัวละครที่นำเสนอให้เห็นถึงความทันสมัย โดยตัวละครพระเอกและนายเอกมีรูปลักษณ์และการแต่งกายเป็นวัยรุ่นยุคปัจจุบัน ซึ่งการสร้างสรรค์ภาพดังกล่าวเป็นการวาดภาพแฟนอาร์ต ซึ่งหมายถึงภาพเขียนหรืองานศิลปะที่สร้างขึ้นโดยมีแรงบันดาลใจจากงานศิลปะต้นแบบที่มีมาก่อน เช่น วรรณคดี วรรณกรรม การ์ตูน ภาพยนตร์ หรือบุคคลจริงแฟนอาร์ตจึงเป็นผลงานของแฟนที่ชื่นชอบงานศิลปะนั้น ๆ หรือบุคคลนั้น ๆ การสร้างแฟนอาร์ต ผู้สร้างอาจสร้างผลงานเดี่ยว ๆ หรืออาจใช้เป็นผลงานที่ประกอบกับงานวรรณกรรมอื่น เช่น นิยายวาย นิยายแชท รวมถึงแฟนฟิก จึงทำให้เกิดความน่าสนใจและความทันสมัยชวนให้ติดตาม

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลวิธีการใช้ภาพประกอบในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ผู้สร้างสรรค์มีการใช้ภาพประกอบมาช่วยให้เรื่องดึงดูดความสนใจและเสริมสร้างจินตนาการแก่ผู้อ่าน รวมทั้งช่วยทำ

หน้าที่อธิบายขยายความเพื่อให้เรื่องราวเกิดความน่าสนใจและผู้อ่านสามารถคาดเดาในเนื้อหาได้ง่ายผ่านส่วนของปก ซึ่งมีการใช้ภาพสีที่ช่วยในการสื่อความหมายได้ดี เสริมความคิดรวบยอด ลดคำบรรยาย และช่วยให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการถึงสิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการนำเสนอได้อย่างรวดเร็ว โดยภาพทุกภาพล้วนสัมพันธ์กับชื่อเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เป็นปมปัญหาหลักของเรื่อง ฉากสถานที่และลักษณะบุคลิกของตัวละครเอกได้อย่างชัดเจน

4.1.6 กลวิธีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม

การศึกษากลวิธีทางภาษาในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบลักษณะการใช้ภาษาที่เป็นลักษณะเด่น คือการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม เพราะภาษามีบทบาทหนึ่งคือการแสดงให้เห็นถึงการนำเสนอเพศวิถีชายรักชายในนวนิยายวาย บทบาทของภาษาจึงเป็นสิ่งที่ช่วยบ่งชี้อัตลักษณ์เพศสภาพ

การศึกษาภาษาในนวนิยายวายจึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มของตัวละคร เพื่อทำให้เห็นถึงการสื่อสารผ่านถ้อยภาษา โดยเฉพาะการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม สำหรับการวิเคราะห์การใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มนั้น ผู้วิจัยจะใช้แนวคิดทางภาษามาวิเคราะห์ระดับตัวบท ดังที่ แฟร์คลัฟ (Fairclough, 1995 อ้างถึงใน ธีระ บุษบกแก้ว, 2553) กล่าวว่า การวิเคราะห์ภาษาตั้งแต่การเลือกใช้คำศัพท์ การเลือกโครงสร้างประโยคแบบต่าง ๆ องค์ประกอบของตัวบทตลอดจนการตีความหมายจะทำให้อธิบายความคิดบางอย่างที่แฝงอยู่ในวาทกรรมได้ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มที่พบในตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบประเด็น ได้แก่ การใช้คำสแลง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

คำสแลง คือ ถ้อยคำหรือสำนวนที่ส่วนใหญ่มักจะใช้ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ โดยมากมักเป็นข้อความที่มีลักษณะพิเศษและใช้กันเฉพาะกลุ่มและใช้ในเชิงภาษาที่เป็นที่นิยมในกลุ่มคน หนุ่มสาวมากกว่าผู้สูงวัย การใช้คำสแลงอาจได้รับการยอมรับและนำไปใช้ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ดังนั้นภาษาเฉพาะกลุ่มจึงไม่ได้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าถูกหลักภาษา อย่างไรก็ตามหากการใช้ คำสแลงได้รับการยอมรับและใช้กันเป็นเวลานานก็สามารถพัฒนาเป็นภาษามาตรฐานได้

คำว่าสแลง (slang) หมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง (ราชบัณฑิตยสภา, 2554) ดังนั้นคำสแลงจึงมักใช้ในภาษาพูดที่ไม่เป็นทางการและไม่ใช้ในภาษาเขียน เช่นคำว่า โป๊ะ วีน เท นก ปัง จึงถือเป็นคำสแลง ทั้งนี้ คำสแลงสามารถอธิบายตามความสัมพันธ์ของรูปคำ ความหมายของคำและการปรากฏในบริบทจากการศึกษาการใช้คำสแลงในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบว่ามีการใช้คำสแลง ดังนี้

> *แล้วไอ้ครุฑผ่าเหล่าตัวนั้นมันไม่ใช่ครุฑธรรมดาด้วยนะครับ มันสืบเชื้อสายมาจากพญาเวนไตย ต้นตระกูลพญาครุฑ และในหิมพานต์ตอนนี้ ครุฑมีสามตระกูลใหญ่ มันคือครุฑตระกูลที่สาม เป็นลูกชายคนเดียวเสียด้วย เรียกแบบ**<u>กิ๊บเก๋</u>**อย่างมนุษย์ว่า มันคือ รัชทายาทของตระกูลสามว่าผู้นำครุฑนับหมื่นในภายภาคหน้า*
>
> (หย่งช่าง, 2562: 13)

ตัวบทข้างต้นปรากฏคำสแลงคือคำว่า กิ๊บเก๋ ที่หมายถึง ความเท่ ความน่าสนใจ แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร ซึ่งมาจากคำว่า กิ๊บเก๋ยูเรก้า ที่สื่อถึงความแปลกใหม่น่าสนใจดังเช่นตัวละครที่มีการใช้คำเรียกแทนตนเองที่เป็นองค์รัชทายาทของตระกูลเผ่าครุฑเป็นการแสดงความโดดเด่นไม่เหมือนใครในการเป็นถึงองค์รัชทายาทของตระกูล นอกจากนี้ยังพบการใช้คำสแลงคือคำว่า เชียะแซ่บ ที่กล่าวถึงรูปร่างของตัวละครที่มีหุ่นที่สมบูรณ์แบบตามแบบฉบับของนายเอกในนวนิยายวาย ดังตัวบท

> *ความวินาศสันตะโรในชีวิตของ นวิน กิจวรกุล เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการในบ่ายวันหนึ่ง แต่จะไปพูดถึงเรื่องน่าปวดหัวพวกนั้น เขาควรจะเท้าความด้วยการแนะนำตัวเองกันสักหน่อย เขาเป็นผู้ชาย (หมายถึงเพศสภาพเป็นผู้ชาย) หรือถ้าจะให้ ลงรายละเอียดลึก ๆ กว่านั้นก็คือเขาเป็นเกย์หนุ่มหน้าใส รูปร่างจัดว่า**<u>เชียะแซ่บ</u>** มีกล้ามหน้าท้องวีไลน์นิด ๆ หน่อย ๆ หน้าตาก็ดี เข้าขั้นขนาดที่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเคยถ่ายแบบให้ร้านเสื้อผ้าในไอจีอยู่หลายร้าน ส่วนอายุอานามตอนนี้ก็ยี่สิบห้าปี**<u>กรุบ ๆ</u>** หรือ ที่คนทั่วไปเรียกกันว่าวันเบญจเพสนั่นแหละ*
>
> (littlebbear96, 2564: 5)

คำว่า เชียะ หมายถึง ดูดีหรือสวยมาก มักจะใช้กับการชื่นชมในรูปร่าง เช่น หุ่นเชียะ ส่วนคำว่า แซ่บ ความหมายเดิม (ถิ่น-อีสาน) ว. หมายถึง อร่อย (ราชบัณฑิตยสภา, 2554) เมื่อนำมารวมกันคำว่า เชียะแซ่บ จึงใช้ในความหมายว่า หุ่นดี เซ็กซี่ น่าหลงใหล ชวนมองจนอยากที่จะมีความสัมพันธ์ด้วย นอกจากนี้ยังพบคำว่า กรุบ ๆ ที่หมายถึงความพอดิบพอดี มักใช้เป็นคำสร้อย เมื่อเจอสิ่งที่ดีต่อใจ ความดีงาม ซึ่งคำว่ากรุบมาจากการเลียนเสียงการเคี้ยวอาหาร สะท้อนถึงการได้กินของอร่อย ถูกใจ ซึ่งคำนี้มักนำมาใช้กับสิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์ที่ต้องตาต้องใจถูกใจมาก ๆ เช่นในตัวบทที่ใช้ในบริบทที่แสดงถึงอายุในวัย 25 ปี ที่กำลังเป็นช่วงวัยที่กำลังพอดีต่อการเปลี่ยนแปลงในหลายสิ่ง นอกจากนี้ยังพบการใช้คำสแลงที่เป็นคำเฉพาะกลุ่มของ LGBT ที่มีการใช้วลีที่กล่าวถึงความเซ็กซี่คือวลีที่ว่า ยั่ว ๆ บด ๆ ดังตัวบท

> *เมื่อถึงวันเปิดร้านบรรยากาศล้วนเต็มไปด้วยความคึกคักดังคาด ทุกคน ต่างตื่นตากับแสงสีต่าง ๆ ที่เกิดจากอาคมซึ่งแตกต่างจากร้านสุราอื่น เสียงหัวเราะ ของผู้คนเคล้าคลอไปกับเสียงขลุ่ยและเครื่องดนตรีอื่น ๆ ที่ขับกล่อมท่วงทำนองสนุกสนานแสนไพเราะ บรรยากาศรอบกายเต็มไปด้วยความสุข แม้โดยรวมจะยัง ไม่คล้ายคลึงกับผับในโลกที่เขาจากมามากนัก แต่นี่นับว่าเป็นการเริ่มต้นก้าวแรกละนะ การเปลี่ยนแปลงต้องค่อยเป็นค่อยไป แต่สักวันเขาจะให้นักดนตรีเป่า เพลง Feel Special, Kill this love, 2002 ราตี จะออกไปแดนซ์**<u>ยั่ว ๆ บด ๆ</u>** เป็นตัวอย่างให้ดูกลางฟลอร์โยกกันให้หัวหลุดไปเลย!*
>
> (littlebbear96, 2564: 350-355)

คำว่า ยั่ว ๆ บด ๆ หมายถึง ดีเลิศแบบเกินเหตุ ให้ความรู้สึกมีจริตจะก้านที่ยั่วยุสายตาผู้คน หรือความเซ็กซี่ ใช้ในบริบท โดยคำว่ายั่ว หมายถึงการยั่วยวนทำให้เกิดราคะและคำว่า บด ๆ เป็นการแสดงถึงอาการเต้นที่เป็นท่าเฉพาะ ดังนั้นคำว่ายั่ว ๆ บด ๆ จึงเป็นที่มักใช้ของกลุ่ม LGBT สื่อถึงความเซ็กซี่ยั่วยวนให้ผู้คนสนใจนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบคำสแลงที่สื่อแทนการแสดง ความโดดเด่นที่เป็นคำอุทานคือคำว่า อีแม่ ดังตัวบท

ฝ่าเท้าแบบมนุษย์แตะลงบนพื้นไม้อย่างระมัดระวัง นวินลุกขึ้นยืน รู้สึกร่างกายเบาโหวงอย่างประหลาด ตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาในร่างกายนี้เขาก็ยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าตัวเองสักที เมื่อเห็นกระจกบานใหญ่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ชายหนุ่มจึงตัดสินใจลุกไปสำรวจร่างกายใหม่ของตัวเองสักหน่อย

*“**อีแม่** โคตรสวย...” เมื่อเห็นใบหน้าที่สะท้อนกลับมาจากกระจก นวินก็เผลอยกมือขึ้นปิดปาก ด้วยความตกตะลึง เคยคิดว่าตัวเองในร่างเก่าก็หน้าตาดีแล้ว แต่เมื่อเทียบกับร่างนี้ ก็บอกได้เลยว่าไม่ได้เศษขี้เล็บด้วยซ้ำ*

ในนิยายบรรยายว่าเผ่าพันธุ์กินนรนั้นขึ้นชื่อเรื่องการมีใบหน้างดงามเย้ายวน และหน้าตาของคุณนายเอกผู้แสนอ่อนแอคนนี้ก็ถือเป็นกินนรที่งามล่มเมืองที่สุดของเผ่า สวยหวานน่าทะนุถนอมกว่าเหล่ากินรีเสียอีก ตอนอ่านนวินก็คิดไม่ออกว่าผู้ชายมันจะไปสวยกว่าผู้หญิงได้ยังไง แต่สิ่งที่เขาเห็นตรงหน้าคือหลักฐานประจักษ์ชัด

(littlebbear96, 2564: 14-16)

คำว่า อีแม่ เป็นคำอุทานที่กลุ่ม LGBT มักจะใช้เวลาที่เจออะไรที่อยากชื่นชมในสิ่งนั้น เช่นดังในบริบทของตัวบทที่ใช้คำว่า อีแมในการชื่นชมตัวละครนายเอกที่มีความสวยจนต้องตกตะลึง การใช้คำว่า อี ถือเป็นคำด่าที่มักใช้ด่าผู้หญิง แต่ในบริบทของตัวบทเป็นการอุทานจึงไม่ใช่การด่าหรือใช้คำหยาบเพื่อต้องการด่าแต่อย่างใด ส่วนคำว่า แม่ เป็นการชื่นชมความงามของผู้หญิง โดยส่วนใหญ่กลุ่ม LGBT มักจะยกย่องหรือเรียกบุคคลที่มีความโดดเด่นให้เป็น “ตัวแม่” ของกลุ่ม ดังนั้น การใช้คำสแลงว่า อีแม่ จึงเป็นการอุทานที่แสดงถึงการชื่นชมหรือยกย่องให้กับความงดงาม ของตัวละครนายเอกนั่นเอง

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำสแลงที่มาจากภาษาต่างประเทศ คือคำว่า เวอร์ มาจากคำว่า Over เป็นการตัดคำมาจากคำว่า Over หมายถึง เกิน เลย ซึ่งมีการตัดพยางค์หน้าเหลือ เวอร์ ใช้เป็นคำกริยา หมายถึง มากเกินไป หรือแสดงออกอย่างมาก ดังตัวบท

ผิวนวลเนียนขาวผ่อง คิ้วโก่งดั่งคันสร ดวงตาสีนิลกลมโตหลาน จมูกโด่งเป็นสันริมฝีปากแดงระเรื่ออวบอิ่ม ถึงหน้าผากจะมีผ้าพันแผลอยู่ก็ไม่ได้ทำให้ความงาม ลดน้อยลงไปเลย รูปร่างก็มีส่วนโค้งเว้า เอวคอดบาง สะโพกผายแถมเสียงก็ยังหวาน สุด ๆ

คือสวยกว่านางงามบนเวทีประกวด สวยระดับแสงจันทร์บนฟ้ายังหมอง! สวยแบบเดินไปไหนผู้ก็ต้องหันมองจนคอหักอะ!

*เออ นิยายมันไม่ได้เขียน**เวอร์**จริง ๆ ด้วยแฮะ*

(littlebbear96, 2564: 14-16)

การศึกษาการใช้คำสแลงในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี จึงเป็นการศึกษาภาษาที่ใช้ภาษากลุ่มของ LGBT ซึ่งคำสแลงเหล่านี้เป็นคำเฉพาะกลุ่มที่จะนิยมใช้ในช่วงเวลาเท่านั้น มีข้อสังเกตว่านวนิยายแนวนี้ยังพบการใช้คำสแลงไม่มากนัก ทั้ง ๆ ที่ตัวบทประเภทนี้เองสื่อถึงกลุ่มชายรักชายที่สังคมเข้าใจว่ามีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มเป็นจำนวนมาก ซึ่งโดยส่วนใหญ่ตัวบทที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษามักเป็นนวนิยายแนวย้อนยุค (Period) จึงทำให้พบการใช้คำสแลงในยุคปัจจุบันค่อนข้างน้อย อีกทั้งเมื่อวิเคราะห์ถึงผู้แต่งแล้วพบว่าผู้แต่งโดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง จึงอาจจะไม่ได้มีคลังคำศัพท์เฉพาะกลุ่มที่ถูกนำมาใช้ในนวนิยายกลุ่มนี้มากเท่าที่ควร

การศึกษาประเด็นกลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร ทำให้เห็นการใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน เช่นการนำตำนานครุฑกับนาคและนิทานพื้นบ้านมาปรับใหม่ให้ร่วมสมัย อีกทั้งได้เพิ่มมิติความแฟนตาซีและความสัมพันธ์ชายรักชาย ส่วนการตั้งชื่อเรื่องและชื่อตัวละคร สะท้อนแก่นเรื่อง ตัวละครหลัก เหตุการณ์สำคัญ หรือวัตถุเวทมนตร์ เพื่อสื่อให้เห็นเกี่ยวกับข้อมูลคติชนและความสัมพันธ์ในเรื่อง และพบว่ามีการสร้างบุคลิกและบทบาทของตัวละคร เช่น พระเอกมักถูกสร้างให้มีอำนาจ แข็งแรง ปกป้องผู้อื่นได้ ส่วนนายเอกมีความอ่อนโยน งดงาม หรือมีเอกลักษณ์ที่ดึงดูด ถือเป็นการเชื่อมโยงความเชื่อดั้งเดิมกับโลกแฟนตาซีที่ผสมค่านิยมไทยและคติชนกับการเล่าเรื่องร่วมสมัย ทำให้ตัวละครมีมิติทางวัฒนธรรมและสะท้อนการยอมรับความหลากหลายทางเพศมากยิ่งขึ้น

4.2 กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ

ประเด็นกลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ พบการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของโดยสามารถแบ่งประเด็น ได้แก่ 1) กลวิธีการนำเสนอการใช้วัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้าน 2) กลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี 3) กลวิธีการนำเสนอวัตถุสิ่งของในฐานะตัวเชื่อมระหว่างภพชาติ 4) กลวิธีการนำเสนอวัตถุแห่งโชคชะตาในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ซึ่งสามารถวิเคราะห์ ได้ดังนี้

4.2.1 กลวิธีการนำเสนอการใช้วัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้าน

กลวิธีการนำเสนอวัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้านในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย พบว่าวัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้าน เช่น บ่วงนาคบาศ ผอบ คันฉ่องวิเศษ ดาบศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น ไม่ได้ถูกใช้เพียงเพื่อเสริมความแฟนตาซี แต่ถูกเลือกมาอย่างมีนัยทางวัฒนธรรม เช่น การเปิดพื้นที่ของความ

หลากหลายทางเพศและการเชื่อมโยงกับความเชื่อพื้นบ้านที่มีอำนาจชอบธรรมทางสังคม ซึ่งพบกลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุจากนิทานพื้นบ้าน ได้แก่

ประเด็นการนำเสนอผ่านอาวุธคู่กายของตัวละครพระเอก พบวัตถุที่เป็นอาวุธยุทโธปกรณ์ เช่น พระขรรค์ ดาบหอก ตรี จักร กริช ดาบ กระบอง ที่สื่อถึงพลังแห่งเพศชาย ความเข้มแข็ง อำนาจ และการปกป้องได้อย่างชัดเจน ดังตัวบท

*สิ้นสุรเสียงนาคราชแห่งนิลกาฬก็เสก**ขรรค์**ยาวคมกริบกระโดดพุ่งเข้าศัตรูอาฆาตทันที ละอองแสงสีทองสว่างวาบบนฝ่ามือแกร่งปรากฏเป็น**จักร**แหลมคมยกขึ้นรับคมดาบไว้ พญาอินทรปักษ์ไม่แม้แต่จะขยับกายหลบเลี่ยง เพราะเบื้องหลังยังมีผู้ที่ต้องปกป้องไว้ด้วยชีวา พระองค์สะบัดอาวุธตรงเบื้องพักตร์ออก ก่อนจะฟาดฟันอย่างหนักหน่วงรุกไล่อีกฝ่ายให้ล่าถอยออกไปจนพันรัศมีที่จะเป็นอันตรายต่อนายแพทย์หนุ่ม*

(Bacteria, 2562: 246)

*“นู่นๆๆๆๆ ดูนู่นสิ” ขุนนางทุกคนต่างมองและชี้ไปบนหัวของผมและเมื่อผมหันขึ้นไปมองที่พวกเขาชี้ ผมก็พบกับ**ตรี**ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่อันหนึ่งลอยอยู่บนนั้นแถมมันยังเปล่งแสงออกมาเป็นสีรุ้งอีกต่างหาก มาว่ะ แม่งเท่เฉยเลยว่ะผม*

(Sunday 11 AM., 2564: 13)

***กริช**เล่มคมที่ทำมาจากคมเขี้ยวของบรรพกษัตริย์กุมภีล์ถูกกระชากออกจากฝักก่อนปักแทงทะลุจมูกยาวของสัตว์ร้าย ขาวแผดเสียงคำรามลั่นและยอมผละปล่อยแขนไกรทองออกอย่างจำนนต่อพิษของเขี้ยวเพชร ชาละวันเห็นดังนั้นจึงคว้าข้อมือคนตัวเล็กกว่าที่เริ่มหน้าซีดเผือดเพราะขาดเลือดเข้ามาหาตัวพลางออกแรงถีบร่างขาวตกกระของจระเข้ตัวใหญ่ออกไปให้พ้นทาง*

(KuFei-TanZ, 2561: 73)

*นาคาสองพี่น้องเลือกใช้อาวุธที่มีในลานประลอง ทั้งที่รู้ว่ามันไม่ได้มีความวิเศษอะไรแทนการเลือกใช้อาวุธคู่กาย ซึ่งเพียงแค่บัญชามันก็พร้อมที่จะกวัดแกร่งโดยไม่ต้องออกแรงเสียด้วยซ้ำผิดกับราชองครักษ์นาคาทั้งสองที่เลือกของวิเศษที่มีเพียงสามสิ่งในลานประลอง กริชสั้นที่จะกลับมาปรากฏที่เอวหลังถูกปาไป **ดาบ**ยาวที่กลับมาเองหลังหลุดมือไปและหอกที่ปรับสั้นยาวตามใจปรารถนา*

(Phaki9, 2564: 320-321)

*รามสูรร่ายมนตร์เรียก**กระบองแก้ว**ของยักษ์ซึ่งเป็นอาวุธคู่กายออกมาที่จริงผมก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมอาวุธของรามสูรไม่ใช่ขวานแบบที่เคยได้ยินมาแต่ยังไม่มี*

โอกาสได้ถาม ขณะที่ทั้งสองยืนคุมเชิงกันอยู่นั้นทั้งผมและราชสีห์ที่เหลือก็ขยับตัวออกจากลานประลองโดยอัตโนมัติ

(Sunday 11 AM., 2564: 160)

ประเด็นการนำเสนอผ่านวัตถุเชิงสัญญะที่เป็นตัวแทนของตัวละครพระเอก พบวัตถุที่เป็นวัตถุสิ่งของ เช่น หอยสังข์ จักร แหวน ลูกประคำ ลูกแก้วที่สื่อถึงเพศหญิงในเชิงสัญญะ เช่น ความกลมมน ความอ่อนโยนที่อิงธรรมชาติและความศักดิ์สิทธิ์ ดังตัวบท

*เทพาวุธใดยิ่งแข็งแกร่งก็ยิ่งใช้อำนาจในการควบคุม โดยเฉพาะแตรสังข์นี้หากไม่เกิดพิบัติภัยซึ่งจักนำพาความตายมานับร้อยพัน ย่อมมิมีขัตติยนาคราชตนไหนเสกขึ้นเพื่อใช้สอยพร่ำเพรื่อ ดังนั้นในยามที่พญาอินทรปักษ์ถอน**แตรสังข์**ออกด้วยกิริยาราบเรียบ จึงมีโลหิตสีแดงฉานไหลซึมมุมโอษฐ์หนาได้รูปออกมาด้วย*

(Bacteria, 2562 :250)

*สิ้นสุรเสียงนาคราชแห่งนิลกาฬก็เสกขรรค์ยาวคมกริบกระโดดพุ่งเข้าศัตรูอาฆาตทันที ละอองแสงสีทองสว่างวาบบนฝ่ามือแกร่งปรากฏเป็น**จักร**แหลมคมยกขึ้นรับคมดาบไว้ พญาอินทรปักษ์ไม่แม้แต่จะขยับกายหลบเลี่ยง เพราะเบื้องหลังยังมีผู้ที่ต้องปกป้องไว้ด้วยชีวา พระองค์สะบัดอาวุธตรงเบื้องพักตร์ออก ก่อนจะฟาดฟันอย่างหนักหน่วงรุกไล่อีกฝ่ายให้ล่าถอยออกไปจนพ้นรัศมีที่จะเป็นอันตรายต่อนายแพทย์หนุ่ม*

(Bacteria, 2562: 246)

*“พี่จดจำทุกอย่างได้ดี ไม่เคยลืมดอกหนา โดยเฉพาะเรื่องของน้อง พี่เก็บมันเอาไว้ในนี้ไม่ว่ากี่ชาติกี่ภพที่เราสองคนพลัดพรากจากกัน พี่ก็จดจำได้ไม่ลืมดวงใจของพี่เต็มไปด้วยเรื่องราวของน้องคนเดียวหนา แต่ต่อจากนี้ไปพี่จักจดจำเรื่องราวของราสองคนและลูก ๆ” คุณเทียรยกมือทั้งสองข้างของตะวันแล้วนั่งคุกเข่าลง เพื่อจุมพิตที่หลังมือขาวทั้งสองข้างและนำแหวนออกมาบรรจงสวมให้ตะวัน **แหวนนาคเกี้ยว** นาคนัยน์ตาสีแดงที่มันเคยหายไป เมื่อครั้งเป็นจี้ที่คล้องอยู่กับสร้อย บัดนี้มันกลับมาอยู่บนนิ้ว ของตะวันแล้ว “**แหวนนาคเกี้ยว** พี่ได้มาตอนที่น้องคลอดลูก ๆ น้องเก็บรักษามันเอาไว้ให้ดีเถิดหนา น้องเป็นเจ้าของมันแต่เพียงผู้เดียว” คุณเทียรลุกขึ้น แต่ยังจับมือตะวันเอาไว้ ตะวันโผเข้ากอดคุณเทียรแน่นและซบหน้ากับอกแกร่ง*

(lalinkiss, 2564: 371-372)

*ไกรทองจัดแจงกระซับสรรพาวุธพร้อมมือ เบื้องซ้ายมีหอกสัตตโลหะ เบื้องขวาเป็น**ลูกประคำ**ปลุกเสก เขาเริ่มร่ายอาคมเพื่อให้พญาชาละวันในถ้ำทองเบื้องล่างร้อยรุ่มจะได้ขึ้นมาสู้กับเขาเหนือน้ำ พลันจู่ ๆ ท้องน้ำก็เกิดคลื่นไหลวน ร่างดำทะมึนราวกับ*

ขอนไม้ผุดลอยค่อยปรากฏขึ้นทีละน้อย จนเมื่อเห็นชัดเจน เหล่าชาวบ้านก็แทบแตกฮือ ด้วยว่าจระเข้น้อยใหญ่มากมายหลายตัวว่ายวนอยู่ไม่ไกลจากศาลานัก หากว่าริมน้ำไม่มีสายสิญจน์ลากอยู่ก็เห็นทีว่าเหล่าจระเข้คงขึ้นฝั่งมากัดคนเป็นแน่

(Blueฯ, 2561: 36)

*ผู้เฒ่าบัญชา ฝ่ายพญาชาละวันหนุ่มแน่นก็ได้แต่เอนหลังและหันหนีออกไปมองนอกถ้ำซึ่งมีเหล่าปูปลาแหวกว่าย ถ้ำทองนี้เป็นดังศาลสถิตของเหล่าวงศ์กุมภีล์ ซึ่งครอบครอง**ลูกแก้ววิเศษ** ลูกแก้วนี้มีอิทธิฤทธิ์เปล่งแสงสว่างดั่งแสงอาทิตย์แม้อยู่ในถ้ำใต้บาดาล นอกจากนั้นลูกแก้วยังเสกให้จระเข้ใหญ่น้อยที่กายกระทบแสงกลายเป็นมนุษย์ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาแสงแก้ว แต่เขาก็ไม่คิดจะใช้อาคมเพื่อแปลงกายยามขึ้นไปเที่ยวเหนือน้ำ ด้วยเพราะขึ้นไปด้วยกายจระเข้ทำให้ผู้คนหวาดกลัว สนุกมากกว่ากัน*

(Blueฯ, 2561: 10)

จะเห็นได้ว่า กลวิธีการนำเสนอวัตถุจากนิทานพื้นบ้านในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจึงเป็นทั้งการ สืบทอดและดัดแปลงข้อมูลคติชน เพื่อให้รองรับกับบริบทใหม่ของโลกแฟนตาซี และสะท้อนมุมมองเรื่อง พลังวิเศษของวัตถุ อัตลักษณ์ และเพศภาวะของตัวละคร โดยแฝงความหมายที่ลึกซึ้งในเชิงสัญญะและทางสังคมวัฒนธรรมผ่านวัตถุเหล่านั้นได้อย่างมีชั้นเชิง

4.2.2 กลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

นวนิยายวายแฟนตาซีได้ดัดแปลงวัตถุสิ่งของจากนิทานพื้นบ้านให้มีความหมายใหม่ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 กลวิธีการดัดแปลงและตีความวัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี

อนุภาควัตถุสิ่งของ	บริบทจากนิทานพื้นบ้าน	การตีความใหม่ในนิยายวาย
บ่วงนาคบาศ	อาวุธสังหาร, เครื่องพันธนาการของพญานาค	สื่อถึงสายสัมพันธ์นิรันดร์ระหว่างคู่รักชายชายและความรักที่ข้ามภพข้ามชาติ
ผอบ	สิ่งที่เก็บของวิเศษ	ให้พรแก่ผู้ชายให้มีบุตรได้ สื่อแทนความลับหรือสิ่งที่เก็บงำ เช่น ความรักต้องห้ามของตัวละคร
คันฉ่องวิเศษ	ใช้ข้ามมิติ	สื่อแทนการมองข้ามเรื่องเพศหรือแสดงให้เห็นความจริงใจและการสะท้อนให้เห็นภาพของสังคม

อนุภาควัตถุสิ่งของ	บริบทจากนิทานพื้นบ้าน	การตีความใหม่ในนิยายวาย
น้ำอมฤต	ยืดอายุและคืนชีพ	ถูกนำมาใช้ในบริบทของการคืนสภาพร่างเดิมของตัวละคร

จากตารางพบว่า การนำวัตถุจากนิทานพื้นบ้านนำมาตีความใหม่ในบริบทของนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ทำให้พบการสื่อสารถึงขอบเขตและบทบาททางเพศ จากบริบทในนิทานพื้นบ้านเป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์มักเกี่ยวกับการเปลี่ยนชะตาหรือฟื้นคืนชีวิต แต่ในนวนิยายวายวัตถุข้างต้นได้ทำหน้าที่เปลี่ยนสถานะของตัวละคร เช่น จากมนุษย์เป็นพญานาค จากชายเป็นหญิง หรือจากชายเป็นชายที่ตั้งครรภ์ได้ จากผู้ไม่มีตัวตนเป็นผู้ครองอำนาจหรือความรัก วัตถุข้างต้นจึงเป็นตัวแทนของความผูกพันในรักข้ามภพ หรือความรักนิรันดร์และเป็นสัญลักษณ์ของความรักเพศเดียวกันที่ได้รับการยอมรับจากอำนาจศักดิ์สิทธิ์ กลวิธีการนำเสนอดังกล่าวจึงทำให้ เห็นการเปลี่ยนเพศหรือเพศสภาพอย่างสมเหตุสมผลในโลกของแฟนตาซี โดยไม่ขัดกับขนบวัฒนธรรมเดิมในนิทานไทย การยืมโครงสร้างของวัตถุวิเศษจากนิทานพื้นบ้านมานำเสนอเพื่อรองรับความรักของชายรักชายและผูกโยงวัตถุเข้ากับการจุติ การสืบเชื้อสาย การกลับคืนสภาพเพศ และการเสริมสถานะความรักที่ไม่ได้จำกัดเพียงแค่กรอบชายกับหญิงเพียงเท่านั้น ดังนั้นอนุภาควัตถุสิ่งของยังถูกนำเสนอให้เห็นถึงรูปแบบการตีความที่ถูกแฝงนัยต่าง ๆ ได้อย่างน่าสนใจ

4.2.3 กลวิธีการนำเสนอวัตถุสิ่งของในฐานะตัวเชื่อมระหว่างภพชาติ

การนำเสนอวัตถุสิ่งของในฐานะตัวเชื่อมระหว่างภพชาติหรือโลกคู่ขนาน เช่น สัญลักษณ์ที่นำพาตัวละครข้ามภพชาติ หรือถูกเปลี่ยนสภาพหรือเปลี่ยนเพศในช่วงเวลาของการแปลงกาย วัตถุสิ่งของในนวนิยายได้ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมการเดินทางข้ามโลก หรือเชื่อมโยงชะตาชีวิตของตัวละคร เช่น

> *วาริชเพิ่งรู้ว่าการเดินทางข้ามภพนั้นไม่ได้มีทางผ่านเฉพาะทางถ้ำน้ำเท่านั้นยังมี* ***<u>คันฉ่อง</u>****นามธารมณีซึ่งเป็นสมบัติประจำนาคราชวงศ์สีทองวิรูปักษ์อีกด้วย ...คะเนด้วยตาคันฉ่องธารามณีที่ตั้งอยู่สุดโถงพิธีกรรมนั้นมีความสูงราวสองเมตรและฝังติดแน่นอยู่กับกำแพงพร้อมครอบด้วยกรอบทองคำที่หล่อขึ้นเป็นลวดลายเกล็ดงูตวัดเกี่ยวรัดกันตัวกระจกใสสะอาด แต่กลับไม่สะท้อนภาพเงาของใครทั้งสิ้น*
>
> (Bacteria, 2562:280-281)

จากตัวบทข้างต้นเป็นเหตุการณ์ที่ตัวละครได้ข้ามมิติจากโลกมนุษย์ก้าวข้ามไปอาศัยอยู่ในเมืองบาดาล แต่เมื่อถึงเวลาครบกำหนดจึงต้องกลับไปยังเมืองมนุษย์ จึงต้องใช้กระจกวิเศษที่มีนามว่าธารมณีของเมืองบาดาลเพื่อใช้ก้าวข้ามมิติกลับไปยังเมืองมนุษย์เช่นดังเดิม ซึ่งกระจกวิเศษถือเป็นสัญลักษณ์ของความสวยงามสื่อถึงความเป็นผู้หญิง ซึ่งภายในเรื่องกระจกวิเศษอันมีนามว่าธารมณีอันเป็นมณีแห่งสายน้ำที่มีความงดงามสามารถนำพาตัวละครให้ข้ามภพชาติกลับไปใช้ชีวิต

ในภูมิเดิมของตนเองได้ คันฉ่องธารมณีจึงเป็นตัวแทนของตัวเชื่อมระหว่างภพภูมิเพื่อเชื่อมเมืองมนุษย์กับเมืองบาดาลนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบวัตถุสิ่งของที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างภพชาติเช่นเดียวกัน ได้แก่ คันฉ่องประกายฟ้า ดังตัวบท

“ลูกขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตพ่ะย่ะค่ะเสด็จพ่อ” พระหัตถ์คู่งามยกขึ้นประนมพร้อมก้มพระพักตร์

“จักต้องขอไปไยเจ้าโตเป็นหนุ่มแล้วหนาเจ้ารุ้ง ถ้าเช่นนั้นจงรับของวิเศษนี้เอาไว้ เจ้าจะได้ไปไหนมาไหนได้สะดวกขึ้น” เพียงองค์นาคาธิบดีหงายพระหัตถ์ขึ้นสิ่งวิเศษดังกล่าวก็ปรากฏ

*“**คันฉ่องประกายฟ้า**!” องค์รุ้งอุทานเสียงดัง*

“รู้จักด้วยรึ?”

*“เพียงนึกถึงสถานที่อันต้องประสงค์ **คันฉ่องประกายฟ้า**จักนำพาเจ้าไป” แก้วมรุลีเลือกกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง ใช้**คันฉ่องประกายฟ้า**เดินทางขึ้นมายังเมืองมนุษย์เพื่อขอโทษและรักษาบาดแผลที่เกิดจากแก้วกฤตติกา โดยหวังว่าทั้งสอง พี่น้องนาคาจักให้อภัย หรืออย่างน้อยก็คงไม่ถือโทษโกรธกันจนแค้นเคือง โดยไม่ถือตัวว่าตนนั้นเป็นถึงพระโอรสแห่งนคราบาดาล*

(Phaki9, 2564: 198-199)

ตัวบทข้างต้นตัวละครได้ใช้คันฉ่องประกายฟ้าเดินทางไปยังเมืองมนุษย์เพื่อพบเจอกับพระเอกเพื่อเจรจาพูดคุยและขอโทษจากการที่น้องสาวของเขาก่อความวุ่นวายต่าง ๆ นอกจากนี้การใช้คันฉ่องประกายฟ้าก็สามารถใช้ได้ในยามที่กำลังเกิดอันตรายต่าง ๆ ได้ คันฉ่องยังเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นการดำเนินเรื่องราวของความเป็นแฟนตาซีในโลกของนวนิยายวายได้อีกด้วย นอกจากคันฉ่องยังปรากฏวัตถุที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างโลกอดีตกับปัจจุบัน ได้แก่ ประตูวิเศษ ดังตัวบท

*“กลับสิครับ แต่ตอนนี้ผมจะพาคุณตะวันไปบ้านของผมก่อนครับ ผมต้องรอเวลา**ประตูมิติ**เปิด ถึงจะข้ามเวลาไปได้ มีใครเห็นคุณตะวันนอกจากผมมั้ยครับ”*

“ไม่ครับ ทุกคนเดินทะลุผ่านกระผมไปเหมือนอากาศขอรับ”

*“พร้อมมั้ยครับคุณตะวัน เราต้องเดินผ่านตรงนี้ไป เหลือเวลาอีกหนึ่งนาทีเราต้องรีบนะครับ ส่งมือมาครับ จับมือผมเอาไว้ แล้วเราจะข้ามไปด้วยกัน เราต้องเดินผ่านหมอกควันไป” ตะวันและท่านหมอกระทิงเดินทะลุผ่าน**ประตูมิติ**ทะลุผ่านหมอกควันหนาทึบเข้ามา จนมาโผล่ที่หน้าเรือน*

(lalinkiss, 2564: 265-267)

การนำเสนออนุภาคประตูวิเศษข้ามมิติ ถือเป็นตัวช่วยที่ทำให้ตัวละครสามารถเดินทางข้ามภพชาติหรือช่วยเหลือตัวละครในด้านต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก อีกทั้งกระจกยังเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นตัวตนของตัวละครได้อย่างชัดเจน การเชื่อมโยงเรื่องของภาชาติ การเปลี่ยนแปลงทางสถานะและบทบาทของตัวละครและการเชื่อมโยงระหว่างห้วงเวลาอดีตกับปัจจุบัน การใช้วัตถุสิ่งของข้างต้นจึงเป็นตัวแทนของการเดินทางข้ามภพ และเชื่อมเมืองมนุษย์กับเมืองบาดาล เชื่อมเวลาของอดีตและปัจจุบัน อีกทั้งยังสะท้อนถึงแนวคิดเรื่อง ความรักข้ามมิติ หรือการกลับคืนสู่ตัวตนดั้งเดิมของตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

4.2.4 ***กลวิธีการนำเสนอวัตถุแห่งโชคชะตาในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี***

กลวิธีการใช้วัตถุสิ่งของเพื่อเป็นตัวกลางแห่งโชคชะตา ถือเป็นอนุภาคหนึ่งที่มีความน่าสนใจอย่างมาก ซึ่งมีความหมายถึงสิ่งของหรือบุคคลที่ถูกกำหนดให้มีบทบาทหรือความสำคัญในเรื่องของโชคชะตา หรือเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า ดังตัวบท

“วัจนาตั้งจิตอธิษฐาน ดลบันดาลเนื้อคู่ให้สมหมาย

หากคู่ครองยังอยู่จงปรากฏกาย จักเสี่ยงทายด้วยมาลาพวงนี้เอย”

*คิดพลันเสี่ยงมาลัยสุดแรงที่มี **<u>พวงมาลัย</u>**พวงงามลอยละลิ่วปลิวตามแรงลม กลุ่มชายหนุ่มรูปงามทั้งหลายส่งเสียงกันระงม คนแถวหน้าเงยหน้ามองพวงมาลัยไล่หลังไปด้วยสีหน้าแสนเสียดายเพราะลอยเลยพวกตนไปแล้ว พวงมาลัยของผมไกลกว่าของยศมากจนถึงท้ายแถว ชายคนหนึ่งหมายจะกระโดดคว้าอุบะพวงสวยเอาไว้ ท่าทางมั่นใจมากว่าต้องได้มาแน่นอน ทว่าพวงมาลัยกลับถูกฉวยไปอย่างรวดเร็วต่อหน้าต่อตาคนทั้งหมด*

(Queendust, 2564: 51)

ตัวบทข้างต้นพบการปรากฏอนุภาคในนิทานพื้นบ้าน ได้แก่ พิธีเสี่ยงทายคู่ครองด้วยพวงมาลัยมาใช้ในการนำเสนอ ซึ่งในนิทานพื้นบ้าน พวงมาลัยถือเป็นวัตถุทำนายรัก ในนิยายวายแฟนตาซีพวงมาลัยถูกนำเสนอในฐานะสัญญะของเนื้อคู่ ระหว่างตัวละครชายกับชายที่ถูกกำหนดเอาไว้ด้วยโชคชะตาโดยที่ตัวละครไม่สามารถเลือกหรือกำหนดไว้ได้เอง ถือเป็นการท้าทายต่อขนบของชายกับหญิง ด้วยการเปลี่ยนวิธีการเลือกคู่ให้ ไม่ถูกจำกัดจำกัดเพศ ดังที่ในนวนิยายได้นำเสนอ ซึ่งแสดงถึงการถูกลิขิตเอาไว้ให้คู่กันของชายด้วยกัน การใช้วัตถุทำนายรักในบริบทชายรักชาย จึงสื่อถึงพลังของโชคชะตาที่รองรับเพศที่หลากหลายโดยสมบูรณ์ในโลกแฟนตาซี

นอกจากนี้ยังพบเครื่องประดับประจำตัวของตัวละคร วัจนา ที่ถือเป็นตัวแทนของรจนาในเรื่องสังข์ทอง วัจนามีเอกลักษณ์เพราะมักจะสวมใส่เครื่องประดับเป็นต่างหูพวงมาลัยที่เป็นเครื่องประดับประจำตระกูลที่ได้รับการสืบทอดมาในหลายรุ่น ดังตัวบท

*ใบหน้าที่ชายก็หล่อ เป็นหญิงก็สวย หากเป็นนายแบบคงเป็นสายยูนิเซ็กซ์ที่หาตัวจับได้ยากยิ่ง นอกจากใบหน้าอันงดงามราวพระเจ้าสร้างแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของวัจนาคือ '**ต่างหูพวงมาลัย**' ซึ่งเป็นต่างหูรูปร่างแปลกตาที่ไม่เคยเห็นใครใส่มาก่อนเลยสักคน*

(Queendust, 2564: 5)

ต่างหู ถือเป็นเครื่องประดับที่ส่วนใหญ่มักจะเป็นเครื่องประดับของผู้หญิง เมื่อถูกนำมาใช้ในการเป็นเครื่องประดับประจำตัวของวัจนาที่เป็นนายเอกจึงสื่อให้เห็นว่า วัจนามีความเป็นเพศหญิงผสานกับความเป็นชายอยู่ภายในตัว อีกทั้งต่างหูพวงมาลัยยังเป็นเครื่องประดับที่เขาใช้อธิษฐานในตอนที่จะต้องเสี่ยงพวงมาลัยเลือกคู่ครอง ต่างหูพวงมาลัยยังเป็นวัตถุที่แสดงให้เห็นถึงวัตถุของโชคชะตาที่นำพาตัวละครได้มาครองคู่กันได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ยังพบการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของที่สื่อแทนสัญลักษณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

***มาลัยกระแต**ไต้ไม้เป็นมาลัยที่ถูกร้อยจากดอกไม้เป็นรูปของกระแต แล้วนำไปประดับบนกิ่งไม้ กระแตเป็นสัตว์ที่มีคู่เพียงหนึ่งเดียวตลอดชีวิต ของมัน จึงทำให้ผู้คนสมัยโบราณยกย่องให้เป็นสัญลักษณ์แห่งความซื่อสัตย์และรักอันเป็นนิรันดร์*

(Phaki9, 2564: 16)

การนำข้อมูลเกี่ยวกับมาลัยกระแตมาใช้เป็นการนำเอาภูมิปัญญาพื้นบ้านและคติชนที่มีอยู่ในวัฒนธรรมมาผสมผสานกับการเล่าเรื่องในแนวแฟนตาซีอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อเพิ่มมิติทางอารมณ์และสัญลักษณ์ให้กับเรื่องราว มาลัยกระแต ที่ถูกร้อยจากดอกไม้เป็นรูปกระแตนั้น ถือเป็นสัญลักษณ์ของความซื่อสัตย์และความรักที่มั่นคงตลอดชีวิตของกระแตในวัฒนธรรมไทย การใช้สัญลักษณ์นี้ในนวนิยายแฟนตาซี จึงสามารถสร้างความสัมพันธ์ในเรื่องของการสื่อถึงการรักเดียวใจเดียวและการมีคู่ครองที่ไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งมักจะสะท้อนถึงค่านิยมและความเชื่อที่อยู่ในสังคมที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการผูกพันระหว่างตัวละครหลัก ซึ่งถือเป็นวัตถุที่สื่อถึงโชคชะตาที่นำพาตัวละครได้มาครองคู่กันอีกด้วย

นอกจากนี้ยังพบวัตถุสิ่งของที่สามารถเสริมสร้างความเป็นแฟนตาซีที่มีความหมายลึกซึ้งโดยการเลือกใช้วัตถุหรือสัญลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับประเพณีและคติชน ทำให้เรื่องราวมีความใกล้ชิดกับวัฒนธรรมและการเชื่อมโยงกับความคิดของผู้คนในอดีต ทั้งในด้านความรักและการดำรงชีวิต เช่นเดียวกับการนำเอาดอกดองดึงที่เป็นสัญลักษณ์ของความยึดมั่นซื่อตรง ดังตัวบท

***ดองดึง**เป็นพืชชนิดหนึ่งจำพวกหัว ต้นมีลักษณะเป็นเถา ปลายตั้งใบเดี่ยวรูปหอก ส่วนปลายแหลมยาวบิดม้วนช่วยยึดเกาะ ลักษณะของดอกเป็นดอกเดี่ยว กลีบเรียวยาว ขอบของดอกบิดเป็นคลื่นปลายกลีบมีสีแดงที่โคนหาก*

บานใหม่ ๆ จะมีสีเหลือง แต่เมื่อแก่จะมีสีส้ม มักขึ้นตามป่าดงดิบเขาชื้นหรือที่รกร้างว่างเปล่าที่มีความชุ่มชื้นสูง ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ดหรือแยกเหง้า

(Phaki9, 2564: 16)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อมูลจากตัวบทที่กล่าวถึงพืชชนิดหนึ่งที่เรียกว่า ดอกดองดึง ซึ่งเป็นพืชที่มีลักษณะพิเศษ การใช้ดอกดองดึงเป็นสัญลักษณ์ในเรื่องของการยึดมั่นหรือการเชื่อมโยงระหว่างสองโลก ได้แก่ โลกมนุษย์และโลกแฟนตาซี เนื่องจากพืชชนิดนี้มีลักษณะเฉพาะที่สามารถยึดเกาะและเติบโตในที่ชื้นหรือรกร้างได้ ตัวละครในเรื่องอาจพบดองดึงในสถานที่ลึกลับหรือใช้มันในการพิชิตอุปสรรคสำคัญในเนื้อเรื่อง

การใช้ลักษณะของดอกไม้ในการสร้างภาพลวงตาหรือความลึกลับที่นำเอาลักษณะของดอกดองดึงที่มีสีเปลี่ยนแปลงจากสีเหลืองเป็นสีส้มเมื่อดอกแก่แล้ว สามารถนำไปเชื่อมโยงกับเรื่องราวความเปลี่ยนแปลง เช่น การเปลี่ยนแปลงจากสิ่งดีไปสู่สิ่งไม่ดีหรือการเติบโต ตัวละครในเรื่องอาจใช้ดอกดองดึงในการทำนายเหตุการณ์หรือในพิธีกรรมที่ต้องการการเปลี่ยนแปลงบางอย่างอันเป็นการสื่อถึงโชคชะตาฟ้าลิขิตของตัวละครนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอวัตถุแห่งโชคชะตาที่นำเสนอในลักษณะของการแต่งกายด้วยความเป็นไทย ดังตัวบท

วาริชเหลือบมองไปรอบ ๆ ด้วยความหวาดระแวง เกรงว่าจะหนีเสือปะจระเข้ก็งานนี้ ไม่นานเสียงแสกสากอันน่าสยดสยองนั้น ก็กลายเป็นเสียงแตรและฆ้องดังกึกก้องกังวาน เบื้องหน้าพลันปรากกฏขบวนแห่ก้าวออกมาจากมวลอากาศที่ว่างเปล่า นายแพทย์หัววิทยาศาสตร์อ้าปากอย่างตกตะลึง เมื่อเห็นชัดเจนว่ากลุ่มคนที่เดินตรงเข้ามานั้นแต่งกายด้วยเครื่องทรงโบราณ

พวกผู้ชายต่างรูปร่างสูงใหญ่ ไม่สวมเสื้อ เผยกล้ามอกแข็งแรงทับด้วยสังวาลไขว้ยาวจรดเข็มขัดทองอร่ามซึ่งพันรัดกับโจงกระเบนสีน้ำตาลเข้ม ส่วนผู้หญิงใช้ผ้าขมวดพันหน้าอกอวบอิ่ม เผยเอวบางคอดกิ่วรับกับผ้าถุงจีบหน้านางงดงาม ในมือถือพานดอกไม้กำจายกลิ่นหอมหวานไปทั่วบริเวณ

(Bacteria, 2562: 151)

ตัวอย่างตัวบทที่ยกมาข้างต้น มีบทบาทในการสร้างบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกถึงโลกแฟนตาซีที่เต็มไปด้วยความลึกลับและมนต์ขลัง นอกจากนี้ยังช่วยในการถ่ายทอดภาพลักษณ์ของตัวละครและวัฒนธรรมในโลกแฟนตาซีให้สมจริงและมีความน่าสนใจมากขึ้น โดยมีการให้รายละเอียดของสิ่งของและเครื่องแต่งกายที่มีความหมายที่แฝงอยู่ในวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม ดังเช่นมีการอ้างอิงถึงเครื่องแต่งกายเครื่องทรงโบราณและเครื่องประดับต่าง ๆ ช่วยสร้างบรรยากาศของโลกที่มีความลึกลับและอาจเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างจากโลกปัจจุบัน เช่น การที่ตัวละครชาย สวมสังวาลไขว้สีทองอร่ามและโจงกระเบนสีเข้ม การใช้ผ้าถุงจีบหน้านางกับผ้าขมวดพันหน้าอก ในตัวละครหญิงทำให้

เกิดภาพลักษณ์ที่มีความเป็นดั้งเดิมและโบราณที่สะท้อนถึงการนำเอาวัฒนธรรมดั้งเดิมมาผสมผสานกับโลกแฟนตาซี

การใช้สิ่งของและเครื่องแต่งกายที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น สังวาลทอง และพานดอกไม้ในมือของตัวละครหญิง อาจมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับการเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือการเป็นสัญลักษณ์ของความงามและความมั่นคงในโลกแฟนตาซี สิ่งเหล่านี้ทำให้เรื่องราวมีความลึกซึ้งและสามารถตีความได้ในหลากหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นในเชิงสัญลักษณ์หรือความหมายทางจิตใจ และเชื่อมโยงไปถึงวัตถุเหล่านี้สื่อถึงโชคชะตาที่เชื่อมโยงระหว่างอดีตและปัจจุบันนั่นเอง

กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ ทำให้เห็นวิธีการในการนำเสนอสัญญะทางเพศที่สื่อสารผ่านวัตถุซึ่งวัตถุสิ่งของจากนิทานบางส่วนถูกปรับและดัดแปลงให้สื่อถึงเรื่องเพศหรือบทบาทในความสัมพันธ์ของชายรักชายอย่างชัดเจน เช่น วัตถุที่สื่อถึงเพศชายที่เป็นเสมือนอาวุธ ได้แก่ ดาบ หอก พระขรรค์ แสดงถึงตัวละครฝ่ายรุก ส่วนวัตถุที่สื่อแทนเพศหญิง ได้แก่ ลูกประคำ หอยสังข์ จักร แสดงถึงตัวละครฝ่ายรับ อีกทั้งยังพบการใช้กลวิธีเชิงเปรียบเทียบที่ใช้วัตถุสิ่งของเพื่อแทนบทบาทของตัวละครในความสัมพันธ์ในนวนิยายแนววาย เช่น ผู้ถือดาบ คือ พระเอก ส่วนผู้ครอบครองลูกแก้ว คือ นายเอก ส่วนกลวิธีการดัดแปลงจากนิทานพื้นบ้าน พบการใช้โครงเรื่องและวัตถุที่มีอยู่เดิมนำมาตีความใหม่ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับความเป็นนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ซึ่งบทบาทของวัตถุสื่อถึงการเปิดพื้นที่ให้ชายรักชายโดยไม่ขัดขนบดั้งเดิมในนิทานไทย

4.3 กลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม

ประเด็นกลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม พบการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม โดยสามารถแบ่งประเด็น ได้แก่ 1) กลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำต้องห้ามในเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร 2) กลวิธีการนำเสนอการใช้คำสาปและการกลับชาติมาเกิด ซึ่งสามารถวิเคราะห์ ได้ดังนี้

4.3.1 กลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำต้องห้ามในเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร

ถ้อยคำต้องห้าม (Taboo words) เป็นถ้อยคำที่สังคมสุภาพชนกำหนดว่าไม่สมควรใช้ เนื่องจากมีความหยาบคาย รุนแรง ก้าวร้าว และสามารถทำร้ายความรู้สึกของผู้ฟัง โดยปกติแล้วถ้อยคำต้องห้ามมักจะมาจากการถูกยับยั้งหรือควบคุมด้วยเหตุผลบางอย่าง เช่น เหตุผลทางศาสนาวัฒนธรรม หรือบรรทัดฐานของสังคม (Fakuade, Gbenga, and others, 2013: 118) ถ้อยคำต้องห้ามมีหลายชนิด เช่น ถ้อยคำหยาบคาย ถ้อยคำสบประมาท ถ้อยคำสาปแช่ง ถ้อยคำสบถ ถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะเพศ ถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับของเสียจากร่างกาย ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าถ้อยคำต้องห้ามจะเป็นถ้อยคำที่ถูกสังคมยับยั้งว่าไม่สมควรใช้ เนื่องจากขัดต่อค่านิยมอันดีงาม แต่เราจะพบการใช้ถ้อยคำต้องห้ามในการสื่อสารอยู่บ่อยครั้ง เพราะนอกจากถ้อยคำต้องห้ามจะใช้สื่อความหมายตามรูปภาษาแล้วยังสามารถทำหน้าที่อื่น ๆ ในการสื่อสารได้ เช่น สบประมาทสบถสาบานเพื่อแสดงอารมณ์ ตลอดจนใช้เน้นความหมายด้วย แม้แต่ในงานวรรณกรรมก็พบว่าถ้อยคำต้องห้ามมีบทบาทสำคัญในการสื่ออารมณ์ของตัวละคร ดังที่ ศุภกานดา บุญทองรอด (2545: 46-64) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้ถ้อยคำต้องห้ามซึ่งรุนแรงเกินจริงในวรรณกรรมจะช่วยเสริมอารมณ์ของผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของตัวละครได้ชัดเจนขึ้น จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะพบถ้อยคำต้องห้ามปรากฏอยู่ในวรรณกรรมเรื่องต่าง ๆ

วิสันต์ สุขวิสิทธิ์ (2547) กล่าวว่า การใช้คำต้องห้าม หมายถึง การใช้คำที่ไม่สุภาพ หมายรวมถึงคำหยาบ คำสบถ คำบริภาษ ซึ่งอาจมีความหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศ ทั้งอวัยวะเพศหรืออากัปกิริยาการร่วมเพศ การขับถ่าย เรื่องอัปมงคล สัตว์อัปมงคลหรือสัตว์ชั้นต่ำที่เป็นอมนุษย์รวมทั้ง คำที่เกี่ยวข้องกับความไม่สุภาพในสังคมไทย เช่น อวัยวะเบื้องต่ำ สภาพต่ำช้า เป็นต้น ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำที่ไม่ควรพูดโดยเฉพาะ ในวิธีภาษาทางการ และมักจะมีคำอื่นมาใช้แทนอย่างเหมาะสมกว่า

สรุปได้ว่าถ้อยคำต้องห้ามคือคำที่ถูกควบคุมจากสังคม กลุ่มคน วัฒนธรรม ศาสนา หรือกฎหมาย เนื่องจากคำเหล่านั้นไม่เหมาะสมในบริบทของการพูดคุย เป็นที่น่ารังเกียจ หรือกระทบกระเทือนต่อจิตใจของผู้ฟง นอกจากนี้ยังฟงดูแล้วไม่สุภาพ เพราะหากพูดออกมาแล้วจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือถูกลงโทษได้

การสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์ ถือเป็นกลวิธีที่นำเสนอความแปลกใหม่ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่าง “งูกับมนุษย์”, “จระเข้กับมนุษย์”, “สมิงกับมนุษย์” เป็นต้น อนุภาคดังกล่าวได้สะท้อนถึงเพศสภาพชายรักชายที่ท้าทายกับค่านิยมแบบดั้งเดิม โดยใช้ความเหนือจริงและการเชื่อมโยงกับคติชน เช่น นาคในความเชื่อไทยและละครที่มาจากนิทานไทยมานำเสนอผ่านฉากการสมพาส ซึ่งมีลักษณะเด่น ผู้วิจัยจึงได้นำเอาเหตุการณ์การสมพาสของตัวละครมาวิเคราะห์กลวิธีในการนำเสนอด้วยการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำต้องห้ามในเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร โดยจะวิเคราะห์คำต้องห้าม 5 คำ คือ หัวนม อวัยวะเพศชาย ทวารหนัก การมีเพศสัมพันธ์และอสุจิเป็นหลัก โดยพบกลวิธีการสร้างคำเลี่ยงคำต้องห้ามเพื่อนำเสนออนุภาคเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร ดังนี้

4.2.1.1 คำเลี่ยง “หัวนม”

จากการศึกษากลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ เพื่อเลี่ยงคำว่า “หัวนม” พบการใช้คำเลี่ยง ได้แก่คำว่า ยอดปทุมสีชมพูอ่อน เม็ดบัวตูม เม็ดปทุม ดุนยอดอกงาม ยอดถัน เนินนุ่ม ดังตัวอย่างตัวบทต่อไปนี้

*หัตถ์หนาทั้งสองดึงเสื้อและโจงกระเบนให้หลุดออกจากร่างสูงโปร่ง พญาอินทรปักษ์ผละโอษฐ์ออกเปลี่ยนเป็นจูบซุกไซ้ซอกคอหอมกลุ่ม ไล่ลงมาถึง**ยอดปทุมสีชมพูอ่อน**โดดเด่นอยู่กลางผิวขาวเนียน **เม็ดบัวตูม**ขยับเคลื่อนที่ตามแผ่นอกที่หายใจหอบ ไม่เป็นจังหวะ ช่างยั่วยวนให้ลิ้มลองฉกชิมรสดูสักครั้ง*

*ครั้นพอปั้นแต่ง**เม็ดปทุม**ให้ชูชันเป็นดอกบัวแรกแย้มสีแดงก่ำ อินทรปักษ์นาคราชก็เคลื่อนไปจัดการอีกด้านให้เสมอเหมือนกัน ส่วนหัตถ์ของพระองค์ก็ลูบไล้ไปตามสะโพกสอบ ก่อนจะเลยไปคลึงเคล้นแก้มก้นตึงแน่น*

*“เจ้าคิดเรื่องกระไรอยู่” ทัณฑ์เทวากระซิบแหย่ ดันกายน้องให้แอ่นอก เขาจักได้พรมจูบไปทั่วอกขาว ดูด**ดุนยอดอกงาม**ราวกับนกน้อยขออาหารจากแม่พันธุ์ ติดเพียงแค่ว่าแม่พันธุ์ตนนี้น่ารักน่าชังนัก ยิ่งเนื้อตัวระเรื่อก็ยิ่งอยากฟัดให้จมเขี้ยว “ไยเบือนหน้าหนีไม่มองพี่เล่า”*

(Avery Pie, 2564: 239-248)

จากตัวอย่างข้างต้น จะพบการใช้คำว่า ยอดปทุมสีชมพูอ่อน เม็ดบัวตูม เม็ดปทุม ดุนยอดอกงาม เพื่อเลี่ยงการสื่อสารโดยตรงที่ต้องการสื่อถึงหัวนมของนายเอก เป็นการกล่าวถึงถ้อยคำต้องห้ามด้วยวิธีการพูดอย่างอ้อม (Circumlocutions) คือการกล่าวถึงคำต้องห้ามโดยใช้วิธีพูดอย่างอ้อมค้อมโดยการใช้การใช้คำอุปลักษณ์ (Metaphor) เพื่อเปรียบให้เห็นถึงภาพของทรวงอกของตัวละครนายเอกเป็นเหมือนกับยอดของฝักบัวหรือเป็นเม็ดบัว อีกทั้งมีลักษณะเป็นดุนบริเวณยอดอก โดยจะพบลักษณะการใช้คำเลี่ยงในฉากการสมพาสกันระหว่างตัวละครพระเอกกับนายเอก นอกจากนี้ยังพบการใช้คำเลี่ยงคำว่าหัวนมโดยใช้คำไวพจน์อื่น ๆ ที่มีความหมายเดียวกัน เช่นคำว่า ยอดถัน โดยคำว่าถันหมายถึง เต้านมหรือน้ำนม ดังนั้นคำว่ายอดถันจึงหมายถึงหัวนม ดังตัวบท

*บทรักอันหนักหน่วงดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง กลิ่นไม้กฤษณา คลุ้งเคล้าไปกับกลิ่นมะลิ ผสานกับกลิ่นอายของการสังวาสอบอวลไปทั่วห้องนอน ปฤษณีเชิดหน้า เปล่งเสียงกระเส่าย่ามเมื่อ**ยอดถัน**ถูกริมฝีปากร้อนครอบครองอีกครา จุดอ่อนไหวทั้งด้านบนและล่างถูกปลุกเร้าสร้างความสุขสมเสียจนร่างบางเกิดความละโมบ ต้องการได้มันมากยิ่งขึ้นไปอีก*

*มือเรียวขาววางทาบลงบนแผ่นอกหนา ก่อนจะค่อยทิ้งสะโพกเข้าหาลำกายใหญ่ ฝ่ามือกร้านของคิมันตร์คอยประคองเอวบางไว้ สลับกับเคล้นคลึง**เนินนุ่ม**ทั้งสองพร้อมกระทั้นกายเข้าใส่รัวเร็ว เสียงของการเสพสังวาสดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปฤษณีเชิดหน้าขย่มเนินกลมกลึงลงกับหน้าขาแกร่งของสามี ไม่หยุดยั้ง แสงจันทร์ที่สาดส่องกระทบผิวกายขาวนวลยิ่งทำให้กินนรหนุ่ม ดู*

งดงามชวนหลงใหลในสายตาของผู้เฝ้ามอง คล้ายกินนรกำลังร่อนรำอย่างอ่อนช้อยท่ามกลางคืนจันทร์เพ็ญ

(littlebbear96, 2564: 249-250)

จากตัวอย่างข้างต้นยังพบการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบของคำว่าหัวนมด้วยกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง (Neutral) เช่นคำว่า เนินนุ่ม ที่สื่อความหมายถึงบริเวณทรวงอกที่เป็นเนิน แม้ว่าตัวละครนายเอกจะไม่ได้มีหน้าอกที่มีขนาดใหญ่เหมือนกับผู้หญิง แต่ในฉากการมีเพศสัมพันธ์ก็ยังปรากฏการใช้หน้าอกที่ตัวละครพระเอกได้มีความสัมพันธ์กับนายเอกได้โดยที่ไม่ได้มีปัญหาแต่อย่างใด

4.2.1.2 คำเลี่ยง “อวัยวะเพศชาย”

จากการศึกษากลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ เพื่อเลี่ยงคำว่า “อวัยวะเพศชาย” พบการใช้คำเลี่ยง ได้แก่คำว่า ความเป็นชาย ความโอฬาร ลำกายใหญ่ ท่อนลำ แท่งเนื้อ แท่งขนาดใหญ่ แท่งร้อนแข็งกายร้อน ท่อนเนื้อร้อน ท่อนเนื้อแกร่ง ท่อนเนื้อปลายเรียว บริเวณกลางกาย ยอดตรงกลาง แกนกาย กลางกาย สิ่งแปลกปลอม ความดุดัน ปลายองคชาต ลำลึงค์ เครื่องเพศ เครื่องบุรุษ อาวุธลับ ลูกตุ้มน้อย ๆ ดังตัวอย่างตัวบทต่อไปนี้

*พญาอินทรปักษ์มิใคร่อยากฟังเสียงประท้วง จึงก้มลงบดจูบปิด ริมฝีปากยั่วยวนนั่นเสีย พระองค์บังคับแยกเรียวขายาวที่สั่นระริกให้กว้างออก **<u>ความเป็นชาย</u>**ที่ผสมผสานระหว่างมนุษย์และเดรัจฉานตามพงศ์พันธุ์ถูไถไปตามปากทางแดงช้ำจากการร่วมรักก่อนหน้านี้ รอยจีบบวมเป่งดั่งกลีบดอกไม้ขยับหุบเกร็งราวกับเอียงอายนั้นช่างน่าเอ็นดูเสียจริง*

(Bacteria, 2562: 322)

คำเลี่ยงที่ใช้เชิงเปรียบเทียบหรืออุปมา (Metaphor) เพื่อให้คำที่กล่าวถึงนั้นมีความสุภาพ โดยใช้คำว่า “ความเป็นชาย” ที่สื่อถึงการเป็นตัวแทนของลักษณะความเป็นชายที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของอวัยวะของร่างกายที่มีเพียงผู้ชายเท่านั้น จึงได้ใช้การสื่อถึงสิ่งที่แสดงความเป็นผู้ชายให้เห็นอย่างชัดเจนมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบการใช้คำเลี่ยงที่สื่อการใช้คำเชิงสัญลักษณ์หรืออุปมาที่แสดงถึงการสร้างภาพลักษณ์ของตัวละครชายที่มีพลังอำนาจและความยิ่งใหญ่ ดังตัวบท

*หมอกมองดู**<u>ความโอฬาร</u>**ตรงหน้าด้วยกายสะท้าน เด็กน้อยเริ่มมีน้ำตาซึมเมื่อรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขาต่อไป แต่พ่อก็บอกเขามาแล้ว หมอกจัดแจงนอนคว่ำลงบนฟูก ยกสะโพกขึ้น สองมือกำผ้าปูแน่นอย่างอดทน จนเมื่อ **<u>แท่งร้อนแข็ง</u>**แตะสัมผัสบดเบียดลงที่ก้น แทรกกายสอดลึกเข้าไปทีละน้อย*

(Blueฯ, 2563: 41-43)

*พญาสมิงเหล็กเร่ง**ความแข็งแกร่ง**อย่างเร่าร้อน แม้จะยังไม่สามารถรุกรานได้ลึกที่สุดแต่ก็เพียงพอที่จะดับความกระหายได้แล้ว จนเมื่อจังหวะรวดเร็วถึงจุดสูงสุด ธารร้อนก็สาดซัดในกายเติมเต็มจนร่างที่นอนอยู่สั่นสะท้านเมื่อถอน**กายใหญ่โต**ออกมา สายน้ำนมก็ล้นท่วมอาบต้นขาอย่างงดงามน่าชม*

(Blueฯ, 2563: 128-129)

*“ชันขาขึ้นน้องพี่ ชันขึ้นและอ้าออก” คุณเทียรบอกตะวัน เพราะไม่สามารถจับขาเรียวอ้าออกกว้างได้ ตะวันจึงต้องทำเอง คุณเทียรแทรก **ลำตัวลำใหญ่**กลางหว่างขาของตะวัน แล้วขยับเลื่อยไปมาเชื่องช้า แต่สร้างความวาบหวามให้กับตะวันสุด ๆ ตะวันตวัดขาโอบกอดลำตัวกลม ๆ ของงูแน่น มือเล็กทั้งสองก็จับที่หัวของงู พยายามจูบกับคุณเทียร ภายในโพรงปากงูทั้งแฉะ เหนียวและคาวแต่ตะวันไม่รังเกียจ*

*“อื้ม น้องพี่” คุณเทียรทนไม่ไหวอีกต่อไป เพราะตะวันบดเบียดกายขาวเนียนเข้ามาแนบชิดและเสียดสีกับลำตัวยาว ๆ จน**แท่งขนาดใหญ่** โผล่ออกมาจากใต้หนังงูมันวาว หัวงูอันแรกโผล่ออกมาจนน้ำสีใสเปื้อนโคนขาด้านในของตะวัน ยิ่งหัวงูถูไถกับตะวันน้อยช้า ๆ เพราะสรีระของงูเหลือม ไม่อำนวยตะวันยิ่งเสียวแทบขาดใจ คุณเทียรเลื้อยพันตัวของตะวัน แต่ทิ้ง ช่วงล่างตรงหัวงูเอาไว้ที่หว่างขาของตะวัน*

(lalinkiss, 2564: 254-257)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่ามีการใช้กลวิธีการเลี่ยงคำหยาบที่สื่อถึงอวัยเพศชายโดยใช้คำที่เป็นการสร้างสัญลักษณ์ที่สื่อถึงพลัง ความยิ่งใหญ่หรือความเป็นชายโดยไม่ได้ระบุอวัยวะเพศตรง ๆ แต่แสดงให้เห็นว่าอวัยวะเพศของผู้ชายถือเป็นอวัยวะที่สำคัญที่ต่างต้องอาศัยความแข็งแกร่ง ความยิ่งใหญ่และต้องมีขนาดที่ใหญ่ที่จะเหมาะสมกับการสมพาสกับตัวละครฝ่ายตรงข้าม ทั้งนี้ด้วยเผ่าพันธุ์ของตัวละครที่เป็นอมนุษย์จึงทำให้การสื่อความโดยใช้ความยิ่งใหญ่เข้ามาเปรียบเปรย จึงเป็นสิ่งที่ปกติและให้ความหมายเชิงบวก เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของพลังและอำนาจ ทำให้การสื่อสารผ่านคำเหล่านี้ไม่ดูหยาบคาย แต่กลับเสริมความรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นชาย อีกทั้งยังพบการใช้อุปมา เช่น “ลำกายใหญ่” และ “แท่งเนื้อ” เป็นการใช้คำที่มีลักษณะเป็นสิ่งของหรือวัตถุที่คล้ายกับอวัยวะเพศชาย ซึ่งช่วยลดการสื่อความตรง แต่เป็นการใช้คำบรรยายลักษณะหรือคุณสมบัติที่แสดงคำตัวอย่าง เช่น “ท่อนลำ” “ท่อนเนื้อแกร่ง” หรือ “แท่งขนาดใหญ่” เป็นการเน้นลักษณะทางกายภาพของอวัยวะเพศชาย โดยเน้นที่ความแข็งแกร่งและขนาด ซึ่งสื่อถึงความแข็งแรง แต่เลี่ยงการใช้คำที่ตรงกับอวัยวะเพศโดยตรง การใช้คำ “แท่งร้อนแข็ง” “ท่อนเนื้อร้อน” “กายร้อน” จะเน้นไปที่การให้ภาพลักษณ์

ทางสัมผัสหรือความรู้สึก ซึ่งทำให้สื่อภาพลักษณ์ที่ไม่หยาบคาย แต่ยังคงสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังตัวอย่าง

*ทันทีที่**ปลายยอด**ผ่านเข้ามาสิงห์ครวญเครือในลำคออย่างห้ามไม่ได้ เขาพยายามจินตนาการว่าร่างที่รุกรานเบื้องหลังคือพญาสมิงเหล็กผู้สง่างามและเยือกเย็น คือสมิงที่เขารักตั้งแต่แรกเจอ ลีลารักของเหล็กนุ่มนวลขึ้นคล้ายท่านทว่าก็ยังซ่อนความมุทะลุดุดันไว้บ้างตามประสาคนหนุ่ม อารมณ์พิศวาสแล่นริ้วขึ้นจากเบื้องล่างถึงลำคอ สิงห์ยันกายขึ้นและหันใบหน้ากลับไปมอง สมิงดำก็ก้มหน้าลงมาอ้าริมฝีปากของสิงห์ รุกรานถึงลำคอราวกับเป็น**เครื่องบุรุษ**อีกอันหนึ่งนอกเหนือจากที่สอดใส่เข้ามาเบื้องล่าง เป็นการทำรักในทุกท่า ที่วาบหวามจนความเศร้าของสิงห์ในหนแรกเริ่มละลายหายไป ลำคอของเขาส่งแรงราคะไปยังลำตัว**ท่อนล่าง**จนอารมณ์สวาทปลุกร่างกายให้ลุกชัน ยิ่งเมื่อ **ท่อนเนื้อร้อน**ที่สอดใส่ขยับไหวตามแรงดีดสะโพก อารมณ์ก็ยิ่งโหมพัดจนสิงห์ต้องเอื้อมมือลงปลุกเร้าดึงรั้งร่างกายตนเอง เขาถึงปลายทางของตัณหาได้ ไม่ยากสาดเทลงบนฟูดด้วยความซาบซ่านเปี่ยมล้นจนเมื่อสมิงถอนปลายลิ้นออกมาจากลำคอ สิงห์จึงครวญคร่ำอย่างรัญจวนใจไปพร้อมกับจังหวะแทรกกายเบื้องหลังที่บัดนี้ลึกแทบถึงโคน มันลึกจนสิงห์คิดว่าน่าจะกระแทกผนัง หน้าท้องเขาจนปูดนูนด้วยซ้ำ*

(Blueฯ, 2563: 13-15)

*วาสุกรีถอนลำแขนออกจากร่างที่สะดุ้งเกร็งด้วยอารมณ์ เขาขึ้นทาบทับและจูบร่างที่นอนแผ่อย่างลึกล้ำ สอดปลายลิ้นและขยายออกเป็นแท่งลิ้นยาวของพญานาคที่ชำแรกลำคอและหลอดอาหารลงไปลึกจนนาคียาสะดุ้ง พลันร่างมนุษย์ผิวสีน้ำผึ้งก็ค่อยขยายขนาดขึ้นเป็นพญานาคสามเศียรสีทองอร่ามสุกสว่างนาคียาเห็นไม่ชัดนักเพราะม่านน้ำตาบดบังจนรางเลือนทว่าสัมผัสได้ อย่างชัดเจนว่ามี**ท่อนเนื้อร้อน**จ่อปลายฉ่ำชุ่มอยู่เบื้องหน้าผิวกายที่ผลิบาน ของเขามันบดลงหยอกเย้าก่อนจะผลุบผ่านไปได้อย่างง่ายดาย ขนาดและความแข็งแกร่งอาจเทียบได้กับท่อนแขนของวาสุกรีทว่าความร้อนนำหน้าไปกว่านั้นมากนัก ไอร้อนที่ระอุแผ่ออกมาจาก**ท่อนเนื้อแกร่ง**ดังเหล็กไหลอาบซ่านในกายของนาคียา การถูกชำเราจากทั้งสองทวารมันเสียวซ่านและร่านราคะเหลือเกินหากไม่มีความเจ็บปวดปะปน*

(Blueฯ, 2563: 13-15)

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำที่มีความหมายโดยนัย (Euphemism) เป็นการเลือกใช้คำที่มีความหมายสื่อถึงสิ่งที่ต้องการกล่าวถึง โดยไม่ใช้คำตรง ๆ โดยนำเอาลักษณะทางกายภาพที่บ่งบอกถึงสัดส่วนของอวัยเพศชายที่อยู่บริเวณกลางร่างกาย คือคำว่า กาย บริเวณกลางกาย แกนกาย ยอดตรง กลาง ลำกายใหญ่ ที่เป็นการระบุลักษณะร่างกายในลักษณะรวม ดังตัวบท

*มือเรียวขาววางทาบลงบนแผ่นอกหนา ก่อนจะค่อยทิ้งสะโพกเข้าหา **ลำกายใหญ่** ฝ่ามือกร้านของคิมันตร์คอยประคองเอวบางไว้ สลับกับเคล้นคลึงเนินนุ่มทั้งสองพร้อมกระทั้นกายเข้าใส่รัวเร็ว เสียงของการเสพสังวาสดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปฤษณีเชิดหน้าขยุ่มเนินกลมกลึงลงกับหน้าขาแกร่งของสามี ไม่หยุดยั้ง แสงจันทร์ที่สาดส่องกระทบผิวกายขาวนวลยิ่งทำให้กินนรหนุ่ม ดูงดงามชวนหลงใหลในสายตาของผู้เฝ้ามอง คล้ายกินนรกำลังร่อนรำอย่างอ่อนช้อยท่ามกลางคืนจันทร์เพ็ญ*

*คิมันตร์ขบกรามแน่นเมื่อช่องทางนุ่มยิ่งกระตุกตอดรัด**แกนกาย**ของเขา ท้าวครุฑเร่งกระทั้นกายไปหนัก ๆ ก่อนจักเปล่งเสียงคำรามแลสอดใส่เข้าไปสุดลำ หลั่งรดหยาดหยดคาวกามเข้าไปในโพรงอุ่นที่สร้างความสุขสมให้แก่ตน*

(littlebbear96, 2564: 249-250)

*“ไม่ ไม่นะ” ร่างที่ถูกพันธนาการเปลือยเปล่ารำพันด้วยน้ำเสียงแหบพร่าพญายามดิ้นจนเนื้อตัวถลอกเลือดไหลซึม เมื่อเงยหน้าก็เห็นยืดมั่นกำลังใช้มือปิดจมูก แต่บริเวณ**กลางกาย**กลับนูนเด่นให้รู้ว่าเจ้าของร่างกำหนัด มากเพียงใด*

(นามอนัญ, 2563: 18-19)

***กลางกาย**ถูกสอดเข้ามาภายในช่องทางที่ยังคงปิดสนิทอย่างแรง โดยไม่มีการปลอบประโลม ใด ๆ กลิ่นเลือดลอยฟุ้งพร้อมเรียวขาสองข้าง ของทิวาที่สั้นไหวราวกับแบกรับแรงกระแทกกระทั้นเพราะความโกรธนี้ไม่ไหว จ้าวฤทธิ์นาคราชเร่งเร้า**ความดุดัน**เข้าใส่เรือนร่างของมนุษย์ที่สู้พลังของตนไม่ได้เลยสักเศษเสี้ยว ยิ่งทิวาเบือนหน้าหนีทั้งน้ำตา หทัยของเขาก็ยิ่งเจ็บปวดกว่าเป็นร้อยเท่า*

(rolisrose, 2562: 44-49)

วาริชสะดุ้งจิกนิ้วลงไปที่หัวไหล่สีแทนทอง เมื่อยอดดอกของตน ถูกครอบครองอย่างถือวิสาสะ ริมฝีปากร้อนดูดกลืนส่วนอ่อนนุ่มราวกับ เป็น

*อาหารเลิศรสที่ต้องละเลียดทาน เขารู้สึกคันยุบยิบเมื่อฟันแข็งแรงนั้นขบไปรอบ ๆ ฐาน ก่อนจะวกเข้ามาฉกกิน**ยอดตรงกลาง**ที่นูนเด่น*

(Bacteria, 2562: 322-327)

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำที่สื่อถึงการใช้อารมณ์ (Emotion) และคุณสมบัติของสิ่งของ (Personification) อันแสดงให้เห็นถึงการนำคุณลักษณะของสิ่งของมาผูกโยง เช่นคำว่า ความดุดัน ความร้อนแข็งดั่งศิลาและสิ่งแปลกปลอม ใช้ลักษณะของอารมณ์หรือความรู้สึก เพื่อบรรยายดังตัวบท

*สายน้ำเย็นโอบไล้กายาขาว แต่ไม่อาจลดความร้อนแรงที่มีให้กัน ร่างเล็กครวญครางใกล้ถึงฝั่งฝัน ส่วนคนพี่นั้นสุขสมกับความคลั่งรักที่เฝ้าคอย เขาบีบสะโพก ลูบไล้แก้มก้นขาว จับตรึงไว้แน่นให้น้องรองรับ**ความดุดัน** ที่กระโจนเข้าหา*

(Blueฯ, 2563: 147-149)

*วาสุกรีถอนนิ้วและริมฝีปากออก ร่างสูงใหญ่ที่หอบเครือด้วยอารมณ์ซันเข่ากึ่งกลางระหว่างสองขาของนาคียา เขายกขาเด็กหนุ่มขึ้นสูงก่อนค่อย ๆ สอด**ความร้อนแข็งดั่งศิลา**เข้าไปทีละน้อย มันเกินกว่าสี่นิ้วเมื่อครู่อย่างเทียบไม่ได้ทีเดียว แม้แรกเริ่มจะเข้าได้เพียงนิดเดียวแต่ผู้รุกรานก็ไม่ย่อท้อ ค่อย ๆ แทรกสอดสลับถอดถอนอย่างอ่อนหวาน โน้นกายลงแลบปลายลิ้นโลมเลีย ยอดอกและดูดดึงอย่างเสน่หา สดับเสียงครวญเครือที่ไม่เหมือนเสียงกรีดร้องเมื่อวานมันช่านอารมณ์จนอยากกลืนกินเสียงนี้พาให้ใบหน้าหล่อเหลาโน้มขึ้นประทับริมฝีปากแนบแน่นอีกครั้ง*

*ดวงหน้าที่แสดงออกถึงความเจ็บปวดเริ่มเหม่อลอย หิ่งห้อยนับล้านพันยังคงทำหน้าที่ดูดดึงสมาธิของผู้กระทำให้ไปจดจ่ออยู่กับความงดงามบนท้องฟ้าเบื้องบน ภาพวิจิตรตระการตาคละเคล้าไปกับรสจูบร้อนชื้นที่เกี่ยวกระหวัดเข้ามามันชวนให้สติหลุดลุ่ย ยิ่งส่วนล่างที่ขยับขยายในช่องทางที่ตอดรัด **สิ่งแปลกปลอม**นั้นเริ่มกระแทกกระทั้นเข้ามายิ่งทำให้รู้สึกไม่ต่างกับมีกองเพลิงไฟสุมอยู่ในร่างกายแม้นจะมีน้ำเย็นสาดทับอยู่รอบนอกก็ไม่อาจหยุดหยั่งเพลิงราคะนี้ได้*

(KuFei-TanZ, 2561: 195-201)

กลวิธีการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบที่สื่อถึงอวัยเพศชายยังพบการใช้ลักษณะการใช้คำอุปลักษณ์ (Metaphor) ที่สื่อแทนการใช้ชื่อวัตถุมาเปรียบกับอวัยเพศ เช่นคำว่า อาวุธลับ การใช้คำว่าอาวุธ ถือ

เป็นสิ่งที่แสดงถึงอุปกรณ์ในการต่อสู้ที่ถูกนำมาเปรียบกับการมีเพศสัมพันธ์ที่เน้นการใช้ความหมายที่บ่งบอกถึงสิ่งที่มีความลับหรือไม่เปิดเผยในที่สาธารณะและคำว่า ลูกตุ้มน้อย ๆ เป็นการลักษณะทางกายภาพของอวัยเพศกับลูกตุ้มขนาดเล็กที่มีการเคลื่อนไหวไปตามจังหวะ ส่วนคำว่า เหล็กใน เป็นการเปรียบกับความแข็งแกร่งมีพลังดั่งเหล็กในที่แสดงถึงการใช้ภาพพจน์หรือความเปรียบที่สร้างความเข้าใจแต่ไม่ได้สื่อให้ชัดเจนตรงตัว ดังตัวบท

> *ร่างของบัญญพนต์ค่อย ๆ เอนลงพื้นดินช้า ๆ ก็มีพี่ชนนตามประกบ อยู่ไม่ห่าง ความขวยเขินเริ่มทำงานอีกครั้งอูในท่าแหกแข้งขารอรับสัมผัส จากผู้เป็นพี่ หน้าบุษย์เหยเกนิด ๆ ยามที่**อาวุธลับ**แทรกกายเข้ามา แต่ความต้องการมันมีมากกว่า หากจะเจ็บมากกว่านี้ก็คงไม่เป็นไร*
>
> (พาพา, 2564: 14-16)

> *เขาก้มลงมองสองมือของตน มันขาวกระจ่างนุ่มเนียนเหมือนไม่เคยแตะต้องงานหนัก นิ้วยาวเรียวงามจนหยุดมองไม่ได้ นวินลูบหน้าลูบตัว ไล่สำรวจร่างกายไปเรื่อย ๆ อดคิดไม่ได้ว่ากินนรตนนี้ออกจะผอมไปหน่อย ข้อมือข้อเท้าก็บ๊างบาง หาอะไรยัดนมหน่อยแล้วแต่งตัวเป็นผู้หญิงก็ไม่มีวันโดนจับได้แน่นอน ถ้าไม่เห็นกับตาว่าหน้าอกแบนแต๊ดแต๋ กับยังรู้สึกได้ถึง **ลูกตุ้มน้อย ๆ** ที่หว่างขา เขาก็คิดว่าตัวเองคงหลุดเข้ามาอยู่ในร่างผู้หญิงซะแล้ว*
>
> (littlebbear96, 2564: 14-16)

> *ขนนุ่มที่พลิ้วผ่านแผ่นหลังและแรงรุกรานด้านล่างทำให้ความซ่านกระสันแทบล้นทะลักออกปาก สิงห์รู้สึกได้ว่าดวงตาร้อนผ่าวและมีน้ำตาเอ่อเขารอวันนี้มานานเหลือเกิน วันที่ได้พบกับพญาสมิงเหล็กอีกครั้ง **เหล็กใน** ของท่านที่ทิ่มแทงราวกับมีฤทธิ์ของยาปลุกกำหนัด มันหวานและวาบหวาม จนทำให้ที่ผ่านมาหลายปีเขาไม่อาจอิ่มเอมในเรื่องทางเพศได้อีกเลยนับจากวันที่ได้ลิ้มรสเมื่อเกือบสิบปีก่อน*
>
> (Blueฯ, 2563: 147-149)

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำที่เลี่ยงคำหยาบโดยใช้คำไวพจน์ (Synonyms) ของคำว่า อวัยเพศชาย เช่นคำว่า องคชาต ลำลึงก์ อีกทั้งยังพบว่ามีการใช้คำที่สื่อถึงการใช้อวัยเพศที่แสดงถึง การเป็นเครื่องมือในการทำภารกิจบางอย่าง ได้แก่คำว่า เครื่องบุรุษ และคำว่า เครื่องเพศ ดังตัวบท

> ***ปลายองคชาต**ใหญ่โตขับเมือกไหลเยิ้มออกมาตามธรรมชาติ ช่วยหล่อลื่นให้ท่อนลำนั้นสอดแทรกซอกหลืบเร้นเข้าไปโดยง่าย มนุษย์ชายาแอ่นร่างบิด*

เร้าเมื่อต้องรองรับความดึงดันนั้นเข้ามาในกาย ผนังอ่อนนุ่มบีบรัดแก่นกายที่ถูกเสียดสีกระทั่งถึงปลายที่ลึกที่สุด

ผิวน้ำกระเพื่อมไหวดั่งปลาตัวใหญ่กระเสือกกระสนยามติดกับดัก ที่ล่อลวง เบ็ดสายนั้นขึงตึงขึ้นเรื่อย ๆ เจ้าปลาพยายามดิ้นรนครั้งสุดท้าย ในที่สุดเส้นสายนั้นก็ขาดออกจากกัน วาริชแหงนหน้าขึ้นกรีดร้องแหบพร่า ซอกหลืบลึกลับกระตุกรัดเป็นระลอกเมื่อพญานาคราชคายพิษร้อนแรงเข่นฆ่าเหยื่อทั้งเป็น

(Bacteria, 2562: 322-327)

*เด็กหนุ่มที่ถูกชำเราจากทุกทางเคลิ้มฝันราวกับตกอยู่ในห้วงสวรรค์ ที่โอบล้อมด้วยปุยเมฆนุ่ม แม้จะอึดอัดทว่าซ่านเสียวเกินทน แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกได้ว่าบางอย่างที่ร้อนยิ่งกว่า**ลำลึงค์**ขนาดเขื่องของวาสุกรีพ่นพรายออกไปในช่องทางซึ่งเป็นรังรักของทั้งสอง มันท่วมท้นจนเบียดดันให้หน้าท้องของนาคียาปูดโปน วาสุกรีถอนปลายลิ้นออกจากลำคอของเมียและรีบคืนกายเป็นมนุษย์เพื่อหยิบแท่งซิลิโคนใหญ่ที่สุดมาสอดเสียบอุดปิดมิให้น้ำรักพญานาครั่วไหลออกมาได้ ฝ่ายที่เก็บกักน้ำรักเหล่านี้ก็สะท้านไปทั้งกาย นาคียานอนสั่นและก้มมองดูหน้าท้องที่นูนขึ้นเพราะบรรจุเชื้อพญานาคไว้จนเต็มท้อง เขาวาดมือขึ้นลูบวนที่หน้าท้องก่อนจะวาดลงไปที่ผิวกายซึ่งเชิดชันขึ้นมาอีกครั้ง เป็นปฏิกิริยาประหลาด ที่เมื่อความดันในท้องเพิ่มขึ้นกลับกระตุ้นให้รู้สึกกำหนัดขึ้นมาอีกรอบ*

(Blueๆ, 2563: 147-149)

*เด็กหนุ่มกรีดร้องแต่ก็ถูกปลายลิ้นยาวสากหยาบสอดลึกอุดเสียงไว้ จนแน่นลำคอ ขนาดใหญ่โตแทบฉีกร่างของเด็กหนุ่มเป็นชิ้น วาสุกรีเร่งเร้าจังหวะด้วย**เครื่องบุรุษ**ของพญานาคในระหว่างที่อีกสองเศียรที่เหลือโลม ปลายลิ้นยาวไปตามผิวกายของนาคียาอย่างเสน่หา เมื่ออารมณ์พุ่งถึงสุดขีด จึงพ่นพรายน้ำรักออกมาเต็มท้องจนท่วมทะลักดั่งตาน้ำ*

(Blueๆ, 2563: 60-61)

*สัญชาตญาณของสัตว์ทำให้วิญญาณพญานาคในกายถูกปลุกตื่น วาสุกรีในร่างมนุษย์คืนกายเป็นงูใหญ่สามเศียรอย่างเชื่องช้า เศียรหนึ่งแลบปลายลิ้นอ้วนหนาสอดลึกเข้าในลำคอของเหล็กเพื่อปิดเสียงน่ารำคาญใจ อีกเศียรโลมเลียปลายลิ้นไปทั่วผิวกายราวกับหมายจะสำรวจดังว่าสัมผัสจากลิ้นแม่นยำชัดเจนยิ่งกว่าดวงตาตามประสางู ส่วนอีกเศียรไล้เลียโลหิตอาบผิวกายฉีกขาด จาก**เครื่องเพศ**พญานาคที่ใหญ่ยาวราวลำแขนดั่งจะชิมรสเด็กหนุ่ม*

(Blueฯ, 2563: 41)

จะเห็นได้ว่ากลวิธีการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ “อวัยเพศชาย” ได้สื่อถึงรายละเอียดเฉพาะเจาะจงของอวัยวะเพศชายในลักษณะที่ประณีตและละเอียดอ่อน ซึ่งเป็นวิธีการใช้ภาษาที่ช่วยลดความหยาบคายของคำลงได้มาก การใช้คำเลี่ยงเพื่อหลีกเลี่ยงคำว่า "อวัยวะเพศชาย" เป็นการสร้างคำ ที่มีกลวิธีที่หลากหลายทั้งการใช้คำเชิงสัญลักษณ์ การใช้อุปมา การใช้คำสื่อถึงลักษณะทางกายภาพ การใช้คำสื่ออารมณ์ การใช้คำโดยนัย การใช้อุปลักษณ์ การใช้คำไวพจน์และการสร้างภาพลักษณ์ทางบวก ซึ่งทำให้คำเหล่านี้สามารถใช้ในการสื่อสารในบริบทที่สุภาพหรือมีความเป็นทางการได้มากกว่าการใช้คำตรง ๆ ซึ่งสื่อสารผ่านฉากการสมพาสของตัวละครออกมาได้อย่างแยบยล

4.2.1.3 คำเลี่ยง “ทวารหนัก”

จากการศึกษากลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ เพื่อเลี่ยงคำว่า “ทวารหนัก” พบการใช้คำเลี่ยง ได้แก่คำว่า ช่องทางด้านหลัง กายเบื้องหลัง ปากทางแดงช้ำ ช่องทางที่ยังคงปิดสนิท ช่องทางที่ยังบริสุทธิ์ ช่องทางที่ไม่เคยมีผู้ใดรุกล้ำมาก่อน ผิวกายปิดสนิท ซอกหลืบ ร่างกายเบื้องล่าง ผิวกายที่ผลิบาน ช่องทางซึ่งเป็นรังรัก ช่องทางสวรรค์ ช่องทางนุ่ม ตะวันน้อย ถ้ำน้อย ดอกไม้ ดอกบัว บานประตู ดังตัวอย่างตัวบทต่อไปนี้

*มือใหญ่ขยี้จนได้น้ำใส ๆ ไหลเยิ้มเต็มฝ่ามือก่อนค่อย ๆ สอดนิ้วชี้เข้าไปทาง**<u>ช่องทางด้านหลัง</u>**แล้วหมุนมันจนท่อที่เคยตอดรัดแน่นเริ่มมีน้ำหล่อลื่นไหลซึมออกมาแต่กระนั้นผู้ถูกกระทำก็ยังเจ็บแสบจนเริ่มดิ้นขืนอย่างแรงจนโคจรต้องออกแรงยึดอกเอาไว้แน่นหนากว่าเดิม*

(KuFei-TanZ, 2562: 78-82)

นอกจากนี้ยังพบกลวิธีการนำเสนอการใช้คำเลี่ยงคำหยาบที่สื่อถึงทวารหนัก โดยมีการระบุถึงบริเวณที่ใช้มีเพศสัมพันธ์ นั่นคือบริเวณด้านล่างที่ถูกรุกรานเข้าไปได้โดยง่าย ดังตัวบท

*ดวงตาสีทับทิมปรายมองอย่างสนุก ชาติงูอย่างเขารับสัมผัสได้ชัดเจนที่ลิ้นอยู่แล้ว มังกรยังคงคงดูดดึงและสอดปลายลิ้นโลมเล้าพร้อมกับเร่งเร้าจังหวะมืออย่างเปี่ยมอารมณ์ จู่ ๆ ปลายลิ้นของวาสุกรีก็ยืดยาวออกและขยายใหญ่ มันแทรกผ่านลำคอราวกับเป็นเครื่องเพศบุรุษอีกชิ้นหนึ่งจนทั้งกายสะท้าน! แนวกล้ามเนื้อแน่นสีน้ำผึ้งบนแผ่นอกของมังกรกระเพื่อมไหว ตามลมหายใจติดขัด เขาสะดุ้งอีกครั้งเมื่อสองมือของวาสุกรีเอื้อมไปที่บั้นท้ายของเขาบีบคลึงและสอดนิ้วรุกรานเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต สองขาที่โอบ รอบเอวอยู่ช่วยเปิดทางให้**<u>ร่างกายเบื้องล่าง</u>**ถูกรุกรานได้โดยง่าย*

(Blueฯ, 2563: 44-45)

จากตัวบทข้างต้น พบว่ามีการใช้คำที่เลี่ยงคำหยาบเพื่อแสดงถึงอวัยวะที่ใช้ในการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับเพศชาย นั่นก็คือทวารหนักมีการใช้คำที่สื่อถึงอวัยวะดังกล่าว ที่มีความสุภาพ แต่ก็สามารถสื่อถึงได้ชัดเจน โดยแสดงให้เห็นการใช้คำว่า ช่องทางด้านหลังและกายเบื้องหลังที่หมายถึงบริเวณทวารหนัก ซึ่งเป็นอวัยวะที่ตัวละครใช้ในการร่วมรักกันนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบการใช้คำที่สื่อถึงทวารหนักเปรียบได้กับช่องทางที่สื่อถึงความรักของตัวละครที่ได้ร่วมรักกัน ดังตัวบท

> *ยามนั้นครุฑาหนุ่มถึงกับกำหนัด เขาบดจูบร้อนรักพร้อมสอดกายเข้าหา แรกเริ่มมันคับแคบจนต้องถอนออกมา ไม่นานก็แทรกเข้าหาใหม่ เพราะน้องนาคาเรียกร้องหนัก เจ้าตัวยกขาเกี่ยวเอวสอบพยายามผ่อนคลาย ให้พี่เขาได้ร่วมรัก ใช้เวลาอยู่พักหนึ่งกว่าจักดันกายเข้ามาจนสุดทาง ที่ซึ่งอุ่นร้อนราวกับจักหลอมละลายให้ตายจาก พนาสิจน์หายใจติดขัด กายร้อนของพี่ท่านขยับขยายภายใน**ช่องทางรัก** บางคราก็กระตุกให้อีกฝ่ายเคลื่อนเข้าหา*
>
> *“รักเจ้าชั่วชีวี” สิ้นคำนั้นพนาสิจน์ปลดปล่อยก่อนที่ร่างสูงจักอัดฉีดหยาดน้ำรักเข้า**ช่องทางสวรรค์** หยาดขาวขุ่นเอ่อล้นบ่งบอกนัยการเสพสังวาสสมใจหมาย แต่จักไม่จบเพียงคราเดียว เพราะพนาสิจน์เป็นฝ่ายตอดกระตุกรักปลุกปั่นให้กายพี่เขาแข็งขันอีกครา*
>
> (Avery Pie, 2564: 239-248)

การใช้คำว่า ช่องทางรัก สื่อถึงบริเวณที่เป็นจุดที่แสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร อีกทั้งยังมีการใช้คำว่า ช่องทางสวรรค์ ที่เปรียบได้ว่าการร่วมรักกันของตัวละครโดยใช้ช่องทางทวารหนักถือเป็นจุดที่จะทำให้เกิดความสุขเสมือนกับการได้ขึ้นสวววรรค์และยังเป็นจุดที่อ่อนไหวและเป็นช่องทางที่นุ่มและบริสุทธิ์ ดังตัวบท

> *บทรักอันหนักหน่วงดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง กลิ่นไม้กฤษณาคลุ้งเคล้าไปกับกลิ่นมะลิ ผสานกับกลิ่นอายของการสังวาสอบอวลไปทั่วห้องนอน ปฤษณีเชิดหน้า เปล่งเสียงกระเส่าย่ามเมื่อยอดถันถูกริมฝีปากร้อนครอบครองอีกครา **จุดอ่อนไหว** ทั้งด้านบนและล่างถูกปลุกเร้าสร้างความสุขสมเสียจนร่างบางเกิดความละโมบ ต้องการได้มันมากยิ่งขึ้นไปอีก*
>
> *คิมันตร์ขบกรามแน่นเมื่อ**ช่องทางนุ่ม**ยิ่งกระตุกตอดรัดแกนกายของเขา ท้าวครุฑเร่งกระทั้นกายไปหนัก ๆ ก่อนจักเปล่งเสียงคำรามแลสอดใส่เข้าไปสุดลำ หลั่งรดหยาดหยดคาวกามเข้าไปใน**โพรงอุ่น**ที่สร้างความสุขสมให้แก่ตน*
>
> (littlebbear96, 2564: 249-250)

นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้คำอุปมาที่เปรียบทวารหนักเป็นเหมือนกับทางหรือช่องทางที่สื่อรักได้อย่างชัดเจน ดังตัวบท

*พญาอินทรปักษ์มิใคร่อยากฟังเสียงประท้วง จึงก้มลงบดจูบปิดริมฝีปากยั่วยวนนั่นเสีย พระองค์บังคับแยกเรียวขายาวที่สั่นระริกให้กว้างออกความเป็นชายที่ผสมผสานระหว่างมนุษย์และเดรัจฉานตามพงศ์พันธุ์ถูไถไปตาม**ปากทางแดงช้ำ**จากการร่วมรักก่อนหน้านี้ รอยจีบบวมเป่งดั่งกลีบดอกไม้ขยับหุบเกร็งราวกับเอียงอายนั้นช่างน่าเอ็นดูเสียจริง*

*ปลายองคชาตใหญ่โตขับเมือกไหลเยิ้มออกมาตามธรรมชาติช่วยหล่อลื่นให้ท่อนลำนั้นสอดแทรก**ซอกหลืบ**เร้นเข้าไปโดยง่าย มนุษย์ชายาแอ่นร่างบิดเร้าเมื่อต้องรองรับความดึงดันนั้นเข้ามาในกาย ผนังอ่อนนุ่มบีบรัดแก่นกายที่ถูกเสียดสีกระทั่งถึงปลาย ที่ลึกที่สุด*

(Bacteria, 2562: 322-327)

ตัวบทข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการใช้คำว่า ปากทางแดงช้ำที่แสดงถึงบริเวณทวารหนักที่มีสีแดงช้ำเสมือนกับยังไม่เคยมีผู้ใดได้สัมผัสบริเวณดังกล่าวมาก่อน อีกทั้งยังมีการใช้คำว่า ซอกหลืบที่แสดงถึงบริเวณที่เป็นจุดซ้อนเร้นที่ถูกสงวนไว้เพื่อมอบให้กับคนรักเท่านั้นถึงจะสามารถร่วมรักกันได้ ดังเช่นการใช้คำว่า ช่องทางที่ยังคงปิดสนิท ผิวกายปิดสนิท ช่องทางที่ยังบริสุทธิ์ ช่องทางที่ไม่เคยมีผู้ใดรุกล้ำมาก่อน ช่องทางที่ตอดรัด ดังตัวบท

*กลางกายถูกสอดเข้ามาภายใน**ช่องทางที่ยังคงปิดสนิท**อย่างแรงโดยไม่มีการปลอบประโลม ใด ๆ กลิ่นเลือดลอยฟุ้งพร้อมเรียวขาสองข้างของทิวาที่สั้นไหวราวกับแบกรับแรงกระแทกกระทั้นเพราะความโกรธนี้ไม่ไหว จ้าวฤทธิ์นาคราชเร่งเร้าความดุดันเข้าใส่เรือนร่างของมนุษย์ที่สู้พลังของตนไม่ได้เลยสักเศษเสี้ยว ยิ่งทิวาเบือนหน้าหนีทั้งน้ำตา หทัยของเขาก็ยิ่งเจ็บปวดกว่าเป็นร้อยเท่า*

(rolisrose, 2562: 44-49)

*ยึดมั่นเป็นเพียงมนุษย์หนุ่มวัยสิบเจ็ด ในที่สุดเจ้าตัวก็ไม่อาจทานทนการยั่วยวนจากเรือนร่างเปลือยเปล่าของสัตว์ร้ายได้ สติพลันสูญหายเมื่อเข้าไปใกล้แล้วสัมผัสผิวเนื้อเนียนลื่นดังผิวมนุษย์ ศิลาเชิดหน้าให้ยึดมั่นซุกไซ้ซอกคออย่างป่าเถื่อน ร่างสูงสัมผัส ทุกส่วนของสมิงในร่างมนุษย์อย่างเพลิดเพลิน กลิ่นหอมที่ได้กลิ่นโชยออกมาจากซอกคอและท้ายทอยของสัตว์ร้ายตัวนี้ เมื่อยึดมั่นยัดเหยียดความเป็นชายเข้าไปใน**ช่องทางที่ยังบริสุทธิ์** เจ้าสัตว์ร้ายก็ผวากรีดร้องลั่น*

(นามอนัญ, 2563: 18-19)

*“อะ...ชาละวันข้าว่ามัน...แปลก อุ๊ก!” ไกรทองเชิดหน้าขึ้นสูงยามฝ่ามือใหญ่โอบชโลมมาเต็มแกนกายพลางรูดรั้งจนคราบน้ำใสที่เปรอะเลอะตรงส่วนปลายไหลเยิ้มลงมากรอมทั้งฝ่ามือ แต่ก็ยังไม่ทันที่จะได้ทันทานอะไรกลีบปากก็ถูกปลายนิ้วที่ชุ่มฉ่ำนั้นสอดเข้ามาในโพรงปากถึงสามนิ้ว มันสอดลึก ขยับเข้าออกจนไกรทองเริ่มหน้านิ่วหายใจไม่ทั่วท้อง ท้ายที่สุดพอมันออกไปก็สำลักลมหายใจยกใหญ่แต่แล้วร่างกายที่เคยผ่อนคลายกลับต้องกระตุกเร้าอย่างหนักยามปลายนิ้วที่เคยอุดอู้ในช่องปากตนสอดลึกเข้ามาใน**<u>ช่องทางที่ไม่เคยมีผู้ใดรุกล้ำมาก่อน</u>***

*ดวงหน้าที่แสดงออกถึงความเจ็บปวดเริ่มเหม่อลอย หิ่งห้อยนับล้านพันยังคงทำหน้าที่ดูดดึงสมาธิของผู้กระทำให้ไปจดจ่ออยู่กับความงดงามบนท้องฟ้าเบื้องบน ภาพวิจิตรตระการตาคละเคล้าไปกับรสจูบร้อนชื้นที่เกี่ยวกระหวัดเข้ามามันชวนให้สติหลุดลุ่ย ยิ่งส่วนล่างที่ขยับขยายใน**<u>ช่องทางที่ตอดรัด</u>**สิ่งแปลกปลอมนั้นเริ่มกระแทกกระทั้นเข้ามายิ่งทำให้รู้สึกไม่ต่างกับมีกองเพลิงไฟสุมอยู่ในร่างกายแม้นจะมีน้ำเย็นสาดทับอยู่รอบนอกก็ไม่อาจหยุดหยั่งเพลิงราคะนี้ได้*

(KuFei-TanZ, 2561: 195-201)

การใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ของตัวละครฝ่ายนายเอกที่ยังไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาก่อน เพราะถือเป็นการร่วมรักกันกับพระเอกในครั้งแรก จึงทำให้รสรักของฉากการมีเพศสัมพันธ์ของตัวละครที่เต็มไปด้วยความรักอันบริสุทธิ์ นอกจากนี้ยังพบการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบที่แสดงให้เห็นว่าบริเวณทวารหนักถือเป็นบริเวณที่สื่อถึงความรักของตัวละครได้เป็นอย่างดี ดังตัวบท

*เด็กหนุ่มที่ถูกชำเราจากทุกทางเคลิ้มฝันราวกับตกอยู่ในห้วงสวรรค์ที่โอบล้อมด้วยปุยเมฆนุ่ม แม้จะอึดอัดทว่าซ่านเสียวเกินทน แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกได้ว่าบางอย่างที่ร้อนยิ่งกว่าลำลึงค์ขนาดเขื่องของวาสุกรีพ่นพรายออกไปใน**<u>ช่องทางซึ่งเป็นรังรัก</u>**ของทั้งสอง มันท่วมท้นจนเบียดดันให้หน้าท้องของนาคียาปูดโปน วาสุกรีถอนปลายลิ้นออกจากลำคอของเมียและรีบคืนกายเป็นมนุษย์เพื่อหยิบแท่งซิลิโคนใหญ่ที่สุดมาสอดเสียบอุดปิดมิให้น้ำรักพญานาครั่วไหลออกมาได้ ฝ่ายที่เก็บกักน้ำรักเหล่านี้ก็สะท้านไปทั้งกาย นาคียานอนสั่นและก้มมองดูหน้าท้องที่นูนขึ้นเพราะบรรจุเชื้อพญานาคไว้จนเต็มท้อง เขาวาดมือขึ้นลูบวนที่หน้าท้องก่อนจะวาดลงไปที่ผิวกายซึ่งเชิดชันขึ้นมาอีกครั้ง เป็นปฏิกิริยาประหลาดที่เมื่อความดันในท้องเพิ่มขึ้นกลับกระตุ้นให้รู้สึกกำหนัดขึ้นมา อีกรอบ*

(Blueฯ, 2563: 147-149)

วาสุกรีถอนลำแขนออกจากร่างที่สะดุ้งเกร็งด้วยอารมณ์ เขาขึ้นทาบทับและจูบร่างที่นอนแผ่อย่างลึกล้ำ สอดปลายลิ้นและขยายออกเป็นแท่งลิ้นยาวของพญานาค ที่ชำ

*แรกลำคอและหลอดอาหารลงไปลึกจนนาคียาสะดุ้ง พลันร่างมนุษย์ผิวสีน้ำผึ้งก็ค่อยขยายขนาดขึ้นเป็นพญานาคสามเศียรสีทองอร่ามสุกสว่าง นาคียาเห็นไม่ชัดนัก เพราะม่านน้ำตาบดบังจนรางเลือนทว่าสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่ามีท่อนเนื้อร้อนจ่อปลายฉ่ำชุ่มอยู่เบื้องหน้า**<u>**ผิวกายที่ผลิบาน**</u>**ของเขา มันบดลงหยอกเย้าก่อนจะผลุบผ่านไปได้อย่างง่ายดาย ขนาดและความแข็งแกร่งอาจเทียบได้กับท่อนแขนของวาสุกรี ทว่าความร้อนนำหน้าไปกว่านั้นมากนัก ไอร้อนที่ระอุแผ่ออกมาจากท่อนเนื้อแกร่ง ดังเหล็กไหลอาบซ่านในกายของนาคียา การถูกชำเราจากทั้งสองทวารมันเสียวซ่าน และร่านราคะเหลือเกินหากไม่มีความเจ็บปวดปะปน*

(Blueฯ, 2563: 147-149)

การใช้คำว่า ช่องทางซึ่งเป็นรังรัก แสดงถึงว่าบริเวณทวารหนักถือเป็นบริเวณที่เป็นที่ซึ่งถูกสร้างและเป็นบริเวณที่ถูกเปรียบให้เห็นถึงส่วนที่มีหน้าที่ต้องคอยฟูมฟักและถูกรักษาไว้เพื่อทำภารกิจบางอย่างที่จะทำมาซึ่งการได้รับในสิ่งที่ตัวละครทั้งสองปรารถนา อีกทั้งยังพบการใช้การเปรียบจากชื่อที่ตัวละครชื่อตะวัน แต่ใช้คำที่สื่อแทนทวารหนักว่า ตะวันน้อย ดังตัวบท

*“คุณพี่ อ้า” ตะวันถอดเสื้อผ้าออกจนเหลือเพียงโจงกระเบน แต่คุณเทียรใช้หางสอดเข้ามาในโจงกระเบนเพื่อเสียดสีกับ**<u>**ตะวันน้อย**</u>** จนตะวันต้องรีบดึงโจงกระเบนออกจากตัว คุณเทียรรัดตะวันแน่น ปลายลิ้นสองแฉกเลียที่แก้มนวลจนเปียกชื้น บางครั้งสอดเข้าไปในหูเล็ก*

จากตัวบท การใช้คำเปรียบว่าเป็น ตะวันน้อย ได้สื่อถึงความน่ารัก น่าทะนุถนอมของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครนายเอกที่มีความน่ารักน่าเอ็นดู อีกทั้งยังพบการเปรียบทวารหนักเหมือนกับถ้ำน้อย ดังตัวบท

*“อึก! อ้า เจ็บ” ใบหน้าของตะวันเหยเก และน้ำตาไหลพรากเพราะเจ็บที่ช่องทางรัก คุณเทียรกัดฟันกรอด ๆ **<u>**ถ้ำน้อย**</u>**ของตะวันคับแคบ ทำให้งูเข้าไปในถ้ำไม่ได้ ถ้ำน้อยแตกร้าว จนเลือดสีแดงฉานไหลลงบนเบาะนุ่มและส่วนหนึ่งหยดลงบนแท่นหินในถ้ำ เพราะบั้นท้ายของตะวันอยู่ขอบของเบาะนุ่ม เนื่องจากคุณเทียรใช้ช่วงล่างที่เป็นงูกระแทกกระทั้นเข้ามาอย่างเชื่องช้าตามธรรมชาติของงู แต่ท่อนบนคุณเทียรขบเม้มไปทั่ว และดูดดึงยอดอกจนเจ็บแสบไปหมด*

(lalinkiss, 2564: 254-257)

ถ้ำ ถือเป็นคำที่ถูกนำมาใช้เชิงสัญญะ ถือเป็นสถานที่เป็นช่อง เป็นโพรงลึกเข้าไปในพื้นดินหรือภูเขา อาจเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือมนุษย์กระทำขึ้นมีขนาดใหญ่พอที่มนุษย์สามารถเข้าไปได้ ซึ่งจากตัวบทข้างต้น ถ้ำ จึงถูกนำมาเปรียบกับทวารหนักที่ถือเป็นช่องทางบริเวณด้านหลังที่สามารถมีอวัยวะอื่นเข้าไปได้ ดังนั้นคำว่า ถ้ำน้อย จึงถูกนำมาสื่อถึงการใช้สัญญะทางเพศที่ถือแทนสิ่งที่เป็น

ทวารหนักถูกเปรียบกับสถานที่ได้อย่างน่าสนใจ นอกจากนี้ยังพบการใช้การเปรียบทวารหนักกับดอกไม้ ดอกบัวและบานประตู ดังตัวบท

> *“มันจะไม่อิ่มเอมสิพญากุมภีล์ **<u>ดอกไม้</u>**งามของเจ้ายังคงผลิบานราวกับ**<u>ดอกบัว</u>** ที่ลืมหุบด้วยฤทธิ์กลิ่นพิศวาสของเรา ดังนั้นเห็นทีเพียงแค่ไกรอาจจะไม่เพียงพอต่อการเริงรสสวาทของเจ้าเสียกระมัง”*
>
> *ยามนี้พญากุมภีล์ได้เปิด**<u>บานประตู</u>**รับเราทั้งสองอย่างเต็มใจ ผิวกายอ่อนนุ่มที่รัดรึงอยู่เป็นหลักฐานชั้นดี พญากุมภีล์โอบกอดเด็กหนุ่มไว้แน่น ชาละวันวอนขอริมฝีปากซึ่งไกรทองก็จัดให้ไม่ขาดตลอดเวลาที่ถูกรุกรานจากบุรุษทั้งสอง แม้อึดอัดเหลือแสน แต่สัมผัสเสียดสีกลับหวานซ่านจนไม่อาจควบคุมตัวเองได้ ปลายลิ้นปรารถนาความร้อนที่แลบเลียสัมผัสเขี้ยวเพชร เช่นเดียวกับสะโพกพลิ้วส่ายรับความแข็งแกร่งเท่าทวี ที่รุกรานโดยไม่อาจห้ามได้*
>
> (หนูแดงตัวน้อย, 2561: 171-173)

การเปรียบทวารหนักกับดอกไม้ ที่หมายถึงสิ่งที่สื่อถึงสัญญะของความเป็นหญิง แต่ในที่นี้ถูกนำมาเปรียบกับตัวละครนายเอกที่ถือเป็นฝ่ายรับในสถานะของการมีเพศสัมพันธ์ ดอกไม้ ยังแสดงถึงการผลิดอกออกผลอันสวยงามที่สามารถเปิดรับให้ผึ้งมาดมดอมได้ในช่วงเวลาที่เต็มใจ ดังเช่นกับดอกบัวที่ต่างหุบดอกผลิบานเปิดรับฤทธิ์จากผู้ซึ่งต้องการมาเชยชมความงามด้วยความเต็มใจเช่นกัน อันถือเป็นการเปรียบทวารหนักกับธรรมชาติที่พบเจอได้ทั่วไป นอกจากนี้ยังพบการใช้คำว่า บานประตูที่เป็นการเปรียบทวารหนักเหมือนประตูที่สามารถเปิดเข้าไปได้ ซึ่งก็เป็นการเปรียบทวารหนักใช้เปรียบเป็นสิ่งของอีกด้วย

การใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบของทวารหนัก เป็นการลดความหมายจากคำว่า ตูด ก้น ในความหมายที่ตรงไปตรงมา แต่ในตัวอย่างข้างต้นส่วนใหญ่พบว่า บริเวณทวารหนักถูกสื่อให้เห็นว่าเป็นบริเวณที่ต้องรองรับกับความปรารถนา เป็นการใช้คำที่ลดความหมายแต่เพิ่มน้ำหนักของการสื่อความ ซึ่งเสมือนว่าตัวละครนายเอกเป็นที่รองรับอารมณ์ทางเพศผ่านทวารหนักนั่นเอง

4.2.1.4 คำเลี่ยง “อสุจิ”

จากการศึกษากลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ เพื่อเลี่ยงคำว่า “อสุจิ” พบการใช้คำเลี่ยงได้แก่คำว่า น้ำรัก น้ำใส หยาดน้ำสีใส ของเหลวอุ่น หยาดขาวขุ่น หยาดหยดคาวกาม สายธารแห่งรัก ธารร้อน สายน้ำนม คลื่นน้ำนม เชื้อพญานาค พิษ ดังตัวอย่างตัวบทต่อไปนี้

> *“อะ...ชาละวันข้าว่ามัน...แปลก อุ๊ก!” ไกรทองเชิดหน้าขึ้นสูงยามฝ่ามือใหญ่โอบชโลมมาเต็มแกนกายพลางรูดรั้งจนคราบ**<u>น้ำใส</u>**ที่เปรอะเลอะตรงส่วนปลายไหลเยิ้มลงมากรอมทั้งฝ่ามือ แต่ก็ยังไม่ทันที่จะได้ทันทานอะไรกลีบปากก็ถูกปลายนิ้วที่ชุ่มฉ่ำนั้นสอดเข้ามาในโพรงปากถึงสามนิ้ว มันสอดลึก ขยับเข้า*

ออกจนไกรทองเริ่มหน้านิ่วหายใจไม่ทั่วท้อง ท้ายที่สุดพอมันออกไปก็สำลักลมหายใจยกใหญ่แต่แล้วร่างกายที่เคยผ่อนคลายกลับต้องกระตุกเร้าอย่างหนักยามปลายนิ้วที่เคยอุดอู้ในช่องปากตนสอดลึกเข้ามาในช่องทางที่ไม่เคยมีผู้ใดรุกล้ำมาก่อน

*"อึก!...." ยามโดนกระแทกจุดกระสันย้ำอีกครั้งไกรทองที่อึดอัดทรมานมานานก็กระตุกเกร็งขืนก่อนปลดปล่อยออกมาเปรอะเลอะไปทั่ว และสัมผัส ถึง **ของเหลวอุ่น**ที่ฉีดอัดเข้ามาในกายในเวลาไล่เลี่ยกัน เสียงหอบหายใจ และอ้อมกอดที่ตอดรัดแน่นขึ้นบ่งบอกว่าชาละวันเองก็เสร็จสมพร้อม ๆ กัน*

(KuFei-TanZ, 2561: 195-201)

*"ก็เพราะว่าผมเป็นผู้ชายไงล่ะ ท่านถึงไม่ควรทำแบบนี้ ฮึก..." ทิวาปล่อย**หยาดน้ำสีใส**ให้ไหลรินออกมาอย่างสุดกลั้น การต้องมาประสบ พบเจอพญานาคใจร้ายเฉกเช่นจ้าวฤทธิ์นาคราชไม่แตกต่างอะไรจากการฝันร้ายเลยสักนิดเดียว เขาเป็นลูกมีพ่อมีแม่และไม่เคยมีใครกล้าทำเรื่องน่าอายแบบนี้กับเขามาก่อน แต่ในตอนนี้กลับต้องเจอสถานการณ์น่าสมเพชตนเอง*

(นามอนัญ, 2563: 18-19)

การใช้เลี่ยงคำหยาบของน้ำอสุจิ ด้วยคำว่า น้ำใส ของเหลวอุ่น หยาดน้ำสีใส เป็นการอธิบายลักษณะทางกายภาพให้เห็นภาพแทนการกล่าวตรง ๆ โดยใช้คำเลี่ยงที่สื่อแทนถึงน้ำคาวกามของตัวละครที่เกิดมาจากการร่วมรักจนเสร็จสมอารมณ์หมาย อีกทั้งยังพบการสื่อความหมายที่สื่อให้เห็นโดยใช้คำว่า น้ำรัก หยาดขาวขุ่น หยาดหยดคาวกาม ที่สื่อถึงน้ำอสุจิได้อย่างชัดเจน ดังตัวบท

*"รักเจ้าชั่วชีวี" สิ้นคำนั้นพนาสิจน์ปลดปล่อยก่อนที่ร่างสูงจักอัดฉีดหยาด**น้ำรัก**เข้าช่องทางสวรรค์ **หยาดขาวขุ่น**เอ่อล้นบ่งบอกนัยการเสพสังวาสสมใจหมาย แต่จักไม่จบเพียงคราเดียว เพราะพนาสิจน์เป็นฝ่ายตอดกระตุกรักปลุกปั่นให้กายพี่เขาแข็งขันอีกครา*

(Avery Pie, 2564: 239-248)

*ศิมันตร์ขบกรามแน่นเมื่อช่องทางนุ่มยิงกระตุกตอดรัดแกนกายของเขา ท้าวครุฑเร่งกระทั้นกายไปหนัก ๆ ก่อนจักเปล่งเสียงคำรามแลสอดใส่เข้าไปสุดลำ หลั่งรด**หยาดหยดคาวกาม**เข้าไปในโพรงอุ่นที่สร้างความสุขสมให้แก่ตน*

(littlebbear96, 2564: 249-250)

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำเปรียบของน้ำอสุจิ เหมือนกับธารน้ำ ที่ถูกเปรียบเป็น สายธารแห่งรัก ธารร้อน สายน้ำนม คลื่นน้ำนม สื่อถึงภาพของการไหลที่แรงดังสายน้ำของน้ำอสุจิที่ถูกส่งผ่านกระแสแห่งความรักของตัวละคร ดังตัวบท

> *“อ้ะ ซี๊ดดดดด พี่ก็ไม่ไหวแล้ว โอ้ววดวงใจนาคราช ขอคำสาปจงมลายหายไปจนสิ้นด้วยเถิด เลือดที่หยดลงบนแท่นหินนี้ จงซึมซับความรักของพวกข้า” คุณเทียรพูดและสวดอะไรพึมพำ ๆ ซึ่งตะวันไม่เข้าใจ คุณเทียรเร่งขยับช่วงล่างไปมา สอดรับกับตะวันที่ขยับบั้นท้ายแนบแน่นกับลำตัวของงู จนในที่สุด **สายธารแห่งรัก**ก็ไหลหลากเข้าถ้ำมากมายจนเอ่อล้นออกมาด้านนอก คุณเทียรและตะวันคร่างออกมาอย่างสุขสมพร้อม ๆ กัน แสงสีทองส่องประกายสว่างอ้าขึ้นจากแท่นหินและค่อย ๆ จางหายไปพร้อม ๆ กับร่างกายของคุณเทียรคืนเป็นคนอย่างสมบูรณ์ แท่งเนื้อภายในถ้ำก็เปลี่ยนไปด้วย ทำให้ตะวันยิ่งรู้สึกคับแน่นและจุกเสียดที่ท้องกว่าเดิม*
>
> (lalinkiss, 2564: 254-257)

> *พญาสมิงเหล็กเร่งความแข็งแกร่งอย่างเร่าร้อน แม้จะยังไม่สามารถรุกรานได้ลึกที่สุดแต่ก็เพียงพอที่จะดับความกระหายได้แล้ว จนเมื่อจังหวะรวดเร็วถึงจุดสูงสุด **ธารร้อน**ก็สาดซัดในกายเติมเต็มจนร่างที่นอนอยู่สั่นสะท้านเมื่อถอนกายใหญ่โตออกมา **สายน้ำนม**ก็ล้นท่วมอาบต้นขาอย่างงดงามน่าชม*
>
> (Blueฯ, 2563: 128-129)

> ***สายน้ำนม**หลั่งไหลเข้าในกายของสิงห์เมื่ออารมณ์โบยบินถึงฟ้า!*
>
> *สิงห์รู้สึกได้ถึง**ธารร้อน**ที่ไหลเวียนในท้อง ความร้อนแข็งถอนออกไปเวลาเดียวกับที่**คลื่นน้ำนม**ทะลักล้นออกจากก้นพาให้สิงห์ซ่านไปทั้งตัว เขารีบดึงกระดาษทิชชูมากดไว้ก่อนจะลุกออกไปจากฟูกและทำความสะอาดอย่างง่ายเสียก่อนที่จะเปรอะเปื้อนไปทั่ว*
>
> (Blueฯ, 2563: 13-15)

การเปรียบน้ำอสุจิเป็นสายธารที่เป็นสายน้ำแห่งความร้อนแรง อีกทั้งยังเป็นดังสายน้ำนม ที่มีความข่นเปรียบความคล้ายคลึงน้ำอสุจิที่คล้ายกับน้ำนมข่นและเป็นคลื่นที่ไหลซ่านไปทั่ว ทั้งร่างกายของตัวละครได้อย่างเห็นภาพชัดเจน ถือเป็นการใช้อุปลักษณ์ด้วยลักษณะการเปรียบเทียบกับกระแสน้ำ (อสุจิ) ที่พุ่งพล่านออกมาด้วยความแรงนั่นเอง นอกจากนี้ยังพบการใช้คำเลี่ยงที่สื่อถึงการบรรจุเชื้อขอพญานาคอันหมายถึง อสุจิ ที่มาจากเชื้อพญานาค ดังตัวบท

*เด็กหนุ่มที่ถูกชำเราจากทุกทางเคลิ้มฝันราวกับตกอยู่ในห้วงสวรรค์ที่โอบล้อมด้วยปุยเมฆนุ่ม แม้จะอึดอัดทว่าซ่านเสียวเกินทน แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกได้ว่าบางอย่างที่ร้อนยิ่งกว่าลำลึงค์ขนาดเขื่องของวาสุกรีพ่นพรายออกไปในช่องทางซึ่งเป็นรังรักของทั้งสอง มันท่วมท้นจนเบียดดันให้หน้าท้องของนาคียาปูดโปนวาสุกรีถอนปลายลิ้นออกจากลำคอของเมียและรีบคืนกายเป็นมนุษย์เพื่อหยิบแท่งซิลิโคนใหญ่ที่สุดมาสอดเสียบอุดปิดมิให้น้ำรักพญานาครั่วไหลออกมาได้ ฝ่ายที่เก็บกักน้ำรักเหล่านี้ก็สะท้านไปทั้งกาย นาคียานอนสั่นและก้มมองดูหน้าท้องที่นูนขึ้นเพราะบรรจุ**<u>เชื้อพญานาค</u>**ไว้จนเต็มท้อง เขาวาดมือขึ้นลูบวนที่หน้าท้องก่อนจะวาดลงไปที่ผิวกายซึ่งเชิดชันขึ้นมาอีกครั้ง เป็นปฏิกิริยาประหลาดที่เมื่อความดันในท้องเพิ่มขึ้นกลับกระตุ้นให้รู้สึกกำหนัดขึ้นมาอีกรอบ*

(Blueฯ, 2563: 147-149)

การใช้คำว่า เชื้อพญานาค สื่อถึงการถูกสืบสายพันธุ์ไปสู่อีกฝ่าย โดยมีเชื้อสายพญานาคที่ถูกบรรจุอยู่ในเชื้ออสุจิ นอกจากนี้ยังพบการใช้คำเลี่ยงคำหยาบของอสุจิที่ใช้คำว่า พิษ ดังตัวบท

*“ตั้งแต่วันที่เจ้ารับ**<u>พิษ</u>**ข้าได้เจ้าก็ได้ชื่อว่าเป็นคู่หมั้นคู่หมายของข้าแล้ว นามที่ข้าเรียกเจ้าคือนาคียา”*

(Blueฯ, 2563: 27-28)

การใช้คำว่า พิษ เป็นการเปรียบกับน้ำอสุจิที่สื่อถึงความหมายในเชิงลบ แต่ถือเป็นการรับพิษที่สามารถนำไปสืบสายพันธุ์ของตัวละครเอกได้ ข้อสังเกตพบว่า การใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบของคำว่าอสุจิ โดยส่วนใหญ่จะใช้คำที่สื่อความหมายโดยชัดเจนเพื่อเปรียบน้ำอสุจิเป็นน้ำที่ใสและขุ่น โดยบอกลักษณะและการเปรียบเป็นน้ำรักที่สื่อถึงน้ำที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากความรักของตัวละครและเปรียบน้ำอสุจิเหมือนธารน้ำที่แสดงถึงอาการที่ไหลไปและคลื่นน้ำนมที่สื่อถึงการไหลที่แรงและยังพบว่ามีการใช้คำเลี่ยงที่แสดงถึงเชื้อและพิษที่สามารถสืบส่งต่อไปเพื่อสืบสายพันธุ์ของตัวละครได้

4.2.1.5 คำเลี่ยง “เพศสัมพันธ์”

จากการศึกษากลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ เพื่อเลี่ยงคำว่า “เพศสัมพันธ์” พบการใช้คำเลี่ยง ได้แก่คำว่า ร่วมรัก เสพสังวาส เพลงรัก บทรัก ศึกรัก ผสมพันธุ์ สมสู่ ชำเรา ทิ่มแทง ดังตัวอย่างตัวบทต่อไปนี้

*ภาพในวันวานที่เขาเคย**<u>ร่วมรัก</u>**กับนางผู้นี้ยังคงฝังใจเป็นรากลึก ไม่ต่างอะไรกับในเวลานี้ที่เขากำลัง**<u>ร่วมรัก</u>**กับนางในร่างบุรุษแทน เสียงครวญครางดังลั่นห้อง ความเจ็บปวดไล่ลามไปทั่วทั้งตัวจนไม่อาจต้านทานไหว*

(rolisrose, 2562: 44-49)

*“รักเจ้าชั่วชีวี” สิ้นคำนั้นพนาสิจน์ปลดปล่อยก่อนที่ร่างสูงจักอัดฉีดหยาดน้ำรักเข้าช่องทางสวรรค์ หยาดขาวขุ่นเอ่อล้นบ่งบอกนัยการ**<u>เสพสังวาส</u>** สมใจหมาย แต่จักไม่จบเพียงคราเดียว เพราะพนาสิจน์เป็นฝ่ายตอดกระตุกรักปลุกปั่นให้กายพี่เขาแข็งขันอีกครา*

(Avery Pie, 2564: 239-248)

การใช้คำว่า ร่วมรัก เป็นการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ แต่เป็นคำที่สื่อความหมายที่แสดงถึงฉากการมีเพศสัมพันธ์ได้อย่างชัดเจน เพราะแสดงเห็นถึงอาการที่ทำร่วมกันโดยกระทำการด้วยความรักต่อกันและกัน จึงมีความหมายที่สื่อความได้ชัดเจน อีกทั้งยังพบการใช้คำว่า เสพสังวาส ที่หมายถึงการกระทำที่แสดงถึงการร่วมรักกันเช่นเดียวกัน ดังตัวบท

*“กลิ่นเสน่หามาพร้อมกับฤดูผสมพันธุ์ดังที่พ่อเจ้าว่า ชาวสมิงมีฤดู **<u>ผสมพันธุ์</u>**ตลอดทั้งปีเช่นเดียวกับมนุษย์ เพียงแต่กลิ่นเสน่หาจะมีเพียงคู่ครอง ที่โชคชะตากำหนดไว้เท่านั้นที่ได้กลิ่น ไม่ว่าอย่างไร เจ้ากับข้าก็ถูกกำหนดให้เป็นคู่ชีวิต แม้เราสองไม่เต็มใจ แต่จากนี้ข้าขอฝากเนื้อฝากตัวกับเจ้าด้วย ยึดมั่น” ศิลาพูดเสียงอ่อน เปลือกตาปรือปรอยจะปิดลงทุกที สมิงในร่างมนุษย์กระชับกอดเมื่อไม่มีเสียงตอบรับ เข้าใจว่ายึดมั่นคงกำลังสับสนและคงยอมรับตนในทันทีไม่ได้ เช่นเดียวกับตนที่แม้จะพูดออกไปเช่นนั้น แต่ใจจริงก็มีความกังวลอยู่พอสมควร*

(นามอนัญ, 2563: 24-26)

จากตัวบทข้างต้นยังพบการใช้คำว่า ผสมพันธุ์ ที่สื่อถึงการร่วมรักกันของตัวละครที่มีเชื้อสายของสัตว์ที่แสดงถึงความดิบเถื่อนในการมีเพศสัมพันธ์ในฤดูกาลของการสืบพันธุ์นั่นเอง เช่นเดียวกับคำว่า สมสู่ ที่สื่อถึงการร่วมรักหรือการสมพาสระหว่างตัวละครที่เป็นสัตว์ ดังตัวบท

*“ข้าจะ**<u>สมสู่</u>**กับเจ้า แล้วก็จะกินเนื้อเจ้า”*

ร่างที่ไร้เรี่ยวแรงของเสือไม่ได้ต่อต้านอะไร เขาแทบไม่เหลือแรงขัดขืนอีกแล้ว สองขายอมปล่อยให้แยกออก รับรู้ถึงความร้อนแข็งของสมิงพรายที่ถูไถและไปจ่ออยู่ที่ก้น มันค่อย ๆ เบียดดันอย่างใจเย็น

(Blueฯ, 2563: 77-78)

การใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบของการมีเพศสัมพันธ์ในตัวอย่างข้างต้น พบการใช้คำไวพจน์ (Synonyms) ที่มีความหมายเหมือนกันแต่เลี่ยงใช้ให้เกิดความหลากหลายตามบริบทของตัวบท นอกจากนี้ยังพบการใช้คำที่เปรียบการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับการบรรเลงเพลงรักและบทรัก ที่ถูกดำเนินไปตามท่วงทำนองของบทเพลง ดังตัวบท

*“เป็นหนึ่งเดียวกับพี่หนาพนาสิจน์” จบคำนั้น**<u>เพลงรัก</u>**ถูกบรรเลง พนาสิจน์ขดหางโอบรอบตัวพี่ท่านไว้ ขณะที่ริมฝีปากถูกครอบครองให้กลายเป็นหนึ่งเดียวเช่นอีกฝ่ายว่า ดวงตาสีสวยจับจ้องคนเบื้องหน้าไม่ต่างจากทัณฑ์เทวาที่ไม่อาจละสายตาจากน้องได้ เขาบดจูบสอดลิ้นเกี่ยวความหวานเหมือนลืมไปว่ามาที่บ่อน้ำเพื่อการใด*

พนาสิจน์ถูกเปลื้องผ้าเปลือยกายต่อหน้าพี่ทัณฑ์ เกล็ดนาคาเปลี่ยนเป็นมนตร์สิงสถิตในผิวกายขาว ถูกบังคับให้คืนร่างเป็นมนุษย์เพื่อจักกอดรัดได้สะดวก เจ้าตัวนั่งอยู่บนตักถูกถูไถโดยกายร้อนที่เคยเย้าแหย่ข้างขาเขามาหลายครา ทว่าเพลานี้มันกำลังจักเข้ามาเป็นส่วนเดียวกัน แลด้วยขนาดของมันพนาสิจน์ก็ได้แต่หลุบตาต่ำหนีความน่าอายนั้น

(Avery Pie, 2564: 239-248)

***<u>บทรัก</u>**อันหนักหน่วงดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง กลิ่นไม้กฤษณาคลุ้งเคล้าไปกับกลิ่นมะลิ ผสานกับกลิ่นอายของการสังวาสอบอวลไปทั่วห้องนอนปฤษณีเชิดหน้า เปล่งเสียงกระเส่ายามเมื่อยอดถันถูกริมฝีปากร้อนครอบครองอีกครา จุดอ่อนไหวทั้งด้านบนและล่างถูกปลุกเร้าสร้างความสุขสมเสียจนร่างบางเกิดความละโมบ ต้องการได้มันมากยิ่งขึ้นไปอีก*

(littlebbear96, 2564: 230-231)

นอกจากจะพบการเปรียบการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับการบรรเลงเพลงรักอันเป็นบทรักที่เร้าร้อนและอ่อนหวาน ยังพบการใช้การเปรียบการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับการทำศึกสงคราม โดยใช้ คำว่า ศึกรัก ดังตัวบท

*แอ่งสรงน้ำแปรเปลี่ยนเป็น**<u>ศึกรัก</u>**ที่เร่าร้อน อินทรปักษ์นาคราช พาพระชายาเข้าใกล้ขอบฝั่งก่อนจะเอนร่างเปลือยเปล่าอ่อนระทวยให้นอนราบไปกับหินมนเรียบก้อนหนึ่ง เมื่อผิวต้องสายลมและแสงแดดอ่อน วาริช จึงเพิ่งสำนึกได้ว่ากำลังเผยทุกสัดส่วนอยู่กลางแจ้ง เขายกมือขึ้นผลักดัน แผ่นอกแข็งแรงของอีกฝ่ายที่กำลังโน้มกายแทรกเข้ามา*

(Bacteria, 2562: 322-327)

การเปรียบการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักชายด้วยคำว่า ศึกรัก ถือเป็นการให้ความหมายว่าการมีเพศสัมพันธ์ คือ การแข่งขัน การต่อสู้ การทำสงครามแสดงให้เห็นบทบาทของพระเอกว่าเป็นแม่ทัพกองหน้าและเป็นผู้นำ ส่วนตัวละครฝ่ายนายเอกกลายเป็นคู่ตัวสู้ที่อยู่ในบทของการทำศึกรัก

ในขณะร่วมรักกันนั่นเอง ซึ่งการใช้คำเลี่ยงของการมีเพศสัมพันธ์ ยังสื่อถึงภาพที่ทำให้เห็นถึงความรุนแรงที่ถูกแสดงออกมา โดยพบการใช้คำว่า ทิ่มแทงและคำว่า ชำเรา ดังตัวบท

> *วาสุกรี**ทิ่มแทง**อย่างไร้ปราณี เลือดสีแดงสดไหลซึมเปื้อนเตียงกลับยิ่งทำให้พญานาคแปลงกายเร่งจังหวะได้ง่ายขึ้น มันลื่นไหลและอุ่นร้อนดีเหลือเกิน เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังลั่นไม่ได้สัมผัสโสตสักนิด*
>
> (Blueฯ, 2563: 41)

> *เด็กหนุ่มที่ถูก**ชำเรา**จากทุกทางเคลิ้มฝันราวกับตกอยู่ในห้วงสวรรค์ที่โอบล้อมด้วยปุยเมฆนุ่ม แม้จะอึดอัดทว่าซ่านเสียวเกินทน แล้วจู่ ๆ ก็รู้สึกได้ว่าบางอย่างที่ร้อนยิ่งกว่าลำลึงค์ขนาดเขื่องของวาสุกรีพ่นพรายออกไปในช่องทางซึ่งเป็นรังรักของทั้งสอง มันท่วมท้นจนเบียดดันให้หน้าท้องของนาคียาปูดโปน วาสุกรีถอนปลายลิ้นออกจากลำคอของเมียและรีบคืนกายเป็นมนุษย์เพื่อหยิบแท่งซิลิโคนใหญ่ที่สุดมาสอดเสียบอุดปิดมิให้น้ำรักพญานาครั่วไหลออกมาได้ ฝ่ายที่เก็บกักน้ำรักเหล่านี้ก็สะท้านไปทั้งกาย นาคียานอนสั่นและก้มมองดูหน้าท้องที่นูนขึ้นเพราะบรรจุเชื้อพญานาคไว้จนเต็มท้อง เขาวาดมือขึ้นลูบวนที่หน้าท้องก่อนจะวาดลงไปที่ผิวกายซึ่งเชิดชันขึ้นมาอีกครั้ง เป็นปฏิกิริยาประหลาดที่เมื่อความดันในท้องเพิ่มขึ้นกลับกระตุ้นให้รู้สึกกำหนัดขึ้นมาอีกรอบ*
>
> (Blueฯ, 2563: 147-149)

การใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบของการมีเพศสัมพันธ์ แสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเลือกใช้คำที่หลากหลายเพื่อเลี่ยงการใช้คำที่ซ้ำกัน ซึ่งพบการใช้คำไวพจน์ที่สื่อความหมายเหมือนกันและพบการใช้การเปรียบการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับเพลงรักหรือบทรักหรือดำเนินไปตามท่วงทำนองแห่งความอ่อนหวานผสานกับความรุนแรงดังการเปรียบกับศึกรักที่เปรียบถึงการแสดงอำนาจของความเป็นชายที่กระทำด้วยความยิ่งใหญ่และรุนแรง ดังคำว่าทิ่มแทงและชำเราที่ถูกนำเสนอผ่านฉากการร่วมรักหรือการสมพาสของตัวละครได้อย่างน่าสนใจ

ประเด็นการศึกษากลวิธีการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบในนวนิยายวานแนวแฟนตาซี พบว่ามีการปรับใช้คำหรือวลีที่หลีกเลี่ยงการใช้คำที่ตรงไปตรงมา ซึ่งอาจจะทำให้ถูกมองว่าไม่เหมาะสมหรือหยาบคาย การสร้างคำเลี่ยงนี้มักใช้เพื่อรักษาความสุภาพหรือเพื่อสื่อความหมายโดยไม่ให้แสดงความรู้สึกที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของสังคมและวัฒนธรรม

โดยหากวิเคราะห์การใช้คำเลี่ยงดังกล่าว พบกลวิธีการนำเสนอคำเพื่อลดหรือเพิ่มความหมายของคำเหล่านั้นและมีการใช้การเปรียบเทียบโดยการอุปลักษณ์ ถูกแบ่งออกเป็น 2 ขั้วตรงข้าม คือ พระเอก คือ ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้มีอำนาจหรือผู้กระทำ ส่วนนายเอกมีการใช้อุปลักษณ์ที่แสดงถึงผู้ถูกกระทำ

สื่อถึงความน่ารัก น่าเอ็นดูและบอบบางและเปรียบเหมือนกับการเป็นสิ่งของ ซึ่งสะท้อนระบบคิดที่ปรากฏในนวนิยายวายว่า ผู้ชายที่เป็นชาย คือ ผู้มีอำนาจเหนือผู้ชายที่รับบทเป็นผู้หญิง

จากการวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบที่สื่อถึงเรื่องเพศผ่านการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม จะเห็นได้ว่า มักจะนำเสนอความเป็นชายรักชายในระบบคิดของสังคมที่ยังอยู่ภายใต้ระบบคิดแบบชายและหญิงหรือแบบรักต่างเพศอยู่เช่นเดิม กล่าวคือ การนำเสนอภาษาเฉพาะกลุ่มด้วยคำหยาบ คำเลี่ยงคำหยาบ คำสแลง ล้วนแต่ถูกประกอบสร้างทางภาษาของนักเขียนผู้หญิง ซึ่งพบว่ามีการใช้คำที่มีความหลากหลายเพื่อเพิ่มหรือลดความหมายของคำที่ถูกนำเสนอให้เห็นถึงความน่าสนใจที่สามารถต่อยอดให้เห็นว่า ภาษามีความเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมที่ยังคงต้องรักษาไว้ซึ่งความสุภาพและมีการใช้การแต่งเติมโดยขนบเดิมที่ถูกผสานกับแนวทางการนำเสนอวรรณกรรมสมัยใหม่ได้อย่างน่าสนใจ

4.3.2 กลวิธีการนำเสนอการใช้คำสาปและการกลับชาติมาเกิด

ประเด็น กลวิธีการนำเสนอการใช้คำสาปและการกลับชาติมาเกิด นวนิยายวายแนวแฟนตาซีได้นำเสนอคำสาปที่เปลี่ยนสภาพหรือชะตาชีวิตของตัวละคร เช่น การสาปให้แต่งงานกับพญานาคหรือเกิดใหม่เป็นเพศชายอีกครั้งแล้วยังคงรักคนเดิม ซึ่งพบกลวิธีใช้คำสาปเป็นจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์เพื่อผูกโยงกับเรื่องเหนือธรรมชาติ ดังตัวบท

พญาอินทรปักษ์กระชับหัตถ์ที่กุมมือเรียวเอาไว้ แล้วพาคู่ลิขิตข้างวรกายก้าวขึ้นบันไดไปสู่วิหารด้านบน กองเพลิงลุกโชติช่วงชัชวาลเบื้องหน้ารูปสลักหินพระวิษณุในท่าประทับนั่งบนลำตัวของพญาอนันตนาคราชเก้าเศียร ซึ่งคู่อภิเษกจะต้องเดินวนเจ็ดรอบพร้อมกล่าวคำมั่นสัญญาต่อกัน

รอบที่หนึ่ง... ข้าพเจ้าเคารพสามี

รอบที่สอง... ข้าพเจ้าให้เกียรติภรรยา

รอบที่สาม... ข้าพเจ้านับถือซึ่งกันและกัน

รอบที่สี่... ข้าพเจ้าไว้วางใจ

รอบที่ห้า... ข้าพเจ้าอดทนให้อภัย

รอบที่หก... ข้าพเจ้าร่วมทุกข์ร่วมสุข และ รอบที่เจ็ด...

อินทรปักษ์นาคราชหันพักตร์กลับมาหามมนุษย์ชายา ดวงเนตรใสกระจ่างที่ทอดมองมาไม่ละไปจากใบหน้าขาวละมุน หัตถ์แกร่งเอื้อมแตะแก้มเนียนอย่างทะนุถนอมสุรเสียงทุ้มต่ำเปล่งวาจาสัตย์สาบานต่อพระวิษณุผู้ปกครองสามภพ “ขอให้ข้าครอง ‘รัก’ กับเจ้าทุกชาติไป” ดั่งกระแสอุ่นซ่านซึมลึกเข้าไปสั่นสะเทือนถึงหัวใจ

กระบอกตาของวาริชร้อนผะผ่าว อดจะคลี่ยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่ออยู่กันแค่เราสองความกดดันแข็งแกร่งในพิธียิ่งใหญ่นี้ก็ลดน้อยลง

(Bacteria, 2562: 300-301)

จากตัวบทข้างต้นพบว่า ตัวละครได้เข้าพิธีแต่งงานกันจากการถูกคำสาปที่ตัวละครจะต้องกลายมาเป็นคู่ครองในทุกชาติภาพ โดยมีเหล่าเทพเทวดาลงมาเป็นประจักษ์พยานรัก ซึ่งทั้งคู่ถือเป็นสามีภรรยาที่จะรักและยึดมั่นซื่อตรงต่อกันตลอดกาลนานและเป็นคู่ครองกันตราบชั่วนิรันดร์ อีกทั้งยังพบอนุภาคการแต่งงานซึ่งถือว่าตัวละครที่มีเพศสภาพเป็นชายทั้งคู่อีกทั้งยังได้รับการยอมรับและยินดีทั้งจากเหล่าเทพเทวดา ถือเป็นการอธิบายเรื่องราวของโชคชะตาและฟ้าลิขิตที่ฝังอยู่ในความเชื่อของไทยและใช้การรองรับความรักของชายกับชายมานำเสนอให้โดดเด่น ซึ่งคำสาปที่เปลี่ยนแปลงเพศหรือชะตาชีวิตจากการที่ตัวละครในอีกชาติภพเป็นผู้หญิง แต่ในอีกภพเป็นผู้ชายที่ต้องกลับมาครองคู่และแต่งงานกัน ซึ่งตัวละครชายถูกสาปให้กลายเป็นหญิง และได้เกิดใหม่เป็นชายที่จดจำความรักในอดีตของตนได้ ถือเป็นการใช้กลวิธีการใช้คำสาปที่เป็นเงื่อนไขของโครงเรื่อง เพื่อเปิดโอกาสให้ชายสองคนได้ครองคู่กัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ความรักของเพศเดียวกันต้องพึ่งพาอำนาจเหนือธรรมชาติในการยอมรับ และเป็นการสะท้อนความขัดแย้งของสังคมจริงกับโลกแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

ส่วนประเด็นการกลับชาติมาเกิด พบว่าตัวละครชายทั้งสองกลับชาติมาเกิดและได้รักกันใหม่ในภพปัจจุบัน ถือเป็นกลวิธีการใช้ความเชื่อเรื่องกรรมและวิบากกรรมเพื่ออธิบายความรักชายรักชายว่าเป็นคู่แท้ ทำให้ความรักที่อาจถูกมองว่าผิดปกติในอดีตชาติ กลายเป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับโดยชะตาฟ้าลิขิต ดังนั้นการบังคับให้แต่งงานด้วยคำสาป จึงเป็นกลวิธีการใช้โครงเรื่องแบบแฟนตาซีมาเป็นเครื่องมือเพื่อรองรับพฤติกรรมรักชายรักชายในแบบที่สังคมยอมรับได้

4.4 กลวิธีการนำเสนอฉากและสถานที่

ประเด็นกลวิธีการนำเสนอฉากและสถานที่ พบการนำเสนอและสถานที่ โดยสามารถแบ่งประเด็น ได้แก่ 1) กลวิธีการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซี 2) กลวิธีการใช้ฉากโลกจริงรองรับโลกจินตนาการ และ 3) กลวิธีการนำเสนอพื้นที่ผ่านข้อมูลทางคติชน

การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนออนุภาคฉากและสถานที่ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยแสดงให้เห็นถึงการประสานระหว่างข้อมูลคติชน นิทานพื้นบ้าน และจินตนาการในโลกแฟนตาซี โดยฉากและสถานที่ในนวนิยายไม่ได้เป็นเพียงฉากหลังเพียงเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นพื้นที่สื่อความหมายที่สะท้อนอัตลักษณ์เพศ ความเชื่อ และวัฒนธรรมที่หลากหลายได้อย่างเด่นชัด ทั้งยังสามารถจำแนกเป็นประเด็นย่อย ดังนี้

4.4.1 ***กลวิธีการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซี***

ประเด็นกลวิธีการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซี พบว่าโลกแฟนตาซีในนวนิยายวายไม่ใช่เพียงฉากหลังของเรื่องราว แต่ทำหน้าที่เป็นพื้นที่เชิงสัญญะที่รองรับอัตลักษณ์กับความหลากหลายทางเพศ โดยเฉพาะความรักแบบชายรักชาย ซึ่งนักเขียนได้ใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการสร้างพื้นที่ของโลกแฟนตาซีให้ดูสมจริงและมีมิติ และสัมพันธ์กับข้อมูลคติชนไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประเด็นแรก การอิงข้อมูลคติชนและวรรณคดีไทย เพื่อสร้างพื้นที่เหนือจริงที่น่าเชื่อถือ นักเขียนได้หยิบยืมพื้นที่จากไตรภูมิ หรือฉากในวรรณคดี เช่น ป่าหิมพานต์ วิมานฉิมพลี ถูกนำมาแต่งเติมรายละเอียดจนเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่สมจริง เช่น

> เส้นทางไปสู่สวนดอกไม้ซึ่งเป็นจุดหมายแรกนั้นไม่ได้เป็นสถานที่ไร้ผู้คน... วิทยาธรหนุ่ม ๆ ที่กำลังเดินไปร้องรำทำเพลงไปอย่างมีความสุข...
>
> (littlebbear96, 2564: 382)

ตัวบทข้างต้นพบ กลวิธีการพรรณนาเชิงจินตภาพ (Imagery) ในการใช้สัตว์ในจินตนาการเพื่อทำให้เกิดโลกกึ่งจริงกึ่งจินตนาการ เพื่อเปิดพื้นที่สำหรับตัวตนของเพศทางเลือก

ประเด็นต่อมาได้แก่ การเชื่อมโยงระหว่างโลกมนุษย์กับโลกแฟนตาซี พื้นที่ของแฟนตาซีมักจะไม่ถูกแยกขาดจากโลกความเป็นจริง แต่มักถูกซ้อนทับหรือเชื่อมต่อกับโลกมนุษย์ เช่น พื้นที่ของคำชะโนด แม่น้ำโขงและหมู่บ้านสมมติ ดังตัวอย่าง

> “พญานาคราชทั้งสองเลื้อยเข้าพัวพันเคียงคู่ตุนาหงัน ก่อนจะแหงนเศียรพ่นลูกไฟลอยขึ้นเหนืออากาศไป...”
>
> (Bacteria, 2562: 335)

ตัวบทข้างต้นพบกลวิธีที่ใช้ตำนานพื้นบ้านมาผนวกกับปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ผูกโยงกับวัฒนธรรมประเพณี ได้แก่ บั้งไฟพญานาค ที่สื่อสานให้เห็นถึงการผสานระหว่างวัฒนธรรมในโลกจริงและการเชื่อมโยงสู่อีกโลก โดยใช้ฉากธรรมชาติมาเชื่อมโยงด้วยพลังเหนือจริง

กลวิธีในการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซีในนวนิยายวายของไทย ไม่ได้เป็นเพียงฉากประกอบการดำเนินเรื่อง แต่ได้ทำหน้าที่เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เปิดพื้นที่ให้กับชายรักชายให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างปลอดภัย และเป็นที่ยอมรับ โดยอาศัยแรงขับจากข้อมูลทางคติชน ความเชื่อพื้นบ้าน และจินตนาการร่วมสมัยมานำเสนอ

4.4.2 ***กลวิธีการใช้ฉากโลกจริงรองรับโลกจินตนาการ***

ประเด็นการใช้สถานที่จริง เช่น แม่น้ำโขง คำชะโนด หมู่บ้านในชนบท ซึ่งมีรากฐานจากข้อมูลคติชน ความเชื่อพื้นบ้าน และความศักดิ์สิทธิ์ มาผสมผสานกับองค์ประกอบแฟนตาซี เช่น

พญานาค เมืองบาดาล ป่าหิมพานต์ เพื่อสร้างโลกแฟนตาซีที่ผู้คนเชื่อมโยงได้จริง จึงเป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยให้นำเสนอความรักของชายรักชายในเรื่อง ได้รับการยอมรับในโลกเหนือจริง และสะท้อนโลกของความเป็นจริงจริงที่ยังจำกัดเสรีภาพทางเพศอยู่ ดังตัวอย่างการวิเคราะห์

ประเด็น แม่น้ำโขง : ฉากแห่งศรัทธาและพิธีกรรม แม่น้ำโขงได้ถูกใช้เป็นพื้นที่แสดงความรักของพญานาคเพศผู้ผ่านปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาค ซึ่งตัวละครชายรักชายได้ถูกสื่อสารผ่านนาคสองตนที่พ่นไฟเคียงคู่กัน ดังตัวบทตัวอย่าง

> “พญานาคราชทั้งสองเลื้อยเข้าพัวพันเคียงคู่ตุนาหงัน ก่อนจะแหงนเศียรพ่นลูกไฟลอยขึ้นเหนืออากาศไปตามลำน้ำโขง...”
>
> (Bacteria, 2562: 335)

ตัวบทข้างต้นพบว่า แม่น้ำโขง ได้ถูกนำเสนอให้เป็นสัญญะของพรมแดนและการเชื่อมต่อระหว่างภพภูมิ รวมถึงสื่อถึงความลื่นไหลทางเพศ และการปรากฏความรักเพศเดียวกันในพื้นที่ที่ยอมรับได้ในมิติแห่งความศรัทธา

ประเด็น คำชะโนด : พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์เชื่อมโลกมนุษย์กับโลกบาดาล การนำสถานที่จริงที่เชื่อว่าเป็นประตูระหว่างโลกมนุษย์กับเมืองบาดาลมานำเสนอ ตัวละครชายมักไปขอพรในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ดังตัวอย่าง

> “คำชะโนด...สถานที่อันเลื่องลือกันว่าเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างเมืองมนุษย์กับบาดาลนคร ถูกปกครองรักษาโดยพญานาคปู่ศรีสุทโธและองค์แม่ศรีปทุมมา...”
>
> (rolisrose, 2562: 147)

ตัวบทข้างต้นพบว่า คำชะโนดถูกนำเสนอในเชิงสัญญะของการเปลี่ยนผ่านหรือการเดินทางสู่ตัวตนใหม่ ที่สื่อถึงการเปลี่ยนแปลงของอัตลักษณ์ทางเพศ และเป็นพื้นที่ให้เพศทางเลือกได้รับการยอมรับเชิงพิธีกรรมได้อย่างน่าสนใจ

ประเด็นต่อมา หมู่บ้านสมมติในเมืองมนุษย์ ได้สะท้อนการต่อสู้ของความเชื่อดั้งเดิมกับโลกสมัยใหม่ เช่น หมู่บ้านดอนดาวดึงที่เป็นหมู่บ้านที่เคารพนับถือพญานาค แต่ถูกรุกรานด้วยอำนาจภายนอก ดังตัวบท

> “...ผู้คนต่างรักและผูกพันกับสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจเพียงหนึ่งเดียวนั่นคือ...พญานาค...แต่เมื่อมีคนพาลเข้ามา...ทำลายศรัทธาที่มีต่อพญานาคให้หมดสิ้นไปจากผืนดินดอนดาวดึง...”
>
> (Phaki9, 2564: 25)

ตัวบทข้างต้นพบว่า หมู่บ้านสมมติในโลกมนุษย์ ถือเป็นตัวแทนของสังคมไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและการกดทับกับความหลากหลายทางเพศ ได้ถูกรื้อฟื้นความศรัทธาผ่านพญานาคที่เปรียบเสมือนการเรียกร้องพื้นที่ให้กลุ่มคนหลากหลายทางเพศนั่นเอง

4.4.3 กลวิธีการนำเสนอพื้นที่ผ่านข้อมูลทางคติชน

กลวิธีการนำเสนอพื้นที่ผ่านข้อมูลทางคติชน ผู้วิจัยพบประเด็นการศึกษาข้อมูลประเภทการละเล่นและการแสดง (performing folklore) การแสดงพื้นบ้าน หรือละครชาวบ้านมักเป็นการแสดงออกด้วยถ้อยคำวาจาและลีลาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึก และจินตนาการ เช่น การละเล่น การแสดงพื้นบ้าน ละครชาวบ้าน (ปฐม หงษ์สุวรรณ, 2554: 150-151) จากการศึกษาตัวบทนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบการนำเสนอข้อมูลคติชนประเภทการละเล่นและการแสดงดังประเด็นต่อไปนี้

กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีประเภทการละเล่นและการแสดง พบว่ามีการนำเอาการแสดงทางดนตรีและเพลงกล่อมเด็กมาใช้เป็นองค์ประกอบในการนำเสนอความเป็นพื้นบ้านที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและความเชื่อของสังคมไทยที่เชื่อมโยงกับความเชื่อในตำนานหรือคติชนที่มีมาในวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังตัวบท

> *เสียงแคนและเครื่องดนตรีพื้นบ้านอื่น ๆ เริ่มบรรเลงขึ้นตามเวลาเหมาะสม นางรำค่อย ๆ ร่ายรำอย่างอ่อนช้อยด้วยความเต็มอกเต็มใจแม้ดวงอาทิตย์จะสาดส่องเต็มที่*
>
> (พาพา, 2564: 7)

ตัวบทข้างต้นทำให้เห็นกลวิธีการใช้เครื่องดนตรีพื้นบ้าน โดยการใช้แคน ซึ่งแคนถือเป็นเครื่องดนตรีที่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับวัฒนธรรมของหลายชนเผ่าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะในภูมิภาคอีสานของไทยและมักจะมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ในด้านความเชื่อทางจิตวิญญาณ ความเชื่อเรื่องการเชื่อมโยงโลกมนุษย์กับโลกวิญญาณ ดังนั้น การบรรเลงเสียงแคนในนวนิยายจึงอาจจะเป็นการบ่งบอกถึงการเริ่มต้นของเหตุการณ์สำคัญหรือการเชื่อมโยงตัวละครกับความเชื่อที่ลึกซึ้งในวัฒนธรรมดั้งเดิม

ส่วนการใช้การร่ายรำและการแสดงพื้นบ้านถือเป็นอีกองค์ประกอบที่ถูกนำมาเสริมให้เห็นถึงความงดงามและความสนุกสนาน สะท้อนถึงการใช้การแสดงที่เป็นการสื่อสารทางอารมณ์และวัฒนธรรม การร่ายรำจึงบ่งบอกถึงความเชื่อหรือพิธีกรรมในเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับการแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ภายในของตัวละครหรือการแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างโลกมนุษย์และโลกเหนือธรรมชาติ นอกจากนี้ยังสามารถสะท้อนถึงอำนาจหรือบทบาทของผู้หญิงในสังคมในแง่ของการมีส่วนร่วมในการประกอบพิธีกรรมและการเสริมสร้างความสำคัญให้กับบทบาททางสังคมของตัวละครอีกด้วย

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีประเภทการละเล่นและการแสดง ถือเป็นกลวิธีที่ช่วยสร้างความลึกซึ้งให้กับโลกแห่งจินตนาการ โดยการนำเอาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม การละเล่นพื้นบ้านและการแสดงทางศิลปวัฒนธรรมมาใช้ในการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม อีกทั้งยังสะท้อนถึงวิถีชีวิตที่แสดงให้เห็นถึงความสนุกสนานที่ถูกนำเสนอผ่านวัฒนธรรมความเชื่อทางสังคมได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังพบการใช้เพลงกล่อมเด็กที่ถือเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลทางคติชนที่ถูกนำมาใช้ในการนำเสนอ ดังตัวบท

> *พ้นพรุ่งนี้ไปก็จะเป็นวันเข้าพิธีเสี่ยงมาลัยแล้ว ผมยืนมองพระจันทร์ดวงกลมโตทอแสงอ่อนโยนสีขาวนวลลอยเด่นบนฟากฟ้าพลางนึกถึงตอนเด็ก ๆ สมัยที่ไปเที่ยวเล่นบ้านตายายในวันรวมญาติ ยายมักจะชวนผมออกมาชมจันทร์ทุกครั้งที่พระจันทร์เต็มดวงเหมือนอย่างคืนนี้*
>
> *“จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า ขอข้าวขอแกง...”*
>
> *ผมพึมพำเพลงที่ยายมักร้องให้ฟังตอนชมจันทร์ เป็นเพลงกล่มเด็กที่ได้ยินบ่อยจนร้องตามได้ เนื้อเพลงเกี่ยวกับการขอพรโดยคนเป็นพี่ขอสิ่งต่าง ๆ ให้คนเป็นน้อง ผมเป็นน้องที่พี่ไม่ขออะไรจากพระจันทร์ให้แต่ถ้าหากขอพรจากพระจันทร์เองได้จริง ๆ ผมขอให้การเสี่ยงมาลัยนำพาผมไปเจอคนดี ๆ*
>
> (Queendust, 2564: 37-38)

ในตัวบทข้างต้น พบการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี สะท้อนถึงการใช้ภาพลักษณ์และความเชื่อที่มีมาช้านานในสังคมไทย โดยการใช้เพลงกล่อมเด็ก “จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า” ซึ่งเป็นการร้องเพลงกล่อมให้เด็กนอนหลับ การร้องเพลงกล่อมเด็กเป็นสัญลักษณ์ของความเชื่อ โดยเนื้อเพลงที่นำมาใช้ในตัวบทนี้คือเพลงที่ใช้ในการขอพรจากพระจันทร์ ซึ่งมีความหมายทางจิตวิญญาณและเป็นสัญลักษณ์ของการให้พรที่มีความหมายในคติชนของสังคมไทย การร้องเพลงกล่อมเด็ก สะท้อนถึงการที่ตัวละครเชื่อว่าการขอพรจากพระจันทร์นั้นสามารถทำให้เกิดสิ่งดี ๆ ขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการแสดงออกของข้อมูลทางคติชนที่เชื่อว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยในการดำเนินชีวิต

การเชื่อมโยงระหว่างอดีตและปัจจุบัน การที่ตัวละครนึกถึงความทรงจำในวัยเด็กเมื่อไปเยี่ยมเยียนบ้านของคุณยาย บ่งบอกถึงการเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์ส่วนตัวและความเชื่อพื้นบ้านที่ได้ถ่ายทอดต่อเนื่องจากรุ่นสู่รุ่น โดยเฉพาะการชมจันทร์ในคืนพระจันทร์เต็มดวงซึ่งมีการเชื่อมโยงกับการเสี่ยงทายหรือการขอพรจากพระจันทร์

การผสมผสานระหว่างความเชื่อดั้งเดิมและความเป็นแฟนตาซี แม้ว่าตัวบทจะเป็นส่วนหนึ่งของนวนิยายวายแนวแฟนตาซี แต่การใช้ข้อมูลคติชนเช่นการเสี่ยงมาลัยและการขอพรจากพระจันทร์นั้น สะท้อนถึงการผสมผสานระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงและโลกของแฟนตาซีได้อย่างลงตัว โดยตัวละครในเรื่องมีความปรารถนาให้การเสี่ยงมาลัยเพื่อจะช่วยให้พบคนดี ๆ ซึ่งเป็นการ

เปลี่ยนแปลงที่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกแฟนตาซีที่มีความเชื่อเหนือธรรมชาติ การนำข้อมูลคติชนประเภทการการละเล่นและการแสดงมาใช้ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีนี้ ไม่เพียงแต่เป็นการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ในเชิงวัฒนธรรม แต่ยังสะท้อนถึงการสร้างเรื่องราวที่มีทั้งความลึกซึ้งทางอารมณ์และมีการบูรณาการความเชื่อดั้งเดิมเข้ากับโลกแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

ประเด็นการศึกษาข้อมูลประเภทศิลปะและวัตถุสิ่งของ (material folklore) ข้อมูลคติชนที่เป็นวัตถุสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ประดิษฐ์ขึ้นมาหรือมีการสร้างสรรค์สืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง เพื่อใช้ในวิถีชีวิตประจำวันของแต่ละกลุ่มชนซึ่งล้วนมีความหมายและคุณค่าในเชิงสังคม และวัฒนธรรมด้วย (ปฐม หงษ์สุวรรณ, 2554: 155-156) จากการศึกษาตัวบทนวนิยายวาย แนวแฟนตาซี พบการเสนอข้อมูลคติชนประเภทศิลปะและวัตถุสิ่งของ ดังประเด็นต่อไปนี้

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลประติมากรรม (รูปปั้น) การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีพบตัวบทที่กล่าวถึงรูปปั้นพญานาค ถือเป็นการนำเอาองค์ความรู้เกี่ยวกับศิลปะและวัตถุสิ่งของมาใช้ในเชิงสร้างสรรค์ โดยเนื้อหาได้สะท้อนถึงความเชื่อทางศาสนาและวัฒนธรรมในท้องถิ่น ซึ่งรูปปั้นพญานาคในวัดถือเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้านและมีความสำคัญในเชิงสัญลักษณ์ ดังตัวบท

> *ภายในวัดประจำหมู่บ้านจะมีรูปปั้นพญานาคขนาดใหญ่สองตัวตั้งตระหง่านตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาในวัด แต่ในปัจจุบันเหลือเพียงแค่ตัวเดียว แม่นวลพรรณบอกว่าอีกตัวถูกมิจฉาชีพเข้ามาทุบลำลายตั้งแต่ก่อนบัญญพนต์จะเกิดประมาณหนึ่งปี ปัจจุบันก็ยังไม่มีใครจับได้ว่ามิจฉาชีพพวกนั้นคือใคร ทำไปเพื่ออะไร เพราะนี่ไม่ต่างจากการทำลายศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้าน บ้างก็ร่ำลือกันว่าพวกที่เป็นพวกจอมขมังเวท หมอผีหรือไม่ก็ไสยศาสตร์*
>
> *สิ่งที่น่าขนลุกก็คือหลังจากการทุบทำลายรูปปั้นพญานาคไปแล้ว แม้ชาวบ้านจะระดมแรงกายและแรงใจมาสร้างพญานาคตัวใหม่ขึ้นเพื่อทดแทนของเดิมที่ถูกทำลายไป แต่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่วันปูนที่ถูกปั้นขึ้นเป็นองค์พญานาคตัวใหม่ก็ไม่มีท่าทีจะแห้ง จุดธูปขอขมาได้ไม่ถึงสิบนาที ห่าฝนก็ตกกระหน่ำลงมาเหมือนท่านไม่ให้อภัย*
>
> (พาพา, 2564: 7)

การที่รูปปั้นพญานาคถูกทำลายและไม่สามารถสร้างขึ้นใหม่ได้อย่างสมบูรณ์ถือเป็นการสะท้อนถึงการละเมิดถึงความศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งการที่มีการกล่าวถึงมิจฉาชีพและการเชื่อมโยงกับการทำลายรูปปั้นพญานาค ยังเป็นการสะท้อนถึงความเชื่อในพลังลึกลับและผู้ที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติ เช่น หมอผีหรือจอมขมังเวท ซึ่งเป็นภาพที่พบเห็นได้ในคติชนวิทยาไทยและช่วยเสริมความเป็นแฟนตาซีให้กับเรื่องได้อย่างน่าสนใจ ถือเป็นการนำเอาข้อมูลทางคติชนประเภทวัตถุสิ่งของอันเป็นข้อมูลเชิงสัญลักษณ์มานำเสนอผ่านการเล่าเรื่อง เช่นเดียวกับตัวบท

ตามตำนานเล่าขานกันมาเมื่อบูรณ พญานาคอีกตัวให้มีโครงสร้างแข็งแรง เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยเดิมขึ้นอีก โดยการใส่โครงเหล็กเข้าไปเสริมข้างใน ก็ไม่สามารถทำได้ไม่ว่าจะเป็นการใช้สว่านเจาะหรือค้อนทุบก็ตาม ราวว่าเมื่อตัวหนึ่งอยู่คู่กันถูกทุบทำลายไป อีกตัวเหมือนจะแข็งแกร่งขึ้นเป็นเท่าตัว เพราะไม่สามารถบูรณะรูปปั้นเจ้าปู่ได้ ชาวบ้านจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากทาสีใหม่เท่านั้น ส่วนอีกตัวที่ปูนไม่แห้งก็ถูกทุบทำลายในเวลาต่อมา ทำให้ปัจจุบันเหลือเพียงแค่พญานาคตัวเดียวที่เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้าน

(พาพา, 2564: 7-8)

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีผ่านการบูรณปฏิสังขรณ์ของพญานาคในตัวบทที่กล่าวถึงข้างต้น สะท้อนการนำเสนอความเชื่อและตำนานในรูปแบบที่สามารถเชื่อมโยงกับวิถีชีวิตของชาวบ้านและการเชื่อมโยงระหว่างวัตถุสิ่งของและความเชื่อทางจิตวิญญาณผ่านศิลปะและวัตถุสิ่งของ ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้จากหลายมิติ พญานาคในที่นี้ไม่เพียงแต่เป็นเพียงสัตว์ในตำนานแต่ยังเป็นสัญลักษณ์ทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับการปกปักรักษาความเป็นอยู่ของชุมชน โดยการบูรณปฏิสังขรณ์ที่ไม่สำเร็จตามที่คาดหวังในเนื้อเรื่องทำให้เห็นถึงการต่อสู้ระหว่างธรรมชาติและความเชื่อ โดยความเชื่อนี้ถูกฝังลึกในวัตถุ (รูปปั้นพญานาค) ที่มีความสำคัญทางจิตใจ การพยายามที่จะบูรณะหรือลงโครงเหล็กเพื่อเสริมความแข็งแกร่ง สะท้อนถึงความพยายามที่จะจัดการกับสิ่งที่เป็นความเชื่อผ่านการแทรกแซงทางเทคโนโลยีที่ไม่ได้ผล กลายเป็นการยืนยันในอำนาจของพญานาคที่ไม่สามารถควบคุมได้ด้วยวิทยาศาสตร์หรือการกระทำทางกายภาพได้

ส่วนประเด็นการสะท้อนจิตวิญญาณของชุมชน การที่คงเหลือเพียงพญานาคตนเดียวในชุมชนถือเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้าน สื่อถึงการรักษาความเชื่อในตำนานและศิลปะที่เชื่อมโยงกับความเป็นอยู่ของชุมชน นั่นหมายความว่า แม้ว่ารูปปั้นพญานาคบางตัวจะถูกทำลายไป แต่ความเชื่อและพลังของวัตถุนี้ยังคงสถิตอยู่ในจิตใจของชาวบ้านและไม่สามารถถูกทำลายได้ ซึ่งถือเป็นการเชื่อมโยงความเชื่อกับวัตถุสิ่งของ การนำพญานาคที่เป็นวัตถุทางศิลปะมาเชื่อมโยงกับคติชน ทำให้เห็นถึงความสำคัญของสิ่งของในบทบาทของการเสริมสร้างและส่งเสริมความเชื่อในชุมชน วัตถุสิ่งของในลักษณะนี้ไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ใช้ในการบูชาหรือเคารพบูชา แต่ยังเป็นตัวแทนของพลังจิตวิญญาณและอำนาจเหนือธรรมชาติที่สามารถส่งผลต่อชีวิตของผู้คนในชุมชนได้

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลสถาปัตยกรรม (เรือนไทย) การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีผ่านข้อมูลประเภทศิลปะและวัตถุสิ่งของที่มีการนำเสนอข้อมูลสถาปัตยกรรม (เรือนไทย) พบการนำเสนอดังตัวบทต่อไปนี้

เมืองแห่งนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากป่าเขาลำเนาไพร และบ้านเรือนไทยโบราณหลังคาจั่วแบบที่เห็นในภาคอีสานซึ่งปลูกสร้างอยู่ประปรายตามรายทาง

วาริชอดทึ่งไม่ได้ ทั้งที่โลกมนุษย์ก่อสร้างวัดวาอาราม และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์หลากหลายเพราะได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อเรื่องพญานาค แต่ขณะเดียวกันเมืองบาดาลก็ได้รับเอาวัฒนธรรมการสร้างบ้านเรือนมาจากอีกโลกเช่นกัน

(Bacteria, 2562: 173-174)

การใช้สถาปัตยกรรมเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ในตัวบทข้างต้นได้กล่าวถึงบ้านเรือนไทยโบราณหลังคาจั่วแบบที่เห็นในภาคอีสาน ซึ่งเป็นการนำเสนอภาพของสถาปัตยกรรมที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้คนในภาคอีสาน การใช้รูปแบบบ้านเรือนไทยโบราณที่มีกลิ่นอายของภูมิภาคหนึ่งในประเทศไทยนั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่การนำเสนอภาพของสถานที่เท่านั้น หากแต่ยังเป็นการบ่งบอกถึงความเชื่อในเรื่องของโลกทัศน์ วัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติที่มีการเชื่อมโยงระหว่างโลกมนุษย์และโลกบาดาล ดังตัวบทที่กล่าวว่า “วัฒนธรรมการสร้างบ้านเรือนมาจากอีกโลก” ชี้ให้เห็นถึงการสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ซึ่งถูกเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องคติชนและความเชื่อที่แฝงในวัตถุสิ่งของ เช่น บ้านเรือนที่ไม่ได้แค่เป็นเพียงที่อยู่อาศัย แต่ยังมีการถ่ายทอดและแสดงถึงความเชื่อทางจิตวิญญาณและอิทธิพลจากการสืบทอดวัฒนธรรมจากโลกอื่น ๆ ทั้งในมิติของศิลปะ สถาปัตยกรรมและวิถีชีวิตอีกด้วย

การกล่าวถึงพญานาคและการก่อสร้างวัดวาอารามในโลกมนุษย์แสดงให้เห็นว่าสถาปัตยกรรมในโลกมนุษย์ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อทางศาสนาและวิญญาณ เช่นเดียวกับการนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการสร้างเมืองบาดาล โดยสอดคล้องกับความเชื่อที่พญานาคมีอิทธิพลในหลายสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และวัดวาอารามในโลกมนุษย์ สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นการกล่าวถึงวัตถุสิ่งของ ในแง่ทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงการเชื่อมโยงระหว่างสภาพทางจิตวิญญาณและสังคมด้วยเช่นกัน

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลอาหารพื้นบ้านและยาสมุนไพรพื้นบ้าน การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่เกี่ยวข้องกับศิลปะและวัตถุสิ่งของ พบการนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจอีกประการ นั่นคือการนำเสนอข้อมูลอาหารพื้นบ้านและยาสมุนไพรพื้นบ้าน สามารถพิจารณาได้จากการใช้ข้อมูลที่มีรากฐาน จากความเชื่อในวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งแสดงให้เห็นในตัวบทที่กล่าวถึงหมอเป่าที่เป็นผู้ที่มีวิชาในการขับไล่ผีสาง โดยการใช้วัตถุสิ่งของเช่น ใบไม้และการบริกรรมคาถา รวมถึงการดื่มน้ำในขันแล้วพ่นใส่ผู้คน เป็นการสะท้อนถึงการใช้พิธีกรรมความเชื่อพื้นบ้านของชาวภูไท ดังตัวบท

หมอเป่าที่ชาวบ้านเรียกกันคือผู้มีวิชาขับไล่ผีสางที่ทำให้คนในหมู่บ้านเจ็บป่วย ซึ่งเป็นความเชื่อที่ยึดถือสืบทอดมาอย่างเหนียวแน่นของชาวภูไท และชายวัยกลางคนผู้ทำหน้าที่อันสำคัญนี้ ก็กำลังเคี้ยวใบบางอย่างพร้อมกับบริกรรมคาถาไปด้วย กระทั่งสิ้นเสียง เขาก็ดื่มน้ำในขันอมไว้ แล้วพ่นใส่เด็กหนุ่มอายุไม่น่าเกินสิบแปดปีที่ถูกคนรุมจับไว้ไม่ให้ดิ้นไปไหน

(Bacteria, 2562: 58-59)

กลวิธีการนำข้อมูลคติชนข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการนำเอาคติชนพื้นบ้านมาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อเรื่อง เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและความสมจริงในโลกของนวนิยายแฟนตาซี การใช้สิ่งของ เช่น ใบไม้ และน้ำในขัน เป็นการแสดงถึงพิธีกรรมที่มักพบเห็นในเรื่องราวของการไล่ผีหรือการรักษาโรคตามความเชื่อ ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงความเป็นจริงในวัฒนธรรมของตัวละครที่มีการผสมผสานกับโลกแฟนตาซีอย่างลงตัว

นอกจากนี้ การที่หมอเป่าใช้วิชาของตนกับพิธีกรรม เป็นการสร้างเสริมให้การกระทำดังกล่าวมีความศักดิ์สิทธิ์และมีอำนาจในสังคม การบริกรรมคาถาและการดื่มน้ำที่มีความหมายทางพิธีกรรมไม่เพียงแต่เป็นการรักษาโรค แต่ยังเป็นการยืนยันถึงความเชื่อในโลกเหนือธรรมชาติที่ตัวละครในเรื่องยึดถือ เช่นเดียวกับตัวบท

> *“แม้นเหล่าหม่อนฉันจักมีฤทธราที่ได้รับพรจากองค์พระวิษณุ หากก็เป็นไปเพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตัวเท่านั้น ยามใดที่ได้รับบาดเจ็บ ย่อมต้องรักษาด้วยต้นโอสถวิเศษจากเขาคันธมาทน์เพคะ”*
>
> *“ยาวิเศษหรือ”*
>
> *“เพคะ เขาคันธมาทน์ตั้งอยู่ในป่าหิมพานต์ ทุกพฤกษาพรรณที่กำเนิดที่นั่นล้วนแต่ส่งกลิ่นหอม เป็นโอสถวิเศษสามารถรักษาบาดแผลและโรคได้”*
>
> (Bacteria, 2562: 164)

การนำเสนอข้อมูลคติชนในรูปแบบของยาวิเศษ ดังตัวบทที่กล่าวถึงว่า “ต้นโอสถวิเศษจากเขาคันธมาทน์” สะท้อนถึงคติชนที่เกี่ยวข้องกับการใช้สมุนไพรหรือยาที่มีพลังพิเศษ ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีอยู่ในหลายวัฒนธรรมทั่วโลก โดยเฉพาะในตำนานหรือคติชนของไทยที่สมุนไพรบางชนิดเชื่อว่าเป็นสิ่งที่สามารถรักษาบาดแผลหรือโรคได้ ด้วยคุณสมบัติพิเศษที่มาจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่น ป่าหิมพานต์ อันมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ถึงสถานที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์ นอกจากนี้ยังพบว่าในโลกของมนุษย์ที่พบในตัวบทนวนิยาย ยังพบยาสมุนไพรที่หลากหลาย ดังตัวบท

> *“ยาสำหรับอาบมีมากกว่าเจ้าค่ะ ยามีกลิ่นหอม เช่น ใบเตย ว่านหอม (เปราะหอม)พิมเสน เล็บครุฑ ยาที่มีรสร้อน เช่น ใบข่า ใบยอ ใบเปล้าและยา ที่มีรสเปรี้ยว เช่น ใบมะขาม แต่บางครั้งก็ใส่ยาที่มีรสฝาด เช่น เปลือกแดง เปลือกดู่ ต้นอาบเพื่อช่วยดับกลิ่นคาว แก้อักสบ รักษาแผล ทำให้สบายเนื้อสบายตัวเจ้าค่ะ”*
>
> (lalinkiss, 2564: 362-363)

ตัวบทข้างต้นพบว่า การใช้ยาสมุนไพร เช่น ใบเตย ว่านหอม พิมเสนหรือใบข่า เป็นการใช้สมุนไพรไทยมาใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลทางคติชน สะท้อนถึงการนำคติชนเกี่ยวกับการใช้สมุนไพร

ในสังคมไทยดั้งเดิมมาถ่ายทอดผ่านทางการอธิบายถึงรสชาติและกลิ่นเฉพาะตัวของสมุนไพรเป็นการนำเอาภูมิปัญญาพื้นบ้านที่มีมาแต่ดั้งเดิมมาใช้ในโลกแฟนตาซีของนวนิยาย

การนำเอาสมุนไพรมานำสนอผ่านนวนิยาย ไม่ได้เป็นแค่เพียงสมุนไพรที่มีคุณสมบัติทางการแพทย์ในความหมายทางโลกยุคปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังสามารถนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในโลกแฟนตาซีได้ด้วย เช่น ใบข่า อาจเป็นสัญลักษณ์ของพลังที่ยิ่งใหญ่ หรือการรักษาหรือใบเตยอาจใช้เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์หรือกลิ่นหอมที่มีผลในเชิงจิตวิทยาเป็นการอธิบายเกี่ยวกับยาสมุนไพรและวิธีการใช้สมุนไพรเหล่านั้นเพื่อช่วยสร้างบรรยากาศในเรื่องราวได้สมจริง

ประเด็นการศึกษาข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม (customary folklore) ข้อมูลประเภทข้อควรปฏิบัติไปตามประเพณีเก่าแก่ดั้งเดิม อันเป็นแบบอย่างของพฤติกรรมของปัจเจกบุคคล ข้อมูลประเภทนี้จึงเป็นแบบแผนหรือแบบอย่างประเพณีที่สืบทอดต่อกันมา หรือสิ่งที่นิยมถือปฏิบัติสืบกันมาจนเป็นแบบแผนขนบธรรมเนียมหรือจารีต ประเพณี (ปฐม หงษ์สุวรรณ, 2554: 160) จากการศึกษาตัวบทนวนิยายวานแนวแฟนตาซี พบการเสนอข้อมูลคติชนประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม ดังประเด็นต่อไปนี้

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรมที่เกี่ยวกับพญานาค การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบว่ามีการกล่าวถึงความเชื่อเรื่องพญานาค ที่สามารถวิเคราะห์ได้ในหลายแง่มุม โดยเฉพาะในส่วนของการใช้ข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการผสมผสานของความเชื่อดั้งเดิมกับองค์ประกอบทางจินตนาการและแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ ดังตัวบท

> *ความเชื่อเรื่องนาค ว่ากันว่าผู้ใกล้ชิดองค์เทพต่าง ๆ พญานาคจะอาศัยอยู่ในน้ำ เป็นที่มาของแม่น้ำต่าง ๆ และเป็นผู้รักษาน้ำ อันเป็นสถานที่สำคัญที่คอยหล่อลี้ยงชีวิตมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทำให้มนุษย์หลายคนนับถือพญานาค*
>
> *พญานาคได้เข้ามาเกี่ยวพันกับวิถีชีวิตของชาวบ้าน จนยากที่จะแยกจากกัน ความศรัทธาอันแรงกล้าของชาวบ้านถูกถ่ายทอดออกมาเป็นภาพวาดเรื่องเล่า ประติมากรรมตามโบสถ์วิหาร บ้างก็จัดงานสมโภชยิ่งใหญ่เพื่อเคารพบูชา*
>
> *ตามความเชื่อของมนุษย์ พญานาคเป็นสัตว์ที่มนุษย์ให้การนับถือว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ มีความเชื่อกันว่าหากใครได้ครอบครองเกล็ดพญานาคจะถือว่ามีบุญวาสนา ควรมีไว้เสริมประดับบารมีของตน นั่นทำให้เกิดการล่าพญานาคจากผู้มีวิชาคาถาอาคมจนเกิดการสูญเสีย...*
>
> (พาพา, 2564: 73-74)

การใช้ความเชื่อและตำนานดั้งเดิม ในเรื่องของความเชื่อในพญานาคซึ่งเป็นสัตว์ในตำนานที่มีความสำคัญในหลายวัฒนธรรม โดยเฉพาะในประเทศไทย การนำพญานาคมาใช้ในนวนิยายแฟนตาซีไม่เพียงแต่เสริมความเป็นแฟนตาซีให้กับเรื่องราว แต่ยังช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกเชื่อมโยงกับโลกแห่งความเป็นจริงในแง่ของตำนานและพิธีกรรมที่มีอยู่จริงในวัฒนธรรมพื้นบ้าน การที่พญานาคถูกเชื่อมโยงกับน้ำและธรรมชาติ ทำให้มีมิติของการรักษาและหล่อเลี้ยงชีวิตเป็นองค์ประกอบที่ไม่เพียงแต่แสดงถึงความสำคัญในเชิงศาสนาหรือจิตวิญญาณ แต่ยังสะท้อนถึงการเคารพและรักษาสิ่งแวดล้อมตามที่มีในประเพณีไทย

การใช้พิธีกรรมและการบูชาพญานาค เป็นพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับพญานาค เช่น การจัดงานสมโภช หรือการสร้างศิลปะที่บรรจุภาพพญานาคเพื่อเป็นการบูชาหรือให้ความเคารพ ประเพณีเหล่านี้จะถูกนำมาใช้เพื่อสร้างความสมจริงและความลึกซึ้งให้กับการอธิบายในนวนิยายแนวแฟนตาซี ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การกล่าวถึงเรื่องของการบูชาพญานาคในแง่ของพิธีกรรม แต่ยังนำเสนอให้เห็นว่าประเพณีเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของโลกที่มีความเชื่อมโยงระหว่างมนุษย์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถสะท้อนออกมาให้เห็นถึงการเดินทางหรือภารกิจในโลกของตัวละคร

การสร้างโลกของแฟนตาซีจากการเชื่อมโยงความเชื่อ พบว่า มีการใช้ความเชื่อเรื่องพญานาคที่สามารถเชื่อมโยงไปสู่โลกแฟนตาซีที่เต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์และการผจญภัยได้ ตัวอย่างเช่น การที่มีบุคคลที่สามารถครอบครองเกล็ดพญานาคและได้รับบุญวาสนา หรือการไล่ล่าพญานาคจากผู้ที่มีวิชาคาถาอาคม ซึ่งอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการผจญภัยในโลกแห่งเวทมนตร์และการพัฒนาของตัวละครที่ต้องต่อสู้กับความเชื่อและความพยายามที่จะครอบครองอำนาจหรือพลังอันมหาศาลที่พญานาคถือครอง

พญานาค จึงเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ ความเชื่อเกี่ยวกับพญานาคในบริบทของสัญลักษณ์แห่งอำนาจยังเป็นการนำเสนอในเชิงสัญลักษณ์ของความสำเร็จและอำนาจที่สามารถสะท้อนถึงความเป็นผู้ปกครอง ความสามารถในการควบคุมพลังธรรมชาติหรือการมีอำนาจเหนือผู้อื่น การที่เกล็ดพญานาคถูกมองว่าเป็นสิ่งที่มีค่าทางจิตใจและวัตถุ ก็แสดงให้เห็นถึงการสร้างแรงจูงใจในเรื่องของการแสวงหาความสำเร็จและความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากการแย่งชิง นอกจากนี้ยังพบว่า มีการสะท้อนให้เห็นถึงการสูญเสีย การสูญเสียที่เกิดจากการล่าพญานาคตามที่กล่าวถึงในตอนท้ายของตัวบทยังแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ที่มาจากการตามล่าหาความมั่งคั่งหรืออำนาจ การล่าพญานาคอาจเป็นการเตือนใจถึงการล้ำเส้นระหว่างความเชื่อที่ดีและความทะเยอทะยานที่อาจนำไปสู่การสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สมบัติได้

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในลักษณะของการกล่าวถึงประเพณีพิธีกรรมความเชื่อเกี่ยวกับพญานาคไม่เพียงแต่ช่วยสร้างความเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและตำนานที่มีในสังคมไทย แต่ยังเสริมให้เนื้อหาของเรื่องมีความลึกซึ้ง ทั้งในแง่ของการสร้างโลกแฟนตาซีที่เต็มไปด้วย

อำนาจและความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาตินั่นเอง นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเพณี พิธีกรรมเกี่ยวกับพญานาค ดังนี้

> *ดวงตาเรียวอ่านข้อความในหนังสืออย่างตั้งใจ เมื่อพบว่าในหนังสือมีบางอย่างที่บอกไว้และบุษย์ไม่เคยรู้มาก่อนเลย เช่นมีความเชื่อว่ามีมนุษย์กลุ่มคนชื่นชอบมนตร์ดำคาถาอาคมที่ชอบเล่นของเล่นไสยศาสตร์ทำร้ายคู่ครองของเจ้าปู่...*
>
> *ในขณะเดียวกันรูปปั้นพญานาคที่ปั้นมาตั้งแต่แรกก็ถูกทำร้ายโดยผู้ไม่หวังดี จนทำให้ช่วงหนึ่งเจ้าปู่พิโรธ ฟ้าฝนไม่ตกตามฤดูกาล หมู่บ้านเกือบหายไปจากแผนที่จังหวัด เพราะน้ำท่วมหนักในหมู่บ้านและหมู่บ้านถัดออกไปหลายสิบกิโลเมตรก็แห้งแล้ง ฝนไม่ตก ทำนาไม่ได้ซึ่งผิดวิสัยธรรมชาติ ซึ่งใช้เวลานานอยู่หลายเดือนกว่าทุกอย่างจะกลับคืนปกติ*
>
> (พาพา, 2564: 85)

การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี โดยเฉพาะข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม ในตัวบทข้างต้น ทำให้เห็นถึงการใช้ความเชื่อและคติชนในเรื่องราวที่กล่าวถึง “มนุษย์กลุ่มคนชื่นชอบมนตร์ดำคาถาอาคม” และ “การทำร้ายคู่ครองของเจ้าปู่” เป็นการดึงเอาความเชื่อที่มีอยู่ในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวทมนตร์หรือไสยศาสตร์ที่มีพื้นฐานจากคติชนในโลกความเป็นจริง มาใช้เพื่อสร้างความขัดแย้งในเรื่อง การที่เจ้าปู่ต้องเผชิญกับการทำร้ายรูปปั้นพญานาค ซึ่งถูกเชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์ของความศักดิ์สิทธิ์หรือพลังอำนาจทางธรรมชาติ เป็นการเชื่อมโยงกับการใช้ความเชื่อเรื่องพลังจากเทพหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในการพัฒนาโลกในนวนิยายแฟนตาซี และเรื่องราวของน้ำท่วมและการขาดฝนในบริเวณหมู่บ้าน ซึ่งถูกเชื่อมโยงกับการลงโทษของเจ้าปู่ เพราะการทำลายรูปปั้นพญานาคเป็นการใช้พิธีกรรมและความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและธรรมชาติ

การสร้างสถานการณ์ที่สะท้อนความเชื่อ เช่น การตัวอย่างตัวบท “ฟ้าฝนไม่ตกตามฤดูกาล” และ “หมู่บ้านเกือบหายไปจากแผนที่” นั้นเชื่อมโยงกับความเชื่อในพิธีกรรมหรือการลงโทษจากพลังเหนือธรรมชาติ ที่เกิดจากการกระทำที่ผิดพลาดหรือการละเมิดข้อบังคับทางธรรมชาติหรือศาสนา ซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำของตัวละครและผลกระทบที่เกิดขึ้นในโลกแฟนตาซี อีกทั้งการใช้ช่วงเวลาที่ทุกอย่างกลับคืนปกติเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสมดุลที่กลับมาเมื่อการกระทำต่าง ๆ ได้รับการแก้ไขตามวิธีที่สังคมเชื่อว่าเหมาะสมและถูกต้องนั่นเอง

การนำเสนอเรื่องราวที่ผสมผสานระหว่างโลกแฟนตาซีและโลกจริง การใช้ข้อมูลขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมในนวนิยายแฟนตาซีทำให้เกิดความรู้สึกของโลกที่มีความสมจริง เพราะโลกแฟนตาซียังเชื่อมโยงกับความเชื่อในโลกจริง เช่น ความเชื่อในเทพเจ้า การบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์และการใช้ไสยศาสตร์ ซึ่งทำให้ตัวบทมีมิติที่ลึกซึ้งและสะท้อนถึงแนวทางการใช้ชีวิตในสังคมที่เคารพ

ต่อธรรมชาติและพลังของสิ่งเหนือธรรมชาติ นอกจากนี้ ยังมีการใช้ความเชื่อและคติชนในรูปแบบที่เป็นสัญลักษณ์เชิงวัฒนธรรมที่สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในโลกแห่งความจริงและในโลกแฟนตาซี เช่น การกระทำของมนุษย์ที่ส่งผลต่อสภาพแวดล้อมและชีวิตของผู้คน

กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีข้างต้น จึงเป็นการนำเสนอความเชื่อในประเพณีและพิธีกรรมที่มีความสัมพันธ์กับความศักดิ์สิทธิ์ของธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ เพื่อสร้างโลกที่มีความลึกซึ้งและสมจริง การเชื่อมโยงระหว่างการกระทำของตัวละครและผลกระทบในโลกแฟนตาซีสะท้อนให้เห็นถึงผลลัพธ์จากการกระทำที่ไม่เคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์และธรรมชาติเป็นการสร้างการตอบสนองที่แสดงให้เห็นถึงความสมดุลและธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากพิธีกรรมและการปรับตัวของโลกในเรื่อง เช่นเดียวกับตัวบทต่อไปนี้

> *พิธีกรรมไหว้พญานาคเป็นพิธีที่ถูกจัดขึ้นในทุก ๆ วันบุญใหญ่ ตามความเชื่อของชาวอีสานและผู้คนที่ใช้ชีวิตตามลุ่มน้ำสายใหญ่ พวกเขาเชื่อกันว่าใต้ท้องน้ำกว้างใหญ่แห่งนี้มีพญานาคคอยอาศัยอยู่ เพื่อดูแลรักษาแม่น้ำที่คอยหล่อเลี้ยงสรรพสัตว์และมนุษย์*
>
> *มนุษย์ทั้งหลายจึงต้องทำพิธีกรรมไหว้พญานาคเพื่อขอขมาหากเคยล่วงเกินหรือเคยทำอะไรไม่ดีในแม่น้ำ ตั้งแต่เล็กจนโตบุษย์มักจะรอวันนี้เสมอ เพราะหลังจากการตักบาตรถวายข้าวพระและสวดบทขอขมาพญานาคแล้ว คนในหมู่บ้านก็จะเกณฑ์หญิงสาวในหมู่บ้านมารำสมโภชกันหน้ารูปปั้น ของพญานาคหรือที่ใคร ๆ เรียกว่าเจ้าปู่*
>
> *แม้จะเห็นพิธีกรรมนี้ตั้งแต่เล็กจนโตจวบจนตอนนี้บุษย์อายุได้ยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์แล้ว เจ้าตัวก็อดตื่นตาตื่นใจไม่ได้ ผู้คนในหมู่บ้านต่างร่วมใจสามัคคีกันเพราะมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือขอขมาเจ้าปู่ชคัตตรัย เป็นประจำทุกปีหลังตักบาตรพระสงฆ์ที่ประจำอยู่ในวัดประจำอยู่ในหมู่บ้านเสร็จแล้ว ก็จะเริ่มทำพิธีกรรมส่วนอื่น ๆ เพื่อขอขมาพญานาคตามความเชื่อของชาวบ้านที่มีมาช้านาน ก่อนจะเริ่มให้หญิงสาวในหมู่บ้านมารำหน้ารูปปั้นของเจ้าปู่ พอตกเย็นก็จะมีการฉายหนังถวายเป็นอันเสร็จพิธีในปีนี้*
>
> *ไม่มีใครเคยเห็นว่าพญานาคมีจริงหรือไม่ แต่แปลกที่ทุกคนต่างเชื่อว่ามีจริงและไม่มีใครคิดโต้แย้ง ความเชื่อนี้ถูกปลูกฝังมาจากรุ่นสู่รุ่น ยิ่งผ่านไปนานวันความเชื่อเรื่องตำนานพญานาคยิ่งหยั่งรากลึกลงไป บุษย์ไม่เคยคิดจะโต้แย้งเพราะเขาเชื่อว่ามีจริงเพียงแค่เราไม่เห็นเท่านั้น*

(พาพา, 2564: 5-6)

การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจากตัวอย่างข้างต้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพิธีกรรมไหว้พญานาค ทำให้เห็นการผสมผสานระหว่างความเชื่อพื้นบ้านกับโลกแฟนตาซี พิธีกรรมการไหว้พญานาคที่ปรากฏในบทนี้แสดงถึงการนำเสนอความเชื่อและขนบธรรมเนียมของชาวอีสานเกี่ยวกับพญานาคเข้ามาผสมผสานในเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นการสร้างพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่มีอยู่จริงในสังคมไทยให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกแฟนตาซีในนวนิยาย การใช้พิธีกรรมการไหว้พญานาคเป็นองค์ประกอบในเนื้อเรื่องที่ช่วยสร้างบรรยากาศที่เชื่อมโยงกับความเชื่อทางศาสนาและวิญญาณที่มีในวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งในโลกแฟนตาซีนี้พญานาคไม่เพียงแต่เป็นสัญลักษณ์ทางศาสนาแต่ยังเป็นตัวละครหรือพลังที่มีอิทธิพลในโลกของตัวละครในเรื่องอีกด้วย

การนำเสนอความเชื่อและพิธีกรรม พิธีกรรมที่กล่าวถึงในตัวบทข้างต้นไม่ได้เป็นเพียงแค่การกระทำทางพิธีในโลกแฟนตาซี แต่ยังมีการเชื่อมโยงกับความศรัทธาและความเป็นจริงในชีวิตของตัวละครบุษย์ซึ่งเป็นตัวละครหลักที่เชื่อมั่นในพญานาคและพิธีกรรมบูชาพญานาคตลอดชีวิต แม้ว่าจะไม่เคยเห็นพญานาคด้วยตาของตนเอง การใช้พิธีกรรมที่แฝงไปด้วยความเชื่อในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยตานี้มีความสำคัญในการสื่อสารถึงบทบาทของความเชื่อในชีวิตประจำวันของตัวละครในนวนิยาย

การสอดแทรกขนบธรรมเนียมและประเพณีในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ การใช้พิธีกรรมบูชาพญานาคในเนื้อเรื่องนี้ไม่ได้แค่เน้นให้เห็นถึงความศรัทธาต่อพญานาคเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การขอขมาเพื่อให้แม่น้ำและสรรพสัตว์สามารถดำรงชีวิตได้ต่อไป ถือเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวอีสานที่ให้ความสำคัญกับธรรมชาติและการดำรงชีวิตร่วมกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพื้นที่และบริเวณนั้น ๆ ซึ่งเป็นการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างโลกจริงและโลกแฟนตาซีได้อย่างลงตัว

การนำข้อมูลคติชนที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมและความเชื่อพื้นบ้านมาผสมผสานในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีนี้ ช่วยสร้างโลกที่มีความลึกซึ้งและเป็นเอกลักษณ์ โดยการผสมผสานความเชื่อพื้นบ้านกับองค์ประกอบทางจินตนาการ ช่วยให้เนื้อเรื่องมีความสมจริงและเป็นไปในทิศทางที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมไทยและการดำเนินชีวิตของตัวละครที่มีรากฐานมาจากความเชื่อและประเพณีที่มีอยู่จริงในสังคม นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอประเพณีที่เกี่ยวข้องกับพญานาคและประเพณีไทย ดังตัว

> *เมื่อประเพณีงานใหญ่อีกงานหนึ่งใกล้เข้ามาแล้ว หนก่อนเราจัดงานไหว้พ่อปู่ คราวนี้เราจัดงานขอขมาพญานาค มันคล้ายกับวันลอยกระทงของไทย ประเพณีที่คนนิยมทุกภาค แต่เพราะหมู่บ้านเราเชื่อและบูชาพญานาค เราจึงจัดทำพิธีกราบไหว้ขอขมาพญานาคมากกว่าพระแม่คงคา*

(พาพา, 2564: 93)

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่กล่าวถึงขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมในตัวบทข้างต้นเป็นการนำเอาประเพณีพื้นบ้านและความเชื่อทางคติชนมาเสริมสร้างโลกใน

จินตนาการของเรื่องราว โดยมีการใช้ประเพณีที่เป็นบุญงานใหญ่ที่สอดคล้องกับความเชื่อในพญานาค ซึ่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในหลายวัฒนธรรมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การกล่าวถึงงานไหว้พ่อปู่และงานขอขมาพญานาค แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างความเชื่อท้องถิ่นและการสร้างพิธีกรรมในโลกแฟนตาซี ซึ่งเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือและความลึกซึ้งให้กับเรื่องราว

การที่มีการกล่าวถึงประเพณีงานขอขมาพญานาคและเปรียบเทียบกับวันลอยกระทงในประเพณีไทยทำให้ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงกับประเพณีที่เป็นที่รู้จักในชีวิตจริง เช่น วันลอยกระทงที่เป็นการขอขมาพระแม่คงคาในประเพณีไทย ความเชื่อในพิธีกรรมนี้ถูกยกมาในเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกว่าพิธีกรรมที่เกิดขึ้นในโลกของนวนิยายมีรากฐานจากคติชน ซึ่งช่วยเพิ่มความสมจริงให้กับเรื่องราวแฟนตาซี นอกจากนี้การเลือกใช้ข้อมูลคติชนเกี่ยวกับการบูชาพญานาคในบริบทนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงการเคารพในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่แตกต่างจากประเพณีทั่วไป ซึ่งทำให้การเล่าเรื่องสามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมและค่านิยมท้องถิ่นได้อย่างน่าสนใจ โดยการนำเสนอการไหว้ขอขมาพญานาคนี้ทำให้เห็นถึงการมีพิธีกรรมที่มีความสำคัญในวัฒนธรรมของชุมชน อีกทั้งยังเสริมสร้างความหมายเชิงสัญลักษณ์ในโลกแฟนตาซีที่เล่าเรื่องด้วยการเชื่อมโยงความเชื่อดั้งเดิมเข้ากับโลกที่เต็มไปด้วยความมหัศจรรย์ การนำข้อมูลคติชนเข้ามาใช้ในนวนิยายแนวแฟนตาซีจึงช่วยเสริมสร้างโลกในเรื่องให้มีมิติและเพิ่มความหลากหลายในการเล่าเรื่องที่ผู้อ่านสามารถรู้สึกได้ถึงการผสมผสานของโลกจริงและจินตนาการอย่างกลมกลืน เช่นเดียวกับตัวบทต่อไปนี้

> *เช้าวันรุ่งขึ้นตะวันและทุกคนเดินทางมายังถ้ำหทัยนาคา เมื่อมาถึงตะวันยืนมองถ้ำหทัยนาคาด้วยความตะลึง เพราะว่าถ้ำหทัยนาคานั้นใหญ่มาก แต่ปากทางเข้าถ้ำนั้นคับแคบ บริเวณโดยรอบปกคลุมไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่ ชาวบ้านมากันอย่างหนาแน่น โชคดีที่ท่านเจ้าคุณพาตะวันและคนอื่น ๆ มาเร็ว จึงได้นั่งแถวหน้าสามารถมองเห็นท่านพราหมณ์ทำพิธีบวงสรวงที่หน้าถ้ำ ท่านหมอพราหมณ์สวดมนต์บูชาพญานาคก่อน แล้วชาวบ้านก็ฟ้อนรำถวายแด่พญานาค ช่วงที่นางรำได้ร่ายรำอยู่นั้น จู่ ๆ ลมก็พัดมาแรงจนกระทงดวงไม้ตกกระจัดกระจายและนางรำต้องหยุดรำ เพราะฝุ่นผงใบไม้หญ้าเข้าตา ตะวันเองก็หลับตา*
>
> *เสียงชาวบ้านดังเซ็งแซ่ (เสียงดังอื้ออึง จอแจฟังไม่ได้ศัพท์) จนท่านหมอพราหมณ์ยกมือขึ้นห้ามปราบให้เงียบ และสั่งให้ทำพิธีต่อไป พิธีดำเนินไปอย่างราบรื่น จนถึงพิธีสุดท้ายนั่นคือชาวบ้านนำกระทงดอกไม้ของตนเข้ามาวางไว้ที่หน้าถ้ำ และกราบไหว้พญานาคราช บางคนขอลูกขอเต้า บางคนขอให้หายเจ็บไข้ บางคนขอให้โชคลาภตามความเชื่อของแต่ละคน*
>
> *(lalinkiss, 2564: 132-133)*

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในตัวบทข้างต้นสะท้อนถึงการนำเสนอขนบธรรมเนียม ประเพณีและพิธีกรรมของชุมชนที่มีความเชื่อเกี่ยวกับพญานาค ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สำคัญในตำนานและความเชื่อของไทยในหลายพื้นที่ การใช้พิธีกรรมในเนื้อเรื่องเช่นพิธีบวงสรวงพญานาค การสวดมนต์บูชาพญานาค การฟ้อนรำถวายแด่พญานาค รวมไปถึงการที่ชาวบ้านมาร่วมพิธีและขอพรตามความเชื่อของตนเองเป็นการยึดโยงกับขนบธรรมเนียมที่มีอยู่จริงในสังคมไทย โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคอีสาน ซึ่งมีการเคารพบูชาพญานาคในลักษณะของพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น งานบวงสรวงขอฝนหรือขอพรเพื่อความสุขความเจริญ

ข้อมูลคติชนเหล่านี้ยังทำหน้าที่เป็นการเพิ่มมิติให้กับโลกแฟนตาซีที่ผู้เขียนสร้างสรรค์ขึ้นมา โดยการนำเสนอองค์ประกอบของความเชื่อและพิธีกรรมดั้งเดิมที่คุ้นเคยในสังคมมาผสมผสานกับเรื่องราวของพลังเหนือธรรมชาติอย่างพญานาค ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนโลกในนวนิยายนี้ มีชีวิตชีวาและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีมานาน กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนข้างต้นสามารถมองได้ว่าเป็นการเพิ่มความลึกซึ้งให้กับตัวละครและเนื้อเรื่อง โดยการแสดงให้เห็นถึงพิธีกรรมที่มีความศักดิ์สิทธิ์และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำเหล่านั้น เช่น การที่ลมพัดแรงในระหว่างที่มีการฟ้อนรำ ซึ่งอาจสะท้อนถึงการมีพลังเหนือธรรมชาติหรือเป็นการทดสอบความศรัทธาของผู้ร่วมพิธี นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างบรรยากาศของความศักดิ์สิทธิ์ให้เกิดขึ้นในพิธีกรรมดังกล่าวอีกด้วย

การให้ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรรมและขนบธรรมเนียมที่ใช้ในการดำเนินเรื่องทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงโลกแฟนตาซีในนวนิยายได้ง่ายขึ้น เพราะทำให้เห็นถึงการเชื่อมโยงกับสิ่งที่มีอยู่จริงในวัฒนธรรมและความเชื่อที่มีในสังคมของผู้อ่าน ดังนั้น การนำข้อมูลคติชนเหล่านี้มาใช้ในนวนิยายจึงไม่เพียงแต่สร้างความน่าสนใจ แต่ยังเสริมความลึกลับและความสมจริงให้กับโลกแฟนตาซีที่ผู้เขียนสร้างสรรค์ขึ้นมาให้เกิดความน่าสนใจ อีกทั้งยังพบประเพณีและพิธีกรรมที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของผู้คนที่มีความสนุกสนาน ดังเช่นตัวบท

> *เสียงแคนจากลำโพง เสียงหัวเราะจากฝูงชนที่มาเที่ยวชมงาน ดังแว่วมาจากคุ้งน้ำซึ่งอยู่ห้างออกไปหลายกิโล เรือไฟที่ไหลเอื่อยเฉื่อยอยู่กลางน้ำสว่างวับวาบโดดเด่นท่ามกลางความมืด*
>
> *พญานาคราชทั้งสองเลื้อยเข้าพัวพันเคียงคู่ตุนาหงัน ก่อนจะแหงนเศียรพ่นลูกไฟลอยขึ้นเหนืออากาศไปตามลำน้ำโขงอันยาวเหยียด เสียงเฮลั่นของมนุษย์ดังมาแต่ไกลตอบรับบั้งไฟที่มีทั้งเรื่องจริงและความลวงตามวิถีศรัทธาที่สืบต่อกันมา*

(Bacteria, 2562: 335-338)

กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่ยกมาในตัวบทข้างต้นแสดงถึงการผสมผสานระหว่างความเชื่อและการเล่าเรื่องที่สะท้อนถึงขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมของ

ไทยที่ถูกนำมาใช้ในโลกแฟนตาซีได้อย่างมีสีสันและความหมาย เช่น การใช้เสียงและภาพที่เชื่อมโยงกับพิธีกรรม เสียงแคนและเสียงหัวเราะจากฝูงชนเป็นการสร้างบรรยากาศที่มีความเป็นท้องถิ่นและสะท้อนถึงกิจกรรมประเพณีที่มีการเฉลิมฉลองอยู่ในพื้นที่นั้น ๆ การใช้เสียงเป็นเครื่องมือสร้างความสมจริงให้กับฉาก โดยเฉพาะในเชิงการนำเสนอพิธีกรรมที่มีความสำคัญและการตอบรับจากผู้คนในงานเฉลิมฉลองที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของผู้คนที่ต้องการความสนุกสนานที่ถูกสอดแทรกอยู่ในทุกประเพณีและพิธีกรรมของสังคมไทย

การใช้สัญลักษณ์ของธรรมชาติ ประเพณีไหลเรือไฟ ที่มีการประดับประดาพญานาคราชที่แสดงออกถึงสัญลักษณ์ของความเชื่อและการเคารพบูชาของชุมชน โดยเฉพาะการพ่นลูกไฟและการเคลื่อนไหวของพญานาคราชที่เลื้อยไปมา ซึ่งสะท้อนถึงคติชนและความศรัทธาของคนในวัฒนธรรมไทย เช่น การบูชานาคและประเพณีไหลเรือไฟ ประเพณีไหลเรือไฟเป็นประเพณีของชาวอีสานที่จะจัดขึ้นในช่วงเทศกาลออกพรรษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบูชารอยพระพุทธบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ ริมฝั่งแม่น้ำนัมทามหานที กล่าวคือพระพุทธเจ้าเสด็จไปฝั่งแม่น้ำนัมทามหานที ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของพญานาค พระพุทธองค์ได้แสดงธรรมเทศนาโปรดพญานาคที่เมืองบาดาลและพญานาคได้ทูลขอพระพุทธองค์ประทับรอบพระบาทไว้ ณ ริมฝั่งแม่น้ำนัมทามหานที ต่อมาบรรดาเทวดา มนุษย์ตลอดจนสัตว์ทั้งหลายได้มาสักการะบูชารอยพระพุทธบาท นอกจากนี้ประเพณีไหลเรือไฟยังจัดขึ้นเพื่อขอขมาลาโทษแม่น้ำที่ได้ทิ้งสิ่งปฏิกูลและเป็นการเอาไฟเผาความทุกข์ให้ลอยไปกับสายน้ำนั่นเอง ประเพณีไหลเรือไฟยังเป็นประเพณีประจำจังหวัดนครพนมอีกด้วย

นอกจากนี้ยังพบการผสมผสานระหว่างความจริงและความเชื่อ พิธีกรรมและการแสดงออกของบั้งไฟที่มีทั้งเรื่องจริงและความเชื่อตามวิถีศรัทธาในตัวบทเป็นการเชื่อมโยงระหว่างโลกที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมกับโลกแฟนตาซีในนวนิยาย โดยผู้เขียนใช้ความเชื่อแบบคติชนเพื่อสร้างความตื่นเต้นและเสริมความลึกลับให้กับการเดินเรื่อง การนำเสนอในเชิงศิลปะและการสร้างบรรยากาศ การใช้รายละเอียดเช่น ลำน้ำโขงอันยาวเหยียดและเสียงเฮลั่นของมนุษย์ ทำให้โลกแฟนตาซีในนวนิยายนี้มีความหลากหลายและเชื่อมโยงกับชีวิตจริงที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้พร้อมกับการเสริมสร้างความตื่นตาตื่นใจอีกด้วย ดังนั้นจึงพบว่า การใช้ข้อมูลขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมจากคติชนมาผสมผสานกับโลกแฟนตาซีในลักษณะที่ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศและสะท้อนถึงความเชื่อในสังคมไทย อีกทั้งยังช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงวิถีชีวิตและความศรัทธาของตัวละครในเรื่องได้ดีขึ้น เช่นเดียวกับตัวอย่างตัวบทต่อไปนี้

> *คลื่นลูกใหญ่ใต้ผิวน้ำแห่งบาดาลนครเคลื่อนไหวไปตามกระแสน้ำที่ร่างของพญานาคเจ็ดเศียรสีทองอร่ามทว่าผิวเกล็ดมีสีเขียวเข้มแห่งตระกูลเอราปถ พญานาคเกล็ดสีทองอร่ามแห่งตระกูลวิรูปักษ์ พญานาคเกล็ดสีรุ่งแห่งตระกูลฉัพพยาปุตตะและพญานาคเกล็ดสีดำแห่งตระกูลกัณหาโคตมะกำลังเคลื่อนว่ายเข้ามาทิ้งตัวลงตรงกลางบริเวณที่มีชาวบาดาลนครรุมล้อมกันอยู่ นาคาทั้งสี่ตน*

นั้นเชิดชูศีรษะตั้งตรงอ้าปากกว้างจนสามารถมองเห็นเขี้ยวฟันซี่เล็กเรียงชิดติดกันอย่างน่ากลัว แต่แฝงความน่าศรัทธาและเสน่ห์บางอย่างที่ทำเอาชาวมนุษย์อย่างทิวาละสายตาไม่ได้เลย ลูกไฟทรงกลมขนาดเท่าไข่ห่านสีแดงอมชมพูไม่มีกลิ่นและไม่มีควันถูกปลดปล่อยออกมาจากโพรงปากกว้างของพญานาคทั้งสี่ตนจนทิวาเบิกตาค้างกับสิ่งที่เห็น

"บะ...บั้งไฟพญานาค" นี่คือสิ่งที่ชาวมนุษย์ต่างเรียกกัน พญานาคเจ็ดเศียรทั้งสี่ตนนั้นยังคงพ่นลูกไฟหลายลูกออกมาจากโพรงปากปล่อยขึ้นไปเหนือน่านแม่น้ำโขงที่คิดว่าคงเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างเมืองมนุษย์กับบาดาลนครเป็นแน่

(rolisrose, 2562: 109)

จากตัวบทข้างต้น ทำให้เห็นการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีผ่านการนำเสนอเรื่องราวของพญานาคและพิธีกรรมทางศาสนาและวัฒนธรรมที่มีรากฐานมาจากความเชื่อในคติชนของไทย การนำเสนอพญานาคในรูปแบบต่าง ๆ เป็นหนึ่งในวิธีที่ผู้เขียนใช้ในการถ่ายทอดความหมายของความเชื่อและวัฒนธรรมในเรื่องราว

การใช้พญานาคเป็นตัวแทนของคติชนและความเชื่อ พญานาคถูกนำเสนอในลักษณะที่สะท้อนถึงความเชื่อในสัญลักษณ์แห่งพลังและความศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะในลักษณะของบั้งไฟพญานาค ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่มีการอธิบายเป็นตำนาน การนำเสนอพญานาคทั้งสี่ตนที่มีสีต่าง ๆ และลักษณะเฉพาะจากตระกูลที่แตกต่างกัน เป็นการสร้างสัญลักษณ์ทางศาสนาและวัฒนธรรมที่สะท้อนถึงการแสดงออกของความเชื่อในความยิ่งใหญ่และความลึกลับของโลกใต้พิภพ

การใช้พิธีกรรมทางศาสนาและประเพณี การที่พญานาคได้จุดบั้งไฟพญานาคขึ้นไปบนฟ้าเป็นการใช้พิธีกรรมที่มีอยู่จริงในประเพณีของไทย โดยเกิดขึ้นในแม่น้ำโขง จังหวัดหนองคายและจังหวัดบึงกาฬและมีความเกี่ยวข้องกับการบูชาและความศรัทธาต่อพญานาค ซึ่งในบริบทนี้การใช้พิธีกรรมดังกล่าวได้สร้างบรรยากาศที่เชื่อมโยงระหว่างโลกมนุษย์และโลกใต้พิภพ โดยทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความน่าศรัทธาและความลึกลับ

ดังนั้นการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในตัวบทดังกล่าวจึงเป็นการเสริมสร้างความน่าสนใจให้กับเรื่องราว โดยการนำเสนอการใช้พิธีกรรมประเพณีที่มีรากฐานจากความเชื่อในภูมิภาคและเชื่อมโยงระหว่างโลกมนุษย์กับโลกของตำนานและสิ่งเหนือธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน การใช้พญานาคและบั้งไฟพญานาคมาเป็นเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศทางวัฒนธรรม ทำให้เรื่องราวมีมิติและมีความลึกซึ้งในแง่ของการสื่อสารและการเชื่อมโยงระหว่างผู้คนกับโลกเหนือธรรมชาติ

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลประเพณีและพิธีกรรมของไทยในโลกแฟนตาซี การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี พบการนำเสนอข้อมูลประเพณีและพิธีกรรมของไทยในโลกแฟนตาซี

ซึ่งเป็นการนำเสนอประเพณีและพิธีกรรมที่มีรากฐานมาจากคติชนพื้นบ้าน สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นการนำเอาความเชื่อและพิธีกรรมพื้นบ้านมาเสริมสร้างเนื้อเรื่องให้มีมิติทางวัฒนธรรม โดยมีการใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น การสร้างโลกในแฟนตาซีที่เชื่อมโยงกับโลกจริง ดังตัวบท

> *วันลอยกระทงคือวันขอขมาพระแม่คงคา พวกมนุษย์จักทำกระทงจากใบตอง เอามาลอยน้ำอธิษฐานขอให้สิ่งเลวร้ายหายไปจากชีวิต ทิ้งเรื่องไม่ดีให้แม่น้ำช่วยชะล้าง ในฐานะเผ่าพันธุ์แห่งน้ำก็มีหน้าที่รับฟังคำขอ แล้วพิจารณาโดยใช้ผลบุญส่งต่อกันไป ผู้ใดทำบุญมากก็ชะล้างบาปกรรมได้ง่าย ผู้ใดบุญน้อยก็อาจต้องรอกันไป นี่ยังไม่นับรวมพวกชอบขโมยของในกระทงอีก คนพวกนี้เกิดใหม่จักพิการไม่มีแขนไม่มีขา แล้วแต่ฟ้าดินจักลงทัณฑ์*
>
> (Avery Pie, 2564: 428)

ตัวบทข้างต้นพบการนำเสนอเกี่ยวกับประเพณีลอยกระทง การนำพิธีกรรมที่เป็นประเพณีของไทยมานำเสนอในโลกแฟนตาซี ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าโลกในนวนิยายมีความเชื่อมโยงกับโลกความเป็นจริง แม้ว่าจะมีองค์ประกอบที่เหนือจริง เช่น การใช้แม่น้ำที่มีฤทธิ์ในการชะล้างบาปกรรมได้ตามผลบุญกรรมของแต่ละบุคคล นั่นทำให้พิธีกรรมในโลกแฟนตาซีดูน่าเชื่อถือและเสริมสร้างความรู้สึกให้กับผู้อ่าน

ข้อมูลคติชนเกี่ยวกับวันลอยกระทงในตัวบทข้างต้นไม่ได้เป็นเพียงแค่การบรรยายประเพณี แต่ยังมีการเชื่อมโยงเข้ากับผลกรรมที่เกิดจากการกระทำในชีวิต เช่น การขอขมาพระแม่คงคาและการทิ้งเรื่องร้ายในชีวิต การใช้พิธีกรรมในลักษณะนี้ช่วยจุดประเด็นเนื้อเรื่องให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมในการตีความตามคำร้องขอและผลกรรมของตัวละคร ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาของตัวละครในอนาคต ในการใช้ข้อมูลคติชนประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม เช่น พิธีกรรมวันลอยกระทงที่ได้มีอธิษฐานขอให้สิ่งเลวร้ายหายไปจากชีวิต ยังมีการนำเสนอตัวละครที่ได้รับผลกรรมจากการกระทำที่ไม่ดี เช่น พวกที่ชอบขโมยของในกระทงและได้รับโทษในการเกิดใหม่เป็นผู้พิการ ซึ่งเป็นการใช้คติชนเพื่อสะท้อนผลของการกระทำในชีวิตจริงที่มีผลต่อชีวิตในภพใหม่ได้อีกด้วย

การนำเสนอข้อคิดและคำสอนจากข้อมูลคติชนในตัวบทข้างต้น นอกจากการสร้างความบันเทิงและความแฟนตาซีแล้ว การใช้ข้อมูลคติชนยังช่วยถ่ายทอดข้อคิดทางจริยธรรม เช่น การทำบุญเพื่อชะล้างบาปกรรมหรือการต้องรับผลกรรมจากการกระทำไม่ดี โดยที่คำสอนเหล่านี้สะท้อนถึงหลักธรรมของการกระทำและผลที่ตามมา ซึ่งผู้อ่านอาจจะสามารถนำไปใช้ในการตัดสินใจหรือพิจารณาการกระทำในชีวิตจริงได้ เช่าเดียวกับตัวบทต่อไปนี้

> *พนาสิจน์ร้อยพวงมาลัยไว้หลายพวง รวมถึงนั่งทำบายศรีรอคนพี่เนิ่นนานจนดวงจันทร์ลอยเด่นเหนือหัวพอดี แว่วเสียงดนตรีทั่วทั้งเขตแดน ใช่เพียงเหล่านาคเท่านั้นที่ชอบประเพณีลอยกระทง พวกนกยักษ์เองก็ชอบที่ได้เห็นโคม*

ลอยจุดขึ้นฟ้าลูกไฟเพลิงลอยเด่นสนั่นเสียงบนเวหา แม้พนาสิจน์จักไม่ชอบเสียงดังพวกนั้นเท่าไร แต่ก็ต้องยอมรับว่าแสงสีของมันช่างงดงามนัก เขามองลูกไฟจากหน้าต่างเรือนหอ ลวดลายดอกไม้เพลิงเคียงคู่ดวงจันทร์กลมโตมหึมาแลสว่างกว่าทุกวัน

(Avery Pie, 2564: 431)

การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีผ่านประเด็นขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมในตัวบทข้างต้น กล่าวถึง การทำบายศรีและการลอยโคมไฟที่แสดงถึงพิธีกรรมดั้งเดิมที่สะท้อนถึงการใช้คติชนเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศในโลกแฟนตาซี ทำให้โลกที่ตัวละครอาศัยอยู่มีความลึกซึ้งและมีความเกี่ยวพันกับความเชื่อทางจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับการที่การลอยโคมและการจุดดอกไม้ไฟนำไปสู่ความรู้สึกของการเชื่อมต่อกับจักรวาลและธรรมชาติ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงได้กับแนวคิดเชิงสัญลักษณ์ เช่น การบูชาหรือการขอพรจากโลกของจักรวาล

การใช้ธรรมเนียมในเชิงการบรรยายความสัมพันธ์และลักษณะของตัวละคร ตัวละครพนาสิจน์มีความรู้สึกที่ปะปนระหว่างความไม่ชอบเสียงดังและการยอมรับความงามจากแสงสีของพิธีกรรม เห็นได้ว่าตัวละครมีความละเอียดอ่อนในด้านอารมณ์และความคิด ทำให้พิธีกรรมต่าง ๆ ไม่ได้ถูกนำมาใช้แค่เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่อง แต่ยังช่วยบอกเล่าความรู้สึกและการเติบโตทางจิตใจของตัวละครในโลกแฟนตาซี

การสะท้อนความหลากหลายของคติชนในแฟนตาซี การที่ทั้งนาคและครุฑต่างมีส่วนร่วมในพิธีกรรมดังกล่าวถือเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของการเชื่อในแต่ละชนชั้นหรือเผ่าพันธุ์ในโลกแฟนตาซี ซึ่งการรวมเอาพิธีกรรมต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่มเข้าด้วยกัน จะช่วยสร้างโลกที่หลากหลายและสะท้อนความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมในโลกแฟนตาซี อีกทั้งยังพบการใช้ความงดงามของพิธีกรรมเพื่อเพิ่มความรู้สึกทางอารมณ์ เช่น การใช้แสงสีของโคมไฟและลูกไฟที่สะท้อนบนดวงจันทร์ ทำให้เกิดความงดงามทางสายตาและการสร้างบรรยากาศที่งดงามและน่าตื่นตาตื่นใจ ซึ่งทำให้การเล่าเรื่องในโลกแฟนตาซีมีชีวิตชีวามากขึ้น ดังนั้นการใช้ข้อมูลคติชนในลักษณะของพิธีกรรมและประเพณีต่าง ๆ ในตัวบทข้างต้นไม่เพียงแค่เสริมสร้างโลกแห่งแฟนตาซีให้มีมิติและความหลากหลาย แต่ยังสะท้อนถึงความเชื่อและค่านิยมในสังคมไทยได้อย่างลึกซึ้งอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบการนำเสนอข้อมูลที่มีการผยมผสานประเพณีท้องถิ่นกับความเป็นแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ ดังตัวบท

“ถ่าเจ้าตั้งใจเดินทางมาฮอดนี่ กะคือสิฮู้ตำนานเก่าแก่มาจักหน่อยแล้ว แม่นบ่ว่า ภูไทจั่งเฮานอกจากสินับถือผีแถนในป่า บรรพบุรุษที่ฝั่งรกรากสร้างเฮือนอยู่ในผืนดินที่ถือว่าเป็นคุ้งเขตของพญานาคหม่องนี้ กะยังกราบไหว้ฝากโต

เป็นข้ารับใช้พ่อปู่ศรีสัตวาคือกัน ฉะนั้นถ่าผู้ใด่คิดบ่ดีหรือมาลักเอาสมบัติใด ๆ ของพ่อปู่ คนในหมู่บ้านนี่บ่มีทางยอมรับได้ดอก!”

(Bacteria, 2562: 46)

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีและพิธีกรรมพื้นบ้านที่มีพลังทางวัฒนธรรม ซึ่งมีส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศและความน่าเชื่อถือในเรื่องราวแฟนตาซี เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับคติชนที่เชื่อมโยงกับการเชื่อในเรื่องผีแถน เรื่องพญานาคและเรื่องพ่อปู่ศรีสัตวา ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงความเชื่อและพิธีกรรมในชนเผ่าภูไท รวมทั้งการนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพื้นที่ที่ผู้คนอาศัยอยู่ สิ่งเหล่านี้ทำให้เรื่องราวมีความลึกซึ้งในด้านจิตวิญญาณและช่วยสร้างบรรยากาศในโลกแฟนตาซีที่แตกต่างจากโลกแห่งความเป็นจริง การทำให้ตัวละครในเรื่องต้องยอมรับขนบธรรมเนียมดังกล่าว เป็นการเสริมสร้างตัวตนของสังคมในโลกแฟนตาซีที่มีขนบธรรมเนียมการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ส่วนประเด็นการเชื่อมโยงกับความเชื่อทางสังคมและจิตวิญญาณมีการกล่าวถึงการนับถือผีแถนและการกราบไหว้พ่อปู่ศรีสัตวาในพื้นที่ที่ถือเป็นเขตของพญานาค เป็นการสะท้อนถึงระบบความเชื่อที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้คนในชนบทของไทย ความเชื่อเหล่านี้ส่งผลต่อการกระทำและการตัดสินใจของตัวละครในเรื่อง ซึ่งทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก เหนือธรรมชาติ และการใช้พิธีกรรมเพื่อดำเนินเรื่องราว การนำพิธีกรรมหรือการบูชาผีแถนและพ่อปู่ศรีสัตวาเข้ามาในเรื่อง นอกจากจะช่วยสร้างบรรยากาศแล้ว ยังมีผลต่อการดำเนินเรื่องราว ตัวอย่างเช่น การยกตัวอย่างถึงการละเมิดข้อห้าม เช่น มาลักเอาสมบัติของพ่อปู่ แสดงถึงบทลงโทษหรือการตัดสินใจทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเคารพในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นอกจากนี้ การใช้ข้อมูลเหล่านี้มานำเสนออาจจะเป็นกลวิธีในการแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่มีความเชื่อแตกต่างกันหรือสะท้อนถึงการผูกพันของตัวละครกับธรรมชาติและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ส่วนประเด็นการสร้างความลึกซึ้งและความน่าเชื่อถือ การนำประเพณีและพิธีกรรมมาใช้ในนวนิยายวายแฟนตาซี ไม่เพียงแต่เป็นการเสริมสร้างความลึกลับและความน่าสนใจให้กับโลกในนิยาย แต่ยังทำให้เรื่องราวดูมีความน่าเชื่อถือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้อ่านที่มีความคุ้นเคยกับความเชื่อทางภูมิปัญญาพื้นบ้าน ที่จะรู้สึกว่าโลกในนิยายเป็นจริงและมีการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมอย่างมีเหตุผล ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรรมที่กล่าวถึงในบทข้างต้นยังสะท้อนถึงการควบคุมสังคมผ่านการใช้ความเชื่อเป็นเครื่องมือในการรักษาความสงบเรียบร้อยในชุมชน โดยเฉพาะเมื่อมีการกล่าวถึงดังคำพูด “คนในหมู่บ้านบ่มีทางยอมรับได้” เมื่อมีการทำผิดกฎข้อห้าม การใช้ความเชื่อและพิธีกรรมเป็นตัวกรองสังคมทำให้เกิดการปกป้องรักษาค่านิยมทางวัฒนธรรมและคติชนที่สืบทอดมาในชุมชน นอกจากนี้ยังพบตัวบทที่นำเสนอประเด็นที่หลากหลายออกไป เช่นตัวบท

ในงานปีใหม่จะมีการจัดแสดงพลุสวยงาม พลุของชาวหิมพานต์เป็นกึ่งพลุกึ่งใช้มนตร์ครับ เลยดูสวยงามเป็นพิเศษ พลุดอกแรกที่ขึ้นบนท้องฟ้าเปิดประเดิมด้วยสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ทำไมถึงดูออกน่ะเหรอครับ? ก็เป็นรูปองค์อินทร์ทรงช้างเอราวัณไงครับ พร้อมด้วยสหายเดินตามขบวนอีกสามสิบสองท่าน คือชาวหิมพานต์เรานิยมพรีเซ้นต์เผ่าพันธุ์ตัวเองอยู่หน่อย ๆ ครับ

(หย่งช่าง, 2562: 436)

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในตัวบทข้างต้นมีการผสมผสานระหว่างความเชื่อทางคติชนและเอกลักษณ์ของตัวละครในโลกแฟนตาซี โดยการนำเสนอประเด็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมผ่านการจัดแสดงพลุในงานปีใหม่ ซึ่งมีการใช้ลักษณะของพลุที่เป็นกึ่งพลุและกึ่งมนตร์จากชาวหิมพานต์ การที่ตัวละครอธิบายว่า พลุดอกแรกที่ขึ้นบนท้องฟ้าเป็นรูปองค์อินทร์ทรงช้างเอราวัณ พร้อมทั้งมีสหายเดินตามขบวนอีกสามสิบสองท่านนั้น คือการนำเอาคติชนและวัฒนธรรมที่มีอยู่ในความเชื่อของสังคมไทยมาใช้ในรูปแบบแฟนตาซี ตัวละครใช้คติชนเกี่ยวกับเทพเจ้าที่กล่าวถึงองค์อินทร์และสัตว์ในตำนานที่กล่าวถึงช้างเอราวัณมาอธิบายพลุที่มีลักษณะพิเศษเพื่อให้ผู้คนได้ชมในงานเทศกาลและการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวหิมพานต์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการนำประเพณีและพิธีกรรมที่มีความเชื่อมโยงกับการแสดงออกทางศาสนาและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสอดแทรกในเรื่องราว

อีกทั้งการใช้คำว่า “พรีเซ้นต์เผ่าพันธุ์ตัวเอง” ในการอธิบายการจัดแสดงพลุ แสดงให้เห็นถึงการรักษาเอกลักษณ์และความภาคภูมิใจในตัวตนและเชื้อชาติของชาวหิมพานต์ที่ถูกถ่ายทอดผ่านพิธีกรรมทางศาสนาและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการสร้างโลกแฟนตาซีที่สามารถสะท้อนความเป็นตัวตนและคติชนที่มีอยู่ในสังคมได้อย่างลงตัว การนำคติชนและความเชื่อของชาวหิมพานต์มาผสมผสานกับงานเทศกาลปีใหม่ในรูปแบบของพลุที่ดูพิเศษไม่เหมือนใคร ทำให้สามารถสร้างบรรยากาศที่น่าสนใจและแสดงถึงความเชื่อมโยงระหว่างโลกแฟนตาซีกับโลกแห่งความเป็นจริงได้อย่างงดงาม เช่นเดียวกับตัวบท

ผมเริ่มใช้มนตร์แล้วควักดวงใจตัวเองออกมา ใส่แก้วมณีบางอย่างลงไปแทน แต่ทุกพิธีกรรมมีข้อจำกัด เจ็ดวันหลังจากถอดดวงใจผมก็จะไม่มีฤทธิ์ใด ๆ ไม่ต่างจากมนุษย์คนหนึ่งแต่ยังคงรูปร่างเดิมคือพญาครุฑ หัวใจก็ยังคงเป็นหัวใจจนกว่าจะครบเงื่อนไขหัวใจจะกลายเป็นสัตว์บางชนิด ผมเก็บมันใส่กล่องรักษาเอาไว้

(หย่งช่าง: 494-495)

การวิเคราะห์กลวิธีการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มีการกล่าวถึงข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรม เช่นในตัวบทข้างต้น จากประโยค “ผมเริ่มใช้มนตร์แล้วควักดวงใจตัวเองออกมา ใส่แก้วมณีบางอย่างลงไปแทน...” สามารถเห็นได้ว่าเรื่องราวได้

ผสมผสานองค์ประกอบของความเชื่อและพิธีกรรมในคติชนไทยได้อย่างลงตัว โดยใช้พิธีกรรมที่มีข้อจำกัดและผลกระทบที่สอดคล้องกับความเชื่อพื้นบ้านในบางด้านเช่น การใช้มนต์คาถาและการถอดดวงใจออกมาถือเป็นพิธีกรรมที่แสดงถึงการสูญเสียพลังหรือฤทธิ์ของตัวละคร ซึ่งเป็นการสะท้อนความคิดในทางคติชนที่ว่า การกระทำบางอย่างอาจมีผลทางจิตวิญญาณและทางร่างกายที่สามารถเปลี่ยนแปลงสถานะของบุคคลได้ การใช้ข้อมูลคติชนในพิธีกรรม จากตัวบทที่ยกมาจะเห็นว่า การถอดดวงใจและใส่แก้วมณีลงไปนั้น อาจเป็นการแสดงถึงพิธีกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิญญาณที่เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตในโลกแฟนตาซี ซึ่งสะท้อนถึงคติชนที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงระหว่างวิญญาณและร่างกาย เช่น การถอดหัวใจ หรือการทำพิธีทางวิญญาณที่มีข้อจำกัดทั้งในด้านเวลาและผลกระทบที่ตามมา อาจสอดคล้องกับคติชนที่มักมีการตั้งข้อจำกัดในการใช้มนต์หรืออาคมเพื่อป้องกันผลเสียที่เกิดขึ้นกับผู้กระทำ โดยการใช้พิธีกรรมในโลกแฟนตาซีเหล่านี้ทำให้เกิดผลที่เป็นธรรมชาติ เช่น “ไม่มีฤทธิ์ใด ๆ ไม่ต่างจากมนุษย์คนหนึ่ง” หรือแม้กระทั่งการที่หัวใจจะกลายเป็นสัตว์บางชนิดเมื่อครบเงื่อนไข

ส่วนการสะท้อนขนบธรรมเนียมประเพณี การใช้พิธีกรรมและการกล่าวถึง “หัวใจจะกลายเป็นสัตว์บางชนิด” อาจเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อในด้านการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติหรือการเปลี่ยนแปลงของวิญญาณในโลกอื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ในคติชนและตำนานต่าง ๆ ที่เชื่อว่าเมื่อคนหรือสิ่งมีชีวิตทำการกระทำบางอย่างที่ขัดกับธรรมชาติหรือขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของพิธีกรรมก็จะต้องเผชิญกับผลกระทบในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การกลายเป็นสัตว์หรือการถูกลงโทษในทางอื่น ๆ ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อในขนบธรรมเนียมและหลักความเป็นธรรมชาติที่สอดคล้องกับพิธีกรรมในคติชน

กล่าวโดยสรุปการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแฟนตาซี สะท้อนถึงการผสมผสานระหว่างความเชื่อพื้นบ้านและการสร้างโลกแฟนตาซีที่มีมิติทางพิธีกรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ดังนั้นการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี จึงเป็นการเสริมสร้างความน่าสนใจให้กับเรื่องราวโดยการนำเสนอการใช้พิธีกรรมประเพณีที่มีรากฐานจากความเชื่อในดั้งเดิมและเชื่อมโยงเรื่องราวต่าง ๆ ที่หลากหลายผ่านโลกของแฟนตาซีที่ถือเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศทางวัฒนธรรม ทำให้เรื่องราวมีมิติและมีความลึกซึ้งในแง่ของการสื่อสารและการเชื่อมโยงระหว่างผู้คนกับโลกเหนือธรรมชาติได้อย่างน่าสนใจ

มหาวิทยาลัย ปณฑิโต ชีเว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาอนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนิยายวานแนวแฟนตาซีของไทยในบทนี้ โดยศึกษาจากนวนิยายวายแนวแฟนตาซี (Yaoi fantasy Novels) ที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2561-2564 จำนวน 20 เรื่อง เพื่อศึกษาอนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยและเพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ทำให้มองเห็นได้ว่าการศึกษาข้อมูลทางคติชนและอนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจะสามารถแสดงให้เห็นถึงความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ อุดมการณ์ หรือลักษณะทางวัฒนธรรมบางประการที่ถูกนำมาเล่าใหม่ในพื้นที่ของวรรณกรรมร่วมสมัยที่จะทำให้สามารถเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศที่หลากหลายในบริบททางสังคมไทยที่สัมพันธ์กับข้อมูลทางคติชนมากยิ่งขึ้น ดังสรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 อนุภาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

อนุภาคของตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย จากการศึกษาพบว่าตัวละครมนุษย์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยสามารถแบ่งบทบาทออกเป็น 4 กลุ่มหลัก ได้แก่ ตัวละครในบทบาทพระเอกนายเอก ผู้ร้ายและผู้ช่วยเหลือ ซึ่งต่างมีอนุภาคเฉพาะที่สะท้อนถึงอัตลักษณ์และหน้าที่ในเรื่องอย่างชัดเจน ดังสรุปประเด็นสำคัญดังนี้

ตัวละครมนุษย์ในฐานะพระเอก ตัวละครมนุษย์ที่รับบทพระเอกมักถูกสร้างให้มีลักษณะเด่นด้านความแข็งแกร่ง ทั้งในเชิงกายภาพและจิตใจ เพื่อสะท้อนความสามารถในการปกป้องผู้อื่นโดยเฉพาะผู้ที่อ่อนแอกว่า นอกจากนี้ยังพบว่ามีการเสริมเรื่องราวให้ตัวละครมีพลังพิเศษที่ผ่านการฝึกฝนคาถาอาคมหรือการเป็นร่างอวตารของเทพเจ้า ทำให้พระเอกมีพลังวิเศษที่สามารถใช้ปกป้องผู้อื่นและต่อสู้กับศัตรูได้อย่างมีความแข็งแกร่ง อนุภาคดังกล่าวจึงช่วยส่งเสริมบทบาทพระเอกในฐานะผู้นำและผู้พิทักษ์เพื่อนำเสนอความเป็นแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

ตัวละครมนุษย์ในฐานะนายเอก ตัวละครนายเอกในนวนิยายวายถูกนำเสนอในฐานะตัวแทนของนางเอกในนวนิยายทั่วไป โดยมักมีบทบาทที่เป็นฝ่ายต้องการการปกป้องดูแลจากพระเอก อย่างไรก็ตามในบริบทของนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ตัวละครนายเอกกลับถูกสร้างให้มีความน่าสนใจในมิติใหม่ เช่น การต้องเผชิญกับเหตุการณ์เหนือจริง การมีอดีตชาติที่เชื่อมโยงกับพระเอกหรือการตกอยู่ภายใต้คำสาป ซึ่งล้วนเป็นการผูกเรื่องราวที่นำไปสู่ความสัมพันธ์เชิงรักใคร่ในเวลาต่อมา นอกจากนี้ยังพบว่าในบางเรื่อง ตัวละครนายเอกมีความสามารถในการตั้งครรภ์ได้ จึงสะท้อนแนวโน้มการให้

บทบาทเพศชายที่มีคุณลักษณะของเพศหญิงในเชิงการเป็นภรรยาและมารดา ซึ่งเป็นการขยายกรอบบทบาททางเพศในนวนิยายวายได้อย่างน่าสนใจ

ตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ร้าย ตัวละครผู้ร้ายที่เป็นมนุษย์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี มักมีพลังวิเศษทางไสยศาสตร์หรือคาถาอาคมที่สามารถทำร้ายตัวละครหลักได้ โดยเฉพาะในช่วงที่พระเอกยังอยู่ในวัยเด็กและยังไม่มีพลังมากนัก ตัวละครผู้ร้ายเหล่านี้จึงมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดปมขัดแย้งที่เป็นแรงผลักดันให้พระเอกต้องพัฒนาและกลับมาแก้แค้นในภายหลัง

ตัวละครมนุษย์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ ปรากฏพบว่ามักเป็นอาจารย์หรือผู้มีความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ที่คอยให้คำแนะนำหรือฝึกฝนให้ตัวละครเอกให้มีความสามารถในการต่อสู้กับศัตรู อนุภาคนี้มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างพลังและพัฒนาการของตัวละครหลักในเรื่องให้มีพลังเพื่อต่อสู้ ในการได้รับชัยชนะ

อนุภาคของตัวละครมนุษย์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจึงสะท้อนถึงการนำเสนอคุณลักษณะเฉพาะที่เชื่อมโยงกับบทบาทหน้าที่ของตัวละคร ทั้งในเชิงกายภาพจิตใจและพลังเหนือธรรมชาติ อีกทั้งยังมีการพัฒนาโครงสร้างทางเพศและความสัมพันธ์ที่ยืดหยุ่น ซึ่งช่วยเพิ่มความหลากหลายและความลุ่มลึกอย่างน่าสนใจ

อนุภาคของตัวละครยักษ์ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ได้รับการนำเสนอในหลากหลายบทบาท ทั้งในฐานะพระเอก นายเอก ผู้ร้ายและผู้ช่วยเหลือ โดยแต่ละบทบาทมีลักษณะเฉพาะที่สะท้อนถึงอัตลักษณ์ อารมณ์ ความสัมพันธ์และสถานะทางสังคมของตัวละครอย่างชัดเจน ทั้งอนุภาคของตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอก ตัวละครยักษ์ในฐานะพระเอกมักได้รับการสร้างภาพลักษณ์ให้มีลักษณะเป็นผู้นำมีร่างกายแข็งแรงและมีพละกำลังมหาศาล สามารถปกป้องดูแลนายเอกได้ นอกจากนี้ยังมีการสร้างสรรค์ภูมิหลังของตัวละครที่หลากหลาย เช่น การเป็นครึ่งยักษ์ ครึ่งคนหรือครึ่งยักษ์ครึ่งเทวดา ซึ่งสะท้อนถึงความไม่สมบูรณ์ในตัวเองที่ก่อให้เกิดจุดเด่นและจุดด้อยที่แตกต่างกัน อนุภาคนี้ยังแสดงให้เห็นว่าตัวละครยักษ์พระเอกส่วนใหญ่มักมีเชื้อสายกษัตริย์หรือผู้ปกครองเมือง ทำให้มีบุคลิกภาพความเป็นผู้นำที่โดดเด่น ทั้งด้านสติปัญญาและไหวพริบ

อนุภาคของตัวละครยักษ์ในฐานะนายเอก ตัวละครยักษ์ในบทบาทนายเอกถือเป็นการนำเสนอภาพของยักษ์ในมิติที่ต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะในแง่ของลักษณะภายนอกและบุคลิกภาพ กล่าวคือ แม้จะมีพื้นฐานความเป็นยักษ์ที่แข็งแรงและมีกำลัง แต่กลับถูกนำเสนอให้อยู่ในรูปลักษณ์ที่อ่อนหวานคล้ายคลึงกับยักษี ซึ่งสะท้อนถึงการผสมผสานคุณลักษณะความเป็นหญิงเข้ามา ในตัวละครชายอย่างชัดเจน นอกจากนี้ตัวละครยักษ์นายเอกมักต้องเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ เช่น การถูกจับไปทารุณกรรมจนพิการหรือการถูกกีดกันจากครอบครัวเนื่องจากความต่างทางชนชั้น แต่สุดท้ายก็สามารถรอดพ้นจากอันตรายด้วยความช่วยเหลือของพระเอก รวมถึงยังถูกนำเสนอให้ยักษ์นายเอกไม่มีความสามารถในการปกครองบ้านเมืองจำเป็นต้องมีคู่ครองที่เป็นยักษ์พระเอกมารับหน้าที่ดังกล่าวแทน

ซึ่งล้วนแสดงให้เห็นถึงการจัดวางบทบาทที่มีการเปรียบเทียบและตอกย้ำความแตกต่างระหว่างพระเอกและนายเอกอย่างมีนัยสำคัญ

อนุภาคของตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ร้าย ตัวละครยักษ์ในบทบาทผู้ร้ายมีหน้าที่สำคัญในการผูกโครงเรื่องผ่านการสร้างปมความขัดแย้ง เช่น การทำสงคราม การจับตัวนายเอกเป็นตัวประกันและการกระทำความรุนแรงต่อฝ่ายพระเอกและนายเอก ซึ่งมักจบลงด้วยความพ่ายแพ้และการได้รับผลกรรมตามมา เช่น การถูกทรมานจนเสียชีวิต ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นถึงการใช้ตัวละครผู้ร้ายในฐานะอุปสรรคสำคัญต่อความรักและเส้นทางความรักของตัวละครเอก

อนุภาคของตัวละครยักษ์ในฐานะผู้ช่วยเหลือ ตัวละครผู้ช่วยเหลือในกลุ่มยักษ์มักเป็นตัวแทนของความจงรักภักดีและความเสียสละ โดยมีบทบาทในการช่วยเหลือพระเอกหรือนายเอกในสถานการณ์คับขันแสดงให้เห็นถึงความรัก ความซื่อสัตย์และความภักดีที่มีต่อเจ้านายอย่างแท้จริง ดังนั้นอนุภาคของตัวละครยักษ์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้นำเสนอภาพที่ซับซ้อนและมีความหลากหลายทางบทบาทอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการปรับเปลี่ยนลักษณะดั้งเดิมของยักษ์จากภาพของความแข็งกร้าวและดุดันไปสู่การผสมผสานความอ่อนโยนและความอ่อนหวานแทรกผ่านเรื่องราวของความรักอันเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายวาย ทั้งนี้การนำเสนอคุณลักษณะของตัวละครยักษ์ในแต่ละบทบาทยังสะท้อนถึงความพยายามในการรื้อสร้างกรอบเพศสถานะทางสังคมและพลวัตของอำนาจภายในโครงสร้างวรรณกรรมแนวแฟนตาซีในบริบทไทยได้อย่างน่าสนใจ

อนุภาคตัวละครนาคที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ได้รับการสร้างสรรค์อย่างมีเอกลักษณ์ โดยมีการผสานระหว่างความเชื่อทางวัฒนธรรม พลังเหนือธรรมชาติและการรื้อสร้างบทบาททางเพศ ซึ่งสามารถจำแนกได้ตามบทบาทของตัวละคร เช่นอนุภาคตัวละครนาคในฐานะพระเอก ตัวละครนาคในบทบาทพระเอกมักได้รับการสร้างภาพลักษณ์ให้สามารถใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ได้โดยมีพลังวิเศษหรือถูกคำสาปที่เป็นเงื่อนไขให้มาอยู่ในร่างมนุษย์ ตัวละครเหล่านี้สามารถแปลงกายระหว่างร่างนาคกับร่างมนุษย์ได้ตามความเหมาะสมของเหตุการณ์หรือในบางกรณีก็มีลักษณะกึ่งมนุษย์กึ่งนาคอันสะท้อนถึงอัตลักษณ์ของสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติที่เชื่อมโยงสองโลกไว้ด้วยกัน นอกจากนี้ตัวละครนาคในบทบาทพระเอกมักเป็นผู้สืบสายเลือดจากตระกูลชั้นสูงของนาค เช่น เจ้านาคราชหรือโอรสแห่งเมืองบาดาล ซึ่งสะท้อนถึงสถานะอันสูงส่งและความมีอำนาจที่เหนือกว่าตัวละครอื่น ๆ โดยมีรูปลักษณ์ภายนอกที่แข็งแกร่งและแสดงบทบาทผู้นำที่สามารถปกป้องและดูแลฝ่ายนายเอกได้อย่างเด่นชัด

อนุภาคตัวละครนาคในฐานะนายเอก ตัวละครนาคในฐานะนายเอกมีลักษณะเฉพาะที่น่าสนใจคือ แม้จะมีพลังเหนือธรรมชาติเช่นเดียวกับพระเอก แต่กลับถูกนำเสนอในลักษณะของบุคคลที่มีความเปราะบาง อ่อนโยนและมีความเป็นมนุษย์มากกว่า โดยมักมีที่มาจากการบำเพ็ญเพียรหรือคำสาปที่ส่งผลให้ต้องใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ อีกทั้งยังมีการผสมผสานสายเลือดที่หลากหลาย เช่น การเป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งนาคหรือเป็นนาคที่มีต้นกำเนิดมาจากอดีตชาติที่เป็นหญิง ละกลับมาเกิดในภพ

ปัจจุบันในเพศชาย ลักษณะดังกล่าวสะท้อนความซับซ้อนของอัตลักษณ์ทางเพศที่ไม่เป็นไปตามกรอบมาตรฐานดั้งเดิมและมักมีการนำเสนอภาพของ “สองเพศในร่างเดียว” อย่างชัดเจน เช่น การเป็นชายแต่ถูกแต่งตั้งให้เป็นชายาในโลกบาดาล ซึ่งสะท้อนบทบาทความเป็นภรรยาและผู้ถูกดูแล แม้ว่าจะมีเพศสภาพเป็นบุรุษก็ตาม

อนุภาคตัวละครนาคในฐานะผู้ร้าย ตัวละครนาคในบทบาทผู้ร้ายมีหน้าที่ในการขับเคลื่อนปมขัดแย้งในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้กับตัวเอก การขัดขวางความรักหรือการจับตัวนายเอกไปเป็นตัวประกัน บทบาทเหล่านี้มีความสำคัญต่อการสร้างแรงผลักดันให้กับการดำเนินเรื่องและมักลงท้ายด้วยความพ่ายแพ้หรือการได้รับผลกรรมจากการกระทำของตนเอง ส่วนอนุภาคตัวละครนาคในฐานะผู้ช่วยเหลือ ตัวละครผู้ช่วยเหลือในกลุ่มนาคมักมีบทบาทในการสนับสนุนให้ตัวเอกสามารถรอดพ้น จากอันตรายหรืออุปสรรคต่าง ๆ ได้ โดยแสดงถึงความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์และความห่วงใยที่มีต่อตัวเอกอย่างเด่นชัด

จากการศึกษาจึงพบว่า การสร้างสรรค์ตัวละคร “นาค” ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย มิได้เป็นเพียงการถ่ายทอดความเชื่อพื้นบ้านหรือความมหัศจรรย์ของสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงการรื้อสร้างอัตลักษณ์ทางเพศและความสัมพันธ์เชิงอำนาจในรูปแบบใหม่ โดยเฉพาะในบทบาทของนายเอกที่มีการผสมผสานความเป็นชายและหญิงในบุคลิกภาพเดียวกัน ซึ่งอาจตีความได้ว่าเป็นการสะท้อนตัวตนของรักร่วมเพศในลักษณะที่ลื่นไหลไม่ตายตัว ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงและการยอมรับความหลากหลายทางเพศที่เพิ่มมากขึ้นในวรรณกรรมร่วมสมัย

อนุภาคตัวละครครุฑที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ได้รับการสร้างสรรค์เป็นตัวละครที่มีอัตลักษณ์เฉพาะ โดยเน้นความแข็งแกร่ง มีอำนาจและภาวะผู้นำ ทั้งในเชิงสัญลักษณ์และบทบาทในเรื่อง ดังเช่นอนุภาคตัวละครครุฑในฐานะพระเอก ตัวละครครุฑที่ปรากฏในฐานะพระเอกมักได้รับการนำเสนอในฐานะผู้สืบเชื้อสายจากตระกูลครุฑชั้นสูง บทบาทของครุฑในฐานะพระเอกจึงถูกมองว่าเป็นตัวแทนของพลังที่มั่นคงและความเป็นใหญ่อันสะท้อนถึงบทบาทของผู้นำ ผู้มีอิสรภาพ อีกทั้งยังแสดงออกถึงความเด็ดขาดในการเลือกคู่ครอง แม้จะเป็นเพศเดียวกันก็แสดงถึงความมั่นคงในความรักอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังพบว่าการสร้างสรรค์ตัวละครครุฑในบทบาทนายเอกยังไม่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี เนื่องจากลักษณะของครุฑที่มีความแข็งแกร่งและต้องแบกรับภาระการเป็นผู้นำจึงไม่สอดคล้องกับบทบาทของนายเอกที่มักอยู่ในฐานะผู้ถูกดูแล

อนุภาคตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้าย การสร้างตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้ายปรากฏในหลากหลายรูปแบบ โดยส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับปมความขัดแย้งภายในครอบครัวหรือสังคม เช่น ครุฑที่เป็นภรรยาหลวงแสดงความหึงหวงโดยพยายามทำร้ายอนุภรรยาซึ่งมักเป็นนายเอกหรือครุฑที่เป็นน้องชายที่ต้องการโค่นอำนาจจากพี่ชาย ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง นอกจากนี้ยังมีกรณีของครุฑผู้ร้ายที่มีภูมิหลังของความเจ็บปวดทางจิตใจ เช่น การเกิดมาจากมารดา ที่เป็นนาคีซึ่งถูก

บิดาละเลยและปฏิเสธ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการแก้แค้นจนถึงขั้นฆ่าบิดาของตนเอง อย่างไรก็ตามตัวละครครุฑในฐานะผู้ร้ายเหล่านี้มักพบจุดจบด้วยความพ่ายแพ้หรือการลงโทษ เช่น ถูกฆ่าตายหรือถูกประหาร ซึ่งแสดงถึงหลักกรรมและผลของการกระทำที่ไม่ชอบธรรม

อนุภาคตัวละครครุฑในบทบาทผู้ช่วยเหลือ ตัวละครครุฑในฐานะผู้ช่วยเหลือมักปรากฏในบทบาทของพี่หรือเพื่อนที่เข้ามาช่วยเหลือตัวละครเอกเพื่อคลี่คลายปัญหาและขจัดอุปสรรคต่าง ๆ จนสามารถเอาชนะฝ่ายศัตรูได้ในที่สุด บทบาทดังกล่าวเน้นให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ จงรักภักดีและพลังของมิตรภาพระหว่างตัวละคร ดังนั้นอนุภาคตัวละครครุฑในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจากการวิเคราะห์จึงพบว่า ตัวละครครุฑในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยถูกสร้างขึ้นเพื่อสะท้อนสัญลักษณ์ของ “ความเป็นใหญ่” และ “ภาวะผู้นำ” โดยมักปรากฏในบทบาทของพระเอก ซึ่งเป็นผู้ครองอำนาจและสามารถดูแลปกป้องนายเอกได้อย่างเข้มแข็ง แม้ว่าคู่รักในเรื่องจะเป็นเพศเดียวกัน แต่ครุฑยังคงรักษาภาพลักษณ์ของ “ความเป็นชาย” ที่มีความมั่นคง แข็งแกร่งและเหนือกว่าในด้านสถานะทางสังคม ในขณะเดียวกันนายเอกมักเป็นตัวละครที่มาจากเผ่าพันธุ์ที่ด้อยกว่า เช่น นาค ซึ่งเป็นศัตรูตามตำนานดั้งเดิม แต่ในบริบทของนวนิยายวาย ความขัดแย้งดังกล่าวกลับถูกแปรเปลี่ยนเป็นความรักระหว่างเผ่าพันธุ์ จนนำไปสู่จุดจบแบบ “ครองรัก” อันสะท้อนถึงการยอมรับความแตกต่างและการปรับเปลี่ยนขนบทางวรรณกรรมจากเดิมที่เน้นเพียงความรักชายหญิง อนึ่งครุฑยังสะท้อนภาพของความเป็นอิสระ เช่นเดียวกับนกที่สามารถโบยบินไปในทุกที่ได้ อันเป็นสัญลักษณ์แทนเสรีภาพทางเพศที่เปิดกว้างให้บุคคลสามารถเลือกที่จะรักหรือชอบใครก็ได้โดยไม่ถูกจำกัดด้วยกรอบเพศวิถีดั้งเดิม

อนุภาคตัวละครจระเข้ที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้รับการสร้างสรรค์ให้มีบทบาทที่หลากหลาย ทั้งในฐานะพระเอก นายเอก ตัวร้ายและผู้ช่วยเหลือ โดยมีลักษณะเฉพาะทางเพศสภาวะและบทบาทในเรื่องที่สะท้อนอัตลักษณ์อันหลากหลายของความเป็นชายและอำนาจเหนือเผ่าพันธุ์อื่น ๆ เช่น อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะพระเอก ตัวละครจระเข้ในบทบาทพระเอกมักปรากฏในลักษณะของผู้นำแห่งเผ่าพันธุ์จระเข้ โดยมีต้นเรื่องที่เริ่มจากความขัดแย้งกับมนุษย์อันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเผ่าพันธุ์ ซึ่งนำไปสู่ความเป็น “คู่แค้น” ในเบื้องต้น อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์มักพัฒนาไปสู่ความรักผ่านการผูกพันทางจิตวิญญาณ เช่น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หรือการตกอยู่ภายใต้มนตร์เสน่ห์ของอีกฝ่าย พระเอกในบทบาทของจระเข้มักมีพละกำลังสูง ทั้งจากเชื้อสายผู้ปกครองและจากเครื่องรางวิเศษ ส่งผลให้มีลักษณะอยู่ยงคงกระพันและเป็นอมตะ อย่างไรก็ตามปมสำคัญของเรื่องคือโศกนาฏกรรมความรัก เมื่อพระเอกผู้เป็นจระเข้ต้องต่อสู้กับคนรักของตน เช่น หมอจระเข้ ซึ่งเป็นฝ่ายที่ได้รับมอบหมายให้มาปราบ ทำให้ความรักต้องจบลงด้วยความตาย แม้ท้ายที่สุดทั้งสองจะได้กลับมาครองรักกันด้วยเหตุของพันธะแห่งกรรมและความรักจากชาติภพก่อน

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะนายเอกในบทบาทนายเอก ตัวละครจระเข้มักได้รับการนำเสนอในฐานะผู้มีความสามารถในการจำแลงกายและทำหน้าที่เป็นสายสืบให้กับกลุ่มกุมภีล์

โดยได้รับตำแหน่งในวัง แม้นายเอกจะมีบุคลิกที่แข็งแกร่งและไม่ยอมแพ้ แต่กลับตกอยู่ในฐานะผู้ถูกกระทำ แม้จระเข้ในบทบาทของนายเอกจะมีพลังเหนือมนุษย์ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพระเอกที่เป็นมนุษย์แล้วกลับอยู่ในสถานะที่อ่อนแอกว่า ซึ่งสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับความเหนือกว่าของมนุษย์ต่อสัตว์อมนุษย์อันเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและการครอบงำ

อนุภาคตัวละครจระเข้ในฐานะผู้ร้ายและผู้ช่วยเหลือ จระเข้ในบทบาทผู้ร้ายมักปรากฏในลักษณะของผู้มีอำนาจที่กระหายอำนาจและวางแผนเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ ซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งและการปะทะกับตัวละครฝ่ายพระเอกและนายเอก ในขณะเดียวกันยังพบจระเข้ในบทบาทผู้ช่วยเหลือที่มีบุญญาบารมี โดยมักครอบครองเครื่องรางวิเศษที่สามารถช่วยให้ตัวละครเอกให้ปลอดภัยหรืออยู่ยงคงกระพัน การนำเสนออนุภาคตัวละครจระเข้ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย จึงเป็นการสร้างสรรค์ตัวละครจระเข้ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยให้มีลักษณะเฉพาะที่สะท้อนอุดมคติทางเพศ อำนาจและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างมนุษย์กับอมนุษย์ โดยเฉพาะในบริบทความรักระหว่างเพศเดียวกัน

อนุภาคตัวละครสมิงที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ได้รับการสร้างสรรค์และตีความใหม่อย่างหลากหลาย โดยมีทั้งบทบาทของพระเอก นายเอก ตัวร้ายและผู้ช่วยเหลือ ซึ่งสะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับเพศสภาวะ อำนาจและความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ดังเช่น สมิง ในฐานะพระเอก ตัวละครสมิงในบทบาทพระเอกมักปรากฏในลักษณะของเสือสมิงตามความเชื่อพื้นบ้านไทย โดยมีบุคลิกที่ดุดัน อารมณ์รุนแรงและครอบครองพลังอำนาจจากต้นตระกูล การดำเนินเรื่องมักเริ่มจากปมความรักระหว่างพี่น้องและเหตุการณ์ที่นำไปสู่การกระทำรุนแรงต่อมนุษย์ฝ่าย นายเอก ซึ่งส่งผลให้เกิดความสำนึกผิดและนำไปสู่การยอมรับผิดชอบด้วยการแต่งงานและมีครอบครัว สะท้อนภาพผู้นำเผ่าที่ต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงภายในก่อนจะสามารถขึ้นปกครองได้อย่างสมบูรณ์

ตัวละครสมิงในฐานะนายเอก ตัวละครสมิงในบทบาทนายเอกมักมีบุคลิกอ่อนโยนเพียบพร้อม และมีสัญลักษณ์แสดงเพศสภาวะแบบสตรี เช่น ดอกไม้สี่แฉก ซึ่งสื่อถึงบทบาทของผู้ให้กำเนิดและแม่เรือน การตั้งครรภ์ของตัวละครชายในบทบาทนี้สะท้อนแนวคิดเพศสภาพที่ลื่นไหลและเหนือจริง โดยความสัมพันธ์กับมนุษย์พระเอกที่เกิดจากพันธะหรือพิธีกรรมทางศาสนาและนำไปสู่การครองคู่กันในลักษณะของครอบครัว

ตัวละครสมิงในฐานะตัวร้ายและผู้ช่วยเหลือ สมิงตัวร้ายมักแสดงถึงความปรารถนาอย่างรุนแรงที่นำไปสู่การกระทำผิดเพราะความรัก ในขณะที่สมิงผู้ช่วยเหลือมักให้คำแนะนำแก่ตัวละครอื่นในการเปลี่ยนผ่านสู่สมิงฝ่ายดี โดยเสนอแนวทางที่ใช้พลังทางกามารมณ์แทนการใช้ความรุนแรง เช่น การสมสู่กับคนรักของผู้อื่นเพื่อสร้างพลัง สะท้อนความซับซ้อนของศีลธรรมในโลกแฟนตาซี การนำเสนออนุภาคตัวละครสมิงในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย แสดงให้เห็นถึงการตีความใหม่ของตำนานพื้นบ้านผสานกับแนวคิดเรื่องเพศที่หลากหลายและยืดหยุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งครรภ์ในเพศชาย การใช้พิธีกรรมเป็นเครื่องมือเชื่อมโยงความรักระหว่างมนุษย์กับสมิงและการ

แสดงออกทางอารมณ์และความสัมพันธ์ในรูปแบบที่ท้าทายกรอบเพศแบบดั้งเดิม การสร้างสรรค์ดังกล่าวไม่เพียงแต่สะท้อนจินตนาการในเชิงแฟนตาซี แต่ยังเป็นพื้นที่ในการวิพากษ์และนำเสนออัตลักษณ์ทางเพศและอำนาจในรูปแบบใหม่ที่น่าสนใจในบริบทวรรณกรรมร่วมสมัยของไทย

อนุภาคตัวละครกินนรที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย ได้รับการสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญในด้านการนำเสนอความเป็นแฟนตาซีร่วมสมัย โดยเฉพาะการผสานองค์ประกอบของโลกจินตนาการเข้ากับแนวคิดทางสังคมและเพศสภาพ การสร้างตัวละครกินนรในฐานะนายเอกมักเริ่มต้นจากการที่มนุษย์หลุดเข้าไปอยู่ในโลกของนวนิยายและกลายเป็นกินนรผู้มีรูปลักษณ์งดงามผสมผสานลักษณะทางเพศหญิงในร่างกายชาย ซึ่งสะท้อนภาพของเพศสภาพที่ไม่ตายตัวจากจุดเริ่มต้นของความไร้เดียงสา ตัวละครกินนรภายใต้ร่างมนุษย์ได้พัฒนาแนวคิดที่มีความสมัยใหม่มุ่งหวังให้เผ่าครุฑที่ตนอาศัยอยู่มีความเสมอภาคทางเพศและสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุขในสังคมของตนได้อการสร้างสรรค์ ตัวละครในลักษณะเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการสร้างภาพของสัตว์หิมพานต์ในมิติใหม่ที่ไม่เพียงแต่เป็นจินตนาการ หากยังเป็นตัวแทนของการเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมและการยอมรับในความหลากหลายทางเพศภาวะในบริบทแฟนตาซีอีกด้วย

สรุปได้ว่า อนุภาคตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย สะท้อนการผสมผสานระหว่างความเชื่อพื้นบ้าน เรื่องเล่าแฟนตาซี และแนวคิดเรื่องเพศสภาพผ่านบทบาทของตัวละครทั้งในกลุ่มมนุษย์และอมนุษย์ ตัวละครฝ่ายพระเอกมักได้รับการสร้างให้มีบุคลิกลักษณะ ได้แก่ ความแข็งแกร่ง ความเป็นผู้นำ รูปลักษณ์ดีและมีสถานะทางสังคมหรือพลังวิเศษที่เหนือกว่าตัวละครอื่น ในขณะที่ตัวละครนายเอกมักปรากฏในลักษณะซึ่งมีบุคลิกอ่อนโยน อ่อนไหวและผสมผสานความเป็นชายและหญิงในตัวบุคคลเดียว อีกทั้งยังแสดงบทบาทของผู้ถูกปกป้อง ซึ่งเป็นขนบนิยมที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในนวนิยายวาย นอกจากนี้ตัวละครฝ่ายผู้ร้ายมักได้รับการสร้างสรรค์ให้มีพลังไสยศาสตร์หรือความสามารถพิเศษที่ท้าทายอำนาจของพระเอกและนายเอก ในขณะที่ตัวละครผู้ช่วยเหลือก็มีพลังวิเศษที่คอยสนับสนุนตัวละครเอกทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการสร้างอนุภาคของตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมิใช่เพียงการสร้างสรรค์บทบาทเชิงพลังวิเศษหรือเวทมนตร์เท่านั้น หากแต่ยังสะท้อนแนวคิดเรื่องเพศที่หลากหลายและมีพลวัตได้อย่างแยบยล

สรุปประเด็นของอนุภาควัตถุสิ่งของที่ปรากฏในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจากการศึกษาพบว่า “อนุภาควัตถุสิ่งของ” โดยเฉพาะอาวุธยุทโธปกรณ์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สะท้อนบทบาทและอัตลักษณ์ของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครชายซึ่งมักได้รับการสร้างสรรค์ให้มีความสามารถในการต่อสู้และมีพลังวิเศษเหนือธรรมชาติ อาวุธยุทโธปกรณ์ เช่น ดาบ มีด กระบอง ฯลฯ ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการต่อสู้และแสดงแสนยานุภาพของตัวละครเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็น “สัญญะ” ที่แฝงนัยทางเพศและอำนาจ กล่าวคือ อาวุธที่มีลักษณะคล้ายอวัยวะเพศชายมักถูกใช้ในการสะท้อนบทบาทความเป็นชายและแสดงถึงสถานะของ

“ผู้มีอำนาจ” ในเชิงสัญญะทางวรรณกรรม ตัวละครที่ครอบครองหรือใช้อาวุธ จึงมักถูกวางให้เป็นผู้นำหรือฝ่ายรุกในความสัมพันธ์

ในขณะเดียวกันยังมีการสร้างสรรค์อาวุธหรือวัตถุวิเศษที่มีลักษณะอ่อนโยนหรือสะท้อนความเป็นหญิง ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับตัวละครนายเอกที่มีลักษณะของบุคคลสองเพศ คือ ผสมผสานความเป็นชายและหญิงไว้ในคนเดียวกัน สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการสร้างสรรค์วัตถุสิ่งของให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์และบทบาทของตัวละครแต่ละฝ่าย ฉะนั้นอาวุธยุทโธปกรณ์ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงเครื่องมือในการดำเนินเรื่องหรือแสดงฉากต่อสู้เพียงเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในฐานะ “สัญญะทางเพศและอำนาจ” ที่สะท้อนถึงการรับรู้เรื่องเพศภาวะอัตลักษณ์ของตัวละครและบทบาททางสังคมในบริบทของวรรณกรรมแฟนตาซี ซึ่งสร้างความน่าสนใจและมิติเชิงลึกให้กับเรื่องราวในนวนิยายอย่างมีนัยสำคัญ

การศึกษาพบว่า อนุภาควัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการขับเคลื่อนเรื่องราวและเสริมสร้างความเป็นแฟนตาซีให้แก่เนื้อหา เช่นเดียวกับอนุภาคสิ่งของวิเศษ สิ่งของวิเศษที่ปรากฏในนวนิยาย เช่น กระจกวิเศษที่ใช้สื่อสารหรือข้ามภพชาติ ประตูวิเศษสำหรับเดินทางข้ามมิติ ผอบที่สามารถกำเนิดสิ่งใหม่ น้ำวิเศษเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บและบัตรข้ามแดนที่อำนวยความสะดวกในการเดินทาง สิ่งของเหล่านี้มีบทบาทและเป็นกลไกที่ช่วยเหลือในการดำเนินเรื่องและสร้างบรรยากาศของความมหัศจรรย์ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของความเป็นแฟนตาซีที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวให้มีความหลากหลายและน่าติดตาม

อนุภาคเครื่องประดับ เช่น กำไล แหวน ต่างหู ซึ่งมักมีลักษณะเป็นเครื่องประทับของผู้หญิงถูกนำมาใช้กับตัวละครชายเพื่อสะท้อนการผสานของเพศภาวะชายและหญิงในบุคลิกของตัวละครโดยเฉพาะนายเอกที่มีลักษณะความงามที่อ่อนโยน เครื่องประดับเหล่านี้มักมีคุณสมบัติวิเศษควบคู่ไปด้วย เช่น ป้องกันอันตรายหรือเสริมพลัง ซึ่งทำให้เครื่องประดับมีทั้งคุณค่าทางสัญญะและเชิงวัตถุในเรื่อง

อนุภาคเครื่องรางของขลังในนวนิยายวาย สะท้อนถึงความเชื่อทางวัฒนธรรมของไทยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์และไสยศาสตร์ โดยมักทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองตัวละครจากอันตรายหรือพลังลึกลับ การนำเสนอของเครื่องรางเหล่านี้แสดงให้เห็นการผสมผสานความเป็นแฟนตาซีกับบริบทวัฒนธรรมไทยอย่างแนบเนียน เพื่อเพิ่มมิติของความขลังและความเชื่อพื้นถิ่นที่แทรกผ่านการนำเสนอได้อย่างเด่นชัด ดังนั้นอนุภาควัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยไม่เพียงแต่เสริมสร้างความเป็นแฟนตาซีให้กับเรื่องราวเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงแนวคิดทางเพศ เพศภาวะ ความเชื่อทางวัฒนธรรมและการสร้างสรรค์องค์ประกอบที่หลากหลาย ซึ่งช่วยให้เนื้อหามีความลุ่มลึกและน่าสนใจยิ่งขึ้นในบริบทของวรรณกรรมร่วมสมัย

สรุปประเด็นอนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรมในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจากการศึกษาพบว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยมีการนำเสนอ “อนุภาคการสมพาสข้ามเผ่าพันธุ์”

ซึ่งสะท้อนความหลากหลายในมิติทางเพศ ความเชื่อและจินตนาการ โดยมีประเด็นสำคัญได้แก่ การสมพาสระหว่างมนุษย์กับงูหรือนาค เป็นการนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับงูหรือนาค แสดงถึงการผสมผสานความเชื่อพื้นบ้านกับความเป็นแฟนตาซี โดยตัวละครงูหรือนาคมักอยู่ในบทบาทเพศชายที่แข็งแกร่ง (ฝ่ายรุก) ส่วนมนุษย์เป็นฝ่ายรับและสะท้อนให้เห็นถึงพื้นที่การแสดงออกของความหลากหลายทางเพศที่เชื่อมโยงกับความเชื่อดั้งเดิมของไทย

การสมพาสระหว่างมนุษย์กับจระเข้ แสดงถึงความดิบเถื่อนและความรุนแรงในความสัมพันธ์ ตัวละครจระเข้สื่อถึงสัญชาตญาณดิบและความเร่าร้อน โดยปรากฏทั้งรูปแบบรักร่วมเพศ ความสัมพันธ์แบบสามคนและการแลกเปลี่ยนบทบาททางเพศ ซึ่งสะท้อนรสนิยมทางเพศที่แตกต่างและท้าทายค่านิยมทางศีลธรรมดั้งเดิม การสมพาสระหว่างมนุษย์กับสมิง สะท้อนการนำความเชื่อท้องถิ่นเรื่อง “เสือสมิง” มาเชื่อมโยงกับจินตนาการทางเพศ ตัวละครสมิงถูกเสนอให้เป็นฝ่ายรุกที่มีความรุนแรงและครอบงำ โดยแสดงความสัมพันธ์ที่เกิดจากพิธีกรรมและการจำยอม เพื่อผลประโยชน์ของชุมชน สื่อถึงการยอมรับรักร่วมเพศในรูปแบบที่แฝงอยู่ในความเชื่อพื้นบ้าน

การสมพาสระหว่างมนุษย์กับยักษ์ ได้เสนอภาพความสัมพันธ์ที่แสดงถึงความแตกต่างทางพละกำลัง ตัวละครยักษ์ถูกนำเสนอในลักษณะที่มีแรงราคะและสมรรถภาพทางเพศสูง ส่วนการสมพาสระหว่างครุฑกับนาค เป็นการเปลี่ยนสถานะจากศัตรูสู่คู่รัก สะท้อนถึงการปรองดองและการผสานความต่างของสองเผ่าพันธุ์ ความรักระหว่างครุฑและนาคในนวนิยายแฟนตาซีแสดงให้เห็นการรวมกันของความแข็งแกร่งและความอ่อนโยนในความสัมพันธ์อีกด้วย

การสมพาสระหว่างครุฑกับกินนร นำเสนอการมีเพศสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยอารมณ์และการค้นหาประสบการณ์ใหม่ ตัวละครฝ่ายรับมีบทบาทในการควบคุมและแสดงความกล้าในการแสดงออกทางเพศ การนำเสนอครั้งนี้สะท้อนแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงบทบาททางเพศภายในนวนิยายวายร่วมสมัยได้อย่างน่าสนใจ ดังนั้นการศึกษาอนุภาคของการสมพาสในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี จึงสะท้อนให้เห็นถึงการข้ามเผ่าพันธุ์และข้ามเส้นแบ่งทางเพศ โดยตัวละครฝ่ายรับมักถูกเสนอให้อ่อนแอกว่า ผสานกับภาพลักษณ์ของสัตว์อมนุษย์ที่มีสัญชาตญาณดิบเถื่อนและปราศจากการยึดโยงกับศีลธรรมดั้งเดิม นอกจากนี้ยังสะท้อนถึงการนำเสนอมุมมองทางเพศที่หลากหลายและแปลกใหม่ผ่านจินตนาการแฟนตาซี ซึ่งเป็นการท้าทายอำนาจของวาทกรรมหลักในสังคม การศึกษาดังกล่าว จึงชี้ให้เห็นว่านวนิยายวายแนวแฟนตาซีมิใช่เป็นเพียงพื้นที่ของจินตนาการ แต่ยังเป็นพื้นที่ที่สะท้อนให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในมุมมองทางเพศ ค่านิยม และวัฒนธรรม โดยใช้วัตถุดิบจากนิทานพื้นบ้านมาผสานกับความเชื่อและรสนิยมของผู้อ่านในบริบทปัจจุบัน เพื่อสร้างสรรค์พื้นที่ใหม่ให้แก่ความหลากหลายทางเพศในสังคมไทยร่วมสมัย

สรุปประเด็นอนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจากการศึกษาพบว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้นำเสนอ “อนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชาย” ผ่านโครงสร้างของโลกสมมติที่เรียกว่า โอเมกาเวิร์ส (Omegaverse) ซึ่งเป็นจักรวาลทางวรรณกรรม

ที่เปิดโอกาสให้เพศชายสามารถตั้งครรภ์ได้ เสมือนกับบทบาททางชีวภาพของเพศหญิง การสร้างสรรค์ตัวละครในลักษณะดังกล่าวถือเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการก้าวข้ามขอบเขตทางเพศและบทบาททางสังคม โดยเฉพาะการซ้อนทับบทบาทของ “แม่” ไว้ในเพศสรีระของ “ชาย” ที่เป็นฝ่ายรับหรือนายเอก ซึ่งสามารถแสดงบทบาทความเป็นแม่และเมียได้อย่างสมบูรณ์เทียบเท่ากับผู้หญิง

สรุปประเด็นอนุภาคการแต่งงานของชายรักชายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย การศึกษาในประเด็นนี้พบว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้นำเสนอ “อนุภาคการแต่งงานของชายรักชาย” ผ่านบริบทของโลกแฟนตาซีที่เปิดโอกาสให้เกิดความสัมพันธ์ข้ามเพศและข้ามเผ่าพันธุ์ ตัวละครชายรักชายสามารถแต่งงานกันได้โดยไม่เผชิญกับข้อจำกัดทางสังคมหรือวัฒนธรรมตามบรรทัดฐานรักต่างเพศในโลกจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฉากหลังของนวนิยายซึ่งมักอยู่ในสมัยโบราณหรือสังคมสมมติที่มีขนบธรรมเนียมเฉพาะของแต่ละเผ่าพันธุ์

สรุปประเด็นอนุภาคฉากและสถานที่ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย จากการศึกษาพบว่า อนุภาคฉากและสถานที่ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย มีลักษณะที่สะท้อนถึง สัมพันธบท (Intertextuality) หรือความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทวรรณกรรมกับองค์ความรู้เดิมในสังคม โดยเฉพาะการเชื่อมโยงกับวรรณคดี ศาสนา ตำนานพื้นบ้านและความเชื่อทางวัฒนธรรม ฉาก ในนวนิยายมีความหลากหลาย ทั้งที่สร้างจากจินตนาการใหม่และที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก คติไตรภูมิ และนิทานพื้นบ้าน ซึ่งสะท้อนถึงการหยิบยืมบริบททางวัฒนธรรมไทยมาประยุกต์ใช้ในการสร้าง โลกแฟนตาซี อีกทั้งยังพบว่ามีการดัดแปลงสถานที่จริงให้กลายเป็นฉากสมมติ เพื่อเพิ่มความสมจริงและความกลมกลืนของเนื้อเรื่องกับบริบทไทย การใช้ฉากและสถานที่ในลักษณะนี้แสดงให้เห็นถึงมิติความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมแฟนตาซีร่วมสมัยกับรากฐานทางวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะการนำเสนอประเด็นความรักร่วมเพศในพื้นที่วรรณกรรมที่เปิดกว้างมากยิ่งขึ้น

5.1.2 กลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย

ประเด็น กลวิธีการนำเสนออนุภาคตัวละคร ได้แก่ กลวิธีการนำเสนอตำนานเกี่ยวกับครุฑและนาค ผู้เขียนได้นำนิทานพื้นบ้านที่กล่าวถึงตำนานครุฑและนาคมาใช้เป็นโครงเรื่องเพื่อนำเสนอตัวละครหลัก และสร้างความขัดแย้งทางเผ่าพันธุ์ที่สะท้อนถึงอำนาจ เพศภาวะ และจารีต โดยการนำเสนอครุฑ แสดงถึงความสูงส่ง แข็งแกร่ง ยึดโยงกับสัญลักษณ์เพศชาย ส่วนการนำเสนอ นาค แสดงถึงการลื่นไหล และความมีอิสระ มีอำนาจเช่นเดียวกัน กลวิธีนี้ถือเป็นวิธีการที่สามารถช่วยเปิดพื้นที่ให้ตัวละครที่หลากเพศเข้ามามีบทบาทในเชิงสัญญะอันเชื่อมโยงกับโลกแฟนตาซีที่มีรากทางวัฒนธรรมไทยได้อย่างน่าสนใจ

กลวิธีการนำเสนอข้อมูลนิทานพื้นบ้านสู่นวนิยายวายแฟนตาซี พบว่า ตัวละครในนวนิยายวาย เช่น ไกรทอง ชาละวัน เงาะป่า ถูกดัดแปลงให้กลายเป็นตัวแทนของชายรักชาย โดยยังคงคุณลักษณะจากนิทานดั้งเดิม แต่มีการเพิ่มมิติเรื่องความสัมพันธ์ทางอารมณ์และเพศสภาพเข้าไป เช่น ชาละวัน จากศัตรูในนิทานพื้นบ้าน กลายเป็นคู่รักในนวนิยายวายแฟนตาซี หรือนวนิยายเรื่อง วัจนา

เสี่ยงมาลัย ดัดแปลงเหตุการณ์จาก สังข์ทอง โดยเปลี่ยนเพศของตัวละครหลักและได้เปิดประเด็นเรื่องเพศวิถีได้ลึกซึ้งและร่วมสมัยมากยิ่งขึ้น

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีลักษณะโดดเด่น คือ การใช้ถ้อยคำที่สะท้อนแนวคิดหลักของเรื่อง ผสมผสานกับคำที่สื่อถึงเผ่าพันธุ์และบทบาทของตัวละครเอก ทำให้เกิดความน่าสนใจและสร้างภาพรวมของเรื่องได้ชัดเจน นอกจากนี้ยังพบ การตั้งชื่อเรื่องตามแนวคิดสำคัญของเรื่องมีการใช้คำศัพท์ที่สื่อสารถึงแก่นเรื่องเพื่อดึงดูดผู้อ่าน การตั้งชื่อตามตัวละครเอก ช่วยสะท้อนบทบาทและลักษณะของตัวละครที่มีความสำคัญ การตั้งชื่อตามเหตุการณ์สำคัญในเรื่องจะช่วยชี้นำเนื้อเรื่องและสร้างความน่าติดตามจากปมขัดแย้งและการตั้งชื่อตามวัตถุหรือสิ่งของสำคัญในเรื่อง ทำให้ช่วยชูให้เห็นถึงสิ่งของที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราว การตั้งชื่อนวนิยายมีการใช้ภาษาที่ไพเราะและสะท้อนความเป็นไทยควบคู่กับจินตนาการแฟนตาซี ซึ่งมักมีเอกลักษณ์ในการเลือกวลีหรือถ้อยคำที่สื่อสารแนวคิดของตนเองและมีแนวโน้มในการตั้งชื่อเรื่องในลักษณะที่ต่อเนื่องกันเพื่อให้เห็นว่าเป็นผลงานในชุดเดียวกันอีกด้วย

กลวิธีการตั้งชื่อตัวละคร ตัวละครพระเอก มักใช้ชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีหรือนิทานพื้นบ้านเพื่อเพิ่มมิติทางวัฒนธรรม โดยชื่อเหล่านี้มักสะท้อนความเป็นผู้นำ ความเข้มแข็งหรือบทบาทผู้ปกป้อง เช่น การใช้คำที่มีนัยถึงพละกำลัง หรือการสืบสายจากเผ่าพันธุ์พิเศษ เช่น พญานาค พญาครุฑ ส่วนตัวละครนายเอก ชื่อมักสะท้อนถึงความอ่อนโยน ความบอบบางและลักษณะของ “ชายที่มีความเป็นหญิง” ผ่านการเลือกคำที่สื่อถึงความละมุนละไมและเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เช่น ดอกไม้และน้ำ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการดัดแปลงจากชื่อตัวละครในนิทานพื้นบ้านเพื่อสร้างความเชื่อมโยงกับบริบทวัฒนธรรมไทย

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่ากลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเรื่องและชื่อตัวละครในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ไม่เพียงแต่ช่วยขับเน้นเนื้อหาและบทบาทของตัวละครเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมไทยกับโลกแฟนตาซีอย่างมีศิลปะและชัดเจนและเป็นเครื่องมือที่มีพลังในการสื่อสารแนวคิดและอัตลักษณ์ของนวนิยายวายแนวแฟนตาซีได้อย่างน่าสนใจ

สรุปประเด็นกลวิธีทางภาษาผ่านการใช้ภาพประกอบในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนออนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย พบว่า การใช้ภาพประกอบ ถือเป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การอ่านและการเข้าถึงเนื้อหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้สร้างสรรค์ผลงานได้ใช้ภาพประกอบเพื่อจูงใจผู้อ่าน เพื่อเสริมสร้างจินตนาการ และลดความซับซ้อนของเนื้อหา ทั้งยังช่วยอธิบายและขยายความประเด็นหลักในเรื่องได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในส่วนของ ภาพปกนวนิยายมีการใช้โทนสีและองค์ประกอบภาพอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อสื่อสารอารมณ์ของเรื่องราว สะท้อนให้เห็นถึงแก่นเรื่องหรือแนวคิดหลัก รวมถึงเชื่อมโยงกับชื่อเรื่อง เหตุการณ์สำคัญ ฉาก สถานที่และบุคลิกของตัวละครเอกได้อย่างชัดเจน ภาพประกอบต่าง ๆ ยังช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจและจินตนาการถึงเนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ลดการ

พึ่งพาการอ่านบทบรรยายเชิงคำพูดและเพิ่มความน่าสนใจให้กับนวนิยายในฐานะสื่อสร้างสรรค์ร่วมสมัยที่ผสมผสานระหว่างวรรณกรรมกับงานทัศนศิลป์ได้อย่างกลมกลืน

สรุปประเด็นกลวิธีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย การศึกษากลวิธีการใช้ภาษาในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย พบว่า ผู้เขียนใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มเพื่อสื่อสารเนื้อหาทางเพศและอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อน โดยเฉพาะการใช้คำสแลง การใช้คำเลี่ยง คำหยาบและภาษาอุปมาอุปไมย เพื่อปรับบริบทของการนำเสนอให้เหมาะสมกับผู้อ่านและสอดคล้องกับวัฒนธรรมไทย

การใช้คำสแลงและภาษาเฉพาะกลุ่ม แม้จะเป็นนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับความรักของชายรักชาย แต่กลับพบการใช้คำสแลงค่อนข้างน้อย เนื่องจากนวนิยายส่วนใหญ่ที่ใช้ในการศึกษาเป็นแนวย้อนยุค จึงมีข้อจำกัดในการเลือกใช้ภาษา พบการใช้ภาษาคำสแลงที่สื่อถึงภาษาเฉพาะของยุคสมัยใหม่

ดังนั้นจึงทำให้เห็นถึงประเด็นการนำเสนออนุภาคตัวละคร จากการวิเคราะห์ พบว่า เป็นการสะท้อนอำนาจและภาพลักษณ์ของตัวละคร โดยพระเอกมักถูกเสนอให้เป็นผู้มีอำนาจแข็งแกร่ง ขณะที่นายเอกเป็นฝ่ายอ่อนโยน ทำให้เห็นว่านวนิยายวายแนวแฟนตาซียังดำเนิน ตามโครงสร้างแนวคิดแบบรักต่างเพศที่มีความไม่สมดุลด้านอำนาจในเชิงวาทกรรม และยังสะท้อนกรอบคิดทางสังคม วัฒนธรรมและบทบาททางเพศในลักษณะที่สร้างสรรค์และมีจุดยืนเฉพาะตัวผ่านภาษาที่ละเอียดอ่อนกับบริบทของวรรณกรรมแฟนตาซีไทยร่วมสมัย

ประเด็น กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของ พบการใช้วัตถุจากนิทานพื้นบ้าน ซึ่งได้นำวัตถุ เช่น ผอบ บ่วงนาคบาศ ดาบ คันฉ่องวิเศษ ฯลฯ มาใช้สร้างความแฟนตาซีและความศักดิ์สิทธิ์ โดยวัตถุเหล่านี้สื่อถึง บทบาททางเพศ เช่น เป็นตัวแทนเพศชายและสื่อถึงเพศหญิง การนำเสนออนุภาควัตถุเป็นทั้งเครื่องมือทางการเล่าเรื่องและสื่อแทนบทบาทของตัวละครอีกด้วย

ส่วนการดัดแปลงและตีความใหม่ พบว่า วัตถุจากคติชนไทยถูกนำมาตีความใหม่ เช่น บ่วงนาคบาศ จากอาวุธ เป็นสัญลักษณ์ของรักนิรันดร์ ผอบ จากของวิเศษ เป็นสัญลักษณ์ของการให้กำเนิดโดยผู้ชาย น้ำอมฤต จากยาอายุวัฒนะ เป็นสื่อของการคืนเพศหรือภพชาติ ซึ่งสะท้อนลักษณะเด่นของโลกแฟนตาซีในการรองรับกับการเปลี่ยนแปลงเพศภาวะ ความรักข้ามขนบ และการมีลูกของชายรักชายได้อย่างน่าสนใจ

ประเด็น วัตถุสิ่งของเป็นตัวเชื่อมระหว่างภพชาติ พบว่า มีวัตถุสิ่งของที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการข้ามภพชาติ และเชื่อมโลกมนุษย์กับโลกแฟนตาซีเข้าด้วยกัน สะท้อนถึงแนวคิดเรื่องการกลับคืนสู่รากเดิมของตน ความรักข้ามภพ และความทรงจำข้ามชาติภพ ส่วนประเด็นวัตถุแห่งโชคชะตา พบว่ามีวัตถุสิ่งของที่เป็นสัญลักษณ์ของความรัก ความมั่นคง การถูกลิขิตไว้ให้คู่กัน แสดงถึงบทบาทของโชคชะตาในการกำหนดคู่รักชายรักชายในรูปแบบที่เป็นที่ยอมรับในโลกแฟนตาซี

กลวิธีการนำเสนออนุภาควัตถุสิ่งของในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยจึงมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านเนื้อหาและสัญญะทางสังคม วัตถุต่าง ๆ ได้เชื่อมโยงความรักกับเพศภาวะ และโชคชะตาผ่านการดัดแปลงจากข้อมูลคติชนพื้นบ้านเดิมอย่างมีชั้นเชิง และเปิดพื้นที่ให้ความรักของชายรักชายดำรงอยู่ได้ในโลกวรรณกรรมไทยที่เชื่อมโยงกับความเชื่อและวัฒนธรรมพื้นถิ่นอย่างกลมกลืน

ประเด็น กลวิธีการนำเสนออนุภาคเหตุการณ์และพฤติกรรม พบการนำเสนอกลวิธีการสร้างคำเพื่อเลี่ยงคำต้องห้ามในเหตุการณ์การสมพาสของตัวละคร การใช้คำเพื่อเลี่ยงคำหยาบ พบกลวิธีการใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง เช่น การใช้คำเลี่ยง “หัวนม” การใช้คำเลี่ยง “อวัยวะเพศชาย” การใช้คำเลี่ยง “ทวารหนัก” และการใช้คำเลี่ยง “อสุจิ” ซึ่งช่วยลดความหยาบคายและเพิ่มความไพเราะให้กับเนื้อหาได้อย่างน่าสนใจ

ส่วนประเด็นกลวิธีการนำเสนอการใช้คำสาปและการกลับชาติมาเกิด พบว่า ตัวละครชายทั้งสองกลับชาติมาเกิดและได้รักกันใหม่ในภพปัจจุบัน ถือเป็นกลวิธีการใช้ความเชื่อเรื่องกรรมและวิบากกรรมเพื่ออธิบายความรักชายรักชายว่าเป็นคู่แท้ ทำให้ความรักที่อาจถูกมองว่าผิดปกติในอดีตกลายเป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับโดยชะตาฟ้าลิขิต ดังนั้นการบังคับให้แต่งงานด้วยคำสาป จึงเป็นกลวิธีใช้โครงเรื่องแบบแฟนตาซีมาเป็นเครื่องมือเพื่อรองรับพฤติกรรมรักชายรักชายในแบบที่สังคมยอมรับได้

ประเด็น กลวิธีการนำเสนออนุภาคฉากและสถานที่ พบว่า ฉากและสถานที่ในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีมีบทบาทสำคัญต่อเรื่องเรื่อง เพราะทำหน้าที่เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรม และพื้นที่ทางสัญญะที่สะท้อนอัตลักษณ์ความหลากหลายทางเพศ ความเชื่อ และวิถีวัฒนธรรมได้อย่างลึกซึ้ง กลวิธีการนำเสนออนุภาคฉากและสถานที่แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ กลวิธีการสร้างพื้นที่ในโลกแฟนตาซี มีการใช้ข้อมูลจากคติชนและวรรณคดี เช่น ป่าหิมพานต์ วิมานฉิมพลี ผสานภาพพจน์ทางจินตภาพ ทำให้ฉากแฟนตาซีกลายเป็นพื้นที่ที่ให้ตัวละครเพศทางเลือกดำรงอยู่ได้อย่างปลอดภัยและถูกยอมรับ อีกประเด็นคือ กลวิธีการใช้ฉากโลกจริงรองรับโลกจินตนาการ มีการใช้สถานที่จริง เช่น คำชะโนด แม่น้ำโขง หมู่บ้านชนบทที่ถูกนำมาผสานความเชื่อและตำนาน เช่น พญานาค บั้งไฟพญานาค เมืองบาดาล ทำให้โลกแฟนตาซีไม่สามารถแยกขาดจากโลกจริงได้ แต่เชื่อมโยงกันด้วยวัฒนธรรม พิธีกรรม และความศรัทธา ส่วนประเด็นกลวิธีการนำเสนอพื้นที่ผ่านข้อมูลทางคติชนพบข้อมูลประเภทการละเล่นและการแสดง (Performing Folklore) เช่น การร่ายรำ เสียงแคน เพลงกล่อมเด็ก สร้างความเชื่อมโยงระหว่างพิธีกรรม ความทรงจำ และโลกแฟนตาซี ข้อมูลประเภทศิลปวัตถุ (Material Folklore) เช่น รูปปั้นพญานาค เรือนไทย สมุนไพรพื้นบ้าน ช่วยเพิ่มความสมจริงและความลึกซึ้งของโลกแฟนตาซี ข้อมูลประเภทขนบธรรมเนียมและพิธีกรรม (Customary Folklore) เช่น การไหว้พญานาค การขอขมา การฟ้อนรำ การลอยกระทง สะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ดังนั้นการศึกษากลวิธีการนำเสนออนุภาคโดยเฉพาะข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทย จึงพบว่า การนำเสนอข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยได้สะท้อนให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างความเชื่อพื้นบ้านกับการสร้างโลกจินตนาการ โดยเฉพาะในมิติของพิธีกรรม ขนบธรรมเนียมและประเพณีท้องถิ่น ซึ่งกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เสริมสร้างบรรยากาศทางวัฒนธรรมให้กับเรื่องราว การใช้ข้อมูลคติชนในลักษณะดังกล่าวมิได้เป็นเพียงการต่อเติมเรื่องราวให้มีสีสันเท่านั้น หากแต่เป็นกลวิธีที่ช่วยเชื่อมโยงโลกแฟนตาซีกับโลกแห่งความเชื่อดั้งเดิมได้อย่างแนบเนียน ทำให้เนื้อหามีมิติทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณที่ลึกซึ้ง ส่งเสริมการสื่อสารระหว่างตัวละคร กับสิ่งเหนือธรรมชาติ อีกทั้งยังช่วยสร้างความน่าสนใจและความสมจริงให้กับโลกแฟนตาซีที่ผู้เขียน ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา การนำเสนอข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงเป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างอัตลักษณ์ของเรื่องราว พร้อมทั้งสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับความเชื่อทางวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในเชิงพิธีกรรม ความเชื่อพื้นบ้านและโลกทัศน์ในบริบทของสังคมไทย

การวิเคราะห์ข้อมูลทางคติชนและอนุภาคในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงสามารถสะท้อนให้เห็นถึงระบบความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ อุดมการณ์ และลักษณะทางวัฒนธรรมบางประการที่ถูกนำมาเล่าใหม่ภายใต้บริบทของวรรณกรรมไทยร่วมสมัย ทั้งยังช่วยเปิดพื้นที่ในการทำความเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศที่หลากหลายในสังคมไทย ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับองค์ความรู้ทางคติชนในระดับลึกซึ้งยิ่งขึ้น ดังนั้นวิทยานิพนธ์เรื่องนี้จึงถือเป็นแนวทางหนึ่งในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องเพศ ความเชื่อและวัฒนธรรมผ่านมิติทางวรรณกรรม โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ อันเป็นประเด็นร่วมสมัยที่มีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจบริบททางสังคมในปัจจุบัน ผู้วิจัยคาดหวังว่าผลการศึกษาครั้งนี้จะมีส่วนช่วยขยายขอบเขตองค์ความรู้ด้านคติชนวิทยาไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูลร่วมสมัยมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถเป็นต้นแบบของการศึกษาคติชนในบริบทวรรณกรรมไทยร่วมสมัยและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ในอนาคตต่อไป

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อสรุปดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ว่า อนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีของไทยที่ผู้วิจัยได้นำแนวคิดทางคติชนวิทยามาผสมผสานในการศึกษานวนิยายวายแนวแฟนตาซี เพื่อแสดงให้เห็นถึงการใช้ข้อมูลคติชนร่วมสมัยในการสร้างสรรค์วรรณกรรมรักร่วมเพศและเพื่อให้เข้าใจมุมมองทางวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย โดยสามารถอภิปรายผลการศึกษาได้โดยละเอียดดังนี้

ประเด็นแรก การใช้ข้อมูลคติชนกับนวนิยายวายแนวแฟนตาซีด้วยการผสานอดีตกับปัจจุบัน จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าข้อมูลคติชน ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นองค์ความรู้จากนิทานพื้นบ้าน ความเชื่อ พิธีกรรมหรือศิลปวัตถุพื้นบ้านได้ถูกนำมาดัดแปลงให้สอดคล้องกับเรื่องราวความรักระหว่าง

ของชายรักชายในนวนิยายวาย โดยเฉพาะในบริบทของนวนิยายแนวแฟนตาซี ซึ่งช่วยเสริมสร้างมิติทางจินตนาการ ความมหัศจรรย์และความลึกลับของเนื้อเรื่อง การผสมผสานนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Richard Dorson (1972) และ ศิราพร ณ ถลาง (2557) ที่กล่าวว่าคติชนไม่ใช่เพียงสิ่งล้าหลัง แต่สามารถปรับเปลี่ยนและแสดงอัตลักษณ์ร่วมสมัยได้ หากมองผ่านกระบวนการตีความใหม่ (reinterpretation) ที่ผู้เขียนนวนิยายรุ่นใหม่ใช้เพื่อเชื่อมโยงโลกอดีตกับโลกปัจจุบัน ซึ่งเป็นการบูรณาการคติชนกับนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในฐานะวรรณกรรมร่วมสมัยได้อย่างน่าสนใจ โดยแสดงให้เห็นถึงการผสานมิติของคติชนเข้ากับการสร้างโลกแฟนตาซีในนวนิยายวายอย่างมีนัยยะสำคัญ โดยเฉพาะการใช้ตำนานที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร นาค ครุฑ ยักษ์หรือตัวละครอมนุษย์อื่น ๆ และพิธีกรรมพื้นบ้าน ซึ่งเป็นกลไกในการสร้างความน่าเชื่อถือและเสริมแรงทางอารมณ์ในบริบทความสัมพันธ์ของชายรักชาย ทำให้นวนิยายวายไม่ได้เป็นเพียงพื้นที่ของโรแมนซ์ (Romance) แต่เป็นพื้นที่ของการถ่ายทอดโลกทัศน์ร่วมสมัยผ่านวรรณกรรมที่มีรากฐานจากวัฒนธรรมดั้งเดิมนั่นเอง

ประเด็นต่อมา อนุภาค (Motifs) กับการร้อยเรียงเรื่องราวในนวนิยายวาย การใช้อนุภาคทางคติชน เช่น ตัวละครพญานาค ครุฑ จระเข้ และตัวละครอมนุษย์อื่น ๆ หรือสิ่งของวิเศษ ถือเป็นการนำเอาคุณลักษณะของนิทานมาแสดงในรูปแบบใหม่ โดยมีมิติของความหลากหลายทางเพศเข้ามาแทรกแซง เพื่อชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับเพศชายที่ข้ามพรมแดนของชาติพันธุ์ทางความเชื่อและอัตลักษณ์ สอดคล้องกับแนวคิดของ Stith Thompson (1997) ซึ่งมองว่า อนุภาค (Motif) คือส่วนเล็กที่สุดในนิทานพื้นบ้านที่สะท้อนวัฒนธรรมของมนุษย์ ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดดังกล่าวในการจำแนกอนุภาคในนวนิยาย เช่น ตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ และสิ่งของที่ปรากฏ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับการสร้างสรรค์ในวรรณกรรมร่วมสมัยได้อย่างเป็นรูปธรรม ตามแนวคิดของ Stith Thompson ที่ว่าด้วยเรื่องอนุภาคในนิทานที่เป็นเครื่องมือที่ช่วยวิเคราะห์ว่า เรื่องเล่าถูกจัดโครงสร้างไว้อย่างไร มีลักษณะเฉพาะตัวแบบใดที่ทำให้คนจดจำได้ และมีพลังดึงดูดผู้อ่านได้อย่างไร นวนิยายวายแฟนตาซีจึงเป็นการใช้ “อนุภาคร่วมสมัย” ที่ต่อรองกับขนบเดิม นอกจากนี้การปรับแต่งนิทานพื้นบ้านหรือตัวละครในโลกจินตนาการให้มีบทบาททางเพศรูปแบบใหม่ ยังสะท้อนมุมมองของคติชนสมัยใหม่ (Postmodern Folklore) ซึ่งเน้นการอ่านและตีความคติชนในฐานะสื่อวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงและปรับตัวได้ตามยุคสมัย

ส่วนประเด็นเกี่ยวกับการตอบสนองต่อบริบททางสังคมร่วมสมัย นวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่นำข้อมูลคติชนมาสร้างสรรค์เรื่องราวใหม่ เป็นตัวอย่างของวรรณกรรมร่วมสมัยที่ไม่เพียงแค่สนองความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในการสร้างความเข้าใจและสะท้อนปัญหาทางสังคม เช่น ความไม่เท่าเทียมทางเพศ การเลือกปฏิบัติและความต้องการการยอมรับในตัวตน แนวโน้มนี้สอดคล้องกับธัญญา สังขพันธานนท์ (2541) ที่ระบุว่าวรรณกรรมร่วมสมัยคือพื้นที่ที่แสดงให้เห็นการต่อรอง ความเปลี่ยนแปลงและกระบวนการจัดการความหมายของคนในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะการนำเสนอเรื่องเพศผ่าน “ขนบเก่า” ที่ถูกตีความใหม่ จึงกล่าวได้ว่านวนิยายวายแนวแฟนตาซีไม่เพียงแต่เป็นงานวรรณกรรมเพื่อความบันเทิง หากแต่ยังมีบทบาทในการสะท้อนถึงการยอมรับทางเพศและความ

หลากหลายทางวัฒนธรรมในสังคมไทยยุคใหม่ ผู้วิจัยมองว่า ตัวบทเหล่านี้คือการ “เล่าใหม่” (Rewriting) ของวัฒนธรรมผ่านสายตาของนักเขียนรุ่นใหม่ ซึ่งนำเสนอ “พื้นที่ความฝัน” ที่ไม่จำกัดเพียงกรอบคิดของชายหญิง หรือเรื่องธรรมดาและอภินิหาร แต่เชื่อมโยงกันผ่านมิติของคติชน ความเชื่อและสัญลักษณ์ที่ใกล้ตัวในวัฒนธรรมไทย

การสร้างพื้นที่ทางวรรณกรรมจึงเป็นพื้นที่เพื่อแสดงอัตลักษณ์ทางเพศและวัฒนธรรม จากผลการวิจัย พบว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซี ได้ทำหน้าที่เป็นพื้นที่ทางวรรณกรรมร่วมสมัยที่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนได้นำเสนอมุมมองเรื่องเพศและความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะการเชื่อมโยง “อนุภาค” กับ มโนทัศน์ด้านเพศภาวะ ที่ไม่จำกัดอยู่ในกรอบชายหญิง แบบดั้งเดิม สอดคล้องกับแนวคิด Queer Theory ที่เสนอว่า อัตลักษณ์ทางเพศไม่ใช่สิ่งที่ตายตัว หากแต่เป็นพลวัตที่เปลี่ยนแปลงได้ภายใต้เงื่อนไขทางสังคม วัฒนธรรมและบริบทแวดล้อม (Butler, 1990)

การเลือกใช้ตัวละครอมนุษย์ เช่น สัตว์หิมพานต์ หรือตัวละครจากตำนานพื้นบ้าน ยังแฝงด้วยสัญญะทางคติชนที่สะท้อน “ความก้ำกึ่ง” หรือ “ครึ่งคนครึ่งสัตว์” ซึ่งสามารถโยงไปถึงลักษณะของความหลากหลายทางเพศในตัวละคร โดยเฉพาะการเป็นตัวแทนของบุคคลที่มีทั้งความเป็นชายและหญิงอยู่ในคนเดียวกัน แม้ว่าจะมีการสร้างสรรค์ในรูปแบบแฟนตาซี แต่การดำเนินเรื่องยังคงยึดโยงตามสูตรของนวนิยายวายที่เน้นความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศระหว่างชายกับชาย โดยการใช้กลวิธีการสร้างโลกเหนือจริงหรือโลกคู่ขนานเข้ามาเป็นพื้นที่ทางวรรณกรรมเพื่อสะท้อนถึงความต้องการยอมรับและเข้าใจในความหลากหลายทางเพศที่ยังไม่ได้รับการเปิดกว้างอย่างสมบูรณ์ในสังคมปัจจุบัน การนำเสนอในลักษณะนี้จึงไม่เพียงแต่สร้างความแปลกใหม่ให้กับนวนิยายวาย แต่ยังเป็นการใช้เรื่องราวแฟนตาซีถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการพูดถึงประเด็นทางสังคมในเชิงสัญลักษณ์ได้อย่างแยบยลและน่าสนใจ

อีกประเด็นที่น่าสนใจคือ การศึกษานวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่พบ อนุภาคการแต่งงานของชายรักชาย ถูกนำเสนอผ่านบริบทที่แปลกใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปแบบของการแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์ ซึ่งเป็นกลวิธีที่สะท้อนให้เห็นถึงการก้าวข้ามข้อจำกัดทางเพศและขนบธรรมเนียมแบบดั้งเดิมของสังคม โดยได้นำเสนอพิธีแต่งงานที่มีรายละเอียดเฉพาะของแต่ละเผ่าพันธุ์อย่างแตกต่าง แต่ล้วนมีจุดร่วมที่น่าสังเกตคือ การยอมรับความรักของชายกับชายโดยไม่มีข้อกังขาหรือแรงต่อต้านจากสังคม จึงทำให้เห็นว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีได้เปิดพื้นที่ของเสรีภาพทางเพศ ซึ่งสามารถสร้างโลกใหม่ที่เปิดกว้างและไม่ยึดติดกับบรรทัดฐานรักต่างเพศที่สังคมมักกำหนดเอาไว้

อย่างไรก็ตาม แม้จะเห็นภาพความรักและการสมรสของชายรักชายที่ถูกยอมรับอย่างกว้างขวางในโลกของนวนิยาย แต่สิ่งที่น่าสังเกตคือ การยอมรับนั้นกลับไม่มีการอธิบายเชิงเหตุผลอย่างชัดเจนในเรื่อง กล่าวคือ ตัวบทไม่ได้มุ่งเน้นไปที่การต่อสู้เพื่อสิทธิหรือการเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมในสังคม แต่กลับเสนอภาพของ “ความปกติ” ของความรักเพศเดียวกันราวกับว่าทุกคนเข้าใจและยอมรับโดยปริยาย ซึ่งอาจสะท้อนว่าเป้าหมายของนวนิยายวายแนวแฟนตาซีว่าไม่ใช่การวิพากษ์

สังคมในความเป็นจริง หากแต่เป็นการสร้างโลกแฟนตาซีที่ให้พื้นที่กับการเล่าเรื่องของกลุ่มชายรักชายได้อย่างเสรีและไม่ถูกจำกัดด้วยกรอบความจริงในโลกปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้นตัวบทยังนำเสนอพฤติกรรมทางเพศและเหตุการณ์ร่วมรักของตัวละครชายรักชายอย่างเปิดเผย ซึ่งมักมีการใช้ฉากสมพาสอย่างโจ่งแจ้งและในบางเรื่องมีการใช้ความรุนแรงหรือการบังคับ ซึ่งอาจสะท้อนถึงแนวโน้มในวัฒนธรรมนิยมยาโออิของญี่ปุ่นที่ให้เพศชายมีบทบาททั้งในฐานะ “สามี” และ “ภรรยา” โดยเฉพาะในจักรวาลแฟนตาซีที่ผู้ชายสามารถตั้งครรภ์ได้ (Male Pregnancy) ประเด็นนี้ถือเป็น อนุภาคสำคัญที่นวนิยายวายแนวแฟนตาซีนำมาใช้เพื่อท้าทายขนบธรรมเนียมเรื่องบทบาททางเพศ เพราะนอกจากจะพลิกบทบาททางเพศแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่าผู้ชายสามารถเป็นแม่และสามารถสร้างครอบครัวที่สมบูรณ์ได้ โดยไม่ต้องยึดติดกับกรอบสรีระหรือเพศวิถี

การนำเสนอรูปแบบนี้ยังสะท้อนแนวคิด เพศสถานะผันผวน (Gender Bending) และสร้างพื้นที่สำหรับการดำรงอยู่ของสังคมชายล้วน (Male Homosociality) ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาวะรักเพศเดียวกัน (Homosexuality) ภายในบริบทแฟนตาซีที่เปิดกว้างอย่างไร้ขอบเขต โดยเน้นย้ำว่าความรักไม่ควรถูกจำกัดด้วยเพศหรือกรอบทางสังคม อย่างไรก็ตามผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า แม้โลกของโอเมกาเวิร์ส (Omegaverse) หรือจักรวาลสมมติที่ผู้ชายท้องได้นั้นจะถูกสร้างขึ้นเพื่อเพิ่มสีสันทางจินตนาการและตอบสนองรสนิยมของผู้อ่าน แต่การผลิตซ้ำเนื้อหานี้อาจส่งผลให้เกิดการทำให้เรื่องของความรุนแรงในความสัมพันธ์กลายเป็นเรื่องธรรมดา เช่น การมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากความยินยอม การผูกขาดทางความสัมพันธ์ การแบ่งลำดับชนชั้นในแต่ละบทบาท ซึ่งอาจสะท้อนวาทกรรมปิตาธิปไตยที่ยังคงฝังรากลึกอยู่ในนวนิยายวายด้วยเช่นกัน อนุภาคการตั้งครรภ์ของเพศชายในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงความยืดหยุ่นทางเพศและบทบาททางเพศเท่านั้น แต่ยังคงเป็นเครื่องมือทางวรรณกรรมที่ใช้ในการวิพากษ์และสะท้อนค่านิยมทางสังคมเกี่ยวกับเพศภาวะ ความรักและอำนาจในรูปแบบที่น่าสนใจและมีนัยทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้งอีกด้วย

ดังนั้นในด้านประเด็นสังคมร่วมสมัย นวนิยายวายแนวแฟนตาซีจึงได้ทำหน้าที่เป็นพื้นที่ทางจินตนาการ (imagined space) ที่เปิดโอกาสให้มีการวิพากษ์และท้าทายบรรทัดฐานของสังคมในประเด็นความรัก เพศและครอบครัว เช่น การสมรสระหว่างชายกับชายหรือการตั้งครรภ์ของเพศชาย แม้จะไม่ได้ผลักดันแนวคิด “สมรสเท่าเทียม” โดยตรง แต่ก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้และทำให้ความรักเพศเดียวกันกลายเป็นเรื่องปกติในสายตาผู้อ่าน ยิ่งไปกว่านั้นการผสานกลวิธีการเล่าเรื่องแบบแฟนตาซีกับความเชื่อพื้นบ้าน ยิ่งทำให้นวนิยายวายกลายเป็นเครื่องมือทางสังคมที่สะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมไทย ซึ่งอยู่ระหว่างความเป็นไทยดั้งเดิมกับกระแสเสรีนิยมสมัยใหม่ได้อย่างชัดเจน

จะเห็นได้ว่า นวนิยายวายแนวแฟนตาซีทำหน้าที่เป็นพื้นที่ทางวรรณกรรมที่นำเสนอความรักไร้ขอบเขต ทั้งด้านเพศวิถีและเผ่าพันธุ์ ตัวบทไม่ได้ยึดติดอยู่กับความเป็นจริง แต่กลับมอบอิสระให้กับ

จินตนาการของความรักที่ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับมาตรฐานทางสังคมหรือกฎหมายใด ๆ ความรักจึงไม่จำกัดอยู่แค่ชายหญิง แต่เป็นความรู้สึกที่ข้ามพรมแดนทั้งหมดได้อย่างอิสระ

ข้อสังเกตอีกประการที่ผู้วิจัยพบว่า ในการศึกษาอนุภาคและกลวิธีการนำเสนอในนวนิยายวายแนวแฟนตาซี ถือเป็นการนำเสนอประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้แตกประเด็นแยกย่อยออกไป เพื่อทำให้เห็นความชัดเจนของการวิเคราะห์ตัวบท แต่ในบางประเด็นปรากฏพบตัวบทที่มีลักษณะใกล้เคียงกันที่เป็นข้อมูลในการนำมาวิเคราะห์ที่หลากหลายจึงอาจทำให้เกิดการตีความในหลากหลายมุมมอง แต่บางประเด็นกลับพบตัวบทที่อาจขาดความชัดเจนในบางส่วน กล่าวคือ บางประเด็นพบตัวบทนวนิยายปรากฏในหลาย ๆ เรื่อง แต่บางประเด็นกลับพบเพียงแค่นวนิยายเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นั่นจึงเป็นข้อสังเกตว่าการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกตัวบทจากการคัดเลือกตามขอบเขตที่กำหนด ซึ่งเมื่อนำมาวิเคราะห์ตามประเด็นต่าง ๆ จึงพบว่าแต่ละประเด็นที่สามารถนำมาวิเคราะห์ก็ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องหรือเนื้อหาของเรื่องที่มีความแตกต่างกัน อีกทั้งผู้ประพันธ์ก็ล้วนมีความแตกต่างทางด้านกลวิธีการนำเสนอที่เป็นลักษณะเฉพาะบุคคล จึงอาจทำให้เป็นข้อจำกัดในการวิเคราะห์ ดังนั้นจึงได้พยายามยกตัวอย่างตัวบทที่มีความชัดเจนที่นำมาเป็นตัวอย่างประกอบในการวิเคราะห์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่องานวิจัยมากขึ้น

การใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายวายแนวแฟนตาซีแสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมสามารถเป็นพื้นที่ในการสื่อสารและต่อรองกับค่านิยมทางสังคมได้อย่างน่าสนใจ การวิจัยเรื่องนี้จึงแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของนวนิยายวายแนวแฟนตาซีในฐานะพื้นที่ใหม่ในการศึกษาคติชน โดยชี้ให้เห็นว่า การใช้องค์ประกอบทางคติชนผ่านอนุภาคและกลวิธีต่าง ๆ มิได้เป็นเพียงการอ้างอิงวัฒนธรรมเก่าเท่านั้น แต่เป็นการ “สร้างใหม่” ที่สะท้อนทั้งความเปลี่ยนแปลงของค่านิยมทางเพศ บทบาทของความรัก และการถ่ายทอดความเชื่อในสังคมไทยร่วมสมัยได้อย่างลึกซึ้ง

5.3 ข้อเสนอแนะ

1.การประยุกต์ใช้แนวคิดทางคติชนกับวรรณกรรมร่วมสมัย ควรมีการนำแนวคิดทางคติชนวิทยามาศึกษาในบริบทใหม่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวรรณกรรมร่วมสมัยประเภทอื่น เช่น แฟนฟิกชั่น นวนิยายแนวสยองขวัญ หรือนวนิยายเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งอาจมีการใช้ข้อมูลคติชน แฝงอยู่และยังไม่ได้รับการศึกษามากนักในบริบททางวิชาการ

2.ควรมีการศึกษารูปแบบการตีความใหม่ของตำนานพื้นบ้าน ควรมีการศึกษาว่าเรื่องเล่าหรือตำนานพื้นถิ่น เช่น นาค ครุฑ หรือยักษ์ ถูกตีความใหม่อย่างไรในนวนิยายวาย และส่งผลต่อความเข้าใจของคนรุ่นใหม่ต่อวัฒนธรรมพื้นบ้านอย่างไรบ้าง

3.ควรมีการศึกษาการตอบรับของผู้อ่าน อีกแนวทางหนึ่งคือการวิจัยเชิงสังคมศาสตร์เกี่ยวกับการตอบรับของผู้อ่านนวนิยายวายแนวแฟนตาซีที่มีข้อมูลคติชนมีผลต่อทัศนคติเรื่องเพศอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กฤตพล สุธีภัทรกุล. (2563). **การประกอบสร้างตัวละครชายรักชายในซีรีส์วาย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์และนวัตกรรม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554). **เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย**. *ประชากรและสังคม*, 1(2), 44.

กาญจนา แก้วเทพ. (2548). **เพศสถานะและเพศวิถีในสังคมไทย**. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กาญจนา เจษฎาคม. (2552**). การวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของ เหม เวชกร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

กิ่งแก้ว อัตถากร. (2519). **คติชนวิทยา**. กรมการฝึกหัดครู.

จันทิมา อังคพณิชกิจ. (2562). **การวิเคราะห์ข้อความ (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จิณณะ รุจิเสนีย์. (2554). **การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จิรภิญญา คำเผ่าและตุลาภรณ์ แสนปรน. (2563). ตำนานหนองเล็งทราย : อนุภาคและบทบาทที่มีต่อชุมชนบ้านสันขวาง ตำบลศรีถ้อย อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา. **วารสารมังรายสาร**, 8 (2) ,37-46.

จีรณัทย์ วิมุตติสุข. (2550). **การใช้วรรณคดีไทยและวรรณกรรมพื้นบ้านในนวนิยายของแก้วเก้า**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จีรวัฒน์ แสนรัมย์. (2567). **สถานภาพและบทบาทตัวละครชายในนวนิยายวายของแบคทีเรีย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เจษฎา ขัดเขียว. (2561). **เพศวิถีในวรรณกรรมเกย์ออนไลน์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ชนัญชิดา บุญเหาะ. (2564). ความเชื่อเรื่อง “เสือสมิง” ในวรรณกรรมไทยร่วมสมัย: กรณีศึกษานวนิยายของตรี อภิรุม. **วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร**, 42 (2) ,54-75.

ชาตรี ลีศิริวิทย์. (2551). **ภาพเสนอของผู้ชายในนิตยสารปลุกใจเสือป่าช่วงปี พ.ศ. 2517-พ.ศ. 2527 : กรณีศึกษา นิตยสารแมนและนิตยสารหนุ่มสาว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสตรีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง. (2553). **เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญานิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฐิติวัฒน์ สมิตินันทน์. (2553). **การสร้างตัวละครเพศที่สามในภาพยนตร์ไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญานิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการภาพยนตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัชชารีย์ เลิศวิชญโรจน์. (2560). **หัวใจ/วาย**. สำนักพิมพ์บันบุ๊คส์.

ณีรนุช แมลงภู่. (2552). **อนุภาคการให้รางวัลและการลงโทษในนิทานพื้นบ้านไทย : ลักษณะและความหมายเชิงวัฒนธรรม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดุษฎี แซ่ตัน. (2551). **นวนิยายจินตนิมิตของแก้วเก้า: การศึกษาด้านกลวิธีการสร้างเรื่องและการนำเสนอเรื่อง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทัศนีวัลย์ ศรีมันตะและธนานันท์ ตรงดี. (2556). กลวิธีการสร้างถ้อยคำรื่นหู ในภาษาไทยและภาษาจีนกลางปัจจุบัน. **วารสารช่อพะยอม**, 24, 3–19.

ธรรมจักร ฉิมพลีวัฒน์และใกล้รุ่ง อามระดิษ. (2564). ความรุนแรงและความตายในแฟนตาซีดับการขัดเกลาเยาวชน: กรณีศึกษานวนิยายเยาวชนชุด การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์. **วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร**, 41(6) , 66-79.

ธัญญา สังขพันธานนท์. (2541). บทบาทของข้อมูลทางคติชนในเรื่องสั้นของนักเขียนอีสาน. **วารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคาม**, 17 (1) , 32-44.

ธัญญา สังขพันธานนท์. (2556). **ผู้หญิงยิงเรือ : ผู้หญิง ธรรมชาติ อำนาจ และวัฒนธรรมกำหนดสตรีนิยมเชิงนิเวศในวรรณคดีไทย**. สำนักพิมพ์นาคร.

ธิดารัตน์ ปานบำรุง. (2556). **การศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติในนวนิยายเรื่องล่องไพรและเพชรพระอุมา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ธีระ บุษบกแก้ว. (2553). กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเอง โดยกลุ่ม เกย์ออนไลน์. **วารสารภาษาและวรรณคดีไทย**. 27 (ธันวาคม) , 1-36.

นนท์กมล ลิ้มธนะกุลและนิธิอร พรอำไพสกุล. (2560). สิงหไกรภพ Lion Heart Chronicle: การสร้างเนื้อหาแอคชัน แฟนตาซี (Action-Fantasy) ในรูปแบบการ์ตูนญี่ปุ่น. **วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม**, 5(2) , 51-60.

นัฐพงษ์ ภูภักดี. (2564). **ความสำคัญและความหมายของอนุภาควัตถุสิ่งของในวรรณกรรมนิทานพื้นบ้านอีสาน**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นัทธนัย ประสานนาม. (2551). เลือด หยาดเหงื่อ และน้ำตา: การสร้างอัตลักษณ์ คนข้ามเพศในนวนิยายเรื่องทางสายที่สามของกีรตี ชนา. **วารสารเกษตรศาสตร์ (สังคม)**, 29 (1) , 240-256.

นัทธนัย ประสานนาม. (2553). **ผิดด้วยหรือที่จะปรารถนา: ชนกลุ่มน้อยทางเพศในนวนิยายไตรภาคของวีรวัฒน์ กนกนุเคราะห์**. หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร.

นัทธนัย ประสานนาม. (2562). นวนิยายยาโออิของไทย: การศึกษาเชิงวิเคราะห์. **วารสารวิชาการหอสมุดแห่งชาติ**, 7 (2) , 16-34.

นัทธนัย ประสานนาม. (2563). การเว้นระยะห่างทางเพศสถานะ: นวนิยายยาโออิของไทยในการเมืองเรื่องขนบวรรณกรรมกับการตีความ. **วารสารศาสตร์**, 13 (2) , 160-187.

นัทธนัย ประสานนาม. (2564). **นวนิยายยาโออิของไทย: การเมืองวัฒนธรรมของเพศสถานะและเพศวิถีในโรมานซ์ประชานิยม**. ฝ่ายวิจัยและนวัตกรรม คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นามอนัญ (นามแฝง). (2563). **สมิงพาศ**. สำนักพิมพ์รักคุณ.

นิตยา วรรณกิตร์. (2555). อนุภาคการกำเนิดเหนือธรรมชาติในชาดก ตำนาน และนิทานพื้นบ้านไทย. **วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ**, 19 (2) , 60-86.

บงกชกร ทองสุข. (2560). อัตลักษณ์ทางเพศในนวนิยายสะท้อนสังคมเพศที่สาม พ.ศ. 2516-2557. **วารสารอารธรรมศึกษา โขง-สาละวิน**, 8 (2) , 16-38.

บุษกร ไชยราช. (2565). **นวนิยายแนวจักรวาลโอเมก้าของไทย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปฐม หงษ์สุวรรณ. (2554). **คติชนกับชนชาติไท (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ปฐม หงษ์สุวรรณ. (2554). **เอกสารประกอบการสอนวิชา คติชนวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ปรมินทร์ ศรีรัตน์และจารุวรรณ ธรรมวัตร. (2563). เปรียบเทียบอนุภาคของวิเศษที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่องสังข์ทองฉบับภาษาไทยกับเรื่องขยองสังข์ฉบับภาษาเขมร. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 40 (1) , 105-113.

ประคอง นิมมานเหมินท์. (2551). **นิทานพื้นบ้านศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรียารัตน์ เชาวลิตประพันธ์. (2547). **อนุภาคสมพาสที่ผิดธรรมชาติในนิทานไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปีติชา ชัยสุวรรณ. (2562). **การสร้างสรรค์ตัวละคร “นาค” ในนวนิยายไทย พ.ศ. 2555-2560**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พนัส เพ็งเลิก. (2566). ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายวาย. **วารสารพิกุล**. 22 (1) , 77-93.

พระญาลิไทย. (2551). **ไตรภูมิกถา หรือ ไตรภูมิพระร่วง**. องค์การค้าของ สำนักงานส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร.

พัฒนพล วงษ์ม่วงและมยุรี ศรีกุลวงศ์. (2559). ตัวละครเกย์ในละครโทรทัศน์ไทยยุคใหม่. **วารสารการสื่อสารและการจัดการ นิด้า**, 2 (2) , 97-109.

พาพา (นามแฝง). (2561). **King of nagas**. สำนักพิมพ์พาพา.

พิเชฐ สายพันธ์. (2539). **นาคาคติ อีสานลุ่มน้ำโขง: ชีวิตทางวัฒนธรรมจากพิธีกรรมร่วมสมัย**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรสังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พิดสะพง วงพะจันและปฐม หงษ์สุวรรณ. (2561). อนุภาคสิ่งของและปฏิสัมพันธ์ทางการเมืองในสินไซลาวกับสินไซลาวดวงเดือน. **วารสารดำรงวิชาการ**, 17 (2) , 86-112.

ภาณุวัฒน์ สกุลสืบ. (2564). อนุภาคไสยศาสตร์และบทบาทของอนุภาคไสยศาสตร์ที่มีต่อการสร้างตัวละครเอกเรื่อง การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์. **วาสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ม.ราชภัฏลำปาง**, 9 (1) , 111-125.

ยมโดย เพ็งพงศา. (2521). **ครุฑและนาคในวรรณคดีสันสกฤตและบาลี**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิตแผนกวิชาภาษาตะวันออก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัชนีกร รัชตกรตระกูล. (2549). **ฉากในจินตนิยายของแก้วเก้า**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัญชนีย์ ศรีสมาน. (2547). **การวิเคราะห์อนุภาคการเปลี่ยนรูปลักษณ์ตัวละครในนิทานประโลมโลมของไทย**. ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554**.

รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (2552). วรรณกรรมออนไลน์: วัฒนธรรมการสร้าง-เสพวรรณศิลป์ ในบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลง. **วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ**, 11 (2) , 43-57.

รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (2560). **อ่านวรรณกรรม Gen Z**. สำนักพิมพ์แสงดาว.

วชิรวิชญ์ มั่งมูล. (2553). อนุภาคในนิทานคำกลอนเรื่องพระคาวุต: การศึกษาเปรียบเทียบกับอนุภาคในนิทานไทย. **วารสารดำรงวิชาการ**, 9 (1) , 174-187.

วรรณนะ หนูหมื่น. (2551). นวนิยายรักร่วมเพศ : ปัญหาและคุณค่าของมนุษย์. **วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 4 (2), 35–75.

วัชราภรณ์ ดิษฐป้าน. (2544). อนุภาคน้ำเต้าในตำนานน้ำท่วมโลกและตำนานกำเนิดมนุษย์. **วารสารภาษาและวรรณคดีไทย**. 18(1), 62-77

วิระวัลย์ ดีเลิศ. (2549). **วิเคราะห์เรื่องเหนือธรรมชาติในนวนิยายของภูเตศวร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิศิษฎ์ ศุภางคะรัตน์. (2549). **การสร้างสรรค์ภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์โดยใช้ทฤษฎีแฟนตาซี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขานฤมิตศิลป์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วีระ บัวงาม. (2553). **อนุภาคการแปลงกายในการแสดงละครไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศรันณย์ภัทร์ บุญฮก. (2558). **คติชนในนวนิยายของพงศกร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิรอักษร จอมใบหยก. (2566). **ยินดีต้อนรับสู่ 'Omegaverse' จักรวาลสมมติที่ผู้ชายท้องได้ ที่ซึ่งเส้นแบ่ง Consent ดูพร่ามัว**. สืบค้น 9 เมษายน 2568, จาก https://themomentum.co/gender-omegaverse/

ศิราพร ณ ถลาง. (2557). **ทฤษฎีคติชนวิทยา: วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริสุกาญจน์ สุจริตพิทักษ์กุล. (2562). **อัตลักษณ์และพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายในละครชุดที่เผยแพร่ระหว่าง พ.ศ. 2557-2560**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ศุภกานดา ทองบุญรอด. (2545). **กลวิธีการแปลภาษาเพศชาย**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา มหาวิทยาลัยมหิดล.

ส.พลายน้อย (นามแฝง). (2554). **ครุฑยุดนาค**. สำนักพิมพ์พิมพ์คำ.

ส.พลายน้อย (นามแฝง). (2561). **อมนุษยนิยาย**. สำนักพิมพ์ยิปซี.

สริตา ปัจจุสานนท์และทัศนีย์ ทานตวณิช. (2560). การสร้างสรรค์อนุภาคความวิเศษในนวนิยายมหัศจรรย์เรื่องเดอะไวท์โรด. **วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 25 (47), 149-170.

สันต์ สุขวิสิทธิ์. (2547). **วัจนกรรมการบริภาษในภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิรินทร จิระกูล. (2561). **แฟนฟิกวรรณคดีไทยแนวยาโออิ: การดัดแปลงวรรณคดีไทยเป็นวรรณกรรมประชานิยม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุกุลภา วิเศษ. (2554). **วรรณกรรมเยาวชนชุดเซนจูรี ของปิแอร์โดเมนิโค บัคคาลาริโอ: วรรณกรรมแนวแฟนตาซีกับนิเวศสานึก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชัญญา วงศ์เวสช์. (2563). เพศวิถีของตัวละครในนวนิยายหลากหลายความนิยมทางเพศรส. **วารสารวิวิธวรรณสาร**, 4 (1) , 27-58.

สุดารัตน์ มาศวรรณา. (2561). **ROV: เรื่องเล่าของเหล่าฮีโร่**. ใน เอกสารการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัย (IC-HUSO 2018) มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 22-23 พฤศจิกายน 2561, ขอนแก่น. หน้า 355-368.

สุพรรณี วราทร. (2519). **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกถึง พ.ศ. 2475**. เจริญวิทย์การพิมพ์.

สุพัชรี จินณรัตน์. (2563). **เพศวิถีในนวนิยายผู้ชายท้องได้ (Mpreg) ของไทย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมรดกวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุพิชญา จันทราช. (2561). **กลวิธีการแต่งนวนิยายแฟนตาซี กรณีศึกษา กัลยาณี สุขษาสุณี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต.

สุภาวรัชต์ วัฒนทัพ. (2556). **ภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2560). **ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์ตะวันตกในคริสต์ศตวรรษที่ 20**. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรเดช โชติอุดมพันธุ์. (2548). สัจนิยมมหัศจรรย์ในวรรณกรรมไทยกับวาทกรรมแห่งความเป็นอื่น. **วารสารอักษรศาสตร์**, 34 (2) , 84-106.

เสาวลักษณ์ อนันตศานต์. (2543). **ทฤษฎีคติชนและวิธีการศึกษา**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เสาวลักษณ์ อนันตศานต์. (2558). อนุภาคเหนือธรรมชาติในนิทานเรื่องสังข์ทอง. **วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์**, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 34 (2), 42-62.

หนูแดงตัวน้อย (นามแฝง). (2561ก). **แก้วอสุรา**. สำนักพิมพ์รักคุณ.

หนูแดงตัวน้อย (นามแฝง). (2561ข). **เสน่หากุมภัณฑ์**. สำนักพิมพ์รักคุณ.

หย่งช่าง (นามแฝง). (2561). **วุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์เล่ม 1 ครุฑฉุดนาค**. สำนักพิมพ์คิดนี่-วาย.

หย่งช่าง (นามแฝง). (2562). **วุ่น(วาย)รักฉบับหิมพานต์เล่ม 2 ล่ามรักอสุรา**. สำนักพิมพ์คิดนี่-วาย.

อติวิชญ์ เซี่ยงคิ้วและภาณุพงศ์ อุดมศิลป์. (2563). ตำนานนักบุญ : การศึกษาอนุภาคและแบบเรื่องตำนานบุคคลศักดิ์สิทธิ์ ในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก. **วารสารพัฒนศิลปวิชาการ**, 4(2) , 73-89.

อนันต์ ลากุลและอุมารินทร์ ตุลารักษ์. (2560). แบบเรื่องและอนุภาคสัตว์สีเผือกในตำนานเมืองล่ม ภาคอีสาน.**วารสารภาษา ศาสนาและวัฒนธรรม**, 6 (2) , 39-49.

อนันตศักดิ์ พลแก้วเกษและอรทัย เพียยุระ. (2565). ความสัมพันธ์ทางเพศในวรรณกรรมแนววาย. **วารสารวิชาการธรรมทรรศน์**, 22 (2) , 285-296.

อนุชา พิมศักดิ์. (2560). SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง: การประกอบสร้างอัตลักษณ์เพศนอกกรอบในนวนิยายรักวัยรุ่นแนววาย. **วารสารการปกครอง**, 6 (1) , 175-193.

อนุชา พิมศักดิ์. (2563). **อัตลักษณ์ชายรักชายและการรื้อสร้างในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อรทัย เพียยุระ. (2561). **วรรณกรรมกับเพศภาวะ (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. หจก.ขอนแก่นการพิมพ์.

อรวรรณ ฤทธิ์ศรีธร. (2562). **ภาพแทนและการประกอบสร้างความจริงเรื่องธรรมชาติในนวนิยายแนวจินตนิมิตของไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อรวรรณ วิชญวรรณกุล. (2559). **ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย**. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อวยพร แสงคำ. (2557). **ลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาค**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารดา ปรีชาปัญญา. (2553). **การวิเคราะห์อัตลักษณ์นวนิยายไทยบนอินเทอร์เน็ต**. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อศิลปะและการออกแบบสื่อ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เอื้อนทิพย์ พีระเสถียร. (2529). **การศึกษาเชิงวิเคราะห์แบบเรื่องและอนุภาคในปัญญาสชาดก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Avery Pie (นามแฝง). (2564). **ฤฤทธิ์คล้องนาคา**. สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์.

Bacteria (นามแฝง). (2562). **บ่วงนาคบาศ**. สำนักพิมพ์นาบู.

Blueฯ (นามแฝง). (2561). **สิเน่หาชาละวัน**. สำนักพิมพ์บีทูเอส.

Blueฯ (นามแฝง). (2563ก). **สมิง เจ้าสมิงพลาย ภาค1**. สำนักพิมพ์บีทูเอส.

Blueฯ (นามแฝง). (2563ข). **สมิง เจ้าวาสุกรี ภาค 2**. สำนักพิมพ์บีทูเอส.

Fakuade, Gbenga, and others. (2013). **Linguistic Taboos in the Igbo Society: A Sociolinguistic Investigation**. Language, Discourse and Society [electronic version]. Accessed April 3. Avilable from **http://www.language-and-society.org/journal/issues.html**.

Jackson, Peter A. (1999). “Thai Research on Male Homosexuality and Trangenderism and the Cultural Limits of Foucauldian Analysis”. In **Jounal of History of Sexuality**, 8 (1), 52-85.

KuFei-TanZ (นามแฝง). (2561). **ลิขิตกุมภีล์**. สำนักพิมพ์ KuFei-TanZ.

KuFei-TanZ (นามแฝง). (2562). **ยาใจกุมภีล์**. สำนักพิมพ์ KuFei-TanZ.

KuFei-TanZ (นามแฝง). (2564). **กำราบกุมภีล์**. สำนักพิมพ์ KuFei-TanZ.

Lalinkiss (นามแฝง). (2564). **ตะวันนาคราช**. สำนักพิมพ์ lalinkiss.

littlebbear96 (นามแฝง). **อุบายกินรา**. สำนักพิมพ์เฮอร์มิท.

Phaki9 (นามแฝง). (2564). **แก้วมรุลี**. สำนักพิมพ์ Phaki9.

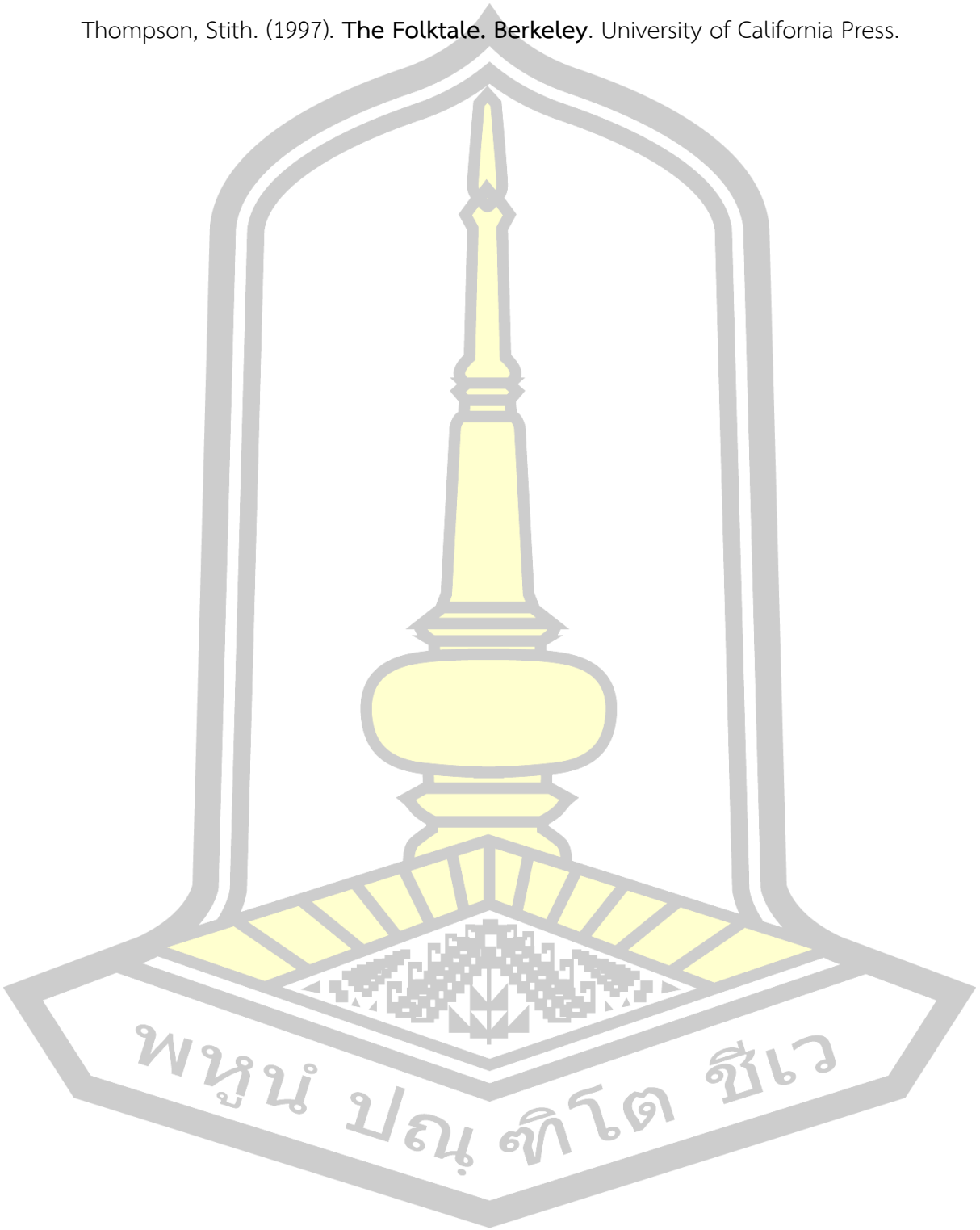
Queendust (นามแฝง). (2564). **วัจนาเสี่ยงมาลัย**. สำนักพิมพ์มีนเซอร์วิส.

Rolisrose (นามแฝง). (2562). **นาคราชวิวาทรัก**. สำนักพิมพ์เซ้นส์บุ๊ค.

Sunday 11 AM. (นามแฝง). (2564). **เมื่อผมเป็นตัวเอกละครจักร ๆ วงศ์ ๆ**. สำนักพิมพ์ Sunday 11 AM..

Thompson, Stith, Ed. (1997). **Motif-Index of Folk Literature**. Indiana University Press.

Thompson, Stith. (1997). **The Folktale. Berkeley**. University of California Press.

พหุน ปณฺ ฑิโต ชีเว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายนฤพนธ์ สุริฉาย
วันเกิด	วันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ.2540
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 136 หมู่ 15 บ้านสะอาดสมศรี ตำบลธัญญา อำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 46130
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ข้าราชการครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านกุดขุ่น ตำบลรอบเมือง อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ดเขต 3
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2558 ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนกมลาไสย อำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ.2563 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาไทย (วิชาเอกภาษาไทย วิชาโทประวัติศาสตร์และโบราณคดี) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ.2567 ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา พ.ศ.2568 ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาภาษาไทย (วรรณคดี) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหูน ปณฺ ฑิโต ชีเว